Eşler ve Kızlar

Elizabeth Gaskell

IDEEFIXE

ELIZABETH GASKELL

EŞLER VE KIZLAR

Türkçesi ZEYNEP REYHAN KOÇ

ROMAN

altın bilek
YAYINLARI

Eşler ve Kızlar
Wives and Daughters

Yayınlar Genel Koordinatörü İlker Balkan
Dizi Editörü Emel Balkan
Kapak Tasarımı Kadir Abbas
Tasarım ve Uygulama Altın Bilek Yayınları
ALTIN BİLEK YAYINLARI
Ihlamurdere Cad. Altıntaş Sok. No:28 Beşiktaş İstanbul
Tel: 0212 258 50 61 Faks: 0212 258 50 71
web: www.altinbilekyayinlari.com
eposta: info@altinbilekyayinlari.com

1.Bir Şenlik Gününün Şafağı

Çocukluğun eski, sıkıcı işleriyle başlayalım. Ülkenin birinde bir eyalet vardı ve o eyalette bir şehir vardı ve o şehirde bir ev vardı ve o evde bir oda vardı ve o odada bir yatak vardı ve o yatakta küçük bir kız yatıyordu; tamamen uyanıktı ve kalkmaya can atıyordu ama yan odadaki görünmeyen güçtenbir saat gibi kendi kendine uyandığı ve ondan sonra ev halkına çok az huzur bıraktığı saat olan altıya kadar, uykusunun bozulmaması gereken o Betty'den korktuğu için buna cesaret edemiyordu. Bir Haziran sabahıydı ve erken olmasına rağmen oda, güneşli bir sıcaklık ve ışıkla doluydu.

Molly Gibson'un yattığı küçük, beyaz, pamuklu kumaşla örtülü yatağın karşısındaki çekmecelerin üzerinde, herhangi bir tozlanma şansı olmaması için dikkatli bir şekilde, eğer altındaki şey tülden zayıf bir kumaş ve dantel ve çiçeklerden oluşmuş olsaydı hepsi birden (yine Betty'nin sözcük dağarcığından aktaracak olursak) 'berbat'[1] olacak kadar ağır ve dayanıklı bir dokumadan yapılmış olan, büyük, pamuklu bir mendille örtülmüş, bir başlık asılmış olan, basit bir başlık ayağı vardı. Ama başlık sağlam hasırdan yapılmıştı ve tek süsü, tepeye konmuş olan ve bağcıkları oluşturan sade, beyaz bir kurdeleydi. Yine de içinde Molly'nin her ilmeğini bildiği temiz, küçük bir örgü vardı çünkü bir önceki akşam onu, sonsuz acılarla kendisi yapmamış mıydı? Ve bu örgüde, Molly'nin şimdiye kadar giyme fırsatı bulmuş olduğu böyle güzel bir kıyafetin tam da ilk parçası olan, küçük, mavi bir fiyonk yok muydu?

Şimdi saat altı! Kilise çanlarının sevimli, canlı sesleri, herkesi, yüzlerce yıldır yapmış oldukları gibi günlük işlerine çağırarak bunu anlatıyordu. Molly ayağa fırladı ve küçük, çıplak ayaklarıyla odanın karşısına koştu ve mendili kaldırdı ve bir kere daha, mutlu, parlak günün işaretinin ortaya çıkması için başlığa baktı. Sonra pencereye koştu ve birkaç kere çektikten sonra pencereyi açtı ve tatlı sabah havasının içeriye girmesini sağladı. Aşağıda, bahçede çiğ, çoktan çiçeklerin üzerinden kalkmıştı ama hâlâ tam ilerideki çimenliklerdeki uzun otların üzerinden yükseliyordu. Bir tarafta, sokaklarından birine Bay Gibson'un ön kapısının açıldığı, Hollingford şehri uzanıyordu; ve bazı ev kadınlarının daha önceden kalkmış olduğu ve ailenin ekmeğini kazanan kişiye kahvaltı hazırladığı bir çok küçük evin bacasından

zarif duman sütunları ve küçük duman bulutları şimdiden yükselmeye başlıyordu.

Molly Gibson bütün bunları gördü ama bunlar hakkında sadece, ‘Oh! iyi bir gün olacak! Hiçbir zaman, hiçbir zaman gelmeyeceğinden; ya da eğer gelirse yağmurlu bir gün olacağından korkuyordum!’ diye düşündü. Kırk beş yıl önce[2], bir taşra şehrindeki çocukların eğlenceleri çok basitti ve Molly, on iki uzun yıl boyunca, şimdi olması yakın olan olay kadar büyük herhangi bir olay olmadan yaşamıştı. Zavallı çocuk! Annesini kaybetmiş olduğu doğru, bu onun tüm yaşam akışı içinde büyük bir sarsıntı, ama bu söz etmeye değecek bir olay sayılmazdı ve üstelik Molly, o zaman bunun bilincinde olamayacak kadar küçüktü. Bugün onun beklediği eğlence, Hollingford’da yapılan bir çeşit yıllık eğlenceye ilk olarak katılmasıydı.

Düzensiz bir şekilde yayılan küçük kasaba bir yanda kırsal bölgeye doğru, çok fazla miktarda feodal duygunun hâlâ yaşadığı ve arkaya baktığımızda gülünç gelen ama o zaman ciddi anlamda önemli olan bir çok basit şekilde kendini gösterdiği şehrin sakinleri tarafından her zaman ‘kont’ ve ‘kontes’ olarak çağrılan Lord ve Leydi Cumnor’un yaşadığı büyük bir parkın girişindeki küçük evin yakınına kadar uzanıyordu. Reform Tasarısı’nın[3] kabul edilmesinden önceydi ama Hollingford’da yaşayan daha bilgili mülk sahiplerinden iki üç tanesi arasında bazen bir hayli liberal konuşmalar yapılıyordu ve kontlukta zaman zaman öne çıkan ve seçim için Cumnor’un rakip Liberal ailesiyle yarışan büyük Tutucu Parti ailesi bulunuyordu. Yukarıda bahsedilen liberal konuşmaları yapan sakinlerin en azından kendi düşüncelerini temsil eden HelyHarrison için oy verme olasılığını kabul ettiklerini düşünmüş olabilirsiniz. Ama böyle bir şey yoktu. ‘Kont’ malikanenin lorduydu ve Hollingford’un kurulmuş olduğu toprakların çoğunun sahibiydi; o ve onun ev halkı, şehrin iyi insanları tarafından besleniyor, iyileştiriliyor ve belli bir ölçüye kadar giydiriliyordu; babalarının büyükbabaları her zaman Cumnor Kuleler’inin en büyük oğlu için oy vermişlerdi ve atalarının izini takip ederek, bölgedeki herkes, siyasi görüş gibi kuruntuya hiç kapılmadan, son ferde kadar oylarını işleri kulları tarafından görülen lorda verdiler.

Bu, demiryollarından önceki o günlerde, büyük toprak sahiplerinin daha alçak gönüllü komşuları üzerindeki etkisini gösteren alışılmamış bir örnek

değildi ve bu, böylece onu üstünlüğüyle gölgeleyen güçlü ailenin Cumnor'lar gibi saygıdeğer bir özelliğe sahip olduğu bir yer için iyiydi. Kendilerine boyun eğilmesini ve itaat edilmesini bekliyorlardı; şehir halkının basit hayranlığı, kont ve kontes tarafından bir hak olarak kabul ediliyordu; ve Hollingford'un hiçbir sakini kontunkine ters düşen bir istek ya da düşünceyi dile getirmeye cüret etmemiş olduğu için hayretle ve gençliklerinin umacısı olan Fransız sansculotte'lerinin çirkin anısıyla hareketsiz duruyorlardı. Ama tüm bu hürmete karşılık şehir için çok şeyler yaptılar ve genel olarak alçak gönüllüydüler ve tebaalarına karşı davranışlarında çoğunlukla düşünceli ve naziktiler. Lord Cumnor, gerçekte kararlarının herhangi bir gün (vekilin kendi evinin sığınağında saygısızca ifade ettiği gibi) 'oyalanmaya' gitmek isteyen lord hazretleri tarafından bozulacağı yorumunda bulunarak, ara sıra kontun kendi kiracılarına kendi sorularını sorması ve kendi mülkünün daha küçük ayrıntılarının yönetiminde kendi gözleri ve kulaklarını kullanması anlamına gelen bir görevi sürdürmeye önem vermek için çok zengin ve bağımsız olan vekilin, oldukça rahatsız olmasına karşın, bazen bir tarafına vekilharcını alan ve bazen de dizginleri kendi eline alan, sabırlı bir mal sahibiydi. Ama kiracıları, lordu her şeyden çok bu huyu yüzünden severdi. Lord Cumnor'un, eski toprak vekilharcı ve kiracılar arasındaki kişisel müdahalesinin başarısızlığını düzeltmeye çalıştığından, dedikodu için kesinlikle çok az vakti vardı. Ama o zaman kontes yaklaşılmaz saygınlığını, kontun bu zayıflığı sayesinde yaptı. Senede bir kere alçakgönüllülük gösterirdi. O ve hanımefendiler, kızları bir okul kurmuşlardı; bu, şimdilerdeki emekçilerin ve çalışan insanların oğullarına ve kızlarına dünyevi durumlarında kendilerine düşenden çok daha iyi entelektüel öğretim verilen okullar tarzında bir okul değil ama kızlara daha güzel dikiş dikmeleri, kusursuz bir hizmetçi olmaları ve oldukça iyi yemek pişirmeleri ve hepsinden önemlisi Cumnor Kuleleri'nin hanımefendileri tarafından planlanan bir çeşit hayır kurumu üniforması beyaz başlıklar, beyaz atkılar, ekose önlükler, mavi uzun giysiler ve çabuk reveranslar ve 'lütfen efendim' demeler, icabında demeler içinde düzenli olarak giyinmeleri öğretilen 'endüstriyel' dememiz gereken tarzda bir okuldu.

Şimdi kontes, yılın önemli bir kısmında Kuleler'de olmadığından bu okul için, kendisinin ve kızlarının uzakta olduğu aylar boyunca, onların ziyaretçi olarak yardımını sağlama düşüncesiyle, Hollingford'daki hanımefendilerin

sempatisini sağlamaktan memnundu. Ve şehrin çeşitli işsiz, nazik kadınları, hanımefendilerinin çağrısına cevap verdiler ve istenen şekilde hizmetlerini; ve bunun yanı sıra bir çok fısıldanan ve titiz hayranlığı sundular. ‘Kontes ne kadar iyi! Sevgili kontesimizher zaman diğerlerini düşünüyor!’ ve böylece devam etti; bu arada her zaman hiçbir ziyaretçinin, kontesin okuluna götürülmeden ve temiz küçük öğrenciler tarafından tamamen etkilenmeden ve hâlâ oradaki daha düzgün olan işlemeler incelenmeden Hollingford’u tamamen görmüş olduğu düşünülmezdi. Buna karşılık her yaz, Leydi Cumnor ve kızlarının tüm okul ziyaretçilerini, küçük evlerinden biri küçük kasabaya yakın olan, büyük parkın ortasındaki soylulara ait tenha bölümde yer alan büyük aile malikanesinde, nazik ve görkemli bir konukseverlikle Kuleler’de kabul ettiği bir gün, şeref günü olarak ayrılırdı. Bu yıllık şenliğin düzeni böyleydi. Saat on civarında Kuleler’in arabalarından biri yalpalayarak evden çıkardı ve şereflendirilecek kadınların yaşadığı değişik evlere doğru giderdi; dolu olan araba onları birer ikişer toplayarak, tekrar hazır olan ana kapıdan geçene kadar, ağaçların gölgelediği düzgün yoldan hızla giderdi ve şık bir şekilde giyinmiş olan bayan grubunu, Cumnor Kuleleri’ nin büyük ve ağır kapılarına giden büyük bir merdivenin basamaklarına bırakırdı. Tekrar şehre dönerdi; en iyi elbiselerini giymiş olan kadınları tekrar alırdı ve tekrar dönerdi ve bütün grup ya evin içinde ya da gerçekten güzel olan bahçede toplanana kadar bu böyle sürerdi. Bir yanda uygun bir miktar gösteriş ve öte yandan hayranlık ortaya konduktan sonra ziyaretçiler için hafif bir yemek verilirdi ve evin içindeki hazineler biraz daha sergilenir ve bunlara hayranlık duyulurdu. Saat dörde doğru kahve getirilirdi; ve bu onları kendi evlerine geri götürecek olan aracın yaklaştığını gösteren bir işaretti; iyi geçirilmiş bir günün mutlu bilinciyle dönmenin yanı sıra, en iyi şekilde davranmak için uzun süre çaba sarf ettikleri ve uzun saatler boyunca ayakta konuştukları için biraz yorgunluk duyarlardı. Bayan Cumnor ve kızları da aynı kendini beğenme ve aynı yorgunluktan; içinde bulunduğunuz toplumu en iyi şekilde hoşnut edecek biçimde davranmak için gösterilen bilinçli çabaların peşinden gelen yorgunluktan uzak değillerdi.

Molly Gibson, yaşamında ilk defa Kuleler’e giden misafirlerin arasına katılmıştı. Okulda ziyaretçi olmak için çok gençti, bu yüzden gitme nedeni bu değildi; ama bir gün Lord Cumnor’ın bir ‘oyalanma’ yolculuğundayken, lordun girdiği çiftlik evinden çıkan, o yörenin doktoru olan Bay Gibson’a

rastlamış olması ve cerraha (Lord Cumnor tanıdığı kişileri nadiren bazı sorular sormadan bırakırdıher zaman cevabı dinlemezdi; bu onun konuşma biçimiydi) bazı küçük sorular sormasıydı; Bay Gibson'a evin dışına, duvardaki cerrahın atını bağlamış olduğu halkanın yanına kadar eşlik etti. Molly de oradaydı; tüylü, küçük midillisinin üzerinde dik ve sessiz bir şekilde oturarak babasını bekliyordu. Ciddi gözleri yakın çevresini ve 'kontun' açıkça ilerlemesini görmek için büyük ve geniş bir şekilde açıktı; onun küçük düş gücünde bu gri saçlı, kırmızı yüzlü, bir şekilde sakar olan adam, bir baş melekle bir kralın bileşimiydi.

"Senin kızın mı Gibson?küçük tatlı kız, kaç yaşındasın? Midilli tımar istiyor," Konuşurken midillinin başını okşuyordu. "Adın nedir, tatlım? Söylediğim gibi kirasını çok geciktirdi ama gerçekten hastaysa, sıkı bir iş adamı olan Sheepshanks' den sonra bakmalıyım. Hastalığı nedir? Küçük kız, Perşembe günkü okul toplantımıza sen de geleceksinadın nedir? Onu yollarsın ya da sen getir Gibson; ve seyisine birkaç kelime söyle çünkü eminim o midilliye geçen seneden beri tımar yapılmamış, değil mi? Perşembeyi unutma küçük kız adın nedir? bu aramızda bir söz, değil mi?" Ve kont avlunun diğer tarafında çiftçinin en büyük oğlunu görünce uzaklaştı.

Bay Gibson atına bindi ve o ve Molly atlarını sürdüler. Bir süre konuşmadılar. Sonra o, oldukça heyecanlı, alçak bir ses tonuyla "Gidebilir miyim, baba?" dedi.

Babası, kendi profesyonel düşüncelerinden uzaklaşarak "Nereye, tatlım?" dedi.

"Kuleler'eBiliyorsun, Perşembe günü. O beyefendi (ondan ünvanıyla bahsetmekten utandı) gelmemi istedi."

"Bundan hoşlanacak mısın, tatlım? Bana her zaman daha çok yorucu bir eğlencedaha çok çok erken başlayan yorucu bir gün demek istiyorum olarak gelmiştir ve sıcak ve tüm diğer şeyler."

Molly sitemde bulunarak "Oh, baba!" dedi.

"Öyleyse gitmek istiyorsun, değil mi?"

“Evet, eğer izin verirsen! Biliyorsun, gelmemi istedi. Gidebileceğimi düşünmüyor musun? Bana iki kere üst üste sordu.”

“Tamam! Bakalımevet! Molly, o kadar çok istiyorsan sanırım bunu yapabiliriz.”

Sonra ikisi de tekrar sessizleştiler. Daha sonra Molly şöyle söyledi:

“Lütfen baba gerçekten gitmek istiyorum ama onu umursamıyorum.”

“Bu oldukça bulmaca gibi bir konuşma. Ama eğer seni oraya götürmem sorun yaratacaksa gitmeyi umursamadığını söylemek istediğini sanıyorum. Ama bunu kolayca yapabilirim, bu yüzden bunu ayarlanmış say. Unutma, beyaz bir elbise isteyeceksin; Betty’ye gideceğini söylemen iyi olur ve sana çeki düzen verdikten sonra seni görecek.”

Şimdi Molly’nin Kuleler’deki eğlenceye gitmesi konusunda kendini oldukça rahat hissedebilmesi için, Bay Gibson’un yapması gereken iki ya da üç şey vardı ve bunların her biri, onun için biraz sorun içeriyordu. Ama bu küçük kızı mutlu etmek için çok istekliydi, bu yüzden ertesi gün, görünüşte hasta bir hizmetçiyi ziyaret etmek için ama gerçekte hanımefendinin yoluna çıkmak ve onun Lord Cumnor’un Molly’yi davet etmesini onaylaması için Kuleler’e gitti. Küçük bir doğal ustalıkla zamanını seçti; gerçekte büyük aileyle olan ilişkilerinde bunu sık sık uygulardı. Saat on iki civarında, öğle yemeği zamanından kısa süre önce ve posta kutusunun açılıp içindekilerin tartışmasının bitmesine yetecek kadar zaman sonra, atını ahırların olduğu avluya sürdü. Atını bağladıktan sonra arka kapıdan eve girdi; bu taraftan “Ev”, ön taraftan “Kuleler’di”. Hastasını gördü, kahyaya talimatlarını verdi ve sonra umuduna ve hesaplarına göre, elinde nadir bulunan yabani bir çiçekle, bahçedeki bayanlardan birini bulmak için dışarı çıktı, şimdi kızıyla elinde tuttuğu açık bir mektubun içeriğini konuşan, şimdi bahçıvana bazı bitkilerin yatakları konusunda emir veren Leydi Cumnor’la karşılaştı.

“Nanny’yi görmek için uğradım ve Leydi Agnes’e Cumnor yosununda yetiştiğini söylediğim bitkiyi getirmek için bu fırsatı değerlendirdim.”

“Çok teşekkür ederim Bay Gibson. Anne bak! Bu uzun süredir istediğim Drosera rotundifolia.”

“Ah! Evet; çok şirin demeye cesaret ediyorum, sadece ben botanikçi değilim. Nanny’nin daha iyi olduğunu umarım. Gelecek hafta hiç kimsenin yatmasına izin veremeyiz çünkü ev insanlarla dolu olacakve kendilerini takdim etmek için bekleyen Danbys’ler burada olacaklar. Birisi sessiz bir yerde, Whitsuntide’da iki hafta geçirmek için geliyor ve şehirdeki işini yarıda bırakıyor ve insanlar burada olduğumuzu öğrenince, bir nefes kır havasını özleyen ya da baharda Kuleler’in ne kadar güzel olduğunu söyleyen, bitmek bilmeyen mektuplar alıyoruz ve ben kendi hesabıma Lord Cumnor’un tüm bunların suçlusu olduğunu düşünüyorum; çünkü buraya gelir gelmez bütün komşulara gidiyor ve onları gelip birkaç gün geçirmeleri için davet ediyor.”

Leydi Agnes teselli edici bir tonda “Cuma günü, ayın on sekizinde şehre geri döneceğiz,” dedi.

“Ah, evet! Okul ziyaretçileri meselesini bitirir bitirmez. Ama o mutlu güne bir hafta var.”

Bu şekilde sunulan iyi açılıştan yararlanarak Bay Gibson “Bu arada!” dedi, “Dün Cross Trees Çiftliği’nde lord hazretlerine rastladım ve o benimle birlikte olan küçük kızımı Perşembe günü buradaki grubun bir parçası olmak için davet edecek kadar nazik davrandı; bunun küçük kıza çok büyük bir zevk vereceğine inanıyorum.” Leydi Cumnor’ın konuşması için bekledi.

“Oh, evet! Eğer lord hazretleri söylediyse sanırım gelmesi gerekir ama onun hayret verici bir şekilde konuksever olmamasını arzu ederdim! Ama küçük kız içtenlikle kabul edilecektir; sadece bakın, o önceki gün varlığından hiç haberdar olmadığım, daha genç olan Bayan Browning’le karşılaştı.”

Leydi Agnes, “Okulu ziyaret ediyor, anne,” dedi.

“Evet, herhalde ediyordur; hiçbir zaman etmediğini söylemedim. Browning adında bir ziyaretçi olduğunu biliyordum; iki kişi olduğunu hiç duymadım ama kuşkusuz Lord Cumnor başka birisi daha olduğunu öğrenir

öğrenmez onu çağırmak gereğini duyuyor, böylece arabanın, onları getirmek için dört kere gidip gelmesi gerekecek. Bu yüzden kızınız oldukça kolay bir biçimde gelebilir, Bay Gibson ve sizin hatırınız için onu görmekten mutluluk duyacağım. Sanırım Browning'lerle oturabilir. Bunu onlarla ayarlayabilirsiniz; ve Nanny'yi gelecek hafta çalışabilecek şekilde iyileştirebilirsiniz."

Bay Gibson uzaklaşırken, Leydi Cumnor arkasından seslendi, "Oh! Bu arada, Clare burada; Clare'i hatırlıyorsunuz, değil mi? Uzun süre önce hastanız olmuştu."

Bay Gibson şaşkın bir ses tonuyla, "Clare!" diye tekrar etti.

Leydi Agnes, "Onu anımsamadınız mı? Bayan Clare, eski mürebbiyemiz," dedi. "Aşağı yukarı on iki ya da on dört yıl önce, Leydi Cuxhaven evlenmeden önce."

Bay Gibson "Oh, evet!" dedi. "Burada kızıl hastalığı geçiren Bayan Clare; çok şirin, zarif bir kız. Ama onun evlendiğini zannediyordum!"

Leydi Cumnor, "Evet!" dedi. "Küçük, aptal bir şeydi ve ne zaman iyi olacağını bilmiyordu; biz hepimiz onu çok severdik, bundan eminim. Gitti ve fakir bir papaz yardımcısı ile evlendi ve aptal bir Bayan Kirkpatrick oldu; ama biz her zaman ona "Clare" demeye devam ettik. Ve şimdi kocası öldü ve onu dul bıraktı; o da şimdi burada kalıyor ve çocuğundan ayrılmadan geçinebilmesi için, ona yardım etmenin bir yolunu bulmak için kafa patlatıyoruz. Eğer onunla olan tanışıklığınızı tazelemek isterseniz, o buralarda bir yerlerde."

"Teşekkür ederim, leydi hazretleri. Korkarım bugün kalamam. Gidecek uzun bir yolum var; korkarım burada çok uzun süre kalmış bulunuyorum."

O gün yolu uzun olsa da, Kuleler'e giderken Molly'nin onlara eşlik etmesi konusunu düzenlemek için, akşamüstü Bayan Browning'lere uğradı. Onlar, ilk gençliklerini geride bırakmış olan ve dul doktora karşı aşırı şekilde müşfik olmaya eğilimli olan, uzun boylu, iyi görünümlü kadınlardı.

Bayan Browningler'den daha büyük olanı, "Canım! Bay Gibson, onun bizimle gelmesinden memnuniyet duyacağız. Böyle bir şeyi sormanız gerektiğini düşünmemelisiniz," dedi.

Bayan Phoebe, "Onu düşünmekten dolayı geceleri zor uyuyacağımdan eminim," dedi. "Biliyorsunuz, daha önce hiç oraya gitmemiştim. Ablam bir çok defa gitmişti; ama üç yıldır adım, okul ziyaretçi listesinde olmasına rağmen bir şekilde kontes, notunda adımı hiç yazmamıştı; ve biliyorsunuz kendimi zorla davetiyeye sokamam ve çağrılmadan böyle büyük bir yere gidemem; nasıl gidebilirim ki?"

Ablası, "Phoebe'ye geçen yıl, bunun sadece kontesin namına bir dikkatsizlik olduğunun söylenebileceğini ve Phoebe'yi okul ziyaretçileri arasında görmeyince onun hanımefendiliğinin de herhangi bir kişi kadar incineceğini anlattım," dedi, "Ama görüyorsunuz Bay Gibson, Phoebe çok hassas bir kişi ve söyleyebileceğim tek şey onun gitmeyeceği ve burada evde kalacağıydı; ve sizi temin ederim, uzaklaşırken Phoebe'nin perdelerin arkasından gördüğüm yüzünü düşünmek, tüm gün boyunca benim keyfimi kaçırdı; eğer inanırsanız gözleri yaşlarla doluydu."

Bayan Phoebe, "Sen gittikten sonra bir güzel ağlamıştım Sally," dedi; "Ama her şeye rağmen, sanırım çağrılmadığım yere gitmediğim için haklıyım. Öyle düşünmüyor musunuz, Bay Gibson?"

Bay Gibson "Kuşkusuz," dedi. "Ve görüyorsun ki bu sene gidiyorsun; ve geçen sene yağmur yağmıştı."

"Evet! Hatırlıyorum! Çekmecelerimi düzenlemeyi ve bunu yaparken kendime çeki düzen vermeyi kafama koymuştum ve yapmakta olduğum şeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki yağmurun pencere camlarına vurduğunu duyduğumda oldukça korktum. Kendime "Tanrım!" dedim, "Böyle bir yağmurdan sonra ıslak çimenlerin üzerinde yürümek zorunda kalırsa ablamın beyaz saten ayakkabıları ne hâle gelecek?" Çünkü görüyorsunuz ki, onun güzel bir çift ayakkabıya sahip olması konusunu çok düşünmüştüm ve bu sene o gitmiş, bana sürpriz olsun diye, kendisininki kadar güzel bir çift beyaz, saten ayakkabı almış."

Bayan Browning, “Molly en iyi elbiselerini giymesi gerektiğini bilmeli,” dedi. “Eğer isterse belki ona ödünç olarak boncuklar ya da taklit mücevherler verebilirdik.”

Bay Gibson oldukça acele bir şekilde, “Molly’nin temiz, beyaz bir elbiseyle gitmesi lazım,” dedi; çünkü Bayan Browning’ in giyim zevkini takdir etmiyordu ve çocuğunun onların isteğine göre süslenmesi konusunda isteksizdi; eski hizmetçisi Betty’ninkinin daha basit olduğu için daha doğru olduğunu düşünüyordu. Bayan Browning ciddileşirken, sesinden bir üzüntü gölgesi geçti ve “Oh! Çok iyi. Eminim bu oldukça doğru.” dedi. Ama Bayan Phoebe, “Molly ne giyerse giysin çok güzel görünecek, bu kesin,” dedi.

2.Büyük İnsanların Arasında Bir Acemi

Olaylı Perşembe günü saat onda, Kuleler'in arabası, işine başladı. Onun ve Bayan Browningler'in arabanın son ya da dördüncü kez gelişine kadar gitmeyeceklerine karar verilmiş olmasına rağmen, arabanın ilk defa görünmesinden çok uzun süre önce Molly hazırdı. Yüzü sabunlanmıştı, ovalanmıştı ve temizlikten pırıl pırıl parlıyordu; fırfırları, elbisesi, kurdeleleri hepsi kar beyazıydı. Üzerinde eskiden annesine ait olan siyah, değişik tarzda bir pelerin vardı; zengin dantellerle süslenmişti ve çocuğun üzerinde ilginç ve eski moda görünüyordu. Hayatında ilk defa oğlak derisinden eldivenler giyiyordu; şimdiye kadar sadece pamuklu eldivenleri olmuştu. Eldivenleri, küçük gamzeli parmaklar için çok büyüktü ama Betty'nin onu yıllarca idare edeceğini söylemiş olduğu gibi, tamamıyla çok iyiydiler. Bir çok defa ürperdi ve sabahla ilgili uzun bekleyişi sırasında, bir keresinde neredeyse bayılıyordu. Betty, seyredilen bir tencerenin hiçbir zaman kaynamayacağı konusunda istediğini söyleyebilirdi; Molly, dönemeçli sokak boyunca arabanın yaklaşmasını seyretmeyi hiç bırakmadı ve sonunda iki saat sonra araba onun için geldi. Bayan Browningler'in yeni elbiselerini buruşturmamak için öne doğru oturmak zorunda kaldı ama yine de arabanın ön koltuğunu kaplayan, şişman Bayan Goodenough ve yeğenini rahatsız etme korkusundan dolayı yeterince önde değildi; böylece her şeye rağmen oturuyor olması gerçeği oldukça şüpheliydi ve onun rahatsızlığını arttırmak için Molly, Hollingford'un tüm gözlemlerinin işareti olarak kendisinin dikkat çekici bir şekilde arabanın ortasına yerleştirildiğini hissetti. Küçük kasabanın işlerinin olağan düzenliliğinde devam etmesi, bir eğlence günü için çok fazlaydı. Kadın hizmetçiler üst pencerelerden seyrediyordu; dükkâncıların eşleri kapı eşiklerinde duruyorlardı; küçük evlerde yaşayanlar kucaklarında bebekleriyle dışarı koşuyorlardı; ve bir kontun arabasını görünce saygıyla nasıl davranacaklarını bilmek için çok genç olan küçük çocuklar, o, hızla geçerken neşeyle bağırıyorlardı. Küçük evdeki kadın, bahçe kapısını açık tutuyordu ve arabaların durduğu yere neşesiz bir şekilde reverans yapıyordu. Ve şimdi Park'ın içindeydiler; ve şimdi Kuleler'i görüyorlardı ve malikanenin kapısına çıkan yarım daire şeklindeki çift merdivene yaklaşırken, bir araba dolusu bayanın üzerine, sadece Bayan Goodenough'ın şehrin yabancısı olan yeğeni tarafından çıkarılan zayıf sesle bozulan bir sessizlik çöktü.

“Sanırım ona sahanlık merdiveni diyorlar, değil mi?” diye sordu. Ama aldığı tek cevap herkesin aynı anda ‘sus’ demesi oldu. Molly’nin düşüncesine göre, orası çok müthişti ve kendisinin tekrar evde olmasını yarı yarıya istiyordu. Ama grup, benzerini hiçbir zaman hayal edemediği güzellikte olan bahçede dolaşmaya başladığı zaman tüm bilincini kaybetti. Güneş ışığında yıkanan, yeşil kadife gibi çimenlikler, çok güzel bir şekilde ağaçlandırılmış olan parkın iki yanına doğru uzanıyordu; yumuşak, güneşli çim alanlarla daha ilerideki orman ağaçlarının karanlık hüznü arasında bölümler ve alçak çitler varsa bile, Molly onları görmedi; ve mükemmel bir şekilde işlenmiş toprağın, boş arazinin içinde erimesi onu anlaşılması güç bir şekilde büyülüyordu. Evin yanında duvarlar ve parmaklıklar vardı; ama onlar sarmaşık gülleriyle ve nadir bulunan hanımelleri ve çiçek açan diğer sarmaşıklarla kaplıydı. Çiçek tarhları da vardı, kırmızı, koyu kırmızı, mavi, turuncu; çimenliğin üzerinde uzanan çiçek kümeleri. Başka birkaç bayanla birlikte duraklayarak yürürken ve her olası şey ve yer için yağmur gibi yağan hayranlık konuşmaları karşısında yarı yarıya eğleniyormuş gibi görünen, Kuleler’in kızlarından biri onlara yol gösterirken, Molly, Bayan Browning’ in elini çok sıkıca tuttu. Yaşı ve durumundan dolayı Molly hiçbir şey söylemedi ama ara sıra neredeyse bir iç çekiş gibi derin bir nefes alarak kalbini ferahlatıyordu. Kısa süre sonra uzun, parlayan limonluk ve sera sırasına geldiler ve orada grubu içeri almak için görevli olan bir bahçıvan vardı. Molly, bu kısma açık havadaki çiçekler kadar önem vermedi; ama Leydi Agnes’in daha bilimsel bir zevki vardı, Molly kendini çok yorgun ve sonra çok zayıf hissedene kadar, bu bitkinin nadirliği ve onun gerektirdiği ekim biçimi konusunda ayrıntılı bir şekilde konuştu. Molly, konuşmaktan bir süre çok utandı; ama zaman geçince, ağlamaya başlarsa ya da değerli çiçeklerin saksılarının üzerine düşerse daha büyük bir sansasyon yaratacağından korkarak, Bayan Browning’in elini yakaladı ve soluk soluğa konuştu:

“Bahçeye geri dönebilir miyim? Burada nefes alamıyorum!”

“Oh, evet, kesinlikle, canım. Bunları anlamanın senin için zor olduğundan kesinlikle eminim, canım; ama bu çok iyi, öğretici ve içinde bir miktar Latince de var.”

Molly, Leydi Agnes'in orkideler konusundaki nutkundan bir kelime bile kaybetmek istemeyerek aceleyle arkasını döndü, geri gitti ve sıcak havadan dışarıya çıktı. Temiz havada kendini daha iyi hissetti; ve gözlenmeyerek ve özgür olarak, duyulan tek sesin kuşların ötüşü ve ortadaki çeşmedeki suyun damlaması olan ve ağaçların tepelerinin mavi Haziran göğünde bir daire oluşturduğu, bir güzel noktadan diğerine gitti, bir açık parkta, bir etrafı çevrili meyve bahçesindeydi. Vakit geçip çok yorulana ve eve geri dönmek isteyene kadar, gittiği yeri, çiçekten çiçeğe konan bir kelebekten daha fazla düşünmeden yürüdü ama nasıl yapacağını bilmiyordu ve Bayan Browningler'den herhangi birinin koruması olmaksızın, orada olan tüm yabancılarla karşılaşmaktan korktuğunu hissetti. Kızgın güneş başının üzerinde etkili oluyordu ve başı ağrımaya başladı. Yaklaşmakta olduğu çimenlik bir alanın üzerinde büyük, genişçe yayılan bir sedir ağacı gördü ve dallarının altındaki koyu gölge onu, oraya çekti. Gölgede rustik bir kanepe vardı ve yorgun olan Molly oraya oturdu, kısa zamanda uykuya daldı.

Biraz zaman geçince uykusunda korktu ve ayağa fırladı. Yanında iki bayan duruyordu ve onunla konuşuyorlardı. Onun için tamamen yabancıydılar. Yanlış bir şey yaptığına dair belirsiz bir kanıyla ve aynı zamanda açlıktan, yorgunluktan ve sabahın heyecanından dolayı yıprandığı için ağlamaya başladı.

İki bayandan en yaşlı görüneni, "Zavallı küçük kadın! Kendini kaybetmiş; Hollingford'dan bazı kimselere ait olduğuna kuşkum yok," dedi, gerçekte otuz yaşından fazla olmamasına rağmen kırk civarında görünüyordu. Düz hatlara sahipti ve yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı; elbisesi bir sabah elbisesinin olabileceği kadar zengindi; sesi, derin ve tek düzeydiyaşamın daha aşağı bir düzeyinde kaba denebilirdi; ama bu kont ve kontesin en büyük kızı olan Leydi Cuxhaven için kullanılmayacak olan bir kelimeydi. Diğer bayan daha genç görünüyordu ama gerçekte birkaç yaş daha büyüktü; Molly, ilk görüşte, onun görmüş olduğu en güzel kişi olduğunu düşündü ve o kuşkusuz çok hoş bir kadındı. Leydi Cuxhaven'a cevap verirken onun sesi de yumuşak ve hüzünlüydü:

"Zavallı, küçük, tatlı şey! Sıcağın onu alt ettiğine kuşkum yokbir de o ağır hasır şapkanın. Senin için onu çözeyim, canım."

Molly, sonunda şunu söyleyebildi: “Benim adım Molly Gibson. Buraya Bayan Browningler’le geldim.” Çünkü onun en büyük korkusu izinsiz olarak içeri giren birisi zannedilmesiydi.

Leydi Cuxhaven arkadaşını sorgulayarak, “Bayan Browningler mi?” dedi.

“Sanırım onlar Leydi Agnes’in konuşmakta olduğu şu uzun boylu, iri iki genç kadın.”

“Evet, öyle sanırım. Peşinde bazı kimselerin olduğunu gördüm.” Sonra tekrar Molly’ye bakarak, “Çocuğum, geldiğinden beri bir şey yedin mi? Çok beyaz ve küçük bir şeye benziyorsun yoksa sıcaktan dolayı mı?” dedi

Molly oldukça acıklı bir şekilde, “Hiçbir şey yemedim,” dedi; çünkü gerçekten uyumadan önce çok acıkmıştı.

İki bayan, alçak sesle birbirleriyle konuştular; sonra daha yaşlı olan, gerçekte diğeriyle konuşurken her zaman kullandığı otoriter bir sesle “Burada kımıldamadan otur, canım; biz eve gidiyoruz ve Clare sana, sen geri dönmeye çalışmadan önce yiyecek bir şey getirecek; gideceğin yer en azından çeyrek mil uzakta olmalı,” dedi. Böylece onlar gittiler ve Molly söz verilen habercinin gelmesini bekleyerek dimdik oturdu. Clare’in kim olabileceğini bilmiyordu ve şimdi yiyeceği pek önemsemiyordu; ama biraz yardım olmazsa yürüyemeyeceğini hissediyordu. En sonunda, peşinden, elinde küçük bir tepsi taşıyan bir uşak gelen, güzel bir bayanın geldiğini gördü.

Clare, diye çağrılan kadın, “Leydi Cuxhaven’ın ne kadar nazik olduğuna bak,” dedi. “Bu küçük öğle yemeğini senin için kendisi seçti; ve şimdi senin uğraşman ve bunu yemen lazım ve biraz yemek yersen çok daha iyi olacaksın, canımbeklemen gerekmiyor Edwards; tepsiyi ben geri getiririm.”

Biraz ekmek, biraz soğuk tavuk, biraz marmelat, bir bardak şarap, bir şişe maden suyu ve bir salkım üzüm vardı. Molly, suyu almak için titreyen elini uzattı; ama onu tutmak için çok zayıftı. Clare, şişeyi onun ağzına tuttu ve Molly, uzun bir yudum alarak biraz canlandı. Ama yiyemiyordu; denedi ama yapamadı; baş ağrısı çok kötüydü. Clare şaşırmış göründü. ‘Biraz

üzüm al, onlar senin için en iyisi olacak; denemelisin ve bir şeyler yemelisin yoksa seni eve nasıl götüreceğimi bilmiyorum.”

Molly ağırlaşan gözlerini yukarı kaldırarak hüzünlü bir şekilde, “Başım çok ağrıyor,” dedi.

Clare hâlâ tatlı, nazik sesiyle, kızıyormuş gibi değil de sadece açık bir gerçeği ifade ediyormuş gibi, “Oh, canım ne kadar bezdirici,” dedi. Molly, kendini çok suçlu ve çok mutsuz hissetti. Clare sesinde bir sertlik gölgesiyle devam etti, “Görüyorsun eve yürümeni sağlayacak kadar yemezsen seninle burada ne yapacağımı bilmiyorum. Ve bu üç saattir, yorulabileceğim kadar yorulana kadar bahçelerde gezerek dışarıdaydım ve öğle yemeğimi kaçırdım.” Sonra aklına yeni bir fikir gelmişçesine şöyle söyledi: “Birkaç dakika kanepeye uzan ve üzüm salkımını yemeğe çalış. Ben seni bekleyeceğim ve bu arada birkaç lokma yiyeceğim. Bu tavuğu istemediğinden emin misin?”

Molly, onun önerdiği gibi yaptı ve ağır ağır üzümleri koparıp tavuk ve marmeladı yiyen, bir bardak şarabı da içen bayanın iştahını seyrederek arkasına yaslandı. Yas giysisi içinde o kadar sevimli ve zarifti ki, bunu yaparken birisinin onu şaşırtmak için gelmesinden korkuyormuş gibi aceleyle yerken bile, küçük gözlemcisini tüm yaptıklarına hayran olmaktan alıkoyamıyordu.

Tepsideki her şeyi yedikten sonra “Ve şimdi gitmeye hazır mısın, canım?” dedi. “Hadi; neredeyse üzümlerini bitirmişsin; sen iyi bir kızsın. Şimdi benimle yan taraftaki girişe gelirsen seni kendi odama götüreceğim ve yatakta bir iki saat yatacaksın; iyi bir şekerleme yaparsan baş ağrın tamamen geçecek.”

Böylece yürümeye başladılar, Clare, Molly’yi utandıracak şekilde boş tepsiyi taşıyordu; ama çocuğun kendini Clare’in yanında sürüklemek için yeterince yapacak işi vardı ve daha fazla bir şey yapmayı önermeye korkuyordu. ‘Yan giriş’ özel bir çiçek bahçesinden hasırlarla örtülmüş özel bir salona ya da bekleme odasına çıkan bir merdivendi, bu salonda dışarıya açılan bir çok kapı vardı ve hafif bahçe aletleri ve evin genç bayanlarının ok ve yayları konulmuştu. Leydi Cuxhaven onların yaklaştığını görmüş olmalıydı çünkü içeri girdikleri zaman onları bu salonda karşıladı.

“O şimdi nasıl?” diye sordu; sonra tabak ve bardaklara bakarak, “Hadi, sanırım bu kadar yanlış olamaz! Sen çok iyi bir insansın Clare ama adamlardan birinin tepsiyi getirmesine izin vermeliydin; böyle bir havada yaşamın kendisi zaten yeterince zordur,” diye ekledi.

Molly, sevimli arkadaşının Leydi Cuxhaven’a, bol öğle yemeğini bitirmesine yardım etmiş olduğunu anlatmasını istemekten kendini alamadı; ama onun aklına böyle bir fikir gelmiş gibi görünmüyordu. Sadece şöyle söyledi: “Zavallı küçük kız! Henüz yeterince büyümemiş; başının ağrıdığını söylüyor. Biraz uyuyup uyuyamayacağını görmek için, onu yatağıma yatıracağım.”

Molly, Leydi Cuxhaven’ın, yanından geçerken “Clare’e” yarı gülerek bir şey söylediğini gördü; ve çocuk, konuşulan kelimelerin çok iyi bir şekilde “çok fazla yediğinden şüpheleniyorum,” demek olduğunu hayal ederek kendine acı çektirmekten vazgeçemiyordu. Ama kendi hakkında endişelenmek için kendisini çok zayıf hissediyordu; serin ve sevimli odadaki küçük beyaz yatağın onun ağrıyan başı için bir çok çekici tarafı vardı. Muslin perdeler zaman zaman açık pencerelerden gelen güzel kokulu havayla yumuşak bir şekilde uçuşuyordu. Clare, onun üzerini hafif bir şalla örttü ve odayı kararttı. Clare giderken Molly, “Lütfen efendim, beni almadan gitmelerine izin vermeyin. Eğer uyuya kalırsam birisine beni uyandırmasını söyleyin. Ben Bayan Browninglerle döneceğim,” demek için doğruldu.

Clare kapıda geriye dönerek ve eliyle küçük, heyecanlı Molly’ye öpücük göndererek, “Bu konuyu kafana takma, canım; ben ayarlarım,” dedi. Ve sonra gitti. Molly de bu konuyu daha fazla düşünmedi. Arabalar aşağı yukarı saat dört buçukta geldi, ağırlama işinden aniden yorulmuş olan ve rasgele hayranlık gösterilerinden canı sıkılmış olan Leydi Cumnor, biraz acele ediyordu.

Leydi Cuxhaven, “Anne neden iki arabayı da çıkarmıyoruz ve onlardan hemen kurtulmuyoruz?” dedi. “Bunu bölüm bölüm yapmak hayal edilebilecek şeylerin en yorucusu.” Böylece en sonunda büyük bir telaş olmuştu ve herkes birden düzensiz bir şekilde gönderilmişti. Bayan Browning, iki tekerlekli at arabasıyla (ya da kızının ismi olan Leydi Hawyot’la ya da Asilzade kitabında[4] söylendiği gibi Harriet’la kafiyeli

olması için, Leydi Cumnor'un dediği gibi 'chawyot'la[5])gitmişti ve Bayan Phoebe birkaç diğer misafirle birlikte, şimdi "otobüs" dememiz gereken tipte büyük geniş bir aile taşıma aracıyla hızlı bir şekilde gönderilmişti. Her biri Molly Gibson'un diğeriyle olduğunu düşündü ve gerçek şuydu ki o, Bayan Kirkpatrick'in Bayan Kirkpatrick yani evlenmeden önceki adıyla Clare'in yatağında çabucak uykuya dalmıştı.

Hizmetçiler düzeltmek için odaya girdiler. Onların konuşmaları, yatağın üzerine oturan ve saçını sıcak alnından çekmeye ve nerede olduğunu hatırlamaya çalışan Molly'yi uyandırdı. Kadınları şaşırtarak, yatağın yanında ayakta durdu ve "Lütfen, ne zaman gidiyoruz?" dedi.

"Tanrım bizi kutsa ve bizi koru! Kim yatakta biri olduğunu düşünürdü? Sen Hollingfordlu bayanlardan biri misin, canım? Bu saate kadar hepsi gittiler!"

"Oh, Tanrım, ben ne yapacağım? Clare adındaki bayan, beni zamanında uyandıracağına söz verdi. Babam nerede olduğumu çok merak edecek ve Betty'nin ne söyleyeceğini bilmiyorum". Çocuk ağlamaya başladı ve hizmetçiler biraz korkuyla ve daha çok sempatiyle birbirlerine baktılar. Tam o sırada Bayan Kirkpatrick'in ayak seslerinin koridordan yaklaştığını duydular. Alçak, uyumlu bir sesle kısa bir İtalyan şarkısı söylüyordu, akşam yemeği için giyinmeye yatak odasına geliyordu. Bir hizmetçi diğerine bilmiş bir bakışla, "En iyisi bunu ona bırakmak," dedi ve diğer odalardaki işlerine geçtiler.

Bayan Kirkpatrick kapıyı açtı ve Molly'yi görünce donakaldı.

En sonunda, "Neden seni tamamen unuttum!" dedi. "Yok, ağlama; kendini görünmeyecek hâle getiriyorsun. Kendi kendine uyuyakalmanın sonuçlarına katlanmak zorundayım ve eğer seni bu gece Hollingford'a göndermeyi başaramazsam benimle uyuyacaksın ve yarın sabah seni evine yollamak için elimizden geleni yapacağız."

Molly, "Ama babam!" diye hıçkırdı. "Her zaman ona çay yapmamı ister ve gece giysilerim yok."

“Peki, gitme ve şu anda hâlledilemeyecek şeyleri düşünme. Sana gece giysilerini ödünç vereceğim ve baban bu gece sen ona çay yapmadan durmak zorunda kalacak. Ve bir daha yabancı bir evde uyuya kalma; kendini her zaman buradakiler gibi misafirperver insanların arasında bulmayabilirsin. Şimdi eğer ağlamazsan ve kendine çeki düzen verirsen Master Smythe ve küçük bayanlarla birlikte tatlı yemeye gelip gelemeyeceğini soracağım. Çocukların odasına gideceksin ve onlarla çay içeceksin; ve sonra buraya gelmen ve saçlarını fırçalayıp üstünü başını düzeltmen gerekecek. Sanırım bunun gibi büyük bir evde kalman, senin için çok iyi bir şey; bir çok küçük kız bundan iyisini istemez.”

Bu konuşma sırasında, akşam yemeği için gece elbisesini giyiyordu siyah sabah elbisesini çıkarıyordu, sabahlığını giyiyordu; uzun, yumuşak, kumral saçlarını omuzlarına bıraktı ve elbisesinin çeşitli parçalarını arayarak odaya baktı bütün bu zaman boyunca kelimeler ağzından kolayca dökülüyordu.

“Benim de küçük bir kızım var, canım! Lord Cumnorlar’ da benimle kalmasına izin verilmeseydi de bunun yerine tatillerini okulda geçirmek zorunda kalsaydı, ne yapardı bilmem; ama yine de sen sadece bir gece kalma düşüncesinden dolayı çok üzgün görünüyorsun. Gerçekten bu yorucu işlerlere yani Hollingford’dan gelen iyi bayanlarla demek istiyorum çok meşguldüm ve insan her şeyi birden düşünemiyor.”

Molly sadece çocuk olduğu için Bayan Kirkpatrick’in küçük kızından bahsedildiğinde ağlamayı bıraktı ve şimdi o, şunu söylemeyi göze aldı:

“Evli misiniz, efendim; size Clare dediğini sanıyordum?”

Bayan Kirkpatrick şakacı bir şekilde cevap verdi: “Evli gibi görünmüyorum, değil mi? Herkes şaşırıyor. Ama yine de yedi aydan beri dulum: ve benden daha genç olan Leydi Cuxhaven’ de bir çok olmasına rağmen, benim saçımda hiç beyaz yok.”

Molly onu içten ve konuşkan bularak, “Size neden “Clare” diyorlar?” diye devam etti.

‘Çünkü ben Bayan Clare’yken onlarla yaşıyordum. Sevimli bir isim değil mi? Bay Kirkpatrick’le evlendim; o sadece bir yardımcı papazdı, zavallı

adam; ama çok iyi bir ailedendi ve eğer onun üç akrabası çocuğu olmadan ölürse bir baronetin karısı olacaktım. Ama ilahi takdir buna izin vermeyi uygun görmedi; ve her zaman kendimizi buyruğa teslim etmemiz gerekiyor. Kuzenlerinden ikisi evlendi ve büyük ailelere sahip oldu; ama zavallı Kirkpatrick beni dul bırakarak öldü."

Molly, "Küçük bir kızınız mı var?" diye sordu.

"Evet: sevgili Cynthia! Onu görebilmeni isterim; o şimdi benim tek tesellim. Eğer zamanım olursa, yattığımızda sana onun resmini göstereceğim; ama şimdi gitmem lâzım. Leydi Cumnor'ı bir dakika bile bekletmek yapılacak iş değil ve o bana evdeki bazı insanlara yardım etmem için, aşağıya erken inmemi söyledi. Şimdi bu zili çalacağım ve hizmetçi geldiğinde ona, seni çocuk odasına götürmesini ve Leydi Cuxhaven'in mürebbiyesine senin kim olduğunu anlatmasını söyle. Sonra küçük bayanlarla çay içeceksin ve onlarla tatlı yemeye gideceksin. İşte! Uyuya kaldığın ve burada unutulduğun için özür dilerim; ama bana bir öpücük ver ve ağlamaCynthia'nın renklerini almamış olsan da, sen gerçekten oldukça sevimli bir çocuksun! Oh, Nanny bu genç bayanı (adın neydi canım? Gibson mu?) Bayan Gibson'u, Bayan Dyson'a, çocuk odasına götürme ve onun orada genç bayanlarla çay içmesine izin vermesini; ve onu, onlarla tatlı yemeğe göndermesini söyleme nezaketinde bulunur musun? Ben hanımefendiye açıklayacağım."

Nanny'nin yüzü, Gibson ismini duyunca hüznünden sıyrılarak parıldadı; ve Molly'den "doktor'un" kızı olduğunu öğrenerek, Bayan Kirkpatrick'in ricasına uymak için, her zamankinden daha çok istek gösterdi.

Molly, yardıma hazır bir kızdı ve çocukları severdi; böylece çocuk odasında kaldığı sürece üstün gücün isteklerine uyarak, oldukça iyi davranarak erkek ve kız kardeşleri, güzel elbiseler dantel ve müslin ve kadife ve parlak geniş kurdeleler giyerek süslenirken, oyunlar oynayarak ve böylece küçük bir çocuğu sessiz tutarak Bayan Dyson'a bile yararlı oldu.

Kendi özel görevleri tamamen yerine getirilince Bayan Dyson, "Şimdi Bayan," dedi, "Senin için ne yapabilirim? Burada başka elbisen yok değil mi?" Hayır gerçekten yoktu; eğer olmuş olsaydı bile bu, her zamanki kalın, beyaz, pamuklu kumaştan elbisesinden daha güzel tipte bir şey olamazdı.

Böylece sadece yüzünü ve ellerini yıkayabildi ve mürebbiyenin saçlarını fırçalamayıp parfüm sürmesine boyun eğdi. Hem mürebbiye hem de çocuklar tarafından açıkça günün olayı kabul edilen "tatlı yemek için aşağı gitme"nin bilinmeyen sınavına girmek zorunda olmaktansa, bütün gece boyunca parkta kalmayı ve güzel, sakin sedir ağacının altında uyumayı tercih edeceğini düşündü. Sonunda bir uşak çağrıyı yaptı ve Bayan Dyson hışırdayan ipek bir elbisenin içinde konvoyuna yol göstererek yemek odasının kapısının kanatlarını iki yana açtı.

Parlak bir şekilde aydınlatılmış odada, kurulmuş masanın etrafında büyük bir grup hâlinde beyler ve bayanlar oturuyordu. Her sevimli küçük çocuk kendi annesine, teyzesine ya da özel arkadaşına koştu; ama Molly'nin gidecek kimsesi yoktu.

"Kalın, beyaz elbise giyen uzun boylu kız kim? Sanırım evdeki çocuklardan biri değil, değil mi?"

Konuşan bayan gözlüğünü taktı, Molly'ye baktı ve bir an sonra gözlüğünü çıkardı. "Bir Fransız kızı, tahmin etmem lazımdı. Leydi Cuxhaven'in erkenden iyi bir aksana kavuşabilmeleri amacıyla, küçük kızlarıyla beraber yetiştirmek için birini aradığını biliyorum. Zavallı küçük kadın, vahşi ve yabancı görünüyor!" Ve Lord Cumnor'un yanında oturarak konuşan kişi, yanına gelmesi için Molly'ye küçük bir işaret yaptı; Molly sığınılacak ilk yer gibi ona doğru sessizce ilerledi; ama bayan onunla Fransızca konuşmaya başladığı zaman kıpkırmızı oldu ve çok alçak bir sesle şöyle söyledi:

"Fransızca anlamıyorum. Ben sadece Molly Gibson'um, efendim."

Bayan, sanki bu bir açıklama değilmiş gibi; yüksek sesle, "Molly Gibson!" dedi.

Lord Cumnor kelimeleri ve ses tonunu fark etti.

"Aa!" dedi. "Sen yatağımda uyuyan küçük kız değil misin?"

Hikâyede küçük çocuğa bu soruyu soran masal ürünü ayının boğuk sesini taklit etti; ama Molly hiç "Üç Ayı' yı"[6]okumamıştı ve öfkesinin gerçek

olduğunu zannetti; biraz titredi ve ona sığınağa çağırır gibi işaret eden nazik bayanın yanına yaklaştı. Lord Cumnor şaka olduğunu sandığı şeye devam etmeyi ve fikrinin üzerinde çalışmayı çok seviyordu; böylece bayanlar odada olduğu sürece, Uyuyan Güzel'i, Yedi Uyurlar'ı ve aklına gelen tüm ünlü uykucuları imâ ederek, yaylım ateşini Molly'nin üzerinde sürdürdü. Uyanık olması gerekirken uyumuş olduğu için zaten kendini kötü bir günahkâr gibi hisseden, duyarlı kız için şakalarının nasıl bir ıstırap olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Eğer Molly, iki ile ikiyi bir araya getirecek alışkanlıkta olsaydı, Bayan Kirkpatrick'in içtenlikle onu uyandıracağına söz vermiş olduğunu hatırlayarak, kendisi için bir özür bulmuş olabilirdi; ama kızın bütün düşündüğü, onu bu büyük evde ne kadar az istedikleriydi; nasıl burada hiçbir işi olmayan, dikkatsiz bir davetsiz misafir gibi göründüğüydü. Bir ya da iki kere, babasının nerede olduğunu ve onu özleyip özlemediğini merak etti; ama evin tanıdık mutluluğunu düşününce boğazında öyle bir düğümlenme oldu ki gözyaşlarına boğulma korkusu yüzünden buna izin vermemesi gerektiğini hissetti; ve Kuleler' de bırakıldığında ne kadar az dert çıkarırsa, kendini ne kadar inceleme dışı bırakırsa o kadar iyi olacağını hissedecek kadar içgüdüsü vardı.

Neredeyse hiç kimsenin onu görmemesini umarak yemek odasından çıkan bayanları izledi. Ama bu olanaksızdı ve o, hemen müthiş Leydi Cumnor ve onun akşam yemeğindeki nazik komşusu arasında konuşma konusu hâline geldi.

"İlk gördüğümde bu genç bayanın Fransız olduğunu düşündüğümü biliyor musunuz? Siyah saçları, kirpikleri ve gri gözleri ile Fransa'nın bazı bölgelerinde rastlanan renksiz bir teni var ve Leydi Cuxhaven'in çocuklarına iyi bir arkadaş olması için iyi eğitim almış bir kız bulmaya çalıştığını biliyorum."

Leydi Cumnor, Molly'nin düşündüğü gibi çok sert görünerek, "Hayır!" dedi. "O, Hollingford'daki tıp adamının kızı; bu sabah okul ziyaretçileriyle geldi ve sıcağa yenik düşerek Clare' in odasında uykuya daldı. Bir şekilde uyuya kalmayı başardı ve bütün arabalar gidene kadar uyanmadı. Yarın sabah onu eve yollayacağız ama bu gece burada kalması gerekiyor ve Clare, onunla uyuyabileceğini söyleyerek yeterince nezaket gösterdi."

Bu konuşmanın içinde, Molly’nin her tarafına iğne batmış gibi hissetmesine yol açan , imâ edilen bir suçlama vardı. Leydi Cuxhaven bu noktada geldi. Ses tonu, annesininki kadar derin, konuşma şekli annesininki kadar ani ve otoriterdi ama Molly, altta yatan nazik özelliği hissetti.

“Şimdi nasılsın, canım? Sedir ağacının altındakinden daha iyi görünüyorsun. Böylece bu gece burada kalacak mısın? Clare, Bayan Gibson’un ilgisini çekecek oymacılık kitaplarından bazılarını bulabileceğimizi düşünmüyor musun?”

Leydi Cuxhaven, kızın ilgisini çekecek bir tanesini arayarak ağır ciltleri çevirirken, Bayan Kirkpatrick süzülerek, Molly’nin ayakta durduğu yere geldi; ve onu sevimli kelimeler ve hareketlerle okşamaya başladı.

“Zavallı sevgilim! Çok utangaç görünerek yemek odasına girdiğini gördüm; ve benim yanıma gelmeni istedim ama sana bir işaret yapamadım çünkü o zaman Lord Cuxhaven benimle konuşuyordu, bana yolculuklarını anlatıyordu. Ah, işte iyi bir kitapLodge’nin Portreleri; şimdi yanında oturacağım ve onların hepsinin kim olduğunu ve onlar hakkındaki her şeyi sana anlatacağım. Sevgili Leydi Cuxhaven artık kendinizi daha fazla sıkıntıya sokmayın; onunla ilgileneceğim; yalvarırım onu bana bırakın!”

Bu son kelimeler kulağına geldiğinde Molly, giderek daha da kızardı. Eğer onu sadece yalnız bırakırlarsa ve ona karşı nazik olmak için çaba göstermezlerse; onun için “kendilerini sıkıntıya sokmamış” olurlardı! Bayan Kirkpatrick’in bu sözleri onu eğlendirecek bir şey aradığı için Leydi Cuxhaven’a karşı duyduğu minnettarlığı azaltmış görünüyordu. Ama kuşkusuz bu bir sıkıntıydı ve onun hiçbir zaman burada olmaması gerekiyordu.

Bu arada Bayan Kirkpatrick, Leydi Agnes’in şarkısına eşlik etmek için çağrıldı ve sonra Molly, gerçekten birkaç eğlenceli dakika geçirdi. İncelenmeden ve kesinlikle bir kralın evindeki kadar büyük ve muhteşem bir yer olan odada etrafına bakınabildi. Büyük aynalar, kadife perdeler, yaldızlı çerçeveleri olan resimler, çok sayıda göz kamaştırıcı lamba ile süslenmiş geniş salon ve salona hepsi hoş elbiseler giymiş olan bayanlar ve beylerden oluşan gruplar yayılmıştı. Aniden Molly yemek odasına beraber geldiği ve kendini onların konumuna ait gibi gördüğü çocukları

düşündüOnlar neredeydi? Annelerinden gelen sessiz bir işaret sonucu, bir saat önce yataklarına gitmişlerdi. Molly eğer Bayan Kirkpatrick'in yatak odasının sığınağına giden yolu bulabilseydi kendisinin de gidip gidemeyeceğini merak etti. Ama kapıdan biraz uzaktaydı; kendini, herhangi bir kişiden daha çok ait hissettiği Bayan Kirkpatrick'den de uzaktaydı. Leydi Cuxhaven, korkunç Leydi Cumnor ile onun şakacı ve iyi huylu lordundan da uzaktaydı. Böylece Molly görmediği resimli sayfaları çevirerek oturdu; bu görkem içinde hissettiği yalnızlıktan dolayı kalbi giderek ağırlaşıyordu. O anda içeri bir uşak girdi ve bir süre bakındıktan sonra, topluluğun müziksever bölümünün merkezi olan piyanoda oturan, herhangi bir şarkıcıya eşlik etmeye hazır olan ve gönüllü bir şekilde tüm istekleri kabul ederken hoş bir şekilde gülümseyen, Bayan Kirkpatrick'in yanına gitti. Şimdi Bayan Kirkpatrick köşesinde oturan Molly'ye doğru geldi ve ona şöyle söyledi:

"Biliyor musun, canım, baban senin için gelmiş ve eve gidebilmen için midillini getirmiş; bu yüzden küçük yatak arkadaşımı kaybedeceğim çünkü sanırım gitmen gerek?"

Gitmek! Titreyerek, gözleri parlayarak, neredeyse yüksek sesle ağlayarak ayağa kalkarken, Molly'nin aklında bununla ilgili bir soru mu vardı? Ama Bayan Kirkpatrick'in bir sonraki sözleriyle kendine geldi.

"Biliyorsun, canım, Leydi Cumnor'a gidip iyi geceler dilemen ve sana gösterdiği nezaket için teşekkür etmen gerekiyor. Orada, heykelin yanında, Bay Courtenay ile konuşuyor."

Evet! Oradaydı birkaç metre ilerde yüzlerce mil ilerde! Bütün o boş alan geçilmeli; ve sonra bir konuşma yapılmalıydı!

Molly mümkün olan en acıklı ve yalvaran ses tonuyla "Gitmem gerekli mi?" diye sordu.

Bayan Kirkpatrick öncekinden daha keskin bir sesle, "Evet; çabuk ol; bunda bu kadar korkunç bir şey yok, değil mi?" diye cevap verdi, onu piyanoda istediklerinin farkındaydı ve elindeki işi mümkün olduğu kadar çabuk bitirmek istiyordu.

Molly, bir dakika hareketsiz durdu sonra yukarı bakarak yumuşak bir şekilde şöyle söyledi:

“Lütfen benimle gelir misiniz?”

Kabul etmesinin bu meseleden kurtulmasının en hızlı yolu olduğunu görerek, Bayan Kirkpatrick “Hayır ben değilim!” dedi; böylece Molly’nin elini tuttu ve yollarının üzerinde, piyanodaki grubun yanından geçerken gülümseyerek sevimli nazik davranış biçimiyle şunu söyledi:

“Buradaki küçük arkadaşımız utangaç ve alçakgönüllü ve Leydi Cumnor’a iyi geceler demek için ona eşlik etmemi istiyor; babası onun için gelmiş ve o gidiyor.”

Molly daha sonrasının nasıl olduğunu bilmiyordu ama bu kelimeleri duyunca Bayan Kirkpatrick’in elini bıraktı ve mor kadifeler içinde görkemli görünen Leydi Cumnor’a doğru bir ya da iki adım ilerleyerek ve neredeyse okul çocuklarının yaptığı şekilde reverans yaparak şöyle söyledi:

“Hanımefendi, babam geldi ve ben gidiyorum, efendim size iyi geceler dilerim ve nezaketiniz için teşekkür ederim. Sabah Kuleler’e gelirken yolda Bayan Browning’in kontlar, kontesler ve onların saygıdeğer çocukları için uyulması gereken görgü kuralları konusunda verdiği özel talimatları hatırlayınca, kendini düzelterek, “Leydi hazretlerinin nezaketinin demek istiyorum,” dedi.

Bir şekilde salondan dışarı çıktı; daha sonra bunu düşündüğünde, Leydi Cuxhaven’a ya da Bayan Kirkpatrick’e veya “diğerlerine”, onları düşüncesinde saygısız bir şekilde biçimlendirmiş olduğundan iyi geceler demediğine inandı.

Molly içeri girdiğinde, gösterişli Bayan Brown rahatsız olmasına rağmen, Bay Gibson, kahyanın odasındaydı. Kollarını babasının boynuna doladı. “Oh, baba, baba, baba! Gelmiş olduğun için çok memnunum,” Ve sonra ağlamaya başladı, sanki onun orada olduğundan emin olmak istercesine neredeyse kontrolsüz bir şekilde babasının yüzüne vuruyordu.

“Neden, ne kadar budalasın Molly! Yaşamının geri kalanını geçirmesi için küçük kızımı Kuleler’de bırakacağımı mı düşünüyordun? Sanki seni bırakmışım gibi seni almak için gelişim konusunu çok büyüttün. Şimdi acele et ve başlığını tak. Bayan Brown sizden, onu bir iç etekliği gibi sarmak için bir atkı, şal ya da bir çeşit örtü isteyebilir miyim?”

Uzun bir yolculuktan, akşam yemeği yemeden ve aç olarak döndüğü uzun bir yolculuktan eve yarım saat önce dönmüş olduğundan bahsetmedi; ama Molly’nin Kuleler’den gelmemiş olduğunu görünce, yorgun atını Bayan Browningler’e sürmüştü ve onları kendilerini suçlar hâlde, çaresiz bir korku içinde bulmuştu. Onların, gözyaşları içindeki özürlerini dinlemek için beklemeyecekti; atını eve sürdü, yeni bir at aldı, Molly’nin midillisini eyerledi ve Betty onun arkasından elinde at sürmek için bir eteklikle seslenmesine rağmen, kendi ahırının kapısından on metre bile uzakta olmamasına rağmen geri dönmeyi reddetti, seyis Dick, “Kendi kendine korkunç bir şekilde söyleniyor,” derken atını sürüp gitti.

Molly, Bayan Kirkpatrick’in odasına yaptığı yolculuktan geri dönmeden önce, Bayan Brown şarap şişesini ve kek tabağını ortaya çıkarmıştı, çocuğunun sabah giydiği, yeniliğin güzelliğini taşıyan elbisesi yıpranmış olarak aşağıya gelmesini beklerken, kahya kadın sabırsız babaya, “Hemen hemen çeyrek mil kadar,” diye bilgi verdi. Bay Gibson genellikle endişeli ve acılı zamanlarda ferahlama ümidi getiren aile doktorlarının olduğu gibi; Kuleler’deki tüm ev halkı için en sevilen kimseydi; ve gut hastalığı olan Bayan Brown, doktorun ona izin verdiği zamanlarda, özellikle ona sevgi göstermekten zevk alırdı. Hatta tüyle kaplı midillinin üstünde otururken Molly’yi şala sarmak için ahırın önündeki avluya geldi ve bir şekilde güvenli olan durumunu tehlikeye attı:

Onlar giderken, “Onun, evde daha mutlu olacağını söylemeye cüret ediyorum, Bay Gibson,” dedi.

Parka çıktıklarında Molly, midillisine vurdu ve onu gidebildiği kadar hızlı gitmeye zorladı. Sonunda Bay Gibson bağırdı:

“Molly! Tavşan yuvalarına geliyoruz; bu hızla gitmek güvenli değil. Dur.” Ve o dizginleri çektiğinde, onun yanında atını sürdü.

“Ağaçların gölgesine geliyoruz ve burada hızlı sürmek güvenli değildir.”

“Oh! Baba, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmadım. Üzerine söndürücü koydukları zaman yanan bir mumun hissettiğini hissettim.”

“Hissettin mi? Mumun ne hissettiğini nasıl biliyorsun?”

“Oh, bilmiyorum ama hissettim.” Ve biraz durduktan sonra tekrar şunu söyledi: “Ah, burada olmaktan çok memnunum! Burada açık, özgür, taze havada at sürmek, nemli otlardan yükselen güzel kokuyu duymak çok güzel. Baba! Orada mısın? Seni göremiyorum.”

Babası, atını onun yakınında sürdü: emin değildi ama karanlık gölgelerde at sürmekten korkabilirdi, böylece elini onun üzerine koydu.

Babasının elini sıkıca tutarak, “Oh! Seni hissettiğim için mutluyum,” dedi. “Baba, Ponto’nunki gibi, gittiğin en uzak yere yetecek kadar uzun bir zincir almak istiyorum ve sonra ikimizi de onun birer ucuna bağlayabilirim ve seni istediğim zaman zinciri çekebilirim ve eğer sen gelmek istemezsen tekrar zinciri çekebilirsin; ama seni istediğimi bildiğini bilmem lazım ve birbirimizi hiç kaybedemeyiz.”

“Neredeyse planının içinde kayboldum; belirttiğin gibi, detaylar biraz karışık; ama bunları doğru olarak yaparsam, ülkeyi kamu malı eşekler gibi arka ayağıma bir köstek bağlanmış olarak dolaşacağım.”

“Eğer birbirimize bağlanacaksak, bana köstek demene aldırış etmiyorum.”

“Ama bana eşek demene aldırış ediyorum,” diye cevapladı.

“Hiçbir zaman demedim. En azından bunu kastetmedim. Ama istediğim kadar kaba olabileceğimi bilmek çok rahat bir şey.”

“Bugün beraber olduğun muhteşem topluluktan öğrenmiş olduğun şey bu mu? Seni, kendimi konserin tonuna uydurabilmek için, Sir Charles Grandison’un[7] birkaç bölümünde okuduğum gibi çok nazik ve resmi bulacağımı ummuştum.”

“Oh, hiçbir zaman bir lord ya da bir leydi olmayacağımı umarım.”

“Evet, seni rahatlatmak için şunu anlatacağım: eminim hiçbir zaman bir lord olmayacaksın; ve senin kastettiğin anlamda, diğerini olma şansın da binde bir.”

“Başlığımı bulmam gerektiği her sefer kendimi kaybetmem gerekiyor ya da yürüyüşe çıkmadan önce uzun koridorlar ve büyük merdivenlerde yorulmam gerekiyor.”

“Ama kendi hizmetçin olacak, biliyorsun.”

“Biliyor musun baba, sanırım hizmetçiler hanımefendilerden daha kötü. Bir kahya olmayı o kadar umursamamalıyım.”

Babası düşünceli bir şekilde, “Hayır! Reçel dolapları ve tatlılar insanın elinde çok uygun bir şekilde bulunur,” diye cevap verdi. “Ama Bayan Brown, bana akşam yemeklerini düşünmenin onun uykusunu engellediğini anlattı; göz önüne alınması gereken bu endişe var. Yine de hayatın her alanında ağır kaygılar ve sorumluluklar vardır.”

Molly ciddi bir şekilde, “Evet! Sanırım öyle,” dedi. “Betty’nin kiraz ağacında oturarak elbiseme yaptığım yeşil lekelerle onun hayatını tükettiğimi söylediğini biliyorum.”

“Ve Bayan Browning seni nasıl arkada bıraktıklarını düşünmekten dolayı başının ağrıdığını söyledi. Korkarım bugün sen onlar için bir yiyecek faturası kadar kötüsün. Bunların hepsi nasıl oldu, canım?”

“Oh, kendi başıma bahçeleri görmeye gittim; onlar çok güzellerdi! Kayboldum ve dinlenmek için büyük bir ağacın altına oturdum. Leydi Cuxhaven ve o Bayan Kirkpatrick geldi ve Bayan Kirkpatrick bana biraz öğle yemeği getirdi. Sonra beni uyumam için yatağına yatırdı ve ben onun beni zamanında uyandıracağını düşündüm ama o uyandırmadı; ve böylece herkes gitti; ve benim için yarın sabaha kadar kalmamı planladıkları zaman ne kadar, ne kadar çok eve gitmek istediğimi söyleyemedim ama benim nerede olduğumu nasıl merak ettiğini düşünmeye devam ettim.”

“Öyleyse keyifli olmaktan daha çok, iç karatıcı bir gündü, canım, hı?”

“Sabah değildi. O bahçedeki sabahı asla unutmayacağım. Ama yaşamımda hiç o uzun öğleden sonra olduğum kadar mutsuz olmadım.”

Bay Gibson, onlar Londra’ya gitmeden önce, Kuleler’e gitmenin ve bir özür dileme ziyareti yapmanın, aileye teşekkür etmenin görevi olduğunu düşündü. Onların hepsini ek binada buldu ve Leydi Cuxhaven’a eşlik etmesi ve eski öğrencisine bir ziyaret yapması gerektiği hâlde, aile adına Bay Gibson’ı kabul etmek için yeterli zaman ayıran ve en çekici biçimde eski günlerde ona gösterdiği büyük, profesyonel dikkati, inançlı bir şekilde hatırladığını gösteren, Bayan Kirkpatrick’den başka hiç kimsenin onun minnettar nezaketini dinlemek için yeterince özgürlüğü yoktu.

3.Molly Gibson’un Çocukluğu

Bu zamandan on altı yıl önce, tüm Hollingford, yıllardır onlara bakan yetenekli doktor Bay Hall’ın kendine bir yardımcı alacağı haberiyle temellerine kadar sarsılmıştı. Bu konuda onlarla mantıklı olarak konuşmanın yararı yoktu; böylece bölge papazı Bay Browning, Bay Sheepshanks (Lord Cumnor’un vekilharcı) ve Bay Hall’in kendisi, bu küçük topluluğun erkek akıl sahipleri, bir çok fikir ileri sürmektense Che sará sará’nın[8] söylentileri daha çabuk durduracağını hissederek, bu çabadan vazgeçtiler. Bay Hall, sadık hastalarına en kuvvetli gözlükle bile görüşüne güvenilmediğini anlattı; ve kendileri bile onun işitmesinde sorun olduğunu bulabilirlerdi, yine de bu konuda, inatçı bir şekilde kendi fikrine yapışıyordu ve sık sık bugünlerde insanların iletişimdeki dikkatsizliklerinden yakındığı işitiliyordu, “Sanki kurutma kağıdına yazıyorlarmış gibi, bütün kelimeler birbirine giriyor,” diyordu. Ve Bay Hall bir kereden fazla, onun zorunlu çağrılara hemen gitmesini engelleyen şüpheli bir kriz –onlara ‘romatizma’ derdi ama kendine onlar gutmuş gibi reçete yazardı geçirmişti. Ama kör, sağır ve romatizmalı da olsa eğer bu arada ölmezlerse o hâlâ onların tüm rahatsızlıklarını iyileştirebilen doktor Bay Hall’di ve yaşlandığı için bir yardımcı alacağını söylemeye hakkı yoktu.

Sebatla aynı şekilde çalışmaya devam etti; tıbbi dergilere ilân veriyordu, bonservisleri okuyordu, özellikleri ve nitelikleri gözden geçiriyordu; ve tam Hollingford’un yaşlı kızları yaşıtları olan doktoru her zamankinden genç olduğuna ikna ettiklerini düşünüyorlardı ki yeni ortağı, Bay Gibson’u onlara getirerek ve bu bayanların dediği gibi “kurnazca” onu uygulamaya sokarak onları şaşırttı. Ve onlar “Bu Bay Gibson kim?” diye sordular ve eğer başka kimse beğenmediği için o onu beğendiyse, yankı soruyu cevaplayabilirdi. Hiç kimse, hayatı boyunca ondan önce gelen kişiler hakkında, Hollingford halkının onu gördükleri ilk gün öğrenmiş olabileceklerinden daha fazlasını bilmezdi: uzun boylu, ciddi, başka bakımlardan oldukça yakışıklı; güçlü Hristiyanlık[9] moda olmadan önceki o günlerde “çok nazik bir kişi” denebilecek kadar inceydi; hafif bir İskoç aksanıyla konuşuyordu; ve iyi bir bayanın gözlemlediği gibi iğneleyiciliği kast ederek, “konuşmasında çok basmakalıptı”. Doğumu, ailesi ve eğitimine

gelinceHollingford toplumunun en beğendiği varsayım, onun bir İskoç dükünün bir Fransız kadından olan gayri meşru oğlu olduğuydu; bu varsayımın temeli şuydu: İskoç aksanıyla konuşuyordu, öyleyse İskoç olmalıydı. Çok nazik bir görünüşü, zarif bir vücut yapısı vardı ve zekiydi bu yüzden onun kötülüğünü isteyenler gösteriş yaptığını söylediler; bu yüzden babası kaliteli bir kişi olmalıydı; bu varsayım kabul görünce hiçbir şey bu varsayımı asilzade sınıfının tüm ölçülerine yükseltmek kadar kolay olamazdıbaronet, baron, vikont, kont, marki, dük. İngiliz tarihini bilen yaşlı bir bayanın, 'Stuart'larda hım bir ya da iki kişinin davranışlarının her zaman hım doğru olmadığı; ve bu tip şeylerin hım ailelerde devam ettiğine inandığı görüşünü ortaya atmasına rağmen, daha yükseğe cesaret etmediler. Ama en tutulan görüşe göre Bay Gibson'un babası, başka bir şey değil; bir dük olarak kaldı.

Sonra annesi bir Fransız kadın olmalıydı çünkü saçları çok siyahtı; ve teni soluktu; ve çünkü Paris'te bulunmuştu. Bütün bunlar doğru olabilirdi ama olmayabilirdi de; hiç kimse hiçbir zaman bilemedi ya da Bay Hall'in onlara anlattığından, yani Bay Hall'in onu hastalarıyla tanıştırmadan önce emin olmak için çaba gösterdiği gibi, profesyonel yeteneklerinin ahlâki özellikleri kadar yüksek olduğundan ve her ikisinin de ortalamanın üzerinde olduğundan daha fazlasını bulamadılar. Bay Hall'in ortaklığının birinci yılı bitmeden öğrendiği gibi, bu dünyada rağbet görmek, onun zaferi kadar geçicidir. Şimdi gutunu iyileştirmek ve görme yeteneğiyle ilgilenmek için bol bol boş vakti vardı. Genç doktor günün ağırlığını taşıyordu; neredeyse herkes Bay Gibson'u istiyordu. Büyük evlerde bileBay Hall'un ortağını korku ve titremeyle, davranışları ve saygıdeğer Kont'un ve saygıdeğer Kontes'in üzerinde bırakabileceği izlenim konusunda söylenmeyen bir endişeyle, tanıştırdığı evlerin en büyüğü olan Kuleler'de bile, Bay Gibson on iki ayın sonunda profesyonel yetenekleri konusunda Bay Hall'in kendisinin de şimdiye kadar görmüş olduğu kadar büyük ve istenilen bir saygıyla kabul edildi. Hatta ve bu nazik yaşlı doktorun iyi duyguları için de biraz fazlaydı Bay Gibson bir kere, meslek odasının başkanı olan, büyük Sir Astley'le yemek yemek için Kuleler'e davet edilmişti! Kesinlikle Bay Hall'e de gelmesi söylenmişti ama o zaman gutu yüzünden yatıyordu (bir yardımcısı olduğundan beri romatizmaya kendini geliştirme izni verilmişti) ve gidememişti. Zavallı Bay Hall hiçbir zaman bu utançtan kurtulamadı; bundan sonra, kendini gözden ve kulaktan uzak tuttu ve yaşamının kalan iki

kışı boyunca kendini tamamen evine yakın tuttu. Yeğeninin yetim kalan kızını, bu yaşında kendisine eşlik etmesi için çağırdı; kadınları küçük gören, yaşlı, bekâr, iyi ve duyarlı olan, ve bundan başka bir şeyi olmayan, sevimli, sağlıklı Mary Pearson'un neşeli varlığına minnettar kaldı. Mary, bölge papazı, Bay Browning'in kızlarıyla yakın bir arkadaşlık kurdu ve Bay Gibson bu üçüyle yakınlaşmak için çok zaman buldu. Hollingfordlular, hangi genç bayanın Bayan Gibson olacağı konusunda çok tahminlerde bulundular ve yakışıklı cerrahın evliliği ile ilgili olanaklar konusundaki konuşmalar ve olasılıklar konusundaki dedikodular, dünyadaki en doğal şekilde, kendinden önceki doktorun yeğeniyle evlenmesiyle sonuçlanınca, oldukça üzüldüler. Görünüşleri ve duyguları dikkatle gözlenmesine rağmen, iki Bayan Browning bu olaydan dolayı vereme yakalanma belirtisi göstermediler. Tersine, düğünde şen şakrak bir şekilde mutluydular ve evlenmesinden dört ya da beş sene sonra büyük amcasının ölümünden üç sene sonra ve tek çocuğu Molly sadece üç yaşındayken veremden ölen zavallı Bayan Gibson oldu.

Bay Gibson, karısının ölümünün yol açtığı, onun hissettiği varsayılan kederden çok fazla bahsetmedi. Aslında tüm sempati gösterilerinden uzak durdu ve Bayan Phoebe, Browning, onu, kaybından sonra ilk gördüğünde, aceleyle kalktı ve odadan çıktı ve bir isteri kriziyle sonuçlanma tehlikesi gösteren, kontrol edilemeyen bir gözyaşı seline boğuldu. Bayan Browning, onu bu konudaki katı kalpliliğinden dolayı hiç affedemeyeceğini açıkladı; ama iki hafta sonra yaşlı Bayan Goodenough ile Bay Gibson'un derin duygulara sahip bir adam olup olmadığı ile ilgili kuşkularını soluk soluğa anlatmak için; siyah tül şapka bandının darlığını değerlendirerek; şapkasının tümünü kaplaması gerekirken en az üç santiminin göründüğünü söyleyerek, öfkeyle konuştu. Ve her şeye rağmen, Bayan Browning ve Bayan Phoebe, ölen eşine duydukları saygı nedeniyle, kendilerini Bay Gibson'un en yakın arkadaşları kabul ediyorlardı ve eğer o, kendisi ve sorumluluğu arasına giren her engeli kıskanan; ve yaşı, sınıfı ya da yakınlığından yararlanarak "efendisine karşı ürkek fakat arzulu bakışlar atabilecek" olduğunu düşündüğü bütün kadınlara karşı aksi ve kırgın olan mürebbiyesi Betty biçimine bürünmüş, dikkatli bir ejder tarafından korunmuyor olsaydı, küçük kızıyla seve seve sanki annesiymiş gibi ilgileneceklerdi.

Bu hikâyenin başlamasından birkaç yıl önce, Bay Gibson'un durumu, yaşam için hem toplumsal hem profesyonel olarak hallolmuş görünüyordu. O bir duldu ve böyle de kalacak gibiydi; evle ilgili düşkünlüğü, küçük Molly'nin üzerinde toplanmıştı ama en özel anlarında bile ona, duygularını çok fazla ifade etmiyordu; onun için kullandığı en okşayıcı sözcük "kaz yavrusu" idi ve çocuğunu şakasıyla şaşırtmaktan zevk alırdı. Kontrolsüz duyguların sağlığının sonucunu tıbbi olarak sezmesinden dolayı, duygularını gizlemeyen insanları oldukça küçümserdi. Aklının hâlâ her şeyin efendisi olduğuna inanarak kendini aldatırdı çünkü entelektüel konulardan başkasını ifade etme alışkanlığına kendini hiç kaptırmamıştı. Ama Molly'nin kendine yol gösterecek kendi önsezileri vardı. Bayan Browning'lerin tamamen yalnız başına kaldıklarında birbirlerine "gerçekten zalimce" dedikleri şekilde, babasının ona gülmesine, onu sıkıştırmasına, ona takılmasına rağmen, Molly küçük kederlerini ve zevklerini alır ve onları, iyi kalpli yaygaracı kadın Betty'ninkinden bile daha çabuk, babasının kulağına söylerdi. Çocuk, babasını iyi anlayacak şekilde büyüdü ve ikisi, en hoş ilişkiyi birlikte kurdularyarı şakalaşma, yarı ciddiyet ama hep birlikte, güvenilir bir arkadaşlıktı. Bay Gibson'un üç hizmetçisi vardı, Betty, bir ahçı ve ev işlerine bakması gereken ama daha yaşlı olan diğer ikisinin altında olduğu için sonuç olarak çok güzel bir hayatı olan bir kız vardı. Eğer Bay Gibson'un ondan önceki Bay Hall'in olduğu gibi, Hollingford'un nazik dilinde gerçekte oldukları gibi, "çıraklar"[10] denen sözleşmeyle bağlı olan ve işlerini öğrenmek için iyi bir gelir ödeyen iki tane 'öğrenci' alma alışkanlığı olmasaydı, üç hizmetçi gerekli olmayacaktı. Evde yaşıyorlardı ve rahatsız, belirsiz ya da Bayan Browning'in belirli bir doğrulukla söylediği gibi "iki yaşayışlı" bir yer işgal ediyorlardı. Yemeklerini Bay Gibson ve Molly'yle yiyorlardı ve Bay Gibson konuşma yapabilecek bir adam olmadığı ve baskı altında konuşma görevinden nefret ettiği için; kendilerini korkunç bir şekilde ayak altında hissediyorlardı. Yine de onun içinde bir şey, örtü çekildiğinde, iki beceriksiz genç, neşeli bir çeviklikle kalktıkları, bir eğilme gibi yorumlanacak şekilde, ona başıyla selam verdikleri, yemek odasından aceleyle çıkmaya çabalarken birbirleriyle çarpıştıkları; ve sonra, yarı bastırılmış gülüşleriyle tıkanarak, muayenehaneye giden koridor boyunca koştukları işitildiği zaman, sanki görevlerini doğru bir şekilde yapmıyormuş gibi onu irkiltiyordu. Yine de eksik yapılmış görevlerle ilgili bu sıkıcı duyguyu hissetmesinin rahatsızlığı,

onun küçümsemelerini sadece yetersiz ya da aptalca veya kötü huylu eskisinden daha keskin hâle getiriyordu.

Doğrudan profesyonel talimatların yanı sıra, görevlerinin, efendileri tarafından bilinçli bir şekilde bezdirilmek ve bilinçsizce onu bezdirmek olduğu görülen iki genç adamın ilerlemesi konusunda ne yapacağını bilmiyordu. Bir ya da iki kere Bay Gibson, kendini bu kabustan kurtarma ümidiyle yeni bir öğrenci alma düşüncesini geri çevirmişti ama usta bir cerrah olarak ünü o kadar hızlı yayılmıştı ki, engelleyici olduğunu düşündüğü ücretleri, genç adam, Hollingford'daki Gibson'un öğrencisi olma prestijiyle yaşamda bir başlangıç yapabilsin diye, isteyerek ödeniyordu. Ama Molly, aşağı yukarı sekiz yaşında, çocukluktan çıkıp küçük bir kız hâline geldiği zaman, onun kahvaltıları ve akşam yemeklerini sık sık öğrencilerle yalnız, onun belirsiz varlığı olmaksızın yemesinin uygunsuzluğunu kavradı. Onun, verebileceği gerçek yönergelerden daha çok, bu kötü durumdan uzaklaşmak için, her sabah kahvaltıdan önce gelen ve gece o gelene ya da eğer geç kalırsa çocuğun yatma saatine kadar Molly'yle evde kalan, kasabada, arkasında yoksul bir aile bırakmış olan bir dükkâncının kızı olan saygıdeğer bir kadın tuttu.

Onun bürosuna girdiği günden bir gün önce talimatlarını özetlerken, "Şimdi Bayan Eyre," dedi "Şunu hatırla: Genç adamlar için çay yapacaksın ve yemeklerini rahatça yemelerine bakacaksın ve sanırım otuz beş yaşında olduğunu söylemiştin değil mi? onları konuşturmaya çalış mantıklı olması korkarım senin ya da herhangi bir kimsenin gücünün ötesinde; ama onları kekelemeden ve kıkırdamadan konuştur. Molly'ye çok fazla şey öğretme; dikiş dikmeli, okuyabilmeli, yazabilmeli ve toplama yapabilmeli; ama onun çocuk olarak kalmasını istiyorum ve eğer onun için daha fazla öğretme isteği duyarsam, bunu ona kendim öğreteceğim. Her şeye rağmen okuma ya da yazmanın gerekli olduğundan emin değilim. Bir çok iyi kadın ismi yerine çarpı işareti koyarak evleniyor; benim düşünceme göre bu, anne aklının azalması ama toplumun ön yargılarına boyun eymeliyiz Bayan Eyre ve böylece çocuğa okuma öğretebilirsiniz."

Bayan Eyre sessizlik içinde dinledi, şaşırmıştı ama nezaketini korumak için, o ve ailesinin iyi nedenlere sahip olduklarını düşündüğü doktorun talimatlarına uymakta kararlıydı. Koyu çay yaptı; o varken yapmanın yanı

sıra, Bay Gibson'un yokluğunda da genç adamlara cömertlikle yardım etti ve efendileri uzaktayken, onlarla önemsiz meseleler üzerinde sevimli, basit yöntemiyle konuşarak, onların dilini çözme yolunu buldu. Molly'ye okuma ve yazmayı öğretti ama dürüstçe onu eğitimin diğer dallarından uzak tutmaya çalıştı. Fransızca ve resim derslerine izin vermesi için Molly'nin babasını adım adım ikna etmesi sadece mücadele ederek ve çok uğraşarak oldu. Dehşete düşmesine gerek olmamasına rağmen, her zaman kızının çok fazla eğitimli olmasından korkuyordu; kırk yıl önce Hollingford gibi böyle küçük taşra şehirlerini ziyaret eden ustalar, sanatlarında çok fazla becerikli değildi. Haftada bir defa şehirdeki ana otelin, "Cumnor Şubesi'nin" toplantı salonundaki dans dersine katılıyordu ve her entelektüel girişiminde babası tarafından korkutularak, neredeyse yasaklanmış olduğu için çok zevk alarak, önüne çıkan her kitabı okudu. Yaşamdaki mevkisine göre, Bay Gibson'un, alışılmadık biçimde iyi bir kütüphanesi vardı; onun tıbbi bölümü, muayenehanede saklandığı için Molly için erişilmezdi ama diğer tüm kitapları ya okudu ya da okumaya çalıştı. Yazlık çalışma yeri, daha önce Betty'yi hayatından bezdirdiğinden bahsettiğimiz, elbisesindeki yeşil lekelere neden olan kiraz ağacının altındaki sıraydı. "Tomurcuktaki gizli solucana" rağmen, Betty görünüşte kuvvetli, dikkatli ve gösterişliydi. Bayan Eyre'in yazgısındaki tek kötü yan oydu, bunun dışında, en çok ihtiyacı olduğu zaman, uygun, iyi para ödeyen bir işverenle karşılaşmış olmaktan dolayı çok mutluydu. Ama Betty, küçük kızı için bir mürebbiye getirmenin gerekliliğinden bahsettiğinde, teoride efendisine hak vermekle birlikte şiddetli bir şekilde, Bayan Gibson'un ölümünden beri onun sorumluluğu, derdi ve neşesi olmuş olan, çocuk üzerindeki otoritesinin ve etkisinin bölünmesine karşı çıktı. Baştan beri Bayan Eyre'in tüm söyledikleri ve yaptıklarına karşı bir sansürcü gibi tavır takındı ve bir an bile kalbindeki uygun görmeyişi gizlemeye tenezzül etmedi. İyi hanımefendinin sabrına ve özenine saygı duymaktan kendini alamıyorduçünkü Hollingford'da sadece dükkâncının kızı payesini alsa da kelimenin en iyi anlamıyla Bayan Eyre bir "hanımefendiydi". Betty, her zaman bir hata bulmaya hazır olarak onun hakkında, ısırmasa bile, bir sivrisineğin alaycı inatçılığıyla vızladı. Bayan Eyre'in tek savunması en az beklenen yerden –öğrencisinden geldi; ezilmiş küçük bir kişilik olarak, onun adına Betty, her zaman onun saldırılarını temel alıyordu. Ama günün erken saatinde Molly, onların haksızlıklarını kavradı ve kısa süre sonra Bayan Eyre'e, ona Betty'nin hayal ettiğinden çok daha fazla acı verdiği

görülen hareketlere karşı gösterdiği sessiz sabrı için saygı duymaya başladı. Bay Gibson ihtiyacı olduğunda onun ailesine dost olmuştu, böylece Bayan Eyre onu rahatsız etmektense şikayetlerini engellemişti. Ve mükâfatını aldı. Betty, Molly'ye, Bayan Eyre'in isteklerine boş vermesi için her çeşit küçük cazip şeyi önerecekti; Molly, kararlı bir şekilde direndi ve dikiş dikme ya da zor toplamlar yapma görevini yapmaya uğraştı. Betty, Bayan Eyre'in harcamaları için kötü şakalar yapıyordu; Molly çok ciddi bir şekilde sanki anlaşılmaz bir konuşmanın açıklanmasını istiyormuş gibi baktı; ve onun şakasını, düz, anlaşılır İngilizce'ye çevirmesi ve önemli noktanın nerede yattığının gösterilmesi istenirken, bir şakayı yatıştıracak hiçbir şey yoktu. Bazen Betty tamamen öfkeye kapılırdı ve Bayan Eyre'le saygısızca konuşurdu ama bu Molly'nin savunmasında yapıldığı zaman, kız sessiz, titreyen mürebbiyesini savunmak için öyle öfkeli bir istekle fırlardı ki, çocuğun öfkesini iyi bir şaka gibi almayı seçse ve Bayan Eyre'in kendisini onun eğlencesine katmaya ikna etmeye çalışsa da, Betty'nin kendisinin bile cesareti kırılırdı.

"Tanrı çocuğu korusun! İnsan benim aç bir kedi olduğumu, onun kanatlarını çırpan bir serçe olduğunu, gözlerinin parladığını ve sadece yuvasının yanına baktığım için beni gagalamaya hazır olduğunu düşünecek. Hayır, çocuğum! Eğer sen Job Donkin'in saman arabasını sürmek yerine, öğrenildiği zaman iyi olması mümkün olmayan şeyleri öğrenerek kötü, kapalı bir odada boğulmak istersen, bu senin sorunun, benim değil. O küçük bir cadı, değil mi? Konuşmasını bitirdiğinde Bayan Eyre'e gülümsüyordu. Ama zavallı mürebbiye, bu konuda bir mizah göremedi; Molly'nin bir serçeyle karşılaştırılması onu etkilemişti. O, duyarlı ve vicdanlıydı ve evdeki deneyimlerinden, kontrol edilemez bir öfkenin kötülüklerini biliyordu. Böylece isteklerine izin verdiği için Molly'yi azarlamaya başladı ve çocuk, sadece Betty'ye karşı olan bir öfke olarak varsaydığı şeyden dolayı suçlanmanın zalimce olduğunu düşündü. Ama her şeye rağmen bunlar, çok mutlu bir çocukluğun küçük dertleriydi.

4.Bay Gibson’un Komşuları

Molly, neredeyse on yedi yaşına gelene kadar, anlatılmış olan olaydan daha büyük bir olay Kuleler’de bırakılmış olması olmaksızın, huzurlu, monoton bir hayatın içinde, bu sakin insanların arasında büyüdü. Okulda bir ziyaretçi oldu ama bir daha büyük evdeki yıllık şenliğe hiç gitmedi; oradan uzak durmak için bir bahane bulmak kolaydı ve o günün anısı, sık sık bahçeleri görmekten hoşlanacağını düşünmesine rağmen, tümü düşünüldüğünde hoş değildi.

Leydi Agnes evlendi; evde sadece Leydi Harriet kaldı; Lord Hollingford, en büyük oğlan, karısını kaybetti ve bir dul olduğundan beri Kuleler’de kalıyordu. Uzun boylu, hantal bir adamdı, annesi olan kontes kadar gururlu olduğu düşünülürdü; ama gerçekte sadece utangaçtı ve sıradan konuşmaları yapmakta yavaştı. Günlük alışkanlıkları ve ilgileri kendisininkiyle aynı olmayan insanlara ne söyleyeceğini bilmiyordu; gündelik konuşmalarla ilgili bir el kitabına minnettar olurdu ve iyi huylu bir dikkatle cümlelerini öğrenmiş olurdu. Herkesle konuşmaktan mutlu olan ve konuşmalarının tutarsızlığının bilincinde olmayan, geveze babasının akıcı konuşmasını çoğunlukla kıskanırdı. Ama yapısal haklarına ve utangaçlığına borçlu olarak, kalbinin nezaketinin çok büyük olmasına, karakterinin basitliği en uç noktada olmasına, bilimsel kazanımları ona bilgili insanların[11] oluşturduğu Avrupa Cumhuriyeti’nde böyle bir üne sahip olmasına yetecek kadar önemli olmasına rağmen, popüler bir insan değildi. Bu anlamda Hollingford, onunla gurur duyuyordu. Sakinler bu sadakatin büyük, ciddi ve beceriksiz varisine, daha çok onun bilgeliği için saygı duyulduğunu biliyorlardı; ve hangi yönde olduğundan tam emin olmasalar da bir ya da iki keşif yapmıştı. Ama küçük şehri ziyaret eden yabancılara işte “Lord Hollingford biliyorsunuz ünlü Lord Hollingford; onu işitmiş olmalısınız, o çok bilimseldir” diye onu göstermek güvenliydi. Eğer yabancılar onu bilirse onun ünlü olan iddialarını da biliyorlardı; onda biri de eğer bilmiyorlarsa bile biliyormuş gibi görünüyorlardı ve böylece onun ününün kesin doğası konusunda sadece kendi cehaletlerini değil, arkadaşlarının cehaletlerini de gizliyorlardı.

İki ya da üç oğluyla dul kalmıştı. Onlar bir devlet okulundaydılar; böylece çocukların arkadaşlıkları, evlilik hayatını geçirmiş olduğu evi, onun için çok az bir ev yapabiliyordu ve sonuç olarak, zamanının çoğunu annesinin onunla gurur duyduğu ve babasının ondan çok hoşlandığı ama ondan çok az korktuğu Kuleler'de geçiriyordu. Arkadaşları Lord ve Leydi Cumnor tarafından her zaman hoş karşılanıyordu, gerçekte birincisi herkesi her yerde hoş karşılama alışkanlığına sahipti ama bu Leydi Cumnor'un ünlü oğlu üzerindeki gerçek etkisinin, ona Kuleler'e "her çeşit insanı" çağırmasına izin verdiğinin bir kanıtıydı. "Her çeşit insan" gerçekte, payesine bakmaksızın; ve itiraf edilmeli ki aynı şekilde parlak davranışlara fazla bakılmaksızın, bilim ve eğitimde ünlü olanlar anlamına geliyordu.

Bay Gibson'dan önceki doktor, Bay Hall her zaman, evlenip Kuleler'e ilk geldiğinde onu aile doktoru yapılmış olarak bulan hanımefendi hazretleri tarafından, arkadaşça bir tenezzülle kabul edilmişti; ama hiçbir zaman eğer dinlenmek isterse, onun kahyasının odasında, şüphesiz kahya ile değil, yemek yeme alışkanlığına karışmayı düşünmedi. Rahat, akıllı, şişman ve kırmızı yüzlü doktor, onun dediği gibi "içkisini" büyük yemek odasında lord ve leydi hazretleri ile içme şansı verilmiş (hiç kullanmamıştı) olmasına rağmen bunu tercih ederdi. Kuşkusuz, eğer büyük bir tıbbi kişi (Sir Astley gibi) ailenin sağlığına bakmak için Londra'dan getirilmişse, bölgesel tıbbi görevli olarak Bay Hall'i resmi bir tören edasıyla, yemeğe çağırmak ona kalmıştı; bu fırsatla Bay Hall, çenesini beyaz müslinin dökümlü katlarına gömerdi, iki yanında kurdele demetleriyle, ipek çorapları ve kopçalı ayakkabılarıyla golf pantolonunu giyerdi. Aksi hâlde kendisini elbisesi içinde son derece rahatsız hissederdi ve çekmekte olduğu rahatsızlığa, kalbinin en özel köşesinde, bakmak alışkanlığında olduğu köy eşrafından kimselerin kulaklarına ertesi gün şunları fısıldamanın ne kadar güzel olacağı fikriyle teselli ederek, "Cumnor Şubesi'nden" bindiği gezinti arabasıyla giderdi: "Dün akşam yemeğinde kont şöyle dedi," ya da "kontes şunu belirtti," veya "dün Kuleler'de yemek yerken işitince şaşırdım." Ama Bay Gibson, Hollingford'da mükemmele yakın bir "doktor" hâline gelince işler biraz değişmişti. Bayan Browningler bunun sebebinin, onun zarif vücut yapısı ve "özel bir davranış şekline sahip olması" olduğunu düşünüyorlardı; Bayan Goodenough ise "onun soylularla olan ilişkileri" diyordu"Bir İskoç dükünün oğlu, canım, olasılıkların ne tarafında olursa olsun fark etmez." Ama gerçek kuşku götürmezdi; sık sık Bayan

Brown'dan kahyanın odasında yemek için kendisine bir şeyler vermesini istese de leydi hazretleri ile öğle yemeği yemek için gereken tüm bu velvele ve resmiyet için hiç vakti yoktu evdeki büyük ziyaretçi çevresinde her zaman hoş karşılanıyordu. Seçtiği herhangi bir gün, bir dükle öğle yemeği yiyebilirdi; yeter ki Kuleler'e bir dük gelmiş olsun. Aksanı taşra değil, İskoç aksanıydı. Kemiklerinin üzerinde bir gram bile fazla et yoktu ve zayıflık, asil görünmesine çok yardımcı oluyordu. Ten rengi soluktu ve saçı siyahtı; o günlerde, büyük kıta savaşının sonuçlanmasından sonraki on yılda, soluk renk tene sahip olmak ve siyah saçın kendisi bir üstünlüktü; arkadaş canlısı değildi (lord hazretlerinin içini çekerek belirttiği gibi, ama davetleri onaylayan leydi hazretleriydi), kelimelerini sakınıyordu, akıllıydı ve biraz küçümseyiciydi. Bu nedenle, mükemmel bir şekilde uygundu.

İskoç kanı (İskoç soyundan olduğuna kuşku yoktu) ona, herkesin ona saygıyla davranması gerektiğini hissettiren, bu çeşitten dikenli bir ciddiyet veriyordu; bu nedenle kendine güveniyordu. Zaman zaman Kuleler'e davet edilen bir misafir olma şerefi, yıllardır ona çok az zevk verdi ama bu, mesleği sırasında herhangi bir toplumsal mutluluk düşüncesi olmaksızın, uyması gereken bir davranış biçimiydi.

Ama Lord Hollingford, Kuleler'i evi yapmak için döndüğünde işler değişti. Bay Gibson, onu ciddi olarak ilgilendiren şeyleri gerçekten duydu ve öğrendi. Bu da, onun okumasına yeni bir tat kattı. Zaman zaman bilimsel dünyanın liderleriyle karşılaştı; kendi özel konuları hakkında çok kararlı ve başka konularda söyleyecek fazla şeyleri olmayan, acayip görünüşlü, basit yürekli erkeklerdi. Bay Gibson, kendini bu insanların değerini bilme yeteneğinde görüyordu ve aynı zamanda dürüstçe ve akıllıca söylendiği için, onların kendi değerini anladıklarını kavrıyordu. Gerçekten, çok geçmeden daha bilimsel tıbbi dergilere kendi katkılarını göndermeye başladı ve böylece bilgiyi ve doğru düşünceyi kısmen alıp, kısmen vererek, yaşamına yeni bir tat eklendi. Lord Hollingford ile arasında fazla ilişki yoktu; onların sık sık karşılaşmasını engelleyen toplumsal sınıf ayrımından uzaklaşmak için gerekli olan azimle, birbirlerinin arkadaşlığını aramak için birisi çok sessiz ve utangaçtı, diğeri çok meşguldü. Ama her biri diğeriyle ilişki kurmaktan dolayı son derece mutluydu. Kendine arkadaş diyen bir çok kişi için bilinmeyen bir güvenle, her biri diğerinin saygı ve sempatisine güvenebilirdi; ve bu ikisi için de; kuşkusuz zeki ve kültürlü arkadaş

topluluğunun alanı daha küçük olduğundan, en çok Bay Gibson için; bir mutluluk kaynağıydı. Gerçekte arkadaş olduğu erkeklerin arasında onunla eşit olan kimse yoktu ve bu üzüntünün kaynağını hiçbir zaman anlamasa da, bunu üzücü bir etki olarak hissediyordu. Bay Browning'den sonra gelen, tamamen iyi ve nazik bir kişi olan bölge papazı Bay Ashton vardı; ama özgün düşüncelere sahip bir kişi değildi; alışılagelmiş nezaketi ve uyuşuk aklı onu somut olarak dine karşı olmayan ve en nazik bir şekilde tam anlamıyla basmakalıp olan her fikri kabul etmeye itiyordu. Bay Gibson, bir ya da iki kere zavallı papazı dini inançlara karşı çıkmanın rahatsızlığının bataklığına düşürene kadar, ileri sürdüğü düşünceleri, "tam olarak ikna edici," diyerek ya da "garip ama kuşku götürmez," gibi cümlelerle hoşa giden bir şekilde kabul etmeye iterek kendini eğlendirmişti. Ama sonra, Bay Ashton'ın aniden hangi tanrıbilimsel çıkmaza sürüklendiğini fark ederek duyduğu acı ve ıstırap, önceki kabulünden duyduğu gerçek kendini suçlama o kadar büyüktü ki, Bay Gibson tüm eğlence duygusunu kaybetti ve papazın vicdanını rahatlatmanın tek yolu olarak, hayattaki tüm iyi niyetiyle, aceleyle Otuz Dokuz Madde' ye[12] döndü. Ortodoksluk dışında herhangi başka bir konuda, Bay Gibson onu istediği yere yönlendirebilirdi; ama sonra, onun bunlardan bir çoğundaki cehaleti, yumuşak başlı bir kabullenişin, onu rahatsız edebilecek herhangi bir sonuca ulaşmasını engelliyordu. Özel bir şansı vardı ve evli değildi ama tembel ve kibar bir bekârın hayatını yaşıyordu; fakat kendisi daha fakir olan bölgesinde çok aktif bir ziyaretçi olmamasına rağmen, her zaman onların sıkıntılarını, Bay Gibson ya da herhangi başka biri onun açıkça anlamasını sağladıkları zaman, en liberal şekilde ve alışkanlıklarını göz önüne alarak en kendini inkâr edici biçimde rahatlatmak için istekliydi. "Benim paramı kendininki gibi kullanabilirsin, Gibson," deme alışkanlığındaydı. "Gidip fakir halkla konuşma konusunda çok kötüyüm bu yönde yeterli şey yapmıyorum diyebilirim ama ihtiyacı olduğunu düşündüğün herhangi biri için sana her şeyi vermekte en büyük isteği duyuyorum."

"Teşekkür ederim; sana sık sık geleceğime inanıyorum ve bu konuda çok az tereddüt edeceğim; ama öneride bulunmama izin verirsen kulübelere girdiğin zaman konuşma yapmaya çalışmamalısın; sadece konuşmalısın."

Papaz biraz şikâyetçi bir şekilde, "Aradaki farkı göremiyorum," dedi; "Ama arada bir fark olduğunu söyleyebilirim ve söylediğinin tamamen

doğru olduğundan kuşkum yok. Konuşma yapmamalıyım ama konuşmalıyım; ve her ikisi de benim için eşit şekilde zor olduğundan, benim sessizlik ayrıcalığını, bu on poundluk banknotla satın almama izin vermelisin.”

“Teşekkür ederim. Bu bana çok tatmin edici gelmiyor; ve size de gelmediğini düşünmeliyim. Ama belki de Joneslar ve Greenler bunu tercih edeceklerdir.”

Bay Ashton böyle bir konuşmadan sonra bir iğnelemenin niyet edilip edilmediğini sorar gibi, hüzünlü bir sorgulamayla Bay Gibson’un yüzüne bakacaktı. Bütünüyle ele alınırsa onlar en samimi şekilde devam ediyorlardı; sadece bir çok erkekte ortak olan toplum hâlinde yaşama duygusundan öte, birbirlerinin arkadaşlığından çok az gerçek zevk alıyorlardı. Belki de Bay Gibson’un diğer bütün erkekler arasında en nazik davrandığı kişi, en azından Lord Hollingford komşu bölgeye gelene kadar Toprak Sahibi Hamley’di. Ona ve atalarına bölgesel geleneklerin eskiye gittiği süreden beri, toprak sahibi denmişti. Ama ülkede bir çok, daha büyük toprak sahibi vardı çünkü Toprak Sahibi Hamley’in arazisi sekiz yüz dönümden daha büyük değildi. Ama onun ailesi Cumnor Lord’ların adının işitilmesinden daha uzun süre önce bu araziye sahip olmuşlardı; Hely Harrison’ların Coldstone parkını almalarından önceydi; Hollingford’da hiç kimse Hamley’lerin Hamley’de yaşamadığı bir zamanı hatırlamıyordu. Papaz “Heptarki’den[13] beri,” dedi. “Hayır,” dedi Bayan Browning, “Romalılar’dan önce bile Hamley’li Hamleyler’in olduğunu duymuştum.” Bayan Goodenough daha şaşırtıcı bir iddiayla geldiğinde papaz, nazik bir anlaşma hazırlıyordu. En yaşlı sakin olmanın yavaş otoritesiyle “Ben her zaman işitmiştim,” dedi, “Paganların zamanından önce de Hamley’li Hamleyler vardı.” Bay Ashton sadece reverans yapabildi ve “Belki de, belki de, madam,” dedi. Ama bunu o kadar kibar bir şekilde söyledi ki, Bayan Goodenough etrafına, “Kilise benim sözlerimi onaylıyor; şimdi kim onlara itiraz edebilir?” der gibi, mutlu bir şekilde bakındı. Her neyse, Hamleyler Avustralya yerlisi değilseler bile eski bir aileydiler. Yüzyıllardır arazilerini arttırmamışlardı; çaba göstererek, kendilerininkini muhafaza etmişlerdi ve son yüzyıl boyunca bir dönümünü bile satmamışlardı. Ama onlar, maceraperest bir soydan gelmiyorlardı. Hiçbir zaman ticaret ya da vurgunculuk yapmamışlardı veya herhangi bir çeşit tarımsal ilerlemeyi

denememişlerdi. Hiçbir bankada sermayeleri yoktu; belki de karakter özelliği denebilecek şekilde, herhangi bir çorabın içinde altın biriktirmiyorlardı. Yaşam tarzları basitti ve toprak sahibinden çok, küçük çiftçilere benziyordu. Gerçekten Toprak Sahibi Hamley, büyük babalarının, on sekizinci yüzyılın toprak sahiplerinin ilkel davranışları ve geleneklerini takip ederek, bu kuşağa ait bir toprak sahibinden çok, böyle bir sınıf varken, küçük bir çiftçi gibi yaşadı. Bu sessiz tutuculukta, ona hem yüksekten hem alçaktan büyük saygı kazandırmış olan bir ciddiyet vardı; ve eyaletteki seçmiş olduğu her evi ziyaret etmiş olabilirdi. Ama o, toplumun cazibelerine karşı çok ilgisizdi; belki de bunu, şu anda Hamley'de yaşayan ve hüküm süren toprak sahibi, Roger Hamley'in, almış olması gerektiği gibi iyi bir eğitim almamış olması gerçeğine borçluydu. Babası, Toprak Sahibi Stephen, Oxford'da imtihanlarda başarısız[14] olmuştu ve inatçı bir gururla bir daha gitmeyi reddetmişti. Bir daha hiç! Çocuklarından hiç birisinin, onun bir üyesi olarak hiçbir üniversiteye gitmemeleri gerektiğine dair, o günlerde erkeklerin ettiği gibi büyük bir yemin etmişti. Tek bir çocuğu vardı, şimdiki Toprak Ağası ve o, babasının sözüne uygun olarak yetiştirildi; küçük bir taşra okuluna gönderildi, burada daha çok nefret ettiği şeyleri gördü ve varis olarak başıboş bir şekilde arazisine döndü. Bu şekilde yetişmesi beklenebileceği gibi ona çok zarar vermedi. Yanlış bir eğitim aldı ve bir çok noktada cahildi; ama kusurunun farkındaydı ve teorik olarak pişmandı. Toplum içinde beceriksiz ve yarar sağlamayan bir kişiydi ve bu yüzden mümkün olduğu kadar onun dışında dururdu. Kendi yakın çevresinde inatçı, sert tabiatlı ve diktatör gibiydi. Öte yandan cömert ve çelik kadar halisti; gerçekte şerefin simgesiydi. O kadar doğal bir zekâsı vardı ki, sanki matematiksel olarak kanıtlandığını düşündüğü, tamamen yanlış dayanak noktalarını varsayarak başlama eğiliminde olmasına rağmen, konuşmaları her zaman dinlemeye değerdi; ama dayanak noktalarının doğruluğu göz önüne alınırsa, onları temel alan görüşlere dayanmak için hiç kimse daha doğal bir akıl ve anlayış getiremezdi. Narin, güzel, Londralı bir hanımefendi ile evlenmişti. İnsanın nedenlerini anlayamadığı, o şaşırtıcı evliliklerden biriydi. Ama onlar çok mutluydu, yine de, eğer kocası onun çeşitli zevklerine biraz daha dikkat etmiş olsaydı ya da onunla arkadaşlık etmek isteyenlere izin vermiş olsaydı, belki de Bayan Hamley müzmin bir hastalığa kapılmış olmayacaktı. Evliliğinden sonra, Londra denen ev kalabalığından, sahip olmaya değer her şeyi almış olduğunu söylemeyi alışkanlık hâline getirmişti. Bu, karısı için, onun

öldüğü yıla kadar tekrar ettiği bir övgüydü; bu, onu önce büyüledi, onu işittiği son zamana kadar hoşuna gitti ama her şeye rağmen, bazen onun büyük şehirde hâlâ duymaya ve görmeye değer bir şey olabileceği gerçeğini kabul etmesini isterdi. Ama o bir daha hiç oraya gitmedi ve onun gitmesini engellememesine rağmen o ziyaretinde yapmış olduğu şeylerin anılarıyla dolu olarak geri geldiğinde, o kadar az sempati gösterdi ki, karısı gitme cesaretini göstermeye son verdi. Yine de izin verirken ve onu bol parayla donatırken nazik ve istekliydi. "İşte benim küçük kadınım, al bunu! Onların herhangi biri kadar iyi bir şekilde giyin ve Hamley'in Hamley'inin şerefi için istediğini al; ve parka ve oyuna git ve onlara her şeyin en iyisini göster. Geri geldiğini görmekten memnun olacağım, biliyorum; ve onun yakınındayken denemeni yap." Ve sonra geri geldiğinde, "Evet, evet, sanırım bu hoşuna gitti böylece bu iyi. Ama bundan bahsetmek beni yoruyor, biliyorum ve buna nasıl katlandığını düşünemiyorum. Dışarı çık ve güney bahçesinde çiçeklerin ne kadar güzel göründüğüne bak. Sevdiğin bütün tohumları ektirdim; ve Hollingford fidanlığına gidip geçen sene hayran olduğun bitkilerin fidanlarını aldım. Bir nefes taze hava, Londra'nın karmaşası hakkında tüm bu başımı döndürmüşe benzeyen konuşmaları dinledikten sonra, beynimi temizleyecek."

Bayan Hamley muhteşem bir okuyucuydu ve önemli bir edebi zevki vardı. O nazik ve duygusaldı; hassas ve iyiydi. Londra ziyaretlerinden vazgeçti. Eğitim ve mevki konusunda dostlarının eşliğindeki arkadaşlık etme zevkinden vazgeçti. Kocası yaşamının ilk yıllarındaki eksiklikleri yüzünden, onların eşiti olması gerektiği kişilerle ilişki kurmaktan hoşlanmıyordu; kendinden aşağı olan insanların arasına karışmak için çok fazla gururluydu. Onun için katlandığı özverilerden dolayı karısını çok seviyordu; ama çok fazla ilgi duyduğu şeylerden yoksun kalınca sağlığı bozuldu; kesin bir şey değildi; sadece hiçbir zaman iyi değildi. Belki de bir kız çocuğuna sahip olsaydı bu, onun için iyi olacaktı: ama iki çocuğu da erkekti ve kendisi yoksun olduğu için acı çekmiş olduğu avantajları onlara vermeye istekli olan babaları, delikanlıları erkenden bir hazırlık okuluna gönderdi. Rugby ve Cambridge'e gideceklerdi; Oxford fikri Hamley ailesinde kalıtsal olarak sevilmiyordu. Daha büyük olan Osborne –annesinin hizmetçisinin adı olduğu için böyle denmişti çok zevkli bir çocuktu ve bazı yeteneklere sahipti. Görünüşü annesinin zarafet ve inceliğine sahipti. İyi huylu ve şefkatliydi, neredeyse bir kız gibi duygularını gizlemiyordu.

Okulda başarılıydı, bir çok ödül alıyordu; ve tek kelimeyle hem babasının hem annesinin gururu ve sevinciydi; herhangi birinin olmadığı durumda, ikincisinin güvenilir arkadaşıydı. Roger, Osborne'dan iki yaş daha küçüktü; babası gibi hantal ve iri yapılıydı; yüzü kare şeklindeydi, ifadesi ciddiydi ve oldukça hareketsizdi. Okuldaki hocaları onun, iyi ama sıkıcı olduğunu söylerdi. Hiç ödül kazanmadı ama eve, davranışlarıyla ilgili olumlu bir rapor getirdi. Annesine sarıldığı zaman o, gülerek fino köpeği ve eşeğin masalını[15] ima ederdi; bu yüzden bütün kişisel duygu gösterilerini bıraktı. Rugby'den ayrıldıktan sonra koleje gitmek için ağabeyini takip edip etmeyeceği büyük bir soruydu. Onun kendine entelektüel bir uğraş seçmesi çok az bir olasılık olduğu için Bayan Hamley, bunun parayı sokağa atmak olduğunu düşünüyordu; inşaat mühendisliği gibi uygulamalı bir şey, onun için daha iyi bir hayat tarzı olacaktı. Annesi, onun kendini göstereceğinden emin olan ağabeyi ile aynı koleje ve üniversiteye gitmesinin ve defalarca imtihanlarda başarısız olmasının ve sonunda kafasız bir hâle gelmesinin onun için çok küçültücü olacağını düşünüyordu. Ama babası iki oğluna da aynı eğitimi verme niyetinde, alıştığı gibi, inatla sebat etti; onun yoksun kaldığı avantajlardan ikisinin de yararlanması gerekiyordu. Eğer Roger, Cambridge'de başarılı olamazsa, bu onun suçu olacaktı. Eğer babası onu oraya göndermezse, yıllarca Toprak Sahibi'nin olduğu gibi, er ya da geç bu fırsatı kaçırdığına pişman olacaktı. Böylece Roger, Trinity'ye gitmek için ağabeyini izledi ve Bayan Hamley, Roger' in gönderileceği yer konusundaki, onun acelesi sonucu ortaya çıkan, kararsızlık senesinden sonra yine yalnız kaldı. Uzun yıllar bahçenin ötesine yürüyememişti; yaşamının büyük bölümü bir kanepenin üzerinde geçiyordu, yazın pencereye, kışın şömineye dönerdi. Yaşadığı oda büyük ve sevimliydi; dört yüksek pencere çiçek tarhlarıyla süslenmiş olan ve ortasında nilüferlerle dolu bir havuz olan küçük bir ormanın içinde kaybolmuş bir çimenliğe bakıyordu. Bayan Hamley kanepesinde uzandığından beri, bir okuyup bir yazarak, bu derin gölgelerde görünmeyen küçük havuz hakkında bir çok dört mısralı sevimli şiir ortaya koymuştu. Yanında, üzerinde şiir ve edebiyatın en yeni eserlerinin; bir kalem ve dağınık sayfaları olan bir not defterinin; her zaman kocasının topladığı çiçeklerle dolu bir vazonun durduğu küçük bir masa vardı; kış ve yaz her gün tatlı, taze bir çiçek demeti olurdu. Hizmetçisi her üç saatte bir, ona, temiz su dolu bir bardak ve bir bisküvi ile birlikte bir yudum ilaç getirirdi; kocası, temiz hava sevgisinin ve dışarıdaki işlerinin izin verdiği kadar sık uğrardı yanına; ama çocukları

olmadığı zaman günün olayı, Bay Gibson'un sık sık yaptığı mesleki ziyaretlerdi.

Bütün bu zaman boyunca insanların, onun hayali bir hastalığı olduğundan bahsettiğini, gerçekte gizli bir kötülüğün olduğunu; ve bir iki kişinin onu, hayallerine inanmakla suçladığını biliyordu. Ama o, bu suçlamalara sadece gülüyordu. Ziyaretlerinin onun büyüyen ve tarifsiz rahatsızlığı için gerçek bir zevk ve neşe kaynağı olduğunu hissediyordu; her gün gelse bile Toprak Sahibi Hamley'in sadece çok memnun olacağını biliyordu; ve ondaki belirtilerin dikkatle izlenmesiyle onun bedeni acısını azaltacağının farkındaydı. Bütün bu nedenlerin yanı sıra toprak sahibinin arkadaşlığından büyük zevk alıyordu. Bay Gibson diğerinin mantıksızlığından; onun çekiciliğinden; din, siyaset ve ahlâktaki güçlü tutuculuğundan zevk alıyordu. Bayan Hamley bazen, doktora kötü geldiğini zannettiği fikirler ya da çok kaba olduğunu düşündüğü çelişkiler için özür dilemeye veya onları yumuşatmaya çalışıyordu; ama böyle zamanlarda kocası, iri elini neredeyse sarılırcasına Bay Gibson'un omzuna koyar ve karısının heyecanını "Bizi yalnız bırak, küçük kadın. Biz birbirimizi anlıyoruz, değil mi doktor? Tanrı seni kutsasın, o bana bir çok defa aldığından daha iyisini veriyor; bak, sadece onu şekerle kaplıyor ve acı bir şey söylüyor ve tümü kibarlık ve alçakgönüllülükmüş gibi yapıyor; ama bana hapı yutturduğunu anlayabilirim," diyerek yatıştırırdı.

Bayan Hamley'in sık sık dile getirdiği isteklerinden biri, Molly'nin gelmesi ve onu ziyaret etmesiydi. Bay Gibson, bu reddediş için nedenlerini zorlukla ortaya koyabilse de, onun bu isteğini her zaman reddetti. Gerçekte kızının arkadaşlığını kaybetmek istemiyordu; ama bunu kendine oldukça farklı bir şekilde söylüyordu. Onun derslerinin ve normal gelişme akışının kesileceğini düşünüyordu. Bayan Hamley'in sıcak ve güzel kokulu odasındaki yaşam, bir kız için iyi olmayacaktı; Osborne ve Roger Hamley evde olacaktı ve Molly'nin genç bir arkadaş olarak sadece onları görmesini istemiyordu; ya da onlar evde olmayacaktı ve kızı için bütün gün boyunca sinirli bir hastayla olması oldukça sıkıcı ve içini karartıcı olacaktı.

Ama sonunda, Bay Gibson'un atıyla gidip Molly'nin ziyareti için gönüllü olduğu gün geldi; bu öneriyi Bayan Hamley kendi ifadesiyle "kalbinin açılmış kollarıyla"; ve süresini belirtmeden kabul etti.

5.Çocukluk Aşkı

Bay Gibson’un biraz önce bahsettiğimiz isteklerindeki değişikliğin nedeni şuydu: kendi eğilimine karşın öğrenci aldığından bahsedilmişti, bu doğru; ama onlar oradaydı, Bay Wynne ve Bay Coxe, ev halkının dediği gibi “genç beyefendiler”; ya da şehirde dendiği gibi “Bay Gibson’un genç beyefendileri”. Bay Wynne, ara sıra hocasının yerini alabilen; ve fakirleri ve “kronik olayları” ziyaret ederek deneyim kazanan, yaşı daha büyük, daha deneyimli olan kişiydi. Bay Gibson, uygulaması konusunda Bay Wynne ile konuşurdu ve bir gün Bay Wynne’in ilginç bir düşünce geliştirebileceğini boşuna ümit ederek, onun düşüncelerini ortaya çıkarmaya çalışırdı. Genç adam dikkatli ve yavaştı; aceleciliği yüzünden hiçbir zaman herhangi bir zarar veremezdi ama aynı zamanda her zaman gününün biraz gerisinde kalacaktı. Yine de Bay Gibson, uğraşacak çok daha kötü “genç beyefendileri” olduğunu hatırlıyordu; ve müteşekkir kalmasa da Bay Wynne gibi yaşı daha büyük bir öğrencisi olduğuna memnundu. Bay Coxe, on dokuz yaşlarında, parlak kırmızı saçları ve dayanılabilir kırmızı bir yüzü olan bir çocuktu, her iki durumun da farkındaydı ve bundan utanıyordu. Bay Gibson’un eski bir arkadaşı olan Hindistan’daki bir subayın oğluydu. O zamanlar, binbaşı Coxe, Pencap’ta, adını telaffuz etmesi güç olan bir karakoldaydı; ama İngiltere’ye gelmeden bir yıl önce tek çocuğunu, eski arkadaşının yanına öğrenci olarak yerleştirmiş olmaktan duyduğu büyük memnuniyeti defalarca ifade etmişti ve bu durumda çok özel olduğunu düşündüğü bir çok emir vererek, gerçekte neredeyse Bay Gibson’u oğlunun öğretiminin yanı sıra, koruyuculuğuyla da görevlendirmişti; ama Bay Gibson bir üzüntü dokundurmasıyla binbaşıya, her zaman, her durumda, her öğrenciye bu şekilde davrandığının güvencesini vermişti. Fakat zavallı binbaşı oğlunun aileden biri gibi kabul edilmesi ve akşamüstlerini muayenehane yerine oturma odasında geçirebilmesi için ricada bulunmaya cesaret edince, Bay Gibson ona doğrudan bir ret cevabı vermişti.

“Diğerleri gibi yaşaması lâzım. Havaneli biri o. Havanın oturma odasına taşınmasına ve odanın sarısabır kokmasına izin veremem.”

Binbaşı üzüntüyle “O zaman oğlumun hapları kendi yapması gerekiyor mu?” diye sordu.

“Kesinlikle. En genç çıraklar her zaman yapar. Çok zor bir iş değil. Onları kendisinin yutmak zorunda olmadığını düşünerek rahatlayacaktır. Balık yemeği ve kuşburnu konservesi yapacak ve Pazar günleri hap yapımında hafta boyunca harcadığı emeğin mükafatı olarak demirhindiden tadacaktır.”

Binbaşı Coxe, Bay Gibson’un ona bıyık altından gülüp gülmediğinden emin değildi; ama işler böyle ayarlanmıştı ve esas yararlar o kadar büyüktü ki, en iyisinin fark etmemek ve hatta hap yapmanın onur kırıcılığına boyun eğmek olduğunu düşündü. Son kısmın en yüksek noktasına gelindiğinde, Bay Gibson’un davranışlarının oluşturduğu güçlüklerden dolayı teselli oldu. Doktor fazla bir şey söylemedi; ama davranışında babanın doğrudan kalbine hitap eden ve bu son birkaç sözde “Oğlun için bana güvendin ve ben bu güveni tümüyle kabul ediyorum” demeye çalışan eden, gerçek sempatiye benzeyen bir şey vardı.

Bay Gibson, işini ve insan doğasını, genç Coxe’ı açık herhangi bir iltimas işaretiyle ayırt etmeyecek kadar iyi biliyordu; ama delikanlıya ara sıra bir arkadaşın oğlu olarak özel bir ilgi göstermekten kendini alamazdı. Bu ilgi konusundaki isteğin yanı sıra, genç adamın kendisi hakkında, Bay Gibson’un hoşuna giden bir şey vardı. Aceleci ve atılgandı, konuşmaya eğilimliydi, bazen bilinçsiz bir zekâyla taşı gediğine koyardı, bazen de büyük ve şaşırtıcı hatalar yapardı. Bay Gibson, ona düsturunun her zaman “iyileştir ya da öldür” olduğunu söylerdi ve bir keresinde Bay Coxe, bunun bir doktorun sahip olabileceği en iyi düstur olduğunu düşündüğünü söyleyerek cevap verdi; çünkü eğer hastayı iyileştiremiyorsa, en iyisi kesinlikle onu çektiği ıstıraptan sessizce ve hemen kurtarmaktı. Bay Wynne şaşırarak baktı ve bu şekilde ıstıraptan kurtarmanın, bazı insanlar tarafından cinayet olarak kabul edilebileceğinden korkması gerektiğini belirtti. Bay Gibson kuru bir ses tonuyla, kendi adına cinayet suçlamasını umursamadığını ama para kazandıran hatsaları bu kadar hızlı bir şekilde öbür tarafa göndermeyeceğini; ve doktor ziyareti için iki paund altı peni’yi ödemek isteyebileceği ve ödeyebileceği sürece onları hayatta tutmanın görevi olduğunu düşündüğünü söyledi; kuşkusuz onlar fakirleştiği zaman durum değişirdi. Bay Wynne, bu konuşma hakkında düşündü; Bay Coxe sadece güldü. En sonunda Bay Wynne şunu söyledi:

“Ama efendim her sabah kahvaltıdan önce yaşlı Nancy Grant’ı görmeye gidiyorsunuz ve onun için Corbyn’nin faturasındaki en pahalı şey olan bu ilacı ısmarladınız, efendim.”

Bay Gibson, konuşarak muayenehaneden çıkarken, “Erkeklerin ilkelerine bağlı olarak yaşamalarının ne kadar zor olduğunu anlamadın mı? Henüz öğrenmen gereken çok şey var Bay Wynne!” dedi.

Bay Wynne, tam bir ümitsizlikle “Ben hiçbir zaman eyalet başkanını öldüremem,” dedi. “Neye gülüyorsun Coxey?”

“Oh! Genç kalbinize ahlâki ilkeler yerleştirmiş olan ebeveynlere sahip olduğunuz için ne kadar mutlu olduğunuzu düşünüyorum. Eğer anneniz tarafından cinayetin bir suç olduğu söylenmeseydi gidip tüm fakirleri zehirliyor olacaktınız; size emredildiği gibi yaptığınızı düşünecektiniz ve sizi yargılamaya geldikleri zaman, yaşlı Gibson’un sözlerini aktaracaktınız. ‘Lütfen yargıç hazretleri, benim ziyaretlerimi ödeyemiyorlardı ve bu yüzden Hollingford’daki büyük cerrah Bay Gibson’un öğrettiği gibi mesleğin kurallarını izledim ve fakirleri zehirledim.’”

“Onun bu alaycı tavrına katlanamıyorum.”

“Ama ben seviyorum. Eğer patronun şakaları ve demirhindi ile bildiğim diğer herhangi bir şey olmasaydı Hindistan’a kaçardım. Boğucu şehirlerden ve hasta insanlardan; ilaçların kokusundan ve ellerimdeki hapların pis kokusundan nefret ediyorumberbat!”

Bay Gibson bir gün, herhangi bir nedenle, beklenmedik bir zamanda eve geldi. Bahçe kapısından girerek, holden geçiyordu bahçeye, atını bırakmış olduğu ahırdan giriliyordu mutfak kapısı açıldığında, evde en alt seviyede yer alan kız, elinde bir notla çabucak hole geldi ve onu merdivenlerden yukarı çıkarıyormuş gibi yaptı; ama efendisini görünce biraz irkildi ve mutfağa saklanmak ister gibi geri döndü. Suçunun bilincinde olarak bu hareketi yapmış olmasaydı, şüpheci olan Bay Gibson onun farkına varmazdı. Bunu görünce, hızla ilerledi, mutfağın kapısını açtı ve o kadar keskin bir şekilde ‘Bethia’ diye bağırdı ki kız gelirken oyalanamadı.

“O notu bana ver,” dedi. Kız biraz tereddüt etti.

“O, Bayan Moly için,” diye kekeledi.

Öncekinden daha hızlı olarak “Onu bana ver!” diye tekrar etti. Kız, ağlayacakmış gibi baktı; ama yine de notu sıkı sıkı arkasında tuttu.

“Onu bizzat kendisine vermemi söyledi; ve bunu yapacağıma söz verdim.”

“Ahçı, git ve Bayan Molly’yi bul. Ona hemen buraya gelmesini söyle.”

Bethia’yı gözleriyle yerine mıhladı. Kaçmaya çalışmanın yararı yoktu: onu ateşe atabilirdi ama bunun için yeterince aklı yoktu. Hareketsiz durdu, sadece bakışlarını efendisinin sabit bakışıyla karşılaşmamak için uzağa çevirdi.

“Molly, canım!”

Merak eden Molly, masum bir şekilde, “Baba! Evde olduğunu bilmiyordum,” dedi.

“Bethia, sözünü tut. İşte Bayan Molly; notu ona ver.”

“Gerçekten, bayan, bunu engelleyemedim!”

Molly notu aldı ama onu açamadan babası şöyle dedi:

“Bu kadar yeter canım; onu okuman gerekmez. Onu bana ver. Bethia, notu yollayanlara, Bayan Molly için olan tüm mektupların benim elimden geçmesi gerektiğini söyle. Şimdi seninle işim bitti, kaz yavrusu, ve geldiğin yere dönebilirsin.”

“Baba, bana mektup yazanın kim olduğunu anlatmanı istiyorum.”

“Çok geçmeden kim olduğunu anlayacağız.”

Bayan Molly, biraz isteksizce, mutsuz bir merakla, merdivenlerden yukarı, hocası olmasa bile hâlâ onun günlük arkadaşı olan Bayan Eyre’in yanına çıktı. Bay Gibson, boş yemek odasına döndü, kapıyı kapattı, notun mührünü kırarak onu okumaya başladı. Bay Coxe’dan gelen ateşli bir aşk

mektubuydu; günbegün, uyandırdığı tutkuyu ona “sonsuz bir tutku” diyordu onunla konuşmadan, onu görmeye devam edemeyeceğini, kendine açıkça söylüyordu; bunu okuyunca Bay Gibson biraz güldü. Ona nezaketle bakmayacak mıydı? Tek düşüncesi o olan genci düşünmeyecek miydi? Ve bunun gibi, onun güzelliğine yapılan şiddetli övgülerin çok kusursuz bir karışımıydı. Sarışındı, soluk renkli değildi; gözleri çoban yıldızı gibiydi, gamzeleri Aşk Tanrısı’nın parmaklarının iziydi, v.b.

Bay Gibson okumayı bitirdi; ve kendi aklında onu düşünmeye başladı. “Delikanlının bu kadar şiirsel olduğunu kim düşünürdü? Ama eminim muayenehanedeki kütüphanede bir Shakespeare var: onu alıp yerine Johnson’ın Sözlüğünü koyacağım. Bir teselli, onun tamamen masum cahil demem daha doğru olur olduğuna inanmasıydı, çünkü bunun, onun deyişiyle, ilk “aşk itirafı olduğunu” görmek kolaydı. Ama bu bu kadar erken sevgilileri olması korkunç bir üzüntüydü. Çünkü sadece on yedi yaşındaydıgerçekte Haziran’a kadar on yedi değildi; altı hafta daha değildi. On altı ve üç çeyrek! Çünkü o daha bir bebekti. Emin olunzavallı Jeanie’nin yaşı bu kadar değildi ve onu nasıl severdim!” (Bayan Gibson’un ismi Mary’ydi bu yüzden başkasından bahsediyor olmalıydı.) Sonra, açık notu hâlâ elinde tutuyor olmasına rağmen, düşünceleri başka günlere gitti. Çok geçmeden gözleri yine ona takıldı ve aklı, şimdiki zamanı algılamak için geri geldi. “Ona sert davranmayacağım; ona imada bulunacağım; onu anlayacak kadar zekidir. Zavallı delikanlı! En akıllıca yol olarak eğer onu uzaklaştırırsam, onun gidecek bir evi olmadığına inanıyorum.” Aynı konuda biraz daha düşündükten sonra Bay Gibson gitti ve yazı masasına oturarak aşağıdaki formülü yazdı: Üstat Coxe.

(Bay Gibson kelimeyi yazarken kendi kendine “‘üstat’ kelimesi onu çok etkileyecek,” dedi.)

1. Verecundiae ξi.

Fidelitatis Domesticae ξi.

Reticentiae gr. iij.

1. Capiat hanc dosim ter die in aqua pura.

R. Gibson, Ch.[16]

Bay Gibson, kelimelerini tekrar okuyunca, biraz üzgün bir şekilde gülümsedi. Yüksek sesle “zavallı Jeanie,” dedi. Ve sonra bir zarf seçti, ateşli aşk mektubunu ve yukarıdaki formülü içine koydu; kendi keskin hatlı, eski İngilizce harflerle R.G. yazan mührüyle mühürledi, ve sonra adres için durakladı.

“Üstat, Coxe’un dışa yazılmasını sevmeyecek; onu boş yere utandırmaya gerek yok.” Böylece zarfın üzerindeki hitap şöyle oldu: Bay Edward Coxe.

Sonra Bay Gibson kendini, onu yerinde ve beklenmedik bir şekilde evine getirmiş olan mesleki işine verdi, sonra bahçeden geçerek ahırlara gitti ve atına binerken seyise şöyle söyledi: “Aa! Bu arada Bay Coxe için bir mektup var. Onu kadınlarla yollama; muayenehanenin kapısına kendin götür ve bunu hemen yap.”

Bahçe kapısından çıkarken yüzünde olan hafif gülümseme, kendini yolların ıssızlığında bulur bulmaz soldu. Hızını düşürdü ve düşünmeye başladı. Onlarla sadece yemek zamanlarında karşılaşsa bile; ve birbirleriyle tek ilişkilerinin “Patates almanıza yardım edebilir miyim?” ya da Bay Wynne’ın söylemekte ısrar ettiği gibi “Patates almanıza destek olabilir miyim?” gibi her geçen gün Bay Gibson’un kulağını daha fazla tırmalayan bir konuşma biçimi olan kelimelerin söylenmesi olsa bile, iki genç adamla aynı evde kadınlığa geçen annesiz bir kıza sahip olmanın uygunsuz olduğunu düşündü. Yine de, yeni olmuş bu olayın faili olan Bay Coxe, Bay Gibson’un ailesinde bir öğrenci olarak üç yıl daha kalmak zorundaydı. Yarışı sürdürmesi gerekiyordu. Hâlâ geçirilecek üç yıl vardı; ve bu aptalca ihtiraslı çocukluk aşkı sürerse ne olacaktı? Er ya da geç Molly bunun farkında olacaktı. Bu meselenin olasılıkları üzerinde düşünmek, o kadar tatsızdı ki Bay Gibson büyük bir çaba göstererek bu konuyu aklından çıkarmaya karar verdi. Atını dörtnala kaldırdı ve yüzlerce yıldır aşınıp eskiyerek yerlerinden çıkmış olan, yuvarlak taşlarla döşeli yollarda hızla sarsılmanın kemikler için olmasa bile ruh için en iyi şey olduğunu anladı. O öğleden sonra uzun bir tur yapmıştı. En kötüsünün bittiğini ve Bay Coxe’un formülde ifade edilen imayı anlamış olduğunu hayal ederek evine dönmüştü. Tüm yapılması gereken, cüretkâr bir dolap çevirme yeteneği göstermiş olan talihsiz Bethia için güvenilir bir yer bulmaktı. Ama Bay

Gibson, ev sahibi olduğunu düşünmeden hesap yapıyordu. Genç adamların alışkanlığı, aileyle birlikte yemek odasında çaya gelmek, iki bardak çay içmek, ekmek ve tostlarını yemek ve sonra ortadan kaybolmaktı. Bay Gibson bu gece, alışkanlıklarına karşın serbest bir tavır takınmaya ve genel konular üzerinde canlı bir konuşma yapmaya çalışırken, uzun kirpiklerinin altından kaçamak bir şekilde onların yüz ifadelerini seyretti. Bay Wynne'in kahkahalara boğulma noktasında ve kırmızı saçlı, kırmızı yüzlü Bay Coxe'un, bütün görünüş ve yönleriyle küskünlük ve öfkeyi ortaya koyarken, her zamankinden daha kırmızı ve kızgın olduğunu gördü.

Bay Gibson, kendi kendine, "Onu aldı, değil mi?" diye düşündü; mücadele için kendini hazırladı. Her zaman yaptığı gibi, oturma odasına geçen Molly ve Bayan Eyre'i takip etmedi. Yüzü ağlamaktan şişmiş olan Bethia, incinmiş ve kırılmış bir ifadeyle çay takımlarını kaldırırken, gazete okuyormuş gibi yaparak olduğu yerde kaldı. Oda boşaldıktan sonra beş dakika olmamıştı ki, beklediği gibi kapı vuruldu. Görünmeyen Bay Coxe dışarıdan, "Sizinle konuşabilir miyim, efendim?" dedi.

"Tabii ki. İçeri girin Bay Coxe. Sizinle o Corbyn faturası için konuşmak istiyordum. Oturun."

"Bu öyle bir konu hakkında değil efendim, yani ben demek istiyorum ki arzu ediyorum ki Hayır teşekkür ederimoturmamayı tercih ederim." Bundan dolayı kırgın bir ciddiyet içinde ayakta durdu. "Bu, o mektup o aşağılayıcı reçeteyi içeren mektup hakkında efendim."

"Aşağılayıcı reçete! Benim reçetelerimden biri için, kuşkusuz hastaların bazen hastalıklarının doğasının söylenmesinden dolayı kırılmasına rağmen böyle bir kelimenin kullanılmış olmasına şaşırdım; durumlarının gerektirdiği ilaçlar için gücendiklerini söyleyebilirim."

"Bana reçete yazmanızı istemedim."

"Oh, hayır! O zaman siz Bethia ile o notu gönderen Üstat Coxe'sunuz! Bunun ona, buradaki yerine mal olduğunu ve üstelik çok aptalca bir mektup olduğunu söylememe izin verin."

“Onun yolunu kesmek, açmak ve hiçbir zaman size yazılmamış olan kelimeleri okumak, bir beyefendiye yakışan bir davranış değildi, efendim.”

Bay Gibson gözlerinde hafif bir parıldama ve dudaklarında, kırgın Bay Coxe tarafından fark edilmeyen bir bükülüşle, “Hayır!” dedi. “Bir zamanlar oldukça yakışıklı olarak kabul edildiğime inanıyorum; ve yirmi yaşındaki herkes kadar büyük bir züppe olduğumu söyleyebilirim; ama o zaman bile o güzel övgülerin kendime söylenmiş olduğuna inanmam gerektiğini sanmıyorum.”

Bay Coxe kelimelerini kekeleyerek söyleyerek, “Bu, bir beyefendinin davranışı değil, efendim,” diye tekrar ettiBay Gibson araya girdiğinde bir şey daha söyleyecekti:

Bay Gibson sesinde ani bir sertlikle “Sana şunu söyleyeyim ki genç adam,” diye cevap verdi, “Yaptığın şey, sadece gençliğin ve aile şerefi olarak kabul edilen şeyler konusundaki aşırı bilgisizliğin düşünüldüğünde affedilebilir. Seni evime, ailenin bir üyesi olarak kabul ettimhizmetçilerimden birini rüşvet vererek onu baştan çıkardığına şüphem yok kandırdın”

“Aslında efendim, ona bir peni bile vermedim.”

“Öyleyse vermen lazım. Kirli işlerinizi yapanlara her zaman para vermeniz gerekir.”

Bay Coxe “Tam da şimdi buna rüşvet vererek baştan çıkarma diyorsunuz, efendim,” diye mırıldandı.

Bay Gibson, bu konuşmayı fark etmedi ve devam etti: “Ona en ufak bir şekilde eşit bir şey önermeden, sadece bir çocuk olan kızıma gizli kapaklı bir şekilde bir mektup iletmesi için yalvararak, yerini tehlikeye atması için hizmetçilerimden birini kandırdın.”

Yirmi yaşında olan Bay Coxe, “Bayan Gibson neredeyse on yedi yaşında, efendim! Geçen gün böyle dediğinizi duydum,” dedi. Bay Gibson yine cevabı duymazlıktan geldi.

“Seni evine arkadaş olarak kabul ederek, açıkça senin şerefine güvenmiş olan babası tarafından görülmesini istemediğin bir mektup. Babanın oğlu olarak Binbaşı Coxe’u iyi tanırım bana gelmeli ve “Bay Gibson kızınızı seviyorum ya da sevdiğimi sanıyorum; bir peni bile kazanamasam da bunu sizden gizlemenin doğru olduğunu düşünmüyorum; ve kendim için bile birkaç yıl daha yardım edilmeden hayatımı kazanma olasılığı olmadığı için duygularım ya da hayal ettiğim duygularım hakkında çok genç olan bayanın kendisine bir kelime bile söylemeyeceğim,” demeliydi. Eğer gerçekte bir çift ketum sessizlik zerresinden daha iyi olmasaydı bile; babanın oğlu olarak söylemen gereken buydu.”

Bay Coxe, kaygılı bir aceleyle “Ve bunu söylemiş olsaydım efendim, belki de söylemem gerekirdi,” dedi, “Cevabınız ne olacaktı? Benim arzumu onaylar mıydınız, efendim?”

“En büyük olasılıkla varsayımsal bir durumda kelimelerimin tam ne olacağından emin değilim senin genç ama onursuz olmayan bir aptal olduğunu söylerdim ve sana düşüncelerini onu bir ihtiras hâline getirene kadar bir çocukluk aşkına yoğunlaştırmamanı söylemem gerekirdi. Ve sana vermek zorunda kaldığım utancı telafi etmek için Hollingford Kriket Kulübü’ne katılman için tavsiyede bulunabileceğimi ve Cumartesi akşamüstleri sana elimden geldiği kadar özgürlük verebileceğimi söyleyebilirdim. Şimdi ise babanın Londra’daki vekiline yazmam ve şüphesiz senin başka bir doktorun muayenehanesinde yeniden başlamanı sağlayacak olan primini geri ödeyerek, seni evimden çıkarmasını istemem gerekecek.”

Bay Coxe pişmanlık değilse de ümitsizliğe düşerek, “Bu babamı çok üzecek,” dedi.

“Başka çıkış yolu görmüyorum. Bu, Binbaşı Coxe’a biraz sıkıntı verecek (fazladan harcama yapmamasına dikkat edeceğim) ama onu en çok üzecek şeyin, güvene ihanet edilmesi olacağını düşünüyorum; çünkü sana kendi oğlum gibi güvendim, Edward!” Ciddiyetle konuştuğunda, özellikle bir çok insana dayanılmaz gelen kendi kalbinden geçenlere çok nadiren ihanet eden kendi duygularını söz konusu ettiği zaman, Bay Gibson’un sesinde bir şey vardı: şaka ve iğnelemeden, duyarlı ciddiyete geçiş.

Bay Coxe başını biraz salladı ve ortayı bulmaya çalıştı.

Sonunda “Bayan Gibson’u gerçekten seviyorum,” dedi. “Kim daha iyisini yapabilir?”

Bay Gibson, “Bay Wynne, ümit ederim!” dedi.

Bay Coxe “Onun kalbi önceden tutulmuş,” diye cevap verdi. “Benimki onu gördüğümden beri hava kadar özgür.”

“Yemek zamanlarında mavi gözlükler takarsa, bunun seninevet! ihtirasını diyelim iyileştirmeye yararı olur mu? Daha çok gözlerinin güzelliği konusu üzerinde durduğunu gözlemledim.”

“Duygularımla eğleniyorsunuz, Bay Gibson. Kendinizin de bir zamanlar genç olduğunuzu unuttunuz mu?”

Bay Gibson’un gözlerinin önünde “Zavallı Jeanie” canlandı; ve kendini biraz azarlanmış hissetti.

Bir dakika kadar süren bir sessizlikten sonra Bay Gibson, “Gelin Bay Coxe, bir anlaşmaya varıp varamayacağımıza bakalım,” dedi. “Gerçekten yanlış bir şey yapmıştınız ve kalbinizde buna ikna olduğunuzu ya da bu tartışmanın şiddeti geçtikten sonra olacağınızı ve bu konuda biraz düşüneceğinizi ümit ediyorum. Ama babanızın oğlu olarak size karşı tüm saygımı kaybetmeyeceğim. Ailemin bir üyesi olarak öğrenci, çırak ne olarak olursa olsun kaldığınız sürece, ihtirasınızı sadece bir hayal diyebileceğim bir şeyi sizin bakış açınızdan ele almaya dikkat ettiğimi görüyorsunuz kızıma karşı sözlü ya da yazılı, bakışlarla ya da davranışlarla, ne yolla olursa olsun, açığa vurmaya veya duygularınızı herhangi başka bir kişiye anlatmaya çalışmayacağınıza dair söz verirseniz, burada kalacaksınız. Eğer bana söz vermezseniz, bahsettiğimiz yolu izlemek ve babanızın vekiline yazmak zorunda kalacağım.”

Bay Coxe tereddütlü bir şekilde durdu.

“Bay Wynne, Bayan Gibson için tüm hissettiklerimi biliyor, efendim. Onun ve benim birbirimizden gizlimiz yoktur.”

“Evet, sanırım onun sazlıkları simgelemesi gerekiyor. Kralının sümbül gibi buklelerinin altında eşek kulakları olduğunu bulan, Kral Midas’ın berberinin hikâyesini biliyorsun. Böylece berber, şimdiki durumda Bay Wynne, yakındaki bir gölün kıyısında yetişen sazlıklara gitti ve onlara “Kral Midas’ın eşek kulakları var,” diye fısıldadı. Ama bunu o kadar çok tekrarladı ki sazlar kelimeleri öğrendi ve sır, artık sır olmaktan çıkana kadar bütün gün onları söylemeye devam ettiler. Hikâyeni Bay Wynne’e anlatmaya devam edersen, kendi sırası gelince onu tekrarlamayacağından emin misin?”

“Eğer bir beyefendi olarak sözümü güvence olarak ortaya koyarsam, bunu aynı zamanda Bay Wynne için de ortaya koyarım, efendim.”

“Riske girmem gerektiğini düşünüyorum. Ama genç bir kızın adının ne kadar çabuk fısıldanabileceğini ve lekelenebileceğini hatırla. Molly’nin annesi yok ve bu yüzden sizin hepinizin arasında Una’nın kendisi kadar zarar görmemiş olarak kalması lâzım.”[17]

Kolay heyecanlanan genç adam “Bay Gibson, eğer isterseniz İncil’in üzerine yemin ederim,” diye bağırdı.

“Saçmalık. Sanki, eğer bir değeri varsa, senin sözün yeterli değilmiş gibi! Eğer istersen el sıkışalım.”

Bay Coxe istekli bir şekilde ilerledi ve neredeyse Bay Gibson’un yüzüğünü parmağına batıracak kadar elini sıktı.

Odadan çıkarken rahatsız bir şekilde “Bethia’ya bir peni verebilir miyim?” dedi.

“Gerçekten, hayır! Bethia’yı bana bırak. O buradayken, ona başka bir şey söylemeyeceğini ümit ederim. Gittiği zaman saygıdeğer bir yer bulmasına dikkat edeceğim.”

Sonra Bay Gibson, atının hazırlanması için zili çaldı ve günün son ziyaretlerini yapmaya gitti. Yıl boyunca gittiği yolun, dünyanın etrafını dönecek kadar olduğunu hesaplardı. Bölgede, uygulama alanı onunki kadar geniş olan fazla cerrah yoktu. Geniş arazilerin sınırındaki yalnız kulübelere;

hiçbir yere gitmeyen, karaağaçların ve kayın ağaçlarının gölgelediği, dar kır yollarının sonundaki çiftlik evlerine gitti. Hollingford'un elli millik çevresindeki tüm zenginlere bakıyordu; o zamanki modaya uygun olarak her Şubat'ta Londra'ya giden ve Temmuz'un ilk haftalarında arazilerine dönen, daha zengin ailelerin düzenli doktoruydu. Zorunluluktan dolayı evden uzaktaydı ve bu yumuşak ve hoş yaz akşamında, yokluğunu çok fazla hissediyordu. Küçük kızının hızla bir kadın hâline ve daha şimdiden bir kadının yaşamını etkileyen güçlü ilgilerin pasif nesnesi hâline dönüştüğünü keşfetmekten rahatsız oldu; ve onun babası olduğu kadar annesi de olan Bay Gibson o kadar uzaktaydı ki ona, istediği kadar göz kulak olamıyordu. Düşünüp taşınması, kızının Bayan Hamley'in zamanında reddettiği son davetini kabul etmesine izin vermeye karar verince, ertesi sabah Hamley'e gitmesiyle sonuçlandı.

"Bana karşı şu atasözünü söyleyebilirsiniz: 'Yapabileceği zaman yapmayan, hayır diyeceği zaman yapar'. Ve şikâyet etmem için hiçbir nedenim olmayacak," demişti.

Ama Bayan Hamley, eğlendirilmesi dert olmayacak, bahçede dolaşmaya gönderilebilecek ya da hastalık onu konuşamayacak kadar yorduğu zaman okuması söylenebilecek olan; ve yine de gençliği ve tazeliği, onun yalnız, kapalı yaşamına tatlı bir yaz esintisi gibi bir çekicilik getirecek olan, genç bir kızın ziyaretçi olması beklentisiyle büyülenmişti. Hiçbir şey bundan daha hoş olamazdı ve böylece Molly'nin Hamley ziyareti kolayca ayarlandı.

Bayan Hamley alçak, yumuşak sesiyle "Sadece Osborne ve Roger'ın evde olmuş olmasını isterdim," dedi. "Sabahtan akşama kadar Toprak Sahibi ve benim gibi yaşlı kişilerle olmayı sıkıcı bulabilir. Ne zaman gelebilir? Canımonu şimdiden sevmeye başladım."

Bay Gibson, evdeki genç adamlar yolundan çekildiği için kalbinin derinlerinde çok mutluydu; küçük Molly'sinin iki ateş arasında kalmasını istemiyordu; ve daha sonra, bütün genç erkeklerin onun biricik kuzusunun peşinde olan kurtlar olduğunu düşündüğü için kendine güldü.

"Ondan saklanan zevkler hakkında hiçbir şey bilmiyor, ve onun gerekli olduğunu düşündüğü kadınca hazırlıkların neler olduğunu ya da ne kadar

sürdüğünü bilmediğine eminim. Onun cahil bir kimse olduğunu ve görgü kuralları konusunda eğitiminin olmadığını hatırlayacaksınız; evdeki davranışlarımız, korkarım, bir kız için oldukça kaba. Ama onu bundan daha zarif bir ortama gönderemeyeceğimi biliyorum."

Toprak Sahibi, karısından, Bay Gibson'un kararını öğrenince, genç ziyaretçisinin beklentisiyle en az karısı kadar mutlu oldu; çünkü o, sevincine gururu karışmadığı zaman, içtenlikle konuksever olan bir adamdı; ve hasta karısının yalnız geçen saatlerinde böyle uygun bir arkadaşının olduğunu düşünmekten memnundu. Bir süre sonra şöyle söyledi: "Çocukların Cambridge'de olması daha iyi; eğer evde olsalardı, bir aşk meselesi ortaya çıkabilirdi."

Daha romantik olan karısı "Peki –ya olsaydı?" diye sordu.

Toprak Sahibi, kararlı bir şekilde, "Olamaz," dedi. "Osborne, ülkede bir erkeğin sahip olabileceği kadar birinci sınıf bir eğitim görecek, bu mülke sahip olacak ve o Hamley'li bir Hamley; eyaletteki hiçbir aile bizimki kadar eski değil ya da toprağına bizim kadar iyi yerleşmemiş. Osborne istediği zaman evlenebilir. Eğer Lord Hollingford'un bir kızı olsaydı, Osborne, onun gerektirdiği kadar iyi bir eş olurdu. Gibson'un kızına aşık olması hiçbir zaman onun için iyi olmazdıbuna izin vermemem gerekirdi. Bu yüzden uzakta olması daha iyi."

"Evet; belki de Osborne'nun gözünün yüksekte olması daha iyi."

"Belki de. Mutlaka öyle yapmalı diyorum." Toprak Sahibi, elini yumruk yaparak yanındaki masaya indirdi; bu, karısının kalbinin birkaç dakika hızla atmasına yol açtı. Onu içine düşürdüğü heyecanın farkında olmadan "Roger'a gelince," diye devam etti, "Kendi yolundan gitmek ve kendi ekmeğini kazanmak zorunda kalacak; ve korkarım Cambridge'de pek parlak olarak devam etmiyor. Bu on yıl boyunca aşık olmayı düşünmemeli."

Bayan Hamley, çarpıntısını her şeyden daha çok gizleyerek, "Zengin birisiyle evlenmezse," dedi; çünkü o ruhani ve aşırı bir şekilde romantikti.

Toprak Sahibi, yine vurgulayarak ama yumruklamadan, “Oğullarımdan hiç birisi benim isteğimle, kendinden daha zengin birisiyle evlenmeyecek,” dedi.

“Eğer Roger otuz yaşına geldiğinde yılda beş yüz kazanıyorsa, yılda on bin paund kazanan bir kadını seçmeyecektir demiyorum; ama dediğim, benim senede Roger’ın bizden alacağı tüm şey olan ve uzun süre de alamayacağı iki yüz kazanan oğullarımdan biri gider ve kendi hesabına elli bin kazanan bir kadınla evlenirse, onu evlatlıktan reddederim –bu iğrenç olacaktır.”

Bayan Hamley nezaketle “Eğer birbirlerini seviyorlarsa ve tüm mutlulukları birbirleriyle evlenmelerine bağlıysa,” dedi.

“Pöf! Aşk uzak olsun! Hayır, canım, biz birbirimizi o kadar çok sevdik ki başka birisiyle asla mutlu olamazdık; ama bu başka bir şey. İnsanlar bizim gençliğimizde olduğu gibi değil. Görebildiğim kadarıyla, bugünlerde aşkın tümü, sadece aptalca hayaller ve duygusal düşlerden ibaret.”

Bay Gibson onunla konuşmadan önce, Molly’nin Hamley’e gidişiyle ilgili her şeyi ayarladığını düşündü; konuşmayı, Bayan Hamley’in onu beklediği günün sabahına kadar yapmamıştı. Sonra şöyle söyledi: “Bu arada Molly! Bu öğleden sonra Hamley’e gideceksin; Bayan Hamley senin bir ya da iki hafta ona gitmeni istiyor ve onun davetini tam şimdi kabul etmen bana oldukça uygun geliyor.”

“Hamley’e gitmek! Bu öğleden sonra! Baba, kafanın arkasında garip bir düşünce varbir sır ya da başka bir şey. Lütfen bana bunun ne olduğunu söyle. Bir ya da iki hafta Hamley’e gitmek! Neden, hayatım boyunca bundan önce sen olmadan evden uzak olmadım.”

“Belki de olmalıydın. Ayakların yere basmadan yürüyebileceğini düşünmüyordum. Her şeyin bir başlangıcı olmalı.”

“Bunun, bana yazılan ama kimden geldiğini bile göremeden elimden almış olduğun mektupla bir ilgisi var.” Sanki sırrı ondan çıkarmayı istiyormuş gibi, gri gözlerini babasının yüzüne dikti.

O, sadece gülümsedi ve şöyle söyledi: “Sen bir cadısın, kaz yavrusu!”

“O zaman ilgisi var! Ama eğer o, Bayan Hamley’den gelen bir notsa, neden ben göremiyorum? O günden beri aklında bir plan olup olmadığını merak edip duruyorumPerşembeydi, değil mi? Tıpkı bir komplocu gibi düşünceli ve kafası karışık olarak gittin. Baba, zamanında gelerek ve yalvarır gibi sorarak bana anlat, neden mektubu göremiyorum? Ve neden aniden Hamley’e gidiyorum?”

“Gitmek istemiyor musun? Gitmemeyi mi tercih edersin?” Eğer gitmek istemiyorum demiş olsaydı, bu onun kafasını karıştırıyor olsa da, her şeyden çok daha fazla mutlu olacaktı; ama böyle kısa bir süre için bile olsa, ondan ayrılmaktan korkmaya başlıyordu. Ama kızı doğruca yanıtladı:

“Bilmiyorumbu konuda biraz daha düşününce seveceğimi söyleyebilirim. Şimdi olayın aniden olmasından dolayı o kadar şaşırdım ki sevip sevmediğimi düşünemedim. Senden uzaklaşmayı sevmeyeceğimi biliyorum. Neden gitmem gerekiyor, baba?”

“Tam bu dakikada, bir yerde oturup seni düşünen üç yaşlı bayan var; birinin elinde bir öreke var ve iplik dokuyor; onu yaparken bir düğüme rastladı ve ne yapacağını şaşırdı. Kardeşinin elinde büyük bir makas var ve onu ipliğin düzgünlüğü ile ilgili bir sorun çıktığında her zaman yaptığı gibi kesmek istiyor; ama içlerinden en akıllısı olan üçüncüsü, düğümü nasıl çözeceğini planlıyor; ve senin Hamley’e gitmen gerektiğine karar veren o. Diğerleri onun ileri sürdüğü düşüncelerle oldukça ikna oldular; bu yüzden Kader senin bu ziyareti yapmanı buyuruyorsa, sana ve bana boyun eğmekten başka yapacak bir şey kalmıyor.”

“Bunların tümü saçma, baba ve sen sadece beni bu gizli nedeni bulmak için daha çok meraklandırıyorsun.”

Bay Gibson ses tonunu değiştirdi ve bu defa ciddiyetle konuştu. “Bir nedeni var Molly ve bu söylemek istemediğim bir şey. Bunu sana söylediğim zaman, senin şerefli bir kız olmanı, bunu denemeni ve nedenin ne olduğu hakkında tahmin bile yürütmemeni, neyi sakladığımı bulana kadar küçük keşifleri bir araya getirmek için çaba sarf etmemeni bekliyorum.”

“Baba, senin nedenin konusunda düşünmeyeceğim bile. Ama o zaman seni başka bir soruyla sıkmam gerekecek. Bu sene yeni elbiseler almamıştım ve geçen seneki elbiselerimin hepsi küçülmüş. Giyebileceğim sadece üç tane elbisem var. Betty daha dün birkaç tane daha almam gerektiğini söylüyordu.”

“Üzerindeki olur, değil mi? Rengi çok güzel.”

‘Evet; ama baba (onu sanki dans edecekmiş gibi kaldırarak) bu yünlü ve çok sıcak ve ağır; ve her geçen gün hava ısınıyor.”

Bay Gibson biraz sabırsızlıkla “Kızların da oğlanlar gibi giyinmesini isterdim,” dedi. “Bir erkek, kızının ne zaman elbise isteyeceğini nasıl bilebilir? Ve bunu anladığı zaman, onlara en çok gereksinim duyduğu ve bunlara sahip olmadığı zaman nasıl ona elbise alır?”

Molly biraz ümitsizce “Ah, Sorun bu!” dedi.

“Bayan Rose’a gidemez misin? Senin yaşındaki kızlar için hazır elbiseler bulundurmuyor mu?”

Molly biraz şaşırarak, “Bayan Rose! Hayatımda ondan hiçbir şey almadım,” dedi; Bayan Rose, küçük şehrin en büyük terzisi ve şapkacısı olmasına rağmen bugüne kadar kızın elbiselerini Betty yapmıştı.

“Evet ama insanların seni şimdi genç bir bayan olarak kabul ettikleri görülüyor ve bu yüzden senin yaşıtların gibi şapkacı faturalarını biriktirmen gerektiğini düşünüyorum. Herhangi bir yerden nakit parayla ödeyemeyeceğin herhangi bir şeyi almak için değil. İşte on paundluk bir banknot; Bayan Rose’a ya da Bayan Herhangi birine git ve hemen istediğini al. Hamley’in arabası senin için saat ikide gelecek ve hazır olmayan herhangi bir şey onların adamlarından bazılarının her zaman pazara geldiği Cumartesi günü onların arabasıyla kolayca gönderilebilir. Hayır, bana teşekkür etme! Paranın harcanmasını istemiyorum; gitmeni ve beni bırakmanı istemiyorum: seni özleyeceğim, biliyorum; beni seni ziyarete göndermeye ve elbiselerine on paund ödemeye iten, sadece mutlak zorunluluk. İşte git; sen bir dertsin ve yapabildiğim kadar çabuk, seni sevmeyi bırakacağım.”

“Baba,” parmağını bir uyarı işareti gibi sallayarak, “Yine esrarengiz oluyorsun; onurumun çok kuvvetli olmasına rağmen, söylenmeyen sırları imâ etmeye devam edersen, bunun benim merakımı arttırmayacağına söz vermeyeceğim.”

“Git ve on paundunu harca. Senin susmanı sağlamak için verdiğim parayı.”

Bayan Rose’un hazır kaynakları ve Molly’nin zevki birleşince, çok büyük bir başarıya yol açmadı. Leylak rengi bir emprime aldı çünkü o yıkanabilirdi, sabah için de serin ve hoş olurdu; ve Betty bunu evde Cumartesi’den önce yapabilirdi. Önemli günler ve tatiller için bundan öğleden sonralar ve Pazarlar anlaşılmalıydı Bayan Rose, ona Londra’daki en son moda olduğu konusunda güvence verdiği ve Molly’nin babasının İskoç kanının hoşlanacağını düşündüğü, canlı renkli, ince, ekoseli bir ipekli almaya Molly’i ikna etti. Ama babası, örnek olarak eve getirdiği parçayı görünce, bu desenin var olan hiçbir klana ait olmadığını ve Molly’nin içgüdüsel olarak bunu bilmesi gerektiği konusunda bağırdı. Ama onu değiştirmek için çok geçti çünkü Bayan Rose, Molly dükkandan çıkar çıkmaz elbiseyi biçeceğine dair söz vermişti.

Bay Gibson, tüm sabah boyunca her zamanki uzak yolculuklarına gitmek yerine, şehrin içinde dolaştı. Bir ya da iki kere sokakta kızının yanından geçti ama diğer taraftayken karşıya geçmedi –sadece ona bir bakış attı ya da başını eğdi ve onun iki haftalık yokluğu düşüncesiyle bu kadar acı hissettiğinden dolayı zayıflığı için kendini azarlayarak kendi yoluna gitti.

“Her şeye rağmen,” diye düşündü, “En azından bu aptal adam, hayali isteğine devam ederse; Molly geri geldiği zaman zaten olduğum yerde olacağım. Bir zaman gelince dönmek zorunda kalacak ve eğer Bay Coxe, kendisinin kararlı olduğunu hayal etmeyi seçerse cezasını vermek için şeytan hâlâ burada olacak.” O anda Dilenci’nin Operası’ndan şu şarkıyı mırıldanmaya başladı: “Merak ediyorum, herhangi bir erkek hayatta, hiçbir zaman, yetiştirmeli mi bir kız evlat.”

6.Hamley’lere Bir Ziyaret

Kuşkusuz Molly’nin yaklaşan ayrılığının haberi, ev halkı arasında, saat birde, öğle yemeği zamanı gelmeden önce yayılmıştı; ve Bay Coxe’un iç karartıcı yüz ifadesi, gence, üzgün yüzü ve iştah eksiliği için öfkeli kınama bakışları atmaya devam eden Bay Gibson için, bir hayli üzgün bir gösterişle ortaya koyduğu; tekrar babasıyla akşam yemeği yemek için oturmadan önce geçirmesi gereken günleri düşündüğü zamanki bir ya da iki sefer hariç, onları düşünmek ya da gözlemlemek için kendi kişisel işleriyle çok fazla meşgul olan Molly’yi hiç etkilemeyen içsel bir kızgınlığın kaynağıydı.

Yemek yendikten sonra bunu ona anlattığı ve Hamley, arabasının tekerleklerinin sesini bekleyerek, oturma odasında beraber oturdukları zaman güldü ve şöyle söyledi:

“Yarın, Bayan Hamley’i görmeye geliyorum; öğle yemeği yiyeceğimi söyleyebilirim; bu yüzden vahşi hayvan yemini görme zevkinden önce çok beklemen gerekmeyecek.”

Sonra yaklaşan arabayı işittiler.

Molly, onun elini yakalayarak “Ya, baba!” dedi, “Gitmemeyi gerçekten çok isterdim, ama şimdi zamanı geldi.”

“Saçmalık; duygusal olmayalım. Anahtarlarını aldın mı? Bu amaca daha uygun.”

Anahtarlarını ve çantasını almıştı; ve küçük sandığı arabacı tarafından koltuğa kondu; ve babası onu arabaya bindirdi; kapı kapandı. Arkaya bakarak ve duygusallıktan hoşlanmamasına rağmen, araba gözden kaybolana kadar, bahçe kapısında duran babasına eliyle öpücük yollayarak, yalnız bir görkem içinde uzaklaştı. Sonra Bay Gibson, muayenehanesine döndü ve Bay Coxe’un da seyrettiğini ve gerçekten pencereden çılgın gibi, genç bayanın kaybolmuş olduğu boş yola bakıp kaldığını keşfetti. Bay Gibson, onu bir ya da iki gün önceki küçük bir görev ihmâli konusundaki keskin, neredeyse zehirli bir konuşmayla hayalinden uyandırdı. Bay Gibson o geceyi, anne ve babası çok çalışmayla geçen günleri izleyen bir çok

uykusuz, tedirgin geceden dolayı yıpranmış olan, fakir bir kızın yatağının baş ucunda geçirmekte ısrar etti.

Molly biraz ağladı ama babasının onları görseydi ne kadar rahatsız olacağını hatırlar hatırlamaz, göz yaşlarını kontrol altına aldı. Lüks arabanın içinde, çitlerin üzerinde onu bir ya da iki kere bir demet toplayana kadar durması için arabacıya seslenmeye özendirecek kadar bol ve taze yabani güller ve hanım elleri olan, güzel, yeşil yollardan hızla gitmek çok zevkliydi. Tek sorununun ipekli kumaşının gerçek bir klan ekose deseni olmaması ve Bayan Rose'un vaktinde yetiştireceği konusundaki küçük belirsizlik olan, yedi millik küçük yolculuğunun sonu konusunda korkmaya başladı. Sonunda bir köye geldiler; yolun kenarında düzensiz bir şekilde dizilmiş kulübeler; bir çeşit yeşil alanın ortasında eski bir kilise, yakınında bir han; kilise kapıları ve küçük hanın arasındaki mesafenin ortasında, gövdesinin etrafında bir bank olan büyük bir ağaç vardı. Kapıların yanlarında kütükler yığılıydı. Molly, kendi at gezilerinin sınırını çoktan aşmıştı ama bunun Hamley köyü olması gerektiğini ve eve çok yakınlaşmış olmaları gerektiğini biliyordu.

Birkaç dakika içinde bir parkın kapısından içeri girdiler ve kuru ot olmak için olgunlaşan çayırların arasından bu içinde geyik beslenen, büyük, asillere ait bir koru değildi ana yoldan üç yüz metre uzakta olan; eski, kırmızı, tuğla eve doğru ilerlediler. Arabayla yollanmış bir uşak yoktu ama onlar yaklaşmadan önce, kapıda, beklenen ziyaretçiyi karşılamaya ve onu, hanımının onu bekleyerek uzandığı oturma odasına götürmeye hazır, saygılı bir hizmetçi duruyordu.

Bayan Hamley, Molly'ye nazik bir hoş geldin demek için kanepesinde doğruldu; konuşmasını bitirdikten sonra, sanki onu inceliyormuş gibi ve aksi takdirde renksiz olan yanaklarına hafif bir kırmızılığın vurduğunu bilmeden, yüzüne bakarak kızın elini ellerinin arasına aldı.

Sonunda, "Sanırım iyi arkadaş olacağız," dedi. "Yüzünü sevdim ve her zaman ilk izlenimden etkilenirim. Bana bir öpücük ver, canım."

Bu "Sonsuza kadar sürecek arkadaşlık yemini" sürecinde aktif olmak pasif olmaktan çok daha kolaydı ve Molly, ona uzanan tatlı solgun yüzü istekli bir şekilde öptü.

“Gelip seni kendim getirmek istedim; ama sıcak beni bunalttı ve kendimi bu çabayı gösterecek gibi hissetmedim. İyi bir araba yolculuğu yaptığını umarım?”

Molly utangaç bir şekilde kısaca, “Çok,” dedi.

“Ve şimdi seni odana götüreceğim; seni yakınıma yerleştirdim; diğerinden daha küçük olsa da bu odayı daha çok seveceğini düşündüm.”

Ağır ağır kalktı ve hâlâ zarif olan vücuduna hafif şalını sararak merdivenlere giden yolu gösterdi. Molly’nin yatak odası, Bayan Hamley’in diğer yanı kendi yatak odası olan, özel oturma odasına açılıyordu. Molly’ye bu kolay iletişim yollarını gösterdi ve sonra ziyaretçisine, oturma odasında bekleyeceğini söyleyerek, kapıyı kapattı ve Molly’ye çevresine alışmak için boş vakit kaldı.

Molly, her şeyden önce ne görüldüğüne bakmak için pencereye gitti. Tam aşağıda bir çiçek bahçesi; ilerde üzerinde yumuşak rüzgar estikçe, geniş alanlarda renk değiştiren, kuru otlardan bir çayır; biraz yanda büyük eski orman ağaçları ve yine onların arkasında pencere eşiğine çok yakın durunca ya da cam açıksa başını çıkarınca görünen, çeyrek milden uzak olmayan, bir gölün gümüş pırıltısı. Ağaçların ve gölün karşı tarafında görüş alanı eski duvarlar ve büyük çiftlik evlerinin sivri tepeli çatılarıyla sınırlanıyordu. Erken yaz sessizliğinin güzelliği sadece kuşların şarkıları ve yakındaki arıların vızıltısıyla bozuluyordu. Mükemmel hareketsizlik duygusunu arttıran sesleri dinleyerek ve mesafe ya da gölgelerle gizlenen nesneleri bulmaya çalışarak, Molly kendini unuttu ve aniden yan odadaki bazı sesleri duyarak bir uşak ya da başka bir kişi Bayan Hamley’le konuşuyordu şimdiki ana döndü. Molly sandığını açmak ve bazı elbiselerini aynı zamanda ona tuvalet masası olarak iş görecek olan, güzel, eski moda konsolun çekmecelerine yerleştirmek için acele etti. Odadaki tüm mobilyalar olabildiğince eski ve iyi korunmuştu. Kreton perdeler, geçen yüzyılın Hint patiskasındandırenkleri neredeyse solmuştu ama kumaş çok temizdi. Yatağın kenarlarına konmuş küçük halılar vardı ama tahta döşeme, bu şekilde cömertlikle görülüyordu, iyice cilalanmış meşedendi, her tahta o kadar sağlam bir şekilde eklenmişti ki hiçbir toz zerresi aralarına giremiyordu. Modern zamanların hiçbir lüksü yoktu; yazı masası, kanepe ya da boy aynası yoktu. Duvarın bir köşesinde, içinde potpuri dolu olan bir

Hint vazosunun durduğu bir raf vardı; ve o ve açık pencerenin dışına sarılmış olan hanımeli, odayı herhangi bir tuvalet parfümünden daha güzel kokutuyordu. Molly (geçen senenin modası ve bedeninde olan) beyaz elbisesini (onun için yeni olan) akşam yemeği için giyinme işlemine hazır olmak için yatağın üzerine serdi, saçını ve elbisesini düzeltmiş ve yanındaki işini almış olarak kapıyı yavaşça açınca, Bayan Hamley'in kanepede uzandığını gördü.

"Burada kalalım mı canım? Buranın aşağıdan daha güzel olduğunu düşünüyorum; ve böylece giyinme zamanı geldiğinde tekrar merdivenleri çıkmak zorunda kalmayacağım."

Molly "Bu çok hoşum gider," diye cevap verdi.

Bayan Hamley, "Ah! İyi bir kız gibi el işini getirmişsin," dedi. "Ben şimdi pek el işi yapmıyorum. Çok yalnız yaşıyorum. Görüyorsun, iki oğlum Cambridge'de, ve Toprak Sahibi bütün gün dışarıdabu yüzden neredeyse el işi yapmayı unuttum. Çok okuyorum. Okumayı sever misin?"

Molly "Kitabın türüne bağlı," dedi. "Korkarım babamın dediği gibi "düzenli okumadan" hoşlanmıyorum."

Bayan Hamley neredeyse Molly'nin sözünü keserek "Ama şiiri seversin!" dedi. "Yüzünden şiiri sevdiğini anlıyorum. Bayan Hemans'ın bu son şiirini okumuş muydun?[18] Sana yüksek sesle okuyayım mı?"

Başladı. Molly dinlemekle çok fazla ilgilenmiyordu ama odada etrafını seyredebiliyordu. Mobilyaların özelliği kendi odasındakiyle aynıydı. Eski moda, güzel kumaşlar ve kusursuz bir temizlik, mobilyaların yaşı ve yabancı dış görünüşü, tüm daireye bir rahatlık ve pitoresklik görüntüsü veriyordu. Duvarlarda renkli kalemlerle yapılmış çizimler portreler asılıydı. Onlardan bir tanesinin, Bayan Hamley'in güzel gençliğine ait olabileceğini düşündü. Ve sonra şiirle ilgilenmeye başlayarak işini bıraktı ve Bayan Hamley'i yürekten etkileyen bir şekilde dinledi. Şiirin okunuşu bittiğinde Bayan Hamley, Molly'nin hayranlık dolu kelimelerine şunları söyleyerek cevap verdi:

“Ah! Sanırım sana Osborne’un şiirlerinden bazılarını okumalıyım; unutma, gizli olarak; ama gerçekten onların Bayan Hemans’ın şiirleri kadar iyi olduğunu düşünüyorum.”

O günkü genç bayanlara, neredeyse Bayan Hemans kadar iyi demek, bu günkülere neredeyse Tennyson kadar iyi demek gibiydi. Molly istekli bir ilgiyle baktı.

“Bay Osborne Hamley mi? Oğlunuz şiir mi yazıyor?”

“Evet. Gerçekten onun bir şair olduğunu söyleyebileceğimi düşünüyorum. O çok parlak, akıllı bir genç adam ve Trinity’de bir burs almayı umuyor. Mücadele edenler arasında yukarıda olduğundan emin olduğunu söylüyor ve böylece Rektörlük madalyalarından birini almayı bekliyor.[19] Bu ona benziyoryanındaki duvarda asılı olan.”

Molly arkasına döndü ve renkli kalemlerle yapılmış çizimlerden birini gördüen gençlerin giydiği tip ceketler, pantolonlar ve düşük yakalar giymiş iki çocuğu gösteriyordu. Daha büyük olan dikkatle okuyarak oturuyordu. Daha genç olan, onun yanında ayakta duruyor ve açıkça okuyanın dikkatini dışarıdaki Molly’nin resimde hafifçe belirtilmiş olan mobilyaların özelliklerini tanımaya başladığı zaman keşfettiği gibi, şu anda oturdukları odanın penceresinin dışındaki bir nesneye çekmeye çalışıyordu.

Molly “Onların yüzlerini sevdim!” dedi. “Sanırım bunlar yapılalı uzun süre oldu, yani sanki onlar başkasıymış gibi size benzerliklerinden söz edebilirim, değil mi?”

Bayan Hamley, Molly’nin ne demek istediğini anlar anlamaz “Kuşkusuz,” dedi. “Bana sadece onlar hakkında ne düşündüğünü anlat, canım; senin izlenimlerini onların gerçekte ne olduklarıyla karşılaştırmak beni eğlendirecek.”

“Oh! Ama onların karakterlerini tahmin etmeyi kast etmemiştim. Bunu yapamam ve eğer yapabilsem bile, bu saygısızlık olur. Sadece resimde gördüğüm gibi yüzlerinden bahsedebilirim.”

“Tamam! Bana onlar hakkında ne düşündüğünü anlat!”

“Büyük olan okuyan çok güzel; ama henüz onun yüzünü tam göremedim çünkü başı eğik ve gözlerini göremiyorum. Bu, şiir yazan Bay Osborne Hamley.”

“Evet. Şimdi o kadar yakışıklı değil; ama güzel bir çocuk. Roger hiçbir zaman onunla karşılaştırılamaz.”

“Hayır; o yakışıklı değil. Ama yine de yüzünü sevdim. Gözlerini görebiliyorum. Onlar ciddi ve vakur görünüşlü; ama yüzünün geri kalanı her şeyden daha çok canlı. Abisini dersi bırakmaya özendirmek için çok sebatkâr ve ciddi, çok iyi bir yüze benziyor.”

“Ah! Ama bu bir ders değildi. Bir gün Roger onu dışarı çıkıp saman arabasıyla dolaşmak için ikna etmeye çalışırken, Osborne’un şiir okuduğunu sanatsal olarak söylersek, resmin “ana teması” buydu gören ressam, Bay Green’i hatırlıyorum. Roger fazla okumazdı; en azından şiiri ve aşkla ilgili, duygusal kitapları umursamazdı. Doğa tarihinden hoşlanırdı; ve bu onu, Toprak Sahibi gibi çok zaman dışarıya götürürdü; ve içerde olduğunda her zaman onun işleriyle ilgili olan bilimsel kitaplar okurdu. İyi, ciddi bir çocuk ve bize büyük bir memnuniyet veriyor ama o, Osborne gibi parlak bir kariyeri olacak birisi değil.”

Şimdi anneleri tarafından açıklanmış olduğundan, Molly resimde iki çocuğun karakter özelliklerini bulmaya çalıştı; ve odada asılı çeşitli resimlerle ilgili soru ve cevaplar arasında altıdaki yemek için giyinme zili çalana kadar, zaman geçti.

Molly, Bayan Hamley’in ona yardım etmek için gönderdiği hizmetçinin önerilerinden oldukça ümitsizliğe kapıldı. Kendi kendine “Korkarım benim çok zarif olmamı bekliyorlar,” diye düşündü. “Eğer bunu bekliyorlarsa hayal kırıklığına uğrayacaklar; işte o kadar. Ama ekose ipekli elbisemin hazır olmuş olmasını isterdim.”

Hayatında ilk defa oldukça heyecanlı olarak aynada kendine baktı. Narin, zayıf, uzun boylu olacağı belli bir vücut, bir iki yıl içinde daha koyulabilecek olan krem renginden biraz daha koyu bir cilt, arkada gül rengi bir kurdeleyle toplamış olan çok miktarda kıvırcık siyah saç; hem

aşağıda hem yukarıda kıvırcık siyah kirpiklerle gölgelenmiş olan uzun badem biçimli yumuşak gri renkli gözler gördü.

Molly, aynaya arkasını dönünce “Güzel olduğumu düşünmüyorum,” diye düşündü, “Ve yine de emin değilim.” Eğer kendini bu kadar ciddiyetle incelemek yerine kendi tatlı, neşeli gülümsemesini takmış ve dişlerinin parlaklığı ile gamzelerinin büyüsünü ortaya çıkarmış olsaydı, bundan emin olmuş olacaktı.

Aşağıdaki oturma odasına giden yolu tam zamanında buldu; ona bakabilirdi ve onun yeni yerinde evde kendini nasıl hissedeceğini öğrenebilirdi. Oda, yaklaşık kırk ayak uzunluğundaydı, ölçülü bir şekilde yeşil satenle döşenmişti; her yerde uzun bacaklı iskemleler ve pembroke masalar vardı. Halı, perdelerle aynı yaştaydı ve bazı yerleri yıpranmıştı; ve bazı yerlere Hint keçeleri örtülüydü. Bitki saksıları, büyük çiçek vazoları, eski Hint porselenleri ve dolapları odaya kesinlikle hoş bir hava veriyordu. Ve buna ek olarak, odanın bir yanında, hepsi bu topraklardaki en sevimli ya da böyle olduğu varsayılan ortada bir güneş saati şeklinde birleşen, parlak renkli, geometrik şekilli çiçek tarhları olan çiçek bahçesine açılan, beş tane uzun pencere vardı. Toprak ağası hemen geldi, üzerinde sabah elbisesi vardı; sanki beyaz elbiseli yabancıyı görünce kalbinin derinliklerinde şaşırmış gibi kapıda durdu. Molly tam kızarmaya başlamıştı ki kendine gelerek şöyle söyledi:

“Tanrı beni kurtarsın, sizi tamamen unutmuştum; siz Bayan Gibson’sunuz, Bay Gibson’un kızı, değil mi? Bizi ziyarete geldiniz değil mi? Sizi gördüğüme sevindim, canım.”

Bu arada odanın ortasında karşılaşmışlardı ve onu ilk bakışta tanıyamamasını affettirmeyi tasarlayarak, şiddetli bir dostlukla Molly’nin elini sıkıyordu.

Toprakla kirlenmiş tozluklarına bakarak “Gidip giyinmeliyim,” dedi.

“Madam bunu seviyor. Bu, onun Londra’da alıştığı güzel şeylerden biri ve en sonunda beni de buna alıştırdı. Ama çok iyi ve insanın kendini bayanların arkadaşlığına uydurması için çok haklı bir davranış. Babanız

akşam yemeği için giyinir mi, Bayan Gibson?” Cevabını dinlemek için kalmadı ama giyinmek için aceleyle gitti.

Yemeklerini büyük, geniş bir odada, küçük bir masada yediler. Odada çok az mobilya vardı ve dairenin kendisi o kadar çok genişti ki, Molly evdeki yemek odasının sıcaklığını özledi; hatta korkulur ki Hamley malikanesindeki görkemli yemek sona ermeden önce, kalabalık sandalye ve masalar, yemek telaşı, herkesin yemeğini mümkün olduğu kadar çabuk bitirip bıraktıkları işlerine dönmek ister gibi göründüğü, hızlı, resmi olmayan tavırlar, Molly’nin gözünde tütecekti. Saat altıda günün bütün işlerinin bittiğini ve insanların eğer isterlerse oyalanabileceklerini düşünmeye çalıştı. Gözüyle büfe ile masa arasındaki mesafeyi ölçtü ve ileri geri tabakları taşıyan adamlara geçecek yer bıraktı ama bu akşam yemeği ona, Bayan Hamley yorulmuş görünmesine rağmen, Toprak Sahibi’nin hoşuna gittiği için uzayan, yorucu bir iş olarak göründü. O, Molly’den bile az yedi ve masa örtüsü temizlenene ve ayna gibi cilalanmış maun bir masanın üzerine tatlı konana kadar kendisini eğlendirmek için yelpaze ve koku şişesini istedi.

Toprak Sahibi, o ana kadar masada aniden gereken işler ve günlerinin tekdüzeliğini bozan bir iki büyük olay hariç, konuşmakla çok meşguldü; bu tek düzelik onun hoşuna gidiyordu ama karısı için zaman zaman yıpratıcı oluyordu. Fakat şimdi portakalını soyarken Molly’ye döndü:

“Yarın bunu benim için yapman gerekecek, Bayan Gibson.”

“Gerekecek mi? İsterseniz bugün yapayım, efendim.”

“Hayır: bugün bütün uygun davranışları yaparak sana misafir gibi davranacağım. Yarın seni ayak işlerine göndereceğim ve seni ilk adınla çağıracağım.”

Molly “Bu hoşuma gider,” dedi.

Bayan Hamley “Seni Bayan Gibson’dan daha az resmi olan bir şekilde çağırmak istiyorum,” dedi.

“Adım Molly. Eski moda bir isim ve ben Mary adıyla vaftiz edildim. Ama babam Molly’yi seviyor.”

“Bu iyi. Güzel, eski adetlere uy, canım.”

Bayan Hamley “Evet, Mary’nin Molly’den daha güzel olduğunu ve onun da oldukça eski bir isim olduğunu düşündüğümü söylemeliyim,” dedi.

Molly, sesini alçaltarak ve gözlerini yere indirerek “Öyle olduğunu düşünüyorum,” dedi, “Annemin adı Mary olduğu için, o yaşarken ben Molly diye çağrılıyordum.”

Toprak Sahibi, karısının konuyu değiştirmek için yaptığı işareti fark etmeden “Zavallı şey,” dedi, “O öldüğü zaman herkesin ne kadar üzüldüğünü hatırlıyorum; kimse onun hasta olduğunu bilmiyordu, insanın diyebileceği gibi sönüverdiği zamana kadar çok sağlıklı bir rengi vardı.”

Bayan Hamley, Molly’nin ne cevap vereceğini bilmediğini görünce “Baban için çok büyük bir darbe olmalı,” dedi.

“Ay. Ay. Evlendiklerinden kısa süre sonra çok aniden oldu.”

Molly “Sanırım dört yıl olmuştu,” dedi.

“Ve dört yıl kısa bir sürebu, ömür boyu beraber olmayı düşünen bir çift için kısa bir süre. Herkes, Gibson’un yeniden evleneceğini düşündü.”

Bayan Hamley, Molly’nin gözlerinde ve değişen renginde, bunun, onun için yeni bir düşünce olduğunu görerek “Şışş,” dedi. Ama Toprak Sahibi’ni durdurmak o kadar kolay değildi.

“Evetbelki bunu söylememiş olmam daha iyi ama gerçek bu. Öyle düşündüler. Şimdi evlenecek gibi görünmüyor bu yüzden insan bunu yüksek sesle söyleyebilir. Çünkü baban kırk yaşını geçti, değil mi?”

Molly, insan farkında olmadan bir tehlike atlattığı zaman yaptığı gibi, bu fikir tekrar aklına gelince, “Kırk üç. Tekrar evlenmeyi düşündüğüne inanmıyorum,” dedi.

“Hayır! Yapacağına inanmıyorum, canım. Bana, karısının anısına sadık kalacak bir adam gibi geliyor. Toprak Sahibi’ nin dediğine aldırmaman lazım.”

“Ah! Eğer Bayan Gibson’a, evin efendisine karşı böyle hainlikler öğreteceksen, gitsen iyi olur.”

Molly, oturma odasına Bayan Hamley’le birlikte gitti ama düşünceleri odayla birlikte değişmedi. Atlatmış olduğunu düşündüğü bu tehlikeyi yaşamaktan kendini alamadı ve hiçbir zaman, babasının ikinci evliliği gibi bir olasılığı hayal etmediği için kendi aptallığına şaşırdı. Bayan Hamley’in söylediklerine hoş olmayan bir şekilde cevap verdiğini hissetti.

Birdenbire “Babam Toprak Sahibi’yle!” diye bağırdı. Çiçek bahçesinden geçerek ahırların oradan geliyorlardı, babası, Bayan Hamley’in oturma odasında kendilerine çeki düzen vermeleri için kamçısıyla çizmelerine vuruyordu. Her zamanki gibi, evdeki gibi görünüyordu ki; onu canlı olarak görmek, kızının aklını yormaya başlayan, bir ikinci evliliğin hayaletimsi korkularını yok etmek için en etkili yoldu; onunla çok az konuşmuş olmasına ve bu konuşmalar hep şaka biçiminde olmasına rağmen, kızının yeni evinde nasıl olduğunu görmek için gelene kadar rahat edemeyeceği fikri, onun kalbine süzüldü. O gittikten sonra Toprak Sahibi, Molly’e iskambil oyunu öğretti ve şimdi Molly bütün dikkatini Toprak Sahibi’ne verecek kadar mutluydu. Toprak Sahibi, oynadıkları sürece bazen kağıtlarla ilgili olarak; bazen onu ilgilendirebileceğini düşündüğü küçük olaylardan bahsederek, gevezelik etmeye devam etti.

“Sen oğullarımın yüzünü bile bilmiyorsun. Onları tanıdığını düşünüyordum çünkü onlar atla Holingford’a gitmekten çok hoşlanıyordu; ve Roger’ın babandan bir çok kitap ödünç aldığını biliyorum. Roger, bilimsellikten hoşlanan bir çocuk. Osborne annesi gibi akıllı. Bir gün bir kitap yayınlarsa şaşırmam. Doğru saymıyorsunuz, Bayan Gibson. Sizi kolayca kandırabilirim.” Ve kahya ciddi bir bakışla içeri girip sanki birbiriyle uyuşmayan bir iş yaparken yakalanmış gibi aceleyle kartları toplayan efendisinin önüne büyük bir dua kitabı bırakana kadar bu şekilde devam etti; ve sonra hizmetçiler ve erkekler dua için içeri girdilerpencereler hâlâ açıktı ve yalnız yaşayan bıldırcın kılavuzunun ve ağaçlarda öten

baykuşun sesleri, söylenen sözlere karışıyordu. Sonra yatağa gidildi; ve böylece gün sona erdi.

Molly, oda penceresinden dışarı baktıpervaza yaslandı ve hanımelinin gece kokusunu içine çekti. Yumuşak, kadife gibi karanlık, ondan çeşitli uzaklıklarda olan, sanki onları görüyormuş gibi varlıklarının farkında olduğu her şeyi gözden saklıyordu.

Sonunda dönünce ve yatmak için hazırlanmaya başlayınca Molly, “Sanırım burada mutlu olacağım,” diye düşündü. Çok geçmeden Toprak Sahibi’nin, babasının ikinci evliliği ile ilgili sözleri aklına geldi ve son düşüncelerinin tatlı huzurunu bozdu. Kendi kendine “Kiminle evlenebilir?” diye sordu. “Bayan Eyre mi? Bayan Browning mi? Bayan Phoebe mi? Bayan Goodenough mı?” Tek tek her birini yeterli sebeplerle reddetti. Yine de cevabı bulunmayan soru aklına takıldı ve rüyalarında onu rahatsız etmek için pusudan çıktı.

Bayan Hamley, sabah kahvaltıya gelmedi; ve Molly biraz korkarak, Toprak Sahibi ve onun beraber kahvaltı edeceğini anladı. Bu ilk sabah, gazetelerini bir kenara koydubir tanesi ona en ilginç gelen, tüm yerel ve ülke haberlerini içeren eski bir gazete olan Tutucu Parti gazetesi; diğeri keskin düşüncelerini söylediği ve bir çok kuvvetli anlatım ve katlanılabilir bir sertlikte fikirlerini okuduğu Sabah Günlüğü[20] gazetesiydi. Ama bugün daha sonra Molly’ye açıkladığı gibi “keyfi yerindeydi”; ve konuşma için bir konu bulmaya çalışarak ortaya atıldı. Eşi, oğulları, mülkü ve çiftçilik yöntemleri; kiracıları ve son eyalet seçimlerindeki yanlış uygulamalar konusunda konuşabilirdi. Molly’nin ilgi duyduğu şeyler babası, Bayan Eyre, bahçesi ve midillisiydi; daha az derecede Bayan Browning’ler, Cumnor Halk Okulu, ve Bayan Rose’dan gelecek olan yeni elbisesiydi; bunların ortasında “Babamın evlenebileceğini düşünen insanlar kimdi,” sorusu, kutu açılınca fırlayan bir kukla gibi, Molly’nin dilinin ucuna geliyordu. Ama şimdilik, onun dişleri arasından ara sıra başını gösteren davetsiz misafirin üzerine kapak kapatılmıştı. Yemek sırasında birbirlerine karşı çok naziktiler; ve bu ikisi içinde biraz yorucuydu. Bittiği zaman Toprak Sahibi, tatsız gazeteleri okumak için çalışma odasına çekildi. Toprak Sahibi, Hamley’in paltolarını, çizmelerini, ve tozluklarını, değişik bastonlarını ve en sevdiği sopasını[21], tüfeğini ve olta takımlarını

muhafaza ettiği odaya ‘çalışma odası’ demek adettendi. İçinde bir yazı masası ve üç köşeli bir koltuk vardı ama hiçbir kitap görülmüyordu. Onların büyük kısmı, evin çok ziyaret edilmeyen bir yerinde, büyük, küf kokulu bir odada saklanıyordu; o kadar az gidilen bir yerdeydi ki hizmetçi genellikle arazinin bol miktarda fundalarla kaplanmış olan bölümüne bakan kepenkleri açmayı ihmâl ederdi. Kolejden çıkarılmış olan son Toprak Sahibi’nin zamanında kütüphanenin pencereleri, pencere vergisini[22] ödemekten kaçınmak için tahtalarla kapanmış olduğundan, bu, hizmetçilerin katında bir gelenekti. Ve ‘genç beyefendiler’ evde olduğu zaman hizmetçi, bunu sağlayacak tek bir uyarı olmadan, bu odadaki sorumluluğunu düzenli olarak yapardı; pencereleri açardı, her gün ışıkları yakardı ve gerçekten, geçen yüzyılın ortasının standart edebiyatının çok güzel bir koleksiyonu olan, şık bir şekilde ciltlenmiş kitapların tozunu alırdı. O zamandan beri satın alınmış olan tüm kitaplar, iki oturma odası penceresinin arasındaki ve Bayan Hamley’in yukarıdaki kendi oturma odasındaki küçük kitaplıklara konulmuşlardı. Oturma odasındakiler Molly’ nin kullanması için oldukça yeterliydi; aslında Sir Walter Scott’ ın romanlarından birine o kadar dalmıştı ki kahvaltıdan bir ya da iki saat sonra Toprak Sahibi pencerelerden birinin dışındaki çakıl yola gelip ona, dışarı çıkmak, bahçelere ve tarlalara onunla birlikte gelmek isteyip istemediğini sormak için bağırdığı zaman, sanki vurulmuş gibi yerinden zıpladı.

“Burada sabahları kitaplardan başka bakacak bir şey olmadan tek başına oturmak, senin için biraz sıkıcı olmalı, kızım; ama görüyorsun madamın sabahları sakin olmak gibi bir isteği var; o, babana bundan bahsetti ve ben de öyle ama seni oturma odasında yalnız otururken görünce, senin için aynı şekilde üzüldüm.”

Molly, Lammermoor’un Gelini adlı kitabın tam ortasındaydı ve onu bitirmek için memnuniyetle içerde kalırdı ama aynı zamanda Toprak Sahibi’nin nezaketini hissetti. Eski tarz seralara girip çıktılar, biçilmiş çimenliklerden geçtiler, Toprak Sahibi büyük duvarlarla çevrili mutfak bahçesinin kilidini açtı ve bahçıvanlara talimatlar vermeye devam etti; ve tüm bu zaman boyunca, aklı ‘Ravenswood’ ve ‘Lucy Ashton’ ile dolu olan Molly, küçük bir köpek gibi onun arkasından gitti. O anda, evin yakınındaki her yer incelenmiş, düzenlenmişti ve Toprak Sahibi, bahçeleri bitişik tarlalardan ayıran küçük ormandan geçerken dikkatini misafirine vermek

için çok daha özgürdü. Molly de düşüncelerini on yedinci yüzyıldan uzaklaştırdı ve öyle ya da böyle daha önce aklından hiç çıkmayan o soru, farkında olmadan dudaklarından döküldühemen o anda söylenen sözlerdi.

“İnsanlar, babamın kiminle evleneceğini söyledi? O zaman çok önce annem öldükten hemen sonra.”

Son kelimeleri söylerken sesi yumuşadı ve alçaldı. Toprak Sahibi ona doğru döndü ve neden olduğunu bilmeden onun yüzüne baktı. Çok ciddi ve biraz solgundu ama azimli gözleri neredeyse cevap vermesini emrediyordu.

Söyleyecek belirli bir şeyi olmadığından; zaman kazanmak için ıslık çalarak “Vay!” dedi; çünkü hiç kimsenin Bay Gibson’un adını, adı bilinen kadına bağlamak için herhangi bir sebebi yoktu: bu, sadece olasılıklara dayanan, kesin olmayan bir varsayımdıküçük bir kızı olan genç bir dul.

“Ben kimseyi işitmedim onun ismi hiçbir bayanla eşleştirilmedi onun tekrar evlenmesi gerektiği sadece işlerin doğası gereği; bildiğim kadarıyla bunu hâlâ yapabilir ve bunun kötü bir hareket olacağını da düşünmüyorum. Buraya en son geldiğinde, bunu ona da söyledim.”

Nefes nefese kalan Molly, “Peki o ne dedi?” diye sordu.

“O mu? Sadece gülümsedi ve hiçbir şey demedi. Kelimeleri bu kadar ciddiye almamalısın, canım. Galiba tekrar evlenmeyi hiç düşünmeyecek ve eğer bunu düşünürse bu, hem onun hem de senin için çok iyi bir şey olacak!”

Molly, kendine söyler gibi bir şey mırıldandı ama eğer Toprak Sahibi dikkat etseydi duyabilirdi. Sonunda akıllıca, konuşmada kaldığı yere döndü.

Aniden göle ya da büyük gölcüğe gelince “Şuna bak!” dedi. Cam gibi suyun ortasında, üzerinde uzun ağaçların büyüdüğü, ortasına koyu renk İskoç köknarlarının, su kenarına yakın gümüşi parlak söğütlerin olduğu, küçük bir ada vardı. “Bu günlerin birinde seni altı düz olan sandalla oraya götürmeliyiz. Yılın bu zamanında kayığı kullanmaktan fazla hoşlanmıyorum çünkü yavru kuşlar hâlâ sazların ve su bitkilerinin arasında, yuvaların içindeler; ama gideceğiz. Su tavukları ve dalgıç kuşları var.”

“Aa! Bakın, bir kuğu var.”

“Evet; burada onlardan iki çift var. Ve oradaki ağaçlarda, bir karga yuvasıyla bir balıkçıl yuvası var; balıkçılların şimdiye kadar gelmesi gerekirdi çünkü Ağustos’ta denize gitmek için uzaklaşırlar ama henüz görmedim. Dur! Şu değil mişu taşın üzerinde duran, uzun boynunu eğerek suya bakan değil mi?”

“Evet! Sanırım öyle. Hiç balıkçıl görmemiştim, sadece resimlerini görmüştüm.”

“Onlar ve kargalar her zaman savaşır; bu savaş, bu kadar yakın olan komşulara hiç uymaz. Eğer balıkçıllar kurdukları yuvayı terk ederlerse kargalar gelir ve onu parçalara ayırır. Bir keresinde Roger bana, peşinde, akıllarında dostça duygular olmadığını gördüğüm, bir karga sürüsü olan, uzun boylu, mücadeleci bir balıkçıl gösterdi. Roger, doğa tarihi konusunda çok şey bilir ve bazen garip şeyler bulur. Eğer burada olsaydı, bu yürüyüşümüz sırasında düzinelerce şey bulmuş olurdu: onun gözleri her zaman etrafta dolaşır ve benim bir tane gördüğüm yerde o yirmi tane şey görür. Çünkü! Elli yard uzaktan bir şeyi belki de ben onun ormanda her köşede gördüğüm bir sakız kabağı olduğunu söylesem de, çok nadir olduğunu söylediği bir bitkiyi gördüğü için onun bir çalılığa daldığını bilirim; ve bunun gibi bir şeye rastladığımızda ‘konuşurken, bir yaprağın üzerindeki ince örümcek ağı tabakasına bastonuyla dokunduğunda,’ size onu hangi böcek ya da örümceğin yaptığını ve onun çürümüş köknar odununda mı yoksa iyi kalite bir kerestenin çatlağında mı yoksa yerin iyice altında mı yoksa havada mı yoksa başka bir yerde mi yaşadığını söyleyebilirdi. Cambridge’de Doğa Tarihi için şeref payesi vermemeleri ne acı.[23] Eğer verselerdi Roger yeterince güvende olurdu.”

Molly çekingenlikle, “Bay Osborne, Hamley çok akıllı, değil mi?” diye sordu.

Toprak Sahibi, sanki ona yeni bir düşünceyi söyleyecekmiş gibi, dürüst yüzünü Molly’ye dönerek “Oh, evet. Osborne bir dahidir. Annesi Osborn’dan büyük şeyler bekliyor. Ben kendim de onunla gurur duyuyorum. Eğer ona adil davranırlarsa Trinity’den bir burs alacak. Dün sulh yargıçlarının toplantısında söylediğim gibi “Cambridge’de ses

getirecek bir oğlum var yoksa çok yanılmış olmam gerekir.” Şimdi bu, Doğa’nın akıllıca bir şakası değil mi,” diye devam etti, “Ben Hamley’li Hamley soyumun nereden geldiğini kimse bilmiyor Heptarki diyorlar Heptarki’nin tarihi kaçtı?”

Bu şekilde yardım istenince Molly şaşırarak “Bilmiyorum,” dedi.

“Peki, Kral Alfred’den biraz önceydi, çünkü biliyorsun o İngiltere’nin kralıydı; ama dediğim gibi ben İngiltere’deki herhangi bir adam kadar iyi ve eski soydan gelen biri olarak buradayım ve bana bakan bir yabancının, beni kırmızı yüzüm, iri ellerim ve ayaklarım, kaba vücudum, genç bir adamken de elli kilodan az olmayan doksan kiloluk ağırlığımla, bir beyefendi olarak kabul edeceğinden kuşku duyarım; ve tanrı onu korusun büyük büyük babasını Adem’den ayırt edemeyen annesine benzeyen Osborne var; ve Osborne bir kızın narin yüzüne ve zayıf bir vücuda sahip, elleri ve ayakları bir bayanınki gibi küçük. O, dediğim gibi, büyük babasının kim olduğunu söyleyemeyen madamın tarafına çekmiş. Şimdi Roger bana benziyor, Hamley’li bir Hamley. Ve onu yolda gören hiç kimse, kırmızı kahverengi yüzlü, iri kemikli, hantal adamın soylu bir kandan olduğunu söylemez. Hollingford’da o kadar yaygara yaptığınız o Cumnor insanları, daha dünkü insanlar. Önceki gün madama, Osborne’un Lord Hollingford’un kızıyla evlenmesinden bahsediyordum yani eğer kızı olsaydı ne yazık ki sadece oğulları var; ama buna izin vermem gerektiğinden emin değilim. Gerçekten emin değilim; çünkü görüyorsun, Osborne birinci sınıf bir eğitim alacak ve onun ailesinin tarihi Heptarki’ye dayanıyor, bu arada Kraliçe Anne döneminde Cumnor halkının nerede olduğunu bilmekten memnunluk duymam lâzım.” Bu olanaksız evliliğe izin verip veremeyeceği sorusunu düşünüp taşınarak yürüdü; ve bir süre sonra Molly, onun ima ettiği konuyu unutmuş olduğu zaman aniden şöyle bağırdı“Hayır! Daha yükseği aramam gerektiğinden eminim. Belki de bu yüzden Lord Hollingford’un sadece oğullarının olması daha iyidir.”

Bir süre sonra, eski tarz bir incelikle, Molly’ye arkadaşlığı için teşekkür etti; ve bu arada madamın kalkıp giyinmiş olduğunu ve genç misafiriyle olmaktan memnun olacağını düşündüğünü söyledi. Ağaçların arasında biraz ileride görünen, taş yüzey kaplamaları olan koyu mor evi işaret etti ve tarlaların arasındaki yollardan giderken onu korurcasına takip etti.

Kendine “Gibson’un kızı iyi bir kız,” dedi. “Ama genç kız onun yeniden evlenmesi fikrine aklını ne kadar taktı. İnsan ona bir şey söylemeden önce kendini iyice kontrol etmeli. Onun, bir üvey anneye sahip olma şansını hiçbir zaman düşünmemesini isterim. Bir kız için üvey annenin, bir erkek için ikinci bir eşten daha değişik bir şey olduğuna eminim!”

7.Aşk Tehlikesinin Belirtileri

Eğer Toprak Sahibi Hamley, babasının ikinci eşi olarak kimin düşünüldüğünü Molly'ye anlatabilmiş olsaydı, bu sırada kader onun şaşırtıcı merakına, olumlu bir hoş cevap hazırlıyor olacaktı. Ama kader, kurnaz, civelek bir kızdır ve planlarını bir kuşun yuvasını yaptığı gibi hissedilmeden ve hesaba katılmayan önemsiz şeylerle yapar. İlk 'önemsiz' olay, Bethia işten çıkarıldığında Jenny'nin (Bay Gibson'un ahçısı) yapmayı seçtiği huzursuzluktu. Bethia, Jenny'nin uzak bir akrabasıydı ve onun himayesi altındaydı. O 'paketlenip gönderilmesi' gerekenin ayartıcı Bay Coxe olduğunu, kanan, kurban olan Bethia olmadığını söylemeyi seçti. Bu görüşte, Bay Gibson'un kendisini oldukça haksız hissetmesini sağlayacak kadar inandırıcılık vardı. Ama o, Bethia'nın kendi ailesinde sahip olduğu kadar iyi koşullara sahip bir başka yere kavuşmasını sağlamaya dikkat etti. Jenny, yine de uyarıda bulunmayı seçti; ve Bay Gibson eski deneyimlerinden onun uyarılarının eylemden çok söz de kaldığını çok iyi bilmesine rağmen, rahatsızlık ve belirsizlikten evinde her an, Jenny'nin yapabileceği kadar açıklıkla, yüzünde şikayet eden ve zarara uğramış bir ifade takınan bir kadına rastlamanın tüm tatsızlığından nefret ediyordu.

Bu küçük ev derdinin ortasında, daha önemli sonuçları olan bir tane daha geldi. Bayan Eyre, Molly'nin yokluğu sırasında, yaşlı annesi ve yetim kız ve erkek yeğenleriyle deniz kıyısına gitmişti, başlangıçta bunun iki hafta sürmesi düşünülmüştü. Bu zamanın on günü geçtikten sonra, Bay Gibson, Bayan Eyre' den güzel yazılmış, güzel kelimelere dökülmüş, hayranlık verici şekilde katlanmış ve özenle mühürlenmiş bir mektup aldı. En büyük yeğeni kızıl hastalığına yakalanmıştı ve diğer küçük çocukların da aynı hastalığa yakalanması için her türlü olasılık vardı. Bayan Eyre için bu ek masraf, bu endişe hastalık yüzünden evden uzak kalış yeterince acı vericiydi. Ama kendisi için hiçbir rahatsızlıktan söz etmiyordu: sadece Bay Gibson'un ailesindeki görevi için tayin edilen zamanda dönmeyişi nedeniyle alçak gönüllü bir samimiyetle özür diliyordu; uysal bir şekilde, Molly hiçbir zaman kızıl olmadığı için, belki de bunun daha iyi olduğunu ekliyordu ve eğer Bayan Eyre görevine dönmek için yetim çocuğu bırakabilecek olsa bile, bu güvenli ve mantıklı bir adım olmayabilirdi.

Bay Gibson mektubu ikiye ayırarak ve onu, kısa zaman içinde kül olana kadar yandığını gördüğü şömineye atarak "Kuşkusuz olmaz," dedi. "Beş paundluk bir evim olmasını ve on millik çevremde kadın olmamasını isterdim. O zaman biraz huzurum olabilirdi." Açıkça, Bay Coxe'un yaramazlık yapma gücünü unuttu; ama gerçekte bilinçsiz Molly'ye gelebilecek olan kötülüğün izini sürebilirdi. Derin bir iç çekişle haber vererek, ıstırap çeken aşçının kahvaltı tabaklarını alması için içeri girişi, Bay Gibson'u düşüncelerden gerçeğe döndürdü.

"Molly, Hamley'de biraz daha uzun kalmalı," diye karar verdi. "Onu sık sık soruyorlardı ve şimdi, sanırım ondan bıkacaklar. Ama onu henüz geri getiremem; ve onun için yapabileceğim en iyi şey, onu olduğu yerde bırakmak. Bayan Hamley ondan çok hoşlanmışa benziyor; çocuk, mutlu ve sağlığı yerinde görünüyor. Bugün çocuğa bakmak ve toprağın nasıl olduğunu görmek için atla Hamley'e gideceğim."

Bayan Hamley'i çimenlikteki büyük sedir ağacının gölgesine konmuş bir kanepede uzanırken buldu. Molly, onun çevresinde koşturuyordu, onun talimatlarıyla bahçıvanlık yapıyordu; parlak çiçekler açmış karanfillerin uzun, deniz yeşili saplarını bağlıyor, solmuş gülleri koparıyordu.

Babası biçilmiş çimenliği ve düzenli çiçek bahçesini evin önündeki kaba park benzeri alandan ayıran beyaz çite doğru atını sürerken, neşeyle "Aa! Babam geldi," diye bağırdı.

Bayan Hamley, dirseğinin üzerinde doğrularak, "Oturma odasının penceresinden içeri gelin buraya gelin" dedi. "Size göstermek istediğimiz, Molly'nin tek başına aşıladığı bir gülümüz var. İkimiz de onunla gurur duyuyoruz."

Böylece Bay Gibson, atını ahırlara doğru sürdü, onu orada bıraktı ve evin içinden geçerek sedir ağacının altında sandalyeler, masa, kitaplar ve karışık işlerle dolu olan, açık havadaki yaz salonuna geldi. Molly'nin ziyaretini uzatmasını söylemekten rahatsız oluyordu; ama önce acı lokmayı yutmaya ve sonra güzel günün, tatlı sessizliğin, uğultulu, güzel kokulu havanın zevkini çıkarmaya karar verdi. Molly onun yanında durdu, eli onun omzundaydı. Bayan Hamley'in karşısında durdu.

“Bugün buraya, bir iyilik istemeye geldim,” diye başladı.

“Söylemeden kabul edilmiş bilin. Cesur bir kadınım, değil mi?”

Bay Gibson gülümsedi ve reverans yaptı ama doğruca konuşmasına devam etti.

“Molly’nin uzun yıllardır mürebbiyesi olan, onu çağırmam gerektiğini düşündüğüm Bayan Eyre, bugün bana, Molly burada kalırken Newport’a götürdüğü küçük yeğenlerinden birinin kızıla yakalandığını söylemek için yazmış.”

“İsteğinizi tahmin ettim. Siz söylemeden bunu yaptım. Küçük sevgili Molly’nin burada kalması için rica ettim. Kuşkusuz Bayan Eyre size geri dönemez; ve kuşkusuz Molly’nin burada kalması gerekecek!”

“Teşekkür ederim; çok teşekkür ederim. İsteğim buydu.”

Molly’nin eli onunkinin içine süzüldü ve o sıkı, sağlam kavrayışın içine yerleşti.

“Baba! Bayan Hamley! İkinizin de beni anlayacağını biliyorumama eve gidemez miyim? Burada mutluyum amaama baba! Seninle evde olmamın en iyisi olduğunu düşünüyorum.”

Aklından rahatsız edici bir kuşku geçti. Onu kendine çekti ve doğrudan, delici bir şekilde onun masum yüzüne baktı. Molly, babasının alışılmadık incelemesinden dolayı kızardı ama onun tatlı gözleri, bulmaya korktuğu duygulardan çok, merakla doluydu. Bir an için genç, kırmızı saçlı Bay Coxe’un aşkının, kızının kalbinde bir karşılık bulabilmiş olabileceğinden kuşku duymuştu ama şimdi tamamen emindi.

“Molly, kaba davranma. Bayan Hamley’le nasıl barışabileceğinizi kesinlikle bilmiyorum. Ve ikinci olarak,, benden daha akıllı olduğunu ya da tüm diğer şeyler uygun olduğu hâlde seni evde istemediğimi mi düşünüyorsun? Olduğun yerde kal ve minnettar ol.”

Molly onu, Hamley'lerdeki ziyaretinin uzamasının, aklında çoktan kararlaştırılmış olduğundan emin olacak kadar iyi tanıyordu; ve sonra bir nankörlük duygusuna kapılmıştı. Babasını bıraktı ve Bayan Hamley'e giderek, ona doğru eğildi ve onu öptü; ama Bayan Hamley konuşmadı. Sadece onun elini tuttu ve kanepede ona yer açtı.

"Bir dahaki gelişinizde, sizden bu ziyareti uzatmanızı isteyecektim, Bay Gibson. Biz mutlu arkadaşlarız, değil mi Molly? Ve şimdi de Bayan Eyre'in bu iyi küçük yeğeni"

Bay Gibson "Onun kamçılanmasını isterdim," dedi.

"Bize iyi bir sebep verdi, Molly'yi gerçekten uzun bir ziyaret için tutacağım. Sık sık gelip bizi görmelisiniz. Sizin için burada her zaman bir oda var, biliyorsunuz; günlük turlarınızı her sabah, Hollingford'da olduğu gibi, neden Hamley'den başlatmadığınızı anlamıyorum."

"Teşekkür ederim. Eğer küçük kızıma bu kadar nazik davranmamış olsaydınız, bu son konuşmanıza kaba bir cevap vermeye özenebilirdim."

"Çekinmeyin söyleyin. Sanırım bunu söylemeden rahat edemezsiniz."

Molly zafer kazanmış gibi, "Bayan Hamley kabalığımı kimden aldığımı bulmuş oldu," dedi. "Bu kalıtımsal bir özellik."

"Hamley'de kalmam için yaptığınız önerinin tam bir kadın düşüncesi olduğunu söyleyecektimtümüyle nezaket ama sağduyu yok. Her zamanki yerimden yetmiş mil uzaktayken hastalarım beni nasıl bulacak? Kesinlikle başka bir doktor ararlar ve ben bir ay içinde iflas ederim."

"Sizi buradan çağıramazlar mı? Bir ulağın maliyeti az olur."

"Yaşlı Goody Henbury, her adımda inleyerek muayenehaneme gelmeye uğraşıyor ve sonra ona sadece yetmiş mil uzağa gitmesi söyleniyor! Ya da toplumun diğer ucuna bakalım:Leydi Cumnor'un yakışıklı seyisi, hanımı beni her istediğinde Hamley'e gelmek zorunda kalışından dolayı bana teşekkür etmeyecektir."

“Peki, peki, pes ediyorum. Ben bir kadınım. Molly sen de bir kadınsın! Git ve baban için çilek ve krema söyle. Böyle alçak gönüllü işler, kadınların uzmanlık alanıdır. Çilek ve krema tamamen nezakettir ve sağ duyuyla ilgili değildir çünkü bunlar ona berbat bir sindirim güçlüğü krizi yaratacaktır.”

Molly neşeyle, “Lütfen kendi adınıza konuşun Bayan Hamley,” dedi. “Dün büyük bir sepet dolusuyedim ve Toprak Sahibi’nin kendisi, beni bu işle meşgul görünce, mandıraya gidip büyük bir kase krema getirdi. Ve bugün her zaman olduğum kadar iyiyim ve sindirim güçlüğü yanıma bile uğramadı.”

O, dans ederek işitmeyecek kadar uzaklaşınca, babası, “O iyi bir kız,” dedi. Kelimeler sorgulama gibi değildi, cevabından çok emindi. Hemen gelen cevabı beklerken, gözlerinde sevecenlik ve güvenin bir karışımı vardı.

“O çok sevimli. Toprak Sahibi ve benim ondan ne kadar hoşlandığımızı anlatamam; ikimizde. Uzun bir süre gitmeyeceğini düşünmekten o kadar memnunum ki. Bu sabah uyandığımda ilk düşündüğüm şey, eğer sizi, onu biraz daha bana bırakmaya ikna etmezsem, onun kısa süre sonra size döneceğiydi. Ve şimdi kalması gerekiyoren az iki ay.”

Toprak Sahibi’nin Molly’den çok hoşlandığı tamamen doğruydu. Evde ve bahçede dans eden ve anlaşılmaz şarkılar söyleyen bir genç kıza sahip olma şansı onun için anlatılmaz bir yenilikti. Ve sonra Molly çok istekli ve akıllıydı; doğru zamanda hem konuşmaya hem dinlemeye hazırdı. Bayan Hamley kocasının Molly’den hoşlandığını söylemekte tamamen haklıydı. Ama ya kendisi kızın ziyaretinin uzamasını anlatmak için yanlış bir zaman seçmişti ya da eğilimli olduğu ama hayatındaki varlığını denetlemeye çalıştığı öfke krizlerinden birini geçiriyordu; her neyse, bu haberi nazik bir düşünce belirtisiyle kabul etti.

“Daha uzun kalmak! Gibson bunu mu istedi?”

“Evet! Onun başka ne hâle geldiğini anlamıyorum; Bayan Eyre uzakta ve diğer tüm şeyler de öyle. Onun gibi annesiz bir kız için iki genç erkeğin olduğu bir ev halkının sorumluluğun almak uygunsuz bir durum.”

“Bu Gibson’un sorunu; bunu talebe, çırak ya da onlara her ne diyorsa almadan önce düşünmesi gerekirdi.”

“Sevgili Toprak Sahibi! Senin de Molly kaldığı için benim kadar memnun olacağını düşünüyordum. Ona belirsiz bir süre için kalmasını söyledim, en az iki ay.”

“Ve Osborne ile beraber evde olacak! Roger da yakında evde olacak.”

Toprak Sahibi’nin gözlerindeki bulutu görünce onun aklını okudu.

“İyi de, o, onların yaşındaki genç adamların düşündüğü çeşit bir kız değil. Onun gerçekten ne olduğunu bildiğimiz için onu seviyoruz; ama yirmi bir ya da yirmi iki yaşındaki delikanlılar bir genç kadının aksesuarlarını istiyor.”

Toprak Sahibi “Neyi istiyor?” diye hırladı.

“Uygun elbise, davranış tarzı gibi şeyler. O yaşlarda, onun güzel olduğunu bile görmeyecekler; onların güzellik konusundaki düşünceleri rengi içerir.”

“Bütün bunların akıllıca olduğunu düşünüyorum; ama bunu anlamıyorum. Tüm bildiğim, yirmi bir ya da yirmi üç yaşındaki iki genç adamı elbiseleri, saçları ya da gözleri nasıl olursa olsun on yedi yaşında bir genç kızla böyle bir kır evine kapatmanın çok tehlikeli bir şey olduğudur. Ve sana özellikle Osborne’nun, gerçekte hiç birinin ona aşık olmasını istemediğimi söylüyorum. Çok rahatsız oldum.”

Bayan Hamley’in yüzü asıldı; rengi biraz soldu.

“O buradayken, diğerlerinin uzakta kalmasını sağlayacak düzenlemeler yapamaz mıyız; Cambridge’de kalmaları ya da başka biriyle okumaları? Bir iki ay dışarıya gitmeleri gibi?”

“Hayır; onların eve gelmelerini uzun zamandır bekliyorsun. Ajandanda, haftalara koyduğun işaretleri görmüştüm. Yakında Gibson’la konuşacağım

ve bu bizim için uygun olmadığından kızını uzaklaştırması gerektiğini söyleyeceğim“

"Sevgili Roger! Böyle bir şey yapmaman için sana yalvarıyorum. Bu kabalık olur; dün söylediklerimin hepsinin yalan olduğu anlamına gelir. Lütfen bunu yapma. Benim hatırım için Bay Gibson'la konuşma!"

Onun duygusallaşacağından korkarak "Peki, peki, sen telaşlanma," dedi; "Eve geldiği zaman Osborne'la konuşacağım ve ona bu çeşit şeylerden hoşlanmadığımı anlatacağım."

"Ve Roger doğa tarihi ve karşılaştırmalı anatomi ve bu çeşit şeylerle her zaman Venüs'ün kendisine bile aşık olmayı düşünemeyecek kadar doludur. O, Osborne'un duyguları ve hayal dünyasına sahip değildir."

"Ah, bilemezsin; genç bir adam hakkında hiçbir zaman emin olamazsın! Ama Roger'a gelince bu, o anlama gelmeyebilir. Yıllar boyunca evlenemeyeceğini bilecektir."

Bütün o öğleden sonra Toprak Sahibi, kendini konuk sevmez bir hain olarak hissederek, Molly'den uzak durmaya çalıştı. Ama ne kadar kaba olabilirse olsun bir an bile ona güvensizlik duymayarak, onun kendisine karşı olan utangaçlığından o kadar habersiz ve hoş karşılanan bir misafir olarak o kadar neşeli ve davranışlarında o kadar tatlıydı ki ertesi sabaha kadar onu tamamen kazandı ve tümüyle eskisi gibi oldular. Bu sabah kahvaltıda, Toprak Sahibi, karısına bir mektup verdi ve sonra içeriğine ait tek kelime bile etmeden geri aldı; ama:

"Ne şans!"

"Çok! Çok!"

Molly bu ifadeleri, günün akışı içinde Bayan Hamley'in ona anlattığı haber parçalarıyla çok az ilişkilendirdi; yani oğlu Cambridge yakınlarındaki bir arkadaşıyla kalmak için ve belki de daha sonra Kıta'da bir gezi yapmak için bir davet almıştı; ve sonuç olarak Roger eve geldiğinde kardeşine eşlik etmeyecekti.

Molly çok sempatikti.

“Ay, canım! Çok üzüldüm”

Bayan Hamley, kocasının burada olmamasına müteşekkirdi, Molly bu sözleri çok içten söylemişti.

“Onun eve gelişini çok uzun zamandır düşünüyordunuz. Korkarım çok büyük bir hayal kırıklığı oldu.”

Bayan Hamley gülümsedirahatladı.

“Evet, kuşkusuz hayal kırıklığı ama Osborne’nun aldığı keyfi düşünmeliyiz. Ve şairane aklıyla bize güzel yolculuk mektupları yazacaktır. Zavallı çocuk! Bugün imtihana giriyor olmalı! Ama babası da ben de, onun yüksek bir başarı elde edeceğinden eminiz. Sadeceonu, kendi sevgili oğlumu, görmüş olmak isterdim. Ama böylesi daha iyi.”

Molly’nin kafası bu konuşmadan dolayı biraz karıştı ama kısa zaman sonra bunu aklından çıkardı. Bu güzel, parlak genç adamı, annesinin kahramanını görememek onun için de hayal kırıklığıydı. Zaman zaman onun genç kız hâlini ve onun şimdi ne hâle gelmiş olduğunu; Bayan Hamley’in oturma odasındaki resimdeki sevimli çocuğun, resmin yapıldığı zamandan beri geçen on yıl içinde nasıl değişmiş olduğunu; yüksek sesle şiir okuyup okumadığını; kendi şiirlerini okuyup okumadığını düşünüyordu. Ama hiç bitmeyen günlük kadın işlerinin arasında kısa zamanda kendi hayal kırıklığını unuttu; sadece ertesi sabah ilk uyandığında düşündüğü kadar hoş olmayan belirsiz bir şey olarak aklına geldi ve sonra bir özlem nesnesi olarak aklından çıkardı. Hamley’deki günleri eğer evde bir kız olsaydı ona ait olacak olan küçük işlerle doluydu. Yalnız Toprak Sahibi için kahvaltıyı hazırladı ve onu madama götürmek için istekliydi ama bu günlük iş Toprak Sahibi’ne aitti ve kıskançlıkla yapılıyordu. Yüksek sesle ona, para ve tahıl pazarları da dahil olmak üzere, gazetelerin küçük harfle yazılmış haberlerini, şehirle ilgili makaleleri okudu. Bu arada, Bayan Hamley’i aşağıya getirebilmek amacıyla, oturma odasını süslemek için taze çiçekler toplayarak bahçede onunla dolaştı. Arabayla dolaştığı zaman ona eşlik ediyordu; Bayan Hamley’in yukarıdaki oturma odasında şiirler ve ılımlı edebiyat eserleri okuyorlardı. Şimdi iskambil oyununda ustalaşmıştı ve eğer

dikkat ederse Toprak Sahibi’ni yenebiliyordu. Bunların yanı sıra, kendini oyalamak için kendine ait bağımsız yöntemleri vardır. Her gün bir saat, tenha oturma odasındaki büyük piyanoda pratik yapmaya çalışıyordu çünkü Bayan Eyre’e, bunu yapacağına söz vermişti. Ve kütüphaneye gidip eğer hizmetçi bu görevi yapmayı unutmuşsa, pencere kepenklerinin ağır kollarını açarak merdivene tırmanır, eski İngiliz klâsiklerinden bazı kitaplara dalarak, saatlerce basamaklarda otururdu. Yaz günleri, on yedisindeki bu mutlu kız için çok kısa sürüyordu.

8.Tehlikeye Sürüklenmek

Perşembe günü sessiz kır evindeki ev halkı, Roger'ın eve geliyor olması düşüncesiyle en ince noktasına kadar titredi. Bayan Hamley, iki üç gün önceden çok iyi ya da iyi bir ruh hâli içinde görünmüyordu; ve Toprak Sahibi'nin kendisi de görünür bir sebep olmadan rahatsız olmuş gibi duruyordu. Onlar Molly'ye, Osborne'un isminin matematik şeref payesi imtihanında düşük sıralarda olduğunu söylememeyi tercih etmişlerdi. Böylece ziyaretçinin tek bildiği, bir şeyin yolunda olmadığıydı ve Roger'in gelişinin bunu düzelteceğini umuyordu çünkü bu, onun ufak kaygılarının ve oyunlarının gücünü aşıyordu.

Perşembe günü hizmetçi, Bay Roger'ın odalarını temizlemekle meşgul olduğunu söyleyerek, yatak odasındaki bazı küçük dikkatsizlikler için özür diledi. "Önceden de olabildiği kadar temizdiler; ama hanımefendi her zaman, onlar eve gelmeden önce genç beyefendilerin odalarını yeniden temizletir. Eğer bu Bay Osborne olsaydı bütün evin temizlenmesi gerekirdi; ama emin olun o en büyük çocuk olduğu için bunun böyle olması normaldi." Mirasçılık haklarının böyle ifade edilmesi Molly'yi eğlendirdi; ama bir şekilde kendisi de aile gibi, hiçbir şeyin büyük oğlan için yeterince büyük ya da yeterince iyi olmaya yetmediği düşüncesine kapıldı. Babasının gözünde Osborne, Hamley'li Hamley'lerin eski evini, bin yıldır onların olan toprağın gelecekteki sahibini temsil ediyordu. Annesi ona sımsıkı yapışıyordu çünkü ikisi de hem maddi hem manevi olarak aynı kalıptan dökülmüştüçünkü onun kızlık ismini taşıyordu. Molly'ye inançla bu fikri aşıladı ve hizmetçinin konuşmasıyla eğlenmesine rağmen kız, ziyaretçi eğer aslında gelen varis olsaydı, ona, feodal sadakatini göstermek için herkes kadar istekli olmalıydı. Öğle yemeğinden sonra, Bayan Hamley, Roger'ın gelişine hazırlanmak için dinlenmeye çekildi; ve Molly de akşam yemeğine kadar orada kalmasının ve böylece baba ve annenin oğullarını özel olarak karşılamalarını sağlamanın kendisi için daha iyi olacağını hissederek, kendi odasına çekildi. El yazması bir şiir kitabını yanına aldı; hepsi Osborne Hamley'in şiirleriydi; annesi, genç ziyaretçisine bunlardan bazılarını yüksek sesle birkaç defa okumuştu. Molly, en beğendiklerinden bir iki tanesini kopyalamak için izin istemişti; ve bu sakin yaz öğleden sonrasında oyalanmak için hoş, açık pencerenin yanında oturarak ve kendini bahçelerin

ve ormanın hülyalı manzarasında kaybederek, öğle vaktinin sıcağında ürpererek, onları kopyalıyordu. Ev, sessizliğin içinde o kadar hareketsizdi ki “hendekle çevrili bir çiftlik” olabilirdi; büyük merdiven penceresindeki mavi sineklerin yükselen vızıltıları, içerdeki en yüksek sesti. Dışarıda nadiren ses duyuluyordu, bu da pencerenin altındaki çiçek tarhlarındaki arıların vızıltısıydı. Yakındaki güller ve hanımellerinden ayrı olarak ara ara kokusu gelen samanları topladıkları uzak tarlalardan gelen sesler, bu çok neşeli sesler, Molly’nin mevcut sessizliğin derinliğini anlamasını sağladı. Kopyalamayı bıraktı; alışık olmadığı kadar çok yazma işinden dolayı eli yorulmuştu ve tembel bir şekilde şiirlerin bir kaçını isteyerek öğrenmeye çalışıyordu.

“Rüzgarı sordum, ama cevap hiç gelmedi,

Olmasına rağmen alışılmış üzgün ve yalnız iniltisi”

Mekanik hâle gelen tekrarlar yaparken, kelimelerin ne anlama geldiği konusundaki düşüncesini kaybederek, kendi kendine okumaya devam etti. Aniden, kapanan bahçe kapısının sesi duyuldu; tekerlekler kuru çakılların üzerinde çıtırdıyordu, atların yoldan gelen ayak sesleri duyuluyordu; evin içindeki neşeli yüksek sesler, açık pencerelerden, holden, koridordan, merdivenlerden alışılmadık bir bütünlük içinde ve yuvarlak bir tonda yayılıyordu. Aşağıdaki giriş holü baklava şeklinde siyah ve beyaz mermerlerle döşeliydi; holün etrafını, evin en üst katından aşağıdaki mermer döşemeye bakabileceğiniz yere kadar kısa katlarla dolaşan, alçak, geniş merdivenler halı döşeli değildikaplı değildi. Toprak Sahibi, iyi bir işçilikle birleştirilmiş meşe döşemesiyle, merdivenleri kaplamayı gereksiz görecek kadar; evinin dekorasyonuna hazır parayı harcama isteğinin alışılmış durumu konusunda tek bir kelime etmeyecek kadar, gurur duyuyordu. Böylece kaplanmamış holün boşluğundan ve merdivenlerden, her ses net şekilde ve tek tek yükseliyordu; ve Molly, Toprak Sahibi’nin mutlu bir şekilde, “Merhaba! İşte geldi,” demesini ve madamın daha yumuşak, daha dokunaklı sesini; ve daha sonra Roger’ın olması gerektiğini bildiği yüksek, tam, garip ses tonunu duydu. Sonra kapılar açıldı, kapandı ve sadece uzak bir konuşma mırıltısı duyuldu. Molly tekrar, “Rüzgârı sordum, ama cevap hiç gelmedi,” diye başladı.

Ve bu defa, Bayan Hamley'in aceleyle, Molly'nin yatak odasına bitişik olan oturma odasına geldiğini ve bastırılamaz yarı isterik bir hıçkırık krizine girdiğini duyduğu zaman, neredeyse şiiri öğrenmeyi bitirmişti. Hemen gidip uğraşmasını ve yapabileceği kadar teselli vermesini engelleyecek kadar iç güdüye sahip olmak için çok gençti. Bir an içinde Bayan Hamley'in ayakları dibinde, zavallı bayanın ellerini tutarak, onları öperek, yumuşak kelimeler mırıldanarak, diz çöküyordu; kelimeler sanki nedensizmiş gibi anlamsızdı ama Bayan Hamley'in anlatılmayan kederini anlıyorlardı. Bayan Hamley, yoğun hıçkırıkları arasında Molly' ye üzgün bir şekilde gülümseyerek, kendini toparladı.

En sonunda, "Sadece Osborne," dedi. "Roger bunu bize anlattı."

Molly sabırsızlıkla "Ona ne olmuş?" diye sordu.

"Pazartesiden beri biliyordum; bir mektup almıştık –ümit etmiş olduğumuz kadar iyi bir şekilde yapamadığını yazmıştı kendi için ümit ettiği kadar da, zavallı çocuk! Sınavı geçmiş olduğunu ama en uygun durumda olan gençler arasında aşağıda olduğunu; ummuş olduğu yerde ve bizi beklentiye sevk etmiş olduğu yerde olmadığını söyledi. Ama Toprak Sahibi hiç koleje gitmemişti, kolej kavramlarını bilmiyordu, bütün bunları Roger'a sordu ve Roger'ın, ona bunları anlatması, onu çok öfkelendirdi. Ama Toprak Sahibi kolej argosundan nefret ediyordu; biliyorsunuz, hiç orada olmamıştı; ve zavallı Osborne'un bunu hafife aldığını düşünüyordu, bunu Roger'a soruyordu ve Roger hıçkırarak yeniden bir ağlama krizine girdi. Molly patladı: "Bay Roger'ın anlatmış olduğunu düşünmüyorum; abisinin başarısızlığını anlatmak için bu kadar acele etmesine gerek yoktu ki! Çünkü eve geleli daha ancak bir saat oldu!"

Bayan Hamley, "Sus, sus, canım!" dedi. "Roger çok iyidir. Anlamıyorsun. Toprak Sahibi yemek odasına girer girmez başladı ve Roger yemeğini tatmadan sorular sordu. Ve onun –bana, ne olursa olsun tüm söylediği, Osborne'un heyecanlı olduğu ve eğer sadece rektörün madalyasına meraklı olsaydı, onu hep yanında taşıyacağıydı. Ama Roger, böyle bir başarısızlıktan sonra Toprak Sahibi'nin ümitlerini bağladığı bursu alacak gibi görünmediğini söyledi. Osborne'un kendisi bundan o kadar emindi ki, Toprak Sahibi bunu anlayamıyordu, ciddi olarak kızgındı ve bundan bahsettikçe öfkesi artıyordu. Bu iki ya da üç gün devam ederdi ve ona hiç

yakışmazdı. Bir şeye bir kere kızarsa her zaman daha iyi olurdu ve bunun, aklında için için yanmasına izin vermezdi. Zavallı, zavallı Osborne! O arkadaşına gideceğine doğrudan eve gelmesini çok isterdim; onu rahatlatabileceğimi düşünüyordum. Ama şimdi memnunum çünkü önce babasının öfkesinin dinmesi daha iyi olacak.”

Bayan Hamley, kalbindekileri anlatınca biraz daha sakinleşti; sonunda Molly’yi öperek akşam yemeği için giyinmeye gönderdi ve şunu söyledi:

“Sen anneler için gerçek bir kurtarıcısın, çocuğum! İnsana hem mutlu olduğunda, hem üzgün olduğunda; hem gururlu olduğunda (ben geçen hafta çok gururluydum, kendime çok güveniyordum), hem de hayal kırıklığına uğradığında, çok hoş bir şekilde yakınlık gösteriyorsun. Ve şimdi akşam yemeğinde dördüncü olman, bizi bu acı konudan uzak tutacak; evdeki bir yabancının mükemmel bir yardımcı olduğu zamanlar vardır.”

Molly hazırlanırken ve yeni gelenin şerefine, muhteşem, çok şık, ekoseli elbisesini giyerken, işittiği tüm şeyleri düşündü. Osborne’a duyduğu bilinçsiz sadakat, onun Cambridge’ de uğradığı hüsran yüzünden hiç sarsılmamıştı. Sadece eve dönüşünün ilk meyvelerini sunmak için kötü haber gerçeğini getirmişe benzeyen Roger’a karşı nedenli ya da nedensiz bir öfke duyuyordu.

Yanında, kalpten bir hoş geldinden başka bir şey olmadan oturma odasına indi. Annesinin yanında duruyordu; Toprak Sahibi henüz gelmemişti. Kapıyı ilk açtığında ikisinin el ele tutuştuğunu düşündü ama tamamen emin olamadı. Bayan Hamley, onu karşılamak için biraz öne geldi ve onu oğluna, o kadar sevgiyle, o kadar yakın bir biçimde tanıştırdı ki masum ve basit olan, resmiyetten başka bir şey olmayan Hollingford tarzından başka şey bilmeyen Molly, hakkında çok şey duyduğu bu nazik insanların oğlu olan kişiyle el sıkışmak için elini yarı uzattı. Sadece onun bu hareketi görmediğini umabilirdi çünkü ona cevap vermek için hiçbir şey yapmadı; sadece eğildi.

Uzun boylu, kuvvetli yapıda, zarafetten çok kuvvetlilik izlenimi veren genç bir adamdı. Yüzü daha çok kare şeklindeydi, ‘babasının dediği gibi’ pembe renkliydi, saçı ve gözleri kahverengiydigözleri, kalın kaşlarının altında oldukça derine yerleşmişti; özellikle bir şeyi incelemek istediği

zaman, böyle zamanlarda gözlerini daha da küçük gösteren, göz kapaklarını titreştirme huyu vardı. Son derece hareketli dudakları, büyük bir ağzı vardı; ve başka bir huyu da, bir şeyle eğlendiği zaman komik bir tarzda ağzını kıpırdatıp büzerek mizah duygusu kaybolana, yüz hatları gevşeyene ve geniş, güneş gibi bir gülümseyişe kapılana kadar, gülme tepkisine direnmesiydi; güzel dişleri tek güzel özelliği kırmızıkahverengi cildi üzerinde beyaz bir ışıkla parlardı. Onun bu iki huyu onun sert ve düşünceli görünmesini sağlayan, görme gücünü yoğunlaştırmak için göz kapaklarını kırıştırması; ve onu çok neşeli gösteren, gülümsemenin ön hazırlığı olarak garip bir şekilde ağzını kıpırdatması yüzüne, bir çok erkekte rastlanmayan, büyük ölçüde 'ciddiyetten neşeye, canlılıktan sertliğe' değişen bir ifade veriyordu. Bu ilk gecede yabancıya bakışlarında fazla fark gözetemeyen Molly'ye, o, basit olarak, 'ağır görünüşlü, beceriksiz' ve 'hiçbir zaman anlaşamayacağı bir insan' olarak göründü. Kuşkusuz o, annesinin ziyaretçisi üzerinde nasıl bir izlenim bıraktığını umursamış görünmüyordu. O, genç erkeklerin gelecekteki bir sevimlilik kapasitesine sahip olan bir yüzden çok, biçim verilmiş bir güzelliğe hayran olduğu ve kızlarla kadınsı bir beceriksiz delikanlı durumunda, konuşacak konu bulmanın zorluğunun hastalıklı bir şekilde bilinçli oldukları yaştaydı. Üstelik düşünceleri, kelimelere dökerek dışa vurmayı düşünmediği başka konularla doluydu ama öfkeli ve canı sıkkın bir baba ile heyecanlı ve üzüntülü bir anneyle yakın olmasından korktuğu o ağır sessizliği önlemek istiyordu. Molly'ye sadece, akşamın geri kalanında, parlak genel bir konuşma yürütmek için kendine verdiği görevde, kendisine yardım edebilecek, siyah saçlı, akıllı yüzlü, kötü giyinmiş ve oldukça beceriksiz bir kız olarak bakıyordu; eğer yardım etmeyi isteseydi ama istemedi ona yardım edebilirdi. Onun konuşkanlığını duygusuzluk olarak düşündü; ilgisiz konulardaki konuşma akışı, ona göre, merak edilecek ve korkulacak bir şeydi. Annesi orada neredeyse hiçbir şey yemeden otururken ve gözlerine dolmaya devam eden gözyaşlarını yutmak için başarısız bir şekilde elinden geleni yaparken; babasının ciddi gözleri bulutluyken ve açıkçası oğlunun ağzından dökülen gevezelikle en azından ilk olarak ilgilenmiyorken, nasıl bu kadar neşeli bir şekilde devam edebilirdi? Bay Roger Hamley ona hiç acımıyor muydu? O, ne olursa olsun kendisinin biraz acıdığını gösterecekti. Böylece onun, savunan kişi olacağını ve belki de soru soracağını ümit ettiği kendi rolünü geri çevirdi; ve Roger'ın görevi giderek daha çok bataklıkta yürüyen bir adamınkine benzer hâle geldi. Toprak Sahibi baş kahya ile konuşmak için

bir kere kalktı; dışardan her zamankinden daha başarılı olan bir uyarıcıya ihtiyaç duydu.

“Sarı mühürlü Burgundi şaraplarından bir şişe getirin!”

Alçak sesle konuşuyordu; her zamanki sesiyle konuşacak ruh hâlinde değildi. Kahya, aynı ses tonuyla cevap verdi. Molly sessizce onların yanında oturuyordu, ne dediklerini duydu.

“İzin verirseniz efendim, o mühürlü olanlardan altı şişeden fazla kalmadı; ve o Bay Osborne’un en sevdiği şarap.”

Toprak Sahibi sesinde bir hırıldamayla geriye döndü.

“Dediğim gibi, sarı mühürlü bir şişe Burgundi getir.”

Kahya şaşırarak gitti. Şimdiye kadar Bay Osborne’nun sevdikleri ya da sevmedikleri genel olarak evin kuralları olmuştu. Eğer o, özel bir yemek ya da içeceği, herhangi bir kanepe ya da yeri, özel bir ılıklık ya da soğukluk derecesini sevmişse istekleri yerine getirilirdi; çünkü o, vâristi ve nazikti, ayrıca ailenin akıllı kişisi de oydu. Dışarıda çalışan adamların hepsi de aynı şeyi söyleyecekti. Bay Osborne bir ağacın kesilmesini ya da yerinde kalmasını isterse; ya da av konusunda şöyle bir istekte bulundu ya da atlar konusunda değişik bir şey isterse isteklerinin hepsi, sanki bunlar yasaymış gibi yerine getirilirdi. Ama bugün sarı mühürlü Burgundi getirilecekti ve getirildi. Molly hareketin sertliğine tanıklık etti; hiç şarap içmezdi, bu yüzden erkeğin onun bardağına şarap doldurmasından korkmasına gerek yoktu; ama ne kadar az anlaşılabilirse anlaşılsın, burada olmayan Osborne’a sadakatin açık bir işareti olarak küçük kahverengi elinin avucunu bardağın ağzına koydu ve şarap herkesi dolaşıp Roger ile babası ondan tamamen zevk alana kadar orada tuttu.

Akşam yemeğinden sonra da beyefendiler, tatlılarıyla uzun süre oyalandılar ve Molly onların güldüklerini duydu; sonra onların dışarıda ay ışığında duraklayarak yürüdüklerini gördü; Roger şapkasızdı, elleri ceplerindeydi, şimdi Osborne’u unutarak, her zamanki yüksek ve neşeli tavrıyla konuşabilen babasının yanında yürüyordu. Vae victis![24]

Böylece Molly'nin tarafındaki sessiz direnişle, onun tarafındaki zorlukla nezaketle sınırlandırılan nazik kayıtsızlıkla, Roger ve o, birbirlerinden uzaklaştılar. Roger'ın, Molly yardım edebilecek nitelikte olsa bile, arkadaşlık gerektirmeyen bir çok uğraşı vardı. En kötüsü, onun sabahları Bayan Hamley aşağı inmeden önce en sevdiği sığınak olan kütüphaneyi işgal etme alışkanlığında olduğunu bulmasıydı. Eve döndükten bir ya da iki gün sonra yarı açık kapıyı itti ve onun büyük deri kaplı masaya yayılmış olan, kitaplar ve kâğıtlar arasında meşgul olduğunu gördü; başını çevirip onu göremeden önce, onu hizmetçilerden ayırt etmemesi için yavaşça geri çekildi. Bazen babasıyla beraber uzak tarlalarda, bazen iyi bir dörtnala sürüş için uzaklara giderek, her gün atla gezerdi. Molly, bu olaylarda ona eşlik etmekten zevk alacaktı; çünkü o, atla gezmekten çok hoşlanırdı. Hamley'e ilk defa geldiğinde onu alışkanlıklarına uyarak gri midillisiyle gönderme konusunda bir konuşma olmuştu; sadece Toprak Sahibi biraz düşündükten sonra işçilerinin çalıştığı bir tarladan diğerine yavaş yavaş gitmekten başka bir şeyi nadiren yaptığını, böyle yavaş bir işi ağır toprakta on dakika at sürme, adamlarına vermesi gereken talimatları dinlerken atın sırtında yirmi dakika oturma oldukça sıkıcı bulacağından korktuğunu söylemişti. Şimdi eğer midillisi buraya getirilmiş olsaydı, ona sıkıntı vermeden onu göz önüne almalıydı Roger'la beraber atla dolaşabilirdi. Hiç kimse öneriyi tekrarlayacak gibi görünmüyordu.

Bunların hepsi o eve dönmeden öncekinden daha hoştu.

Babası atla oldukça sık geliyordu; doğrusu bazen şaşırtıcı şekilde uzun süre yok olurdu; kızı, onun arkasından huzursuz olmaya ve ona ne olduğunu merak etmeye başlardı. Ama göründüğünde her zaman iyi nedenleri olurdu; ve kendinde onun tanıdık ev şefkatini hissetme hakkını bulurdu; hem onun sözlerinin hem de sessizliğinin değerini tamamen anlayınca sahip olduğu güç, onunla olan bu ilişkide gözüne ilişenlere sözcüklerle anlatılamaz bir büyüleyicilik katıyordu. Son zamanlarda her zaman sıkıntısı oluyordu, "Eve ne zaman gelebilirim, baba?" Bunun nedeni mutsuz ya da rahatsız olması değildi; Bayan Hamley'den çok hoşlanıyordu, Toprak Sahibi'nin en sevdiği kişiydi ve henüz bir çok kişinin ondan neden korktuğunu tamamen anlamamıştı; ve Roger'a gelince, onun zevkine bir şey eklememişse de, ondan bir şey de almamıştı. Ama o bir kere daha evde olmak istedi. Sebebin ne olduğunu anlatamıyordu; ama bunu çok iyi

biliyordu. Bay Gibson ona, olduğu yerde kalmasının doğru ve gerekli olduğuna tamamen ikna olmaktan yorulana kadar sebep bulmuştu. Ve sonra bir çabayla dilinin ucuna gelen çığlığı durdurmuştu; çünkü bunun tekrarının babasını bezdirdiğini gördü.

Bay Gibson, kızının yokluğunda evliliğe sürükleniyordu. Kısmen gidiyor olduğunun; bunun kısmen bir rüyanın yumuşak akış hareketine benzediğinin farkındaydı. Sebepleri, atmayı düşündüğü adımı tamamen haklı çıkarmasa bile, bu meselede aktif olmaktan çok pasiftiikinci bir evliliğin, evle ilgili zorlukların Gordiom düğümünü çözmek için en iyi yol olduğuna inanmasa bile, çok büyük bir sıkıntıyla karşılaşmadan bir çaba gösterebilirdi ve kendini, koşulların tuzağından acı çekmeden kurtarabilirdi. Ama şu şekilde oldu: Daha büyük olan iki kızını evlendirmiş olan Leydi Cumnor, çabalarının daha genç olan, iş birliği yaparak çok neşelenen, Leydi Harriet'e refakatçilik yapmak olduğunu keşfetti; ve sonunda onun geçersiz olacak boş vakti vardı. Ama o, kendisine bu hoşgörü iznini vermek için çok enerjikti; kendine sadece ara sıra uzun akşam yemeklerinden, geç saatlerden ve Londra atmosferinden sonra dinlenme izni vermişti: sonra da Leydi Harriet'i, ya Leydi Cuxhaven ya da Leydi Agnes Manners'la bırakarak kendini Londra'nın karmaşasında üzücü bir şekilde ihmal edilen yardımseverlik işleriyle uğraştığı, Kuleler'in göreceli sessizliğine attı. Bu özel yaz mevsiminde her zamankinden daha erken yorulmuştu ve kırın sakinliğini özlemişti. Sağlık durumunun da öncekinden daha ciddi olduğuna inanıyordu; ama sırrını Bay Gibson'un kulaklarına saklayarak bu konuda kocasına ya da kızlarına bir kelime bile söylemedi. Leydi Hariet'i her şeye rağmen hastalıktan kaynaklanabilecek herhangi bir şikâyetiyle, onun tümüyle zevk aldığı, şehrin neşesinden uzaklaştırmak istemedi; ama yine de ailesi Kuleler'de ona katılmadan önce geçebilecek olan üç hafta ya da bir ay içinde, özellikle de okul ziyaretçileri için yapılan yıllık şenlik yakınlaşırken, arkadaşsız kalmaktan çok fazla hoşlanmıyordu; ve hem okul hem de onunla ilgili bayanların ziyaretleri yeniliğin zevkini kaybetmişlerdi.

Leydi Cumnor düşünceli bir şekilde, "Harriet ayın on dokuzunda Perşembe günü," dedi, "Ayın on sekizinde Kuleler'e gelmeye ve o uzun gün boyunca bana yardım etmeye ne dersin. Pazartesiye kadar kırda kalabilirsin, birkaç gün dinlenirsin ve temiz hava alırsın; eğlencelerinin geri kalanına

daha taze bir şekilde dönersin. Biliyorum baban seni getirir; tabii doğal olarak o da geliyor.”

Evin en genç kızı en sevimlisi, en şımarığı olan Leydi Harriet, “Ah, anne!” dedi; “Gidemem; ayın yirmisinde Maidenhead’de su partisi var. Onu kaçırırsam çok üzülürüm: ayrıca Bayan Duncan’ın balosu ve Grisi’nin konseri[25] var; lütfen beni isteme. Üstelik işe yaramam. Taşraya ait basit konuşmaları yapamıyorum; Hollingford’un yerel politikaları ile ilgilenmiyorum. Yaramazlık yaparım, yapmam lâzım biliyorum.”

Leydi Cumnor içini çekerek, “Çok iyi, canım” dedi, “Maidenhead su partisini unutmuştum; yoksa senden böyle bir şey istemezdim.”

“Eton’da tatil olmaması çok yazık, yoksa sana yardım etmeleri için Hollingford’un erkek çocuklarını çağırabilirdin, anne. Onlar çok cana yakın küçük ukalalar. Geçen yıl büyükbabalarının evinde, senin Kuleler’e çağırdıkların gibi alçakgönüllü hayranlar koleksiyonu olan misafirleri ağırlarken, onları Sir Edward’da seyretmek eğlencenin en büyüğüydü. Harikulade siyah bir başlık giyen yaşlı bir bayana ciddiyetle kavalyelik eden ve mümkün olan en doğru gramerle bilgi veren Edgar’ı gördüğümü hiç unutmayacağım.”

Leydi Cuxhaven, “Evet, bu çocukları seviyorum,” dedi; “Gerçek birer beyefendi olma yolundalar. Ama anne, Clare’in gelip seninle kalmasını neden istemiyorsun? Onu seviyorsun ve o seni tam da Hollingford halkına misafirperverlik gösterme derdinden kurtaracak insan ve biz onun seninle olduğunu bilirsek çok daha rahat oluruz.”

Leydi Cumnor, “Evet, Clare çok iyi olur,” dedi; “Ama onun okul zamanı ya da öyle bir şey değil mi? Ona zarar verecek şekilde okuluna karışmamalıyız çünkü korkarım zaten pek de başarılı bir öğrenci değildi; ve o bizden ayrıldığından beri pek çok şanssızlık yaşadıönce kocası öldü. Sonra Leydi Davies’in yanındaki yerini kaybetti; sonra da Bayan Maude’un yanındaki yerini ve şimdi de Bay Preston, babana, Lord Cumnor onun eve kira ödememesine izin vermesine rağmen onun Ashcombe’daki payını ödemek için tüm yapabileceğinin bu olduğunu söyledi.”

Leydi Harriet, “Nasıl olduğunu düşünemem,” dedi. “Kuşkusuz o çok akıllı değildir; ama çok yararlı ve uyumludur; ayrıca çok iyi davranışları vardır, özellikle eğitim aramayan bir kişinin onu mürebbiye olarak tutmak için büyüleneceğini düşünmüşümdür.”

Leydi Cuxhaven, “Özellikle eğitim aramayan demekle ne demek istedin? Çocukları için mürebbiye tutan bir çok insanın özel olduğu düşünülür,” dedi.

“Evet, kendilerinin öyle olduğunu düşündüklerine kuşkum yok; ama ben sana özel derim Mary ve annemin öyle olduğunu düşünmüyorum; ama eminim o öyle olduğunu düşünüyordur.”

Leydi Cumnor, akıllı, dikkatsiz, en genç kızının yaptığı bu konuşmadan çok rahatsız olarak, “Ne demek istediğini anlayamıyorum, Harriet,” dedi.

“Ah, sevgili anneciğim, bizim için düşünebildiğin her şeyi yaptın; ama görüyorsun başka bir çok dikkat çekici şeyle ilgileniyorsun ve Mary çocuklarına çok ilgi gösterdiğinden, kocasına olan aşkını göstermeye zorlukla vakit ayırıyor. Sen bize her alanda en iyi hocaları ve yapabildiğimiz kadar iyi bir şekilde derslere hazırlanırken, bizi yönetmesi ve toparlaması için Clare’i tuttun; ama sonra biliyorsun ki ya da belki bilmiyorsundur, hocalardan bazıları bizim çok sevimli mürebbiyemize hayran oldular ve onun hislerinden emin olmak için hiçbir yere varmayan bir çeşit gizli ama saygılı kur yapma süreci devam etti. Ama sonra sen, büyük bir hanımefendi olarak çoğunlukla işlerinle o kadar çok bunalmış oluyordun ki –modaya uymak, yardımseverlik yapmak ve bu türden şeyler derslerimizin en kritik zamanında notlarını yazmak, ya da hesaplarını tutmak için Clare’i çağırıyordun ve sonuç şu ki ben neredeyse Londra’daki en kötü bilgi edinmiş kızdım. Sadece Mary iyi, utangaç Bayan Benson tarafından o kadar iyi bir şekilde eğitildi ki, o her zaman doğru bilgiyle dolup taşıyordu ve onun başarısı bana yansıyordu.”

Leydi Cumnor oldukça tedirgin olarak, “Harriet’in söylediği şeyin doğru olduğunu düşünüyor musun, Mary?” diye sordu.

“Clare ile sınıftayken ben çok küçüktüm. Onunla Fransızca okurdum; güzel bir aksanının olduğunu hatırlıyorum. Hem Agnes, hem de Harriet onu

çok severdi. Ben, Bayan Benson'u kıskanırdım ve belki de," Leydi Cuxhaven bir an durakladı "Onları memnun edecek ve şımartacak şekilde davrandığını düşünmemi sağlıyordueskiden o kadar özenli düşünmezdim. Ama kızlar sert yargıçlardır ve kuşkusuz onun yeterince tedirgin bir hayatı vardı. Ona sahip olabildiğimiz ve ona biraz zevk verebildiğimiz için ben her zaman memnundum. Şu anda beni rahatsız eden tek şey, kızını kendinden çok uzağa göndermiş gibi görünmesidir. Onu hiçbir zaman, bizi görmeye geldiğinde Cynthia' yı da birlikte getirmeye ikna edemiyoruz."

Leydi Harriet, "Şimdi buna kötü niyet derim," dedi; "Burada öncelikle mürebbiye olarak hayatını kazanmaya çalışan zavallı, sevgili bir kadın var. O zaman kızını okula yollamaktan başka ne yapabilirdi? Ve sonra Clare'e ziyarete gelmesi söylenince ve kızını beraber getirmek için çok fazla alçakgönüllülük yaparsa üstelik yolculuk ve kılık kıyafet masrafları da bir tarafa Mary onda alçakgönüllülüğü ve tutumluluğu yüzünden hata buluyor."

"Peki, her şeye rağmen biz, Clare'i ve gönül meselelerini tartışmıyoruz ama annemin rahat etmesi için plan yapıyoruz. Bayan Kirkpatrick'i Kuleler'e çağırmaktan daha iyi bir şey yapabileceğini düşünmüyorumonun tatili başlar başlamaz demek istiyorum."

Kızları konuşurken yazı masasında onu aramış olan Leydi Cumnor, "İşte son mektubu burada," dedi. Gözlüklerini gözüne tutarak okumaya başladı, "Alıştığım şanssızlığım beni Ashcombe'da da takip etmiş görünüyor" hım, hım, hım; bu değil"Sevgili Lord Cumnor'ın nazik kararına göre, Bay Preston Manor Malikânesi'nden bana meyve ve çiçek gönderme nezaketinde bulundu." Oh işte burada! "Ashcombe'daki okulların her zamanki âdetine göre tatil 11'inde başlıyor; o zaman Ağustos'un 10'unda görevlerimin bitmesine kendimi hazırlamak amacıyla bazı hava ve ortam değişiklerini sağlamak için uğraşmam gerekecek. Görüyorsunuz kızlar, eğer o tatilini geçirmek için başka bir düzenleme yapmamışsa şu anda serbest olacak. Bugün ayın on beşi."

Leydi Harriet, "Ona hemen yazacağım, anne" dedi. "Clare ve ben her zaman iyi arkadaştık; zavallı Bay Kirkpatrick' le olan aşkında sırdaşıydım, ve o zamandan beri dostluğumuzu sürdürüyoruz. Üstelik onun aldığı üç teklifi de biliyorum."

Leydi Cuxhaven annelere özgü dikkatle, “Bayan Bowes’ un aşk ilişkilerini Grace ya da Lily’ye anlatmadığını içtenlikle umarım. Çünkü Harriet, Clare evlendiği zaman sen, Grace’den daha büyük değildin,” dedi.

“Hayır; ama ben hassas bir tutku konusunda çok tecrübeliydim, romanlar sağ olsun. Şimdi ders odasına roman sokmadığınızı söyleyebilirim, Mary; böylece kızlarınız bir aşk meselesinin kahramanı olması durumunda, mürebbiyelerine sağduyulu bir sempati gösteremezler.”

“Sevgili Harriet, aşktan bu şekilde bahsettiğini işitmek istemiyorum; bu hoş değil. Aşk ciddi bir şeydir.”

“Sevgili anneciğim, öğütlerin sekiz yıl geç kaldı. Aşkın tüm tazeliklerinden bahsetmiştim ve bu yüzden bu konudan yoruldum.”

Bu son konuşma, Leydi Cumnor’un hoşuna gitmeyen ve lord hazretlerini de oldukça rahatsız eden Leydi Harriet’in son reddedişini ima ediyordu; çünkü onlar, anne ve baba olarak, söz konusu beyefendide kabul edilmeyecek hiçbir şey göremiyorlardı. Leydi Cuxhaven, konunun açılmasını istemiyordu; bu yüzden şunu söylemek için acele etti:

“Zavallı küçük kızın da Kuleler’e annesiyle beraber gelmesini mutlaka söyle; on yedi yaşında ya da daha büyük olmalı; eğer annesi gelemezse, o sana gerçekten bir arkadaş olacaktır, anne.”

Leydi Harriet, “Clare evlendiğinde ben on yaşında bile değildim ve şimdi neredeyse yirmi dokuz yaşındayım,” diye ekledi.

“Öyle söyleme Harriet, her ne olursa olsun, şimdi yirmi sekiz yaşındasın ve çok daha genç görünüyorsun. Her zaman yaşını açıkça ortaya koymana gerek yok.”

“Şimdi bunu söylemeyene gerek var. Sadece Cynthia Kirkpatrick’ in kaç yaşında olduğunu ortaya çıkarmak istedim. On sekiz yaşından fazla olduğunu düşünmüyorum.”

“Boulogne’da okulda olduğunu biliyorum; bu yüzden o yaşta olduğunu düşünmüyorum. Claire bu mektupta onun hakkında bir şey diyor: “Bu

şartlar altında (okulunun başarısızlığı durumunda), kendime tatillerde Cynthia'nın evde olmasına izin vererek, bu zevki tanımakta haklı olduğumu düşünemiyorum; özellikle Fransız okullarındaki tatil döneminin başlangıcı İngiltere'ninkilerden farklıyken; ve eğer Cynthia Ashcombe'a gelirse ve zamanımı ve düşüncelerimi onun tatilinin başladığı ama benim tatilimin bitmesine iki gün kaldığı gün olan Ağustos'un 8' indeki okul görevlerimin başlamasından bu kadar önce işgal ederse, bu benim düzenlemelerimde bazı karışıklıklara yol açabilir." Böylece görüyorsun, Clare bana gelmek için tamamen serbest ve bunun, onun için çok hoş bir değişiklik olacağını söyleyebilirim."

"Hollingford da, onun Kuleler'deki yeni laboratuarına bakmakla meşgul ve sürekli olarak bir oraya bir buraya gidiyorlar. Ve Agnes loğusalığından sonra kendini kuvvetli hisseder hissetmez, hava değişikliği için oraya gitmek istiyor. Hatta aç gözlü "ben" bile eğer bu sıcak hava sürerse bir ya da iki hafta içinde eğlenceden bıkacağım."

"Eğer bana izin verirsen anne, birkaç gün için gelebileceğimi sanıyorum ve solgun ve zayıf görünen Grace'i getireceğim; korkarım çok çabuk büyüyor. Bu yüzden sıkılmayacağını umarım."

Leydi Cumnor kendini toparlayarak "Canım," dedi, "Zenginliğim, başkalarına ve kendime karşı görevlerim yüzünden sıkılmaktan utanmam lâzım!"

Böylece plan, şu anki şekliyle, bunu karısının tüm projelerini her zaman yaptığı gibi onaylayan Lord Cumnor'a anlatıldı. Leydi Cumnor'un karakteri gerçekte onun için belki de biraz can sıkıcıydı, ama sözleri ve işleri için her zaman ona karşı hayranlıkla doluydu ve onun yokluğunda sanki bu şekilde kendi zayıf doğasını güçlendirebilecekmiş gibi onun akıllılığı, yardımseverliği, gücü ve gururlu oluşuyla övünürdü.

"Çok iyiçok iyi, gerçekten! Clare, Kuleler'de sana katılacak! Muhteşem! Kendim daha iyi bir plan yapamazdım! Perşembe günkü eğlenceye zamanında yetişmek için Çarşamba günü senin yanına geleceğim. O günü her zaman çok severim; o iyi Hollingford'lu bayanlar, onlar çok nazik, dost insanlar. Sonra Sheepshanks'le bir gün geçireceğim ve belki de Preston'u görmek için Ashcombe'a giderim. Brown Jess bunu bir günde yapar, on

sekiz milemin ol! Ama sonra yine Kuleler'e döneceğim! iki kere on sekiz kaç eder otuz mu?"

Leydi Cumnor keskin bir sesle "Otuz altı," dedi.

"Evet öyle; sen her zaman haklısın, canım. Preston akıllı, keskin bir adam."

Leydi hazretleri "Ondan hoşlanmıyorum," dedi.

"Bakım işlerini yapıyor; ama o akıllı bir adam. Aynı zamanda iyi görünüşlü bir adam, ondan neden hoşlanmadığını merak ediyorum."

"Bir vekil harcın yakışıklı olup olmadığını hiç düşünmem. Görünüşünü fark ettiğim kişilerin sınıfına dahil değiller."

"Kuşkusuz değiller. Ama o yakışıklı bir adam; ve onu sevmeni gerektiren şey, onun Clare ve beklentilerine gösterdiği ilgi olmalı. Sürekli olarak onun evine yapılması gerekli olan şeyleri öneriyor ve eğer biz Ashcombe'da yaşasaydık düzenli olarak yapmamız gerektiği gibi ona meyve, çiçek ve av eti gönderdiğini biliyorum."

Leydi Cumnor aklına gelen zayıf bir şüpheyle "O kaç yaşında?" diye sordu.

"Sanırım yirmi yedi civarında. Ah! Senin aklında ne olduğunu anladım. Hayır! Hayır! Onun için çok genç. Eğer zavallı Clare'i evlendirmek istiyorsan, orta yaşlı bir adam aramalısın: Preston olmaz."

Leydi Cumnor hâlsiz bir şekilde arkasına yaslanarak, "Bilebileceğin gibi, ben çöpçatan değilim. Bunu kendi kızlarım için bile hiçbir zaman yapmadım. Clare için de yapacak değilim," dedi.

"Evet. Daha kötü bir şey yapabilirsin. Onun bir bayan öğretmen olarak devam edemeyeceğini düşünmeye başlıyorum ama neden olmaması gerektiğini, eminim bilmiyorum. Çünkü o, yaşına göre olağandışı güzellikte bir kadın ve bizim ailemizle yaşadığı için ve sık sık seninle birlikte olduğu

için iyi bir yere gelmeli. Leydi'm diyorum ki, Bay Gibson'a ne dersiniz? Tam uygun yaşta dul Kuleler'e yakın yaşıyor?"

"Daha az önce çöpçatanlık yapmayacağımı söyledim, Lord'um. Eski yoldan gitmemizin daha iyi olduğunu düşünüyorumo otellerdeki insanlar bizi tanıyorlar mı?"

Ve böylece Bayan Kirkpatrick ve onun, okulla ya da evlilikle ilgili beklentilerinden başka konuları konuşmaya geçtiler.

9.Dul Bayan ve Dul Bey

Bayan Kirkpatrick, Leydi Cumnor'un davetini kabul ettiği için sadece mutlu oldu. Londra'ya yerleşen ailenin bir zaman sonra geleceğine inanarak, ümit etmiş olduğu ama beklemeye cesaret etmediği şey buydu. Kuleler tatilini geçirmek için hoş ve rahat bir evdi; ayrıca derin planlar yapan ve geleceğe bakan bir kişi olmamasına rağmen "sevgili Leydi Cumnor'la" Kuleler'de kalıyorum diyebilmenin, bir çok iyi insanın gözünde ona ve okuluna verdiği prestijin oldukça farkındaydı. Böylece 17'sinde Leydi'sine katılmak için memnuniyetle hazırlandı. Dolabı fazla düzenleme gerektirmiyordu; eğer yapmış olsaydı zavallı bayanın, amaca uygun düşecek kadar parası olmayacaktı. Çok güzel ve zarifti; ve bu yıpranmış palto, giymeye pek yakışmıyordu. Biraz siyahın karışmasıyla yarı yasta olduğunu götseren bütün bu zarif renk tonlarını mor ve grileri giymekte azim göstermesini sağlayan, herhangi bir derin duygudan çok onun zevkiydi. Bu tarzda giyinince, Bay Kirkpatrick'in hatırasından dolayı giydiği düşünülüyordu; gerçekte nedeni, hem hanımefendilere benzemesi, hem de ekonomik olmasıydı. Güzel saçı o kadar zengin bir kumral rengiydi ki, beyazlaması zordu; ve kısmen güzelliğinin farkında olmasından, kısmen de başlıkların yıkanmasının pahalı olmasından dolayı başına bir şey giymezdi. Cildi bir zamanlar kırmızı olan bir saça eşlik eden canlı renklere sahipti; ve geçen yıllarda cildinin aldığı tek hasar, renginin narin olmasından çok, parlak olması ve geçen her duyguyla daha az değişmesiydi. Artık kızaramıyordu; on sekiz yaşında kızarmalarıyla çok gurur duyardı. Gözleri yumuşak, iri ve porselen mavisiydi; gözlerinde çok ifade ya da gölge yoktu. Bunu, belki de, kirpiklerinin soluk sarı rengine borçluydu. Vücudu eskiden olduğundan biraz daha topluydu ama hareketleri her zamanki gibi yumuşak ve salınımlıydı. Hepsi birlikte ele alındığında, kırka gelen yaşından daha genç görünüyordu. Çok güzel bir sesi vardı. Yüksek sesle, Leydi Cumnor'un beğendiği gibi, iyi ve tane tane okurdu. Gerçekte anlaşılması güç bazı nedenlerle, belirli bir noktaya kadar herkesin onu sevmesine, evde onların davranışlarını ve âdetlerini çok iyi bilen; küçük bir konuşma yapılması gerekli olduğu zaman konuşmaya hazır olan; dinlemeye istekli ve eğer konuşulan konular ciddi, sağlam edebiyatla, bilimle ya da siyasetle veya toplumsal ekonomiyle ilgili değilse idare eder bir zekâyla dinleyecek herhangi birinin olmasının hoş bir biçimde yararlı

olduğunu düşünmelerine rağmen, ailenin geri kalanından çok Leydi Cumnor için daha büyük, daha olumlu bir gözdeydi. Romanlar ve şiir, yolculuk ve dedikodu, kişisel ayrıntılar ya da her çeşit anektod konusunda o, her zaman kesinlikle anlaşmaya hazır bir dinleyiciden beklenen görüşleri dile getirirdi; ve kendini, daha çapraşık konular konuşulduğunda, herhangi bir anlama gelmeyecek şu kısa merak, hayranlık ve şaşkınlık ifadeleriyle sınırlayacak kadar anlayış sahibiydi.

Zavallı, başarısız bir bayan öğretmen için, genellikle taşra şehirlerinin küçük sokaklarında olduğu gibi, görünüşün karanlık ve çevrenin kirli olduğu, hasara uğramış ve yıpranmış mobilyalarla dolu olan (iki ya da üç yıl önce selefinin itibarını ve mobilyalarını biçilen değerini ödeyerek almıştı) kendi evini bırakmak ve kendisini almak için yollanan lüks arabayla Kuleler’ in Park’ından hızla geçerek gelmek; inmek ve iyi eğitimli uşakların, bu sabah Ashcombe’da araba durağına gelirken bavullarının yüklenmiş olduğu el arabasını izlerken yapmak zorunda kaldığı gibi, bütün bu taşınabilir eşyaları kendisi yüklenmeden, onun çantalarına, şemsiyesine, güneş şemsiyesine ve pelerinine bakacaklarından emin olmak; geniş, alçak basamakları örten sık tüylü halılardan bu boğucu havada bile serin, nefis bir şekilde taze ve renklerin her tonundan yeni toplanmış güllerle dolu çanakların güzel kokusuyla dolu olan bayanın kendi odasına gitmek için geçmek, çok hoş bir değişiklikti. Masanın üzerinde açılmadan duran iki ya da üç tane yeni roman; günlük gazeteler, dergiler vardı. İskemleler çeşitli tiplerden koltuklardı; ve hepsi aşağıdaki bahçedeki çiçekleri taklit eden Fransız basmasıyla kaplıydılar. Kısa süre sonra Leydi Cumnor’un hizmetçisinin onu götürdüğü, ona ayrılan yatak odasını tanıyordu. Burası ona, o sabah bıraktığı kirli yerden daha çok evi gibi geldi. Sevimli kumaşları, uyumlu renkleri, kaliteli keten çarşafları ve yumuşak giysileri sevmek onun için doğaldı. Yatağın yanındaki koltuğa oturdu ve şu tarz bir şekilde kaderinin ne olacağını merak etti:

“İnsan böyle bir aynayı müslin ve pembe kurdelelerle süslemenin yeterince kolay bir iş olduğunu düşünür; ama yine de bunu sürdürmek ne kadar zordur! İnsanlar benim yaptığım gibi deneyene kadar, bunun ne kadar zor olduğunu bilmezler. Ashcombe’a ilk gittiğimde kendi aynamı aynı şekilde güzel yaptım; ama müslin kirlendi, pembe kurdeleler soldu ve onları yenilemek için para kazanmak çok zor. İnsanın parası olduğu zaman onu

hemen harcama cesaretine sahip olmuyor. İnsan düşünüyor; ondan en çok nasıl yararlanacağını düşünüyor; ve yeni bir elbise, bir günlük zevk ya da bazı taze sera meyveleri veya insanın oturma odasında görebileceği ve fark edebileceği bir parça zarafet düşüncesi günü geçirir ve güzel bir şekilde süslenmiş aynalara elveda denir. Şimdi burada para, nefes aldıkları hava gibi. Burada hiç kimse yıkamanın kaça mal olduğunu ya da bir metre pembe kurdelenin ne kadar olduğunu sormaz veya bilmez. Ah! Her peniyi benim yaptığım gibi kazanmak zorunda olsalardı bu farklı olurdu! Benim gibi, ondan en çok zevki nasıl alacaklarını hesaplamaları gerekirdi. Hayatım boyunca para için çalışıp çabalamak zorunda olup olmadığımı merak ediyorum. Bu doğal değil. Evlilik doğal olan şey; sonra kocanın tüm o pis işleri yapması gerekir ve eşi oturma odasında bir hanımefendi gibi oturur. Zavallı Kirkpatrick hayattayken ben öyle yaptım. Aman! Dul olmak üzücü bir şey.”

Sonra Ashcombe’da öğrencileriyle paylaşmak zorunda kaldığı akşam yemekleri,sığır eti dilimleri, koyun butları, büyük patates porsiyonları ve büyük sütlü puding tabakları ile eski Chelsa porseleninde getirilen, Kuleler’de her gün kont, kontese ve kendine servis yapılan mükemmel pişirilmiş nadir yiyecekler arasındaki zıtlık vardı. Öğrencilerinden evini seven bir çokları gibi, tatillerinin bitmesinden korkardı. Ama bu defa bu son, haftalar sonraydı, bu yüzden Clare geleceğe gözlerini kapattı ve son noktaya kadar anın zevkini çıkarmaya çalıştı. Hoş, düzgün yaz günlerine bir rahatsızlık, Leydi Cumnor’un hastalanmasıyla geldi. Kocası Londra’ya gitmişti. O ve Bayan Kirkpatrick, hanımefendinin şimdiki isteğine göre, hayatın tekdüze anlamına bırakılmışlardı. Hâlsizlik ve bitkinliğine rağmen, okul ziyaretçilerinin Kuleler’e geldiği günü, tüm saygınlığıyla, yapılması gerekenleri açık bir şekilde söyleyerek, hangi yürüyüşlerin yapılacağını, hangi limonlukların görüleceğini ve grubun ne zaman “hafif yemeğe” gideceğini bildirerek geçirmişti. Kendisi, yorgunluğun ya da sıcağın onlar için fazla olacağını düşünmeye cesaret eden ve böylece Bayan Kirkpatrick’in sorumluluğundaki bayanlara eşlik etmeyi reddeden bir ya da iki bayanla veya Lord Cumnor’un iltimas yaparak çiftlik arazisindeki yeni binaları açıkladığı birkaç kişiyle içerde kaldı. Daha sonra onu duyanların ifade ettiği gibi Leydi Cumnor, “büyük bir gayretle tepeden bakarak” onlara evli kızlarının durumlarını, çocuk odalarını, çocuklarının eğitim planlarını ve günü geçirme tarzlarını anlattı. Ama harcadığı çaba onu yordu; ve herkes

gittiğinde herhâlde o uzanıp dinlenmeye gitti. Kocası içten nezaketiyle şanssız bir ifadede bulunmamıştı. Kocası yanına gitti ve elini omzuna koydu.

“Korkarım çok yoruldunuz, Leydi’m,” dedi.

Kaslarını gerdi ve soğuk bir şekilde şunu söyleyerek, doğruldu:

“Lord Cumnor, yorulduğum zaman bunu size söylerim.” Ve onun yorgunluğu, akşam dinlenme sırasında, özellikle dik otururken ve tüm koltuk ya da ayak taburesi önerilerini geri çevirirken ve hepsinin, erkenden yatağa gitmesi konusundaki önerilerinin küçük düşürücülüğünü reddederken kendini gösterdi. Lord Cumnor, Kuleler’de kaldığı sürece, bu tarz davranışlara devam etti. Bayan Kirkpatrick buna tamamen kandı ve Lord Cumnor’a, Leydi Cumnor’ı hiç bu kadar iyi ve kuvvetli görmemiş olduğu konusunda güvence vermeye devam etti. Ama onun hata yapan bir aklı olsa da, sevecen bir kalbi vardı; ve inancı için hiçbir neden öne süremese bile, karısının iyi olmadığından neredeyse emindi. Yine de, onun iznini almadan Bay Gibson’u çağırma konusunda, gerçekten çok korkuyordu. Onun Clare’e son sözleri şunlar oldu:

“Leydi’mi size bırakmam çok büyük bir teselli; sadece onun davranışlarına kanmayın. Dayanamaz hâle gelene kadar hasta olduğunu göstermeyecektir. Bradley’e danışın (Leydi Cumnor’ın “kendi kadını”o yeni uydurulmuş “bayanın hizmetçisi” kelimesinden hoşlanmıyordu); eğer sizin yerinizde olsaydım bir adam gönderip Bay Gibson’u çağırtırdım her tür numarayı yapabilirsiniz“ Ve sonra Londra’da ikisi arasındaki bir karşılaşmanın uygunluğu düşüncesi, o anda aklına gelerek şunu eklemeden yapamadı: “Onun gelip sizi görmesini sağlayın. O uyumlu bir erkek; Lord Hollingford bu çevrede onun gibi başka birisi olmadığını söylüyor. Sizinle konuşurken leydi’me bakıyor olabilir ve gerçekten onun hasta olduğunu düşünüp düşünmediğine bakın. Ve onun hakkında ne dediğini bana bildirin.”

Ama Clare, Leydi Cumnor’ın özellikle emretmediği herhangi bir şeyi yapmak konusunda Lord Cumnor’ın kendisi kadar büyük bir korkaktı. Eğer Bay Gibson’u izinsiz çağırırsa, gözden düşebileceğini, bir daha Kuleler’de kalmak için çağrılmayabileceğini biliyordu; ve oradaki hayat, olabildiğince

lüksün yumuşaklığındaki tekdüzelik, kesinlikle onun zevkine uygundu. Lord Cumnor'ın ona vermiş olduğu görevi, Bradley'in üzerine yıkmaya çalıştı.

Bir gün, "Bayan Bradley," dedi "Leydimin sağlığı konusunda tamamen rahat mısınız? Lord Cumnor, onun yorgun ve hasta göründüğünü düşünüyordu."

"Aslında Bayan Kirkpatrick, leydimin kendinde olduğunu düşünmüyorum. Bana akşama kadar soru sorsanız bile size neden olduğunu anlatamam ama onun iyi olduğuna kendimi ikna edemem."

"Hollingford'a gitmek için bir iş bulabileceğinizi, Bay Gibson'u görebileceğinizi, bir gün buraya gelmesini ve leydi Cumnor'a uğramasını söyleyebileceğinizi düşünmüyor musunuz?"

"Bu, benim mevkime değer bir hareket olacaktır, Bayan Kirkpatrick. Leydimin ölüm gününe kadar, eğer İlahi Takdir onun duyularını muhafaza etmişse, her şeyi kendi istediği gibi yaptıracaktır ya da hiçbir şey yapılmayacaktır. En azından onu yönetebilen sadece Leydi Harriet ve o da her zaman değil."

"Peki o zamanonun önemli bir şeyi olmadığını ummalıyız ve ben olmadığını söylüyorum. Bayan Kirkpatrick de birşeyi, olmadığını söylüyor ve kendini en iyi bilen o olmalı."

Ama bu konuşmanın yapıldığı günden iki ya da üç gün sonra aniden şunu söyleyerek Bayan Kirkpatrick'i korkuttu: "Clare, Bay Gibson'a onu bu öğleden sonra görmek istediğimi söyleyen bir not yazmanı istiyorum. Şimdiye kadar kendisi uğrar diye düşünüyordum. Saygısını sunmak için bunu yapmalıydı."

Bay Gibson, kendinden bekleneni ihmal ettiğini çok iyi bilmesine rağmen, görgü kurallarına uygun, basit ziyaretler yapmak için mesleğiyle fazlasıyla meşguldü. Ama tıbbi sorumluluğu altında olduğu söylenebilecek olan bölge, zamanını ve düşüncelerini alan ve çoğunlukla Molly'nin, Hamley'in sakin gölgeliklerinde ayağının altından uzakta olduğuna şükretmesini sağlayan çok sıkıntılı bir telaşla doluydu.

Evle ilgili “kavgaları” hiç bitmemişti ama şimdilik kafasını kurcalayan şeyleri bir tarafa koymak zorunda kalmıştı. Son damlason küçük şey, öğleden önce şehirde karşılaşmış olduğu Lord Hollingford’un önceden haber vermeden yaptığı bir ziyaret olmuştu. Bay Gibson’ın bilgisi yokken ve çok ilgilenirken, Lord Hollingford’un, ayrıntılarını çok iyi bildiği bazı yeni bilimsel keşifler konusunda birbirlerine söyleyecek çok şeyleri vardı. En sonunda Lord Hollingford, aniden şöyle söyledi:

“Gibson, bana öğle yemeği yedirip yedirmeyeceğini merak ediyorum; saat yedi buçukta kahvaltı ettim, o saatten beridir de bir şey yemedim ve şimdi de kurt gibi acıktım.”

Şimdi Bay Gibson, Lord Hollingford gibi sevdiği ve saygı gösterdiği birine misafirperverlik göstermekten çok mutlu olurdu ve mutlu bir şekilde onu yanında erken bir akşam yemeği yemek için eve götürdü. Ama bu, tam da ahçının, Bethia’nın işten çıkarılmasından dolayı surat astığı zamana denk geldive o, zamanında yetiştirmemeyi ve dikkatsiz olmayı seçti. Bethia’ dan sonra yemekleri beklemek için tayin edilen kimse yoktu. Böylece Bay Gibson, aç Lord’a ekmek, peynir, soğuk dana eti ya da elde bulunan en basit yemeğin iyi geleceğini bilmesine rağmen, Lord Hollingford’un rahatsız olmasından korkarak tüm zil çalmalarına ve göstermekten hoşlandığı tüm öfkeye rağmen, bunlardan ne öğle yemeği için herhangi birini hatta ne de aile akşam yemeğini tam zamanında alabildi. En sonunda akşam yemeği hazır oldu ama zavallı ev sahibi, hoş şeylerin noksanlığını ona eşlik eden her şeyle beraber neredeyse temizliğin noksanlığını kirli tabakları, donuk görünüşlü bardakları, tamamen kirli olmasa bile yıkanmış ve kırışık durumda olan masa örtüsünü gördü ve bunu, kendi aklında konuğunun evinde bir dilim esmer ekmeğin sunuluşundaki sevimli incelikle karşılaştırdı. Doğrudan özür dilemedi ama akşam yemeğinden sonra tam ayrılırlarken şöyle söyledi: “Görüyorsun, benim gibi, kızı her zaman evde olamayan bir adam bir dul orada geçirebildiğim küçük zaman dilimlerinde hakim olabileceğim, düzenli bir ev yaşamına sahip olmuyor.”

Tamamen aklında olmasına rağmen, beraber paylaşmış oldukları rahatsız yemek için hiçbir imâda bulunmadı. Cevap verdiği zaman Lord Hollingford’dan da böyle bir imâ gelmedi:

“Doğru, doğru. Yine de, senin gibi bir adamın ev işlerini düşünmemesi lazım. Sana biri lazım. Bayan Gibson kaç yaşında?”

“On yedi. Annesiz bir kız için zor bir yaş.”

”Evet; çok. Benim sadece oğullarım var ama bir kız büyütmek çok zor olmalı. Özür dilerim Gibson ama arkadaş gibi konuşuyoruz. Tekrar evlenmeyi hiç düşündün mü? Kuşkusuz ilk evlilik gibi olmaz ama otuz yaşında ya da o civarda, aklı başında, uygun bir kadın bulursan evini yönetmek için onu almaktan daha iyi bir şey yapamayacağını gerçekten düşünüyorum ve böylece rahatsızlıktan ve yanlıştan kurtulursun; üstelik o, kızını, o yaştaki bütün kızların gerek duyduğunu düşündüğüm yumuşak bir şekilde denetim altına da alabilir. Bu nazik bir konu ama samimi konuşmamı bağışla.”

Bay Gibson, bu öğüdü, verildiği günden beri defalarca düşünmüştü; ama bu bir “önce tavşanını yakalama” meselesiydi. “Otuz yaşlarında ya da o civardaki aklı başında uygun kadın neredeydi?” Bayan Browning değil; Bayan Phoebe de değil; Bayan Goodenough da değil. Taşradaki hastaları arasında iki sınıf özellikle ayrılıyordu: çocukları kibar ve iyi eğitimli olmayan çiftçiler; gerçekte, kızları eğer bir taşra doktoruyla evlenirlerse hayatlarının iyi bir hâle geleceğini düşünen toprak sahipleri.

Ama Bay Gibson, Leydi Cumnor’ı ziyaret ettiği ilk gün, Bayan Kirkpatrick’in, onun “tavşanı” olduğunu düşünmeye başladı. Dizginleri gevşek bırakarak, yazması gereken reçetelerden ve gittiği yönden çok onun hakkında ne bildiğini düşünerek atını sürdü. Onu çok sevimli bir Bayan Clare olarak hatırlıyordu: Kızıl olan mürebbiye, çok uzun zaman önce karısının yaşadığı günlerdeydi; ne kadar uzun süre olduğunu düşününce Bayan Kirkpatrick’in genç görünüşünü anlayamıyordu. Sonra onun bir papaz yardımcısıyla evlendiğini; ve sonraki gün de (ya da öyle görünmüştü, sürenin tam ne kadar olduğunu hatırlayamıyordu) öldüğünü duymuştu. Bir şekilde, o zamandan beri değişik ailelerde mürebbiyelik yaptığını; ama mevkileri ne olursa olsun gerçek bir saygı duyduğu, Kuleler’deki aile için her zaman sevilen bir kişi olduğunu biliyordu. Bir ya da iki yıl önce aynı eyalette, Lord Cumnor’ın başka bir mülküne yakın küçük bir şehir olan, Ashcombe’da bir okulun isim hakkını satın aldığını duymuştu. Ashcombe, Hollingford’un yakınındakinden daha büyük bir mülktü ama oradaki eski

Manor Malikanesi, Kuleler kadar iyi bir oturma yeri değildi; bu yüzden Bay Sheepshanks'in Hollingford'da olduğu gibi, Ashcombe mülkündeki vekil harç olma görevi de, Bay Preston'a verilmişti. Manor Malikanesi'nde, ailenin ara sıra yaptığı ziyaretler için ayrılmış birkaç oda vardı; geri kalan odaların hepsi, yakışıklı genç bir bekâr olan Bay Preston'a aitti. Bay Gibson, Bayan Kirkpatrick'in bir çocuğu, aşağı yukarı Molly'yle aynı yaşta olması gereken bir kızı olduğunu biliyordu. Kuşkusuz, eğer varsa, çok az mülke sahipti. Ama kendisi çok dikkatli yaşamıştı ve iyi yatırım yapılmış birkaç bin paundu vardı. Üstelik mesleki geliri iyiydi ve her yıl azalacağına artıyordu. Bu arada, durumu değerlendirirken bu noktaya varmıştı. Gezisindeki bir sonraki hastanın evine geldi. O an için evlilik ve Bayan Kirkpatrick konusundaki düşüncelerini bir tarafa koydu. Bir kere daha günün akışı içinde mutlak bir zevkle Molly'nin ona, beş ya da altı yıl önce Kuleler'de şanssız bir şekilde kalışı hakkında, o zaman onun Bayan Kirkpatrick'in küçük kızına çok nazik bir şekilde davranmış olduğunu hissettiren, bazı ufak ayrıntıları anlattığını hatırladı. Böylece, kendisi söz konusu olduğunda bu meseleyi düşünmeye o an için ara verdi.

Leydi Cumnor'un sağlığı bozulmuştu; ama çevresindeki insanların doktor çağırmaya cesaret edemediği bütün o günler boyunca, kendini zannettiği kadar hasta değildi. Ne yapacağına, ne yiyeceğine, ne içeceğine ve neden kaçınacağına karar vermesi konusunda Bay Gibson'un gelmesi onun için büyük bir rahatlamaydı. Ab extra[26] böyle kararlar, âdeti, sadece kendileri için değil ama diğer herkes adına karar vermek olan kişiler için bazen mükemmel bir rahatlıktır; ve ara sıra şaşmaz akla sahip bir kişinin beraberinde getirdiği gerginliğin yumuşaması, sağlığın yerine gelmesi için çok fazla şey yapar. Bayan Kirkpatrick, ruhunun en gizli köşelerinde Leydi Cumnor ve Bradley'le geçinmeyi hiçbir zaman kolay bulmadığını düşündü; ve o hiçbir zaman, "Leydimi her zaman güzel bir şekilde idare ederdi" diye Bay Gibson'u övmemişti.

Raporlar, Lord Hazretleri'ne zamanında gönderildi ama onun ve kızlarının gelmesi kesinlikle yasaktı. Leydi Cumnor, ailenin incelemesi olmadan zayıf, hâlsiz ve hem vücut hem de akıl olarak kararsız kalmak istiyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar farklı bir durumdu. Eğer bu durumda görülürse, bilinçsizce prestijini kaybetmekten korkuyordu. Günlük bültenleri bazen kendisi yazardı; bazen de bunu Clare'e bırakırdı ama

mektupları her zaman görürdü. Kızlarından gelen her cevabı kendisi okurdu, ara sıra içindekilerden bazılarını, “O iyi Clare’e” söylerdi. Ama Lord Hazretleri’nin mektuplarını herhangi bir kişi okuyabilirdi. Yayılan sevgi cümlelerinin içinde aile sırlarının sızması konusunda korkulacak büyük bir şey yoktu. Ama bir defasında Bayan Kirkpatrick, eşine yüksek sesle mektup okurken Lord Cumnor’ın bir mektubunda bir cümleye gelince, onu okumadan önce gözüne ilişince, eğer onu atlayıp özel olarak inceleyebilirse memnuniyetle bunu yapardı. Ama leydi hazretleri ona göre daha keskindi. Onun düşüncesine göre “Clare iyi bir kimseydi, ama akıllı değildi”; doğrusu beceriklilikte hızlı olmasa da onları kullanırken yeterince vicdansızdı.

“Okumaya devam et. Neden duruyorsun? Agnes hakkında kötü bir haber yok değil mi?Mektubu bana ver.”

Leydi Cumnor yarı yüksek sesle okudu:

“Clare ve Bay Gibson nasıl gidiyor? Bu meseleye yardım etme konusundaki öğüdümü küçümsedin ama şimdi gerçekten evde kapalı kaldığın için biraz çöpçatanlığın çok eğlenceli olacağını düşünüyorum; ve başka bir evliliğin daha uygun olduğunu düşünemiyorum.”

Leydi Cumnor gülerek, “Ah!” dedi, “Buna rastlaman senin için utandırıcı Clare; senin duraklamana şaşırmadım. Ama beni çok korkuttun.”

Bayan Kirkpatrick, biraz heyecanlanarak ama son sözlerinin doğruluğunu tamamen anlayarak, “Lord Cumnor şaka yapmayı çok seviyor,” dedi“Başka bir evliliğin daha uygun olduğunu düşünemiyorum.” Leydi Cumnor’un bu konuda ne düşündüğünü merak etti. Lord Cumnor sanki gerçekten bir şans varmış gibi yazıyordu. Kötü bir fikir değildi; öğlen uykusunu uyurken Leydi Cumnor’un yanına oturduğunda, bu olay onun yüzünde zayıf bir gülümseme oluşmasına yol açtı.

10.Bir Kriz

Bayan Kirkpatrik, Leydi Cumnor uykuya dalana kadar okuyordu, kitap dizlerinin üzerinde duruyordu, eliyle tutarak düşmesini önlüyordu. Ne Park'taki ağaçları, ne de arka tepelerdeki pırıltıları görmeden ama bir kere daha o güzel döşenmiş oturma odasında, zarif bir şekilde otururken çalışacak olan birisine bir kocaya sahip olmanın ne kadar güzel olacağını düşünerek pencereden dışarı bakıyordu; ve kapı yavaşça çalındığında, neredeyse yerinden doğrulamadan düşüncelerinin nesnesi içeri girdiğinde, hızla bu hayali ekmek parası kazanıcını, taşra doktorunun biçimi ve özelliklerinde hayal ediyordu. Kızardığını hissetti ve bilinçlilik karşısında kızmadı. Uyuyan bayanı işaret ederek, onu karşılamak için ilerledi.

Uyuyan kişiye profesyonel bir bakış atarak alçak sesle "Çok iyi," dedi; "Kütüphanede sizinle bir iki dakika konuşabilir miyim?"

Ani bir çarpıntıyla ve bir saat önce basit bir şekilde evliliğin mümkün olduğu bekâr bir erkek kategorisinde gördüğü bir erkeği kabul etmeyi istediği inancıyla, "Teklif mi edecek?" diye düşündü.

Sadece bir iki tıbbi soru soracaktı; bunu çok çabuk anladı ve konuşmayı, onun için öğretici olsa bile, kendisi için oldukça sıkıcı buldu. O konuştuğu sırada, nihayet teklifte bulunmaya karar verdiğinin farkında değildisorularına bir çok kelimeyle cevap veriyordu ama o tahıldan kepeği yabayla savurmaya alışıktı; ve onun sesi o kadar yumuşak, aksanı o kadar hoştu ki, sürekli dinlediği taşra aksanından sonra özellikle güzel geliyordu. Sonra, elbisesinin uyumlu renkleri ile yavaş ve zarif hareketleri, sinirleri üzerinde, kedi mırıltısının bazı insanlar üzerinde yaptığı aynı yatıştırıcı etkiyi yapıyordu. Kendi adına, eğer onu kazanırsa şanslı olacağını düşünmeye başladı. Dün ona, Molly için muhtemel bir üvey anne olarak bakıyordu; bugün onu daha çok kendisi için bir eş olarak düşünüyordu. Lord Cumnor' un mektubunu hatırlaması, ona çok yerinde bir bilinçlilik veriyordu; onu çekmek istiyordu ve başarmayı umuyordu. Hâlâ bir süre için sadece kontesin durumundan konuştular: sonra şanslarına bir sağanak başladı. Bay Gibson bir parça yağmura aldırmazdı ama şimdi bu, oyalanmak için ona bir bahane sağlamıştı.

“Çok fırtınalı bir hava,” dedi.

“Evet, çok. Kızım bana geçen hafta iki gün posta gemisinin Boulogne’den ayrılamadığını yazdı.”

“Bayan Kirkpatrick, Boulogne’de, değil mi?”

“Evet, zavallı kız; orada okulda, Fransızcasını mükemmel hâle getirmeye çalışıyor. Ama Bay Gibson, ona Bayan Kirkpatrick dememelisiniz. Cynthia sizi çok değerli duygularla sevgiyle diyebilirim hatırlıyor. Biliyorsunuz dört yıl önce burada kızamık olduğunda, sizin küçük hastanızdı. Lütfen ona Cynthia deyin; siz onu, Bayan Kirkpatrick gibi resmi bir isimle çağırırsanız çok incinecektir.”

“Cynthia bana günlük hayata değil şiire uygun olan, uzak kalan bir isim gibi görünüyor.”

Bayan Kirkpatrick dokunaklı bir ses tonuyla, “Benim adım,” dedi. “Hyacinth diye vaftiz edildim ve onun zavallı babası benim adımı ona koydu. Onu sevmediğiniz için üzgünüm.”

Bay Gibson ne diyeceğini bilmiyordu. Doğrudan kişisel konulara girmeye tam olarak hazır değildi. O tereddüt ederken, Bayan Kirkpatrick devam etti:

“Hyacinth Clare! Bir zamanlar güzel ismimle çok gurur duyuyordum; ve diğer insanlar da onun güzel olduğunu düşünüyordu.”

Bay Gibson, “Kuşkum yok,” diye başladı ve sonra durdu.

“Belki de ona boyun eğip, ona böyle romantik bir ad koymakla yanlış yaptım. Bazı insanlarda ona karşı bir önyargı oluşturabilir; ve zavallı çocuk! Zaten mücadele edecek çok şeyi var. Genç bir kız büyük bir sorumluluk Bay Gibson, özellikle de ona bakacak tek bir ebeveyn olduğu zaman.”

Molly’yi hatırlayarak, “Tamamen haklısınız,” dedi; “Yine de annesi olacak kadar şanslı olan bir kızın, babasının yokluğunu, annesiz olan bir kızın kaybından dolayı acı çektiği kadar hissetmeyeceğini düşünüyorum.”

“Kendi kızınızı düşünüyorsunuz. Söylediğim şeyi tekrarlamak benim dikkatsizliğim. Sevgili çocuk! Benim yatağımda uyurkenki sevimli küçük yüzünü ne kadar iyi hatırlıyorum. Şimdi neredeyse yetişkin olduğunu düşünüyorum. Yaşı, benim Cynthia’mın yaşına yakın olmalı. Onu ne kadar çok görmek isterdim!”

“İsteyeceğinizi umarım. Ben de onu görmenizi isterim. Zavallı küçük Molly’mi sevmenizi isterimkendi kızınız gibi sevmenizi”Boğazına takılan ve neredeyse onu boğacak olan bir şeyi yuttu.

“Teklif mi edecek? Edecek mi?” diye merak etti; ve o tekrar konuşmadan önce kararsızlıkla titredi.

“Onu kendi kızın gibi sevebilir misin? Bunu dener misin? Bana, seni ona gelecekteki annesi; benim eşim olarak tanıştırma hakkını verecek misin?”

İşte! Bunu yapmıştı akıllıca da olsa, aptalca da olsa bunu yapmıştı! Ama bu sorunun, aklına o an akıllıca gelmiş olmasına rağmen, geçmişten hatırladığının farkındaydı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Ah! Bay Gibson,” dedi; sonra da onu biraz şaşırtarak ve kendi de çok şaşırarak kontrolsüz bir şekilde gözyaşlarına boğuldu: hayatını kazanmak için artık mücadele etmek zorunda olmadığını hissetmek, mükemmel bir rahatlıktı.

Bay Gibson, onu sözle ve okşayarak sakinleştirmeye çalışarak, “Sevgilimen sevdiğim,” dedi; ama tam o anda hangi ismi kullanması gerektiğinden emin olamadı. Hıçkırığı biraz hafifleyince, onun zorluğunu anlayarak, kendisi şöyle söyledi:

“Bana Hyacinth desenin Hyacinth’in. “Clare’e” katlanamam, bana mürebbiye olduğumu hatırlatıyor ve o günler şimdi geçti.”

“Evet; ama eminim ki hiç kimseye senin kadar değer verilemez, en azından senin bu evde sevildiğinden daha fazla sevilemez hiç kimse.”

“Ah, evet! Onlar çok iyiler. Ama yine de insanın yerini her zaman hatırlaması gerekiyor.”

Gelecekteki gelininin ne diyeceğini Belki de atmış olduğu adımın sonucunda önünde uzanan çeşitli görevlerden daha çok düşünerek, “Leydi Cumnor’a anlatmamız lazım,” dedi.

Clare, yalvaran gözlerle onun yüzüne bakarak, “Ona sen anlatırsın, değil mi?” dedi. “Her zaman başka insanların ona bir şey anlatmasını ve onun bunu nasıl karşıladığını görebilmeyi severim.”

“Tamam! Ne istersen yaparım. Gidelim ve uyanıp uyanmadığına bakalım mı?”

“Hayır! Sanmıyorum. Onu hazırlamam daha iyi olur. Yarın gel, olur mu? Ve ona o zaman söylersin.”

“Evet; en iyisi bu olacak. Önce Molly’ye söylemem lazım. Bilmeye hakkı var. Onun ve senin birbirinizi seveceğinizi ümit ediyorum.”

“Ah, evet! Seveceğimizden eminim. Öğleyse yarın gel ve Leydi Cumnor’a anlat. Ve ben onu hazırlayacağım.”

“Ne hazırlığı gerektiğini anlamıyorum ama sen en iyisini bilirsin, canım. Senin ve Molly’nin karşılaşmasını ne zaman ayarlayalım?”

O anda içeri bir uşak girdi ve çift ayrıldı.

“Leydi Hazretler’i uyandı ve Bay Gibson’u görmek istiyor.”

İkisi de yukarı çıkan adamı izledi; Bayan Kirkpatrick, sanki hiçbir şey olmamış gibi görünmeye çalışıyordu çünkü o, özellikle Leydi Cumnor’u “hazırlamak” istiyordu; yani ona, Bay Gibson’un aşırı acelesi ve kendi utangaç isteksizliği konusundaki yorumunu verecekti.

Ama Leydi Cumnor’un, sağlığında olduğu gibi, hastayken de dikkatli gözleri vardı. Kocasının mektubundaki bölümü tümüyle aklında tutarak uykuya dalmıştı ve belki de bu onun uyanan düşüncelerine bir yön verdi.

“Gitmediğinize memnunum Bay Gibson. Size şunu söylemek istiyorumİkinize ne oldu? Clare’e ne diyordunuz? Bir şey olduğuna eminim.”

Bay Gibson’un düşüncesine göre içini döküp, Leydi Hazretleri’ne her şeyi anlatmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Arkasını döndü ve Bayan Kirkpatrick’in elini tutarak doğrudan, “Bayan Kirkpatrick’den eşim olmasını ve çocuğumun annesi olmasını istiyordum; ve o kabul etti. Ona kelimelerle nasıl yeterince teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

“Ah! Herhangi bir sakınca görmüyorum. Çok mutlu olacağınızı söyleyebilirim. Buna çok memnun oldum! İşte! Elimi tutun, ikiniz de.” Sonra biraz gülerek “Benim bir çaba göstermeme gerek yok gibi görünüyor,” diye ekledi.

Bay Gibson, bu sözlere şaşırmış göründü. Bayan Kirkpatrick kızardı.

“Size anlatmadı mı? Oh, o zaman ben anlatmalıyım. Özellikle her şey iyi sonuç verince boşa giden bir şaka olmadı. Bu sabah Lord Cumnor’ın mektubu gelincebu sabah, yüksek sesle bana okuması için onu Clare’e verdim, onun duracak bir yer değilken, aniden durduğunu gördüm ve bunun Agnes hakkında bir şey olduğunu düşündüm. Böylece mektubu aldım ve okudum dur! Cümleyi sana okuyacağım. Mektup nerede Clare? Aa! Kendini üzme, buradaymış. “Clare ve Bay Gibson nasıl gidiyor? Bu meseleye yardım etme konusundaki öğüdümü küçümsedin ama şimdi gerçekten evde kapalı kaldığın için biraz çöpçatanlığın çok eğlenceli olacağını düşünüyorum; ve başka bir evliliğin daha uygun olduğunu düşünemiyorum.” Görüyorsun Lord Hazretleri’ nin tüm onayına sahipsin. Ama ona yazıp ben işe karışmadan kendi işlerini hâllettiğini anlatmam lazım. Şimdi biraz tıbbi şeylerden konuşalım Bay Gibson ve sonra sen ve Clare baş başa konuşmanızı bitirirsiniz.”

Onların ikisi de, Lord Cumnor’ın mektubundaki bölümün yüksek sesle okunmasından önce oldukları gibi, birlikte daha fazla konuşma konusunda çok da istekli değillerdi. Bay Gibson bunu düşünmemeye çalıştı çünkü eğer bu konunun üzerinde durursa teklif etmesiyle sonuçlanan konuşma hakkında, her çeşit düşünceye yönelebileceğinin farkındaydı. Ama Leydi Cumnor, şimdi her zamanki gibi otoriterdi.

“Hadi saçmalamayın. Ben her zaman kızlarımın kocaları olacak erkeklerle, olsalarda olmasalar da, gidip baş başa görüşmelerine izin verdim; her evlilikten önce konuşacak çok fazla şey olur ve siz ikiniz, kuşkusuz yapmacık davranışlarda bulunmayacak kadar olgunsunuz. Sen git.”

Böylece onlar için kütüphaneye gitmekten başka yapacak bir şey kalmadı. Bayan Kirkpatrick, biraz yüzünü asıyordu ve Bay Gibson kendini o odada en son yaptığından bir dereceye kadar daha serinkanlı, daha iğneleyici olarak hissediyordu.

Clare, yarı ağlayarak konuşmaya başladı:

“Ne yaptığımı bilseydi zavallı Kirkpatrick’in ne diyeceğini anlatamam. İkinci evlilik düşüncesinden o kadar çok nefret ederdi ki, zavallı adam!”

“O zaman bilmemesini ümit edelim; ya da eğer bilirse o daha akıllıdırbazı durumlarda ikinci evliliklerin en çok istenen ve yararlı olan bir şey olduğunu anlar, demek istiyorum.”

Tümüyle ele alınırsa, emirle yapılan bu baş başa görüşme birincisi kadar tatmin edici değildi; ve Bay Gibson çok fazla zaman geçmeden hastalarını görmek için gezisine devam etmesi gerektiğinin gerçekten de farkındaydı.

Atıyla giderken kendi kendine “Çok zaman geçmeden işi resmiyete dökmemiz gerektiğine kuşkum yok,” dedi. “Düşüncelerimizin bir an önce aynı yoldan akması gerekliliği hiç beklenemez. Bundan hoşlanmam da,” diye ekledi. “İnsanın düşüncelerinin, eşinden sadece yansıması çok tekdüze ve sıkıcı olur. Aman! Bunu Molly’ye anlatmalıyım; sevgili küçük kadın, bunu nasıl karşılayacağını merak ediyorum. Büyük ölçüde onun iyiliği için oldu.” Sonra Bayan Kirkpatrick’in iyi niteliklerini ve henüz atmış olduğu adımın kızı için kazandırdığı avantajları yinelerken kendini kaybetti.

O öğleden sonra, Hamley’e gitmek için çok geç olmuştu. Kuleler ve Kuleler’in çevresi Hamley’in aksi yönünde uzanıyordu. Böylece Bay Gibson, Malikane’ye gitmeden önce ertesi sabah oldu. Bayan Hamley oturma odasına gelmeden önce Molly’yle yarım saat özel olarak konuşacak zaman bulabilmek için ziyaretinin zamanlamasını ayarladı. Söylemek

zorunda olduğu haberi alınca kızının dostluğa ihtiyacı olacağını düşündü; ve Bayan Hamley'den başka bunu vermeye uygun bir kişi olmadığını biliyordu.

Parlak, sıcak bir yaz sabahıydı. Kollarını sıvamış adamlar erken yulaf hasatı yaparak tarlalarda çalışıyorlardı. Bay Gibson, atını yavaşça sürerken, onları yüksek çitlerin üzerinden görebiliyordu ve hatta biçilince düşen uzun demetlerin yatıştırıcı, ölçülü sesini bile duyuyordu. Çalışanlar konuşamayacak kadar terlemişti; ceketlerini ve kaplarını koruyan köpekler, Bay Gibson'un manzarayı seyretmek ve iyi geçmesini istediği görüşmeden önce bir mola almak için altında bir an durduğu karaağaçların diğer tarafında, yüksek sesle soluyarak yatıyorlardı. Bir dakika sonra, zayıflığı için kendine kızdı ve atını mahmuzladı. İyi bir tırıs gidişten sonra, Malikâne'ye geldi; ziyaretinin her zamanki saatinden erkendi ve hiç kimse onu beklemiyordu. Bütün seyisler tarlalardaydı; ama bunun Bay Gibson için çoz az anlamı vardı. Atını ahıra götürmeden önce beş dakika kadar yürüttü ve belki de gereksiz bir dikkatle inceleyerek kolanlarını gevşetti. Özel bir kapıdan eve girdi ve yarı yarıya Molly'nin bahçede olacağını ümit ederek oturma odasına yöneldi. Oradaydı ama dışarıda kalmak ona çok sıcak gelmişti, güneşten gözleri kamaşmıştı ve oturma odasının açık penceresinden içeri girmişti. Sıcaktan yorulduğu için bir koltukta uyuyakalmıştı. Başlığı ile açık kitabı dizinin üzerindeydi ve bir kolu cansız bir şekilde aşağı sallanıyordu. Çok yumuşak, genç ve çocuksu görünüyordu ve ona baktığında, babasının kalbi sevgiyle doldu.

Yere sarkan küçük, esmer elini alarak ve elinin içinde tutarak nazikçe, "Molly!" dedi. "Molly!"

Gözlerini açtı, bir an için gözlerinde hiçbir tanıma ifadesi yoktu. Sonra gözlerinin içine parlak bir ışık doldu, ayağa fırladı ve kollarını babasının boynuna dolayarak bağırmaya başladı:

"Ah, baba, canım, canım babam! Ben uyurken seni buraya getiren ne? Seni seyretme zevkinden mahrum kaldım."

Bay Gibson, daha önce olduğundan biraz daha fazla solgunlaştı. Hâlâ kızının elini tutuyordu ve konuşmadan, kızı bir kanapede yanına oturttu. Konuşmasına gerek yoktu; zaten Molly gevezelik ediyordu.

“Çok erken kalktım! Taze sabah havasında dışarıda olmak çok büyüleyici. Sanırım bu benim uykumu getirdi. Ama çok sıcak bir gün, değil mi? Bahsettikleri İtalyan göklerinin bundan daha mavi olup olmadıklarını merak ediyorum meşelerin arasında görülen şu ufak parça orada!”

Elini çekti ve iki elini de kullanarak babasının başını çevirdi; böylece babası, onun bahsettiği küçük parçayı görebildi. Molly, babasının alışılmadık sessizliğinden etkilenmişti.

“Bayan Eyre’den haber aldın mı baba? Hepsi nasıllar? Ve kızıl hastalığı ne olmuş? Biliyor musun baba, iyi göründüğünü sanmıyorum. Sana göz kulak olmam için beni evde istiyor olmalısın. Ne kadar zaman sonra eve gelebilirim?”

“İyi görünmüyor muyum? Sana öyle geliyor olmalı, kaz yavrusu. Olağandışı bir şekilde iyi hissediyorum; ve iyi görünmek zorundayım çünküsenin için bazı haberlerim var, küçük kadın.” (Görevini çok beceriksizce yaptığını hissetti ama konuya girmeye kararlıydı.) “Bunu tahmin edebilir misin?”

“Nasıl edebilirim?” dedi; ama ses tonu değişti ve bir içgüdüyle önceden tahmin ederek, açık bir şekilde rahatsız oldu.

Tekrar onun elini alarak, “Görüyorsun, canım,” dedi, “Benimki gibi bir ailede büyüyen bir kız olarak çok zor bir durumdasın, genç adamlar kendi adıma söylersem, onlar şaşırtıcı bir aptallığın parçaları. Ve ben çok fazla uzakta olmak zorunda kalıyorum.”

Gelecek olan şeyin belirsiz tahmininin kuvvetlenmesiyle kendini kötü hissederek, “Ama Bayan Eyre var,” dedi. “Sevgili Bayan Eyre, ondan ve senden başkasını istemiyorum.”

“Yine de, şimdiki gibi Bayan Eyre’in seninle olamadığı zamanlar var; onun evi bizimle değil; onun başka görevleri var. Bazı zamanlar çok şaşırıyorum; ama en sonunda ikimizi de daha mutlu edeceğini ümit ettiğim bir adım attım.”

Oldukça kuru bir sesle ona yardım ederek ve nazikçe elini onun elinden çekerek, “Tekrar evleneceksin,” dedi.

“Evet. Bayan Kirkpatrick’leonu hatırlıyorsun değil mi? Kuleler’de ona Clare diyorlar. Orada kaldığın gün, sana ne kadar nazik davrandığını hatırlarsın.”

Cevap vermedi. Hangi kelimeleri kullanacağını bilemiyordu. Öfkenin, nefretin, kızgınlığın hırsıyla göğsünde kaynayan her neyse ağlamaya ve çığlıklara ya da daha kötüsü hiçbir zaman unutulmayacak öfkeli sözlere yol açabilecek herhangi bir şey söylemekten korkuyordu. Sanki üzerinde durmuş olduğu kara parçası kıyıdan kopmuş ve sonsuz denize tek başına sürükleniyormuş gibiydi.

Bay Gibson, onun sessizliğinin doğal olmadığını gördü ve bunun nedenini yarı yarıya tahmin etti. Kendini bu fikre alıştırması için zamana gereksinmesi olduğunu biliyordu ve yine de sonunda onun mutluluğu için olduğuna inanıyordu. Üstelik son yirmi dört saattir korktuğu sırrın anlatılmış olduğunu, güvenin sağlandığını hissederek rahatlamıştı. Evliliğin tüm yararlarını özetleyerek devam etti; şimdi onları kalpten biliyordu.

“O, benim için uygun yaşta. Onun tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama kırk civarında olmalı. Daha genç birisiyle evlenmeyi istemem uygun olmazdı. Lord ve Leydi Cumnor ile kendisinin de dahil olduğu aile tarafından çok saygı görüyor. Kuşkusuz, içine girdiği çevrelerden edindiği çok uygun ve nazik davranışları var ve sen ve ben, kaz yavrusu, biraz kaba olabiliriz; şimdi davranışlarımızı düzeltmeliyiz.”

Bu küçük şaka konusunda ondan hiçbir tepki gelmedi. Bay Gibson, devam etti:

“Ev idaresine alışkın ekonomik ev idaresine de çünkü son yıllarda Ashcombe’da bir okulu vardı ve kuşkusuz büyük bir aile için her şeyi ayarlamak zorundaydı. Ve son olarak, ama en önemlisi, kuşkusuz gelip bizimle yaşayacak ve sana arkadaş bir kardeş olacak olan bir kızı varaşağı yukarı senin yaşında Molly.”

Hâlâ sessizdi. En sonunda şöyle söyledi:

“Bütün bunlar benim yokluğumda ayarlanabilsin diye mi beni evden gönderdin?”

Yüreğindeki tüm acılıkla konuştu ama ortaya çıkan etkiyle varsayılan kayıtsızlığından kurtuldu. Babası ayağa kalktı ve kendi kendine konuşarak hızla odadan çıktıne dediğini anlamadı ama arkasından koştu, karanlık taş koridorlardan, avlunun aydınlığına, ahırlara kadar onu izledi:

“Ah, baba, baba kendimde değilim bu tatsız ve nefret verici durum konusunda ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Atını dışarı çıkardı. Onun söylediğini işitip işitmediğini bilmiyordu. Atına binince, solgun, ciddi bir yüzle ona doğru döndü:

“İkimiz için de benim şimdi gitmemin daha iyi olacağını düşünüyorum. Unutmanın zor olacağı şeyler söyleyebiliriz. İkimiz de çok üzüldük. Yarına kadar daha yatışmış oluruz; bunun üzerinde düşünmüş olursun ve temel ilkenin büyük bir itici gücün demek istiyorum senin iyiliğin olduğunu görmüş olursun. Bayan Hamley’e söyleyebilirsinona kendim söylemek isterdim. Yarın yine geleceğim. İyi günler Molly.”

O gittikten sonra uzun süre boyunca atının toynaklarının, evin çayırlarının ilerisindeki taş döşeli yolun yuvarlak taşları üzerinde çıkardığı sesin kaybolmasından uzun süre sonra Molly, elleriyle gözlerine gölge yaparak ve onun siluetinin son olarak görüldüğü hava boşluğuna bakarak orada durdu. Nefesi kesilmiş gibi görünüyordu; sadece iki ya da üç kere, uzun aralıklarla, mutsuz bir şekilde, sonunda bir hıçkırığa dönüşerek, içini çekti. Sonunda arkasını döndü ama eve giremedi. Bayan Hamley’e anlatamadı. Babasının nasıl göründüğünü ve nasıl konuştuğunu ve onu bıraktığını unutamadı.

Bir yan kapıdan dışarı çıktı bu yol, gübreyi bahçeye getirdikleri zaman bahçıvanların geçtiği yoldu ve onun açıldığı yol çalılarla ve devamlı yeşil kalan bitkilerle ve üzerini kaplayan ağaçlarla mümkün olduğu kadar gizlenmişti. Hiç kimse ona ne olduğunu bilemeyecektive mutsuzluğun getirdiği nankörlükle kendi kendine hiç kimse umursamayacak diye ekledi. Bayan Hamley’in kendi kocası, kendi çocukları, eviyle ilgili yakından ilgilendiği konular vardıo çok iyi ve nazikti ama Molly’nin kalbinde

yabancıların karışamayacağı, acı bir keder vardı. Hızlı bir şekilde kendine koyduğu hedefe neredeyse bir dişbudak ağacının aşağı sarkan dallarıyla kaplanmış bir sıraya ormanın diğer yanındaki, ötedeki çayırlarla kaplı hoş eğime bakan, uzun geniş yürüme terasındaki sıraya gitti. Bu yol, belki de ağaçlarla ve bir kilisenin sivri tepesiyle, kırmızı kiremitlerle örtülü çatısı olan iki ya da üç tane eski kulübeyle ve uzakta yükselen mor toprak parçasıyla, bu güneşli, huzurlu toprak parçasını kontrol etmek için yapılmıştı. Belki eski günlerde Malikane'de geniş Hamley ailesi yaşarken, çemberli elbiseleri içinde bayanlar ve bellerinde kılıçları olan peruklu beyefendiler, gülümseyerek gezinirken geniş terası dolduruyorlardı. Ama şimdi hiç kimse orada gezinmeye aldırış etmiyordu. Terk edilmiş bir yoldu. Toprak Sahibi ve oğulları, ötedeki çayırlara giden küçük bir bahçe kapısına gitmek için buradan geçiyor olabilirlerdi; ama hiç kimse orada dolaşmıyordu. Molly, neredeyse, söğüdün altında saklanan sırayı ondan başka kimsenin bilmediğini düşünüyordu; çünkü tarlalar için mutfak bahçelerine ve ailenin sık gittiği süslü bölümlere bakmak ya da evden görünen yerleri düzenli tutmak için gerekenden daha fazla bahçıvan yoktu.

Sıraya gittiği zaman, bastırdığı keder duygusuna kendini bıraktı. Gözyaşlarının ve hıçkırıklarının kaynağını incelemekle uğraşmadı babası tekrar evlenecekti babası ona kızmıştı; çok yanlış yapmıştıbabası mutsuz olarak gitmişti; onun sevgisini kaybetmişti; o evlenecekti ondan uzaklaşacaktıçocuğundan küçük kızından onun kendi sevgili, sevgili annesini unutarak, uzaklaşacaktı. Böylece yorulana kadar hıçkırarak heyecanlı bir şekilde düşündü ve bir kere daha gözyaşlarına boğulmak için, bir süre sessiz kalarak kuvvet kazanmak zorunda kaldı. Kendini aşırı üzüntü için doğal bir taht olan toprağın üzerine attı ve eski yosun bürümüş sıraya yaslandı; bazen yüzünü ellerinin arasına gömüyordu; bazen sanki parmaklarının sıkı, acı dolu kavrayışı, zihinsel acısını yok edebilecekmiş gibi ellerini birbirine sıkıca geçiriyordu.

Ne çayırlardan dönen Roger Hamley'i gördü, ne de küçük beyaz kapının tıkırtısını duydu. O, gölleri ve hendekleri araştırmak için gitmişti ve omzunun üzerinde, içinde pis hazineleri olan ıslak, saplı ağı vardı. Öğle yemeği için eve geliyordu, teoride yemeği küçümser görünse de her zaman öğlenleri iyi bir iştahı olurdu. Ama annesinin onun arkadaşlığından hoşlandığını biliyordu; annesi, öğle yemeğine çok gerek duyardı. O

zamandan önce nadiren aşağı iner ve ailesine görünürdü. Bu yüzden annesinin hatırı için teorisinin üstesinden gelirdi ve armağanını, annesiyle birlikte yerken lezzetli, doyurucu bir tad olarak alırdı.

Eve giderken, yürüyüş terasını geçerken Molly'yi görmedi. Terasın sağındaki ormanlık patikada yirmi yarda kadar yürümüştü. Ağacın altındaki otların ve yabani bitkilerin arasından bakarken uzun zamandır çiçekli bir tane bulmaya çalıştığı ve sonunda parlak keskin gözleriyle rastladığı, nadir bir bitki gördü. İçindekileri tutmak için maharetli bir şekilde bükülmüş olan ağını indirdi. O, otların arasında yatarken, kendisi hafif ve iyi planlanmış adımlarla hazine aramaya gitti. O kadar büyük bir doğa aşığıydı ki, hiçbir şey düşünmeden ama alışkanlıkla her zaman gereksiz yere bir bitkinin üstüne basmaktan kaçınırdı; ne kadar uzun çabalarla büyüdüğünü ya da şimdi görünen ama önem verilmeyen bir böceğin onun içinde gelişebileceğini kim bilirdi?

Adımları onu, söğüt ağacının altındaki sıraya götürdü. Bu tarafta terasta olduğu kadar gözden uzak değildi. Durdu; yerde açık renkli bir elbise gördübirisi sıranın üzerinde yarı uzanmıştı, o an çok hareketsizdi, her kimse o kişinin hasta olup olmadığını ya da bayılıp bayılmadığını merak etti. Seyretmek için durdu. Bir ya da iki dakika içinde hıçkırıklar kelimeler yine başladı. Bu ezik bir sesle ağlayan Bayan Molly'ydi:

"Ah, baba, baba! Ne olursa olsun ama geri dön!"

Bir ya da iki dakika kendisinin görülmediğini zannederek onu bırakmanın daha nazik bir hareket olacağını düşündü; hatta ayak uçlarına basarak bir iki adım geri attı; ama sonra mutsuz hıçkırıkların tekrar başladığını duydu. Burası, annesinin yürüyebileceğinden daha uzaktı yoksa üzülecek ne olabilirdi? Annesi, bu kızın ziyaretçisinin doğal rahatlatıcısıydı. Ama doğru ya da yanlış, nazik ya da sıkıntı veren ne olursa olsun üzgün sesin yine rahatsız, yalnız, kederli bir şekilde konuştuğunu duyunca geri döndü ve söğütün altındaki yeşil çadıra doğru yürüdü. Bu şekilde ona yaklaşınca, Molly ayağa kalktı; hıçkırıklarını kontrol etmeye çalıştı ve içgüdüsel olarak ıslak, karışık saçlarını eliyle düzeltti.

Ciddi, nazik bir sempatiyle ona baktı ama tam olarak ne diyeceğini bilmiyordu.

Gözyaşlarının izlerini ve yüzünün karmakarışık olduğunu görmediğine onun yattığını, kalpten hıçkırdığını görmediğine inanmaya çalışarak, “Öğle yemeği zamanı mı?” dedi.

“Bilmiyorum. Öğle yemeği için eve gidiyordum. Ama bunu söylemeliyim üzüntülü olduğunu görünce gidemedim. Bir şey mi oldu? Sana yardım edebileceğim bir şey, demek istiyorum; çünkü eğer bu benim yararlı olamayacağım, özel bir üzüntüyse kuşkusuz soru sormaya hakkım yok.”

Molly, kendini, ağlayarak o kadar yormuştu ki, o an ne ayağa kalkabilecek ne de yürüyebilecek gücü yoktu. Sıraya oturdu, içini çekti ve yüzü o kadar soldu ki, Roger onun bayılacağını düşündü.

Çok gereksiz bir şekilde, “Bir dakika bekle,” dedi; çünkü Molly hareket edemiyordu ve ormanın içinde olduğunu bildiği bir su kaynağına doğru mermi gibi gitti ve bir iki dakika sonra dikkatli adımlarla, hemen o anda bir fincana dönüştürülmüş geniş yeşil bir yaprağın içinde biraz su getirerek döndü. Su az olsa da ona iyi geldi.

“Teşekkür ederim!” dedi; “Şimdi kısa bir süre içinde geri yürüyebilirim. Siz durmayın.”

“Bana izin verin,” dedi; “Siz bu kadar solgunken, annem benim sizin eve yalnız dönmenize izin vermemden hoşlanmaz.”

Böylece bir süre sessiz kaldılar; bu arada o ayrılıp, kısmen doğası gereği, kısmen de ona kendine gelecek zaman vermek için, söğüt ağacının bir ya da iki anormal yaprağını inceliyordu.

En sonunda Molly, “Babam yeniden evlenecek,” dedi.

Bunu, ona neden anlattığını söyleyemezdi; konuşmadan bir an önce bunu yapma niyetinde değildi. Roger, elinde tuttuğu yaprağı düşürdü, arkasına döndü ve ona baktı. Molly’nin zavallı, hüzünlü gözleri suskun bir yalvarmayla onunkiyle karşılaştığında gözyaşlarıyla doldu. Görünüşü, sözlerinden daha çok şey anlatıyordu. Roger ona cevap vermeden bir anlık bir duraksama oldu ve sonra biraz daha durdu çünkü onun sorusuna cevap olacağından kuşku duymadığı bir şey söylemesi gerektiğini hissetti.

“Bunun için mi üzgünsün?”

Gözlerini onunkilerden kaçırmadı, sesi çıkmamasına rağmen titreyen dudakları “Evet,” kelimesini biçimlendirdi. Roger şimdi yine yere bakarak, gevşemiş bir çakıl taşına ayağıyla hafifçe vurarak sessiz duruyordu. Düşünceleri yüzeye kelime biçiminde çıkmıyordu; tesellinin geleceği de, gerçek kaynağa giden yönü açıkça görene kadar, teselli vermeye uygun değildi. En sonunda konuştuneredeyse bu meseleyi kendisiyle tartışır gibiydi.

Değişik bir ses tonuyla ve yeniden Molly’ye bakarak, “Sevgi sorununu tamamen bir tarafa bırakan bazı durumlar olabilir gibi görünüyor. Bir annenin yerine geçecek birini bulmak neredeyse bir görev olmalı...Şuna inanabilirim ki,” dedi, “Bu adım büyük ölçüde babanın mutluluğu için olabilironu bir çok sorundan kurtarabilir ve ona sevimli bir arkadaş verebilir.”

Molly alçakgönüllü bir şekilde, “O, bana sahip. Bizim birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bilmiyorsunuzen azından onun benim için ne ifade ettiğini,” diye ekledi.

“Yine de, bunun en iyisi olduğunu düşünmüş olması lazım yoksa bunu yapmazdı. Bunun kendisinden çok senin için en iyisi olduğunu düşünmüş olması lazım.”

“Beni ikna etmeye çalıştığı şey bu.”

Roger, yine çakılı tekmelemeye başladı. İpucunun doğru tarafını yakalamamıştı. Aniden ona baktı.

“Size tanıdığım bir kızdan bahsetmek istiyorum. Annesi, o on altı yaşındayken öldübüyük bir ailenin en büyüğüydü. O zamandan beri gençliğinin en güzel dönemi boyunca kendini babasına adadı. Önce onu rahatlatan kişi olarak, daha sonra onun arkadaşı, dostu, sekreteri olarakne dersen de. Çok fazla işi olan bir adamdı ve eve sadece ertesi günün işlerini ayarlamak için gelirdi. Harriet her zaman yardım etmeye, konuşmaya ya da sessiz olmaya hazır olarak oradaydı. Sekiz ya da on yıl bu şekilde devam etti; ve sonra babası yeniden evlendiHarriet’tan çok fazla büyük olmayan

bir kadınla. Evet onlar bildiğim en mutlu insanlar böyle olacağını düşünmemiştin, değil mi?’

Molly dinliyordu, ama bir şey söyleyecek cesareti yoktu. Ama Harriet’in bu küçük hikâyesiyle ilgilenmiştiMolly’nin bu genç yaşında Bay Gibson’a yardım ettiğinden çok daha fazla kendi babasına yardım etmiş olan bir kız. En sonunda, “Bu nasıl oldu?” diye sordu.

Roger, ciddi bir hazırlıkla, “Harriet babasının mutluluğunu kendi mutluluğundan daha çok düşündü,” diye cevap verdi. Molly’nin temiz havaya ihtiyacı vardı. Yine biraz ağlamaya başladı.

“Eğer bu babamın mutluluğu içinse…”

“Buna inanıyor olmalı. Ne düşünürsen düşün ona bir şans ver. Üzüldüğünü ve sıkıldığını görürse dediğin gibi onun için çok şey ifade ediyorsan fazla rahat edemez diye düşünüyorum. Bayanın kendisi deeğer Harriet’in üvey annesi bencil bir kadın olsaydı ve her zaman kendi isteklerinin yerine getirilmesini isteseydi; ama öyle değildi. Harriet’in babasının mutlu olmasını istediği kadar, o da Harriet’in mutlu olmasını istiyordu ve babanın müstakbel karısı da, böyle insanların nadir bulunmasına rağmen belki bu tip bir kadındır.”

Molly, “Ama öyle olduğunu düşünmüyorum,” diye mırıldandı, canlanan anılar onun aklına Kuleler’de kaldığı günün ayrıntılarını getiriyordu.

Roger, bu kuşkulu konuşmadan dolayı Molly’nin nedenlerini dinlemek istemedi. Bay Gibson’un aile hayatı, geçmişi, şu anı ve geleceği konusunda, beklenmedik bir şekilde rastladığı ağlayan kızı rahatlatabilmesi ve ona yardım edebilmesi için mutlaka gerekli olandan daha fazla şey işitmeye hakkı yokmuş gibi hissetti. Üstelik eve gitmek istiyordu ve öğle yemeği zamanında annesiyle olmak istiyordu. Yine de onu yalnız bırakamıyordu.

“Doğru olan, herkes için en kötüsünü değil, en iyisini ümit etmektir. Bu, herkesçe bilinen bir gerçeğe benziyor ama beni şimdiden rahatlattı ve bir gün sen de bunu yararlı bulursun. İnsan her zaman kendini değil, diğerlerini de düşünmelidir ve insanlara kötü taraftan, önyargı ile bakmamak en

iyisidir. Öğütlerim uzun değil, değil mi? Onlar öğle yemeği için iştahını açtı mı? Biliyor musun, öğütler beni her zaman acıktırır.”

Onun, ayağa kalkıp kendisiyle birlikte gelmesini bekliyor gibiydi, gerçekten de öyleydi. Ama onu yalnız bırakmaması gerektiğini anlamasını istiyordu. Molly ağır ağır kalktı, o kadar ağırdı ki eğer onu bırakıp gidebilseydi, ne kadar çok yalnız bırakılmayı tercih ettiğini söylüyordu. Molly çok zayıftı ve yolda çıkıntı yapan bir ağacın düzensiz bir şekilde yayılmış olan köklerine takılarak tökezledi. Sessiz olmasına rağmen dikkatli olan Roger, bu tökezlemeyi gördü ve onun düşmesini engellemek için elini uzattı. Olay bittikten sonra bile hâlâ onun elini tutuyordu; bu küçük fiziksel başarısızlık, onun ne kadar genç ve çaresiz olduğunu göstererek kalbini etkiledi ve ayrılmadan önce baş başa yürüyüşleri ev yaşamının genel aşinalığına karışmadan önce onda bulduğu üzüntü tutkusunu hatırlayarak ve onun için küçük, hassas bir teselli parçası olmayı özleyerek onu istemeye başladı. Yine de ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Oturma odası pencerelerine ve bahçe kapısına yaklaşırken en sonunda, “Bana önemli şeyler öğrettin,” diye söze başladı. “Hiçbir zaman ne hissettiğimi ifade etmeyi başaramam bir şekilde filozofça konuşmaya başlarım ama senin için üzgünüm. Evet, üzgünüm; değişik olaylar söz konusu olduğundan sana yardım etmek benim gücümün ötesinde, ama senin için bir şekilde hakkında konuşulmamasının en iyisi olduğunu hissedebiliyorum çünkü bunun yararı olamaz. Senin için ne kadar üzüldüğümü hatırla! Hakkında konuşulmamasının en iyisi olduğunu tekrar söylememe rağmen, her zaman seni düşünüyor olacağım.”

Molly nefes nefese, “Üzüldüğünü biliyorum,” dedi ve sonra ondan ayrıldı; içeri, merdivenlerden yukarı, kendi odasının yalnızlığına koştu. Roger doğrudan, o herhangi bir şeyle birlikte olabildiği için ziyaretçisinin esrarengiz geç kalışından dolayı oldukça kızmış olarak, tadılmamış öğle yemeği için masada oturan annesinin yanına gitti; çünkü Bay Gibson’un geldiğini ve gittiğini öğrenmişti; ama onun için bir not bırakıp bırakmadığını keşfedememişti. Bazı kimselerin hastalık hastalığı olarak gördüğü kendi sağlığı konusundaki endişesi onun her zaman, özellikle doktorunun dudaklarından dökülen akıllı sözleri istemesini sağlıyordu.

“Neredeydiniz Roger? Molly nerede?Bayan Gibson demek istiyorum,” Çünkü aynı evde yaşamak zorunda kalan genç erkek ve genç kız arasına bir resmiyet engeli koymak için dikkatli davranıyordu.

“Gölün dibini taramaya gittim. (Bu arada ağımı terasın yolunda bıraktım.) Bayan Gibson’u orada otururken buldum, kalbi kırılmış gibi ağlıyordu. Babası tekrar evlenecek.”

“Tekrar evleniyor! Böyle mi diyorsun.”

“Evet, evleniyor; ve Molly buna çok üzülüyor, zavallı kız. Anne ona bir bardak şarap, bir fincan çay ya da bu çeşit bir şeyle birini yollayabilirsen iyi oluro neredeyse bayılıyordu.”

Bayan Hamley kalkarak, “Ona ben kendim gideceğim, zavallı çocuk,” dedi.

Elini onun koluna koyarak, “Gerçekten gitmemelisin,” dedi. Zili çalarak, “Zaten seni çok fazla beklettik; oldukça solgun görünüyorsun. Hammond onu götürebilir,” diye devam etti. Çok şaşırarak tekrar oturdu.

“Kiminle evlenecek?”

“Bilmiyorum. Sormadım ve o da bana anlatmadı.”

“Erkekler böyle yapar. Meselenin en önemli tarafı onun kiminle evleneceği.”

“Sormam gerektiğini söyleyebilirim. Ama bir şekilde ben böyle konularda iyi değilim. Onun için oldukça üzüldüm ve ne diyeceğimi bilemedim.”

“Ne dedin?”

“Gücümün yettiği en iyi öğüdü verdim.”

“Öğüt! Onu teselli etmen gerekirdi. Zavallı küçük Molly!”

“Eğer öğüt iyi ise, bunun en iyi teselli olduğunu düşünüyorum.”

“Bu, öğütle ne kastettiğine bağlı. Şşş! İşte geliyor.”

Molly, onları şaşırtarak, normal görünmeye çalışarak aşağı indi. Gözlerini yıkamış ve saçını düzeltmişti; ağlamasını önlemek ve sesini düzenli bir şekilde kullanmak için büyük bir mücadele veriyordu. Acı ve ıstırap görüntüsüyle Bayan Hamley’ e üzüntü çektirmek istemiyordu. Roger’in kendinden çok başkalarını düşünme konusundaki kararına uyduğunu bilmiyorduama öyle yapıyordu. Bayan Hamley oğlundan şimdi işitmiş olduğu haberlere başlamasının akıllıca olup olmayacağından emin değildi; ama kendisi başka şey konuşmayacak kadar bu konuyla doluydu. “Babanın tekrar evleneceğini işittim, canım. Kiminle olduğunu sorabilir miyim?”

“Bayan Kirkpatrick. Sanırım o, uzun süre önce Cumnor Kontesi’nde mürebbiye idi. Onlarda çok kalıyor ve ona Clare diyorlar. Onu çok sevdiklerine inanıyorum.” Molly, müstakbel üvey annesi için bildiği en uygun şekilde konuşmaya çalıştı.

“Onu duyduğumu zannediyorum. Öyleyse çok genç değil! Yani olması gerektiği gibi. O da bir dul. Bir ailesi var mı?”

“Sanırım bir kızı var. Ama onun hakkında çok az şey biliyorum.”

Molly tekrar ağlamak üzereydi.

“Zararı yok, canım. Zamanla her şey iyi olur. Roger hiçbir şey yemedin; nereye gidiyorsun?”

“Dip tarama ağımı almaya. Kaybetmek istemediğim şeylerle dolu. Üstelik genel bir kural olarak, hiçbir zaman çok yemem.” Gerçek kısmen söylendi, tamamen değil. Roger, ikisini yalnız bırakmanın daha iyi olduğunu düşündü. Annesinin o kadar hoş bir sempati gücü vardı ki, onunla yalnız kalırsa kızın kalbindeki sızıyı dışarı çıkarırdı. O gider gitmez Molly, zavallı şişmiş gözlerini kaldırdı ve Bayan Hamley’e bakarak şunu söyledi: “Bana çok iyi davrandı. Dediği her şeyi yapmaya ve hatırlamaya çalışıyorum.”

“Bunu işittiğime sevindim, canım; çok sevindim. Bana söylediklerinden, sana küçük bir konferans vermiş olduğundan korktum. Onun iyi bir kalbi

var ama davranışı Osborne kadar duyarlı değil. Roger bazen biraz kaba oluyor.”

“O zaman kabalığı seviyorum. Bana iyi geldi. Bana ne kadar kötü olduğumu hissettirdioh, Bayan Hamley, bu sabah babama gerçekten kötü davrandım.”

Ayağa kalktı, kendini Bayan Hamley’in kollarına attı ve onun göğsünde hıçkırdı. Şimdi üzüntüsü, babasının yeniden evleneceği gerçeğinden değil, kendi kötü davranışından kaynaklanıyordu.

Eğer Roger, kelimelerinde duyarlı değilse bile, işlerinde öyleydi. Mantıksızca ve belki de Molly’nin acısı ona abartılmış göründüğünden bu ona gerçekten acı veriyordu; ve o bunu hafifletmek için yeterince kendine özgü biçimde, kendi bildiği şekilde bazı acılara katlandı. O akşamüstü mikroskobunu ayarladı ve sabahki gezintisinde topladığı kıymetli şeyleri küçük bir masaya koydu. Sonra annesine, gelip onları değerlendirmesini söyledi. Kuşkusuz Molly de geldi ve onun asıl niyeti buydu. Onun kendi uğraşıyla ilgilenmesine çalıştı, onun ilk baştaki küçük merak kırıntısından hoşlandı ve onu, daha fazla bilgi için uygun bir isteğe dönüşmesi amacıyla yönlendirdi. Sonra konuyla ilgili kitapları çıkardı, hafifçe ağdalı ve teknik olan dili evdeki günlük konuşma biçimine çevirdi. Molly, yatma saatine kadar olan uzun saatlerin nasıl geçeceğini merak ederek akşam yemeğine inmişti. Bu saatler boyunca aklını her şeyden çok meşgul eden konu hakkında konuşmamalıydı; çünkü öğleden sonraki baş başa konuşmaları sırasında Bayan Hamley’i zaten çok yormuş olmasından korkuyordu. Ama dua ve yatma zamanı onun beklediğinden daha önce geldi; yeni bir genel düşünceyle güçlenmişti ve Roger’a çok minnettardı. Şimdi gelecek olan yarın ve babasına yapılacak olan bir pişmanlık itirafı vardı.

Ama Bay Gibson konuşmayı ya da kelimeleri istemedi. Herhangi bir zamanda duyguların ifade edilmesinden hoşlanmıyordu. Belki de kızının ve kendisinin tamamen düşüncesizce hareket ederek uyum içinde olmadıkları açıkça görülen bir konuda, ne kadar az konuşurlarsa o kadar iyi olacağını hisetti. Babası, onun pişmanlığını gözlerinden okudu; ne kadar acı çektiğini gördü; ve sonuç olarak kalbinde keskin bir sancı hissetti. Ve, “Tamam, tamam, yeter. Söylemek istediğin her şeyi biliyorum. Küçük Molly’im benim aptal küçük kaz yavrum seni,senin kendini bildiğinden daha iyi

biliyorum. Sana bir davetiye getirdim. Leydi Cumnor, senin, gelecek Perşembe gününü gidip Kuleler'de geçirmeni istiyor," diyerek onun önceki günkü davranışı için duyduğu pişmanlığı dile getirmesini engelledi.

"Benim gitmemi istiyor musun?" dedi; kalbi acıyordu.

"Senin ve Hyacinth'in birbirinizi daha iyi tanımanızı birbirinizi sevmeyi öğrenmenizi istiyorum."

Molly tümüyle şaşırarak, "Hyacinth!" dedi.

"Evet; Hyacinth! İşittiğim en aptalca isim; ama onun adı bu ve onu böyle çağırmak zorundayım. Leydi hazretlerinin ve Kuleler'deki tüm ailenin onu çağırdığı Clare'e dayanamam; ve "Bayan Kirkpatrick" de resmi ve adını kısa süre sonra değiştireceğinden anlamsız olur."

Molly sanki acayip, bilinmeyen bir dünyada yaşıyormuş gibi; "Ne zaman baba?" diye sordu.

"Mikail yortusuna kadar değil." Ve sonra kendi düşüncelerine devam ederek, "Ve en kötüsü de, gitmiş ve kendi etkili ismini kızına vererek sürdürmüş. Cynthia! İnsan, Ay'ı ve Ay' daki elinde çalı çırpı demeti tutan adamı düşünüyor. Senin adın sadece Molly olduğu için minnettarım, çocuğum."

"O kaç yaşındaCynthia demek istiyorum?"

"İsmine alıştın. Cyntiha Kirkpatrick'in senin yaşında olduğunu zannediyorum. Fransa'da okulda, görgü ve zarafet öğreniyor. Düğün için eve gelecek; o zaman onunla tanışabileceksin; ama sanırım bir yarı yıl için daha okula geri dönecek."

11.Arkadaş Olmak

Bay Gibson, Cynthia Kirkpatrick'in, annesinin düğününde bulunmak için İngiltere'ye döneceğine inanıyordu; ama Bayan Kirkpatrick'in böyle bir niyeti yoktu. Genel olarak dendiği gibi kararlı bir kadın değildi ama bir şekilde hoşlanmadığı, kaçındığı ve sevdiği şeyleri yapmaya ya da sahip olmaya çalışırdı. Zaten ne zaman ve nasıl evleneceği konusunda yönlendirilmiş olduğu konuşmada, Bay Gibson'un, Molly ve Cynthia'nın iki nedime olması önerisini sessizce dinlemiş olmasına rağmen, yine de onun için solgun gelinin, annesinin yanında, genç kızının güzelliğini ortaya koymasının ne kadar uygunsuz olacağını hissetmişti; ve düğün için ileri düzenlemeler daha belirgin hâle gelince, kendi aklında Cynthia'nın Boulogne'deki okulunda sakince kalmasının daha iyi olacağını düşündü.

Bayan Kirkpatrick, Bay Gibson'la nişanlanmasının ilk gecesinde tamamen hızlı bir evlilik bekleyerek yatağa gitmişti. Buna, okul işletmenin esaretinden kurtulma olarak bakıyordu: Ev kirası ve vergileri, yiyeceği, temizliği ve gerekli hocaları ödemeye ancak yetecek kadar öğrencisi olan, kâr getirmeyen bir okuldu. İşlerini halletmek ve elbiselerini toplamak dışında Ashcombe'a geri dönmek için bir neden görmüyordu. Bay Gibson'un isteğinin, evliliğin çabuk olması için baskı yapmak ve onun ağır okul işini sürdürmemesi ama onu şimdi ve sonsuza kadar bırakması için ısrar etmek olacağını ümit ediyordu. Hatta aklında onun için çok hoş, çok ateşli bir konuşma hazırladı. Öğrencilerin ebeveynlerine okulu sürdürmeyi düşünmediğini ve kızlarının eğitimi için yaz ortası tatillerinden biri olan son hafta içinde, başka bir yer bulmalarını söyleme konusunda ona baskın çıkmak ve sahip olması gerektiğini hissettiği vicdani duyguları yıkmak için oldukça yeterli kuvvetteydi.

Ertesi sabah kahvaltıda Leydi Cumnor, iki orta yaşlı aşığın düzenlemeleri ve işleri konusunda karar vermeye başladığı zaman bu, Bayan Kirkpatrick'in planları üzerinde daha çok bir soğuk duş etkisi yaptı.

"Kuşkusuz okulunu bir anda bırakamazsın, Clare. Düğün Noel'den önce olmaz ama bu çok iyi olacak. Biz hepimiz Kuleler'de olacağız; ve çocuklar için, Ashcombe'a gidip seni evlenmiş görmek çok hoş bir eğlence olacak."

“Sanırım korkarım Bay Gibson’un çok uzun süre beklemekten hoşlanacağına inanmıyorum; erkekler bu şartlar altında sabırsız olurlar.”

“Ah, saçmalık! Lord Cumnor, seni kiracılarına tavsiye etmişti ve onların herhangi bir sıkıntıya düşmelerinden hoşlanmayacağından eminim. Bay Gibson bunu bir anda görecektir. O, anlayışlı bir adamdır yoksa bizim aile doktorumuz olamazdı. Şimdi küçük kızın hakkında ne yapacaksın? Henüz karar vermedin mi?”

“Hayır. Dün çok az zaman var gibi görünüyordu ve insan heyecanlandığı zaman herhangi bir şeyi düşünmek çok zor oluyor. Cynthia neredeyse on sekiz yaşında, eğer Bay Gibson isterse, bir mürebbiye olacak kadar büyüdü, ama isteyeceğini sanmıyorum. O çok cömert ve nazik.”

“Peki! Bugün bazı işlerini halletmen için sana izin vermem gerek. Onu duygusallık için harcama, bunun için çok yaşlısın. Birbirinizi açık bir şekilde anlayın; bu uzun bir hayat boyunca sizin mutluluğunuz için olacak.”

Böylece onlar, bir ya da iki şey konusunda açık bir anlaşmaya vardılar. Bayan Kirkpatrick’i ümitsizliğe düşürmesine rağmen Bay Gibson’un, öğrencilerinin ebeveynlerinin güvenini sarsmayla ilgili olarak Leydi Cumnor’dan daha fazla fikre sahip olmadığını gördü. Kendi evinde, yeni eşinin koruması altında olana kadar Molly’ye ne olacağı konusunda gerçekten ciddi bir kayba uğramış olmasına rağmen ve evle ilgili kaygıları onu her geçen gün daha çok rahatsız etmesine rağmen, okulu onun hatrına doğru olandan bir hafta daha önce kapatması için onu ikna etmeyi düşünmeyecek kadar onurluydu. İkna etme işinin ne kadar kolay olacağını bile görmüyordu. Bütün çekici numaralarıyla onu, düğünün Mikail yortusunda olması için sabırsızlanmaya yönlendiremedi.

“Hyacinth, bir kere benim eşim evimin hanımı zavallı küçük Molly’nin annesi ve koruyucusu olunca, bunun bana ne kadar rahatlık ve ferahlık vereceğini sana anlatamam; ama senin insanlarla daha önce yaptığın anlaşmalara karışmayacağım. Bu doğru olmaz.”

“Teşekkür ederim, benim aşkım. Ne kadar iyisin! Bir çok erkek sadece kendi isteklerini ve çıkarlarını düşünür! Eminim benim sevgili

öğrencilerimin ebeveynleri sana hayran olacaklaronların çıkarlarını bu kadar düşündüğün için oldukça şaşıracaklar.”

“O zaman onlara söyleme. Hayran olunmaktan nefret ederim. Neden başka bir tane bulmak için zamanları olana kadar okulu devam ettirmenin senin fikrin olduğunu söylemiyorsun?”

Her şeyi göze alarak, “Çünkü değil,” dedi. “Seni mutlu etmeye can atıyorum; evini senin için bir dinlenme ve rahat etme yeri yapmayı istiyorum; ve senin tatlı Molly’ne, onun annesi olduğum zaman yapmayı ümit ettiğim gibi, sevgi göstermek istiyorum. Bana ait olmayan bir fazileti kendime alamam. Kendim için konuşmam gerekirse, “İyi insanlar Mikail yortusuna kadar kızlarınız için bir okul bulunçünkü o zamandan sonra gitmem ve başkalarını mutlu etmem gerekecek,” derdim. Kasım’daki uzun at yolculuklarını düşünmeye dayanamıyorumgece ıslak olarak eve geleceksin ve sana bakacak kimse olmayacak. Oh! Eğer bunu bana bırakacak olursan, ebeveynlere, kızlarını kalbi orada olmayan birinin bakımından uzaklaştırmalarını önerirdim. Mikail yortusundan önce herhangi bir zamana izin veremesem de bu adil ya da doğru olmaz eminim bana ısrar etmeyeceksinsen çok iyisin.”

“Peki, onlara doğru davrandığımızı kabul edeceklerini düşünüyorsan, bütün kalbimle Mikail yortusu olmasını istiyorum. Leydi Cumnor ne der?”

“Oh! Ona senin hizmetçilerinle olan sorunlarından ve Molly’den dolayı, onunla mümkün olan en kısa sürede yeni bir ilişki kurmak çok arzu edilen bir şey olacak beklemeyi sevmeyeceğinden korktuğumu anlattım.”

“Kuşkusuz; öyle olacak. Zavallı çocuk! Nişanlanma haberinin onu ürkütmüş olmasından korkuyorum.”

Bay Gibson’un duyarlılık ve sevgisinde, kızının geride kalmasını istemeyerek Bayan Kirkpatrick, “Cynthia da bunu derinden hissedecek,” dedi.

Bay Gibson, kalbinin sakınmasız sıcaklığıyla, “Düğüne gelmesini sağlayalım! O ve Molly nedime olmalılar,” dedi.

Bu plan, Bayan Kirkpatrick'e tamamen uymadı; ama kabul edilebilir bir bahane bulana kadar ona karşı çıkmamanın en iyisi olduğunu düşündü ve belki de gelecekteki koşullarda bazı nedenler doğal olarak ortaya çıkacaktı; sadece gülümsedi ve yumuşak bir şekilde elinde tuttuğu eli sıktı.

Kuleler'de beraber geçirecekleri günün bitmesini en çok isteyenin Bayan Kirkpatrick mi, yoksa Molly mi olduğu bir soruydu. Bayan Kirkpatrick, bir sınıf olarak kızlardan oldukça bıkmıştı. Hayatının bütün denemeleri bir şekilde kızlara bağlıydı. Bir mürebbiye olduğunda çok gençti ve gittiği ilk yerde, öğrencileriyle yaptığı mücadelelerde üstün geldi. Görünüş ve davranışlarındaki zarafet, karakter ve kazanımlarından çok başarıları, iyi "durumları" elde etmeyi onun için diğerlerinden daha kolay hâle getirdi ve bazı yerlerde en sevilen kişi oldu; ama hâlâ sürekli olarak yaramaz ya da inatçı, veya çok vicdanlı ya da sert değerlendirmelerde bulunan, meraklı ve dikkatli kızlarla karşılaşıyordu. Ve tekrar Cynthia doğmadan önce, üç ya da dört akrabası ölürse onun bir baronet olması olasılığını düşünerek, bir erkek için can atmıştı; ve bir erkek yerine, al sana, o bir kızdı! Ne olursa olsun, kızlara karşı "hayatının baş belaları" olarak özetlenecek olan hoşnutsuzluluğuyla birlikte (ve onun nefreti Ashcombe'da "genç bayanlar" için bir okul işlettiği gerçeğiyle azalmadı) temel olarak gözlerinde kendine hayran olduğunu okuduğu, siyah saçlı, uykulu bir çocuk olarak hatırladığı yeni üvey kızına karşı, gerçekten olabildiğince nazik olmak istiyordu. Bayan Kirkpatrick, Bay Gibson'u temel olarak, kendi hayatını kazanma mücadelesinden yorulduğu için kabul etti; ama kişisel olarak onu sevdihatta onu kendi ağır biçiminde sevdi ve onun kızına karşı iyi olmaya karar verdi ama sanki onun oğluna karşı iyi olması daha kolaymış gibi hissetti.

Molly kendini, bildiği şekilde destekliyordu. Kuleler'e giderken sürekli, "Harriet gibi olacağım. Diğerlerini düşüneceğim. Kendimi düşünmeyeceğim," diye tekrarlıyordu. Ama günün sona ermesini istemekte bir bencillik yoktu ve bunu yürekten istiyordu. Bayan Hamley onu oraya arabayla gönderdi, araba bekleyecek ve gece onu geri getirecekti. Bayan Hamley, Molly'nin iyi bir izlenim bırakmasını istiyordu ve hazırlanmadan önce gelip kendini göstermesi için onu çağırttı.

"İpekli elbiseni giymebeyaz müslin elbisen en iyisi, canım."

“İpekli elbisem uygun değil mi? O tamamen yeni! Buraya geleceğim için aldım.”

“Yine de, sana en iyi uyanın beyaz müslin elbisen olduğunu düşünüyorum.” Bayan Hamley’in aklında, “Ne olursa olsun da, o çirkin ekoseli ipekli olmasın,” düşüncesi vardı; ve onun sayesinde Molly, Kuleler’e küçük bir antika gibi görünerek ama eski moda da olsa, tamamen bir hanımefendi gibi gitti. Babası onu orada karşılayacaktı; ama hastaları tarafından alıkonulmuştu ve Bayan Kirkpatrick’le kendisi karşılaşmak zorunda kaldı. Kuleler’deki son üzücü günün anısı aklında sanki dünmüş gibi tazeydi. Bayan Kirkpatrick, olabildiği kadar okşayıcıydı. İlk selamlaşmalar bittikten sonra kütüphanede beraber otururken, Molly’nin elini ellerinde tuttu. Onu zaman zaman okşamaya devam ediyordu ve onun kızaran yüzüne bakarken, sevecen bir memnuniyetle anlaşılmaz sesler çıkarıyordu.

“Ne gözler! Aynı sevgili babanınki gibi! Birbirimizi ne kadar çok seveceğizdeğil mi, canım? Onun hatrı için!”

Molly, cesur bir şekilde, “Deneyeceğim,” dedi; ve sonra cümlesini bitiremedi.

Bayan Kirkpatrick, yumuşak bir şekilde onun buklelerinden birini beyaz şakağından kaldırarak, “Ve aynı güzel siyah bukleli saçları almışsın,” dedi.

Molly “Babamın saçları beyazlıyor,” dedi.

“Öyle mi? Hiç görmedim. Hiçbir zaman da görmeyeceğim. Benim için her zaman erkeklerin en yakışıklısı olacak.”

Bay Gibson, gerçekten çok yakışıklı bir adamdı ve bu övgü Molly’nin çok hoşuna gitti; ama şunu söylemekten kendini alamadı:

“Yine de yaşlanacak ve saçı beyazlayacak. Sanırım yine yakışıklı olacak ama genç olmayacak.”

“Ah! İşte bu, aşk. O her zaman yakışıklı olacak, bazı insanlar her zaman öyledir. Ve o, seni çok seviyor, canım.” Molly’ nin yüzü kızardı. Bu yabancı

kadından kendi babasının sevgisinin teminatını istemiyordu. Kızmaktan kendini alamadı; bütün yapabildiği sessiz durmak oldu. “Senden nasıl bahsettiğini bilmiyorsun; senden “küçük hazinesi” diye bahsediyor. Bazen neredeyse kıskanıyorum.”

Molly elini çekti ve kalbi sertleşmeye başladı; bu konuşmalar onun için çok kulak tırmalayıcıydı. Ama dişlerini sıktı ve “iyi olmaya” çalıştı.

Molly’nin gözlerindeki bulutu görerek, “Onu çok mutlu etmeliyiz. Evde onu rahatsız edecek çok şey olmasından korkuyorum; ama şimdi onların hepsini uzaklaştıracağız. Bana onun sevdiği ve sevmediği şeyleri anlatmalısın,” dedi, “Kuşkusuz sen bunları bilirsin.”

Molly’nin yüzü biraz açıldı; kuşkusuz biliyordu. Onu bu kadar uzun süre, herkesten daha iyi anladığına inanmaksızın seyretmemiş ve sevmemişti; ama nasıl onunla evlenmeyi isteyecek kadar Bayan Kirkpatrick’i sevmiş olması onun bilinçsiz olarak anlaşılmaz olarak kabul ettiği, çözülmemiş bir sorundu. Bayan Kirkpatrick devam etti: “Her erkeğin sevdiği ve sevmediği şeyler vardır, en akıllısının bile. En önemsiz şeylerden bile ölçüsüz şekilde rahatsız olan bazı beyefendileri tanıyorum; bir kapıyı açık bırakmak ya da çay tabağına çay damlaması veya bükülerek giyilmiş bir atkı. Çünkü,” diye devam etti sesini alçaltarak, “Lord Hollingford’un ayakkabılarını holdeki iki paspasa birden silmediği için bir daha çağırılmadığı bir ev biliyorum! Şimdi bana, sevgili babanın bu gibi durumlarda en sevmediği şeyleri anlatmalısın ve ben bunlardan kaçınmaya çalışayım. Onu hoş tutmakta benim küçük arkadaşım ve yardımcım olmalısın. Onun en küçük isteklerini bile yerine getirmek benim için büyük bir zevk olacak. Benim elbisem hakkında daen çok hangi renkleri sever? Onun onaylayacağı bakış açısıyla gücümün yettiği her şeyi yapmak istiyorum.”

Molly bütün bunlardan mutlu oldu ve her şeye rağmen belki de babasının gerçekten kendisi için iyi bir şey yapmış olduğunu düşünmeye başladı. Eğer onun yeni mutluluğuna yardımcı olabilirse bunu yapmalıydı. Böylece çok dürüst bir şekilde, Bay Gibson’un istekleri ve davranışları konusunda düşünmeye; onu evde en çok rahatsız eden şeyleri bulmaya çalıştı.

“Sanırım,” dedi, “Babam bir çok konuda özel bir şey istemez; ama akşam yemeklerimizin zamanında eve geldiği zaman tamamen hazır olmamasının

onu huzursuz ettiğini düşünüyorum. Görüyorsunuz her zaman uzun yolculuklara çıkıyor; eve gelmek için uzun bir yolculuk daha yapıyor ve akşam yemeğini yemesi için sadece yarım saati bazen de sadece çeyrek saati oluyor.”

“Teşekkür ederim, benim canım. Dakiklik! Evet; bu bir ev için büyük bir şeydir. Ashcombe’da benim genç bayanlarıma uygulamak zorunda kaldığım da bu. Zavallı, sevgili Bay Gibson’ un bu kadar çok çalıştıktan sonra akşam yemeğinin hazır olmamasına sinirlenmesine şaşmamalı!”

“Eğer hazır olursa, babam onun ne olduğuna aldırış etmez. Eğer ahçı akşam yemeği için ekmek ve peynir gönderirse, onu bile yer.”

“Ekmek ve peynir! Bay Gibson peynir mi yiyor?”

Molly, masum bir şekilde, “Evet; onu çok sever,” dedi. “Başka hiçbir şey istemeyecek kadar yorgun olduğunda kızarmış peynir yediğini biliyordum.”

“Ah! Ama canım bunu değiştirmeliyiz. Babanın peynir yediğini düşünmekten hoşlanamam; bu kötü kokulu, bayağı bir şey. Ona bir omlet ya da daha zarif bir şey yapacak bir ahçı almalıyız. Peynir sadece mutfağa uyar.”

Molly “Babam onu çok sever,” diye ısrar etti.

“Ah! Ama biz onu bundan kurtarmalıyız. Peynirin kokusuna dayanamam; ve beni rahatsız ettiği için üzüleceğinden eminim.”

Molly sessizdi; babasının sevdiği ya da sevmediği şeyleri anlatmakta çok titiz olmanın iyi olmadığını keşfetti. Bunları bulmayı, Bayan Kirkpatrick’in kendisine bırakması daha iyiydi. Rahatsız edici bir duraklama oldu; ikisi de söyleyecek uygun bir şey bulmaya çalışıyorlardı. En sonunda Molly konuştu. “Lütfen! Cynthia kızınız hakkında bir şeyler öğrenmekten çok hoşlanacağım.”

“Evet, ona Cynthia de. Sevimli bir isim değil mi? Cynthia Kirkpatrick. Benim eski ismim olmasına rağmen çok sevimli değil. Hyacinth Clare. İnsanlar bana çok uyduğunu söylerdi. Bir beyefendinin 53. alayda bir

teğmendi bu konuda yaptığı bir akrostişi sana göstermem lazım. Oh! Birbirimize söyleyecek çok şeyimiz olduğunu görüyorum!”

“Ama Cynthia?”

“Ah, sevgili Cynthia. Ne bilmek istiyorsun, canım?”

“Babam onun bizimle yaşayacağını söyledi! Ne zaman gelecek?”

“Oh, bu nazik babanın sevimliliği değil mi? Başka bir şey düşünmüyordum ama Cynthia eğitimini tamamladığı zaman bir mürebbiye olacak; bunun için yetiştirildi ve büyük avantajları var. Ama iyi, sevgili Bay Gibson bunu duymadı. Dün okulu bitirince gelip bizimle oturmasını söyledi.”

“Okulu ne zaman bitirecek?”

“İki yıl gitti. Gelecek yazdan önce bırakmasına izin vermem gerektiğini sanmıyorum. Fransızca öğrenmesinin yanı sıra, İngilizce öğretiyor. Gelecek yaz eve gelecek ve o zaman mutlu bir dörtlü olmayacak mıyız?”

Molly, “Öyle umarım,” dedi.

Bayan Kirkpatrick’in, evliliğinin ima edilmesinden ne kadar hoşlanacağını bilmeyerek ürkek bir biçimde, “Ama düğüne gelecek değil mi?” diye devam etti.

“Baban ona gelmesi için yalvardı; ama tamamen karar vermeden önce bunu biraz daha düşünmeliyiz. Yolculuk büyük bir masraf!”

“Size benziyor mu? Onu görmeyi çok istiyorum.”

Molly’nin saçına dokunarak ve ona duygusal bir hatırlama ifadesiyle bakarak, “İnsanlar onun çok güzel olduğunu söylüyor. Parlak renkler içinde, herhâlde benim gibi bir şey. Ama ben tam şu anda en çok siyah saçlı yabancı güzelliğini seviyorum,” dedi.

Cevabın Bayan Kirkpatrick’i ondan çok uzağa sürükleyeceğinden korkarak Molly, “Cynthiaçok akıllı ve başarılı mı?” diye sordu.

“Öyle olmalı; onun en iyi hocalar tarafından eğitilmesi için çok fazla para harcadım. Ama çok geçmeden sen onu göreceksin ve korkarım şimdi Leydi Cumnor’a gitmemiz lazım. Seni tamamen kendime ayırmam çok büyüleyiciydi ama Leydi Cumnor’ın şimdi bizi beklediğini biliyorum ve seni onun sana dediği gibi müstakbel kızımı görmek için çok meraklanıyor.”

Molly, Bayan Kirkpatrick’i, Leydi Cumnor’ın oturduğu sabah odasına doğru takip ettiLeydi Cumnor biraz rahatsızdı çünkü tuvaletini her zamankinden erken yapmıştı. Clare içgüdüsel olarak bu gerçeğin farkında değildi ve bu yüzden Molly’yi denetim için bir çeyrek saatten beri getirmemişti. Her küçük hadise, iyileşen bir hastanın gününde bir olaydır ve bir süre önce himaye edici bir değerlendirmeyle karşılanan Molly, şimdi eleştiri ile karşılaşmak zorundaydı. Bir birey olarak, Leydi Cumnor’ ın karakteri hakkında hiçbir şey bilmiyordu; sadece yaşayan bir kontesi; hayır, dahası Hollingford’un “kontesini” görüp, onun tarafından görüleceğini biliyordu.

Bayan Kirkpatrick, onu, Leydi Cumnor’ın huzuruna eliyle yönlendirdi ve takdim ederken şunu söyledi: “Sevgili küçük kızım, Leydi Cumnor!”

“Şimdi Clare, bana saçma şeyler söyleme. Henüz senin kızın değil ve hiç olmayabilirduyduğum nişanlanmaların üçte biri evlenmeyle sonuçlanmadı. Bayan Gibson, babanın hatrı için seni gördüğüme çok memnunum; ama seni daha iyi tanıyınca umarım bu memnuniyetim, senin kendinden dolayı olacak.”

Molly çok kalpten bir şekilde koltukta dimdik oturan, uzanmaya hazırlanan ve böylece bu katı davranışı daha etkili hâle getiren bu sert görünüşlü kadın tarafından daha iyi tanınmamayı ümit etti. Leydi Cumnor şans eseri Molly’nin sessizliğini, onaylayan bir alçakgönüllülük olarak kabul etti ve daha sonraki küçük bir inceleme duraklamasından sonra konuşmaya devam etti.

“Evet, evet, onun bakışlarını sevdim. Ondan bir şey yapabilirsin. Kaliteli bir çok genç insanı eğitmiş olan bir bayanın, tam büyüdüğün sırada her zaman senin yanında olması senin için de bir avantaj olacak, canım. “Sana ne söyleyeceğim, Clare!” Aklına yeni bir düşünce gelmişti. “Sen ve o

birbirinizi daha iyi tanımalısınızşu anda birbiriniz hakkında bir şey bilmiyorsunuz; Noele kadar evlenmeyeceksin ve seninle beraber Ashcombe' a gelmesi kadar iyi ne olabilir? Sürekli olarak seninle olur ve yalnız bir çocuk için iyi bir şey olan, senin genç insanlarının arkadaşlığının avantajlarından yararlanır! Bu büyük bir plan; onu düşündüğüm için çok memnunum!"

Şimdi, Leydi Cumnor'un iki dinleyicisinden hangisinin, ondan kaynaklanan bu fikir karşısında daha çok rahatsız olduğunu söylemek zordu. Bayan Kirkpatrick, zamanından önce üvey kızının kendisine ayakbağı olmasını istemiyordu. Eğer Molly onun ev arkadaşı olursa, küçük arkaplan tasarruflarına elveda ve kendi içinde yeterince masum olan bir çok küçük şımarıklıklara daha ciddi bir elveda demesi gerekecekti; ama Bayan Kirkpatrick'in önceki yaşamı bunları, açıklanması gereken günahlar olarak görmesine yol açıyordu. Ashcombe kütüphanesinden alınan sayfalarını bir makasla çevirdiği, kirli, sayfaları bükülmüş neşeli kitap; şimdi Leydi Cumnor'un huzurunda dümdüz ve dimdik oturduğu kendi evinde de kullandığı uzanma kanepesi; yalnız akşam yemeği için kendine ikram ettiği çerez ve küçük lezzetli yiyeceklereğer Molly, Leydi Cumnor'un planladığı gibi, onun öğrencisi, salonunda yatan kişi ya da misafir olarak gelirse, bu ya da buna benzer bir çok hoş şey bitecekti. Clare birya da iki şeye içgüdüsel olarak karar verdi: Mikail yortusunda evlenecekti ve Molly'yi Ashcombe'a götürmeyecekti. Ama önerilen plan dünyadaki en büyüleyici planmış gibi hoş bir şekilde gülümsedi. Tüm bu zaman boyunca, zavallı beyni, daha ileriki zamanlarda kullanması gereken nedenler ya da bahaneler bulmak için bin dereden su getiriyordu. Ama Molly onu bu dertten kurtardı. Onun ağzından çıkan kelimelerin üçünden en çok hangisinin şaşırtmış olduğu bir soruydu. Konuşmak istemiyordu ama kalbi çok doluydu ve neredeyse kendi düşüncelerinden habersizken, kendini şunları söylüyorken buldu:

"Bunun iyi olacağını düşünmüyorum. Leydi hazretleri, bundan hoşlanmıyorum demek istedim; bu beni, bu birkaç ay boyunca babamdan uzaklaştıracak. Sizi seviyorum," diye gözlerinde yaşlarla devam etti; ve Bayan Kirkpatrick'e dönerek elini en sevimli ve en güvenli hareketle müstakbel üvey annesinin elinin içine koydu. "Sizi sevmek için çok çalışacağım ve sizi mutlu etmek için her şeyi yapacağım; ama onunla

geçireceğim bu küçük zaman parçasında beni babamdan uzaklaştırmamalısınız.”

Bayan Kirkpatrick, elinin içine konmuş olan eli okşadı ve Leydi Cumnor’un planına karşı konuştuğu için kıza minnettar kaldı. Ama Clare, Leydi Cumnor konuşana ve ipucu verene kadar kendi kelimeleriyle Molly’yi desteklemek için fazlasıyla isteksizdi. Ama Molly’nin küçük konuşmasında ya da doğrudan davranışında öyle bir şey vardı ki, Leydi Cumnor’ı o anki ruh hâlinde kızdırmaktan çok eğlendirdi. Belki de günlerdir birlikte kapalı kaldığı ipeksilikten bıkmıştı.

Gözlüklerini taktı ve konuşmadan evvel ikisine de baktı. Sonra şöyle söyledi: “Benim sözüme karşı, genç bayan! Çünkü Clare, senden önce işin gelir! Ama söylediklerinde bir çok doğru nokta yok değil. Onun yaşında bir kız için, babası ile arasına bir üvey annenin girmesi, uzun vadede bunun yararları ne olursa olsun, çok tatsız bir durum olmalı.”

Molly önerilen planın dert olacağını kolayca kavradığı için, neredeyse katı, yaşlı kontesle arkadaş olabileceğini hissetti. Ama başkalarını düşünme konusunda yeni edindiği istekten dolayı, Bayan Kirkpatrick’in incineceğinden korkuyordu. Dış işaretlerin gösterdiği kadarıyla korkmasına gerek yoktu çünkü bayanın güzel, gül gibi dudaklarındaki gülümseme hâlâ duruyordu ve elinin yumuşak bir şekilde okşanması hiç durmamıştı. Molly ona daha çok baktıkça, Leydi Cumnor da onunla daha çok ilgileniyordu ve Molly’nin bakışı, onun altın çerçeveli gözlüklerinin üzerinde sabit kalmıştı. Bir çeşit sorgulamaya başladı: Kontesten daha aşağı düzeyde bir bayanın sormaktan kaçınacağı ama kaba bir şekilde sorulmayan bir dizi açık sözlü sorulardı.

“On altı yaşındasın, değil mi?”

“Hayır; on yedi yaşındayım. Doğum günüm üç hafta önceydi.”

“Aynı şey, düşünmeliydim. Hiç okula gittin mi?”

“Hayır, hiç! Bildiğim her şeyi Bayan Eyre öğretti.”

“Hımm. Bayan Eyre senin mürebbiyen sanırım. Babanın bir mürebbiye tutabileceğini düşünmezdim. Ama kuşkusuz kendi işlerini daha iyi bilir.”

Molly, babasının akıllılığı konusunda biraz duyarlılık göstererek, “Kuşkusuz, leydi hazretleri,” diye cevap verdi.

“Herkesin kendi işini en iyi şekilde bilmesi doğal bir şeymiş gibi “kuşkusuz” diyorsun. Sen çok gençsin, Bayan Gibsonçok. Benim yaşıma gelmeden önce daha iyi öğreneceksin. Mürebbiyen olduğu için, sana müzik ve kürelerin kullanımı, Fransızca ve her zamanki becerilerin öğretildiğini zannediyorum. Böyle bir saçmalık işitmedim!” diye sert bir hareket yaparak devam etti. “Tek bir kız! Eğer yarım düzine olsaydı bunda bir anlam olabilirdi.”

Molly konuşmadı ama sessiz durmak için çok büyük bir çaba sarfetti. Bayan Kirkpatrick elini, düşüncesiz bir şey söylemesini engellemek için yeterli miktarda bir sempatiyi ifade etmeyi umarak her zamankinden daha ısrarla okşuyordu. Ama okşama, Molly için yorucu hâle geldi ve sadece onu sinirlendirmeye başladı. Hafif bir şekilde sabırsızlık belirtisi göstererek, elini Bayan Kirkpatrick’in elinden çekti.

Bay Gibson’un geldiği duyrulduğu zaman, genel olarak barışın sağlanmış olması belki de bir şanstı. Bir erkek ya da kadın topluluğuna, karşı cinsten birinin girişinin, ruh hâllerinin küçük uyumsuzluklarını ve huzursuzluklarını nasıl yatıştırdığını görmek yeterince gariptir. Durum şimdi böyleydi. Bay Gibson içeri girince, leydi gözlüğünü çıkardı ve saçının tepesini düzeltti; Bayan Kirkpatrick kıpkırmızı olarak ayağa kalkmayı başardı ve Molly’ye gelince, yüzü mutlulukla parladı, beyaz dişleri ve sevimli gamzeleri bir manzaradaki güneş ışığı gibi ortaya çıktı.

Kuşkusuz ilk selamlaşmadan sonra, leydi hazretlerinin doktoruyla özel bir görüşme yapması gerekiyordu ve Molly ile müstakbel üvey annesi, ormandaki iki bebek gibi, kolları birbirlerinin beline sarılı olarak ya da el ele bahçelerde dolaştılar. Bayan Kirkpatrick böyle sevgi ifadelerinde aktifti, Molly pasifti ve kendini utangaç ve yabancı hissediyordu; çünkü, ona karşı kalbinin atılgan bir hoş karşılama duymadığı bir insandan bir okşama aldığında, herhangi bir insanı rahatsız eden, özel bir çeşit utangaç alçakgönüllülüğe sahipti.

Sonra erken akşam yemeği geldi; Leydi Cumnor kendisininkini hâlâ mahkûm olduğu odasının sessizliğinde aldı. Yemek sırasında bir ya da iki kere Molly'nin aklından, babasının orta yaşlı bir sevgili olarak durumunun, servis yapan erkeklere, Bayan Kirkpatrick'in şefkatli konuşmaları ve imalarıyla yaptığı gibi, bu kadar açık gösterilmesinden hoşlanmadığı düşüncesi geçti. Konuşmalardan, pembe duygusallığın her rengini çıkarmaya ve onu gerçeklikle sınırlamaya çalışıyordu. Bayan Kirkpatrick grubun ilerideki ilişkileri konusunda bir bağ kurarak, bu tip şeylerde devam ettiği zaman onları en gerçekçi biçimde göstermekte ısrar ediyordu; ve bu, adamlar odadan çıktıktan sonra bile devam ediyordu. Betty'nin söylediğini işittiği eski bir şiir, Molly'nin aklından hiç çıkmıyor ve onu rahatsız ediyordu:

İki birliktir,

Üç değersizdir.

Ama bu garip evde nereye gidebilirdi? Ne yapmalıydı? Bu merak krizinden ve soyutlanmadan, babasının sözleriyle uyandıLeydi Cumnor'un bu planı hakkında ne düşünüyorsun? Biz evlenene kadar sana, Molly'yi bir ziyaretçi olarak Ashcombe' a götürmeni önerdiğini söylüyor."

Bayan Kirkpatrick'in yüzü asıldı. Molly, Leydi Cumnor' un önünde yaptı gibi tekrar doğrusunu söyleyecek kadar iyi olsaydı! Ama öneriyi babası yaptıysa bu kızına, ne kadar büyük de olsa yabancı bir kadının yaptığından daha değişik bir açıdan gelecekti. Molly hiçbir şey demedi; sadece solgun, özlemli ve tedirgin görünüyordu. Bayan Kirkpatrick kendisi için konuşmak zorundaydı.

"Bu muhteşem bir plan olacaktı, sadeceevet! Bunu neden yapmamamız gerektiğini biliyoruz, değil mi, canım? Ve onu üzmekten korktuğumuz için babana anlatmayacağız. Hayır! Sevgili Bay Gibson, sanırım onu seninle birlikte bırakmam, bu son bir iki haftada seni tamamen ona bırakmam lazım. Onu uzaklaştırmak zalimlik olacak."

Bay Gibson sabırsızlıkla, "Ama biliyorsun canım, Molly' yi şu anda neden evde bırakamadığımı sana anlattım," dedi. Çünkü müstakbel eşini tanıdıkça, onun bütün zayıf yanlarıyla birlikte, daha sonra Bay Coxe'la

olacak olan böyle maceralarla Molly’nin arasında durabileceğini hatırlamanın gerekli olduğunu o kadar çok hissediyordu. Böylece Bayan Kirkpatrick’in aynaya benzeyen aklının düz yüzeyinden herhangi bir iz bırakmadan kayıp giderken, atmış olduğu adımın iyi nedenlerinden biri her zaman onun yanındaydı. Bay Gibson’un tedirgin yüzünü görünce, o şimdi bunu hatırladı.

Ama babasının bu son sözlerine karşı Molly’nin düşünceleri neydi? Ondan saklanan ama bu yabancı kadına anlatılan bir sebeple evden gönderilmişti. İkisi arasında mükemmel bir güven var mıydı ve o hep dışarıda mı kalacaktı? O ve onunla ilgili şeyler nasıl olduğunu bilmemesine rağmen gelecekte onlar arasında tartışılacak ve o karanlıkta mı bırakılacaktı? Keskin bir kıskançlık sancısı onu çok kederli hâle getirdi. Şimdi Ashcombe’a ya da herhangi bir yere gidebilirdi. Kendininkinden çok başkalarının mutluluğunu düşünmek çok iyiydi; ama bu, onu oluşturan sıcak sevgisini, gerçek isteklerini bırakarak kendi bireyselliğinden vazgeçmek anlamına gelmiyor muydu? Yine de bu duygusuzlukta onun tek tesellisi yatıyordu ya da öyle görünüyordu. Bu labirentlerde gezerken konuşmanın nasıl devam ettiğini zorlukla izleyebiliyordu; birlik olan iki kişi arasında tamamen bir güven varsa, diğeri dışarıda bırakılırsa, üçüncü kişi gerçekten “değersizdi”. Gerçekten mutsuzdu ve babası bunu farketmiş gibi görünmüyordu; yeni planlarıyla ve müstakbel yeni eşiyle meşguldü. Ama o, gerçekten bunu fark etti ve küçük kızı için gerçekten üzüldü; sadece eğer Molly’yi şimdiki düşüncelerini sözlere dökerek ifade etmesi için yönlendirmezse, ev halkının gelecekteki uyumu için daha büyük bir şans olduğunu düşündü. Hissettiği sempatiyi göstermeyerek duyguları bastırmak onun genel planıydı. Yine de gitmek zorunda olduğu zaman Molly’nin elini tuttu ve Bayan Kirkpatrick’in yaptığından farklı bir şekilde elini tutmaya devam etti; ona iyi günler derken sesi çocuğuna karşı yumuşadı ve (onun için olağan olmayan şekilde) “Tanrı seni korusun, çocuğum,” kelimelerini ekledi.

Molly, gün boyunca cesur bir şekilde dayanmıştı; öfkesini, tiksintisini, rahatsızlığını ya da pişmanlığını göstermemişti; ama bir kere Hamley’in arabasında kendi kendine kalınca gözyaşlarına boğuldu ve Hamley köyüne ulaşana kadar ağladı. Sonra yüzüne bir gülümseme yerleştirmek ve üzüntünün diğer izlerini silmek için boşuna uğraştı. Sadece merdivenlerden

çıkıp farkedilmeden kendi odasına gitmeyi ve görülmeden önce gözlerini soğuk suyla yıkamayı ümit ediyordu. Ama Malikâne'nin kapısında, akşam yemeğinin ardından bahçede dolaştıktan sonra dönen ve misafirperver bir şekilde onun inmesine yardım etmek isteyen Toprak Sahibi ve Roger'a yakalandı. Roger hemen durumu gördü ve şöyle söyledi:

"Annem son bir saattir senin geri dönmeni bekliyordu." Oturma odasına doğru yol gösterdi. Ama Bayan Hamley orada değildi; Toprak Sahibi araba sürücülerinden biriyle bir at hakkında konuşmak için durmuştu; ikisi yalnızdı. Roger şunu söyledi:

"Korkarım, çok zor bir gün geçirmişsin. Seni birkaç kere düşünmüştüm; çünkü bu yeni ilişkilerin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Molly, "Teşekkür ederim," dedi, dudakları titriyordu ve tekrar ağlama noktasındaydı. "Ne söylediğinizi hatırlamaya ve daha çok diğerlerini düşünmeye çalıştım ama bazen bu çok zor; bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Ciddi bir şekilde, "Evet," dedi. Verdiği öğütleri aklında tutmuş olduğunu ve onlara uygun davranmaya çalıştığını basit bir şekilde itiraf etmesi onu sevindirdi. O çok genç bir erkekti ve dürüst bir şekilde gururu okşandı; belki de bu, onu başka öğütler vermeye itti ve bu defa buna açıkça sempati karışmıştı. Onun güvenini kaybetmek istemiyordu; böyle sade bir kızın bunu kolayca yapabileceğini hissediyordu; ama güvenmeyi öğrendiği birkaç ilkeyi ona söyleyerek ona yardım etmek istedi. "Bu zor," diye devam etti, "Ama zaman geçtikçe bunun için daha çok mutlu olacaksın."

Molly başını sallayarak, "Hayır, olmayacağım!" dedi. "Kendimi öldüreceğim zaman zaten şimdiki kadar sıkıcı olacak. Sadece bunu yapmak ve diğer insanların sevdiği gibi olmak için yaşayacağım. Bunun sonunu görmüyorum. Hiç yaşamam daha iyi. Ve senin söylediğin mutluluğa gelince, bir daha hiç mutlu olmayacağım."

Söylediği şeyde bilinçsiz bir derinlik vardı. Roger, o an nasıl cevap vereceğini bilemedi; on yedi yaşındaki kızın bir daha hiç mutlu olamayacağı konusundaki iddiasına karşılık, kendini öne sürmesi daha kolaydı.

“Saçmalık. Belki on yıl sonra bu meseleye çok basit bir şeymiş gibi bakıyor olacaksınkim bilir?”

“Sanırım aptalca görünüyor; belki de bir süre sonra tüm dünyevi uğraşlarımız bize aptalca görünecek; belki de şimdi meleklere öyle görünüyordur. Ama biliyorsun, biz kendimiziz ve bu, şimdiki zaman; çok, çok uzakta olan gelecek zaman değil. Ve biz, herşeyin gönderildiği sonları görerek kendimizi teselli edecek olan melekler değiliz.”

Daha önce onunla konuşurken hiç bu kadar uzun cümleler kurmamıştı; ve bunu söylediği zaman, sürekli birbirlerine bakarak ayakta dururken gözlerini onunkilerden uzaklaştırmamış olmasına rağmen biraz kızardı; neden olduğunu söyleyemezdi. Ne de Roger onun basit ifadeli yüzüne bakınca neden üzerine ani bir keyif geldiğini kendine anlatabilirdive bir an için onun üzüntülü kararlılığı konusundaki acıma duygusu içinde onun söylediği şeylerin anlamını kaybetti. Bir an sonra yine kendisi oldu. Sadece yirmi bir ya da yirmi iki yaşındaki en akıllı, en mantıklı gençlerden biri için, on yedi yaşındaki bir kızın onu akıl hocası olarak görmesi hoş bir şeydi.

“Biliyorum, anlıyorum. Evet; şimdi bununla başa çıkmalıyız. Metafiziğe girmemize izin verme.” Molly bunu duyunca gözlerini açtı. Ne olduğunu bilmeden metafizik mi konuşuyordu? “İnsan sadece teker teker, ufak ufak karşılaşılacak bir sürü sıkıntıyı bekler. Ah, işte annem! Sana benim yapabileceğimden daha iyi anlatacaktır.”

Ve baş başa görüşme üçlü hâle geldi. Bayan Hamley uzandı; bütün gün boyunca iyi değildi Molly’yi özlemiş olduğunu söyledi ve şimdi Kuleler’de kızın yaşadığı tüm macerayı dinlemek istiyordu. Molly, kanepenin baş tarafına yakın bir tabureye oturdu. Önce engel olmamak için bir kitap alıp okumaya çalışan Roger, kısa süre sonra sadece okuyormuş gibi yaptığını keşfetti. Molly’nin küçük öyküsünü dinlemek çok ilginçti ve üstelik eğer ihtiyacı olduğu zaman ona yardım edebilecekse, onun içinde bulunduğu durumun tüm koşullarını tanıması onun görevi değil miydi?

Ve böylece Molly’nin, Hamley’deki geri kalan tüm zamanı boyunca devam ettiler. Bayan Hamley duygularına katıldı ve ayrıntıları dinlemekten hoşlandı. Fransızlar’ın dediği gibi, onun sempatisi ayrıntıyı, Toprak Sahibi’ninki ise, bütünü göz önünde tutuyordu. Onun açıkça görülen

kederinden dolayı üzülüyordu ve Molly onları ilk ziyarete geldiğinde, Bay Gibson’un tekrar evlenmesi olasılığından bahsetmiş olmakla buna sebep olmakta bir payı varmış gibi, neredeyse kendini suçlu hissediyordu. Karısına bir çok defa şöyle dedi:

“Hay Allah, o ilk gün akşam yemeğinde, o şanssız sözleri hiç söylememiş olmayı isterdim. Onları nasıl karşıladığını hatırlıyor musun? Olan şeyler için bir kehanet gibi, değil mi? O günkünden daha solgun görünüyor ve o günden beri düzgün olarak yemek yediğini zannetmiyorum. Gelecekte söylediklerime daha çok dikkat etmeliyim. Ama Gibson hem kendisi hem onun için yapabileceği en iyi şeyi yapıyor. Ona daha dün bunu söyledim. Ama küçük kız için çok üzgünüm. Bu konudan hiç bahsetmemiş olmayı isterdim! Ama bu bir kehanet gibi, değil mi?”

Roger, mantıklı ve doğru bir teselli yöntemi bulmak için çok çalıştı; çünkü o da kendi tarzında, cesur bir şekilde kendi özel kederine rağmen annesinin hatrı için neşeli olmaya çalışan kız için üzülüyordu. Sanki yüksek ilkelerin ve asil ana kuralların hemen bir iş yapması gerekiyormuş gibi hissetti. Ama yapmadılar çünkü her zaman tüm iyi önerilere ve yüksek emirlere söylenmeden anlaşılan bir direnç gösteren, miktarı başka biriyle ölçülemeyen belirsiz miktarda bireysel deneyim ve duygu vardır. Ama Akıl Hocası ve onun Telemakus’u[27] arasındaki bağ kuvvetleniyordu. Onu kötü düşüncelerden çıkarıp kişisel şeylerden başka ilgilere yönlendirmeye çalışıyordu; ve yeterince doğal olarak kendi ilgi duyduğu nesneler hazır olarak elindeydi. Molly, Roger’ın ona iyi geldiğini hissetti; neden ve nasıl olduğunu bilmiyordu; ama onunla konuştuktan sonra her zaman başına ne gelirse gelsin, iyilik ve huzura kavuşmak için bir ipucu bulduğunu hayal ediyordu.

12.Düğüne Hazırlanmak

Bu arada, orta yaşlı çiftin arasındaki aşk ilişkisi, belirli bir tarzda başarıya ulaşıyordu; belki de daha genç insanlara sıkıcı ve yavan görünebilecek olan bu tarzı onlar beğeniyorlardı. Lord Cumnor, Kuleler'de eşinden duyduğu yeni haberlerle çok büyük bir sevince kapıldı. O da, sadece bu konudan bahsederek ikisini bir araya getirmekte aktif bir rol oynadığını düşünüyor gibi görünüyordu. Konuyla ilgili olarak Leydi Cumnor'a ilk söylediği şeyler şunlar oldu:

"Sana söyledim. Gibson ve Clare arasındaki ilişkinin ne kadar iyi, uygun bir ilişki olacağını söylememiş miydim? Ne zaman bu kadar sevindiğimi bilmiyorum. Çöpçatanlık işini küçümsüyor olabilirsiniz leydim ama ben bununla çok gurur duyuyorum. Bundan sonra tanıdığım orta yaşlı insanlar arasında uygun durumlara bakmaya devam edeceğim. Genç insanlara karışmayacağım, onlar düş kurmak için uygun değiller; ama bunda çok başarılı oldum, yani devam etmek için cesaret verici olduğunu düşünüyorum."

Leydi Cumnor alay ederek, "Devam etmekneye?" diye sordu. "Oh, planlamaya!"

"Bu eşleştirmeyi benim planladığımı inkâr edemezsin."

Soğukkanlı, iyi bir düşünceyle, "Planlayarak ne iyi, ne de kötü bir şey yaptığını sanmıyorum," diye cevapladı.

"O, bunu insanların aklına soktu, canım."

"Evet, eğer onlara planlarından bahsedersen kuşkusuz yapar. Ama bu durumda ne Bay Gibson'la ne de Clare'le konuşmadın, değil mi?"

Birdenbire aklına Clare'in nasıl Lord Cumnor'un mektubundaki bölüme rastlamış olduğu geldi ama bundan bahsetmedi. Kocasını elinden geleni yaparak uğraşmaya bıraktı.

"Hayır, onlarla hiç konuşmadım; kuşkusuz konuşmadım."

Onun acımasız karısı, “O zaman, eğer bu meselenin herhangi bir bölümünden kendine pay çıkarıyorsan, sen kuvvetli bir şekilde hipnotizma yeteneğine sahipsin ve senin iraden onları etkiliyor,” diye devam etti.

“Gerçekten bunu söyleyemem. Geriye dönüp ne söylediğime ya da yaptığıma bakmanın yararı yok. Bundan tamamen tatmin oldum, bu yeterli ve onlara ne kadar sevindiğimi göstermek istiyorum. Clare’e kılık kıyafetiyle ilgili bir şey vereceğim ve onlar Ashcombe’daki Mâlikane’de kahvaltı edecekler. Bu konuda Preston’a yazacağım. Ne zaman evleneceklerini söyledin?”

“Noel’e kadar beklemelerinin daha iyi olacağını düşünüyorum ve bunu onlara söyledim. Düğün için Ashcombe’a gitmek çocukları da eğlendirecek ve eğer tatilde hava kötü giderse her zaman onların Kuleler’i sıkıcı bulmalarından korkarım. Eğer buzlanma olursa bu çok farklı olur ve parkta buz pateni yapıp kızakla kayabilirler. Ama son iki sene hava onlar için çok yağışlıydı, şanssız sevgililerim!”

“Ve diğer şanssız sevgililer, senin torunlarının tatil yapmasını beklemekten memnun olacaklar mı? “Bir Roma tatili” Pope ya da başka birisinin böyle bir mısrası vardı.” Alıntı yapmadaki alışılmadık yeteneğinden memnun kalarak, “Bir Roma tatili yapmak,” diye devam etti.

“O Byron ve şimdiki konumuzla ilgisi yok. Sizin Byron’ dan alıntı yapmanıza şaşırdım, lordumo çok ahlaka aykırı bir şairdir.”

Lord Cumnor özür dilercesine, “Onu Lordlar Kamarası’ nda[28] yemin ederken gördüm,” dedi.

Leydi Cumnor, “Peki! Ondan ne kadar az bahsedersen o kadar iyi,” dedi. “Clare’e Noel’den önce evlenmeyi düşünmemesinin daha iyi olacağını söyledim. Okulunu aceleyle kapatması da onun için iyi olmayacak.”

Ama Clare, Noel’e kadar beklemeyi düşünmüyordu; ve bu yüzden hiçbir söz söylemeden ya da karşı çıkmadan, kontesin iradesine karşı kendi görüşlerini sürdürdü. Törenden sonra doğrudan Boulogne’deki okuluna geri gitse bile, Cynthia’nın düğüne gelmesi için Bay Gibson’un isteğini bir tarafa bıraktırmak konusunda daha zor bir görevi vardı. İlk önce bunun

güzel olacağını, muhteşem bir plan olduğunu söylemişti. Sadece, böyle bir zamanda çocuğunu yanında bulundurmak için çifte yolculuğun masraflarından dolayı, kendi isteklerinden vazgeçmek zorunda kalmaktan korkuyordu.

Ama kendi alıştığı harcamalarda tutumlu olan Bay Gibson'un gerçekte cömert bir kalbi vardı. Bunu müstakbel karısına, son Bay Kirkpatrick'in bıraktığı çok küçük mülkteki yaşam boyu elde edeceği geliri, tamamen Cynthia'nın yararına bırakarak zaten göstermişti, Bu arada okulunu bitirir bitirmez kızı olarak evine gelmesi için ayarlamalar yaptı. Yaşam boyu gelir, yılda otuz paund kadardı. Şimdi Cynthia'nın düğüne gelmesi konusunda ileri sürdüğü itirazları ortadan kaldıracağını ümit ettiğini söyleyerek Bayan Kirkpatrick'e üç tane beş paundluk banknot verdi. O zaman Bayan Kirkpatrick, bunu yapacaklarını hissetti, onun kuvvetli isteğinin yansımasını yakaladı ve bunun kendi isteği olduğunu hayal etti. Sevginin yansıyan ışığı sürerken, o gün mektup yazılabilse ve para gönderilebilseydi, Cynthia, annesinin nedimesi olacaktı. Ama mektup yazma sürecinde araya yüzlerce küçük şey girdi ve paraya bağlanan değer arttı. Bayan Kirkpatrick'in hayatında, zor kazanılan paraya çok fazla ihtiyaç vardı. Bu arada, belki de gerekli olan anne ve çocuğun ayrılması, annenin sunması gereken şefkatin miktarını azaltmıştı. Böylece kendini, Cynthia'nın derslerine ara vermenin mantıksız olacağına yeniden ikna etti. Yarıyıldan hemen sonra, görevlerini yerine getirmeyi yarıda kesme fikri yeniden başlamıştı; ve bu inançla dolu olarak Madam Lefevre'e bir mektup yazdı. Gelen cevap, neredeyse onun kelimelerinin geri dönen yankısıydı. Bunun anlamı, Fransızca konusunda çok fazla bilgili olmayan Bay Gibson'a nakledilince, ılımlı ama samimi şekilde pişman olarak, bu can sıkıcı sorun tatlıya bağlandı. Ama on beş paund geri verilmedi. Gerçekte sadece o miktar değil ama Lord Cumnor'un ona çeyizi için verdiği yüz paundun büyük kısmı da Ashcombe'daki borçların ödenmesinde kullanıldı; çünkü Bayan Kirkpatrick okulu satın aldığından beri ortada gösterişten başka hiçbir şey yoktu. İtibarını korumak amacıyla düğün için süslü elbiseler almak yerine borçlarını temizlemeyi tercih etmişti. Ama çalıştığı dükkânlarla her zaman ödeme yapma konusunda dikkatli olması, Bayan Kirkpatrick'de saygı duyulması gereken birkaç noktadan biriydi. Bu biraz, açığa vurulan görev duygusuydu. Onun yüzeysel ve zayıf karakterinden ne gibi kusurlar ortaya çıkmış olursa olsun her zaman borçlarını ödeyene kadar

rahatsız olurdu. Yine de müstakbel kocasının parasını, onun düşündüğü şekilde kullanmamaya karar verilince, kendi ihtiyaçları için değerlendirirken hiç vicdanı sızlamadı. Kendisi için aldığı yeni şeylerin hepsi gösteriş içindi ve Hollingford'daki bayanların üzerinde etki yapmak amacıyla alınmış şeylerdi. Keten çamaşırların ve iç çamaşırlarının hiçbir zaman görülmeyeceği konusunda kendi kendisiyle tartıştı. Bu arada, aldığı her elbisenin, küçük şehirde bir çok tartışmaya ve konuşmaya yol açacağını biliyordu.

Bu yüzden, onun iç çamaşırı stoğu çok küçüktü ve onların bir çoğu yeni değildi; ama zarif kumaşlardan yapılmışlardı ve öğrencileri yattıktan sonra bir çok geceler boyunca onun becerikli parmakları tarafından onarılmışlardı. Dikiş diktiği süre boyunca içinden, bundan sonra basit işlerini başka birisinin yapması gerektiğini düşünüyordu. Aslında bu sessiz saatler boyunca bir daha acı çekme ya da katlanma olmasın diye, başkalarının iradesine boyun eğdiği bir çok küçük durum ortaya çıktı. İnsanlar, sorumluluk ve çabadan uzak olmak için, alıştıkları yaşam tarzından farklı bir yaşam sürmeye çok eğilimlidirler! Kuleler'de geçirdiği bu yaz içinde bir kere, Bay Gibson'la nişanlandıktan sonra, saçına Bayan Bradley'in moda kitabında gördüğü yeni bir modeli uygulamak için dikkatli bir şekilde bir saat uğraştığı zamanı hatırladıher şeyden sonra çok iyi göründüğünü düşünerek ve sevgilisi için hazır olarak aşağı indiğinde Leydi Cumnor, sanki o küçük bir çocukmuş gibi saçını tekrar yapması ve kendini komik duruma düşürmemesi için odasına yollamıştı! Başka bir zaman kendi düşüncesine göre fazla güzel olmayan ama Leydi Cumnor'un zevkine daha uygun olan bir elbiseyi giymesi için odasına yollanmıştı. Bunlar küçük şeylerdi; ama yıllar boyunca katlanmak zorunda kaldığı şeylerin değişik biçimlerdeki son örnekleriydi; ve onun Bay Gibson'a karşı duyduğu hoşlanma onun kurtuluşa hizmet eden bir araç olması yolunda hissettiği kötü düşüncelere oranla artıyordu. Her şeye rağmen, öğretimle karışmış olsa bile ümit ve düz dikiş arasındaki zaman rahatsız edici değildi. Düğün elbisesi güvence altındaydı; Kuleler' deki eski öğrencileri bunu ona hediye etmişlerdi; o hayırlı günde onu tepeden tırnağa giydireceklerdi. Lord Cumnor daha önce anlatıldığı gibi ona çeyiz olarak yüz paund vermişti ve Ashcombe Malikânesi'ndeki eski salonda bir düğün kahvaltısı vermek için Bay Preston'a kayıtsız şartsız yetki vermişti. Leydi Cumnor evlilik, torunlarının noel tatiline kadar ertelenmediği için biraz bozulmuştu yine de

Bayan Kirkpatrick'e mükemmel İngiliz yapımı bir saat ve zincir vermişti; onun elbisesinin yanında uzun süredir sarkan ve çoğunlukla onu yanıltan yabancı zarif saatten daha biçimsiz ama daha kullanışlıydı.

Böylece onun hazırlıkları, ileriye yönelik olarak önemli ölçüde yapılmış durumdaydı. Bu arada Bay Gibson, gelini için, evinde yeni bir düzenleme ya da dekorasyona yönelik olarak henüz hiçbir şey yapmamıştı. Bir şey yapması gerektiğini biliyordu. Ama ne? Her şey düzensizken ve denetlemek için bu kadar az zamanı varken nereden başlayacaktı? En sonunda eski arkadaşlığın hatrına hemen gerekli olan hazırlıkların sorumluluğunu almaları için Bayan Browningler'den birine sorma konusunda akıllıca bir karar aldı; ve dekorasyon konusunda önerdiği her şeyi müstakbel karısının zevkine bırakmaya karar verdi. Ama isteğini açıklamadan önce, Kuleler'e yaptığı sık ziyaretlerin nedeninin kontesin sağlığı olduğunu zanneden şehir halkından bugüne kadar gizlemiş olduğu nişanını anlatması gerekiyordu. Şimdi Bayan Browning'e yapması gereken türden bir itirafla kendisine gelecek olan orta yaşlı bir dula nasıl içinden gülmüş olacağını hissediyordu ve yapılması gereken konuşma fikrinden nefret ediyordu; ama bu yapılmalıydı. Böylece bir akşamüstü söylendiği gibi "rastgele" gitti ve onlara bu hikâyeyi anlattı. Birinci bölümün sonundayani Bay Coxe'un çocukluk aşkı hikâyesinin sonunda Bayan Browning şaşırarak elini kaldırdı.

"Kundağın içinde elimde tuttuğum Molly'nin bir sevgilisi olacak kadar büyüdüğünü düşünmek! Evet, emin olun! Phoebe," (tam o anda odaya giriyordu) "Sana haberlerim var! Molly Gibson'un bir sevgilisi var! İnsan onun istediğini söyleyebilir! Bay Gibson olamaz mı?Çünkü o on altı yaşında!"

Sevgili Bay Gibson'un evle ilgili bütün meselelerini bilmekle övünen Bayan Phoebe, "On yedi, kardeşim," dedi. "Geçen Haziran'ın 22'sinde on yedi oldu."

Bayan Browning sabırsızca, "Peki, senin dediğin gibi olsun. Eğer öyle demek istiyorsan on yedi olsun!" dedi. "Gerçek hâlâ aynıonun bir sevgilisi var; ve bana sanki o daha dün kundaktaymış gibi geliyor."

Bayan Phoebe, "Onun gerçek aşk yolunun dümdüz olmasını ümit ediyorum," dedi.

Şimdi Bay Gibson devam ediyordu; çünkü hikâyesinin devamı vardı ve onların Molly'nin aşk hikâyesi ile konudan uzaklaşmalarını istemiyordu.

"Molly, bu konuda bir şey bilmiyor. İkinizden ve bir diğer arkadaşımdan başka hiç kimseye anlatmadım. Coxe'u da cezalandırdım ve onun arkadaşlığını ona dediği gibi sınırlandırmak için elimden geleni yaptım. Ama Molly için ne yapacağım konusunda kafam karıştı. Bayan Eyre uzaktaydı ve ben, daha yaşlı bir kadın olmadan onu evde, onlarla birlikte bırakamazdım."

Bayan Browning, "Ah Bay Gibson! Onu neden bize yollamadınız?" diye araya girdi. "Sizin için gücümüzün yettiği her şeyi yapardık; sizin ve onun zavallı annesinin hatrı için."

"Teşekkür ederim. Yapacağınızı biliyorum ama Coxe'un bu coşkun hâlinde onu Hollingford'da bulundurmak iyi olmayacaktı. O şimdi daha iyi. Göstermenin doğru olduğunu düşündüğü perhizden sonra iştahı iki kat artarak yerine geldi. Dün üç porsiyon kuş üzümlü tatlı yedi."

"En cömert olanın siz olduğunuzu düşünüyorum, Bay Gibson. Üç porsiyon! Sanırım aynı oranda da et yiyordur."

"Oh, bunu söyledim çünkü bu kadar çok genç adamla birlikte olunca, işler genellikle yemek ile aşk arasında gidip geliyor ve üçüncü porsiyonun iyiye işaret olduğunu düşündüm. Ama biliyorsunuz bir kere olan bir kere daha olabilir."

Bayan Browning, "Bilmiyorum. Phoebe bir kere bir evlilik teklifi almıştı." dedi.

"Sus, kardeşim. Bundan bahsedilmesi belki onun duygularını incitir."

"Saçmalık, çocuğum! Bu yirmi beş sene önce oldu; ve onun en büyük kızı evlendi."

Bayan Phoebe hassas, tiz sesiyle, "Onun memnun olmayacağını sanıyorum," diye rica etti. "Bütün insanlar sizin gibi Bay Gibson ilk aşklarının anısına sadık değiller."

Bay Gibson irkildi. Jeanie onun ilk aşkıydı; ama onun adı Hollingford'da hiç söylenmemişti. Karısı iyi, sevimli, duyarlı ve sevilen karısı onun ikinci aşkı değildi; hayır ne de üçüncü aşkı. Ve şimdi ikinci evliliği konusunda bir itirafta bulunuyordu.

"Evet, evet," dedi; "Ne olursa olsun, o, bu kadar gençken ve ben onay vermeden önce, böyle ilişkilerden Molly'yi korumak için bir şey yapmam gerektiğini düşünüyordum. Bayan Eyre'in küçük kuzeni kızıl hastalığına yakalandı."

"Ah! Bu arada sormamam benim dikkatsizliğim. Zavallı küçük nasıl?"

"İyi ya da kötü. Şimdi söylemem gereken şey için bunun önemi yok; gerçek şu ki, Bayan Eyre bir zaman için eve geri dönemeyecek ve ben, Molly'yi her zaman Hamley'de bırakamam."

"Ah! Şimdi neden Hamley'e ani bir ziyaret yaptığınızı anlıyorum. Hay Allah, bu masal gibi."

Bayan Phoebe, "Bir aşk meselesini dinlemeyi severim," diye mırıldandı.

Bay Gibson, onların sürekli lafını kesmeleri karşısında tamamen sabırsızlanarak, "Öyleyse, eğer hikâyeme devam etmeme izin verirseniz benimkini dinleyeceksiniz," dedi.

Bayan Phoebe zayıf bir şekilde, "Sizinkini mi?" dedi.

Bayan Browning ses tonunda daha az duygusallık taşıyarak, "Tanrı bizi kutsasın ve korusun," dedi; "Başka ne var?"

Bay Gibson, onun büyük şaşkınlık ifadesini genel olarak almayı seçerek, "Umarım benim evliliğimi," dedi. "Ve sizinle konuşmak için geldiğim konu bu." Bayan Phoebe'nin göğsünde ufak bir ümit belirdi. Saç kıvırma zamanının (bayanlar bu günlerde bigudiler takardı) güvenli ortamında her zaman kardeşine, "Ona evliliği düşündürecek tek erkeğin Bay Gibson olduğunu; ama eğer ona bir teklifte bulunursa, onu zavallı Mary'nin hatrı için kabul etmek zorunda olduğunu" söylerdi. Ölmüş olan arkadaşına, onun son kocasıyla evlenerek nasıl bir çeşit memnuniyet vereceğini hayal ettiğini

hiçbir zaman açıklamazdı. Phoebe, sinirli bir şekilde siyah ipekli önlüğünün şeritleriyle oynuyordu. Doğu hikâyesindeki Caliph gibi, bütün bir yaşam sırasındaki olasılıklar aklından bir anda geçti[29], bu olasılıklardaki en önemli soru, kardeşini bırakabilecek olup olmadığıydı. Şu ana dikkat et Phoebe, hiçbir zaman ortaya çıkmayacak bir olasılık için kendine acı çektirmeden önce söylenen şeyi dinle.

“Kuşkusuz ailemin hanımı, kızımın annesi olması için kime sormam gerektiğine karar vermek, benim için heyecanlı bir şeydi; ama sanırım en sonunda doğru bir şekilde karar verdim. Seçmiş olduğum bayan…”

Bayan Browning doğrudan, “Bize onun kim olduğunu hemen söyleyin, siz iyi bir insansınız,” dedi.

Damat, seçimini, “Bayan Kirkpatrick,” diye açıkladı.

“Ne! Kontesin çok bahsettiği, Kuleler’deki mürebbiye mi?”

“Evet; ona çok değer veriyorlarve o da hak ediyor. Şimdi Ashcombe’da bir okul işletiyor ve ev idaresine alışık. Kuleler’deki genç bayanları yetiştirmiş ve kendi kızı da var. Bu yüzden, herhâlde Molly’ye karşı nazik, annece bir duyguya sahip olur.”

Bayan Phoebe, övgüye değer bir şey söylemenin, aklından geçmekte olan düşünceleri gizleyerek, kendisine engel olacağını hisseti ve, “Çok zarif görünüşlü bir kadın,” dedi. “Kontesle geri dönerken onu arabada gördüm; çok güzel bir kadın olduğunu söylemeliyim.”

Bayan Browning, “Saçmalama, kardeşim,” dedi. “Zarifliğinin ya da güzelliğinin bu meseleyle ne ilgisi var? Sen hiçbir dulun yeniden böyle ufak tefek şeyler yüzünden evlendiğini duydun mu? Her zaman bir çeşit görev duygusu yüzündendirdeğil mi, Bay Gibson? Eve bakan birini isterler; ya da çocukları için bir anne isterler; veya son eşlerinin bundan hoşlanacağını düşünürler.”

Belki de Phoebe’nin seçilmiş olduğu konusunda bir düşünce, ablasının aklından geçmişti; çünkü sesinde keskin bir sertlik vardı; Bay Gibson’a yabancı değildi, ama şu anda bunun üstesinden gelmeyi seçmiyordu.

“Kendi bildiğiniz gibi düşünebilirsiniz Bayan Browning. Benim için nedenleri ortaya koyun. Kendim onları açıkça biliyormuş gibi yapamam. Ama içten bir şekilde eski arkadaşlarımı muhafaza etmeyi ve onların, benim hatrım için müstakbel karımı sevmelerini istediğimden eminim. Size saygı duymanın yanı sıra, dünyada Molly ve Bayan Kirkpatrick’den başka hiçbir kadını tanımıyorum. Üstelik, ben evlenene kadar Molly’nin gelip kalmasına izin verip vermeyeceğinizi sormak istiyorum.”

Bayan Browning, sadece yarı yarıya yumuşayarak, “Madam Hamley’e sormadan önce bize sorabilirdin,” dedi. “Biz senin eski arkadaşlarınız ve biz onun annesinin de arkadaşlarıyız; yani biz bölge halkı değiliz.”

Bay Gibson, “Bu adil değil,” dedi. “Ve böyle olduğunu biliyorsunuz.”

“Bilmiyorum. Onu etkileyebileceğin zaman, Bay Goodenough ya da Bay Smith’le olduğundan çok daha fazla Lord Hollingford’lasın. Ve her zaman Hamley’e gidiyorsun.”

Bayan Browning hemen pes edecek bir kişi değildi.

“Lord Hollingford’u, rütbe ve durumu ne olursa olsun, eğer onlar için benzer yararlarla geliştirilmiş benzer akıl özelliklerine sahiplerse, okulda yardımcı öğretmen, marangoz, ayakkabıcı da olabilir, böyle bir adamı nasıl aramam gerekiyorsa öyle arıyorum. Bay Goodenough, güçlü yerel çıkarlara sahip, çok akıllı bir yargıçtır ve bunun ötesinde bir düşünceye sahip değildir.”

“Peki, peki, tartışmaya devam etmeyin. Phoebe’nin bildiği gibi bu, her zaman başımı ağrıtır. Söylediğim şeyi kastetmedim, bu yeterli, değil mi? Nedenleri söylendiğinde herhangi bir şeyden geri dönerim. Tartışmaya başlamadan önce neredeydik?”

Bayan Phoebe, “Sevgili küçük Molly’nin bize bir ziyaret yapmasında,” dedi.

“Eğer Bay Coxe aşkında bu kadar coşkun olmasaydı, ilk önce size sormam gerekirdi. Ne yapabileceğini ya da hem siz hem de Molly için ne kadar dert olacağını bilmiyordum. Ama şimdi yatıştı. Uzakta olmanın, çok

sakinleştirici bir etkisi vardır ve ona her rastladığında, o aklına gelince bir iki iç çekmenin dışında bir sonuca yol açmadan, Molly'nin onunla aynı şehirde olabileceğini sanıyorum. Ve sizden isteyeceğim bir iyilik daha var. Böylece görüyorsunuz alçakgönüllü bir ricacı olmam gerektiği zaman sizinle tartışmanın bana yararı olmaz, Bayan Browning. Gelecekteki Bayan Gibson için hazır olması amacıyla eve bir şeyler yapılması gerekiyor. Utanç verici bir şekilde boya ve kâğıt kaplama gerekiyor; ayrıca bazı yeni mobilyaları düşünmem lazım ama eminim ki ne olduğunu bilmiyorum. Eve göz atma nezaketini gösterip kaç yüz paund gideceğine bakar mısınız? Yemek odasının duvarlarının boyanması gerekiyor; oturma odasının kâğıtlarını onun seçimine bırakacağım ve o odayı onun döşemesi için biraz fazladan param var; ama eğer eski bir arkadaşınıza yardım etme nezaketinde bulunursanız, evin geri kalanını size bırakacağım."

Bu, Bayan Browning'in güç sevgisine tümüyle iyi gelen bir işti. Babası yaşarken, esnafın müşterisiyle ilgili paranın kontrolünü yaparken onun ölümünden beri bunu göstermek için çok az şans buluyordu. Bayan Phoebe'nin hayal gücü, daha çok, Molly'nin ziyaretinin zevkiyle yaşarken, onun her zamanki iyi karakteri, kendi zevkine ve tasarruf anlayışına güven gösterildiğinde tamamen geri geliyordu.

13.Molly Gibson’un Yeni Arkadaşları

Zaman hızla geçiyordu; şimdi Ağustos’un ortasıydı eğer eve bir şeyler yapılacaksa hemen yapılmalıydı. Gerçekte, Bay Gibson’un Bayan Browning’le yapacağı düzenlemeler bazı bakımlardan kısa zamanda yapılmayacaktı. Toprak Sahibi, Osborne’nun yurt dışına gitmeden önce, belki de birkaç gün için eve dönebileceğini duymuştu. Roger ve Molly’nin arasında gelişen dostluğun onu tehlikeye karşı hiç uyarmamasına rağmen, mirasçısı, cerrahın kızına karşı bir istek gösterir diye çok içten bir korku duyuyordu. Osborne eve gelmeden, onun evden gitmesi için o kadar büyük bir istek duyuyordu ki, karısı, bunu ziyaretçisine açıkça gösterir diye sürekli korku içinde yaşıyordu.

Düşünceli olan on yedi yaşlarındaki her genç kız, kendine yeni ya da şimdiye kadar bilinçsizce yönlendirildiğinden daha büyük bir görev sistemi sunan ilk kişiyi bir Papa olarak görmeye eğilimlidir. Roger, Molly için böyle bir Papa’ydı. Molly onun düşüncesine, neredeyse her konu üzerindeki otoritesine baktı; yine de o kısa ve özlü olarak sadece onlara temel ilkelerin gücünü veren onun davranışları için kalıcı bir rehber olan bir ya da iki şey söylemişti ve sıradan bir zekâya sahip olmayan yüksek eğitimli genç bir erkek ile yine de iyi bir şekilde değerlendirme yeteneği olan on yedi yaşında cahil bir kızın arasında olduğu kesin olan akıllılık ve bilgideki doğal üstünlüğünü göstermişti. Yine de, bu, çok hoş ilişkiye sürüklenmiş olmalarına rağmen, ikisi de kalplerinin gelecekteki sahibi en yüksekteki ve en tamamlanmış aşkları olarak çok farklı birini hayal ediyorlardı. Roger, büyük bir kadın, eşiti ve imparatoriçesi olacak bir kadın; Egeria[30] gibi kişi olarak güzel, akıllılıkta yüce, akıl vermeye hazır bir kadın bulmak istiyordu. Molly’nin küçük, tereddüt eden genç kız hayali, görmediği, kendi şiirlerinden birinde yazdığı gibi şimdi bir ozan olan ve aynı zamanda bir şövalye olan Osborne üzerinde duruyordu. Osborne gibi biri, belki de daha çok Osborne’nun kendisi; çünkü Molly, olması gereken kahramana kişisel bir biçim ya da isim vermekten kaçınıyordu. Toprak Sahibi, eğer onun aklının huzurunu düşünüyorsa, Osborne eve gelmeden önce onun evden gitmesini istemekle akılsızlık etmiyordu. Yine de o, Malikâne’den gittiğinde, onu sürekli olarak özledi. Bir kızın, yemekleri neşelendirmek, masum akıllıca sorularla sık sık onunla ve Roger’la baş başa olması,

konuşmalarındaki canlı ilgisi, şakalarına verdiği neşeli cevaplar gibi hoş görevlerini yerine getirerek orada olması çok güzel olmuştu.

Ve Roger da onu özledi. Bazen onun düşünceleri aklına gelmişti ve onu zevk aldığı derin bir düşünceye daldırmıştı. Bazen de onun ihtiyacı olduğu zamanlarda ve şimdiye kadar okumuş olduğu roman ve şiirden daha yüksek şeylerden bahseden kitaplarla ilgilenmesini sağlarken, kendini ona gerçekten yardım etmiş gibi hissetmişti. Aniden, en çok gelecek vadeden öğrencisinden yoksun kalan sevecen bir öğretmen gibi hissetti. Onun, kendisi olmadan nasıl devam edeceğini merak etti. Okuması için ona ödünç vermiş olduğu kitaplarla aklı karışıp cesareti mi kırılacaktı? O ve üvey annesi birlikte nasıl geçineceklerdi? O, Malikâne'den gittikten sonraki ilk birkaç gün düşüncelerini çok fazla işgal etti. Bayan Hamley, onu daha fazla ve diğer ikisinden daha uzun süre özledi. Ona kalbinde bir kızın yerini vermişti; ve şimdi onun tatlı, kadınsı arkadaşlığını, şakacı okşamalarını, hiç durmayan dikkatini, üzüntülerinde Molly'nin zaman zaman çok açık bir şekilde göstermiş olduğu sempatiye çok ihtiyaç duymasını özlüyordu. Bütün bu şeyler onu, yufka yürekli Bayan Hamley'e sevdirmişti.

Molly de havanın değiştiğini güçlü bir şekilde hissetti; ve böyle hissettiği için çok daha güçlü bir şekilde kendini suçladı. Malikâne'de olma biçimini takdir etmesini sağlayan bir incelik hissi duymaktan kendini alamıyordu. Eski, sevgili arkadaşları Bayan Browningler, onu, o kadar okşayıp öptüler ki ses tonlarının kabalığını ve yüksekliğini, telaffuzlarındaki taşralılığı, bazı konulara karşı ilgilerinin olmamasını ve kişiler hakkındaki ayrıntılar konusundaki açgözlülüklerini fark etmekten dolayı utanç duydu. Ona, müstakbel üvey annesi konusunda, cevap verirken yeterince kafasının karıştığı sorular sordular. Babasına olan sadakati, tamamen ve doğru bir şekilde cevap vermesini engelliyordu. Malikâne'deki her muhtemel konu hakkında sorgulamaya başladıklarında, o her zaman memnundu. Orada çok mutlu olmuştu; onların hepsini, oradaki köpeklere kadar, o kadar çok sevmişti ki, cevap vermek çok kolay işti. Onlara, Bayan Hamley'in hastalık elbisesinin şeklinden, Toprak Sahibi'nin akşam yemeğinde hangi şarabı içtiğine kadar her şeyi anlatmaya aldırmadı. Gerçekte, bu şeyler hakkında konuşmak onun hayatındaki en mutlu zamanı hatırlamasını sağladı. Ama bir akşamüstü, yukarıdaki küçük oturma odasında çaydan sonra Ana Cadde'ye bakarak beraber otururkenMolly, Hamley Mâlikanesi'ndeki

çeşitli zevkler hakında konuşurken ve sonra Roger'ın doğa bilimlerindeki zekâsını ve ona göstermiş olduğu bazı tuhaf şeyleri anlatırken, aniden şu küçük konuşma ilgisini çekti:

Bayan Browning, kardeşine ve Molly'ye bir çok anlam ifade eden bir şekilde, "Bay Roger'ı çok fazla görmüşe benziyorsun, Molly?" dedi. Ama:

Adam ısırılmaktan kurtuldu;

Ölen köpek oldu.[31]

Molly, ilk başta bunun neden böyle olduğuna şaşırsa da, Bayan Browning'in vurgulu bir biçimde konuştuğunun mükemmel bir şekilde farkındaydı. Bu arada Bayan Phoebe, kardeşinin kelimeleri ve göz kırpmalarını anlamak için, çorabının topuğunu yamamakla çok meşguldü.

Molly, Bayan Browning'in davranışı üzerinde düşünerek ve sorunun neye yönelik olduğu konusunda tatmin olana kadar daha fazla konuşmak istemeyerek yavaşça, "Evet; bana karşı çok nazikti," dedi.

"Sanıyorum yakında yine Hamley Mâlikanesi'ne gideceksin. O, en büyük oğul değil, biliyorsun, Phoebe! Sürekli "on sekiz, on dokuz" diyerek başımı ağrıtma ama konuşmaya katıl. Molly bize, Bay Roger'ı ne kadar gördüğünü ve ona ne kadar nazik davrandığını anlatıyor. Her zaman onun çok hoş bir genç adam olduğunu işitmiştim, canım. Bize onu biraz daha anlat! Şimdi Phoebe, dikkat et! Sana nasıl nazik davranıyordu, Molly?"

"Oh, bana hangi kitapları okumam gerektiğini söyledi ve bir gün, kaç tane arı gördüğümü fark etmemi sağladı."

"Arılar mı, çocuğum? Ne demek istiyorsun? Ya sen deli olmalısın ya da o deli olmalı!"

Molly ateş gibi kızararak, "Hayır, hiç de değil. İngiltere' de iki yüz çeşitten fazla arı var ve benim onlarla böceklerin arasındaki farkları görmemi istiyorduBayan Browning, sizin ne düşündüğünüzü anlayamam," dedi, "Ama bu çok yanlış, bu bir hata. Eğer kafanıza böyle aptalca fikirler

sokacaksa Bay Roger ve Hamley hakkında bir kelime daha konuşmayacağım.”

“Bak sen! Büyüklerine konferans veren genç bir bayan! Gerçekten aptalca düşünceler! Öyle görünüyor ki, onlar senin kafandalar. Ve sana, kafanı aşıklara takmak için çok genç olduğunu söylememe izin ver, Molly.”

Molly’ye birkaç kere saygısız ve sabırsız denmişti ama kuşkusuz şimdi biraz saygısızlık ortaya çıkmıştı.

“Hiçbir zaman “aptalca düşüncenin” ne olduğunu söylemedim, Bayan Browning; şimdi söyledim mi Bayan Phoebe? Âşıklar hakkındaki bu aptalca konuşmanın tamamen onun kendi yorumu ve kendi hayal ürünü olduğunu görmüyor musunuz, Bayan Phoebe?”

Molly, öfkeyle yanıp tutuşuyordu; ama adalet için yanlış kişiye başvurmuştu. Bayan Phoebe yarayı iyileştirmeye çalışmak yerine, onun hoş olmayan görüntüsünü kapatmaya çalışan, aklı yetersiz kişilerin yaptığı şekilde barışı sağlamaya çalıştı.

“Bu konuda bir şey bilmediğimden eminim, canım. Dorothy’nin söylediği şey bana çok doğru geliyorgerçekten çok doğru; ve sanırım sen onu yanlış anladın, canım; ya da belki o seni yanlış anladı veya ben her şeyi yanlış anlamış olabilirim. Bu yüzden artık bu konuda konuşmasak daha iyi olur. Bay Gibson’un yemek odasındaki Hint halısı için ne kadar vereceğini söyledin, kardeşim?”

Böylece Bayan Browning ve Molly, akşama kadarki zamanı birbirlerine sinir olarak ve öfkelenerek geçirdiler. Her zamanki formaliteleri uygulayarak, birbirlerine mümkün olan en soğuk şekilde iyi geceler dilediler. Molly yukarı küçük yatak odasına çıktı. Oda küçük, zarif kırk yama işleriyleyatak perdeleri, pencere perdeleri ve yatak örtüsüyle; ona bakacak kadar akılsız olan her yüzü çarpıtan küçük bir aynası olan ve üstü küçük şişelerle dolu olan cilalı bir tuvalet masasıyla olabildiğince temiz ve düzenli bir yatak odasıydı. Bu oda, çocuk için kendi yalın, beyaz pamuklu kumaşlı yatak odasıyla karşılaştırıldığında onun gördüğü en sevimli ve lüks yatak odasıydı. Şimdi misafir olarak orada uyuyordu ve bir keresinde cesaretle gözetlediği, dikkatle kap kâğıdı ile sarılmış olan bütün ilginç

süsler şimdi onun için çıkarılmıştı. Ve yine de bu misafirperver ilgiyi ne kadar az hak etmişti; ne kadar saygısız davranmıştı; o andan beri ne kadar üzüntü hissetmişti! Kapıda hafif bir vuruş işittiğinde, pişmanlık ve gençlik üzüntüsünden kaynaklanan gözyaşları döküyordu. Molly kapıyı açtı ve Bayan Browning orada duruyordu. Harikulade dik bir yatak takkesi giyiyordu ve tasarruf edilmiş, kısa, beyaz bir içetekliğinin üzerine aldığı renkli patiskadan bir ceket içinde fazla süslü sayılmazdı.

İçeri girip kapıyı kapatarak, "Uyumuş olacağından korkuyordum, çocuğum," dedi. "Bugün bir şekilde hata yaptığımızı sana söylemek istiyorum; ve sanırım belki de benim hatamdı. Phoebe bilmeseydi daha iyi olurdu; çünkü o benim mükemmel olduğumu düşünür; ve sadece ikimiz olduğumuzda, ikimizden birisi diğerinin hata yapmayacağını bildiğinde daha iyi anlaşırız. Ama biraz öfkeli olduğumu düşünüyorum. Bundan daha fazla bahsetmeyelim Molly; sadece arkadaş olarak uyuyalımve her zaman arkadaş olalım çocuğum, olur mu? Şimdi bana bir öpücük ver ve ağlayıp gözlerini şişirme. Mumunu dikkatle söndür."

Molly onu öperek, "Ben hatalıydımbenim suçum," dedi.

"Saçmalıksona erdi! Bana karşı çıkma! Benim hatam olduğunu söylüyorum ve bu konuda bir kelime daha duymak istemiyorum."

Ertesi gün Molly, Bayan Browning'le, babasının evinde sürmekte olan değişikliklere bakmaya gitti. Ona göre bunlar iç karartıcı gelişmelerdi. Perdelerin koyu kırmızı kumaşıyla çok iyi uyum sağlayan ve iyice temizlendiğinde tozlu olmaktan çok ince bir tabakayla kaplıymış gibi görünen yemek odasının soluk gri duvarları şimdi parlak bir pembe somon rengine dönüşmüştü; ve yeni perdeler, yeni moda olan soluk deniz yeşili rengiydi. Bayan Browning ona, "Çok parlak ve sevimli," diyordu ve sevgileri ilk olarak tazelenince Molly, ona karşı çıkmak istemedi. Sadece yeşil ve kahverengi halıların parlaklığı ve sevimliliği dengeleyeceğini ümit edebiliyordu. Orada burada yapı malzemeleri vardı ve her yerde Betty'nin azarlamaları duyuluyordu.

"Şimdi yukarı gel ve babanın yatak odasına bak. Onun odasındaki her şeyin yeniden yapılabilmesi için o seninkinde uyuyor."

Molly, ölmekte olan annesine veda etmek için bu odaya götürüldüğünü, belli belirsiz, açık belirgin hatlarla hatırlayabiliyordu. Neredeyse ölümün uyuşturduğu, kollarında tutmak için hiç gücünün kalmadığı küçük, yumuşak, ılık çocuğa bir kere daha dokunmak için özlem duyan, can atan gözlerin yer aldığı solgun, bitik, hüzünlü yüzü çevreleyen beyaz çarşafı, beyaz müslini görebiliyordu. O üzücü günden beri Molly ne zaman bu odaya girse canlı bir hayal olarak aynı bitik, hüzünlü yüzün yastığın üzerinde yattığını, örtülerin altındaki vücudun şeklini görürdü; ve kız bu görüntülerden çekinmezdi ama annesinin dış görünüşünün hatırasını korumak için onları anılarında yaşatırdı. Yeni şekliyle görmek için bu odaya doğru Bayan Browning'i izlerken, gözleri yaşlarla doluydu. Neredeyse her şeyyatağın duruş şekli ve mobilyanın rengi değişikti. Üstündeki duvarda bir ayna asılı olan ilkel bir şekilde tuvalet masası yerine geçen çekmeceli bir sandığın yerine şimdi, üzerinde bir ayna duran büyük bir tuvalet masası vardı. İlk bahsedilen eşyalar, kısa evlilik yaşamı boyunca annesine hizmet etmişti.

Sonuç olarak, üzerine kalan zevkli döşeme işine şükreden, şimdi evliliği oldukça kabullenmiş olan Bayan Browning, "Görüyorsun, zamanının çoğunu kontesin malikânesinde geçirmiş olan bir bayan için her şeyi düzenlemeliyiz," dedi. "Döşemeci Cromer, bir kanape ve yazı masası almak için beni ikna etmek istedi. Bu adamlar eğer bir şey satmak isterlerse herhangi bir şeyin moda olduğunu söyleyebilirler. Ben şöyle söyledim: "Hayır, hayır, Cromer. Yatak odaları uyumak içindir ve oturma odaları da oturmak için. Her şey amacına uygun olmalı ve beni saçma şeylerle kandırmaya çalışma." Çünkü annem gündüz vakti bizi yatak odalarımızda bulursa iyi bir şekilde azarlardı. Dışarı giysilerimiz aşağıda bir dolapta saklanırdı; ve ellerimizi yıkamamız için insanın gündüz vakti isteyeceği kadar çok temiz bir yer vardı. Bir yatak odasını kanepe ve masalarla doldurmak! Hiç böyle bir şey işitmedim. Üstelik yüz paund sonsuza kadar sürmez. Senin odan için herhangi bir şey yapamayacağım, Molly!"

Molly, "Buna çok memnun oldum," dedi. "Neredeyse onun içindeki her şey büyük amcamla yaşarken annemin sahip olduğu şeylerdi. Onları, hiçbir şeye değişmeyecek kadar çok seviyorum."

“Evet, böyle bir tehlike yok, şimdi para bitti. Bu arada Molly, sana kim nedime elbisesi alacak?”

Molly, “Bilmiyorum,” dedi; “Sanırım nedime olacağım ama kimse bana elbiseden bahsetmedi.”

“Öyleyse babana soracağım.”

“Lütfen sorma. Şu anda çok fazla para harcaması gerekiyor. Üstelik eğer uzakta kalmama izin verirlerse, düğünde olmamayı tercih ederim.”

“Saçmalama çocuğum. Çünkü bütün şehir bunu konuşuyor olacak. Babanın hatrı için gitmelisin ve çok güzel giyinmelisin.”

Ama Bay Gibson, ona bu konuda hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen, Molly’nin elbisesini düşünmüştü. Ona gerekli şeyleri alması için müstakbel eşine görev vermişti; ve şimdi Molly’yi büyülemek için, hem sade hem de zarif olan bir elbiseyi denemek için bölgedeki bir şehirden şık bir terzi geldi. Elbise giymeye hazır olarak eve geldiği zaman Bayan Browning’in hatrı için özel olarak giydi; aynaya baktığında oldukça şaşırdı ve görünüşündeki gelişmeyi gördü. “Güzel olup olmadığımı merak ediyorum,” diye düşündü. “Neredeyse güzel olduğumu düşünüyorumkuşkusuz böyle bir elbise içindeyken demek istiyorum. Betty, “Güzel tüyler, güzel kuşların oluşmasını sağlar,” diyecektir.”

Düğün giysisiyle aşağı indiği ve utangaç bir şekilde kendini incelemeye sunduğu zaman, bir hayranlık patlamasıyla karşılandı.

“Evet, vay canına! Seni tanımıyormuşum.” (Molly “Güzel tüyler,” diye düşündü ve yükselen kendini beğenmişliğini kontrol etti.)

Bayan Phoebe, “Sen gerçekten güzelsinöğle değil mi, kardeşim?” dedi.

“Çünkü canım, eğer sen her zaman güzel giyinirsen, bizim her zaman kişisel olarak öyle saydığımız sevgili annenden daha güzel olacaksın.”

“Sen ona hiç benzemiyorsun. Sen babana çekmişsin ve beyaz ten, her zaman esmer tenden güzeldir.”

Bayan Phoebe, “Ama o güzel değil mi?” diye ısrar etti.

“Evet! Ve eğer o güzelse bunu sağlayan kendisi değil İlahî Takdir’dir. Üstelik terzinin de payı olmalı. Bu ne kadar güzel bir Hint müslini! Pahalıya mal olacak!”

Düğünden bir gece önce Bay Gibson ve Molly, Hollingford’un sahip olduğu sarı bir posta arabasıyla Ashcombe’ a gittiler. Malikâne’de, Bay Preston’un ya da daha doğrusu lord hazretlerinin misafiriydiler. Malikâne adına yakışıyordu ve ilk görüşte Molly’nin hoşuna gitti. Taştan yapılmıştı. Bir çok üçgen çatısı ve dikey bölmeli pencereleri vardı. Virginia sarmaşığı ve geç açan güllerle kaplıydı. Molly, babasını karşılamak için kapıda duran Bay Preston’u tanımıyordu. Onun yanında genç bir bayan olarak durdu ve ilk defa bazı erkeklerin yirmi beş yaşın altındaki her kadına yapmaları gerektiğini düşündükleri yarı övgü yarı kur yapan nazik bir davranışla karşılaştı. Bay Preston çok yakışıklıydı ve bunu biliyordu. Açık kahverengi saçlı ve favorili, kumral bir adamdı; saçından daha koyu renkli kirpikleri olan gri, çekik, güzel biçimli gözleri; ve üstünlüğü ünlü olan spor çalışmalarıyla sağlanan, aksi hâlde girmesine izin verilmeyecek daha yüksek topluluklara girmesini sağlamış olan sakin ve esnek bir vücudu vardı. Büyük bir kriketçiydi; o kadar iyi bir nişancıydı ki, 12. ya da 1. sokaktaki, çantasını taşıma şöhretini isteyen her ev onu misafir etmekten memnundu. Yağmurlu günlerde genç bayanlara bilardo oynamayı öğretirdi ya da gerekli olduğunda ciddiyetle oynamaya giderdi. Yapmacıklı oyunları içten bir şekilde oynardı, ayrıca doğaçlama taklit ve tablolar düzenlemekte eşsiz bir yeteneği vardı. O anda Molly’ye kur yapmayı istemekte kendi özel nedenleri vardı. İlk defa Ashcombe’a geldiğinde dul kadınla o kadar çok eğlenmişti ki, onun daha az parlak, daha az yakışıklı, orta yaşlı kocasının yanında duran görüntüsünün uygun bulunmaya zıt olabileceğini hayal ediyordu. Üstelik başka birisi; yok olacak olan birisi için de gerçekten güçlü bir isteği vardı; ve bu isteği gizlemesi gerekiyordu. Böylece “Küçük Gibson kızı” (ona öyle diyordu) ondan daha az çekici olsa bile bir sonraki on altı saati ona adamaya karar verdi.

Ev sahibi tarafından bir odun ateşinin çıtırdayarak yandığı ve kırmızı perdelerin solan günü ve dışarının soğuğunu kapattığı lambri döşeli bir salona alındılar. Burada akşam yemeği için masa hazırdı: kar beyazı masa

örtüsü, parlak gümüşten, temiz, ışıldayan bardaklar, şarap ve büfenin üzerinde sonbahar tatlısı. Yine de Bay Preston, bekâr evinin kabalığı, odanın küçüklüğü için Molly'den özür dilemeyi sürdürdü. Büyük yemek odası, yarın sabahki kahvaltı için kâhyası tarafından kendine ayrılmıştı. Ve sonra Molly'nin odasını göstermesi amacıyla bir hizmetçi çağırmak için zili çaldı. Molly, en rahat odalardan birine alındı: Şöminede bir ateş vardı; tuvalet masasının üzerinde mumlar yanıyordu; kar beyazı bir yatağın etrafını koyu renk yün perdeler çevreliyordu ve orada burada büyük porselen vazolar vardı.

Hizmetçi, için için yanan bir kütüğü, iyi yönlendirilmiş bir şekilde üfleyerek, binlerce parlak kıvılcımla ateşledi ve, “Burası, lord hazretleriyle beraber geldikleri zaman Leydi Harriet' in kaldığı oda,” dedi. “Giyinmenize yardım edeyim mi bayan? Leydi hazretlerine her zaman yardım ederim.”

Molly, üzerindeki elbisesinden başka bir de düğün için alınan beyaz elbisesinin olduğu gerçeğinin tamamen farkında olarak kadını gönderdi ve yalnız kaldığı için şükretti.

“Akşam yemeği” başlamış mıydı? Çünkü saat neredeyse sekizdi; ve yatma hazırlıkları, gecenin bu saatinde giyinmekten daha doğal bir uğraş gibi görünüyordu. Yapabildiği tüm giyinme kırmızı kumaştan bir ya da iki gülü gri elbisesinin kuşağına iliştirmekti. Tuvalet masasının üzerinde sonbahar çiçeklerinden yapılmış büyük bir çiçek demeti vardı. Kulağının tam üstüne, siyah saçlarının arasına kırmızı başka bir gülü takmayı denedi; bu çok hoştu ama çok koketçe olmuştu ve bu yüzden tekrar geri koydu. Koyu renk meşe kaplamalar ve tüm evin lambrileri ılık ışıkta parlıyormuş gibi görünüyordu. Değişik odalarda, holde ve hatta merdiven sahanlığının üzerinde bir çok ateş yanıyordu. Bay Preston, adımlarını işitmiş olmalıydı çünkü onu holde karşıladı ve onu, ona söylediğine göre, bir tarafında daha büyük bir oturma odasına açılan kapalı kanatlı kapılar olan küçük bir oturma odasına götürdü. Girdiği bu oda, ona biraz Hamley'i hatırlattıdikkatle korunmuş ve titizlikle temizlenmiş olan yetmiş ya da yüz yıllık sarı saten döşemeler; camlı Hint dolapları ve baharatlı kokular saçan porselen kavanozlar; babasının sabahki elbiseleriyle bütün gün olduğu gibi ciddi ve düşünceli olarak yanında durduğu parlak bir ateş vardı.

Bay Preston, “Bu oda babasıyla beraber bir ya da iki günlüğüne geldiğinde Leydi Harriet’in kullandığı oda,” dedi. Ve Molly kendisi konuşmaya hazır olarak babasını kurtarmaya çalıştı.

“Buraya sık gelir mi?”

“Çok sık değil. Ama geldiği zaman burada olmaktan hoşlandığını zannediyorum. Belki de, Kuleler’de yaşadığı daha resmi hayattan sonra bunu makul bir değişiklik olarak görüyordur.”

Molly, onu kaplayan ılık rahatlık görüntüsünü hatırlayarak, “Buranın kalmak için çok hoş bir ev olduğunu söylemeliyim,” dedi. Ama biraz onun cesaretini kırarak Bay Preston, bunu kendisi için bir övgü olarak almış gibi görünüyordu.

“Senin gibi genç bir bayanın, bir bekârın evindeki uyumsuzlukları anlayabileceğinden korkuyordum. Size çok minnettarım, Bayan Gibson. Genel olarak daha çok öğle yemeğini yediğimiz odada yaşarım. Ayrıca, kitapları, kâğıtları sakladığım ve işle ilgili olarak arayanları kabul ettiğim bir çeşit aracılık bürom var.”

Sonra akşam yemeği için içeri girdiler. Molly, ikram edilen her şeyin lezzetli ve mükemmel bir şekilde pişirilmiş olduğunu düşündü; ama bunlar misafirlerinden birkaç defa bu yemeğin kötü pişmiş olduğu ya da şunun özel sosunun eksik olduğu için özür dileyen; her zaman Molly’yi bu kelimeden bıktırana kadar, bekârların ev idaresinden, bekârların şusundan, bekârların busundan bahseden Bay Preston’ı tatmin etmiş görünmüyorlardı. Babasının, hâlâ devam eden ve onu sessiz hâle getiren sıkıntısı Molly’yi rahatsız etti; yine de bunu Bay Preston’dan saklamak istedi. Böylece ev sahibinin her şeyi verebileceği bir çeşit kişisel ilişkiyi yürütmeye çalışarak konuşmayı sürdürdü. Beyefendiyi ne zaman bırakacağını bilmiyordu ama babası ona bir işaret yaptı; ve onu orada yalnız bıraktığı için bir çok defa özür dileyen Bay Preston tarafından tekrar sarı renkli oturma odasına yönlendirildi. Ama o, etrafı kolaçan etmek ve odanın barındırdığı gariplikleri incelemek için kendini özgür hissederek iyi zaman geçiriyordu. Diğer şeyler arasında, iyi bir ahşap oymacılığı içine yerleştirilmiş mineli hoş minyatürlerin olduğu Louise Quianze bir dolap vardı. Oraya bir mum taşıdı ve babası ile Bay Preston içeri girdiğinde dikkatli bir şekilde bu

yüzlere bakıyordu. Babası hâlâ endişeli ve tedirgin görünüyordu. Yanına geldi ve sırtını okşayıp; neyi incelemekte olduğuna baktı ve sonra sessizce ateşin yanına doğru uzaklaştı. Bay Preston mumu onun elinden aldı ve kendini hazır bir kibarlık havasıyla onun ilgisine bıraktı.

“Bunun, Fransız Sarayı’nda çok güzel bir kadın olan Matmazel St Quentin olduğu söyleniyor. Bu da Madam du Barry.[32] Matmazel St Quentin’de bildiğin bir kişiyle olan bir benzerlik görüyor musun?” Bu soruyu sorduğunda sesini alçaltmıştı.

Molly yine ona bakarak, “Hayır!” dedi. “Hayatımda bunun yarısı kadar bile güzel bir şeyi hiç görmedim.”

Tekrar biraz sabırsızlıkla, “Ama bir benzerlik görmüyor musunözellikle gözlerde?” diye sordu.

Molly bir benzerlik bulmaya çalıştı ve yine başarısız oldu.

“Bana sürekli onuBayan Kirkpatrick’i hatırlatıyor.”

Molly hevesli bir şekilde, “Öyle mi?” dedi. “Oh! Çok memnunumonu hiç görmedim bu yüzden kuşkusuz benzerliği bulamadım. O zaman onu tanıyorsunuz? Lütfen bana onu anlatın.”

Konuşmadan önce bir an tereddüt etti. Gülümseyerek konuşmaya başladı:

“O çok güzel; bu minyatürün onun güzelliğine yetişemediğini söylersem, bu kuşkusuz daha iyi anlaşılır.”

“Ve üstelik?lütfen devam edin.”

“‘Üstelik’ diyerek ne demek istediniz?”

“Oh! Onun çok akıllı ve başarılı olduğunu zannediyorum.”

Molly’nin sormak istediği hiçbir şekilde bu değildi; ama onun söze dökülmeyen merakının belirsiz enginliğini kelimelerle ifade etmek çok zordu.

“O, doğal olarak akıllı; başarıları kendinde toplamış. Ama öyle bir büyüleyiciliği var ki, insan onu çevreleyen halenin içinde kendisinin ne olduğunu unutur. Bana tüm bunları sordunuz Bayan Gibson ve ben de size doğru bir şekilde cevap verdim; yoksa genç bir bayanı benim bir başkasına yaptığım hevesli övgülerimle ağırlamamam gerekirdi.”

Molly, “Neden olmadığını anlamıyorum,” dedi. “Üstelik genel olarak bunu yapmazsanız, benim durumumda bunu yapmanız gerektiğini zannediyorum; çünkü siz bilmiyorsunuz ama okulu bitirince bizimle yaşamak için geliyor ve biz aynı yaşta sayılırız; bu yüzden neredeyse bir kız kardeşe sahip olmak gibi olacak.”

Bu bilgilerin yeni bir haber olduğu Bay Preston, “Sizinle yaşayacak, öyle mi?” dedi. “Okulu ne zaman bitecek? Kesinlikle bu düğünde olacağını düşünüyordum; ama bana gelmeyeceği söylendi. Okuldan ne zaman ayrılacak?”

“Sanırım bu Paskalya’da olacak. Boulogne’de olduğunu biliyorsunuz ve buraya gelmesi, onun için uzun bir yolculuk olacak; yoksa babam gerçekten onun bu düğünde olmasını çok istedi.”

“Ve annesi bunu engelledi mi?anladım.”

“Hayır, engelleyen annesi değildi; bunun hoş bir şey olduğunu düşünmeyen Fransız okul müdüresiydi.”

“Aynı anlama gelir. Ve o Paskalya’dan sonra gelip sizinle mi yaşayacak?”

“Öyle sanıyorum. Ciddi mi yoksa neşeli birisi mi?”

“Onu gördüğüm kadarıyla hiçbir zaman çok ciddi değil. Sanırım onun için söylenecek kelime parlak olacak. Ona hiç yazdınız mı? Eğer yazarsanız beni ona hatırlatın ve onun hakkında sizin ve benim nasıl konuştuğumuzu anlatın.”

Molly kısaca, “Ona hiç yazmadım,” dedi.

Çay geldi; ve ondan sonra hepsi yatmaya gittiler. Molly, babasının, odasındaki ateşi görünce bağırdığını ve Bay Preston' un ona şöyle cevap verdiğini duydu:

"Her tür rahatlıkla ilgili güçlü isteklerim konusunda ve aynı zamanda gerek olduğunda onlarsız da yapma gücüm konusunda kendimle övünüyordum. Lordumun odunları çok bol ve senede dokuz ay yatak odamda ateş yakarak kendimi şımartıyorum; yine de soğuktan ürpermeden İzlanda'da yolculuk yapabilirdim."

14.Molly Kendini Himaye Altında Buldu

Düğün, bu tip olayların bir çoğu gibi yapıldı. Lord Cumnor ve Leydi Harriet, Kuleler’den geldi; bu yüzden törenin saati mümkün olduğu kadar geçe alındı. Lord Cumnor, gelinin babası olarak görev yapmak için geldi ve hem gelinden, hem damattan, hem de başka herkesten çok daha açık bir neşe içindeydi. Leydi Harriet, bir çeşit amatör nedime olarak, kendi dediği gibi, “Molly’nin görevlerini paylaşmak için” geldi. Malikâne’den parktaki kiliseye iki araba içinde gittiler. Bay Preston ve Bay Gibson arabalardan birindeydi ve Molly ümitsiz bir şekilde diğer arabada Lord Cumnor ve Leydi Harriet’le birlikteydi. Leydi Harriet’in beyaz müslin elbisesi bir ya da iki bahçe partisinde görülmüştü ve çok yeni değildi; daha çok, genç bir bayanın son anda giydiği garip bir şey gibiydi. Çok neşeliydi ve müstakbel kızı için Clare’in ne kadar önemli bir kişi olduğunu bulmaya çalışarak Molly’yle konuşmaya çok yatkındı. Şöyle başladı:

“Bu güzel müslin elbiseyi kırıştırmamalıyız. Onu, babamın dizinin üzerine koy; buna hiç aldırmaz.”

“Ne canım, beyaz bir elbise!hayır, emin ol aldırmam. Daha çok hoşuma gider. Üstelik bir düğüne giderken kim herhangi bir şeye aldırır? Eğer bir cenazeye gitseydik farklı olurdu.”

Molly, dikkatli bir şekilde bu konuşmanın ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı; ama bunu yapamadan önce Leydi Harriet, her zaman bunu yapmakla övünerek asıl noktaya gelerek tekrar konuştu:

“Sanırım babanın bu ikinci evliliği senin için sıkıcı bir durum; ama Clare’in, kadınların en sevimlisi olduğunu göreceksin. Her zaman kendi yolumu bulmama izin verirdi ve senin de kendi yolunu bulmana izin vereceğinden kuşkum yok.”

Molly, bu sabah gözlerine dolmaya devam eden gözyaşlarını kontrol etmeye uğraşarak alçak bir sesle, “Denemek ve onu sevmek istiyorum,” dedi. “Onu henüz çok az gördüm.”

Lord Cumnor, “Bu senin için olabilecek en iyi şey, canım,” dedi. “Genç bir bayan oluyorsun ve eğer yaşlı bir adamın söylemesine izin verirsen, çok da güzel bir genç bayan ve kim seni babanın eşinden daha uygun bir şekilde dışarı çıkarabilir, seni gösterebilir ve seni balolara ya da bu tip yerlere götürebilir? Her zaman, bu gün gerçekleşecek olan bu birleşmenin bildiğim en uygun şey olduğunu söyledim; ve hatta bu, insanların kendilerinden daha çok, senin için daha iyi olan bir şey.”

Molly’nin dertli yüz ifadesini yakalayan Leydi Harriet, “Zavallı çocuk,” dedi, “Balo düşüncesi şu anda onun için çok fazla; ama arkadaş olarak Cynthia Kirkpatrick’le birlikte olmaktan hoşlanacaksın, öyle değil mi, canım?”

Molly biraz neşelenerek, “Çok fazla,” dedi. “Onu tanıyor musunuz?”

“Oh, onu küçük bir kızken bir çok kez ve o zamandan beri de bir ya da iki kere gördüm. Şimdiye kadar gördüğünüz en sevimli yaratıktır; ve yanlış hatırlamıyorsam yaramazlık ifade eden gözleri vardı. Ama bizimle kalırken, Clare onu çok iyi bir şekilde kontrol ediyordusanırım onun sıkıntı yaratmasından korkuyordu.”

Molly bir sonraki sorusunu şekillendiremeden önce kiliseye geldiler; o ve Leydi Harriet, eteğini tutarak mihraba ilerleyecekleri gelini beklemek için kapının yanındaki bir sıraya gittiler. Lord, onu çeyrek mil kadar uzakta olan evinden almak için yalnız gitti. Onun için düğün mihrabına bir lord tarafından götürülmek ve onun kızının gönüllü bir nedime olması çok hoştu. Bayan Kirkpatrick, bu küçük sevinç bolluğunda, sevdiği ve kendi çabaları olmaksızın onu destekleyecek olan bir adamla evliliğin eşiğinde olarak, içten bir şekilde mutlu ve güzeldi. Bay Preston’u görünce yüzünden küçük bir bulut geçtiBay Gibson’ un peşinden girince onun sevimli gülümsemesi biraz bozuldu. Ama Bay Preston’un yüzü hiç değişmedi; ciddiyetle ona selam verdi ve sonra işlerle meşgul göründü. On dakikada her şey bitti. Gelin ve damat birlikte Malikâne’ye gidiyorlardı. Bay Preston kestirme bir yoldan oraya yürüyordu ve Molly, yeniden ellerini ovuşturarak kıkırdayan lord hazretleriyle ve sessizliği en büyük rahatlık olan nazik ve teselli edici olmaya çalışan Leydi Harriet’ le arabadaydı.

Molly ümitsiz bir şekilde, kendisi için yapılan planın, akşamüstü Kuleler'e dönerken Lord Cumnor ve Leydi Harriet ile dönmesi olduğunu keşfetti. Bu arada Lord Cumnor'un, Bay Preston'la yapılacak işi vardı ve mutlu çift bir haftalık tatilleri için gittikten sonra Molly, ürkütücü Leydi Harriet'le yalnız bırakılacaktı. Diğerleri bu şekilde gidip yalnız başlarına kaldıkları zaman Leydi Harriet, oturma odasındaki ateşin başına oturdu. Ateşle arasında bir paravana vardı ama bir ya da iki dakika dikkatle Molly'ye baktı. Molly bu uzun bakışın tamamen farkındaydı ve Leydi Harriet aniden şunu söylediğinde, bu bakışı iade etmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu:

"Seni seviyorum; sen küçük vahşi bir yaratıksın ve seni uysallaştırmak istiyorum. Buraya gel ve yanıma, şu tabureye otur. Senin adın ne? Ya da sana kuzeydeki taşra halkının dediği gibi ne diyorlar?"

"Molly Gibson. Benim gerçek adım Mary."

"Molly hoş, yumuşak bir isim. Geçen yüzyıldaki insanlar sade isimler koymaktan korkmazlardı; şimdi biz çok akıllı ve iyiyiz: Şimdi artık hiç "Leydi Betty" yok. Onun adını taşıyan tüm yünlü kumaşları ve örgü ipliklerini yeniden adlandırıp adlandırmadıklarını merak ediyorum. Leydi Constantia'nın pamuğu ya da Leydi AnnaMaria'nın yünlü kumaşı."

Molly, "Leydi Betty'nin pamuğu olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Bu, senin el işi yapmadığını kanıtlar! Ama Clare'in sana bunu yaptıracağını göreceksin. Bana parça parça yaptırırdı; bayanların önünde diz çöken şövalyeler; olanaksız çiçekler. Ama onlardan yorulduğum zaman kendisinin bitirdiğini söyleyerek adil olmam lazım. Birlikte nasıl yaşayacağınızı merak ediyorum."

Molly içini çekerek "Ben de," dedi.

"Bir gün, içimde, bu zamana kadar onun beni yönetmiş olduğuna dair bir şüphe duyana kadar, onu yönettiğimi düşünürdüm. Yine de insanın kendisinin yönetilmesine izin vermesi daha kolaydır; insan herhangi bir oranda sürecin farkında olduğunda bunu hafife alırsa o zaman eğlenceli hâle gelebilir."

Molly kızgın şekilde, “Yönetilmekten nefret etmem lazım,” dedi. “Babamın hatrı için, eğer bana açık sözlülükle anlatırsa onun isteklerini yapmaya çalışacağım; ama herhangi bir şekilde tuzağa düşürülmekten nefret ederim.”

Leydi Harriet, “Şimdi ben,” dedi, “Tuzaktan kaçınmak için çok tembelim; ve tuzakların akıllıca kurulduklarını belirtmeyi tercih ederim. Ama sonra kuşkusuz kendim için çaba sarfetmeyi seçersem, beni bağlamaya çalıştıkları yeşil keten sazlarının arasından kaçabileceğimi biliyorum. Şimdi belki de sen kaçamazsın.”

Molly, “Ne demek istediğinizi pek anlamıyorum,” dedi.

“Oh, pekiher neyse; sanırım senin için yapmaman daha iyi olur. Söylemeye çalıştığım şeylerden alınacak ders “iyi bir kız olman, sana söylenenlere uyarsan yeni üvey annenin hayal edebileceğin en tatlı yaratık olduğunu görmendir.” Kuşkum yok ki, esas olarak onunla yaşayacaksın. Onun kızıyla nasıl yaşayacağın başka bir sorun; ama sanırım iyi olacak. Şimdi çay için zili çalalım; çünkü sanırım yediğimiz ağır kahvaltı bizim için öğle yemeği yerine geçti.”

Bay Preston, tam bu anda odaya girdi ve Molly, önceki akşam yemekten önce Bay Preston’un onunla olan arkadaşlığını ima etmesini hatırlayarak, Leydi Harriet’in onu soğuk bir davranışla uzaklaştırmasına biraz şaşırdı.

Leydi Harriet, o duyamayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz, “Bu çeşit insanlara dayanamıyorum,” dedi, “Görevinin onlara saygı göstermek olduğu insanlara karşı kendine kibar havaları veriyor. Babamın işçilerinden biriyle zevkle konuşabilirim ama bunun gibi iyi terbiye görmemiş züppe bir adamla olunca tüylerim diken diken olur. Bu tarz bir yaratığa İrlandalılar ne der? Bunun için güzel bir sözleri var, biliyorum. O nedir?”

Molly bilgisizliğinden biraz utanarak, “Bilmiyorumhiç işitmedim,” dedi.

“Oh! Bu senin hiç Bayan Edgeworth’ün hikâyelerini okumadığını gösteriyor;[33]okumuş muydun? Eğer okumuşsan onun ne olduğunu hatırlamasan bile böyle bir kelimenin olduğunu hatırlarsın. Bu hikâyeleri hiç okumamışsan bunlar tam da senin yalnızlığını giderecek şeyler

olacaktırçok geliştirici, ahlakî ve yine de yeterli ölçüde ilgi çekicidir. Sen tamamen yalnız kaldığında onları sana ödünç vereceğim."

"Ben yalnız değilim. Evde değilim ama Bayan Browningler'de misafirim."

"O zaman onları sana getireceğim. Bayan Browningler'i tanıyorum; düzenli olarak okul gününde Kuleler'e gelirlerdi. Onlara Pecksy ve Flapsy derdim.[34] Bayan Browningler'i severim; insan onlardan her şekilde gerekli saygıyı görür; ve her zaman böyle insanların evlerinin nasıl olduğunu görmek isterim. Sana Bayan Edgeworth'ün tüm hikâyelerini getireceğim, canım."

Molly bir ya da iki dakika tamamen sessiz oturdu; sonra aklından geçeni söylemek için cesaretini topladı.

"Leydi hazretleri," (bu unvan, Molly'nin saygı gösterme konusunda aldığı dersin ilk meyvesiydi) "leydi hazretleri benim ait olduğum çeşitten ya da sınıftan insanlardan, sanki onlar hakkında konuştuğunuz tuhaf bir hayvanmış gibi bahsetmeye devam ediyorsunuz; yine de benimle çok açık konuşuyorsunuz."

"Evet, devam etseni dinlemekten hoşlanıyorum."

Yine sessizlik oldu.

Leydi Harriet neredeyse nazik bir şekilde, "İçinden benim biraz saygısız olduğumu düşünüyorsundeğil mi?" dedi.

Molly bir iki dakika bir şey söylemedi; sonra güzel, masum gözlerini Leydi Harriet'in yüzüne doğru kaldırdı ve şöyle söyledi:

"Evetbiraz. Ama sizin başka bir çok şey olduğunuzu düşünüyorum."

"Şimdilik "diğer şeyleri" bırakalım. Görmüyor musun küçüğüm, sen kendi tiplerinden bahsederken, ben de kendi tiplerimden bahsediyorum. Bu, ikimiz için de yüzeysel. Çünkü sanırım sizin Hollingfordlu iyi bayanlardan bazıları fakir insanlardan, eğer onu işitebilselerdi kendi hesaplarına kabalık

olarak kabul edecekleri bir şekilde bahsediyorlardı. Ama benim teyzelerimden birinin, annemin kardeşi olan hayır! İsim vermeyeceğim leydinin konuşma ve davranış biçimlerinden dolayı kanımın nasıl kaynadığını hatırladığım zaman, daha ılımlı olmam lazım. Profesyonel insanlar ve zengin tüccarlardan işçilere kadar hayatını kafasıyla ya da elleriyle kazanan herhangi birini "insanlar" olarak adlandırırdı. En sulu konuşmalarında hiçbir zaman onlara geleneksel "beyefendi" ünvanını bile uygun görmezdi; ve insanları sahiplenme biçimi "benim kadınım", "benim insanım" şeklindeydiama her şeye rağmen bu sadece bir konuşma biçimiydi. Bunu sana karşı kullanmamalıyım; ama bir şekilde seni bütün Hollingford halkından ayırıyorum."

Molly, "Ama neden?" diye ısrar etti. "Ben onlardan biriyim."

"Evet öylesin. Ama şimdi beni yine kabalıkla suçlama onların pek çoğu Kuleler'e geldikleri zaman gösterdikleri abartılı saygı ve hayranlıkta o kadar yapmacıklar ve iyi davranışlarda bulunmak için o kadar rol yapıyorlar ki, sadece kendileri alay konusu oluyorlar. Sen en azından basit ve doğrucusun, bu yüzden aklımda seni onlardan ayırıyorum ve bilinçsiz olarak evet! Şimdi bir parça daha kabalık yapıyorum seninle eşitim gibi seviye olarak demek istiyorum konuşuyorum; çünkü kendimi komşularından daha iyi olan somut şeylerle ifade etmiyorum. Ama işte, beni çok alçakgönüllü olmaktan kurtarmak için tam zamanında çay geldi"

Solan Eylül alaca karanlığında çok hoş bir çay saatiydi.

Sona erdiği zaman Bay Preston tekrar içeri girdi:

"Leydi Harriet, hava kararmadan önce size, çiçek bahçesinde yaptığım bazı zevkinize başvurmak istediğim değişiklikleri gösterme zevkini bana verir misiniz?"

"Teşekkür ederim, Bay Preston. Bir gün babamla gelirim ve onaylayıp onaylamadığımıza bakarız."

Bay Preston'un alnı kızardı. Ama Leydi Harriet'in kendini beğenmişliğinden etkilenmedi ve Molly'ye dönerek şunu söyledi:

“Bayan Gibson dışarı gelip bahçelere bakmaz mısınız? Sanırım kilise hariç hiç dışarı çıkmadınız?”

Molly sadece, Bay Preston’la dışarı yürüyüşe çıkma düşüncesini sevmedi; yine de biraz temiz havanın özlemini çekiyordu. Bahçeleri görmekten ve Malikâne’ye değişik açılardan bakmaktan memnun olacaktı; üstelik Bay Preston’dan çekinse bile biraz önce karşılaşmış olduğu tepkiden dolayı, onun için üzülmüştü.

O, tereddüt ederken ve yavaşça izin vermeye yaklaşırken, Leydi Harriet konuştu:

“Bayan Gibson’ı bırakamam. Eğer burayı görmek isterse, bir gün onu kendim getiririm.”

O, odadan çıkınca Leydi Harriet şunu söyledi:

“Sanırım benim bencilce tembelliğim yüzünden istememene rağmen bütün gün dışarı çıkamadın. Ama ne olursa olsun o adamla yürümeye gitmeyeceksin. O adama karşı içgüdüsel bir nefretim var; hem de tamamen içgüdüsel değil; gerçekte bir temeli var; ve seninle arkadaşlık kurmasına hiç izin vermemeni istiyorum. Çok akıllı bir vekilharçtır. İşini babamla yürütür ve iftira etmeyi seçmek istemem ama benim ne dediğimi hatırla!”

Sonra araba geldi ve mümkün olan tüm talimatları o ana saklamış gibi görünen, arabanın basamağında kendini dengeleyerek beceriksiz bir Merkür gibi duran lordun sayısız son sözlerinden sonra Kuleler’e geri döndüler.

Leydi Harriet, Molly’ye, içeri girip bizimle yemek mi kuşkusuz seni eve yollamamız lazım yoksa doğrudan eve gitmek mi istersin diye sordu. O ve babası, merdiven basamaklarının dibine gelene kadar uyumuşlardı.

“Şimdi ve sonsuza kadar gerçeği söyle. Gerçek, başka hiçbir şey olmasa da eğlendiricidir.”

Molly, Kuleler’de geçirdiği son, tek akşamın kâbus gibi anısını hatırlayarak, “Lütfen, bir an önce Bayan Browningler’e gitmeyi tercih ederim,” dedi.

Lord Cumnor, kızını arabadan indirmek için elini uzatıp bekleyerek merdivenlerde duruyordu. Leydi Harriet, Molly'yi alnından öpmek için durdu ve şunu söyledi:

"Çok yakında bir gün geleceğim ve sana Bayan Edgeworth'ün hikâyelerinden bir çoğunu getireceğim. Ayrıca, Pecksy ile Flapsy'yle daha yakından tanışacağım."

Molly, onu alıkoymak için tutarak, "Hayır, lütfen yapmayın," dedi. "Gelmemelisinizgerçekten yapmamalısınız."

"Neden olmasın?"

"Çünkü olmamasını tercih ederimçünkü beraber kaldığım insanlara gülen ve onlara isimler takan kişilerin beni görmeye gelmesinin doğru olmadığını düşünüyorum." Molly'nin kalbi çok hızlı atıyordu ama söylediği her kelimeyi gerçekten söylemek istemişti.

Leydi Harriet, ona doğru eğilerek ve oldukça ciddi bir şekilde konuşarak, "Sevgili küçük kadınım!" dedi. "Onlara isim taktığım için çok üzgünümseni incittiğim için çok çok üzgünüm. Sözlerimde ve davranışlarımda ve eğer yapabilirsem düşüncelerimde onlara saygılı olacağıma söz verirsem bana izin verirsin, değil mi?"

Molly tereddüt etti. "Bir an önce eve gitsem daha iyi olacak; sadece yanlış şeyler söyleyebilirimve Lord Cumnor bütün bu zaman boyunca bekliyor."

"Onu bırak; Brown'dan günün bütün haberlerini dinlerken çok iyi zaman geçiriyor. O zaman sözümü tutarak geleceğim?"

Böylece Molly görkemli bir yalnızlık içinde gitti; ve Bayan Browningler'in kapı tokmağı, Lord Cumnor'un uşağının sürekli çalması sonucunda, saygıdeğer menteşelerinin üzerinde açıldı.

Onlar Molly'yi içtenlikle karşıladılar ve merak doluydular. Tüm uzun gün boyunca parlak genç misafirlerini özlemişlerdi ve her saat başı üç ya da dört kere, o anda herkesin ne yaptığını merak ediyor ve tartışıyorlardı. Öğleden sonra Molly' ye olanlar, onlar için büyük bir şaşkınlık olmuştu; ve bir çok

saati Leydi Harriet'le yalnız geçirmesine izin verilerek bahşedilmiş olan büyük şeref duygusuyla çok etkilenmişlerdi. Onlar aslında düğünün daha önceden bildikleri ayrıntılarından çok, bu gerçekle heyecanlanmışlardı ve gün boyunca ısrarla bu konudan konuştular. Molly, Leydi Harriet'in Hollingford'un iyi insanlarının lordlarına karşı gösterdiği tapınmayla alay etme düşüncesi için bir temeli olduğunu hissetmeye ve eğer söz verdiği ziyareti yaparsa, onların Leydi Harriet'i hangi saygı gösterileriyle kabul edeceklerini merak etmeye başladı. Bu akşama kadar onun gelmesi olasılığını saklamayı düşünmemişti; ama şimdi sözün yerine getirileceğinden pek emin olmadığı için, bu şanstan bahsetmemenin daha iyi olduğunu hissetti.

Leydi Harriet uğramadan önce, Molly'ye başka bir ziyaret yapıldı.

Roger Hamley, bir gün, annesinden bir notla ve kendisinden bir hediye olarak bir eşek arısı yuvasıyla geldi. Kapıdaki hizmetçiye Bayan Gibson'un evde olup olmadığını sorarken, Molly onun güçlü sesinin küçük merdiven sahanlığından yukarı geldiğini duydu; ve bu ziyaretin Bayan Browning'in düşüncelerini nasıl renklendireceğini düşünerek yarı eğlendi yarı rahatsız oldu. “Hiç evlenmemeyi tercih ederim,” diye düşündü, “Çirkin bir adamla evlenmek –ve sevgili iyi Bay Roger gerçekten çirkin; insanın ona sade bile diyeceğini düşünmem.” Yine de doğal elbiseleri miğfer ve zırhmış gibi, genç adama bakmayan Bayan Browningler, Bay Roger Hamley'in harcadığı çabadan yüzü kızarmış olarak odaya girdiğinde, nazik bir şekilde selam verirken ve tüm odaya gülümserken hoş bir şekilde gösterdiği beyaz dişleriyle çok yakışıklı bir genç adam olduğunu düşündüler. O, Bayan Browningler'i çok az tanıyordu ve Molly, Bayan Hamley'in küçük, şefkat dolu mektubunu ve düğünle ilgili iyi dileklerini okurken onlarla hoş bir şekilde konuştu; ve sonra Bayan Browningler'in ona dönüp pür dikkat dinlemelerine rağmen ne onun söylediği sözlerde, ne de söylerkenki ses tonunda kayda değer herhangi bir şey bulamadılar.

“Size söz verdiğim eşek arısı yuvasını getirdim, Bayan Gibson. Bu sene bunların yokluğu çekilmiyor; sadece babamın arazisinde yetmiş dört tane var. Babamın arıcılık yaparak ücretine katkı yapan zavallı işçilerinden birinin şansı çok kötüymüşeşek arıları onun yedi kovanından arıları kaçırmışlar, onları ele geçirmişler ve balı yemişler.”

Bayan Browning, “Ne obur küçük hayvanlar!” dedi.

Molly kelime yanlış kullanıldığından dolayı Roger’in gözlerinin parladığını gördü; ama iyi bir mizah duygusu olmasına rağmen onu eğlendiren insanlara karşı saygısı hiç azalmışa benzemiyordu.

Bayan Phoebe, “Onların, ateş ve kükürtü, zavallı masum arılardan daha fazla hak ettiğinden eminim,” dedi. “Ve o zaman balla ziyafet çeken insanlar nankörlük etmiş olur!” Bu, onun için çok fazlaymış gibi bu düşünce karşısında içini çekti.

Molly, notu okumayı bitirince, Roger onun içeriğini Bayan Browning’e açıkladı.

“Perşembe günü abim ve ben, babamla beraber Canonbury’deki zirai bir toplantıya gideceğiz ve annem size, eğer o gün Bayan Gibson’u ona gönderirseniz nasıl minnettar olacağını söylememi istedi. Sizin de eşlik edip etmeyeceğinizi sormamı çok istedi ama o gerçekten o kadar zayıf ki, onu sadece Bayan Gibson’la yetinmeye ikna ettik. Eğer siz ve kardeşiniz orada olursanız bunu isteksizce yapacağı gibi, genç bir bayanı kendisini eğlendirmek için yalnız bırakmaya vicdanı el vermeyecekti.”

Bayan Browning, sevindirici bir gururla doğrularak, “Onun çok nazik olduğuna eminim, çok. Başka hiçbir şey bize bu kadar zevk veremezdi,” dedi. “Oh, evet, iyice anladık, Bay Roger; ve Bayan Hamley’in nazik düşüncesini tamamen anlıyoruz. Sıradan insanların ifade edeceği gibi gereğini yerine getireceğiz. Bir ya da iki kuşak önce, Browningler ve Hamleyler arasında bir evlilik bağı olduğuna inanıyorum.”

Roger, “Sanırım var,” dedi. “Annem çok hassas ve onu toplumdan uzak tutan sağlığının gerektirdiğini yapmak zorunda.”

Molly, sevgili Bayan Hamley’i tekrar görme fikriyle canlanarak, yine de nazik eski arkadaşlarını bırakmak için çok hevesli görünmekten korkarak, “O zaman gidebilirim?” dedi.

“Tabii ki canım. Güzel bir notla Bayan Hamley’e bizi düşündüğü için ne kadar minnettar olduğumuzu yaz.”

Roger, “Korkarım not için bekleyemem,” dedi. “Bunun yerine bir mesaj götürmem gerek çünkü babamla saat birde buluşmam lazım ve şimdi saat yaklaştı.”

O gittiği zaman Molly, Perşembe gününün düşüncesiyle kalbinin o kadar hafiflediğini hissetti ki, Bayan Browning’in dediklerini zorlukla dinleyebildi. Birisi Molly’nin daha o sabah yıkanmaya gönderdiği güzel beyaz müslin elbiseden bahsediyordu ve giymesi için nasıl zamanında geri getirilebileceği konusunda planlar yapıyordu; ve diğeri, Bayan Phoebe kardeşinin konuşmasına dikkat etmeden kendi tarzında bir hava tutturarak Roger Hamley’e övgüler düzüyordu.

“Çok iyi görünüşlü, genç bir adam. Çok nazik ve cana yakın. Gençliğimizin genç erkekleri gibi, değil mi, kardeşim? Ve yine de onlar Bay Osborne’nun en yakışıklısı olduğunu söylüyorlar. Ne düşünüyorsun, çocuğum?”

Molly kızararak ve bunu yaptığı için kendinden nefret ederek, “Bay Osborne’u hiç görmedim,” dedi. Neden böyleydi? Söylediği gibi onu hiç görmemişti. Sadece onu hayalinde çok fazla canlandırmıştı.

O gittiPerşembe günü Molly’yi getirmek için gelen araba Hamley’e ulaşmadan önce bütün beyefendiler gitti. Ama Molly hayal kırıklığına uğramaktan çok korktuğu için neredeyse memnun oldu. Üstelik sevgili Bayan Hamley, daha çok ona kalacaktı; sakin bir şekilde sabah odasında oturdular, şiir ve romandan konuştular; gün ortasında bahçede gezindiler. Sonbahar çiçekleri harikaydı, kırmızıdan maviye ve oradan da mor ve sarı taç yapraklarına uzanan renkleriyle örümcek ağlarının üzerindeki çiğ damlaları parlıyordu. Öğle yemeğine otururlarken holde yabancı bir erkeğin sesi ve ayak sesleri duyuldu; kapı açıldı ve Osborne’dan başkası olmayan genç bir adam içeri girdi. O güzeldi ve uyuşuk görünüşlüydü. Görünüşü neredeyse, çok benzediği annesi kadar narindi. Görünüşündeki bu narinlik onu olduğundan yaşlı gösteriyordu. Mükemmel giyinmişti ama yine de dikkatsizceydi. Annesine doğru geldi ve elini tutarak yanında durdu; gözleri, küstah ya da saygısızca değil ama eleştirel bir şekilde Molly’yi inceliyordu.

“Evet! Yine döndüm. Boğalar. Onların benim ilgimi çekmediğini keşfettim. Sadece onların meziyetlerini değerlendiremeyerek babamı hayal kırıklığına uğrattım ve korkarım öğrenmeye aldırış etmiyorum. Ve koku, böyle sıcak bir günde katlanılmazdı.”

“Sevgili çocuğum, bana mazeretlerini söyleme; onları babana sakla. Ben geri döndüğün için sadece mutluyum. Bayan Gibson, bu uzun boylu adam benim oğlum Osborne, sanırım tahmin etmişsindir. OsborneBayan Gibson. Şimdi neyin var?”

Otururken masaya baktı. “Burada hiçbir şey yok,” dedi. “Biraz soğuk av etli tart yok mu? Bunun için zili çalacağım.”

Molly, ideal olanı gerçekle uzlaştırmaya çalışıyordu. İdeal, Yunan özellikleriyle ve kartal gibi gözleriyle çevik ama güçlüydü. Uzun süren oruçlara dayanabilirdi ve ne yediğine bakmazdı. Gerçek, görüntüsünde olmasa bile hareketlerinde neredeyse kadınsıydı; Yunanlı özellikleri taşıyordu ama mavi gözlerinin soğuk, yorgun bir ifadesi vardı. Yemek konusunda nazikti ve Homeros gibi iştahlıydı. Ama Molly’nin kahramanı, Friar Tuck’ın misafiri olduğu zaman Ivanhoe’dan fazla yemezdi. Bütün bunlardan sonra biraz değişiklikle Bay Osborne Hamley’ in cesur bir kahraman olmasa da, şiirsel bir kahraman olabileceğini düşünmeye başladı. Annesine karşı son derece kibardı; bu, Molly’nin hoşuna gitmişti ve buna karşılık Bayan Hamley ona o derece hayran görünüyordu ki Molly bir ya da iki kere anne ve oğulun o yokken daha mutlu olacaklarını düşündü. Yine de basit bir kız olsa da, Molly’nin aklına Osborne’un annesine yönelttiği konuşma sırasında zihinsel olarak kendisine de bazı imalarda bulunduğu geldi. Küçük dönüşler ve Molly’nin anne ve oğul arasında basit günlük ilişkilerde genellikle kullanmadıkları hoş maskaralıklar olduğunu düşünmekten kendini alamadığı konuşma “numaraları” yapıyordu. Ama aksi hâlde şiir yazan iyi bir genç adamın, onun yararı için cambaz ipinin üzerinde konuşmaya değer olduğunu düşünmeye ikna olmak, daha çok gurur okşayıcıydı. Molly ve Osborne arasında doğrudan bir konuşma olmaksızın, öğleden sonra bitmeden önce Molly, hayalinde onu tekrar tahtına oturttu. Aslında ona tanıtıldığı ilk saatte annesinin ona olan tapınması karşısında Osborne’nun taleplerini sorguladığı zaman, kendini neredeyse sevgili Bayan Hamley’e vefasızlık yapmış gibi hissetmişti.

Onunla girdiği bazı tartışmalarda heyecanlanınca güzelliği daha çok ortaya çıktı; ve bütün davranışları biraz incelenirse son derece çekiciydi. Molly ayrılmadan önce, Toprak Sahibi ve Roger, Canonbury'den döndüler.

Toprak Sahibi kızararak ve soluyarak, "Osborne buradaymış!" dedi. "Neden bize eve geldiğini söylemedin? Ayine giderken her yerde seni aradım. Seni Grantley, Fox ve Lord Forest'la bölgenin diğer yanından gelen, tanışman gereken insanlarla tanıştırmak istedim; ve Roger seni ararken yemeğinin yarısını kaçırdı. Tüm bu zaman boyunca sen kaçıyorsun ve burada kadınlarla sakin bir şekilde oturuyorsun. Bir daha bunu yapacağın zaman bana haber vermeni isterim. Şimdiye kadar gördüğüm en iyi sığırlara bakarken, eski bayılma krizlerinden birini geçirebileceğini düşünmekten zevkimin yarısını kaybettim."

"Sanırım o ortamda daha uzun kalsaydım bir kriz geçirmem gerekirdi. Ama eğer seni endişelendirdiysem özür dilerim."

Toprak Sahibi, biraz yumuşayarak, "Peki, peki!" dedi. "Ve Roger dabütün öğleden sonra onu oraya buraya yollamak zorunda kaldım."

Roger, "Bunu demek istemedim, efendim. Bu kadar rahatsız olduğunuz için sadece üzüldüm. Osborne'un eve gittiğini düşündüm çünkü bunun onun tarzı olmadığını biliyordum," dedi.

Molly incelemelerinde yeni bir gözlem olarak, iki kardeşin arasındaki bir bakışı ilişkileri yönünden aniden ikisini de sevmesine yol açan gerçek bir güven ve sevgi bakışını yakaladı.

Roger ona doğru geldi ve yanına oturdu.

"Peki, Huber'i okumaya devam ediyor musunuz?[35] Onu çok ilginç bulmuyor musunuz?"

Molly pişmanlıkla, "Korkarım," dedi, "Çok fazla okumadım. Bayan Browningler benim konuşmamdan hoşlanıyorlar; ve üstelik babam dönmeden önce evde yapacak çok fazla şey var. Bayan Browning, benim onu almadan gitmemden hoşlanmıyor. Önemli bir şey gibi görünmediğini biliyorum ama gerçekten çok zaman alıyor."

“Babanız ne zaman dönüyor?”

“Sanırım gelecek Salı. Uzun süre kalamaz.”

“Gidip Bayan Gibson’a saygılarımı sunacağım,” dedi. Sakin duran Molly’ye nazik, hoş bir şekilde gülümseyerek, “Yapabildiğim kadar çabuk geleceğim. Baban küçüklüğümden beri bana çok nazik bir arkadaş olmuştur. Ve geldiğimde öğrencimin çok gayretli olmasını beklerim,” diye sözlerini sona erdirdi.

Sonra araba geldi ve Molly, Bayan Browningler’e giden uzun yolu tek başına aştı. Oraya vardığında hava kararmıştı; ama Bayan Phoebe, elinde bir mumla Molly’yi görmek için karanlıklara bakarak merdivenlerde duruyordu.

“Oh, Molly! Hiç geri gelmeyeceğini düşünüyordum. Sana bazı haberlerim var! Ablam yattı; sanırım heyecanlandığı için başı ağrıyor; ama bunun yeni bir şey olduğunu söylüyor. Yavaşça yukarı çık canım ve sana ne olduğunu anlatayım! Buraya bizimle, en tepeden bakan tavırlarıyla, çay içmek için kimin geldiğini biliyor musun?”

“Tepeden bakma” kelimesi Molly’in aklına gelmesini sağlayarak, “Leydi Harriet mi?” dedi.

“Evet. Nasıl tahmin ettin? Ama her şeye rağmen onun ziyareti senin için yapılmıştı. Oh, sevgili Molly! Eğer yatmak için acele etmezsen sakin bir şekilde oturalım ve sana her şeyi anlatayım. Nasıl yakalandığımı düşündüğüm zaman hâlâ yüreğim ağzıma geliyor. O yani leydi hazretleri arabayı George’a bırakmış ve senin ya da benim hayatımızda bir çok kere yaptığımız gibi yürüyerek alışverişe gitmiş. Kardeşim şekerleme yapıyordu; ben de şöminenin önünde elbisemi toplamış dizlerim ve ellerimin üstünde oturuyor, yıkamış olduğum büyükannemin dantelini çekiştiriyordum. En kötüsünü daha anlatmadım. Başlığımı çıkarmıştım çünkü akşam karanlığının çöktüğünü, kimsenin gelmeyeceğini düşünüyordum ve Nancy başını uzatıp, “Aşağıda bir leydi var konuşmasından anlaşıldığı kadarıyla gerçek büyük bir bayan“ diye fısıldadığı zaman orada siyah ipekli takkemle duruyordum; ve Leydi Harriet içeri girdi, davranışları çok sevimli ve tatlıydı, bir süredir başımda başlığım olmadığını unutmuştum. Ablam hiç

uyanmadı; ya da bunu söylemek için kalkmadı. Birinin hareket ettiğini duyduğunda bunun çayı getiren Nancy olduğunu düşündüğünü söyledi; çünkü leydi hazretleri durumu görür görmez geldi, halının üzerinde yanıma diz çöktü ve izin almak için beklemeden Nancy'nin peşinden yukarı çıkmış olduğu için çok sevimli bir şekilde özür diledi. Eski dantelimi çok beğenerek onu nasıl yıkadığımı, senin nerede olduğunu, ne zaman döneceğini ve mutlu çiftin ne zaman döneceğini öğrenmek istedi. Ablam uyanınca öğlen uykusundan ilk uyandığı zaman onun her zaman biraz sinirli olduğunu biliyorsun onun kim olduğunu görmek için başını çevirmeden oldukça keskin bir şekilde şöyle söyledi: "Vızz, vızz, vızz! Fısıldamanın yüksek sesle konuşmaktan daha rahatsız edici olduğunu ne zaman öğreneceksin? Bütün bu süre boyunca sen ve Nancy'nin yaptığı gevezelik yüzünden hiç uyuyamadım." Bunun ablamın hayali olduğunu biliyorsun çünkü o olabildiği kadar doğal bir şekilde horluyordu. Bu yüzden yanına gittim, ona doğru eğildim ve alçak sesle şöyle söyledim:

"Sohbet eden, leydi hazretleri ve bendim."

"Leydi hazretleri burada, leydi hazretleri şurada! Aklını mı kaybettin de böyle saçma sapan konuşuyorsun Phoebeve de takkenle dolaşıyorsun!"

"Bu arada oturuyorduve etrafına bakınca kadifeleri ve ipeklileri içinde, halının üzerinde oturan, gülümseyen, başlığını çıkarmış olan ve güzel saçları ateş pırıltılarıyla parlayan Leydi Harriet'i gördü. Eyvah! Ablam doğruca ayağa kalktı; reverans yaptı ve olabildiğince çabuk, uyuduğu için özür diledi. Bu arada ben en iyi başlığımı giymeye gittim çünkü ablam bir lordun kızıyla eski ipekli takkemle sohbet ettiğim için aklımı kaybetmiş olduğumu söyleyebilirdi. Hem de siyah ipekli! Eğer onun geleceğini bilseydim en üst çekmecemde boşuna duran yeni kahverengi ipekli takkemi takardım. Ve geri döndüğüm zaman ablam leydi hazretlerine çay ikram ediyordubizim çayımızı demek istiyorum. Konuşmayı ben devraldım ve ablam Pazar günleri giydiği ipekli elbiseyi giymeye gitti. Ama takkemi giymiş olarak oturup dantelimi toplarken, leydi hazretlerini tamamen rahat ettirdiğimizi düşünmüyorum. O, çayımızı çok beğendi ve daha önce böyle bir şey tatmadığı için onu nereden aldığımızı sordu. Ona Johnson'un dükkânında bir paunduna 3 sterlin ve 4 peni verdiğimizi söyledim (ablam ona paundu 5 sterlin olan misafir çayımızın fiyatını söylemem

gerektiğinden bahsetti, ama bizim içtiğimiz o çay değildi; çünkü kötü şansımızdan dolayı evde hiç o çaydan kalmamıştı) ve bize Rusya, Prusya ya da öyle uzak bir yerden gelen kendi çaylarından yollayacağını söyledi. Biz karşılaştırıp hangisinden en çok hoşlandığımıza bakacaktık; ve en çok onunkini beğenirsek bize paundu 3 sterlinden alabilecekti. Sana sevgilerini yolladı ve uzağa gitmesine rağmen onu unutmayacağını söyledi. Ablam, bu mesajın seni çok etkileyebileceğini ve bana, bunu sana söylemekten sorumlu olmayacağını söyledi. “Ama,” dedim, “Mesaj mesajdır ve eğer etkilenecekse bu, Molly’ye kalmış bir şey olur. Böyle bir misafirle yan yana oturmamıza rağmen, ona bir alçakgönüllülük örneği gösterelim, abla.” Böylece ablam kamburunu çıkardı ve başının ağrıdığını söyleyip yatmaya gitti. Şimdi de sen bana sendeki haberleri anlat, canım.”

Böylece Molly, ona başka zaman olsa dedikodu seven ve sempatik Bayan Phoebe’ye ilginç gelebilecek olan, ama şimdi bir lordun kızının ziyaretinden yansıyan kuvvetli ışığın altında oldukça soluk kalan ufak olayları anlattı.

15.Yeni Anne

Salı günü öğleden sonra Molly eve şimdiden yabancı gelen ve Warwickshire halkının “tanıdık gelmeyen” diyeceği eve döndü. Yeni boya, yeni kâğıt, yeni renkler, en iyi elbiselerini giyen ve efendilerinin evliliğinden “onları sendelettiğini, şaşırttığını, ayaklarını üşüttüğünü ve iğrenç koktuğunu” söyleyerek, holdeki yeni muşambaya kadar her değişikliğe itiraz eden neşesiz hizmetçiler vardı. Molly bütün bu şikâyetleri dinlemek zorunda kaldı ve bu, şimdiden zor olacağını hissettiği karşılama için keyifli bir hazırlık değildi.

En sonunda arabalarının tekerleklerinin sesi işitildi ve Molly onları karşılamak için ön kapıya gitti. İlk önce babası indi, onun elini tuttu ve gelininin inmesine yardım ederken de tutmaya devam etti. Sonra Molly’yi sevgiyle öptü ve onu karısına bıraktı. Ama onun tül peçesi o kadar güvenli (ve güzel bir şekilde) sıkıştırılmıştı ki, Bayan Gibson’un, yeni kızını selemlamak için dudaklarını ortaya çıkartana kadar biraz süre geçmesi gerekti. Sonra bakılması gereken bagajlar vardı; ve iki yolcu da bununla meşgul oldular. Bu arada Molly heyecanla titreyerek, yardım edemeden ve sadece Betty’nin, ağır kutular arka arkaya koridora sıralanırken, oldukça üzüntülü olan bakışlarının farkında olarak ayakta duruyordu.

“Molly, canım, annene odasını göster!”

Bay Gibson tereddüt etmişti çünkü Molly’nin bu yeni ilişkiye ne ad vereceği sorusu daha önce hiç aklına gelmemişti. Molly’nin yüzü kızardı. Ona “anne” diyecek miydi? Bu ad onun aklında uzun süredir bir başkasına aitti kendi ölmüş annesine. İsyan eden yüreği buna karşı çıktı ama bir şey demedi. Yukarı doğru yol gösterdi. Bayan Gibson zaman zaman, hangi çanta ya da bagaja gerek duyduğu konusunda yeni talimatlar vermek için arkasına dönüyordu. İkisi de, Molly’nin emriyle küçük bir ateş yakılmış olan, yeni döşenmiş yatak odasına girene kadar Molly’yle pek konuşmadılar.

“Şimdi canım, birbirimizi huzur içinde kucaklayabiliriz.(kucaklaşma bittikten sonra) Oh, canım ne kadar yorgunum! Yorgunluktan çok kolay

etkileniyorum, ama baban çok nazik. Canım! Ne kadar eski moda bir yatak! Ve ne kadarama önemli değil. Zamanla evi yenilerizöyle değil mi, canım? Sen bu gece benim küçük hizmetçim olacaksın ve benim bazı şeyleri düzenlememe yardım edeceksin, çünkü bu günkü yolculuk beni çok yordu."

Molly, "Sizin için bir çeşit çaylı akşam yemeği hazırlanmasını söylemiştim," dedi. "Gidip getirmelerini söyleyeyim mi?"

"Bu gece tekrar aşağı inebileceğimden emin değilim. Buraya küçük bir masanın getirilmesi ve bu güzel ateşin yanında sabahlığımla oturmak çok rahatlatıcı bir şey olacak. Ama kuşkusuz, sevgili baban var değil mi? Eğer ben orada olmazsam onun herhangi bir şey yiyeceğini gerçekten düşünmüyorum. Biliyorsun, insan kendini düşünmemeli. Evet, bir çeyrek saat sonra aşağı ineceğim."

Ama Bay Gibson, tehlikeli bir hastalığı olan yaşlı bir hastasıyla ilgili acil çağrı içeren bir not bulmuştu. Atı eyerlenirken bir ağız dolusu yemek atıştırmıştı. İşine her şeyden çok dikkat etme alışkanlığına bir an önce geri dönmeliydi.

Bayan Gibson, onun kendi varlığını özlemediğini keşfeder keşfetmez öğle yemeğinde yalnız olarak yeterli miktar ekmek ve soğuk et yemişti bu yüzden o yokken yemek yemeyeceği konusundaki korkuları yersizdi yemeğinin odasına getirilmesini istedi; ve bu kaprisi hizmetçilere anlatmaya cesaret edemeyen zavallı Molly, önce, küçük olmasına rağmen onun için ağır olan bir masa, sonra da Hamley'de bu tip şeylerin yapıldığını görmüş olduğu gibi, o sabah Bay Gibson'a değer veren ve saygı gösteren büyük evlerden yollanmış olan meyve ve çiçeklerle karıştırarak, masanın üzerine yerleştirmeye uğraştığı istenen yemek tabaklarını taşımak zorunda kaldı. Bir ya da iki saat önce Molly elbecerisinin ne kadar iyi olduğunu düşünmüştü! En sonunda Bayan Gibson'un konuşmalarından kurtulduğu zaman, tek başına oturup soğuk çay ve tavuk butu yerken ne kadar can sıkıcı görünüyordu! Hiç kimse onun hazırlıklarına bakmayacaktı ve beceriklililiği ile zevkini takdir etmeyecekti! Babasının buna memnun olacağını düşünmüştü ama o bunu hiç görmemişti. Bu dikkati, şimdi tepsinin alınması için zili çalmakta olan üvey annesine karşı bir iyiniyet gösterisi olarak yapmıştı ve Bayan Gibson onun yatak odasına çağrıldı.

Molly çabucak yemeğini bitirdi ve tekrar yukarı çıktı.

“Bu yabancı evde kendimi çok yalnız hissediyorum, canım; gel, benimle ol ve bana çantaları açmam için yardım et. Sevgili babanın, Bay Craven Smith’e yapacağı ziyareti bu akşam için erteleyebileceğini düşünüyorum.”

Molly açıkça, “Bay Craven Smith ölümünü erteleyemezdi,” dedi.

Bayan Gibson zayıf bir gülüşle, “Seni komik kız!” dedi. “Ama eğer Bay Smith senin dediğin gibi ölüyorsa, o zaman babanın aceleyle gitmesinin ne yararı var? Miras ya da o çeşit bir şey mi bekliyor?”

Molly uygunsuz bir şey söylememek için dudağını ısırdı. Sadece şöyle cevap verdi:

“Ölmekte olup olmadığını bilmiyorum. Adam öyle söyledi; ve babam, bazen son nefesi vermeyi kolaylaştıracak bir şey yapabilir. Her halükârda, orada olması aile için rahatlatıcı bir şeydir.”

“Senin yaşında bir kız için, ölüm hakkında ne kadar korkutucu bilgilere sahipsin! Gerçekten babanın işi hakkında bu ayrıntıları işitmiş olsaydım, onunla beraber yaşayıp yaşayamayacağımdam emin olamazdım!”

“Hastalığı ya da ölümü o yapmıyor; onlara karşı elinden geleni yapıyor. Onun yaptığı ya da yapmaya çalıştığı şeyleri düşünmeye, çok iyi bir şey diyorum. Onun nasıl beklendiğini ve nasıl kabul gördüğünü görünce siz de böyle düşüneceksiniz!”

“Peki, bu gece bu karamsar şeylerden daha fazla bahsetmeyelim! Uyuyana kadar yanımda oturursan bir an önce yatacağım, çok yorgunum, canım. Eğer benimle konuşursan, sesin benim uyumamı sağlar.”

Zor olan sürekli konuşma işine tercih ederek bir kitap aldı ve uyuması için üvey annesine okudu.

Sonra aşağı süzüldü ve ateşin sönmüş olduğu yemek odasına gitti. Hizmetçiler, yeni hanımlarının, çayını kendi odasında içmesinden hoşnut kalmadıklarını göstermek için kasıtlı olarak ihmal etmişlerdi. Ama Molly,

babası eve gelmeden önce onu yakabildi; onun için kolay yenebilecek bazı yiyecekleri buldu ve hazırladı. Sonra gözlerinden fark etmediği yaşların süzülmesine sebep olmaya yetecek kadar üzüntü içeren bir hayale dalarak ateşe bakarak şöminenin önündeki halıya diz çöktü. Ama babasının ayak sesini işitince ayağa fırladı ve aydınlık olan yere geçti.

“Bay Craven Smith nasıl?” dedi.

“Öldü. Beni tanıdı. Hollingford’a geldiğimde benim ilk hastalarımdan biriydi.”

Bay Gibson, onun için hazırlanmış olan koltuğa oturdu ve bir dizi anılara daldığı için ne yemeğe ne de konuşmaya ihtiyacı yokmuş gibi görünerek ateşte ellerini ısıttı. Sonra üzüntüsünden sıyrılarak odada etrafına bakındı ve yeterince canlı bir şekilde şöyle söyledi:

“Yeni annen nerede?”

“Yorgundu ve erkenden yattı. Of baba! Ona “anne” demek zorunda mıyım?”

Babası hafifçe kaşlarını çatarak, “Bu, hoşuma gider,” diye cevap verdi.

Molly sessizdi. Babasının yanına bir fincan çay koydu; babası çayı karıştırdı, yudumladı ve sonra konuya döndü.

“Neden ona “anne” demek istemiyorsun? Sana karşı bir anne görevi yapmak istediğinden eminim. Hepimiz hata yapabiliriz ve onun davranışları hemen tümüyle bizimkine uymayabilir; ama ne olursa olsun aramızda bir aile bağı kurarak başlayalım.”

Roger, neyin doğru olduğunu söylerdi?Molly’nin aklına gelen soru buydu. Babasının yeni eşinden, her zaman Bayan Gibson olarak bahsetmişti ve bir defasında Bayan Browningler’e ona hiçbir zaman “anne” demeyeceği konusundaki karşı çıkışını dile getirmişti. O akşamki konuşmalarıyla, bu yeni ilişkinin içine çekildiğini hissetmiyordu. Babasının bir cevap beklediğini bilmesine rağmen sessizliğini sürdürdü. Babası sonunda beklentisinden vazgeçerek başka bir konuya geçti; yolculuklarından

bahsetti, ona Hamleyler, Browningler, Leydi Harriet ve Malikâne'de birlikte geçirdikleri öğleden sonra hakkında sorular sordu. Ama babasının davranışlarında belli bir sertlik ile zorlama vardı ve Molly'de de bir ağırlık ve akıl yoksunluğu vardı. Hemen şöyle söyledi:

"Baba, ona "anne" diyeceğim!"

Babası onun elini aldı ve sıkıca tuttu; ama bir iki dakika konuşmadı. Sonra şunu söyledi:

"Bu gece Craven Smith'in yaptığı gibi, ömrünün sonuna gelince bunun için üzülmeyeceksin, Molly."

Bir süre, daha büyük iki hizmetçinin mırıltıları ve şikâyetleri Molly'nin kulaklarına geldi; sonra bu şikâyetler, Molly'yi ümitsizliğe düşürerek onlarla işlerin bir özetini yapan babasının kulaklarına ulaştı.

"Bayan Gibson'un zili çok sık çalmasından hoşlanmıyorsunuz, değil mi? Korkarım hoşunuza gitmedi; ama eşimin isteklerini yerine getirmezseniz, çare sizin kendi ellerinizde olur, biliyorsunuz."

Böyle bir konuşmadan sonra hangi hizmetçi uyarıda bulunma isteğine karşı koyardı? Betty, Molly'ye, son on altı yıldır baktığı ve beraber olduğu kıza karşı takınabileceği ölçüde kayıtsız bir tavırla, ayrılacağını söyledi. Molly şimdiye kadar eski bakıcısını evde bir demirbaş olarak görmüştü; neredeyse kısa süre içinde babasının onların arasındaki ilişkiyi kesmeyi önerdiğini düşünecekti; ve burada soğuk bir şekilde bir sonraki yerinin şehirde mi yoksa taşrada mı olacağından bahseden Betty vardı. Ama bu olayın çoğu sertlik içeriyordu. Betty bir ya da iki hafta içinde onun bakıcılığından ayrılma olasılığı karşısında gözyaşı sellerine boğulacak, isteyerek evde kalacak ve her çeyrek saatte bir çalan tüm zillere cevap verecekti. Hatta Bay Gibson'un erkek yüreği bile, yaşlı hizmetçinin onun yanından her geçişinde kırılmış sesi ve şişmiş gözleriyle kendini açıkça gösteren üzüntüsünden etkilendi.

Bir gün Molly'ye, "Annene Betty'nin kalıp kalamayacağını, uygun bir mazereti olduğunu ve bunun gibi şeyleri söylemeni istiyorum," dedi.

Molly kederli bir sesle, “Bunun bir yararı olcağını düşünmüyorum,” dedi. “Onun, Kuleler’in civarındaki hizmetçilerden bazıları için yazıyor olduğunu ya da yazmış olduğunu biliyorum.”

“Peki!tüm istediğim eve geldiğimde biraz huzur ve makul bir düzeyde neşe. Başkalarının evlerinde yeterince gözyaşı görüyorum. Her şeye rağmen, Betty on altı yıldır bizimlebir çeşit eski dünyadan gelen hizmet.[36] Ama kadın başka bir yerde daha mutlu olabilir. Annene sorma konusunda istediğini yap; sadece eğer onaylarsa ben tamamen hazır olacağım.”

Böylece Molly, Bayan Gibson’a bu sonucu sağlayacak bir ricada bulunmak için şansını denedi. İçgüdüleri ona başarısız olacağını söylüyordu; ama onay, hiçbir zaman kesinlikle bu kadar yumuşak bir ses tonuyla reddedilmezdi.

“Sevgili kızım, doğumundan ya da neredeyse o zamandan itibaren senin sorumluluğunu taşımış olan yaşlı bir hizmetçiyi uzağa göndermeyi hiçbir zaman düşünmem. Bunu yapacak bir yüreğe sahip olamam. Bana kalırsa, eğer benim tüm isteklerimi yerine getirirse sonsuza kadar kalabilir; ve ben mantıksız değilim değil mi? Ama görüyorsun o şikâyet ediyor; sevgili baban onunla konuştuğu zaman o uyarıda bulunuyor; ve uyarıda bulunan bir hizmetçinin mazeretini kabul etmek, benim ilkelerime tamamen aykırıdır.”

Molly, “O çok üzgün,” diye rica etti; “Sadece eğer kalırsa istediğiniz her şeyi yapacağını ve tüm emirlerinizi yerine getireceğini söylüyor.”

“Ama tatlım, Betty için ne kadar üzülürsem üzüleyim, ilkelerime karşı gelemeyeceğimi unutmuş görünüyorsun. Daha önce dediğim gibi, kötü huylu olmamalıydı; onu hiçbir zaman sevmememe ve çok yetersiz, uzun süre hanımı olmadığı için tamamen bozulmuş bir hizmetçi olarak kabul etmeme rağmen, ona en azından sanırım yapabildiğim kadar katlanmam gerekirdi. Şimdi Kuleler’in civarında hizmetçilik yapan Maria’yı neredeyse tutmak üzereyim; bu yüzden artık Betty’nin üzüntülerini ya da başka insanların üzüntülerini duymak istemiyorum; çünkü sevgili babanın üzücü hikâyeleri ve diğer şeyler yüzünden tümüyle neşemi kaybediyorum.”

Molly bir iki dakika sessiz kaldı.

“Maria’yı tamamen tuttunuz mu?” diye sordu.

Bayan Gibson alıngan bir şekilde, “Hayır“tutmak üzereyim” dedim. Bazen insan senin işitmediğini düşünüyor sevgili Molly,” diye cevap verdi. “Maria, ona hak ettiği ücreti vermeyen bir yerde yaşıyor. Belki de onu veremiyorlardır, zavallı şeyler! Her zaman fakirler için üzülürüm ve zengin olmayanlar hakkında kötü konuşmam; ama ona şimdi aldığından iki paund daha fazlasını önerdim; böylece sanırım onları bırakacak. Ne olursa olsun, onun ücretini arttırırlarsa ben de önerimi orantılı olarak arttırırım; bu yüzden sanırım onu alacağımdan eminim. O kadar nazik bir kız ki!Her zaman mektubu gümüş bir tepside getiriyor!”

Molly yavaşça, “Zavallı Betty!” dedi.

Bayan Gibson, “Zavallı yaşlı kadın! Ümit ederim bu dersin bir yararı olur,” diye içini çekti; “Ama bölgedeki ailelerin ziyaretleri başlamadan önce, Maria’nın gelmemesi acı olacak!”

Bayan Gibson, “Bölgedeki ailelerin” çok sayıdaki ziyaretlerinden çok memnun olmuştu. Kocası çok sayılıyordu. Çeşitli malikâneler, köyler ve evlerden gelen, kendileri ve aileleri onun hizmetlerinden yararlanmış olan bir çok bayan, alışveriş yapmak için Hollingford’a geldiklerinde, onun yeni eşine bir ziyarette bulunmalarının doğru olduğunu düşündüler. Bu ziyaretlerin, Bayan Gibson’u içine soktuğu beklenti durumu, Bay Gibson’un evdeki rahatını oldukça azalttı. Tam da aristokratik inceliğe sahip burunları olan asil bayanların ziyareti sırasında, sıcak, hoş kokan yemekleri mutfaktan yemek odasına taşımak çok zordu. Beceriksiz Betty’nin, kirli tabaklarla dolu bir sepeti koridorun göreceli karanlığına dikkatle adım atan hanımının yolu üzerine bırakmasına sebep olarak, kapıyı çalan yüksek seviyede bir uşağa aceleyle kapıyı açması sonucu oluşan kaza, daha da utandırıcıydı; ve sonra yemek odasından yeterince çabuk çıkan ama uzun, bastırılmış kıkırdamalara boğulan ya da çıktıkları zaman koridorda kimin olduğuna hiç dikkat etmeden artık şaka yapma eğilimlerini kısıtlamayan genç erkekler vardı. Tüm bu rahatsız edici şikâyetlere Bayan Gibson’un önerdiği çare, akşam yemeğinin geç yenmesi oldu. Genç adamlar için verilen öğle yemeği de onun kocasına görüşünü bildirdiği

üzere, muayenehaneye gönderilebilirdi. Kendisi ve Molly için, birkaç zarif, küçük, soğuk yiyecek evi kokutmazdı ve her zaman onun için bazı ufak yiyeceklerin hazır olmasına dikkat edecekti. Bay Gibson, istemeyerek kabul etti çünkü bu, yaşam boyu edindiği alışkanlıkların yenilenmesiydi ve bu alışılmamış, saat altıda yenen akşam yemeği fikriyle hiçbir zaman etrafını düzenleyemeyecekmiş gibi hissediyordu. [37]

"Bana herhangi bir yiyecek hazırlama, canım; ekmek ve peynir, yaşlı kadınların olduğu gibi benim de beslenmemin esasıdır."

Eşi, "Senin yaşlı kadının hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye cevapladı; "Ama gerçekten peynirin mutfağın dışına çıkmasına izin veremem."

"O zaman orada yiyeceğim," dedi. "Ahıra yakın ve eğer aceleyle gelirsem hemen içeri girebilirim."

"Gerçekten Bay Gibson sizin görünüş ve davranışınızı zevklerinizle karşılaştırmak şaşırtıcı oluyor. Sevgili Leydi Cumnor'un söylediği gibi bir beyefendi gibi görünüyorsunuz."

Sonra aşçı ayrıldı; aynı zamanda Betty kadar olmasa da yaşlı olan bir hizmetçi de gitti. Aşçı, geç yenen akşam yemeklerinin sıkıntısından hoşlanmadı; ve bir Metodist olarak, dinî nedenlerle Bayan Gibson'un yeni Fransız yemek tariflerini denemeye karşı çıktı. "Bu, Kutsal Kitap'a uygun değil," dedi. İncil' de yemekten çok bahsedilirdi; ama bu, koyun eti anlamına gelen yeni hazırlanmış koyun, şarap, ekmek, süt, incir, kuru üzüm, yağlı dana eti, güzel kızarmış fileto dana eti ve bunun gibi şeyler hakkındaydı; ama domuz eti pişirmek ve mayalanmış etli börek yapmak her zaman onun vicdanına aykırı olmuştu ve şimdi eğer Katolikler'in modasına uyarak putperest yemekleri yapacaksa, yakında hepsini bırakacaktı. Böylece aşçı Betty'nin izinden gitti ve Bay Gibson sağlıklı İngiliz iştahını, hiçbir zaman tam olarak ne yediğinden emin olmadan; kötü yapılmış omletler, köfteler, talaş börekleri, kroketler, yumurtalı böreklerle tatmin etmek zorunda kaldı.

Evlenmeden önce ufak şeylere boyun eğmeye ve daha büyük şeylerde sebat etmeye karar vermişti. Ama her gün ufak şeyler hakkında fikir

ayrılıkları çıkıyordu ve belki de bunlar, daha önemli şeylerle ilişkili olanlardan daha rahatsız edici oluyorlardı. Molly, babasının bakışlarını alfabesini bildiği kadar iyi biliyordu. Eşi bunu bilmiyordu ve anlayışsız birisi olduğundan, kendi çıkarlarının başka birisinin isteğine bağlı olması hariç, hiçbir zaman onun arzu ve isteklerine karşılık verdiği küçük günlük ödünlerin onu nasıl endişelendirdiğini anlamadı. Bay Gibson, kendine pişmanlığını dile getirmek için kendi aklında bile hiçbir zaman izin vermedi; kendine tekrar tekrar eşinin iyi niteliklerini hatırlattı ve zaman geçtikçe beraber daha iyi çalışacaklarını düşünerek kendini teselli etti. Ama Bay Coxe'un, kızıl saçlı yeğeniyle yıllarca ilgilenmedikten sonra aniden onu çağırtan bekâr bir büyük amcasına çok öfkelendi. Yaşlı adam ciddi bir hastalık krizinden sonra kısmen iyileşmiş ve yeğenini yaşamının geri kalanını onun yanında geçirmesi koşuluyla vârisi yapmıştı. Bu, neredeyse Bay ve Bayan Gibson evlilik yolculuğundan döner dönmez olmuştu ve o zamandan beri Bay Gibson, bir ya da iki kere kendini, yaşlı şeytan Benson'un neden daha önce kararını vermediğini ve böylece evini, hoş karşılanmayan genç âşığın varlığından kurtarmadığını merak ederken bulmuştu. Bay Coxe, dürüst davranmak için, Bay Gibson'la öğrenci olarak yaptığı son konuşmada, tereddütlü bir utangaçlıkla, belki de içinde bulunduğu yeni koşulların Bay Gibson'un düşüncelerinde bir değişikliğe yol açabileceğini söyledi.

Bay Gibson aceleyle, "Hayır, hiç de değil," dedi. "Kendi kararınızı vermek için ikiniz de çok gençsiniz; ve eğer kızım âşık olacak kadar aptal olsaydı bile hiçbir zaman mutluluğunu yaşlı bir adamın ölümüne bağlamak zorunda kalmamalıydı. Bununla beraber, seni mirastan mahrum bırakabileceğini tahmin ederim. Bunu yapabilir ve sonra senin durumun daha kötü olur. Hayır! Git ve bu saçmalığı unut! Kendin başardığın zaman geri gel ve bizi gör!"

Böylece Bay Coxe, yüreğinde değişmez bir sadakat yeminiyle gitti. Bay Gibson, isteksiz bir şekilde, bir ya da iki yıl önce komşu yöredeki beyefendi bir çiftçiye verilmiş eski bir sözü yerine getirmiş ve genç Coxe'un yerine, Bay Browne'nin ikinci oğlunu almıştı. O, öğrencilerin sonuncusu olacaktı ve Molly'den bir yaş gençti. Bay Gibson, Coxe'un aşk macerasının bir daha tekrarlanmayacağına güveniyordu.

16.Gelin Evde

(Bayan Gibson'un onları adlandırdığı gibi) Ona gelin diyen "bölge halkının" arasında iki genç Bay Hamley de vardı. Onların babası olan Toprak Sahibi, bunu yapmayı planlar planlamaz Malikâne'ye geldiği zaman Bay Gibson'un kendisine tebriklerini sunmuştu. Gidip ziyaretlerini kendi yapamayan Bayan Hamley, nazik doktorunun yeni eşine ilgisini göstermek isteyerek ve belki de Molly ile üvey annesinin nasıl geçineceği konusunda biraz meraklı bir sempatiyle, oğullarını kartları ve özürleriyle beraber Hollingford'a gönderdi. Atla yaptıkları yolculuğun sonucunda parlak ve canlı görünerek, yeni döşenmiş oturma odasına girdiler; her zamanki gibi ziyaret için mükemmel bir şekilde giyinmiş olarak ve ona çok yakışan bir çeşit davranış biçimiyle Osborne ilk olarak girdi. Roger kuvvetli, neşeli, akıllı bir taşra çiftçisi gibi görünerek ağabeyini izledi. Bayan Gibson ziyaretçileri kabul etmek için giyindi ve her zaman ortaya koymaya çalıştığı gibi, artık ilk gençliğinde olmayan ama insanlara onun gerçek yaşının ne olabileceğini merak etmeyi unutturacak kadar yumuşak bir davranış biçimi ve okşayıcı bir sesi olan çok güzel bir kadın etkisi yarattı. Molly eskiden olduğundan daha iyi giyiniyordu; üvey annesi bununla ilgilenmişti. Eski, yıpranmış ya da onun zevkine uymayan her şeyden nefret ediyordu. Bunlar onun gözüne iyi gözükmüyordu; ve daha şimdiden elbiselerini giyme, saçını düzenleme, eldivenlerini takma ve pabuçlarını giyme şekli konusunda, yeni bir miktar ilgiyle Molly'yi huzursuz etmişti. Bayan Gibson, onu güneş yanığı tenini iyileştirmek için bir dizi biberiye banyosu ve krem sürme işleminden geçirmeye çalışmıştı; ama Molly bu konuda ya unutkanlık yapıyordu ya da isyankârdı ve Bayan Gibson her gece kızın yatak odasına gelip yüzüne ve boynuna dikkatli bir şekilde onun için alınmış olan kozmetiklerden sürüp sürmediğine bakamazdı. Yine de görünüşü, Osborne'nun eleştirel gözleri için bile, son derece iyileşmişti. Roger daha çok, onun görünüşü ve ifadelerinden mutlu olup olmadığını çıkarmaya çalışıyordu; annesi ona özellikle bu işaretleri not etme görevini vermişti.

Osborne ve Bayan Gibson, genç bir adam, orta yaşlı bir gelini ziyaret ettiği zaman uygun bulunan davranış biçimine göre birbirleriyle anlaşmaya hazırdılar. Londra konuları hakkındaki bilgilerini birbirleriyle yarıştırarak, o

günün “Shakespeare ve müzik yapmakta kullanılan bardakları”[38] konularından konuşuyorlardı. Roger ve kendisi arasındaki sessizlik duraklamalarında, onların konuşmalarının bölümlerini duyuyordu. Kahramanı tamamen yeni bir karakter olarak ortaya çıkıyordu; artık edebî, şiirsel, romantik ya da eleştirel değildi, o şimdi son yeni oyunla, operadaki şarkıcılarla doluydu. Bunları sadece söylentilerden, Kuleler’deki konuşmalardan dinlediklerinden öğrenen Bayan Gibson’a karşı, sezonun harikasını dinlemek ya da görmek için iki veya üç defa Cambridge’den gelmiş olan Osborne’ nun üstünlüğü vardı. Ama Bayan Gibson’un da onun üzerinde gerçeklerini idareli kullanmak amacıyla daha büyük bir uydurma cesareti olduğu için üstünlüğü vardı; ve üstelik sanki gerçek alıntılar olan düşüncelerin, kendisi tarafından gerçek deneyim ve kişisel gözlemlerden oluşturulmuş gibi görünmesini sağlamak için kelimelerini seçme ve düzenlemede, ondan daha yetenekliydi. Böylece ünlü bir İtalyan şarkıcının kişisel özelliklerinden bahsederken şunu soruyordu:

“Yüksek bir notaya çıkmadan önce sürekli yaptığı omuzlarını kaldırma ve ellerini birbirine kenetleme numarasına dikkat ettiniz mi?” Bu sözler, Bayan Gibson’un bu numarayı kendisinin gördüğünü sezdirecek şekilde söyleniyordu. Bu arada, üvey annesinin hayatının son yılını nasıl geçirmiş olduğu konusunda çok iyi bir fikir edinmiş olan Molly, bu konuşmayı hiç şaşkınlık duymadan dinledi; ama en sonunda Roger’ın soru ve sözlerine cevap verme gereksinmesi yüzünden kayıp bağlantıları bir araya getiremediği için, onların söylediklerini yanlış anlamış olması gerektiğine karar verdi. Osborne, Malikâne’de annesiyle olan aynı Osborne değildi.

Roger, Molly’nin ağabeyine baktığını gördü.

Sesini alçaltarak, “Ağabeyimin hasta göründüğünü mü düşünüyorsun?” dedi.

“Hayırtam değil.”

“O, iyi değil. Hem ben, hem de babam onun için endişeleniyoruz. Kıtaya yaptığı yolculuk iyi gelmek yerine ona zarar verdi; ve korkarım, sınavı konusundaki hayal kırıklığı ona söylendi.”

“Onun hasta göründüğünü düşünmüyordum; sadece biraz değişmiş.”

“Kısa bir süre sonra Cambridge’e dönmesi gerektiğini söylüyor. Belki de bu ona iyi gelebilir; ve ben de gelecek hafta gideceğim. Bu, Bayan Gibson’un tebriklerini iletmek için olduğu kadar aynı zamanda sana yapılmış bir veda ziyareti.”

“Anneniz, ikinizin de gitmesine üzülecek değil mi? Ama kuşkusuz genç adamların her zaman evden uzak yaşaması gerekecek.”

“Evet,” diye cevap verdi. “Yine de annem buna çok üzülüyor; ve ben onun sağlığı konusunda da tatmin olmadım. Bazen gidip onu görürsün, değil mi? O seni çok seviyor.”

Molly, bilinçsizce üvey annesine bakarak, “Eğer yapabilirsem,” dedi. Bayan Gibson’un kendi sürekli kelime akışına rağmen, Molly’nin dudaklarından dökülen her şeyi işitebileceği ve işittiği konusunda rahatsız edici bir içgüdüsü vardı.

Roger, “Başka kitap istiyor musun?” dedi. “Eğer istiyorsan gelecek Salı ben gitmeden önce bir liste yap ve anneme gönder. Ben gittikten sonra, kütüphaneye gidip onları çıkaracak kimse olmayacak.”

Onlar gider gitmez Bayan Gibson, ayrılan ziyaretçiler hakkında her zamanki yorumlarına başladı.

“Osborne Hamley’i çok sevdim! Ne kadar hoş bir adam! Bir şekilde her zaman en büyük oğlanları severim. Mülke o sahip olacak, değil mi? Sevgili babana onu eve gelme konusunda cesaretlendirmesini söyleyeceğim. Sen ve Cynthia için çok iyi, çok hoş bir arkadaş olacaktır. Diğeri, bence kaba bir genç adam; onun hiç aristokratik bir duruşu yok. Sanırım bunu sonradan görme olan annesinden almış, Kuleler’de böyle söylendiğini duymuştum.”

Molly, şunu söylemekten zevk alırken, kasten onu kızdırmak istiyordu:

“Onun babasının bir Rus tüccarı olduğunu ve donyağı ile kenevir ithal ettiğini işittiğimi zannediyorum. Bay Osborne Hamley tamamen onun gibi.”

“Gerçekten! Ama bu gibi şeylerin hesabı olmaz. Her neyse, o görünüş ve davranış olarak mükemmel bir beyefendi. Arazi, vâris tarafından satılamaz,

[39] değil mi?”

Molly, “Bu konuda bir şey bilmiyorum,” dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Bayan Gibson şöyle söyledi:

“Biliyor musun, neredeyse sevgili babana bir gece partisi verdirmeyi ve Bay Osborne Hamley’i çağırtmayı düşünüyorum. Burada kendini evinde hissetmesini istiyorum. Hamley Malikânesi’nin sıkıcılığı ve yalnızlığından sonra bu, onun için neşeli bir şey olacaktır. Çünkü yaşlı insanların fazla ziyaret yapmadığına inanıyorum.”

Molly, “Gelecek hafta Cambridge’e gidecek,” dedi.

“Öyle mi? O zaman küçük akşam yemeğimizi, Cynthia gelene kadar erteleyeceğiz. Sevgili kızım geldiği zaman onun için bazı genç arkadaşlar bulmak hoşuma gidecek.”

Cynthia’nın dönüşü için her zaman güçlü bir merak duyan Molly, “Ne zaman geliyor,” dedi.

“Ah! Emin değilim; belki yeni yıldabelki Paskalya’ya kadar değil. Önce bu oturma odasını yeniden döşemeliyim; sonra ikinizin odalarını birbirine uygun şekilde düzenlemeliyim. Onlar aynı büyüklükte sadece koridorun zıt taraflarında.”

Molly hiç bitmeyen değişikliklere şaşırarak, “O odayı yeniden döşeyecek misiniz?” dedi.

“Evet; ve seninkini de; bu yüzden kıskanç olma.”

Molly ilk defa fikrini söyleyerek “Of, lütfen anne benimkini yapmayın,” dedi.

“Evet, canım! Seninki de pekâlâ yapılacak. Küçük bir Fransız yatağı, yeni bir kâğıt, güzel bir halı, süslü bir tuvalet masası ve ayna onu tamamen farklı gösterecek.”

“Ama onun farklı görünmesini istemiyorum. Onu olduğu gibi seviyorum. Yalvarırım ona bir şey yapmayın.”

“Bu ne saçmalık, çocuğum! Bundan daha gülünç bir şey işitmedim! Kızların çoğu, ancak sandık odasına uyacak olan mobilyalardan kurtulduğu için memnun olur.”

Molly yavaş bir sesle, “Evlenmeden önce anneminmiş,” dedi; bu son mazereti isteksizce ama karşı çıkılamayacak bir kesinlikle ileri sürmüştü.

Bayan Gibson cevap vermeden önce bir an durdu:

“Böyle duygulara sahip olman, eminim senin için bir onur kaynağıdır. Ama bu duyarlılığı çok uzun süre taşıdığını düşünmüyor musun? Neden hiç yeni mobilyamız olmasın ve modası geçmiş korkulara katlanmak zorunda olalım? Üstelik canım, Hollingford, Cynthia’ya güzel, neşeli Fransa’dan sonra çok sıkıcı görünecek ve ilk izlenimlerin çekici olmasını istiyorum. Onu buraya yerleştirebileceğimi düşünüyorum; ve onun buraya keyifle gelmesini istiyorum; çünkü canım bizim aramızda o küçük, küçük bir inatçıdır. Babana bundan bahsetmen gerekmez.”

“Ama Cynthia’nın odasını yapıp benimkini yapmasanız olmaz mı? Lütfen benim odamı rahat bırakın.”

“Gerçekten olmaz! Bunu kabul edemem. Herkesin benim hakkımda ne diyeceğini düşün; kendi çocuğumu sevdiğimi ve kocamın çocuğunu ihmal ettiğimi söyleyecekler! Buna katlanamam.”

“Kimsenin bilmesi gerekmez.”

“Hollingford gibi dedikoducu bir yerde! Gerçekten Molly sen ya aptalsın, ya inatçısın ya da benim hakkımda ne kadar sert şeyler söyleyeceklerine aldırmıyorsun: ve bunların hepsi senin bencilce düşünmen yüzünden! Hayır! Bu meselede kendi istediğim gibi davranma dürüstlüğünü kendime borçluyum. Herkes benim sıradan bir üvey anne olmadığımı bilecek. Cynthia’ya harcadığım her peniyi sana da harcayacağım; bu yüzden bu konuda daha fazla konuşmanın yararı yok.”

Böylece Molly'nin beyaz, pamuklu kumaş kaplı küçük yatağı, eski moda konsolu ve annesinin genç kızlık günlerinden kalan diğer hatıralar sandık odasına konuldu; ve bir süre sonra Cynthia ile onun Fransa'dan gelen büyük sandıkları eve gelince, yeni gelen kutuların yerleşmesi için gereken yeri doldurmuş olan eski mobilyalar, aynen odada olduğu gibi ortadan kalktı.

Bütün bu zaman boyunca Kuleler'deki aile yoktu; Leydi Cumnor kışın ilk günlerini geçirmek için Bath'e gönderilmişti ve ailesi onun yanındaydı. Sıkıcı, yağmurlu günlerde Bayan Gibson "Cumnorlar'ı" özlediğini aklına getirirdi; böylece onun durumu onlarınkinden daha bağımsız hâle geldiği için onları çağırmayı üstlenmişti. Bu, aile içindeki yakınlığı ile şehir halkının "kont ve kontesten" bahsederken alışkın olduğu hürmetkâr davranış arasında bir ayrıma yol açtı. Hem Leydi Cumnor, hem Leydi Harriet zaman zaman "sevgili Clareleri'ne" mektup yazıyorlardı. Birincisinin, genel olarak Kuleler'de ya da şehirde yapmayı istediği bazı işler vardı, ve hiç kimse onları kontesin zevklerine ve davranışlarına alışık olan Clare kadar iyi yapamazdı. Bu işler, George'un otelinden gelen çeşitli gezi ve araba faturalarının nedeniydi. Bay Gibson, bu sonucu eşine gösterdi; ama o cevap olarak Leydi Cumnor'un isteklerinin tatmin edici bir şekilde uygulamasını, kesinlikle bir armağan verilmesinin izleyeceğini söyleyerek cevap verdi. Bir şekilde Bay Gibson da bu sonucu tamamen beğenmemişti; ama ne olursa olsun, bu konuda sessiz kaldı. Leydi Harriet'in mektupları kısa ve eğlendiriciydi. Eski mürebbiyesine karşı onu zaman zaman mektup yazmaya ve yarı gönüllü olduğu bu görev bitince memnuniyet hissetmeye iten bir ilgi duyuyordu. Böylelikle gerçekten taşan bir güven duygusu yoktu ama aileden gelen yeterince haber ve bulunduğu yerle ilgili dedikodu vardı. Bunun, ılımlı ama içten bir ilgi ifadesiyle karışarak, Clare'in eski öğrencileri tarafından unutulmadığını hissetmesine yol açacağını düşünüyordu. Bayan Gibson, Hollingfordlu bayanlarla konuşurken, bu mektuplardan nasıl alıntılar ve başvurular yapılıyordu! Onların Ashcombe'daki etkisini keşfetmişti; ve Hollingford'daki de bundan az değildi. Ama daha çok Molly'ye gönderilen nazik notlara ve Bayan Browningler'in yollamış olduğu çayı beğenip beğenmedikleri konusundaki sorulara şaşırıyordu. Molly önce açıklamak, sonra Ashcombe Malikânesi'ndeki o öğleden sonra ve bunun sonucunda Leydi Harriet'in Bayan Browningler'de ona uğraması sırasında geçen tüm olayları, ayıntılarıyla anlatmak zorunda kalmıştı.

Bayan Gibson biraz rahatsız olarak, “Ne saçmalık!” dedi. “Leydi Harriet seni sadece bir eğlence isteğinin sonucu olarak görmeye geldi! Sadece Bayan Browningler’le eğlenecekti, o ikisi onun sözlerini aktaracaklardı ve sanki onların yakın arkadaşlarıymış gibi onun hakkında konuşacaklardı.”

“Onlarla eğlendiğini zannetmiyorum. Gerçekten çok nazikmiş gibi görünüyordu.”

“Ve sen, onun davranışlarını, onu on beş yıldır tanıyan benden daha iyi bildiğini düşünüyorsun? Sana, onun kendi sınıfına ait olmayan herkesi alay konusu yaptığını söyleyeyim. Her zaman Bayan Browningler’den “Pecksy ve Flapsy” diye bahsederdi.”

Molly zor durumda kalarak, “Bana böyle söylemeyeceğine dair söz verdi,” dedi.

“Söz verdi!Leydi Harriet! Ne demek istiyorsun?”

“Sadece onlardan Pecksy ve Flapsy olarak bahsetti onların evinde bana uğramaktan bahsettiğinde ondan eğer onlarla alay edecekse gelmemesini istedim.”

“Eyvah! Leydi Harriet’i bu kadar uzun süredir tanımama rağmen hiçbir zaman böyle bir saygısızlık yapmaya cesaret etmedim.”

Molly azimli bir şekilde, “Bunu saygısızlık olsun diye yapmadım,” dedi. “Ve Leydi Harriet’in bunu o şekilde aldığını zannetmiyorum.”

“Sen bunun hakkından bir şey bilemezsin. Herhangi bir tavır takınmış olabilir.”

Tam o sırada, Toprak Sahibi Hamley içeri girdi. Bu, onun ilk ziyaretiydi; ve Bayan Gibson onu zarif bir şekilde buyur etti. Geç kaldığı için ileri sürdüğü mazeretleri kabul etmeye ve kendi toprağında çiftçilik yapan her toprak sahibi üzerindeki iş baskısını anladığı konusunda onu temin etmeye tamamen hazırdı. Ama böyle bir mazeret söylenmedi. Arkadaşı Gibson gibi bir armağanı güvence altına alma konusundaki iyi şansı için bir kutlama işareti olarak, içten bir şekilde elini sıktı ama bu görevi uzun süre ihmal

etmiş olması hakkında bir şey söylemedi. Bu arada onun yüz ifadesindeki bazı kuvvetli işaretleri tanıyan Molly, bir sorun olduğundan ve onun çok rahatsız olduğundan emin oldu. Bayan Gibson'un açtığı akıcı konuşmaya zorlukla katılıyordu; çünkü o daha şimdiden kendi uygunluğunun yanı sıra, bir mülkün vârisi olan yakışıklı genç adamın babası üzerinde olumlu bir etki yapmaya kararlıydı. Ama o Molly'ye döndü ve ona hitap ederek neredeyse alçak sesle ona Bayan Gibson'un duymasını istemediği bir itirafta bulunuyormuş gibi şunu söyledi:

"Molly, evde hepimiz kötüyüz! Osborne, tekrar denemek için gittiği Trinity'deki bursu kaybetti. Sonra her şeye rağmen onun ve annesinin dediği gibi gitmiş ve üzücü bir şekilde derecesini kaybetmiş; ben de bir aptal gibi akıllı oğlumla övündüm. Bunu anlayamıyorum. Roger'dan hiçbir zaman olağanüstü bir şey beklemedim; ama Osborne! Bu, madamın kötü hastalık krizlerinden birini geçirmesine yol açtı; ve o seni istiyormuş gibi görünüyor, çocuğum! Baban bu sabah onu görmeye geldi. Zavallı şey, korkarım o çok zayıf; babana seni ne kadar çok yanında görmek istediğinden bahsetti ve baban da seni getirebileceğimi söyledi. Geleceksin, değil mi, canım? O, bir çok insanın nezaketen söylediği gibi zayıf bir kadın değil, ama sanki zayıfmış gibi kadınların ilgisini arıyorsanırım bu daha da kötü."

Molly, Toprak Sahibi'nin sözleri ve davranışlarından çok etkilenerek, babasının onaylamış olduğunu işittiği için, üvey annesinin onayını sormayı düşünmeden, "On dakika içinde hazır olacağım," dedi. Odadan çıkmak için kalkınca, Toprak Sahibi'nin söylediklerinin sadece yarısını duymuş ve ona güven duyulmamasından biraz rahatsız olan Bayan Gibson şöyle söyledi:

"Nereye gidiyorsun, canım?"

Molly, "Bayan Hamley beni istiyor ve babam gidebileceğimi söylüyor," dedi; ve neredeyse aynı zamanda Toprak Sahibi cevap verdi:

"Eşim hasta ve kızınızı çok sevdiği için, Bay Gibson'a onun kısa bir süre için Hamley'e gelmesine izin vermesi konusunda ricada bulundu. O da nazik bir şekilde gelebileceğini söyledi ve ben de onu götürmeye geldim."

Bayan Gibson Molly’ye, “Dur bir dakika canım,” dedi –okşayıcı bir kelime yerine yüzünde hafif bir bulut vardı. Toprak Sahibi’ne hitap ederek, “Eminim sevgili baban senin bu gece benimle insanları ziyaret etmek için dışarı çıkacağını tamamen unuttu,” diye devam etti, “O insanları fazla tanımıyorum ve Bay Gibson’un bana eşlik etmek için zamanında dönüp dönemeyeceği belirsiz böylece görüyorsunuz, Molly’nin sizinle gelmesine izin veremem.”

“Bunun önemli olduğunu bilemezdim. Sanırım gelinler her zaman gelindir, utangaç olmak onlara düşer; ama bu durumda bunu düşünmemeliydim. Ve eşim hasta insanların yaptığı gibi bazı olaylara gönül koyuyor. Peki, Molly,” (önceki sözler alçak sesle söylendiği için bunları yüksek sesle söylemişti), “Bunu yarına kadar erteleyelim; ve bu bizim kaybımız, senin değil,” diye devam etti, isteksiz bir şekilde yavaşça yerine döndüğünü görmüştü. “Sanırım bu gece olabildiğince mutlu olacaksın.”

Molly, “Hayır olmayacağım,” diye araya girdi. “Ben hiç gitmek istemedim ve şimdi daha da az isteyeceğim.”

Bayan Gibson, “Sus canım,” dedi; Toprak Sahibi’ne hitap ederek, “Buradaki ziyaretler insanın bu kadar genç bir kız için isteyeceği şeyler değilgenç insanlar yok, dans yok, eğlence yok; ama Molly, anladığım kadarıyla senin babanın kibar arkadaşları olan bu Cockerellller’e karşı konuşman doğru değil. Kendin hakkında Toprak Sahibi’ne kötü bir izlenim verme.”

“Onu bırak! Onu bırak!” dedi. “Onun ne demek istediğini anlıyorum. Bu gece ziyarete gitmektense gelip eşimin hasta odasında olmayı tercih ediyor. Onu götürmemenizin hiç yolu yok mu?”

Bayan Gibson, “Hiç yok,” dedi. “Benim için söz sözdür, ve bana göre o, sadece Bayan Cockerell’e değil ama bana da babasının yokluğunda bana eşlik edeceği konusunda söz vermişti.”

Toprak Sahibi bozulmuştu; ve o bozulduğu zaman ellerini dizlerine koyup kendi kendine yavaşça ıslık çalardı. Molly, onun hoşnutsuzluğunun bu aşamasını biliyordu ve sadece kendini, sıkıntısının bu sözsüz ifadesiyle sınırlandırmasını ümit ediyordu. Gözyaşlarının boşalmaması için uğraşmak

çok zor bir işti; pişmanlığı ve sıkıntıyı yaşamamak için başka şeyleri düşünmeye çalıştı. Bayan Gibson'un tatlı bir şekilde tekdüze konuşmasını işitiyordu ve onun dediklerini dinlemeye çalıştı ama Toprak Sahibi'nin görünür sıkıntısı aklını daha keskin bir şekilde etkiliyordu. Sonunda, uzun bir sessizlikten sonra o, kalktı ve şunu söyledi:

"Evet, faydası yok. Zavallı madam; bundan hoşlanmayacak. Hayal kırıklığına uğrayacak! Ama bu sadece bir akşam için!Ama bir akşam için! Yarın gelebilir değil mi? Yoksa onun tarif ettiği gibi bir akşamın israf edilmesi onun için çok fazla mı olur?"

Davranışında, Bayan Gibson'u korkutarak iyi davranmaya iten vahşi bir istihza duygusu vardı.

"Söylediğiniz herhangi bir zamanda hazır olacak. Çok üzgünüm; sanırım hata benim aptalca utangaçlığımda; ama yine de kabul etmelisiniz ki söz sözdür."

"Sözün bir fil olduğunu hiç söyledim mi, madam? Ama bundan daha fazla bahsetmenin yararı yok, yoksa kendimi kaybedeceğim. Ben yaşlı bir zorbayım ve o yatağında yatan zavallı kız bana her zaman istediğim gibi davranmıştı. Bu yüzden beni mazur görürsünüz Bayan Gibson, değil mi; ve Molly'nin yarın sabah saat onda benimle gelmesine izin verecek misiniz?"

Bayan Gibson gülümseyerek, "Kesinlikle," dedi. Ama o arkasını dönünce Molly'ye şunu söyledi:

"Şimdi canım, senin bir daha beni böyle bir adamın kötü davranışlarıyla karşı karşıya bırakmana izin vermemeliyim! Ben ona bir Toprak Sahibi demem; ona kaba bir adam ya da en iyisi küçük bir çiftçi derim. Molly, bağımsız bir genç bayan gibi davetleri kabul etmeye ya da reddetmeye devam etmemelisin. Eğer istersen, bir dahaki sefere benim isteklerimi dikkate alma saygısını göster, canım!"

Molly biraz tıkanarak, "Babam gidebileceğimi söylemiş," dedi.

"Şimdi senin annen olduğuma göre, gelecekte bana danışmalısın. Ama gideceğine göre, iyi giyinmiş olmalısın. Eğer istersen, bu ziyaret için sana

yeni şalımı ve yeşil kurdele takımımı ödünç vereceğim. Bana gereken saygı gösterildiği zaman her zaman hoşgörülü olurum. Ve Hamley Malikânesi gibi bir evde, ailede hastalık olsa bile kimin gelip gideceği belli olmaz.”

“Teşekkür ederim. Ama şalı ve kurdeleleri istemiyorum; orada aile dışında kimse yok. Sanırım hiçbir zaman da olmayacak; ve şimdi o çok hasta;” Molly arkadaşının hasta ve yalnız olarak yattığını ve onun gelişini beklediğini düşününce ağlama noktasına geldi. Üstelik Toprak Sahibi’nin onun gelmek istemediğini Cockerellller’deki o aptal partiyi tercih ettiğini düşünerek gitmiş olmasından çok korkuyordu. Bayan Gibson da üzgündü; bir yabancının, hem de dostluğunu kazanmayı düşündüğü bir yabancının önünde öfkelenmeye yol açtığı için rahatsızlık duyuyordu; ve aynı zamanda Molly’nin gözlerinin yaşlı olması yüzünden de sıkıntılıydı.

“Moralini tekrar düzgün hâle getirmek için ne yapabilirim?” dedi. “Önce Leydi Harriet’i benden daha iyi tanıdığın konusunda ısrar ettinhem de ben onu en az on sekiz ya da on dokuz yıldır tanıyorum. Sonra bana hiç danışmadan ya da benim için tek başına bir oturma odasına girmemin ne kadar uygunsuz olacağını düşünmeden, davetlerin üstüne atlıyorsun. Ben her zaman, yeni ismime yakışır davranma konusunda kendimi rahatsız hissederken, bu davranış Kirkpatrick olmamdan sonra üzücü bir hayal kırıklığı oldu! Ve sonra sahip olduğum en güzel şeylerden bazılarını sana önerdiğim zaman, nasıl giyindiğinin önemi olmadığını söylüyorsun. Seni memnun etmek için ne yapabilirim, Molly? Bir ailede huzurdan başka bir şeye önem vermeyen ben, seni orada yüzünde ümitsizlik ifadesiyle otururken görüyorum.”

Molly artık daha fazla dayanamıyordu; yukarı, kendi odasına artık tanıdık bir yer olarak görünmeyen kendi yeni, şık odasına gitti; o kadar içten bir şekilde ağlamaya başladı ve ağlaması o kadar uzun sürdü ki, sonunda çok yorularak durdu. Bayan Hamley’in ondan bıktığını; Malikâne’nin hasta bir insan için iç karartıcı olabilecek olan sessizliğini; Toprak Sahibi’nin doğruca onunla geleceği konusunda ona duyduğu güveni düşündü. Ve bütün bunlar, onu üvey annesinin şikâyetçi sözlerinden çok daha fazla bunalttı.

17.Hamley Malikânesi’nde Sıkıntı

Eğer Molly, Hamley Malikânesi’ndeki huzurun kalıcı olduğunu düşünüyorsa şiddetle yanılıyordu. Bir şey, tüm yapıdaki uyumu bozuyordu; ve çok alışılmadık bir şey yüzünden bu genel rahatsızlık, genel bir birleşmeye yol açmış gibi görünüyordu. Bütün hizmetçiler eski yerlerindeydiler ve aileden biri tarafından söylenenleri yapıyorlardı ya da efendiyi, hanımı veya genç beyefendilerden birini etkileyen, onlardan önce yapılmış önemsenmeyen bir konuşmadan sonuç çıkarıyorlardı. Onlardan herhangi biri Molly’ye, her şeyin kökünde yatan derdin, Osborne’nun Cambridge’deki harcamalarının faturalarının miktarı olduğunu ve şimdi burs kazanma şansını tamamen yitirince, tüm bunların Toprak Sahibi’nin üstüne kaldığını anlatabilirdi. Ama Molly, Bayan Hamley’in kendisi tarafından, onun işitmesini arzu ettiği her şey kendisine anlatıldığı için kendinden emin olarak, başka hiç kimseyi sırları anlatması için teşvik etmedi.

Karanlık odada onu görür görmez, “madamın” görünüşündeki değişiklik karşısında sarsıldı. Giyinme odasında, neredeyse yüzünün beyazlığıyla rekabet eder şekilde, tümüyle beyazlar giyinmiş olarak kanepede yatıyordu. Toprak Sahibi, Molly’yi içeri getirdi:

“İşte en sonunda geldi!” dedi ve Molly, onun ses tonunda bir çok değişiklik olduğunu düşündücümlenin başlangıcı yüksek sesle kutlar gibi söylenmişti, son kelimeler zorlukla duyuluyordu. Eşinin yüzündeki ölüm solgunluğunu görmüştü; yeni bir görüntü değildi ve ona yeterli yavaşlıkta sunulmamıştı ama şimdi ona her zaman yeni bir darbe oluyordu. Güzel, sakin bir kış günüydü; ağaçların ve çalıların dalları ile sürgünleri, güneşin erittiği kırağı damlacıklarıyla parlıyordu; bir kızılgerdan, bir çobanpüskülünün üzerine konmuş, neşeyle ötüyordu; ama perdeler kapalıydı ve Bayan Hamley’in pencerelerinden bunların hiçbiri görülmüyordu. Hatta onunla şömine arasında, keyifli alevin ulaşmasını engellemek için büyük bir paravana vardı. Bayan Hamley, elini Molly’ye uzattı ve onun ellerini sıkıca tuttu, diğer eliyle de gözlerini örttü.

Toprak Sahibi başını sallayarak, “Bu sabah pek iyi değil,” dedi. Parmaklarının ucuna basarak gidip her boş fincan ya da bardağın içine bakarak, “Ama hiç merak etme, canım; işte neredeyse doktorun kendisi kadar iyi olan doktorun kızı burada. İlacını içtin mi? Et suyunu?” diye devam etti. Sonra kanapeye döndü; ona bir ya da iki dakika baktı ve sonra yumuşak bir şekilde öpüp, Molly’ye görevi ona bıraktığını söyledi.

Sanki Bayan Hamley, Molly’nin söz ve sorularından korkuyormuş gibi aceleyle kendisi sorular sormaya başladı.

“Şimdi sevgili çocuğum, bana her şeyi anlat; bu güveni kötüye kullanma değil çünkü bundan tekrar bahsetmeyeceğim ve uzun süre burada olmayacağım. Her şey nasıl gidiyoryeni anne, iyi kararlar? Eğer edebilirsem sana yardım edeyim. Sanırım bir kıza yararlı olabilirdimbir anne erkek çocukları bilmiyor. Ama bana sevdiğin ve istediğin her şeyi anlat; ayrıntılar konusunda korkma.”

Molly, ufak hastalık deneyimiyle bile bu konuşmada ne kadar huzursuz bir telaş olduğunu gördü; ve içgüdü ya da böyle bir yetenek, onu bir çok şey konusunda uzun bir hikâye anlatmaya yönelttidüğün günü, Bayan Browningler’e yaptığı ziyaret, yeni mobilya, Leydi Harriet v.b., hepsini Bayan Hamley’i sakinleştirecek bir şekilde, ona kendi ani üzüntülerinin ötesinde düşünecek bir şey vermek için, basit bir konuşma akışıyla anlattı. Ama Molly, kendi sıkıntılarından ve yeni ev ilişkilerinden bahsetmedi. Bayan Hamley bunu fark etti.

“Sen ve Bayan Gibson birlikte mutlu bir şekilde yaşıyor musunuz?”

Molly, “Her zaman değil,” dedi. “Biliyorsunuz, beraber yaşamak zorunda kalmadan önce birbirimizi çok tanımıyorduk.”

“Dün gece Toprak Sahibi’nin anlattığı hoşuma gitmedi. Çok öfkeliydi.”

Bu yara henüz iyileşmemişti; ama Molly başka bir konuşma konusu bulmak için kendini zorlayarak, kararlı bir şekilde sessiz kaldı.

Bayan Hamley, “Ah! Anlıyorum Molly,” dedi; “Bana kendi üzüntülerini anlatmayacaksın ve yine de belki sana bir iyilik yapmış olabilirdim.”

Molly alçak sesle, “Bundan hoşlanmıyorum,” dedi. “Sanırım babam da bundan hoşlanmazdı. Üstelik siz bana çok yardım ettinizsiz ve Bay Roger Hamley. Çoğunlukla onun söylediği şeyleri düşünüyorum; onların bana çok yararı oldu ve bana güç verdiler.”

“Ah, Roger! Evet. O güvenilir biridir. Oh! Molly. Sana anlatacağım çok şey var, sadece şimdi değil. İlacımı içmeliyim ve uyumaya çalışmalıyım. İyi kız! Sen benden kuvvetlisin ve duygularına kapılmadan yapabiliyorsun.”

Molly başka bir odaya götürüldü. Onu oraya götüren hizmetçi, Bayan Hamley’in, eğer daha önceki yatak odasında olsaydı belki de olabileceği gibi, onun geceleri rahatsız olmasını istemediğini anlattı. Öğleden sonra Bayan Hamley onu çağırttı ve özellikle uzun ve bunaltıcı hastalıklardan muzdarip olan hastalarda görülen suskunluk yoksunluğu yüzünden Molly’ye, aile sıkıntılarını ve hayal kırıklıklarını anlattı.

Molly’yi yanına, küçük bir tabureye oturtup ellerini tutarak ve dile getirdiği duyguları onun sözlerinden yapabileceğinden daha çabuk bir şekilde onların ifadelerinden yakalamak için gözlerinin içine bakarak şunları söyledi:

“Osborne bizi çok hayal kırıklığına uğrattı! Bunu hâlâ anlayamadım. Ve Toprak Sahibi korkunç bir şekilde öfkeli! Bütün paranın nasıl harcandığını düşünemiyorumtefecilerden alınan avanslar, üstelik faturalar. Toprak Sahibi, bana şimdi ne kadar öfkeli olduğunu göstermiyor çünkü başka bir krizden korkuyor; ama onun ne kadar öfkeli olduğunu biliyorum. Görüyorsun Upton Common’daki o araziyi ıslah etmek için çok fazla para harcıyordu ve kendini çok zorluyordu. Ama bu arazinin değerini ikiye katladı ve böylece uzun vadede Osborne’un yararına olacak hiçbir şeyde tasarruf yapmayı düşünmedik. Ve şimdi Toprak Sahibi, arazinin bir kısmına ipotek koydurmak gerektiğini söylüyor ve bunun, onun kalbini nasıl acıttığını düşünemezsin. İki oğlunu koleje göndermek için büyük miktarda kereste sattı. Osborneoh! O, ne kadar sevdiğimiz, masum bir çocuktu. Biliyorsun o vâristi, ve çok akıllıydı; herkes onun şeref listesine gireceğini ve burs alacağını söylüyordu ama ne olduğunu bilmiyorum; gerçekten bir burs aldı ve sonra her şey kötüye gitti. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Bu en kötüsü. Belki de Toprak Sahibi öfkeyle mektup yazdı ve bu güveni ortadan kaldırdı. Ama bana anlatabilirdi. Eğer burada olsaydı, yüz yüze olsaydık

sanırım bunu yapacaktı, Molly. Ama Toprak Sahibi öfkeyle, onun izni olmadan girdiği borçları ödeyene kadar evde yüzünü göstermemesini söyledi. Öyle ya da böyle, dokuz yüz paunddan fazlasını yılda iki yüz elli paundla ödemek! Ve o zamana kadar eve gelmemek! Belki Roger'ın da borçları olacak. Ama onun iki yüz paundu var; ve o, en büyük çocuk değil. Toprak Sahibi drenaj çalışmalarını durdurmaları için emirler verdi; ve ben, bu kış mevsiminde onların zavallı ailelerini düşünmekten uyuyamadım. Ama ne yapabiliriz? Ben hiç kuvvetli olmadım ve belki de alışkanlıklarımda müsrif oldum. Masraf çıkaracak aile geleneklerimiz ve bu toprağın ıslah çalışması vardı. Oh! Molly, Osborne çok tatlı, küçük bir bebek ve sevgi dolu bir çocuktu; çok da akıllıydı! Biliyorsun sana onun şiirlerinden bazılarını okudum; şimdi böyle şeyler yazan bir insan çok yanlış olan bir şey yapabilir miydi? Ve yine de korkarım yaptı."

Molly, "Paranın nasıl gitmiş olduğunu hiç bilmiyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır! Hiç bilmiyoruz. Acı olan bu. Terzi, ciltçilik, şarap ve resim faturaları varbunlar dört yüz ya da beş yüz paund ediyor; ve bu harcamanın olağanüstü bizim gibi basit, yaşlı insanlar için açıklanamaz olmasına rağmen günümüz için sadece lüks olabilir. Ama hesabını hiç vermediği gerçekte Toprak Sahibi'nin bazı kötü şöhretli avukatların araziye el konması için soruşturmalar yaptığını keşfeden Londra'daki temsilcilerinden duyduğumuz para; oh! Molly sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum Toprak Sahibi'nin, onun sevgili babasının yaşı ve sağlığı için her şeyden kötüsü buydu." (neredeyse histerik bir şekilde hıçkırmaya başladı; yine de Molly'nin onu durdurmak için çabalamasına rağmen konuşmaya devam ediyordu) "Babası onu kollarında tutuyordu, hatta ben onu öpmeden, onu kutsuyordu; ve her zaman onu kendi vârisi ve ilk doğan sevgili çocuğu olarak düşünmüştü. Onu nasıl sevmişti! Onu nasıl sevmiştim! Bazen, geç olsa da, iyi Roger'a neredeyse haksızlık yaptığımızı düşünürüm."

Molly, sözü aldığında aklında olan her şeyi anlatmaya kararlı olarak, "Hayır! Eminim yapmadınız, sadece onun sizi nasıl sevdiğine bakın. Çünkü siz onun düşündüğü ilk şeysiniz, bundan bahsetmeyebilir ama herhangi bir kişi bunu görebilir. Ve sevgili, sevgili Bayan Hamley," dedi, "Bay Osborne Hamley'i yanlış olarak değerlendirmemenizin daha iyi olacağını

düşünmüyor musunuz? Parayla ne yapmış olduğunu bilmiyoruz. O, o kadar iyi ki bazı fakir insanları örneğin alacaklıların sıkıştırdığı bazı tüccarları rahatlatmak istemiş olabilir.”

Bayan Hamley, kızın coşkulu hayallerine biraz gülerek, biraz da içini çekerek, “Unutuyorsun, canım,” dedi , “Bütün diğer faturalar, acıklı bir şekilde paralarından oldukları konusunda şikâyet eden tüccarlardan geliyor.”

O an Molly’nin eli ayağına dolandı ama sonra şöyle söyledi:

“Sanırım ona zorla kabul ettirdiler. Büyük şehirlerdeki dükkân sahipleri tarafından düzenli kurbanlar hâline getirilen genç erkekler hakkında hikâyeler işittiğime eminim.”

Mantıksız ve inceliksiz olsa da, Molly’nin kuvvetli taraftarlığıyla rahatlamış olarak Bayan Hamley, “Seni çok seviyorum, çocuğum,” dedi.

Molly, “Ve üstelik,” diye devam etti, “Osborne konusunda birisi yanlış hareket ediyor olmalı Bay Osborne Hamley demek istiyorum bazen Osborne demekten kendimi alamıyorum ama gerçekten onu her zaman Bay Osborne olarak düşünüyorum.”

“Ona ne dediğine boş ver Molly; sadece konuşmaya devam et. Öyle görünüyor ki umut verici tarafı dinlemek bana iyi geliyor. Toprak Sahibi çok incinmiş ve gücenmişti; garip görünüşlü adamlar çevrede dolaşıyor, kiracıları sorguya çekiyorlar ve sanki Toprak Sahibi’nin ölümü konusunda hesap yapıyorlarmış gibi kerestelerin azalması konusunda yakınıyorlardı.”

“Ben de tam bundan bahsedecektim. Bu, onların kötü insanlar olduğunu göstermez mi? Kötü adamlar, onun üzerine yıkmaktan, onun adına yalan söylemekten ve ona zarar vermekten kaçınır mı?”

“Görmüyor musun, onu kötü olmak yerine sadece zayıf yapıyorsun?”

“Evet; belki de öyle yapıyorum. Ama onun zayıf olduğunu düşünmüyorum. Siz kendiniz Bayan Hamley, gerçekten onun ne kadar akıllı olduğunu biliyorsunuz. Üstelik onun kötü olmasındansa zayıf olmasını

tercih ederim. Zayıf insanlar her şeyi tamamen açık bir şekilde gördükleri zaman, kendilerini cennette kuvvetli olarak bulabilirler; ama kötü adamların kendilerini hemen erdemli kişiler hâline çevireceklerini zannetmiyorum.”

Bayan Hamley, Molly’nin buklelerini şefkatle okşarken, “Sanırım ben çok zayıf oldum, Molly,” dedi. “Güzel Osborne’ numu böyle bir put hâline getirmişim; ve onun, yere sıkı basacak kadar kuvvetli olmayan, kilden ayakları olduğu ortaya çıkıyor. Ve bu da onun davranışının en iyi açıklaması.”

Zavallı Toprak Sahibi, oğluna karşı duyduğu öfkeyle ve eşi konusundaki endişesiyle birlikte; gerekli parayı hemen toplamanın zorluğu ve yabancıların mülkünün değeriyle ilgili olarak yaptığı gizli soruşturmaların karşısında duyduğu rahatsızlık yüzünden üzüntülü bir durumdaydı. Yanına gelen herkese karşı öfkeli ve sabırsızdı; sonra da kendi vahşi öfkesi ve haksız sözleri yüzünden keyfi kaçıyordu. Belki de onu bir çok küçük şey konusunda kandıran eski hizmetçiler, onun azarlamaları karşısında güzel bir şekilde sabır gösteriyorlardı. Öfke patlamalarını anlayabilirlerdi ve onun yaptığı gibi değişken ruh hâllerinin nedenini bilebiliyorlardı. Efendisiyle her fırsatta işi ile ilgili tartışmaya alışık olan kâhya, şimdi, akşam yemeği zamanında ona geri çevirmekte olduğu bazı yemekleri yedirmesi için Molly’yi dürttü ve daha sonra davranışını şöyle açıkladı:

“Görüyorsunuz, bayan, ben ve aşçı, efendimizi yemeye özendirecek bir akşam yemeği planladık; ama size bir şey uzattığım zaman, “Hayır, teşekkür ederim,” dediğinizde, efendim artık ona hiç bakmıyor. Ama bir şey alırsanız ve zevkle yerseniz, önce bekliyor, sonra bakıyor, bu arada kokluyor ve sonra aç olduğunu keşfedip, bir kedi yavrusunun miyavlaması kadar doğal bir şekilde yemeğe gömülüyor. Görgü kurallarına uymadığını herhangi birinden daha iyi bilmeme rağmen, sizi dürtüp göz kırpmamın nedeni bu, bayan.”

Bu neşesiz yemekler sırasında Osborne’nun adından hiç bahsedilmedi. Toprak Sahibi, Molly’ye, Hollingford’daki insanlar hakkında sorular sordu ama cevaplarıyla fazla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Her gün ona, eşinin nasıl olduğunu düşündüğünü sorardı; ama eğer Molly doğruyu her geçen günün, onu daha da zayıflattığını söylerse kıza neredeyse vahşice davranırdı. Buna dayanamazdı; ve dayanamadı. Hayır, bir keresinde Bay

Gibson'u kovma noktasına geldi çünkü o, bölgenin en büyük doktoru olan Dr Nicholls'la bir konsültasyon yapma konusunda ısrar ediyordu.

"Onun bu kadar hasta olduğunu düşünmek saçmalık –biliyorsun bu sadece, yıllardır onda olan narinlik; ve sen bu kadar basit bir durumda ona iyi gelecek bir şey yapamıyorsun. Ağrısı yok sadece zayıflık ve sinirlilik bu basit bir durum, değil mi? O kadar aklı karışmış gibi durma! Onu tamamen bırakman daha iyi olacak ve ben onu değişiklik olsun diye Bath, ya da Brighton başka bir yere götüreceğim çünkü benim düşünceme göre bu sadece neşesizlik ve sinirlilik."

Ama Toprak Sahibi'nin basit kırmızı yüzü kaygıyla buruşmuştu ve korkularını gösteren bu sözleri söylerken, kaderin ayak seslerini duymamak için gösterdiği çabayla yorgundu.

Bay Gibson çabucak cevap verdi:

"Gelip onu görmeye devam edeceğim ve benim ziyaretlerimi yasaklamayacağınızı biliyorum. Ama bir daha geldiğimde, Dr. Nicholls'u da birlikte getireceğim. Teşhisimde yanılıyor olabilirim; ve endişelerimde yanıldığımı söylemesini Tanrı'dan dilerim."

Toprak Sahibi, "Bana bunları söyleme! Onlara katlanamam!" diye bağırdı. "Kuşkusuz hepimiz öleceğiz; ve o da ölecek. Ama İngiltere'deki en akıllı doktor soğukkanlı bir şekilde onun yaşamının söndüğünden bahsedemez. Sanırım önce ben öleceğim. Ümit ederim ölürüm. Ama yanıma oturup bana ölümden bahseden herkesi acımasızca eleştiririm. Üstelik bütün doktorların, sahip olmadıkları bilgileri varmış gibi görünen bilgisiz şarlatanlar olduğunu düşünüyorum. Bana gülebilirsin. Umrumda değil. Önce benim öleceğimi söyleyemezsen ne sen ne de senin Dr. Nicholls'un, bu eve gelecekten haber vererek ve şikâyet ederek gelmeyecek."

Bay Gibson, kalbi Bayan Hamley'in yaklaşan ölümünün düşüncesiyle ağırlaşarak ama Toprak Sahibi'nin konuşmalarını yeterince az düşünerek gitti. Aslında o akşam saat dokuzda bir seyis, aceleyle elinde Toprak Sahibi'nden bir notla, Hamley Malikânesi'nden geldiğinde onları neredeyse unutmuştu.

Sevgili Gibson,

Tanrı aşkına bugünkü kabalığımı affet. O, çok daha kötüleşti. Gel ve geceyi burada geçir. Nicholls'a ve istediğin bütün doktorlara yaz. Yola çıkmadan yaz. Belki onu rahatlatabilirler. Gençliğimde normal doktorların bıraktığı hastaları iyileştiren Whitworthlü doktorlardan bahsedilirdi; onlardan birini getiremez misin? Kendimi ellerine bırakıyorum. Bazen bunun dönüm noktası olduğunu ve bu krizden sonra iyileşeceğini düşünüyorum. Tamamen sana güveniyorum. Sevgilerimle,

R. Hamley

Not: Molly çok değerli birisi.Tanrım bana yardım et!

Kuşkusuz Bay Gibson gitti. Evliliğinden beri ilk defa Bayan Gibson'un günün ya da gecenin her saatinde bir doktorun çağrılmasıyla geçen yaşamı konusundaki şikâyetçi sızlanmalarını kısa kesti.

Bayan Hamley'in bu krizi atlatmasını sağladı; ve bir ya da iki gün Toprak Sahibi'nin korkusu ve minnettarlığı, onu Bay Gibson'un ellerinde uysallaştırdı. Sonra bunun karısının atlatmış olduğu bir kriz olduğu düşüncesine geri döndü; ve şimdi karısı iyileşme yolundaydı. Ama Dr. Nicholls'un yaptığı konsültasyondan bir gün sonra Bay Gibson, Molly'ye şunu söyledi:

“Molly! Osborne ve Roger'a yazdım. Osborne'un adresini biliyor musun?”

“Hayır, baba. O gözden düştü. Toprak Sahibi'nin bilip bilmediğinden emin değilim; ve o, yazamayacak kadar hasta.”

“Her neyse. Onu, Roger'ın mektubunun içine koyarım; o gençler birbirlerine nasıl davranırlarsa davransınlar, gördüğüm kadarıyla aralarında kuvvetli bir kardeşlik sevgisi var. Roger biliyordur. Ve Molly, annelerinin durumu hakkında yazdığım raporu okur okumaz onların mutlaka eve gelmeleri gerekecek. Benim yaptığımı Toprak Sahibi'ne anlatmanı istiyorum. Bu hoş bir iş değil; ve madama ben kendi bildiğim gibi

anlatacağım. Toprak Sahibi'ne evde olmasını söylemiştim; ama onun iş için Ashcombe'a gitmek zorunda olduğunu söylüyorsun."

"Gitmek zorunda. Seni kaçırdığı için çok üzgündü. Ama baba, o çok öfkelenecek! Osborne'a karşı ne kadar kızgın olduğunu bilmiyorsun!"

Molly, babasının mesajını verdiği zaman Toprak Sahibi'nin göstereceği öfkeden korkuyordu. Eski moda nezaketinin ve bir misafir olarak ona gösterdiği hoş misafirperverliğin altında, gençlikte ya da erkeklikte büyük ölçüde nezaketle karışık olarak bunlara sahip olan kişilerde ortak olarak görülen şekilde, ön yargılarda (ya da onun dediği gibi "düşüncelerde") o derece bir inatçılığın yanı sıra, kuvvetli bir irade ve öfkeli, hırslı bir mizaç yattığını anlayacak kadar Hamley ailesinin ev içi ilişkilerini görmüştü. Günlerce Bayan Hamley'in, Osborne'nun babası tarafından küçük görülmesi konusundaki hüzünlü konuşmalarını dinlemiştionun eve gelmesini yasaklamıştı; ve ona, Osborne'u davet eden mektubun zaten gönderilmiş olduğunu nasıl anlatmaya başlayacağını bilmiyordu.

Akşam yemeklerini beraber yiyorlardı. Toprak Sahibi karısını sakinleştirdiği için ona derin bir minnettarlık duyarak akşam yemeklerinin Molly için hoş geçmesine çalışıyordu. Sessizlikte kaybolan ve ikisinin de gülmeyi unuttukları neşeli konuşmalar yapıyordu. Hiç umrunda olmayan sadece hoşgörü göstermek için tadına baktığı ender bulunan şaraplar getirtiyordu. Bir gün, onun çok hoşuna gitmiş gibi kahverengi armutlardan yediğini gördü; ve bu sene onun ağaçlarında fazla armut olmadığından, bu özel çeşit armudun yakındaki bölgelerden aranması için talimatlar verdi. Molly, onun bir çok yönden kendisine karşı iyi niyetle dolu olduğunu hissetti; ama bu, onun, ailenin kanayan yarasına dokunma konusundaki korkusunu azaltmadı. Bunun gecikmeden yapılması gerekiyordu.

Akşam yemeğinden sonra ateşe büyük bir kütük atıldı, şöminenin önü süpürüldü, büyük mumlar söndürüldü, kapı kapandı ve Molly ile Toprak Sahibi, tatlılarını yemek için yalnız kaldılar. Molly masanın sağına, eski yerine oturdu. Masanın başında boş bir yer vardı; aksine bir emir verilmedikçe tabak, bardak ve peçete her zaman düzenli ve metodik bir şekilde, sanki Bayan Hamley her zaman olduğu şekilde gelecekmiş gibi düzenleniyordu. Gerçekten bazen onun girmek için kullandığı kapı tesadüfen açık olduğu zaman, Molly kendini, sanki Bayan Hamley'in

akşamları giymekten hoşlandığı zarif, zengin ipekli ve yumuşak dantel kumaşlar içindeki uzun boylu, ağır hareket eden şeklini görmeyi bekliyormuş gibi, etrafa bakınırken yakalıyordu.

Bu akşam, onun bu odaya artık hiç gelemeyeceği konusundaki yeni acı verici bir düşünce onu sarstı. Babasının mesajını tam bu anda vermeye karar vermişti; ama boğazındaki bir şey onu tıkadı ve sesine nasıl hakim olabileceğini bilmiyordu. Toprak Sahibi ayağa kalktı ve büyük kütüğün ortasına vurmak ve onu parlak, kıvılcım saçan parçalara bölmek için geniş şömineye yürüdü. Sırtı ona dönüktü. Molly; “Babam bugün buradayken size, Bay Roger Hamley’e eve gelmesinin daha iyi olacağını düşündüğünü yazdığını söylememi tembih etti; ve Bay Osborne Hamley’e aynı şeyi yapmasını söyleyen bir mektubu da onun mektubunun içine koydu.” diye söze başladı.

Toprak Sahibi ocak demirini yere bıraktı ama hâlâ sırtı Molly’ye dönüktü.

Sonunda, “Osborne ve Roger’ı mı çağırdı?” diye sordu.

Molly, “Evet,” diye cevap verdi.

Sonra Molly’nin hiç bitmeyeceğini düşündüğü ölümcül bir sessizlik oldu. Toprak Sahibi iki elini yüksek şömine tablasına koymuştu ve ateşe doğru yaslanarak duruyordu.

“Roger, Cambridge’den 18’inde gelecekti,” dedi. Sesinde ve görünüşünde hoşa gitmeyen bir vahşilikle Molly’ye dönerek, “Ve o Osborne’u da çağırmıştı! Biliyor muydun?” diye devam etti. Bir an sonra sesini alçaltmıştı. Sesinde yeni bir öfke krizi belirtisiyle, “Bu doğru, tamamen doğru. Anlıyorum. En sonunda zaman geldi. Gelsin! Gelsin! Ama buna Osborne neden oldu,” dedi. “O (Molly’nin işitemediği bir kelime söyledi“kabul edebilir” dediğini düşündü), ama o kadar. Onu affedemem; yapamam.”

Ve sonra aniden odadan çıktı. Molly bütün bunlara üzülmüş olarak orada hareketsiz otururken, tekrar başını içeri uzattı:

“Ona git, canım; ben gidememhenüz değil. Ama yakında geleceğim. Sadece şu an değil; ondan sonra bir an bile kaybetmeyeceğim. Sen iyi bir kızsın. Tanrı seni korusun!”

Molly’nin bu süre boyunca kesintisiz olarak Malikâne’ de kalmış olduğu zannedilmemeli. Bir ya da iki kere babası onu eve götürdü. Molly, onun, kendisini isteksiz olarak götürdüğünü algıladığını düşünüyordu; gerçekte onu çağıran, davranışlarını “doğru yolda” tutmaya çalışan Bayan Gibson’du.

Babası, “Yarın ya da öbür gün geleceksin,” dedi. “Ama annen, evliliğimizden bu kadar kısa süre sonra evden çok fazla uzak kalmana kötü anlamlar vereceklerini düşünüyor gibi görünüyor.”

“Oh, baba, korkarım Bayan Hamley beni özleyecek! Onunla olmaktan gerçekten hoşlanıyorum.”

“Seni bir ya da iki ay önce olduğu kadar özleyeceğini sanmıyorum. Şimdi o kadar fazla uyuyor ki zamanın geçtiğini pek fark etmiyor. Bir ya da iki gün içinde yine buraya gelirsin.”

Böylece Molly, Malikâne’nin sessizliği ve yumuşak melankolisinden çıkarak, Hollingford’u kaplayan gevezelik ve dedikoduya döndü. Bayan Gibson, onu yeterince nazik bir şekilde karşıladı. Ona hediye olarak vermek için hazır tuttuğu yeni bir şık kış başlığı vardı; ama Molly’nin henüz ayrılmış olduğu arkadaşları hakkında özel hiçbir şeyi dinlemeyi umursamadı; ve onun Malikâne’deki işlerin durumu konusundaki bazı sözleri, duygusal Molly’yi korkunç bir şekilde sarstı.

“Ne kadar zamandır sürüyor? Baban o krizden sonra bunun yarısı kadar bile yaşayacağını beklemiyordu. Bu onlar için çok yorucu bir iş olmalı; oraya gittiğinden beri başka bir yaratığa benzediğini söylemek istiyorum. İnsan onların iyiliği için sadece uzun sürmemesini isteyebilir.”

Molly, “Toprak Sahibi’nin her dakikanın değerini nasıl bildiğini bilmiyorsunuz,” dedi.

“Ama onun çok uyuduğunu ve uyandığı zaman da fazla konuşmadığını söylüyorsun ve onun için en küçük bir umut bile yok. Yine de böyle zamanlarda insanlar, seyreder ve beklerken sabırsızlık içinde olurlar. Ben bunu sevgili Kirkpatrick’den biliyorum. Gerçekten hiç bitmeyeceğini düşündüğüm günler oldu. Ama böyle iç karartıcı şeylerden artık bahsetmeyelim; eminim bu konularla yeterince ilgilendin. Hastalık ve ölümden bahsedildiğini işitmek beni her zaman hüzünlendirir; yine de bazen baban, başka hiçbir şeyden bahsedemiyormuş gibi görünüyor. Ama bu gece seni dışarı çıkaracağım ve bu, senin için değişiklik olacak. Eski elbiselerimden birini sana uydurması için Bayan Rose’ u getiriyorum; bana çok dar geliyor. Danslı bir sohbet olacakBayan Edwardslar’da.”

Molly, “Oh, anne, gidemem,” diye bağırdı. “Onunla çok beraber oldum; ve o şimdi acı çekiyor ya da hatta ölüyorve ben dansa gideceğim.”

“Saçmalık! Sen akraba değilsin, bu yüzden bu kadar çok üzülmen gerekmez. Seni zorlamayacağım, o bunu öğrenip incinemez; ama her şey senin gelmene göre düzenlendi; ve bu konuda hiçbir saçmalık yapma. İnsanlar ölürken başka şeyler yapmayacaksak, bütün ömrümüz boyunca başparmaklarımızı çevirerek oturmamız ve ilahiler söylememiz gerekirdi.”

Molly, “Gidemem,” diye tekrarladı. Bir tepki göstererek ve neredeyse kendisi de şaşırarak tam o anda odaya giren babasına başvurdu. Hem karısı hem kızı tartışmanın kendilerine göre farklı yanlarını ona anlatırlarken siyah kaşlarını çattı ve rahatsız olmuş göründü. Sabretmenin çaresizliğiyle oturuyordu. Kararını açıklama sırası ona geldiğinde şunu söyledi:

“Biraz öğle yemeği yiyebilir miyim acaba? Bu sabah altıda gittim ve yemek odasında hiçbir şey yok. Tekrar gitmek zorundayım. ”

Molly kapıya doğru yürüdü; Bayan Gibson aceleyle zili çalmaya gitti.

Keskin bir sesle, “Nereye gidiyorsun, Molly?” dedi.

“Sadece babamın yemeğine bakmaya.”

“Bunu yapacak hizmetçiler var; ve senin mutfağa girmenden hoşlanmıyorum.”

Babası, “Gel Molly! Otur ve sakin ol,” dedi. “İnsan eve huzur ve sakinlik ve yemek de isteyerek gelir. Eğer bana başvuracak olursanız, ki bir daha yapmamanızı rica ederim, Molly’ nin bu akşam evde kalmasını tercih ederim. Geç geleceğim ve yorgun olacağım. Benim için yiyecek bir şeylerin hazırlanmasına dikkat et kaz yavrusu ve sonra en iyi giysilerimi giyerek, gelip seni eve getireceğim, canım. Bütün bu evlilik eğlencelerinin bitmesini istiyorum. Hazır, değil mi? Sonra yemek odasına gideceğim ve karnımı doyuracağım. Bir doktorun, bir deve ya da Binbaşı Dugald Dalgetty gibi yiyebilmesi gerekir.”[40]

Misafirlerin tam o sırada gelmesi, Molly için iyi oldu; çünkü Bayan Gibson son derece rahatsız olmuştu. Ama onlar onun aklını meşgul eden bazı ufak yerel haberleri verdiler; ve Molly, eğer ikisinin de ayrılan misafirlerden duymuş olduğu nişan hakkında yeterince hayretini ifade ederse üvey annesine eşlik edip etmemesi konusundaki önceki tartışmanın tamamen geçiştirilebileceğini keşfetti. Ama tamamen değil; çünkü ertesi sabah, kaçırmış olduğu dans ve eğlence konusundaki parlak bir imalı raporu dinlemek zorunda kaldı; ve aynı zamanda Bayan Gibson’un elbisesini ona verme konusunda fikrini değiştirmiş olduğu da söylendi. Eğer yeterince uzun olsaydı onu Cynthia için ayırmayı düşünüyordu; ama Cynthia çok uzun boyluydugerçekte oldukça gelişmişti. Her şeye rağmen Molly’nin elbiseye sahip olup olmaması konusunda şanslar tamamen eşit görünüyordu.

18.Bay Osborne’nun Sırrı

Osborne ve Roger Malikâne’ye geldiler. Molly, bu ayrılıktan sonra döndüğünde Roger’ı oraya yerleşmiş buldu. Osborne’un geliyor olduğu sonucunu çıkardı; ama ondan çok az bahsediliyordu. Toprak Sahibi, eşinin odasından çok az ayrılıyordu; onun yanında oturuyor, onu seyrediyor ve ara sıra kendi kendine inliyordu. Uyku ilacının o kadar çok etkisindeydi ki, çoğunlukla doğrulamıyordu; ama bunu yaptığı zaman neredeyse değişmez bir şekilde Molly’yi soruyordu. Bu nadir durumlarda Osborne’u soruyorduneredeydi, ona haber verilmiş miydi ve geliyor muydu? Zayıflamış ve karışmış zihin durumuna göre, iki kuvvetli izlenime sahipmiş gibi görünüyordubirincisi, Molly’ nin Osborne konusunda onun güvenini kazandığı sempati; ikincisi, kocasının ona karşı gösterdiği öfke. Toprak Sahibi’nin önünde o, hiçbir zaman ne Osborne’un adını andı; ne de Roger’la onun hakkında konuşmuş gibi göründü. Bu arada Molly’yle yalnız kaldığında başka birisinden hiç bahsetmezdi. Roger’ın, ağabeyini suçladığı konusunda bir çeşit fikri olmalıydı. Bu arada, o zaman ümitsiz bir şekilde inanılmaz olduğunu düşündüğü, Molly’nin istekli savunmasını hatırlıyordu. Ne olursa olsun, Molly’yi ilk çocuğu hakkında sırdaşı yapmıştı. Onu, Roger’a, onun ne zaman geleceğini sorması için gönderdi; çünkü onun geleceğini çok iyi bir şekilde biliyormuş gibi görünüyordu.

“Roger’ın söylediği her şeyi anlat. Sana anlatacaktır.”

Ama Molly, Roger’a herhangi bir soru soramadan önce birkaç gün geçti; ve bu arada Bayan Hamley’in durumu maddi olarak değişmişti. Sonunda Molly, kütüphanede başını ellerinin arasına almış olarak oturan Roger’in yanına gitti. Roger, iyice yanına yaklaşana kadar ayak seslerini işitmedi. Başını kaldırdığında, yüzü kırmızıydı ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Saçları da karışmış ve bozulmuştu.

Molly, “Seni yalnız görmek istiyordum,” diye söze başladı. “Annen gerçekten ağabeyin Osborne’dan bazı haberler almak istiyor. Geçen hafta benden sana sormamı istedi ama babanın önünde ondan bahsetmek istemedim.”

“Bana ondan hiç bahsetmedi.”

“Neden bilmiyorum; eskiden benimle sürekli ondan konuşurdu. Bu hafta onu çok az gördüm ve sanırım şimdi bir çok şeyi unutuyor. Yine de, eğer izin verirsen, bana tekrar sorarsa ona bazı şeyler anlatabilmeliyim.”

Roger tekrar başını elleri arasına aldı ve bir süre ona cevap vermedi.

En sonunda, “Neyi bilmek istiyor?” dedi. “Osborne’un yakında bir gün geleceğini biliyor mu?”

“Evet. Ama onun nerede olduğunu bilmek istiyor.”

“Sana anlatamam. Tam olarak bilmiyorum. Yurt dışında olduğunu sanıyorum ama emin değilim.”

“Ama babamın mektubunu ona yolladın değil mi?”

“Onun nerede bulunacağını benden daha iyi bilen bir arkadaşına yolladım. Alacaklılardan kurtulmadığını bilmen lazım, Molly. Bunları bilmeden, neredeyse evin bir çocuğu olarak, aileden biri olamazsın. Bundan ve başka nedenlerden dolayı, onun nerede olduğunu tam olarak bilmiyorum.”

“Ona bunu anlatacağım. Ama geleceğinden emin misin?”

“Tamamen eminim. Ama Molly, sanırım annem bir süre daha yaşayabilir, değil mi? Dr. Nicholls, dün babanla birlikte buradayken böyle söylüyordu. Beklemediği kadar iyileştiğini söylüyordu. Osborne’un gelişi konusunda seni kaygılandıran herhangi bir değişiklikten korkmuyorsun değil mi?”

“Hayır. Sadece o istediği için soruyorum. Ondan haber almayı çok istiyormuş gibi görünüyor. Sanırım onu rüyasında görüyor; ve uyandığı zaman bana ondan bahsetmesi, onun için rahatlatıcı oluyor. Her zaman beni, onunla ilişkilendiriyormuş gibi görünüyor. Birlikte olduğumuzda ondan çok bahsediyoruz.”

“Sen olmasan biz ne yapardık bilmiyorum. Annem için kızı gibi oldun.”

Molly yumuşak bir şekilde, “Onu gerçekten seviyorum,” dedi.

“Evet. Görüyorum. Sana bazen “Fanny” dediğini fark ediyor musun? Bu, bizim, ölmüş olan küçük kız kardeşimizin adıydı. Sanırım çoğunlukla seni onun yerine koyuyor. Bu kısmen böyle, ve kısmen de böyle bir zamanda insan formalitelere dayanamaz, bu yüzden sana Molly diyorum. Ümit ederim buna aldırmazsın.”

“Hayır; bu hoşuma gider. Ama bana ağabeyin hakkında başka bir şey anlatacak mısın? Gerçekten annen onun hakkındaki yeni haberlere aç.”

“Bana kendisinin sorması daha iyi. Yine de hayır! Sır saklayacağıma söz verdim Molly, bu yüzden eğer bana sorular sormaya başlarsa onu tatmin edemem. Onun Belçika’da olduğuna ve oraya iki hafta kadar önce, kısmen, alacaklılarından kurtulmak için gittiğine inanıyorum. Biliyorsun babam onun borcunu ödemeyi reddetti.”

“Evet: en azından böyle bir şey biliyorum.”

“Babamın parayı, sonra fazlasıyla geri alacak adımlara başvurmadan toplayabileceğine inanmıyorum. Yine de bu, şu an için, Osborne’u çok uygunsuz bir duruma sokuyor.”

“Babanın canını en çok sıkanın, paranın nasıl harcandığı konusundaki sır olduğunu düşünüyorum.”

Roger aceleyle, “Eğer annem meselenin bu kısmıyla ilgili bir şey söylerse,” dedi, “Ona benim tarafımdan bu konuda hiç ahlaksız ya da kötü bir şey olmadığı konusunda teminat ver. Daha fazla anlatamam; sözüme bağlıyım. Ama bu konuda onu rahatlat.”

Molly, “Bu konudaki acı veren kaygılarını hatırlayıp hatırlamadığından emin değilim,” dedi. “Sen gelmeden önce baban çok kızgın görünürken, benimle onun hakkında çok fazla konuşurdu. Ve şimdi ne zaman beni görürse eski meselelerden bahsetmek istiyor; ama net bir şekilde hatırlamıyor. Eğer onu görürse, o yokken neden onun hakkında endişelendiğini hatırlayacağına inanmıyorum.”

Roger sıkıntılı bir şekilde, “Yakında burada olmalı. Hergün onu bekliyorum,” dedi.

Molly, Toprak Sahibi’nin hoşnutsuzluğu ona yönelebilecekmiş gibi ürkekçe, “Babanın ona çok kızacağını düşünüyor musun?” diye sordu.

Roger, “Bilmiyorum,” dedi. “Annemin hastalığı onu değiştirebilir; ama eskiden bizi kolayca affetmezdi. Bir keresini hatırlıyorumama bu, şu anda önemli değil. Annemin iyiliği için kendini kuvvetli bir baskı altına koymuş olduğunu ve bunu fazla ifade etmediğini düşünmekten kendimi alamıyorum. Ama bu, onun unutacağı anlamına gelmez. Babam fazla şefkatli bir adam değildir; ama onun sahip olduğu şey kuvvetli olmaktır; bu konularda onu derinden ve sürekli etkileyen herhangi bir şey hissetmez. Mülkiyetin şanssız bir şekilde değerlendirilmesi! Bu, babama, ölümünde okunacak yazının önceden yazılması fikrini verdi.”

Molly, “Onlar neler?” diye sordu.

“Toplanan para babamın ölümünde ödenecek, kuşkusuz bunun miktarı babamın hayatının süresine göre hesaplanacak.”

“Ne kadar sarsıcı,” dedi.

İçini çekerek, “Osborne’un, bu çeşit bir şey yapmayacağından kendim kadar eminim. Ama babam şüphelerini, Osborne’u rahatsız edici bir dille ifade etti. O, konuşmadı ve yapabileceği kadar kendini haklı çıkarmadı; ve beni çok sevse de, onun üzerinde az etkim var; yoksa babama her şeyi anlatırdı. Evet, bunu zamana bırakmalıyız,” diye ekledi. “Eğer eskisi gibi olsaydı, annem bizi iyi duruma getirirdi.”

Roger, Molly’yi üzgün hâlde bırakarak gitti. Ailenin, onun çok değer verdiği üyelerinden her birinin başının dertte olduğunu biliyordu. Bir çıkış yolu görmüyordu; ve onun ufak yardım gücü, Bayan Hamley her geçen gün uyku ilacının etkisi altına daha fazla girdikçe ve hastalıktan bunaldıkça azalıyordu. Babası ona, eve dönmesinin istendiğini bu gün söylemişti. Bayan Gibson onu istiyorduözel bir nedeni yoktu ama küçük neden parçaları vardı. Bayan Hamley onu çok istemekten vazgeçmişti. Onun varlığını tesadüfen hatırlıyormuş gibi görünüyordu. Tek kadının, yatağa bağlı bir hasta olduğu bir ailedeki durumu (babası öyle düşünüyordubu fikir onun aklına gelmemişti) uygunsuz hâle geliyordu. Ama Molly iki ya da üç gün daha sadece Cuma gününe kadar kalmak için çok yalvardı. Eğer Bayan

Hamley onu isterse (bunu gözlerinde yaşlarla ileri sürüyordu) ve evden ayrıldığını duyarsa onun çok kaba, çok nankör olduğunu düşünecekti!

"Sevgili çocuğum, onun herhangi bir kimseyi isteme zamanı geçti! Dünyevi duyguların keskinliği azalıyor."

"Baba, en kötüsü de bu. Buna dayanamıyorum. Buna inanmıyorum. Beni bir daha sormayabilir ve beni tamamen unutabilir; ama eminim son dakikaya kadar, eğer ilaçlar onu aptallaştırmazsa, Toprak Sahibi'ni ve çocuklarını görmek için etrafına bakacak. Her şeyden çok da zavallı Osborne için; çünkü o üzüntü içinde."

Bay Gibson başını salladı ama cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Bir ya da iki dakika içinde şunu sordu:

"Sen hâlâ faydalı olabileceğini ya da sana çok nazik davranmış olan birini rahatlatacağını düşünürken seni götürmekten hoşlanmıyorum; ama eğer seni Cuma gününden önce sormazsa ikna olacak mısın, isteyerek eve gelecek misin?"

Molly, "Eğer o zaman gidersem, beni sormasa bile onu bir kere daha görebilirim," diye düşüncesini belirtti.

"Evet, tabii. Gürültü, ayak sesi yapmamalısın; ama girip onu görebilirsin. Seni istemeyeceğinden neredeyse emin olduğumu söylemeliyim."

"Ama isteyebilir baba. Eğer istemezse Cuma günü eve geleceğim. İsteyeceğini zannediyorum."

Böylece Molly, içerdekileri rahat ettirmek için hasta odası konusunda yapabileceği her şeyi yapmaya çalışarak evde kaldı. Onlar sadece yemek ya da gerekli şeyler için dışarı çıkıyorlardı ve onunla konuşmak için çok az zaman buluyorlardı; böylece onun hayatı, hiç gelmeyen çağrıyı bekleyerek yeterince yalnız geçiyordu. Roger'la yukarıdaki konuşmayı yaptığı günün akşamı Osborne geldi. Sadece kendi kullanımı için mumları yaktırmaktan hoşlanmadığından dolayı, Molly'nin halının üzerine oturarak ateşin yanında kitap okuduğu oturma odasına girdi. Neredeyse onun kendine çelme takıp düşürecekmiş gibi görünmesine neden olacak kadar aceleyle içeri girdi.

Molly doğruldu. Osborne, onu daha önce fark etmemişti; şimdi onu tümüyle titreşen ışığa doğru çekerek ve gözlerini onun yüzüne dikerek yanına gelip, iki elini tuttu.

“O nasıl? Bana anlatgerçeği biliyor olmalısın! Babanın mektubunu alır almaz gece gündüz yolculuk yaptım.”

Cevabını dile getiremeden önce o, gözlerini elleriyle kapatarak en yakın sandalyeye oturmuştu.

Molly, “O çok hasta,” dedi. “Bunu biliyorsun; ama acı çektiğini sanmıyorum. Seni çok istiyor.”

Yüksek sesle inledi. “Babam gelmemi yasakladı.”

Molly kendini suçlamasını önlemek isteyerek, “Biliyorum!” dedi. “Kardeşin de uzaktaydı. Sanırım kimse onun ne kadar hasta olduğunu bilmiyorduçok uzun süredir hastaymış.”

“BiliyorsunEvet! Sana çok şey anlatıyorduseni çok seviyordu. Ve onu ne kadar sevdiğimi Tanrı biliyor. Eğer eve gelmem yasaklanmasaydı, ona her şeyi anlatacaktım. Babam şimdi geldiğimi biliyor mu?”

Molly, “Evet,” dedi. “Ona, babamın seni çağırdığını söyledim.”

Tam o anda Toprak Sahibi içeri girdi. Osborne’un geldiğini duymamıştı ve ona bir mektup yazmasını söylemek için Molly’yi arıyordu.

Babası girdiğinde Osborne kalkmadı. Çok yorgundu; duygularının altında çok ezilmişti ve aynı zamanda babasının öfkeli, şüpheci mektupları yüzünden çok yabancılaşmıştı. Eğer bu anda duygularını belli ederek öne çıkarsa her şey farklı olabilirdi. Ama o bir şey söylemeden önce babasının onu görmesini bekledi. Sonunda gözleri ona ilişince Toprak Sahibi’nin söylediği tek şey şuydu:

“Buradasınız, efendim!”

Ve Molly’ye vereceği talimatlardan vazgeçerek hemen odadan çıktı. Bu süre içinde kalbi ilk çocuğu için yanıp tutuşuyordu; ama ortak gururları

onları birbirlerinden ayrı tuttu. Yine de doğruca kâhyaya gitti ve ona, Bay Osborne'nun ne zaman geldiğini, nasıl geldiğini ve geldiğinden beri bir şey yeyip yemediğini akşam yemeği ya da öyle bir şey sordu.

Zavallı Toprak Sahibi ellerini başına götürerek, "Çünkü sanırım şimdi her şeyi unutuyorum," dedi. "Kendi adıma akşam yemeği yeyip yemediğimizi hatırlayamıyorum; bu uzun geceler, bütün bu üzüntü ve hastayla ilgilenme beni sersemletiyor."

"Belki de, efendim, siz Bay Osborne'la yemek yersiniz. Bayan Morgan onunkini doğruca yolluyor. Akşam yemeği zamanında pek oturmuyorsunuz, efendim, hanımımın bir şey istediğini düşünüyordunuz."

"Ay! Şimdi hatırlıyorum! Başka yemek istemiyorum. Bay Osborne'a seçtiği şarabı verin. Belki o yeyip içebilir." Böylece Toprak Sahibi kalbinde üzüntünün yanı sıra acıyla yukarı çıktı.

Işıklar getirildiğinde Molly, Osborne'daki değişiklikle sarsıldı. Yorgun ve yıpranmış görünüyordu; belki de yolculuk ve endişe yüzündendi. İki ay önce üvey annesi onu çağırdığında gördüğü zaman, Molly'nin düşündüğü gibi tümüyle zarif bir beyefendi de değildi. Ama şimdi ondan daha çok hoşlanıyordu. Cevap verirkenki ses tonu onun hoşuna gitti. Daha sadeydi ve duygularını göstermekten daha az utanıyordu. Sıcak, özlemiş bir davranışla Roger'ı sordu. Roger dışarıdaydı; Toprak Sahibi için bir iş yapmak üzere Ashcombe'a gitmişti. Osborne açıkça onun geri dönmesini istiyordu; ve yemeğini yedikten sonra rahatsız bir şekilde oturma odasında oyalanıyordu.

Üçüncü ya da dördüncü kere Molly'ye, "Bu gece onu göremeyeceğimden emin misin?" diye sordu.

"Gerçekten hayır. Eğer istersen tekrar yukarı çıkarım. Ama Bayan Jones, Dr. Nicholls'un yolladığı hemşire, çok kararlı bir kişi. Sen akşam yemeğindeyken ben yukarı çıktım. Bayan Hamley damlalarını henüz almıştı ve hiçbir şekilde kimseyi görüp, heyecanlanarak rahatsız edilemezdi."

Osborne yarı kendisiyle, yarı Molly'yle konuşarak uzun oturma odasında bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

“Roger’ın gelmesini isterdim. Bana, “hoş geldin” diyecek tek kişi oymuş gibi görünüyor. Babam her zaman annemin odasında mı oturuyor, Bayan Gibson?”

“Son krizden beri öyle yapıyor. Daha önce tehlikeden haberdar olmadığı için kendini suçladığına inanıyorum.”

“Bana söylediği tüm sözleri duydun; hoş geldin sözleri değildi değil mi? Ve sevgili annem, o her zaman suçlu olsam da olmasam da beni sevdi. Roger’ın bu gece eve döneceğinden emin misin?”

“Tümüyle eminim.”

“Burada kalıyorsun, değil mi? Annemi sık sık görüyor musunuz, yoksa her şeyi yapabilecek güçte olan hemşire sizi de uzak mı tutuyor?”

“Bayan Hamley üç gündür beni istemiyor ve o istemezse odasına girmiyorum. Sanırım Cuma günü ayrılacağım.”

“Annemin sizi çok sevdiğini biliyorum.”

Biraz sonra, duygusal bir acı hissedilen sesiyle şunu söyledi:

“Kendinde olup olmadığını tamamen bilinçli olup olmadığını biliyor musunuz?”

Molly, müşfik bir şekilde, “Her zaman bilinçli değil,” dedi. “Çok fazla uyku ilacı almak zorunda. Ama hiç sayıklamıyor; sadece unutuyor ve uyuyor.”

Aniden durarak ve ellerini şömine tablasına koyup ateşin yanında kalarak, “Oh, anne, anne!” dedi.

Roger eve gelince, Molly, çekilme zamanının geldiğini düşündü. Zavallı kız! Yararlı olamadığı bu üzücü sahneden çıkmak için zaman geliyordu. Bu Salı gecesi uyurken kendi kendine ağladı. İki gün daha ve Cuma gelecekti; ve bu toprağa saldığı köklerini çekmesi gerekecekti. Ertesi sabah hava parlaktı; sabah ve güneşli hava genç kalpleri neşelendirdi. Molly aşağı indikleri zaman beyefendilere çay yaparak yemek odasında oturuyordu. O

gitmeden önce Toprak Sahibi ve Osborne'un birbirlerini daha iyi anlayacaklarını ümit etmekten kendini alamadı; çünkü her şeye rağmen, baba ile oğul arasındaki uyuşmazlık, Tanrı tarafından yollanan hastalıkta olandan daha acı bir sızı yatıyordu. Ama kahvaltı masasında karşılaşmalarına rağmen kasıtlı olarak birbirlerine hitap etmekten kaçındılar. Böyle bir zamanda, belki de ikisi arasındaki konuşmanın doğal konusu Osborne'un dün gece yaptığı uzun yolculuk olurdu; ama hiçbir zaman geldiği yerden, kuzeyden mi, güneyden mi, doğudan mı, batıdan mı geldiğinden bahsetmedi ve Toprak Sahibi, oğlunun saklamak istediği şeyi ortaya çıkaracak herhangi bir şeyi ima etmeyi seçmedi. Yine de, ikisinin de aklında, Bayan Hamley'in şu anki hastalığının, Osborne'nun borçlarının keşfedilmesiyle, tümüyle ortaya çıkmış olmasa bile ağırlaşmış olduğu konusunda ifade edilmeyen bir düşünce vardı; bu yüzden bir çok soru ve cevap tabu hâline gelmişti. Gerçekte basit konuşmalar yapmak için gösterdikleri çaba, yerel konularla sınırlıydı ve temel olarak Molly ve Roger'a yöneltilmişti. Böyle bir görüşme, ince bir nezaket ve huzur dış görünüşlü olmasına rağmen, zevk ya da hatta arkadaşça duygular üretmiyordu. Gün sona ermeden çok önce Molly, babasının önerisini kabul etmiş ve onunla birlikte eve dönmüş olmayı istedi. Hiç kimse onu istemiyormuş gibi görünüyordu. Bayan Jones, hemşire, ona zaman zaman Bayan Hamley'in onun adını hiç söylemediği konusunda güvence veriyordu; ve onun hasta odasındaki küçük hizmetlerine, düzenli bir hemşire geldiğinden beri gerek duyulmuyordu. Osborne ve Roger hep birbirleriyle beraber görünüyorlardı; ve Molly şimdi, Roger'la yaptığı kısa konuşmaların, ona yalnız günlerini geçirirken düşünecek nasıl bir şey vermiş olduğunu hissediyordu. Osborne çok nazikti ve hatta annesiyle çok hoş bir şekilde ilgilenmiş olduğu için minnettarlığını ifade ediyordu; ama kalbinin daha derin duygularını ona göstermekte isteksizdi ve bir önceki gece duygularını ona açıkladığı için neredeyse utanıyordu. Onunla, herhangi bir makul genç adamın, herhangi bir hoş genç bayanla konuştuğu gibi konuşuyordu; ama Molly buna her zaman kırılıyordu. Onu hesaba katıyormuş gibi görünen sadece Toprak Sahibi'ydi. Ona, yazılacak mektuplar, hesaplanacak ufak faturalar veriyordu; ve Molly, onun ellerini minnettarlıkla öpebilirdi.

Malikâne'de kalışının son öğleden sonrası geldi. Roger, Toprak Sahibi'nin işlerini takip etmek için gitmişti. Molly, Bayan Hamley'in kanepesinin yaşlı

sedir ağacının altına, çimenin üzerine konduğu ve ılık havanın gül ile yabani gül koktuğu geçen yazı düşünerek bahçeye çıktı. Şimdi ağaçlar yapraksızdı. Keskin, dondurucu havada hiçbir güzel koku yoktu; ve eve baktığında solgun kış göğünü hastanın odasından ayıran beyaz perdeler olduğunu görüyordu. Sonra babasının ona ikinci evliliği konusundaki haberi getirdiği günü düşündü: Ağaçlık ölü otlarla, kırağıyla ve buzla karmakarışıktı; dalların, daha kalın dalların ve nazik sürgünlerin güzel boğumları gökyüzüne karşı yapraksız bir açıklıkta birbirinin içine giriyordu. Tekrar, bu kadar istekli bir şekilde mutsuz olabilecek miydi? Ona, hayatın herhangi bir şeyi çok fazla dert etmeye değmeyecek kadar kısa olduğunu hissettiren iyilik miydi, yoksa duygusuzluk muydu? Ölüm, tek gerçek gibi görünüyordu. Uzağa yürümek ya da canlı olmak için ne enerjisi ne de yüreği vardı; ve eve geri döndü. Öğleden sonra güneşi, pencerelerde parlıyordu; ve bilinmeyen bir nedenle alışılmadık bir hareketlenmeye neden oluyordu. Hizmetçiler genellikle kullanılmayan kütüphanenin kepenklerini ve pencelerini açıyorlardı. Orta pencere aynı zamanda kapıydı; beyaz boyalı ahşap yarı yarıya açıktı. Molly evin önündeki beyaz parmaklıklardaki kapıdan geçerek kütüphanenin pencerelerinin önünden geçen, yassı taş döşeli küçük patikaya döndü ve açık kapıdan girdi. Okumak istediği kitapları seçmesi ve onları eve götürmesi için izin verilmişti; ve bu öğleden sonra, bu işle ilgilenmek için ona uygun geliyordu. Odanın karanlık köşesindeki özel bir rafa ulaşmak için merdiveni oraya çekti; ve orada ilginç görünen bazı ciltleri buldu, onların bir parçasını okumak için basamağa oturdu. Osborne aniden içeri girdiğinde başlığı ve peleriniyle orada oturuyordu. Önce onu görmedi; gerçekte o kadar acelesi varmış gibi görünüyordu ki eğer konuşmasaydı belki de onu hiç fark etmeyecekti.

“Sizi engelliyor muyum? Buraya sadece bir dakika için kitaplara bakmaya geldim.” Konuşurken merdivenden aşağı indi. Kitabı hâlâ elinde tutuyordu.

“Hayır engellemiyorsunuz. Sizi rahatsız eden benim. Bir mektup yazmam gerekiyor ve sonra gideceğim. Bu açık kapı sizi üşütmüyor mu?”

“Oh, hayır. Hava çok taze ve hoş.”

Merdivenin en alt basamağına oturarak tekrar okumaya başladı. O, pencerenin yakınında olan büyük eski moda yazı masasında yazacaktı. Tek sesin, Osborne’nun kaleminin kağıt üzerinde hızla sürtünmesi olan, bir ya

da iki dakikalık bir sessizlik oldu. Sonra bahçe kapısının açıldığı duyuldu ve Roger açık kapıda durdu. Yüzü, ışıkta oturan Osborne'a; sırtı da köşede çömelmiş olan Molly'ye dönüktü. Bir mektup tutuyordu ve nefes nefese boğuk bir sesle şunu söyledi:

"Osborne, eşinden bir mektup var. Postahaneden geçiyordum ve düşündüm ki…"

Osborne ayağa kalktı, yüzünde öfkeli bir ümitsizlik vardı.

"Roger! Ne yaptın! Onu görmüyor musun?"

Roger etrafına baktı ve Molly sanki suçlu bir kişiymiş gibi kırpkırmızı olarak, titreyerek, üzüntüyle köşesinde ayağa kalktı. Roger odaya girdi. Üçü de eşit şekilde korkmuş görünüyordu. İlk konuşan Molly oldu; öne doğru çıktı ve şunu söyledi:

"Çok üzgünüm! Onu işitmeyi istemedim ama kendime engel olamadım. Bana güveniyorsunuz değil mi?" Roger'a dönerek gözlerinde yaşlarla; "Lütfen anlatmayacağımı bildiğinizi söyleyin," dedi.

Osborne mahzun bir şekilde, "Bu elimizde değildi," dedi. "Sadece bunun ne kadar önemli olduğunu bilen Roger'ın konuşmadan önce etrafına bakması gerekirdi."

Roger; "Öyle yapmalıydım," dedi. Molly'ye dönerek, "Kendime senin düşündüğünden daha fazla kızdım. Ama senden kendim kadar eminim," diye devam etti.

Osborne, "Evet; ama," dedi, "Görüyorsun en iyi insanların bile sır saklamanın sonuçlarını ortaya koymaları için ne kadar fazla şans var."

Roger, "Böyle düşündüğünü biliyorum," dedi.

"Peki ne olursa olsun üçüncü bir kişinin önünde bu eski tartışmalara yeniden başlamayalım."

Molly'nin bu defa ağlamamak için çok çaba sarf etmesi gerekmişti. Şimdi kendisi, konuşmanın sınırlandırılması gereken üçüncü bir kişi olarak

sayıldığı için şunu söyledi:

“Ben gidiyorum. Belki de burada olmamalıydım. Çok üzgünümçok. Ama deneyeceğim ve işittiğim şeyi unutacağım.”

Osborne hâlâ kaba bir şekilde, “Bunu yapamazsın,” dedi. “Ama bana bundan kimseye bahsetmeyeceğine söz verir misinhatta bana ya da Roger’a bile? Bunu hiç işitmemiş gibi davranmaya ve konuşmaya çalışır mısın? Roger’ın, bana senin hakkında anlattıklarından dolayı, eminim ki eğer bana söz verirsen buna güvenebilirim.”

Molly bir çeşit işaretmiş gibi elini uzatarak, “Evet, söz veririm,” dedi. Osborne daha çok bu hareketi gereksiz bulmuş gibi elini tuttu. “Sanırım söz vermesem de bunu yapmam gerekiyor. Ama belki de kendimi söz vererek bağlamam daha iyi. Şimdi gideceğim. Bu odaya hiç gelmemeyi isterdim.”

Çok yumuşak bir şekilde kitabı masanın üzerine koydu ve kendi odasının yalnızlığına varana kadar gözyaşlarını boğmaya çalışarak odadan ayrılmak için döndü. Ama Roger, kapıyı onun için açarak ve yüzünü okuyarak onu okuduğunu hissediyordu ondan önce kapıya gitti. Molly’nin elini tutmak için elini uzattı ve onun sıkı tutuşu, olan olaydan dolayı duyduğu sempati ve pişmanlığı ifade ediyordu.

Molly yatak odasına gidene kadar hıçkırıklarına zorlukla hakim olabiliyordu. Biraz zaman geçince duyguları doğal bir çıkış yolu bulamadan büyümüştü. Hamley Malikânesi’nden ayrılmak önceleri üzüntü veriyordu; şimdi ise, hiç bilmemesi gereken bir sırrı ve rahatsızlık veren bir sorumluluğu ortaya çıkarmış olan bir bilgiyi saklamak zorunda olmanın sıkıntısını çekiyordu. Sonra çok doğal olarak, Osborne’un eşinin kim olduğunu merak etmeye başladı. Molly, Hamley ailesinde müstakbel Leydi Hamley’in nasıl planlandığını bilecek kadar çok uzun süre ve çok yakın ilişkili olarak kalmamıştı. Örneğin, Toprak Sahibi, Molly’yi iyi tanımadığı ilk günlerde kısmen Osborne’un vârisi olarak Molly’nin, doktorun kızının erişiminden uzak olduğunu göstermek için sık sık onun akıllı, parlak, yakışıklı oğlu tarafından temsil edilen Hamleyli Hamley’in yapması beklenen büyük, yüksek ve zengin evlilikten bahsetmişti. Bayan Hamley de kendi adına bilinçsiz olarak, kim olduğu bilinmeyen müstakbel gelini için sürekli olarak planlar yaptığını gösteriyordu.

"Osborne evlendiği zaman oturma odasının yeniden döşenmesi gerekir"ya da "Osborne'un eşi batı tarafındaki odaları kendine ayırmak isteyecektir; belki de bu yaşlı çiftle yaşamak onun için bir deneyim olacaktır; ama bunu mümkün olduğu kadar az hissetmesi için düzenlemeler yapmamız gerekecek." "Kuşkusuz Bayan Osborne geldiği zaman ona yeni bir araba vermemiz gerekecek; eskisi bizim için yeterli olur." Bu ve benzeri konuşmalar Molly'ye, gelecekteki Bayan Osborne'nun eski Malikâne'yi şimdiki hoş, samimi ev yerine görkemli, resmi bir konak yapacak olan güzel, muhteşem bir genç leydi olacağı izlenimini vermişti. Bayan Gibson'a, bölgedeki bazı güzel bayanlardan aynı eleştirilerle bahseden Osborne da ve hatta kendi evinde kendine bazı havalar verirken sadece onun havaları Bayan Gibson'un yanında toplumsal bir titizlik taşırken evde şiirsel bir titizlik taşıyordu eşi için hangi konuşulmayan zarif güzelliği seçmişti? Onu kim tatmin etmişti, hâlâ da ediyordu ve evliliğini anne ile babasından saklamasına yol açıyordu? Sonunda Molly kendini meraklarından kurtardı. Bunun yararı yoktu; bulamazdı; denememeliydi bile. Sözünden oluşan boş duvar onun yolunu kesiyordu. Belki de merak etmesi ve onlardan anlamlı bir sonuç çıkarması için küçük konuşmaları, bir isimden rastgele bahsedilmesini hatırlamaya çalışması bile doğru değildi. Molly, iki kardeşi de tekrar görmekten korkuyordu; ama hiçbir şey olmamış gibi akşam yemeği saatinde buluştular. Toprak Sahibi ya üzüntüden ya da hoşnutsuzluktan dolayı az konuşuyordu. O geldiğinden beri, ilişki kurmak kaçınılmaz olduğu zaman çok küçük olaylardan bahsetmek hariç Osborne'la hiç konuşmamıştı; ve karısının durumu onu, gününün ışığının üzerini kaplayan koyu bir bulut gibi etkiliyordu. Osborne, babasına karşı Molly'nin tamamen yapmacık olduğunu hissettiği kayıtsız bir tavır takınıyordu; ama bu yatıştırıcı bir şey değildi. Roger soğukkanlı, sakin ve doğal olarak diğerlerinden daha fazla konuşuyordu; ama o da çok rahatsızdı ve bir çok konuda gergindi. Bugün temel olarak Molly'ye hitap ediyordu: Doğa tarihi konusundaki son keşifleri uzun uzun anlatıyor ve bu konuşmayı kimsenin cevap vermesine gerek olmadan devam ettiriyordu. Molly, Osborne'nun her zamankinden farklıbilinçli, utangaç, pişman ya da hatta "evli" görünmesini bekliyordu ama o, sabahki Osborne'un aynısıydıyakışıklıydı, zarifti, davranışları ve görünüşü ağırdı; babasıyla kendisi arasındaki işlerin durumundan dolayı gizliden gizliye rahatsız olarak kardeşine karşı içten, ona karşı nazik davranıyordu. Hergünkü davranışların altında yatan gizli öyküyü hiçbir zaman tahmin edemezdi. Her

zaman bir aşk hikâyesiyle doğrudan ilgilenmek istemişti: işte şimdi bu olmuştu ve o sadece bunu çok rahatsız edici bulmuştu. Bu konuda bir gizlilik ve belirsizlik duygusu vardı; ve karşılaştırıldığında onun dürüst, doğru sözlü babası, bütün dezavantajlarına rağmen Hollingford'daki sakin hayatı apaçıktı ve herkesin diğerlerinin ne yaptığını bildiği bir yer olarak güvenli ve hoş görünüyordu. Kuşkusuz Malikâne'den ayrılırken, uyuyan ve bilinçsiz olan arkadaşına sessizce veda ederken büyük bir acı hissetti. Ama şimdi Bayan Hamley'i bırakmak iki hafta öncekinden farklıydı. Sonra herhangi bir zaman çağrılabilirdi ve kendini rahat hissedebilirdi. Şimdi onun varlığı, vücudu ruhundan daha uzun süre yaşıyormuş gibi görünen zavallı bayan tarafından unutulmuş gibiydi.

Ailedeki herkesin içten teşekkürleriyle dolu olarak arabayla eve yollandı. Osborne onun için seralardan çiçekler getirdi; Roger onun için her çeşitten kitaplar seçmişti. Toprak Sahibi minnettarlığını dile getiremeden onun elini sıkmaya devam ediyordu. En sonunda onu kucakladı ve kızını öpüyormuş gibi öptü.

19.Cynthia’nın Gelişi

Molly döndüğünde babası evde değildi; ve ona hoş geldin diyecek kimse yoktu. Hizmetçiler, Bayan Gibson’un ziyaretlere cevap vermek için dışarıda olduğunu söylediler. Ödünç aldığı kitapların paketlerini açmak ve düzenlemek için yukarı odasına çıktı. Onu şaşırtarak odasının karşısındaki odanın tozunun alındığını; su ve havlu da götürüldüğünü gördü.

Hizmetçiye, “Birisi mi geliyor?” diye sordu.

“Hanımın kızı Fransa’dan geliyor. Bayan Kirkpatrick yarın geliyor.”

Sonunda Cynthia geliyor muydu? Oh bir arkadaşın, bir kızın, kendi yaşında bir kız kardeşin olması ne kadar güzel olacaktı!

Molly’nin keyifsiz durumu, parlak bir esneklikle düzeldi. Ona her şeyi sormak için Bayan Gibson’un dönmesini dört gözle bekliyordu. Çok ani olmalıydı; çünkü Bay Gibson önceki gün Malikâne’ye geldiğinde hiçbir şey söylememişti. Şimdi sakin bir şekilde okuyamazdı; kitaplar Molly’nin her zamanki düzenliliğiyle yerleştirildi. Aşağıya oturma odasına gitti ve herhangi bir şeyle ilgilenemedi. Sonunda Bayan Gibson yürümekten ve ağır kadife pelerininden dolayı yorulmuş olarak eve geldi. Bunu çıkarırken bir iki dakika dinlendi. Molly’nin sorularıyla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu.

“Oh, evet! Cynthia yarın saat on civarında geçen Umpire ile eve geliyor. Yılın bu zamanı için ne bunaltıcı bir gün! Neredeyse bayılacağım. Sanıyorum ki Cynthia bir fırsat yakaladı ve okulu planladığımızdan iki hafta önce bırakmaktan mutlu oldu. Onun zamanından önce gelmesinden hoşlanıp hoşlanmadığımı yazmak için bana hiç şans bırakmadı; ve onun için, sanki orada kalmış gibi aynı parayı ödeyeceğim. Ve ondan bana bir Fransız şapkası getirmesini istemeyi düşünüyordum. Sonra sen de benimkine bakarak bir tane yaptırabilirdin. Ama onun geldiğine çok seviniyorum, zavallı çocuk.”

Molly, “Onunla ilgili bir sorun mu var?” diye sordu.

“Oh, hayır! Neden olsun?”

“Ona “zavallı çocuk” dediniz ve bu beni onun hasta olması konusunda korkuttu.”

“Oh, hayır! Bu bende Bay Kirkpatrick’in öldüğü zamandan kalma bir alışkanlık. Babasız bir kızbiliyorsun insan onlara “zavallı çocuk” der. Oh, hayır! Cynthia hiç hasta olmadı. O, bir at kadar kuvvetli. O hiçbir zaman benim bugün hissettiğim gibi hissetmez. Bana bir bardak şarap ve bir bisküvi getirebilir misin, canım? Gerçekten bayılmak üzereyim.”

Bay Gibson, Cynthia’nın gelişi konusunda onun annesinden daha heyecanlıydı. Onun gelişinin, son evliliği ve yeni eşine rağmen, kendi ilgisinin temelinde yer alan Molly için büyük bir zevk olacağını düşünüyordu. Hatta yukarı koşup iki kızın yatak odasını görecek zaman bile bulmuştu; çünkü mobilyalara oldukça yüklü bir para ödemişti.

“Evet, sanırım genç bayanlar bu şekilde döşenmiş olan odalarından hoşlanırlar! Gerçekten çok hoşlar ama.”

“Eski odamdan daha çok hoşlanıyordum baba ama belki Cynthia bu şekilde döşemeye alışıktır.”

“Belki de; ne olursa olsun, onu güzel yapmaya çalıştığımızı görecektir. Seninki de onunki gibi. Bu doğru. Eğer onunki seninkinden güzel olsaydı bu onu incitebilirdi. Şimdi güzel, narin yatağında iyi geceler dilerim!”

Molly erkenden neredeyse gün ışımadan kalktı, Hamley’den gelen çiçeklerle Cynthia’nın odasını süsledi. O sabah kahvaltısını zorlukla yedi. Bayan Gibson’un, iki yıllık yokluğundan sonra kızını karşılamak için Umpire’ın durduğu Angel Oteli’ne gideceğini düşünerek yukarı koştu ve üstünü giyindi. Ama Bayan Gibson onu şaşırtarak her zamanki yünlü elbisesini giymişti ve o da Molly’nin başlığını ve pelerinini giymesine şaşırıyordu.

“Bu kadar erken nereye gidiyorsun, çocuğum? Sis daha kalkmadı.”

“Gidip Cynthia’yı karşılayacağınızı düşünüyordum; ve ben de sizinle gelmek istiyordum.”

“Yarım saat içinde burada olacak; ve sevgili baban onun bagajları için bahçıvana el arabasını götürmesini söylemişti. Kendisinin gidip gitmediğinden emin değilim.”

Molly çok hayal kırıklığına uğrayarak, “O zaman siz gitmiyor musunuz?” diye sordu.

“Hayır, kuşkusuz gitmiyorum. O, doğruca buraya gelecek. Ve üstelik duygularımı Ana Cadde’den geçen herkese göstermekten hoşlanmıyorum. Onu iki yıldır görmediğimi unutuyorsun ve çarşıda böyle sahneler olmasından nefret ederim.”

Tekrar işe koyuldu; ve Molly biraz düşündükten sonra kendi acısını bıraktı. Şehrin manzarasına hakim olan aşağıdaki pencerelerden dışarı bakarak kendini meşgul etti.

En sonunda, “İşte geldiişte geldi!” diye bağırdı. Babası uzun boylu genç bir bayanın yanında yürüyordu; bahçıvan William da yanlarında arabayla büyük bir bagajı taşıyordu. Molly uçarak ön kapıya gitti ve yeni geleni hemen içeri kabul etmek için kapıyı ardına kadar açtı.

“Evet! İşte burada. Molly bu Cynthia. Cynthia, Molly. Biliyorsunuz kardeş olacaksınız.”

Molly, açık kapının ışığında, güzel, uzun boylu, salınan şekli gördü ama o an gölgede kaldığı için yüz hatlarını göremiyordu. Tam o anda onun üzerine ani bir utangaçlık çöktü ve bir an önce yapması gereken kucaklama isteği söndü. Ama Cynthia ona sarıldı ve iki yanağından öptü.

Molly’nin arkasında Bayan Gibson’un bir şala sarılmış olarak ve soğuktan titreyerek durduğu merdivenlere bakarak, “İşte annem,” dedi. Gözlerini anne ve çocuğun bu ilk karşılaşmasından başka yere çevirmiş olan Molly ve Bay Gibson’un yanından koşarak geçti.

Bayan Gibson şöyle dedi:

“Ne kadar büyümüşsün, sevgilim! Tam bir kadın gibi görünüyorsun.”

Cynthia, “Evet zaten öyleyim,” dedi. “Gitmeden önce de öyleydim; o zamandan beri pek büyümedimher zaman ümit edildiği gibi erdemlilik hariç.”

Bayan Gibson oldukça manalı bir şekilde, “Evet! Bunu ümit ediyoruz,” dedi. Gerçekte, görünürde sıradan olan konuşmalarında, belirgin şekilde gizli kinayeler vardı. Hepsi oturma odasının ışığı ve açıklığına geldikleri zaman Molly, Cynthia’nın güzelliğinin beklentisinin içine çekildi. Belki yüz hatları çok düzgün değildi; ama yüz ifadesindeki değişiklikler insana bunu düşünecek zaman bırakmıyordu. Gülüşü mükemmeldi; suratını asması büyüleyiciydi; yüzüne hareket özgürlüğü veren ağzıydı. Gözlerinin biçimi güzeldi ama onların ifadesi fazla değişmiyordu. Renkler açısından annesine benzemiyor değildi; sadece saçları o kadar fazla kızıl değildi; ve onun uzun biçimli ciddi gri gözleri annesininki gibi soluk sarı yerine koyu renkli kirpiklerle çevrelenmişti. Molly, gerçeği söylemek gerekirse, onu o anda sevdi. Sanki bütün hayatı boyunca oradaymış gibi kolayca ayaklarını ve ellerini ısıtarak oturdu. Sadece bütün bu süre boyunca onu ya da elbisesini inceleyen annesini dinlemiyordu; sanki onları ne kadar seveceğine karar vererek ciddi araştırıcı bakışlarla Molly ve Bay Gibson’u değerlendiriyordu.

Bay Gibson, “İstendiğinde, yemek odasında senin için hazır olan sıcak kahvaltı var,” dedi. “Eminim gece yolculuğundan sonra bunu istersin.” Eşine, Cynthia’nın annesine baktı ama o yine sıcak odadan çıkma eğiliminde görünmüyordu.

“Molly seni odana götürecek, canım” dedi; “Onunkinin yanında ve kendi eşyalarını çıkarmak zorunda kaldı. Kahvaltını ederken aşağı gelip yanında oturacağım ama şimdi gerçekten soğuktan korkuyorum.”

Cynthia ayağa kalktı ve yukarı çıkan Molly’yi izledi.

Molly, “Senin için bir ateş olmadığı için çok üzgünüm,” dedi, “Amasanırım istenmedi; ve kuşkusuz ben hiçbir emir vermedim. Ama burada biraz sıcak su var.”

Cynthia, Molly’nin iki elini tutarak ve ısrarla onun yüzüne bakarak ama incelemesinden memnun değilmiş gibi bir tavırla, “Bir dakika dur,” dedi.

“Sanırım seni seveceğim. Çok memnunum! Sevmeyeceğimden korkuyordum. Hep beraber utandırıcı bir durumdayız, değil mi? Ama babanın bakışlarını sevdim.”

Molly, onun bunu söyleme şekline gülmekten kendini alamadı. Cynthia onun gülüşüne cevap verdi.

“Ah, sen gülebiliyorsun. Ama benimle geçinmenin kolay olup olmadığını bilmiyorum; annem ve ben son olarak birlikte olduğumuzda uyum sağlamadık. Ama belki de şimdi ikimiz de daha akıllıyız. Şimdi lütfen beni bir çeyrek saat yalnız bırak. Başka bir şey istemiyorum.”

Molly, Cynthia’ya yemek odasını göstermek için beklemek amacıyla kendi odasına gitti. Gerçi ev orta büyüklükte olduğu için yolu bulmak zor değildi. Tahmin etmek için biraz sıkıntıya katlanmak, bir yabancının herhangi bir odayı keşfetmesini sağlayacaktı. Ama Cynthia, Molly’yi o kadar büyülemişti ki o kendini yeni misafirin hizmetine adamak istemişti. Bir kız kardeşi olması olasılığını işittiğinden beri (ona kız kardeşim diyordu ama onun İskoçyalı bir kız kardeş[41] mi, yoksa Britanya tarzı bir kız kardeş mi olacağı konusu bazı insanların kafasını karıştırıyordu) Molly hayalinin, Cynthia’nın gelişi düşüncesiyle dolmasına izin vermişti; ve karşılaştıklarından beri geçen kısa süre içinde, Cynthia’nın bilinçsiz büyüleme gücü onun üzerinde denenmişti. Bazı insanlar bu güce sahiptir. Kuşkusuz bunun etkileri sadece kolay etkilenen insanlarda ortaya çıkar. Bütün diğerlerini erdemleri, güzelliği, tatlılığı, akıllılığı ile değil ama ne tanımlanabilir ne de mantık yürütülebilir olmayan bir şeyle çeken ve etkileyen bir kız öğrenci her okulda bulunabilir. Bu, şu eski mısralarda ima edilen şeydir:

Beni çekici zarafetim için sevme,

Güzel yüzüm ve gözlerim için de;

Hayır, sadık yüreğim için de…

Çünkü bunlar değişebilir ve kötüleşebilir,

Ve böylece gerçek aşk kesilebilir,

Ama beni sevmeye devam et ve bilme nedenini,

Böylece aynı nedenle yine,

Sonsuza kadar üzerime titre.[42]

Bir kadın bu büyüye, sadece erkekler üzerinde değil ama kendi cinsi üzerinde de sahip olabilir; bu tanımlanamaz ya da daha çok, bir çok yetenek ve niteliklerin o kadar nazik bir karışımıydı ki her birinin oranı konusunda karar vermek olanaksızdır. Belki de bu, çok yüksek ilkelerle uyuşmaz; bunun özü çeşitli insanlara ve yine de daha çeşitli ruh durumlarına; "bütün erkekler için her şey olmaya," mükemmel bir uyum gücü içeriyormuş gibi görünmektedir. Her ne olursa olsun, Molly kısa zamanda Cynthia'nın sağlam bir ahlak için sözü edilmeye değer olmadığının farkına varabilecektir; ama onun üzerindeki çekicilik Molly'nin arkadaşının karakterine nüfuz etme ve yargılama konusunda herhangi bir çaba göstermesini engelleyecekti; hatta bu süreç onun kendi karakteriyle en az uyuma sahip olacaktı.

Cynthia çok güzeldi ve bu gerçeğin o kadar iyi bir şekilde farkındaydı ki bunu önemsemeyi unutmuştu; bu derece sevimliliğe sahip bir kişi ilk defa bunun bu kadar az farkında görünüyordu. Ormandaki vahşi bir hayvanın özgür, görkemli adımlarıyla nerdeyse müziğin sürekli sesine doğru hareket ederek odadan çıkınca Molly, onu sürekli izleyecekti. Şimdiki düşüncemize göre çirkin ve biçimsiz kabul edilecek olan elbisesi de onun ten rengi ile vücut şekline uygundu ve tarzı, onun mükemmel zevkinin hak ettiği sınırlar içinde yumuşuyordu. Yeterince ucuzdu ve değişiklikler azdı. Bayan Gibson, Cynthia'nın dört tane elbisesi olduğunu anlayınca şaşırdığını açıkladı. Madamın onun için bulmuş olduğu fırsattan yararlanarak döndüğünü bildirdiği mektuba annesinin yazdığı cevabı sabırlı bir şekilde beklemiş olsaydı, kendisi için stok yapabilir ve bir çok kullanışlı Fransız modeli getirebilirdi. Molly bütün bu konuşmalardan dolayı Cynthia için kırıldı; bunların, onun iki yıl süren yokluğundan sonra, annesinin onu iki hafta daha önce görmesiyle duyduğu zevkin, bir yığın gümüşi kâğıt örnekten alacağı

zevkten daha aşağı olduğu anlamına geldiğini düşündü. Ama Cynthia açık bir şekilde, bu küçük şikâyetlerin sık sık yinelenmesinin farkında olmadı. Gerçekte Cynthia, annesinin dediklerini, Bayan Gibson’ ın onu daha çok korku içinde tutmasını sağlayan bir çeşit eksiksiz ilgisizlikle kabul etti; ve Bayan Gibson, Molly’yle kendi çocuğundan daha fazla ilişki kuruyordu. Ama elbiseye gelince Cynthia, kısa süre sonra ellerini marifetli ve hızlı bir şekilde kullanabilme konusunda annesinin kızı olduğunu gösterdi. Başlı başına bir işçiydi; ve düz dikişte iyi olan ama elbise yapma ya da şapkacılık konusunda bir fikri olmayan Molly’nin tersine, yalnızca Boulogne sokaklarından geçerken görmüş olduğu biçimleri annesinin onu donattığı kurdeleler ve tülleri çevirip kıvırarak, elinin bir yada iki sevimli hareketiyle tekrarlayabiliyordu. Böylece Bayan Gibson’un gardrobunu yeni gibi yaptı; bunu, Molly’nin kaynağını hiç anlamadığı aşağılayıcı bir biçimde yaptı.

Günler geçtikçe bu ufak tefek şeylerin akışı, Bay Gibson’un, Bayan Hamley’in ölüme yaklaşmasıyla ilgili olarak getirdiği haberlerle kesildi. Molly her zaman Cynthia’nın yanında otururken ve kurdele, tel ve ağla çevriliyken haberleri bir düğün yemeğindeki cenaze çanları gibi işitti. Babası onun duygularını paylaşıyordu. Onun için de yakın bir arkadaşın kaybıydı; ama ölüme o kadar alışkındı ki ona bütün canlıların doğal sonu gibi görünüyordu. Molly için, çok iyi tanıdığı ve çok sevdiği birinin ölümü, üzücü ve kederli bir olguydu. Çevrili olduğu küçük kendini beğenmişliklerden nefret ediyordu ve donmuş bahçeye çıkıp, yapraklarını dökmeyen ağaçlarla korunan ve gizlenen yürüyüş bölümünde dolaşıyordu.

En sonunda yine de fazla olmamıştı, Molly Malikâne’ den ayrılalı iki hafta geçmişti sona ulaşıldı. Bayan Hamley, yavaş yavaş bilincinden ve dünyadaki yerinden uzaklaşırken, yaşamından da uzaklaşıyordu. Sakin dalgalar onu kapladı ve artık yeri onu tanımıyordu.

Babası, “Hepsi sana sevgilerini yolladılar,” dedi. “Roger, senin nasıl hissettiğini bildiğini söyledi.”

Bay Gibson çok geç gelmişti ve yalnız başına yemek odasında yemek yiyordu. Molly arkadaşlık etmek için onun yanında oturuyordu. Cynthia ve annesi yukarıdaydı. Annesi, Cynthia’nın onun için yaptığı bir başlığı deniyordu.

Babası, şehirdeki hastaları arasında son turunu yapmak için tekrar gittikten sonra Molly aşağıda kaldı. Ateş sönüyordu ve ışıklar azalıyordu. Cynthia yumuşak bir şekilde içeri girdi ve Molly'nin yanında duran yorgun elini tuttu. Halının üzerine ayaklarının yanına oturdu; konuşmadan, üşümüş parmaklarını ovaladı. Bu nazik hareket Molly'nin kalbinde ağır bir şekilde toplanmış olan gözyaşlarını eritti ve onlar yanaklarından dökülmeye başladı.

"Onu çok seviyordun, öyle değil mi Molly?"

Molly, "Evet," diye hıçkırdı; ve sonra bir sessizlik oldu.

"Onu uzun süredir mi tanıyordun?"

"Hayır, daha bir yıl olmadı. Ama onu çok gördüm. Neredeyse onun kızı gibiydim; öyle derdi. Yine de ona elveda ya da herhangi bir şey diyemedim. Aklı zayıf ve karışık hâle geldi."

"Sanırım sadece oğulları vardı."

"Hayır; yalnızca Bay Osborne ve Bay Roger Hamley. Daha önceleri bir kızı varmış"Fanny". Hastalığı sırasında bana bazen "Fanny" derdi."

İki kız, bir süre ateşi seyrederek sessiz kaldılar. Önce Cynthia konuştu:

"Senin yaptığın gibi insanları sevebilmeyi isterim Molly!"

Diğeri şaşırarak, "Sevmiyor musun?" dedi.

"Hayır. Bir çok insan beni seviyor sanırım ya da en azından böyle düşünüyorlar; ama ben kimseyi umursamıyormuş gibi görünüyorum. Sadece on günde herkesten daha iyi tanıdığım seni gerçekten sevdiğime inanıyorum, küçük Molly."

Molly ciddi bir şaşkınlıkla, "Annenden de mi daha çok?" dedi.

Cynthia yarı gülümseyerek, "Evet annemden de!" diye cevapladı. "Sanırım çok şaşırtıcı; ama öyle. Şimdi gidip beni suçlama. Bir insanın annesine karşı duyduğu sevginin doğadan geldiğini sanmıyorum; ve

benimkinden ne kadar ayrı kaldığımı hatırla! Eğer soracak olursan babamı seviyorum," diye devam etti, ses tonunda gerçeğin kuvveti vardı, ve sonra durdu; "Ama ben çok küçükken o öldü ve kimse onu hatırladığıma inanmıyor. Onun cenazesinden sonra iki hafta geçmeden bir ziyaretçiye, "Oh, hayır, Cynthia çok genç; onu tamamen unutur," dediğini işittimve ağlamamak için dudaklarımı ısırdım, "Baba! Baba! Seni unutur muyum?" Ama yararı yoktu. Sonra annemin mürebbiye olarak gitmesi gerekti; bu, elinde değildi, zavallı şey! Ama benden ayrılmayı fazla umursamıyordu. Sanırım ben bir sorundum. Böylece dört yaşında okula gönderildim. Önce bir okula, sonra bir başkasına; tatillerde annem büyük evlere kalmaya gidiyordu ve ben genellikle bayan öğretmenlerle kalırdım. Bir keresinde Kuleler'e gittim; annem bana sürekli nasihat ediyordu ve sanırım ben yine de yaramazdım. Ve böylece bir daha hiç gitmedim ve buna çok memnunum çünkü orası korkunç bir yer."

Orada kendi yaşadığı sıkıntılı günü hatırlayan Molly, "Evet öyle," dedi.

"Ve bir keresinde amcam Kirkpatrick ile kalmak için Londra'ya gittim. O bir avukat ve şimdi de bunu yapmaya devam ediyor; ama o zaman yoksuldu ve altı ya da yedi tane çocuğu vardı. Kış zamanıydı ve biz hepimiz Doughty Sokağı'nda küçük bir eve kapanmıştık. Ama her şeye rağmen kötü değildi."

"Ama Ashcombe'daki okula başladığı zaman annenle yaşıyordun. Manor Malikânesi'nde kaldığım o gün, Bay Preston anlattı."

Cynthia neredeyse öfkeyle, "Sana ne anlattı?" diye sordu.

"Sadece onu. Oh, evet! Senin güzelliğini övdü ve sana ne anlattığını söylememi istedi."

Cynthia, "Eğer yapsaydın senden neferet etmem gerekirdi," dedi.

Molly, "Kuşkusuz hiçbir zaman böyle bir şey yapmayı düşünmemiştim," diye cevapladı. "Onu sevmedim; ve ertesi gün Leydi Harriet ondan, sevilmeyecek bir adammış gibi bahsetti."

Cynthia tamamen sessizdi. En sonunda şöyle dedi:

"İyi olmayı isterdim!"

Molly sade bir şekilde, "Ben de," dedi. Yine Bayan Hamley'i düşünüyordu:

Sadece dürüstlerin hareketleri

Kokar tozdaki tatlı ve çiçek gibi. [43]

Ve "iyilik" tam o zaman ona, dünyadaki tek katlanılır şey gibi göründü.

"Saçmalık, Molly! Sen iyisin. En azından sen iyi değilsen ben neyim? Senin yapman için üç kurallı bir toplama var! Ama konuşmanın yararı yok; ben iyi değilim ve şimdi hiç olmayacağım. Belki yine de bir kahraman olabilirim ama hiçbir zaman iyi bir kadın olmayacağımı biliyorum."

"Bir kahraman olmanın daha kolay olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, kahramanları tarihten bildiğim kadarıyla öyle. Büyük bir silkelenişi, çabayı ve sonra rahatlamayı yapabilirim –ama sürekli her gün yapılan iyilik beni aşar. Ben ahlakî bir kanguru olmalıyım!"

Molly, Cynthia'nın düşüncelerini izleyemiyordu; kendini Malikâne'deki üzüntü çeken grubun düşüncelerinden uzaklaştıramıyordu.

"Onları görmeyi ne kadar isterdim! Ve yine de insan böyle bir zamanda hiçbir şey yapamıyor! Babam cenazenin Salı günü olacağını ve ondan sonra Roger Hamley'in Cambridge'e döneceğini söylüyor. Sanki hiçbir şey olmamış gibi olacak! Toprak Sahibi ve Osborne Hamley'in birlikte nasıl geçineceklerini merak ediyorum."

"O, en büyük oğul, değil mi? Neden o ve babası iyi geçinmesin?"

"Oh! Bilmiyorum. Yani biliyorum ama anlatmamam gerektiğini düşünüyorum."

"Bu kadar titizlikle doğrucu olma, Molly. Üstelik kelimeleri kullanarak kendini sıkıntıya sokmadan davranışların doğruyu mu yoksa yanlışı mı söylediğini gösteriyor. "Bilmiyorum" dediğin zaman ne demek istediğini

tamamıyla anlıyorum. Hiçbir zaman kendimi doğruluğa bağlı olarak düşünmüyorum; bu yüzden eşit koşullarda olmamızı isterim.”

Cynthia, kendisinin doğruluğa bağlı olmadığını söyleyebilirdi; tam olarak doğru ya da yanlış olmasına aldırmadan en önemli olanı söylüyordu. Ama kötü bir huyu ve genel bir şekilde bütün sapmalarda kendisi için bir yarar sağlama çabası yoktu; ve onların içinde, Molly’nin onları teoride mahkûm ettiği ama gerçekte eğlenmekten kendini alamadığı gizli bir eğlence duygusu vardı. Cynthia’nın şakacı tavrı, bu çeşit başarısızlıkları bir çeşit büyüyle açıklardı; ve yine de bazen o kadar yumuşak ve sempatik olurdu ki Molly en şaşrtıcı şeyleri söylediği zaman bile ona karşı direnemezdi. Kendi güzelliğine çok az önem vermesi, Bay Gibson’un çok hoşuna gidiyordu; ve ona karşı gösterdiği hoş saygı, onun kalbini kazanıyordu. Annesinin elbisesini yeniden biçimlendirdikten sonra, Molly’nin elbisesine yumulana kadar o da kıpır kıpırdı.

Molly’nin elbiselerinden birine başlarken, “Şimdi senin için güzel bir tane,” dedi. “Şimdiye kadar bir uzman olarak çalışıyordum; şimdi bir amatör olarak başlıyorum.”

Onun tenine uyacağını ve kurdeleden bir fiyongun ona çok yakışacağını söyleyerek Molly’nin başlığına koymak için kendi en güzel başlığından çıkarttığı güzel yapma çiçekleri getirdi. Çalıştığı süre boyunca şarkı söyledi; konuşurken olduğu gibi şarkı söylerken de tatlı bir sesi vardı ve neşeli Fransız şarkılarını hiç zorlanmadan söylüyordu; sanatta çok esnekti. Yine de müziği umursuyor görünmüyordu. Molly’nin hergün özenle çalıştığı piyanoya nadiren dokunuyordu. Cynthia önceki yaşamıyla ilgili sorulara cevap vermeye her zaman istekliydi ama ilk sorudan sonra bu konuyu kendisi nadiren açtı. Ama Molly’nin tüm masum sevinç ve üzüntü itiraflarının en sempatik bir dinleyicisiydi: Bay Gibson’ın ikinci evliliğine nasıl katlandığını ve neden isyan etmek için bazı adımlar atmadığını merak etme derecesine kadar duygularını paylaşıyordu.

Evdeki bu uygun ve keskin davranış çeşitliliğine rağmen Molly, Hamleyler’i görmek istiyordu. Eğer o ailede bir kadın olmuş olsaydı, belki de bir çok küçük not almış olacaktı ve şimdi onun için kaybolmuş olan ya da babasının Malikâne’ye sevgili hastası öldüğünden beri sadece tesadüfen

yaptığı ziyaretlerin sonucunda yoğunlaştırılmış raporlar hâlinde özetlediği bir çok ayrıntıyı duymuş olacaktı.

“Evet! Toprak Sahibi oldukça değişti; ama daha öncesine göre daha iyi. Onun ve Osborne’un arasında konuşulmayan bir yabancılaşma var; insan bunu onların davranışlarındaki sessizlik ve zorlamadan görebilir; ama dışa karşı onlar arkadaşçaher ne olursa olsun medeni davranıyorlar. Toprak Sahibi, Osborne’a vârisi ve gelecekteki temsilcisi olarak her zaman saygı gösterecektir. Osborne iyi görünmüyor; değişiklik istediğini söylüyor. Evin sıkıcılığından ya da huzursuzluğundan bıktığını düşünüyorum. Ama annesinin ölümünü şiddetli bir şekilde hissediyordu. Onun ve babasının ortak kayıplarından dolayı birbirlerine yaklaşmamış olması merak edilecek bir konuydu. Roger da matematik imtihanları için Cambridge’deydi. Hem insanların hem de yerin görünüşü değişti; ama bu doğal!”

Bazı bültenlerde söylendiği gibi bu, belki de Hamleyler’ in haberlerinin özetiydi. Her zaman Molly’ye nazik bir mesajla sona ererlerdi.

Bayan Gibson, kocasının, her zaman Osborne’nun melankolisini anlatmasına karşı bir yorum olarak şunu söylerdi:

“Canım! Neden onu akşam yemeği için buraya çağırmıyorsun? Küçük, sakin bir akşam yemeği, biliyorsun. Aşçı bunu halleder; hepimiz siyah ve leylak rengi giyeriz; bunu bir eğlence olarak kabul etmez.”

Bay Gibson, bu önerilere başını sallamaktan başka bir karşılık vermiyordu. Bu arada eşine alışmıştı ve kendi adına sessizliği, uzun sonuçsuz tartışmalara karşı büyük bir koruyucu olarak değerlendirirdi. Ama Bayan Gibson, Cynthia’nın güzelliğiyle sarsıldığı her defasında, Bay Osborne Hamley’in küçük, sakin bir akşam yemeğiyle neşelendirilmesi gerektiğini giderek daha çok düşünüyordu. Şu ana kadar sadece Hollingford’un bayanları ve ümitsiz ve uygulanamaz olan yaşlı papaz Ashton Cynthia’yı görmüştü; ve buna hayran olacak yaşlı kadınlardan başka hiç kimse yoksa güzel bir kıza sahip olmanın ne yararı vardı?

Cynthia’nın kendisi, bu konuya karşı tamamen ilgisiz görünüyordu ve annesinin Hollingford’da mümkün olan ve olmayan eğlenceler konusundaki sürekli konuşmalarına çok az dikkat ediyordu. Osborne Hamley’i ya da

başka bir vârisi memnun edeceğine, Bayan Browningler'i büyülemek için çaba sarfediyordu. Yani hiç çaba sarf etmiyordu ama sadece aralarına fırlatılmış olduğu herkesi çekmek olan kendi doğasını izliyordu. Çabası daha çok böyle yapmaktan kaçınmak ve çoğunlukla yaptığı gibi küçük laflar ve manalı bakışlarla annesinin aptalca hareketleri ve öpüşlerine karşı olduğu gibi kelimeleri ve şakalarına da karşı çıkmak içinmiş gibi görünüyordu. Molly, nerdeyse kendi çocuğu üzerinde etki yapamıyormuş gibi görünen Bayan Gibson için üzülüyordu. Bir gün Cynthia, Molly'nin düşüncesini okudu.

"Ben iyi değilim ve bunu sana anlattım. Ben ona sıkıca tutunduğum zaman, bir çocuk olarak beni göz ardı ettiği için bir şekilde onu affedemiyorum. Üstelik okuldayken ondan zorlukla haber alıyordum. Ve onun düğününe gelmemi engellediğini biliyorum. Madam Lefebre'ye yazdığı mektubu gördüm. Büyüdüğü zaman onların yanılmaz olduğunu düşünmesi için bir çocuğun anne ve babasıyla büyümesi gerekir."

Molly, "Ama bazı hatalar olduğunu bilse bile," diye cevap verdi, "Onları saklamalı ve varlığını unutmaya çalışmalıdır."

"Öyle olmalı. Ama görmüyor musun ben görev duygusu ve "zorunlulukların" dışında büyüdüm. Beni olduğum gibi sev, canım; çünkü bundan daha iyi olamam."

20.Bayan Gibson'un Ziyaretçileri

Bir gün Bay Preston, Molly'yi çok şaşırtarak, ziyaretçi olarak geleceğini bildirdi. Bayan Gibson ve o oturma odasında beraberce oturuyorlardı; kapı açılıp, isim bildirildiğinde ve genç adam içeri girdiğinde Cynthia şehre alışverişe gittiği için dışarıdaydı. İçeri girişi, Molly'nin düşünebileceğinden daha fazla karışıklık yaratmışa benziyordu. Onu ve babasını Ashcombe Manor Malikânesi'nde kabul ettiği aynı kolaylık ve güven havasıyla içeri girdi. Binici elbisesiyle, açık havada yaptığı yolculuktan sonra oldukça yakışıklı görünüyordu.Ama onu görünce, Bayan Gibson'un düz kaşları biraz çatıldı. Onu kabul edişi çoğunlukla diğer ziyaretçilere yaptığından biraz daha soğuktu. Yine de onda, Molly'yi biraz şaşırtan düzeyde bir heyecan vardı. O odaya girdiğinde Bayan Gibson hiç bitmeyen el işiyle uğraşıyordu; ama bir şekilde onu kabul etmek için ayağa kalkarken iplik sepetini düşürdü ve Molly'nin ona yardım etme önerisini kabul etmeyerek ziyaretçisine oturmasını söylemeden önce, bütün makaraları kendisi topladı. Bay Preston şapkası elinde, Molly'nin hissetmediğini düşündüğü, el işinin toplanmasıyla ilgilenerek ayakta durdu; bütün bu süre boyunca gözleri odada dolaşıyordu ve düzenlemedeki ayrıntıları not alıyordu.

Sonunda oturdular ve konuşma başladı.

"Bayan Gibson, evlendiğinizden beri bu Hollingford'a ilk gelişim; yoksa kuşkusuz saygılarımı sunmak için daha çabuk gelirdim."

"Ashcombe'da çok meşgul olduğunuzu biliyorum. Uğrayacağınızı ummuyordum. Lord Cumnor Kuleler'de mi? Bir haftadan beri leydi hazretlerinden haber almamıştım."

"Hayır! Hâlâ Bath'de kalıyormuş gibi görünüyor. Ama ondan bana Bay Sheepshanks için belirli bir mesaj veren bir mektup almıştım. Korkarım Bay Gibson evde değil?"

"Hayır. Çok zaman dışarıda, neredeyse her zaman diyebiliriz. Onu bu kadar az göreceğim konusunda bir fikrim yoktu. Bir doktorun eşi çok yalnız bir hayat sürüyor, Bay Preston!"

Molly’ye doğru eğilerek, “Bayan Gibson gibi bir arkadaş her zaman yanınızdayken sanıyorum siz yalnızım diyemezsiniz,” dedi.

“Ah ama kocası uzakta olduğu zaman bunu bir eş için söyleyebilirim. Zavallı Bay Kirkpatrick, eğer ben her zaman onunla gitmezsem hiç mutlu olmazdıbütün yürüyüşlerinde, bütün ziyaretlerinde onunla olmamdan hoşlanırdı. Ama Bay Gibson, bir şekilde onun yolunu keseceğimi düşünüyor.”

Molly, “Black Bess’in üzerinde atın terkisinde oturabileceğini zannetmiyorum, anne,” dedi. “Ve bunu yapamazsan kötü yollarda ki turları sırasında onunla beraber gidemezsin.”

“Ama bir kupa arabası alabilir! Bunu hep söylüyorum. Ve sonra onu akşam ziyaretleri için kullanabilirim. Gerçekten Hollingford Yardım Balosu’na gitmememin nedenlerinden biri buydu. Angel’dan buraya kirli arabayla gelemezdim. Gelecek kış için babanı harekete geçirmeliyiz Molly; bu senin için zor olmaz ve…”

Aniden kendini toparladı ve kabalığının farkına varıp varmadığını anlamak için kaçamak bir şekilde Bay Preston’a baktı. Kuşkusuz farkına varmıştı ama bunu göstermeyecekti. Molly’ye döndü ve şunu söyledi:

“Daha önce hiç yardım balosuna gittiniz mi, Bayan Gibson?”

Molly, “Hayır!” dedi.

“Zamanı geldiğinde bu sizin için büyük bir zevk olacak.”

“Emin değilim. Eğer bir çok arkadaşım olsaydı hoşuma giderdi ama korkarım çok insan tanımıyorum.”

“Ve genç erkeklerin güzel kızlarla tanıştırılmak için kendi yolları ve araçları olmadığını mı zannediyorsunuz?”

Bu, Molly’nin daha önce de hoşlanmadığı konuşmalarından biriydi; ve bu konuşma kişisel bir övgü yapmak istediğini göstererek iyi terbiye almamış

bir şekilde yapıldı. Molly sanki bunu işitmemiş gibi davrandı ve el işine devam ederek gösterdiği ilgisiz tavrından dolayı kendinden memnun kaldı.

“Yalnızca ilk gittiğin baloda senin partnerlerinden biri olmayı ümit edebilirim. Danslar için taleplere boğulduğun zaman, bu şeref için ilk başvurunun benim olduğunu hatırlayın.”

Molly yere doğru bakarken, onun ileri doğru eğildiğini ve bir cevap almakta kararlıymış gibi göründüğünü algılayarak, “Kendimi önceden bağlamayı seçmem,” dedi.

Soğuk bir şekilde Bayan Gibson’a hitap ederek, “Genç bayanlar işlerinde alçakgönüllü olsalar bile gerçekten her zaman çok dikkatlidir,” diye cevap verdi. “Bayan Gibson’un çok arkadaşının olmadığı değerlendirmesine rağmen, bir taneye kesinlikle sahip olmayı reddediyor. Sanırım o zamana kadar Bayan Kirkpatrick dönmüş olacaktır?”

Bu son sözleri daha önce kullandığı tonda söyledi, ama Molly’nin içgüdüsü onun böyle yapmak için bir çaba sarfettiğini söylüyordu. Ona baktı. Neredeyse bu soruya cevap almayı umursamıyormuş gibi şapkasıyla oynuyordu. Yine de yüzünde yarım bir gülümsemeyle duyarlı olarak dinliyordu.

Bayan Gibson biraz kızardı ve tereddüt etti:

“Evet; kuşkusuz. Kızım sanırım gelecek kış bizimle olacak; ve bizimle dışarı çıkacağını söyleyebilirim.”

Molly kendi kendine, Bay Preston’un şaşırmasına memnun olarak, “Neden Cynthia’nın şimdi burada olduğunu söyleyemiyor?” diye sordu.

O hâlâ gülümsüyordu; ama bu defa sanki, “Umarım ondan iyi haberler almışsınızdır?” diye sormuş gibi ona bakıyordu.

“Evet; çok. Bu arada eski arkadaşlarımız Robinsonlar nasıllar? Ashcombe’da bana gösterdikleri nezaketi sık sık düşünüyorum! Sevgili iyi insanlar, onları tekrar görebilmeyi isterdim.”

“Nazik sorularınızı kesinlikle onlara anlatacağım. Sanırım onlar çok iyiler.”

Tam bu anda Molly, ön kapının tanıdık tıkırtı ve açılma sesini duydu. Bunun Cynthia olması gerektiğini biliyordu. Bayan Gibson’un kızının nerelerde olduğunu, Bay Preston’dan saklamasına yol açan esrarengiz bir nedenin bilincinde olarak; kötü niyetle onu şaşırtmak isteğiyle odadan çıkıp, Cynthia’yı merdivenlerde karşılamak için kalktı; ama kaybolan iplik makaralarından biri onun elbisesine ve ayaklarına dolanmıştı. Kendini ayağına dolaşan şeylerden kurtaramadan, Cynthia oturma odasının kapısını açmıştı. Annesine, Molly’ye ve Bay Preston’a bakarak orada duruyordu, ama içeri girmiyordu. Girişinin ilk anında parlak olan rengi, bakınca soldu. Genellikle yumuşak ve ciddi olan gözleri güzel gözleri ateşle dolmuş gibi görünüyordu. Öne gelmeye ve hepsi ona değişik duygularla bakan üçü arasında yerini almaya karar verince, kaşları çatıldı. Sakin ve yavaş bir şekilde ileri doğru yürüdü; Bay Preston onu karşılamak için bir ya da iki adım attı. Elini uzatmıştı ve yüzünün tüm ifadesi arzulu bir memnuniyet içeriyordu.

Ama o, ne uzanan elin, ne de ona uzattığı sandalyenin farkında olmadı. Pencerelerin birinin önündeki kanepeye oturdu ve Molly’yi çağırdı.

“Satın aldıklarıma bak,” dedi. “Bu yeşil kurdelenin metresi on dört peni, bu ipekli üç şilin,” ve sanki bütün dünyası buymuş; annesine ve onun ziyaretçisine verecek dikkati yokmuş gibi, kendini bu ufak tefek şeyler hakkında konuşmaya zorlayacak şekilde devam etti.

Bay Preston, bu ipucunu yakaladı. O da, günün haberlerinden ve yerel dedikodulardan bahsettiama zaman zaman ona bakan Molly, onun yakışıklı bakışlarıyla tümüyle bozularak kinci hâle gelen, bastırılan öfkenin kötü ifadesiyle neredeyse dehşete düşmüştü. Tekrar bakmak istemedi; ayrı bir konuşma yürütmeye çalışan Cynthia’nın çabalarına destek oldu. Yine de sanki Cynthia’nın kabalığını örtmek ve mümkünse onun öfkesini küçümsemek için, Bayan Gibson’un artan medeni tarzını işitmeden edemedi. Sanki konu onu alıkoymakmış gibi sürekli konuşuyordu; bu arada Cynthia gelmeden önce sanki ona gitme fırsatını tanıyormuş gibi, konuşmada duraklamalar olmasına izin vermişti.

Onların arasındaki konuşmanın akışında konu Hamleyler’e geldi. Bayan Gibson, hiçbir zaman Molly’nin bu taşra ailesiyle olan yakınlığının üzerinde durmakta isteksiz değildi. Molly kendi adının geçtiğini işittiğinde üvey annesi şunu söylüyordu:

“Zavallı Bayan Hamley, Molly olmadan yapamıyordu; onu tamamen kızı yerine koyuyordu. Özellikle sona doğru korkarım çok fazla endişesi vardı. Bay Osborne Hamley onu işitmiş olduğunuzu sanıyorum kolejde başarılı olmadı ve onlar bunu bekliyorlardı. Biliyorsunuz, anne ve babası; ama bunun ne önemi vardı? Çünkü o hayatını kazanmak zorunda değildi! Genç bir adam, bir işe girmek zorunda olmadığı zaman, buna çok aptalca bir çeşit hırs derim.”

“Evet, ne olursa olsun, Toprak Sahibi şimdi tatmin olmuş olmalı. İçinde Cambridge sınav listesinin olduğu bu sabahki Times’ı gördüm. İkinci oğlunun adı babası gibi Roger değil miydi?”

Molly ayağa kalkıp yakına gelerek, “Evet,” dedi.

Bay Preston, neredeyse onu memnun edecek herhangi bir şey söylediği için kendine kızarak, “Son sınıfa geçmiş, o kadar,” dedi. Molly, Cynthia’nın yanındaki yerine döndü.

Sanki kendi kendine söylüyor gibi çok yumuşak bir şekilde, “Zavallı Bayan Hamley,” dedi. Cynthia, onun aklından geçen her şeyi anlamaktan ya da onu tamamen kendisi anlamaktan daha çok, onun üzgün ve hassas bakışlarına acıyarak elini tuttu. Zamanın içinden çıkan bir ölüm; ölenlerin bırakmış oldukları dünyada neler olduğunu bilip bilmedikleri merak edilir parlak Osborne’un başarısızlığı, Roger’ın başarısı; insan arzularının boşunalığı bütün bu düşünceler ve onların ileri sürdükleri, aklında kaçınılmaz bir şekilde karışmıştı. Birkaç dakika içinde kendine geldi. Bay Preston, Hamleyler hakkında düşünebildiği en kötü şeyleri, sesinde sahte bir sempati tonuyla söylüyordu.

“Erkeklerin en akıllısı olmayan zavallı yaşlı Toprak Sahibi, toprağını üzücü bir şekilde kötü yönetiyor ve Osborne Hamley, eğer sermayesi olsaydı bile toprağın değerini arttıracak yolları anlayan çok iyi bir beyefendi. Pratik tarım bilgisi ve hazır birkaç bin paundu olan bir kişi, kira

bedelini sekiz bine çıkarabilir. Kuşkusuz Osborne, parası olan biriyle evlenmeye çalışacaktır. Aile eski ve iyi tanınmış; o ticari çöküşe konu olmamalı. Toprak Sahibi'nin onun için yapacağını söyleyebilirim; ama o zaman genç adamın kendisi çalışacak kişi olmaz. Hayır! Aile hızla aşağı doğru gidiyor; ve eğer bu eski Sakson evleri bu araziden yok olursa yazık olur; ama Hamleyler'in "kaderi" bu. Son sınıf öğrencisi bile eğer Roger Hamley bunu isterse tüm aklını bu çabaya verecektir. Hiçbir zaman bir son sınıf öğrencisinin sonradan değerli hâle geldiğini duymazsınız. Kuşkusuz, kendi kolejinde bir akademi üyesi olacaktırne olursa olsun bu onun hayatını kazanacağı bir şey olacaktır."

Cynthia, "Son sınıf öğrencilerine inanıyorum," dedi; açık yüksek sesi odada çınladı. "Bay Roger Hamley hakkında işittiğim her şeyden kazanmış olduğu ayrıcalığı sürdüreceğine inanıyorum. Hamley evinin, zenginlik, ün ve iyi ad konusunda kötü duruma gelmeye bu kadar yakın olduğuna inanmıyorum."

Bay Preston gitmek için kalkarak, "Bayan Kirkpatrick' den iyi sözler işittikleri için şanslılar," dedi.

Cynthia fısıldayarak, "Sevgili Molly," dedi. "Arkadaşın Hamleyler hakkında, senin arkadaşların oldukları ve bana onlar hakkında anlattığın şeylerin dışında hiçbir şey bilmiyorum. Ama o adamın onlardan öyle bahsetmesine ve gözlerinin her zaman yaşlarla dolmasına izin vermeyeceğim. Yakında onların, güneşin altındaki bütün yeteneklerin ve iyi şansların sahibi olduklarına yemin edeceğim."

Cynthia'nın, gerçekten korktuğu tek insan Bay Gibson' mış gibi görünüyordu. Çünkü, Bay Gibson konuşurken daha dikkatliydi ve annesine karşı daha fazla savunma gösteriyordu. Ona karşı açıkça görülen saygısı; ve onun iyi düşüncesini kazanma isteği onun önünde kendini frenlemesine yol açıyordu. Bu şekilde dünya konusundaki, onu Molly için çok istenen bir arkadaş yapan o kadar çok bilgisiyle canlı, akıllı bir kız olarak onun onayını kazanıyordu. Gerçekte erkekler üzerinde de aynı izlenimi yaratıyordu. İlk önce kişisel görünüşüyle, daha sonra da onlara sanki o, "Siz akıllısınız, ben aptalımaptalca hareketlerimi affedin," demiş gibi, çekici gelen, sevimli, karşı koyucu davranışlarıyla sarsılıyorlardı. Bu, onun sahip olduğu bir yoldu; gerçekte bir anlam ifade etmiyordu. Kendisi bunun nadiren farkında

olurdu; ama aynı şekilde çok büyüleyiciydi. Yaşlı bahçıvan Williams bile bunu hissetti; sırdaşı Molly'ye şunu söyledi:

"Eh, bayan, o nadir bulunan genç bir hanım! Çok sevimli ikna etme yolları var. Mevsimi gelince ona gülleri aşılamayı öğreteceğimve söylediği şeylerin aptalca olmasına rağmen, yeterince hızlı öğreneceğine garanti veririm."

Eğer Molly, dünyadaki en tatlı huya sahip olmamış olsaydı, Cynthia'nın ayakları dibine serilen sadakati kıskanmış olabilirdi. Ama o, hiçbir zaman, her ikisinin aldığı hayranlık ve aşkın miktarını karşılaştırmayı düşünmedi. Yine de bir defasında sanki Cynthia, onun evinde biraz hakkını yiyormuş gibi hissetti. Sakin akşam yemeği daveti Osborne Hamley'e gönderilmişti ve onun tarafından da kabul edilmişti. O, en yakın zamanda gelmesinin doğru olduğunu düşünüyordu. Bu, Molly'nin, Bayan Hamley'in ölümünden kısa süre önce, malikâneden ayrıldığından beri aileden birisini ilk görüşü oluyordu ve sormak istediği çok şey vardı. Bayan Gibson'un sonsuz önemsiz şeyler hakkında ilk hararetli konuşmalarını bitirmesini sabırsızlıkla beklemeye çalıştı; sonra Molly alçak gönüllü sorularına başladı. Toprak Sahibi nasıldı? Eski alışkanlıklarına dönmüş müydü? Sağlığı iyi miydi?her soruyu, sanki bir yaraya pansuman yapıyormuş gibi hafif ve nazik bir dokunuşla soruyordu. Roger'dan bahsetmeden önce biraz, çok az tereddüt etti. Çünkü bir an Osborne'nun, kendisinin ve kardeşinin kolej kariyerinin arasındaki çelişkiden acı verici bir şekilde bahsedildiğini hissedebileceği düşüncesi aklından geçti. Sonra her zaman ikisi arasında var olmuş olan cömert kardeşlik ilişkisini hatırladı. Cynthia annesinin çağrısına uyarak odaya girip işini aldığı zaman tam konuya girmişti. Hiç kimse daha sessiz olamazdı tek kelime bile söylememişti ama, Osborne hemen onun gücünün tuzağına düşmüş görünüyordu. Artık Molly'ye dikkatini bölmeden veremiyordu. Onun sorularına kısa cevaplar veriyordu; sonunda Molly, nasıl olduğunu tam anlamadan Cynthia'ya dönmüştü ve ona hitap ediyordu. Molly, Bayan Gibson'un yüzünde memnun bir ifade gördü; bu belki Roger hakkında istediği her şeyi öğrenemediği için ona her zamankinden daha keskin bir kavrayış veren kendi hissettiği küçük düşmeydi, ama kuşkusuz, Bayan Gibson'un, Osborne ve Cynthia arasındaki bir evlilikten hoşlanmıyor olmadığını ve şu anki fırsatı hayırlı bir başlangıç olarak kabul ettiğini algılıyordu. İstemeden işittiği sırrı hatırlayarak neredeyse burada olmayan

eşin çıkarlarını korumak için tutulmuş gibi ama daha sonra bilinmeyen ve esrarengiz Bayan Osborne Hamley'den daha çok, onun Cynthia'yı çekmiş olabileceğini düşünerek davranışını izledi. Davranışları, konuşmakta olduğu güzel kızın yararına büyük bir ilgi ve kuvvetli bir çekicilik gösteriyordu. Narin bedeni ve nazik zarif yüzü onun derin bir yas içinde olduğunu gösteriyordu. Molly'nin, kelimeyi anladığı kadarıyla ne bakışlarda ne de sözlerde kur yapmayla ilgili bir şey yoktu. Cynthia da son derece sessizdi; her zaman erkeklerle, kadınlarla olduğundan daha sessiz olurdu; bu onun pasif olduğu yumuşak cazibesinin büyüsünün bir parçasıydı. Fransa'dan bahsediyorlardı. Bayan Gibson'ın kendisi de çocukluğunun iki ya da üç yılını orada geçirmişti; Cynthia'nın Boulogne'dan son dönüşü bunu, konuşmanın doğal konusu yapmıştı. Ama Molly, bunun dışında kalmıştı; kalbi hâlâ Roger'ın başarısı ile ilgili ayrıntılar konusunda tatmin olmasa da, sonunda ayağa kalkmak ve Osborne'u geçirmek zorunda kaldı. Osborne'nun, Cynthia ile vedalaşması daha uzun ve daha içtendi. O gider gitmez Bayan Gibson onu övmeye başladı.

"Evet, gerçekten eski ailelere güvenmeye başladım. Ne kadar beyefendi! Ne kadar makul ve nazik!" Biraz endişeyle Cynthia'ya bakarak, "Bay Preston'un ileri sürdüğünden ne kadar farklı," diye devam etti. Cynthia cevabının beklendiğini fark ederek soğuk bir sesle şunu söyledi:

"Bay Preston tanışıklığı ilerletmiyor. Anne, senin ve benim, onun makul olduğunu düşündüğümüz bir zaman vardı."

"Hatırlamıyorum. Senin benden daha iyi bir hafızan var. Ama biz, bu hoş Bay Osborne Hamley'den bahsediyoruz. Molly, neden her zaman onun kardeşinden bahsediyorsun Roger böyle, Roger şöyle bu genç adamdan nasıl bu kadar az bahsettiğini anlayamıyorum."

Molly biraz kızararak, "Bay Roger Hamley'den bu kadar çok bahsettiğimi bilmiyordum," dedi. "Ama daha çok onu gördümo daha fazla evdeydi."

"Peki! Peki! Tamam, canım. Onun sana daha iyi uyduğunu söyleyebilirim. Ama gerçekten Osborne Hamley'in Cynthia'ma yakın olduğunu görünce, kendimi düşünmekten alamadımama belki de sana ne düşündüğümü anlatmamalıydım. Sadece, onların ikisi de görüntü olarak ortalamanın üstündeler, ve bu, kuşkusuz akla bazı şeyleri getiriyor."

Cynthia büyük bir soğukkanlılıkla, “Ne düşündüğünüzü mükemmel bir şekilde anlıyorum, anne,” dedi; “Ve kuşkum yok ki, Molly de anlıyor.”

“Evet! Bunda bir sakınca olmadığına eminim. Şu anda babasını yalnız bırakmaktan hoşlanmamasına rağmen, yine de kardeşi Roger, Cambridge’den döndüğü zaman daha özgür hissedeceğini söylediğini duydun mu? Bu, “O zaman beni akşam yemeğine çağırırsanız gelmekten memnun olurum,” demekle aynı şeydir. Ve tavuklar daha ucuz olacak; aşçı onları çok güzel bir şekilde ayıklıyor ve baharatlıyor. Her şey iyi gidiyormuş gibi görünüyor. Ve Molly, canım, seni unutmayacağımı biliyorsun. Bu arada babasına bakmak için eve gelme sırası Roger Hamley’e geldiği zaman, ona da bizim küçük sakin akşam yemeklerimize gelmesini söyleyeceğiz.”

Molly bunu kavramakta çok yavaştı; ama yaklaşık bir dakika içinde bu duyum onun beynine ulaştı ve tepeden tırnağa kıpkırmızı oldu; özellikle de Cythia’nın, aklına gelen şeyi eğlenerek seyrettiğini görünce.

“Korkarım Molly, tam anlamıyla minnettar kalmadı, anne. Ben senin yerinde olsam onun hesabına bir akşam yemeği hazırlamak için çaba sarf etmem. Bütün nezaketini bana verirsin.”

Cynthia’nın annesiyle yaptığı konuşmalar her zaman Molly’nin kafasını karıştırıyordu. Yine, bu durumlardan biriydi. Ama kendisi için bir şey söylemeyecek kadar tedirgindi; Bayan Gibson’un son kelimelerindeki imadan rahatsız oluyordu.

“Bay Roger Hamley bana çok iyi davranmıştı. Ben oradayken, o çok zaman evdeydi ve Bay Osborne Hamley evde çok az bulunuyordu. Birinden, diğerinden daha fazla bahsetmemin nedeni bu. Eğer beneğer o,” kelime bulma zorluğuyla tutarlılığını kaybetti “Böyle yapmam gerektiğini düşünmüyorumoh, Cynthia, bana gülmek yerine sanırım bana kendimi ifade etmem için yardım edebilirsin!”

Bunun yerine Cynthia konuyu değiştirdi.

“Annemin örneği bana bir zayıflık düşüncesi verdi. Bunun vücutta mı yoksa akılda mı olduğunu tümüyle anlayamıyorum. Hangisi Molly?”

“O, kuvvetli değil, biliyorum ama, çok becerikli ve akıllı. Herkes bunu söylüyorgenel olarak genç erkekleri övmeyen babam bile. Kolejde bu kadar başarısız olunca bu bulmacayı daha büyük yapıyor.”

“Öyleyse zayıf olan karakteri. Bir yerde zayıflık olduğundan eminim; ama o çok makul. Malikâne’de kalmak çok hoş olmalı.”

“Evet; ama şimdi hepsi bitti.”

Bayan Gibson, işindeki ilmekleri saymayı bırakarak, “Oh, saçmalık,” dedi. “Göreceksiniz, genç adamları sık sık akşam yemeğine çağıracağız. Baban onları seviyor ve ben de her zaman onun arkadaşlarını buyur edeceğim. Bir anne için sonsuza kadar yas tutamazlar. Onları çok fazla göreceğimizi umuyorum; iki aile çok yakınlaşacak. Her şeye rağmen, Hollingford halkı bunu, çok gecikmiş ve oldukça sıradan bulacak diyebilirim.”

21.Üvey Kız Kardeşler

Öyle görünüyordu ki, Bayan Gibson’un öngörüleri doğrulanacaktı; çünkü Osborne Hamley onun oturma odasına oldukça sık gelecekti. Emin olun, bazen kâhinler kendi kehanetlerinin gerçekleşmesine yardımcı olabilirler ve Bayan Gibson bu konuda pasif değildi.

Onun davranışları ve tarzı, tamamen Molly’nin kafasını karıştırıyordu. Nerede olduğunu tam olarak söylemeden, tesadüfen Malikâne’de bulunmadığından bahsediyordu. Ama bu, onun düşüncesine göre, evli olan birinin davranışı değildi. Onun bir evi ve uşakları olması, kira ve vergi ödemesi, eşiyle birlikte yaşaması gerektiğini hayal ediyordu. Bu esrarengiz eşin kim olabileceği konusu, onun nerede olduğu konusundaki merakın gerisinde kalıyordu. Bu küçük yolculukları sırasında gittiği yerler olarak Londra, Cambridge, Dover hatta Fransa’dan bile bahsediliyordu. Bu gerçekler, sanki o neredeyse neyi açıkladığının farkında değilmiş gibi tesadüfen ortaya çıkmıştı. Bazen şöyle cümleler sarfederdi: “Ah, o karşı tarafa geçtiğim gündü! Fırtına vardı! Sadece iki saat sürmesi gerekirken beş saat sürdü.” Ya da, “Geçen hafta Dover’da Lord Hollingford’la karşılaştım ve şunları söyledi.” v.b., “Şimdiki soğuk Perşembe günü, Londra’dakinin yanında hiçbir şeytermometre on beş derecedeydi.” Belki de konuşmanın hızlı akışında bu küçük açıklamalar sadece Molly tarafından fark ediliyordu. Onun ilgisi ve merakı, her zaman, hâlâ sır olarak kalması gereken şey hakkındaki düşüncelerine izin verme konusundaki kendi yaklaşımına rağmen, öğrenmiş olduğu sır üzerinde yoğunlaşıyordu.

Osborne’un, evde çok mutlu olmadığını açıkça görüyordu. Kolejde harikalar yaratması beklendiği zaman yaptığı siniklik etkisini kaybetmişti ve bu, onun başarısızlığı için iyi bir nedendi. Eğer kendini, diğerlerini ve onların performanslarını değerlendirme sıkıntısına sokmazsa, ne olursa olsun, konuşmasına gereğinden fazla biber serpilmiş olmazdı. Bayan Gibson, onun makul olmadığını, daha çok, ilgisiz olduğunu düşündü; ama söylemedi. Sağlığı kötü görünüyordu, ama bu Molly’nin, onun tüm yüzeysel konuşmalarını izlerken tesadüfen görmüş olduğu ruhsal olarak gerçek bir depresyona girmenin sonucu olabilirdi. Ara sıra doğrudan onunla konuşurken, “bitmiş olan mutlu günlerden” ya da “annesinin yaşadığı

zamanlardan" söz ederdi; sonra sesi yavaşlardı ve yüzüne bir keder ifadesi gelirdi; Molly kendi derin sempatisini ifade etmeye can atardı. Çoğunlukla babasından bahsetmezdi; Molly, en son Malikâne'de olduğu zaman, hâlâ aralarında var olduğunu gördüğü acı verici engelle ilgili bir şey yaptığında, bunu, onun davranışlarından okuyabileceğini düşünürdü. Neredeyse ailenin iç meseleleriyle ilgili bildiği her ufak noktayı Bayan Hamley'den işitmişti ve babasının onları ne kadar tanıdığından emin değildi. Bu yüzden onu çok yakından sorgulamaktan hoşlanmıyordu; ve o da, hastalarının evle ilgili meseleleri konusunda sorgulanacak bir adam değildi. Osborne için çok önemliymiş gibi görünen ama onun yaşam tarzında hem sözde hem eylemde çok küçük bir fark yapan bir gerçeği öğrenmiş olduğu zaman, bazen onun, Hamley Malikanesi'ndeki kütüphanesindeki kısa yarım saatin bir rüya olup olmadığını merak ediyordu. Daha sonra Malikâne'de kaldığı on iki ya da on dört saat boyunca, onun evliliği konusunda ne onun ne de Roger'ın tarafından başka bir ima olmamıştı. Aslında bir rüyaya çok benziyordu. Belki de Molly, eğer Osborne onu özellikle Cynthia'ya karşı olan düşkünlüğüyle özel olarak ciddi olarak şaşırtsaydı, sırrını saklamaktan çok daha fazla rahatsız olacaktı. Cynthia açıkça onu eğlendiriyor ve onu çekiyordu ama canlı ve istekli bir şekilde değil. Onun güzelliğine hayrandı ve onun büyüsünü hissediyormuş gibi görünüyordu; ama eğer hakkında onunla ve sadece onunla konuşabileceği bir şey annesini hatırlatırsa, onun tarafını bırakacaktı ve gelip Molly'nin yanında oturacaktı. Yine de Gibsonlar'a çok sık geliyordu, yani Bayan Gibson bunun Cynthia'nın hatrı için olduğu konusunda kafasında canlandırdığı hayal için mazur görülebilirdi. Onlarla oturmayı, arkadaşlığı, güzel ve davranışları ortalamanın üzerinde olan iki akıllı kızla birlikte olmayı seviyordu; onlardan biri anısını sevgiyle yaşattığı annesi tarafından özellikle sevilmiş olduğu için, ona karşı garip bir duygu içinde bulunuyordu. Kendisinin bekârlar kategorisine dahil olmadığını bilerek, belki de diğer insanların bilgisizliğine ve bunun muhtemel sonuçlarına karşı daha ilgisizdi.

Molly, bir şekilde, konuşmada Roger'ın ismini ilk söyleyen olmak istemiyordu; böylece onun hakkında bilgi almak için bir sürü şansı kaybetti. Osborne genellikle o kadar ağırkanlı ve o kadar dalgındı ki, sadece konuşmanın seyrini izliyordu. Ona özel bir ilgi göstermeyen uyumsuz bir adam olarak ve ikinci oğul olarak Roger ise, Bayan Gibson'un düşüncelerinde yükselme öncesi için uygun değildi; Cynthia onu hiç

görmemişti ve olaylar sık sık ondan bahsetmesine neden olmuyordu. Roger, matematik listesindeki yüksek yerini elde ettiğinden beri hiç eve gelmemişti: Molly bunu ve onun bir şey için çok çalıştığını da biliyordu bir burs diye düşünüyordu hepsi buydu. Ondan bahsederken Osborne'un ses tonu her zaman aynıydı; her kelime, sesindeki her vurgulama şefkat ve saygı ve hatta hayranlık içeriyordu! Ve bunlar, çabalarını nadiren bu aşamaya kadar sürdüren hayranlık dolu ağabeyinden geliyordu.

Bir gün, "Ah, Roger!" dedi. Molly, daha önce ne söylendiğini işitmemiş olmasına rağmen adı bir anda duydu. "Binde bir gerçekten binde bir rastlanan bir kişidir! İyilikte ve bir araya gelmiş gerçek somut güç konusunda hiçbir yerde onun eşi yoktur."

Bay Osborne Hamley gittikten sonra Cynthia, "Molly," dedi, "Bu Roger Hamley ne çeşit bir erkek? İnsan, ağabeyinin övgülerine ne kadar inanacağını bilemiyor; çünkü bu, Osborne Hamley'in hevesli olduğu konulardan biri. Bunu daha önce bir ya da iki kere gördüm."

Molly, tanımlamanın hangi noktasından başlayacağında tereddüt ederken, Bayan Gibson araya girdi:

"Bu sadece kardeşini böyle övdüğü için Osborne Hamley'in ne kadar tatlı bir karakteri olduğunu gösterir. Onun, bir son sınıf öğrencisi olduğunu söyleyebilirim ve bu onun için çok iyi olabilir! Bunu inkâr etmem; ama konuşma olsun diye, o, olabildiği kadar ağır olabilir. Böyle bir matematik dehası olmasına rağmen, iki kere ikinin dört ettiğini bilmiyormuş gibi görünen sepetlenecek, beceriksiz bir adam. Onu görünce Osborne Hamley'in kardeşi olduğuna inanmazsın! Onun, öyle bir hayat hikâyesi olduğunu düşünmezdim."

Azimle devam eden Cynthia, "Onun hakkında ne düşünüyorsun, Molly?" diye sordu.

Molly, "Ben onu seviyorum," dedi. "Bana çok nazik davrandı. Onun, Osborne gibi yakışıklı olmadığını biliyorum."

Bunu sakin bir şekilde söylemek oldukça zordu, ama Cynthia'nın ondan bir çeşit bilgi elde etmeden rahat etmeyeceğinin farkında olarak Molly,

bunu yapmayı başardı.

Cynthia, “Paskalya için eve geleceğini sanıyorum,” dedi. “O zaman onu kendim görürüm.”

Bayan Gibson, dokunaklı bir şekilde, “Yasta olmalarının, onların, Paskalya Yardım Balosu’na gelmelerini engellemesi ne kadar acı!” dedi. “Eğer hiç partneriniz olmazsa, siz iki kızı götüremem. Bu beni utandırıcı bir duruma sokar. Kuleler’deki partiye katılabilmeyi arzu ederim. Bu sizin partnerlerinizin olmasını garanti eder; çünkü onlar her zaman bir çok dans eden erkek getirirler; onlar evin bayanlarına karşı olan görevlerini yerine getirdikten sonra sizinle dans edebilirler. Ama gerçekten, sevgili Leydi Cumnor hastalandıktan sonra her şey çok değişti; bu yüzden belki de hiç biri gitmez.”

Bu Paskalya Balosu, Bayan Gibson’la konuşulacak büyük bir konuydu. Bütün kış boyunca haftada bir ya da iki ziyaret yapmış olmasına rağmen, bazen ondan, toplum içinde bir gelin olarak ilk görünüşüyle bahsediyordu. Sonra görüşünü değiştiriyordu ve bununla çok ilgilendiğini hissettiğini söylüyordu; çünkü o zaman hem kendi kızını, hem de Bay Gibson’un kızını topluma tanıtma sorumluluğu ona ait olacaktı. Ama aslında, neredeyse bu baloya gelecek olan herkes onların balo elbiselerini olmasa bile kızları daha önceden görmüştü. Ama yapabildiği kadarıyla aristokrasinin davranışlarını taklit ederek, bu fırsattan yararlanıp, Molly ve Cythia’yı, halkın içinde görünmesinin ışığı olarak kabul ettiği şekilde “ortaya çıkarmaya” niyet ediyordu. Onlardan herhangi biri, onun, onların gitmesini istemediği bir eve davet edilince ya da onsuz davet edilince; onun, en sevdiği mazeret “onlar henüz topluma tanıtılmadılar,” demekti. Hatta o, Bayan Browning Gibson ailesinin eski dostu bir sabah gelip iki kızı arkadaşça bir çaya ve daha sonra bir oyuna çağırdığı zaman, “onların tanıtılmamış olması” konusunda bir zorluk çıkardı; bu kibar eğlence Bayan Goodenough’ın büyük annelerini ziyaret etmek için kalan iki genç bayan ve okula giden bir erkek çocuk olan üç torunuyla ilgilenmek için düzenlenmişti.

“Çok naziksiniz Bayan Browning, ama görüyorsunuz, onların gelmesine izin verememPaskalya Balosu’na kadar topluma tanıtılmış olmayacaklar.”

Her zaman, annesinin ileri sürdüğü şeyleri abartarak eğlenmeye hazır olan Cynthia, “O zamana kadar görünmez olacağız,” dedi.

“Biz o kadar yüksek düzeydeyiz ki, bizim hükümdarımız, sizin evinizde bir oyun oynayamadan önce, bize onayını vermelidir.”

Cynthia, çocuk odasındaki uysal, yarı büyümüş kızla karşılaştırıldığında, kendi olgun görünüşü ve görkemli yürüyüşü düşüncesinden hoşlanıyordu; ama Bayan Browning’in kafası yarı karışmış, duyguları yarı incinmişti.

“Bunu hiç anlamıyorum. Benim zamanımda kızlar, toplum içine yeni, güzel elbiseleri içinde ortaya çıkma komedisi olmadan, insanların onları çağırdığı her yere giderlerdi. Bunu demek istemiyorum ama, yüksek sınıf, onlar büyürlerken canlı bir toplumu görsünler diye kızlarını York’a ya da Matlock’a veya Bath’e götürüyorlar. Kaliteli insanlar Londra’ya gidiyor; o genç bayanlar Kraliçe Charlotte’ye takdim ediliyorlar ve belki de bir doğum günü partisine[44] gidiyorlar. Ama bizim için küçük Hollingford halkıaramızdaki her çocuğu doğumundan beri biliriz; on iki ya da on dört yaşında bir çok kızın iskambil partisine gidip, orada sakince oturduğunu ve oradaki herhangi bir bayan kadar nasıl davranacağını bildiğini gördük. O günlerde, bir Toprak Sahibi’nin kızından aşağısının “tanıtılmasından” bahsedilmezdi.”

Cynthia, ağırbaşlı bir şekilde, “Paskalya’dan sonra, Molly ve ben bir iskambil partisinde nasıl davranacağımızı bileceğiz ama ondan önce değil,” dedi.

Bayan Browning, “Her zaman nükteli sözlerden ve sabit fikirlerinden hoşlanıyorsun, canım,” dedi. “Senin davranışına cevap vermeyeceğim; sen bazen istediğin gibi davranıyorsun. Ama Molly’nin her zaman olduğu gibi ve olacağı gibi, küçük bir hanımefendi olacağından eminim; ben onu bebekliğinden beri tanıyorum.”

Bayan Gibson, bazen kendi kızının, ama daha çok Molly’nin övgüleri konusunda silahlarını çekti.

“Bayan Browning, eğer onu benim bulduğum yerde bulsaydınız, dün Molly’yi bir hanımefendi olarak kabul edeceğinizi zannetmiyorum: Sizi

temin ederim, yerden en azından altı ayak yüksek olan bir kiraz ağacında oturuyordu.”

Bayan Browning, Molly’ye kafasını sallayarak, “Ah! Ama bu hoş değil,” dedi. “Bu, erkek çocuğu gibi davranışları bıraktığını düşünüyordum.”

Bayan Gibson, zavallı Molly’ye yapılan saldırıya dönerek, “İyi bir toplumun çeşitli yollarla verdiği iyileştirmeleri istiyor,” dedi. “Merdivenleri ikişer ikişer çıkmayı uygun buluyor.”

Cynthia, “Sadece ikişer mi Molly?” diye sordu. “Çünkü bugün geniş alçak basamakları dörder dörder çıkabileceğimi keşfettim.”

“Sevgili çocuğum, sen ne diyorsun?”

“Sadece, Molly gibi iyi bir toplumun vereceği iyileştirmeyi istediğimi itiraf ediyorum; bu yüzden, lütfen bu akşamüstü Bayan Browningler’e gitmemize izin verin. Ben kendim, Molly adına kiraz ağacına oturmayacağına dair söz vereceğim ve Molly, benim, merdivenlerden yukarı bir bayana yakışmayacak şekilde çıkmayacağımı görecek. Yukarıya tanıtılmış ve Paskalya Balosu’na gitmiş bir genç bayanın yapabildiği kadar uysal bir şekilde çıkacağım.”

Böylece gitmeleri onaylandı. Eğer Bay Osborne Hamley, muhtemel ziyaretçilerden biri olsaydı, bu mesele konusunda bu zorlukların hiçbiri olmayacaktı.

Ama o, orada olmasa bile kardeşi Roger oradaydı. Molly, küçük oturma odasına girdiğinde, onu hemen gördü; ama Cynthia görmedi.

Bayan Phoebe Browning, onları, Roger’ın Molly’yle konuşmak için sırasını bekleyerek durduğu yere yönelterek, “Bakın, canlarım,” dedi, “Sizin için bekleyen bir beyefendi var! Bu ne kadar hayırlı değil mi? kardeşim sizin bunu sıkıcı bulabileceğinizi söylüyor sizi kastediyor Cynthia, çünkü biliyorsunuz siz Fransa’dan geldinizsonra sanki cennetten gönderilmiş gibi, Bay Roger uğradı; onun üzerine can yakıcı ellerimizi koyduğumuzu söylemeyeceğim, çünkü o bunun için çok iyi ama gerçekten eğer kendi isteğiyle kalmasaydı, neredeyse bunu yapmamız gerekecekti.”

Roger, Molly'yi içten bir şekilde selamladıktan sonra, ondan, Cynthia'yı tanıştırmasını istedi.

Molly'nin, söğüt ağacının altında ağlayarak otururken kendisine yöneltildiğini gördüğü, ilk günden beri çok iyi hatırladığı nazik gülümsemeyle, "Onu yeni kız kardeşini tanımak istiyorum," diye ekledi. Roger, onun tanıştırılmasını istediğinde Cynthia, Molly'nin biraz arkasında duruyordu. Genellikle aldırış etmeden giyinirdi. Zarif bir düzenlilik içinde olan Molly, Cynthia'nın düzensiz bir şekilde kaldırılan karışık elbiselerinin, nasıl bu kadar güzel göründüğünü ve zarif kıvrımlar hâlinde döküldüğünü merak ederdi. Örneğin, bu akşam giydiği soluk leylak rengi pamuklu elbise, bir çok defa giyilmişti ve Cynthia onu giyene kadar, tekrar giymek için uygun değil gibi görünüyordu. Sonra, zayıflık, yumuşaklık oldu ve kırışıklıklar güzel çizgiler hâlini aldı. Zarif, temiz, pembe bir pamuklu elbise giymiş olan Molly, Cynthia'nın yarısı kadar güzel görünmüyordu. Roger'a takdim edilirken kaldırdığı ciddi gözleri, bir çeşit çocuksu masumiyete ve Cynthia'nın karakterine tamamen uymayan bir meraka sahipti. Her zaman yaptığı gibi, istem dışı olarak büyü zırhını takınmıştı; öte yandan gücünü yabancılar üzerinde denemekten kendini alamıyordu. Molly, her zaman onu bir daha gördüğünde Roger'la uzun, güzel bir konuşma yapmaya hakkı olduğunu düşünüyordu ve uzun süredir Toprak Sahibi, Malikâne Osborne ve kendisi hakkında duymayı özlediği ayrıntılarla ilgili bilgileri anlatacaktı ya da bu bilgileri ondan alacaktı. Ona karşı, her zaman olduğu gibi içten ve arkadaşçaydı. Eğer Cynthia orada olmasaydı, her şey istediği gibi olacaktı; ama Cynthia'nın büyüsünün kurbanlarına göre, en çabuk ve acınası şekilde düşen o oldu. Molly, tüm bunları çay masasında Bayan Phoebe'nin yanında otururken, sağa doğru pastayı, kremayı, şekeri verirken gördü. O kadar dikkatle yapıyordu ki, onun dışında herkes onun ellerinin olduğu kadar, aklının da tamamen meşgul olduğunu düşünüyordu. Onlardan iki yaş büyük olduğundan, kendini zorunlu hissettiği için iki utangaç kızla konuşmaya çalıştı. Bunun sonucunda kollarına yapışan iki kızla yukarı çıktı ve sonsuza kadar arkadaş olacaklarına ant içtiler. Yirmi bir oyununda onların arasında oturmaktan başka hiçbir şey onları tatmin edemezdi ve onlar markaların parasını tespit etmekteki önemli noktalarda onun önerilerine çok ihtiyaç duyuyorlardı. Bu yüzden o, Roger ve Cynthia arasındaki sürüp giden canlı konuşmaya hiç katılamıyordu. Ya da Roger'ın, tatlı gözlerini, anlattığı şeylere karşı büyük

bir ilgi duyan bakışıyla onun yüzüne dikerek, bu arada sadece alçak sesle cevaplar veren Cynthia’ya, çok canlı bir şekilde konuştuğunu söylemek daha doğru olurdu. Molly, işinin arasında tesadüfen bazı sözleri yakaladı.

“Amcamlarda, biz üç düzineye, bir gümüş üç penilik verirdik. Gümüş üç peniliğin ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi Bayan Gibson?”

“Üç sınıf, Cuma sabahı Senato’da saat dokuzda açıklanacak. Hayal bile edemezsiniz.”

“Altı peniden daha aşağısına oynamanın kötü olacağını düşünüyorum. O beyefendi,” (bunu fısıldayarak söyledi) “Cambridge’de, biliyorsunuz orada hep daha yüksek oynanır. bazen kendilerine zarar verirler, değil mi Bayan Gibson?”

“Ah, bu duruma, senatoya girerlerken şeref adaylarının önünde giden Sanat Hocası’na, ait olduğu Kolejin Babası deniyor. Sanırım bundan daha önce bahsettim, öyle değil mi?”

Böylece Cynthia, Cambridge ve Molly’nin sorularına yetkili bir kişi tarafından cevap alamadan, çok ilgilendiği sınav hakkında her şeyi dinliyordu. Onun en son ve en tatmin edici cevap verici olarak baktığı Roger, bilmek istediği her şeyi anlatıyordu ama o dinleyemiyordu. Oyunun hakemi olarak, küçük marka paketleri yapıp, yuvarlak markaların mı yoksa dikdörtgen markaların mı altı peni olacağına karar vererek sabrını sürdürdü. Hepsi yapıldığında ve herkes masanın etrafına oturduğunda, Roger ile Cynthia’nın gelmeleri için iki kere çağırılmaları gerekti. Adlarını ilk duyduklarında ayağa kalktılar, doğru; ama hareket etmedilerRoger konuşmaya devam etti, Cynthia ikinci çağrıya kadar dinledi; sonra aceleyle masaya geldiler ve birdenbire oyunun büyük sorunlarıyla ilgileniyormuş gibi göründüleryani üç düzine markanın fiyatı ve eğer her şey ayarlandıysa, yuvarlak ya da diktörtgen markaların her birinden yarım düzine olmasını kabul etmenin daha iyi olacağı gibi sorunlarla. Bayan Browning kartları masanın üzerinde karıştırarak ve dağıtmaya hazır olarak, “Yuvarlaklar, altılık olanlar ve üç düzine marka altı peni. Lütfen ödeyin ve hemen başlayalım,” diyerek meseleye karar verdi. Cynthia, Roger ve bu durumda, Cynthia’nın Bay Roger Hamley’le ilgilendiği kadar kendisiyle ilgilenmesini engelleyen şeyin bu çocukça lakap olduğunu düşündüğü için, kız

kardeşlerinin onu “Willie” diye çağırma alışkanlığına içerleyen, genç okul öğrencisi William Orford’un arasında oturuyordu; o da, ona tatlı gülümsemelerinden birkaç tanesini verecek vakit bulan büyücü tarafından büyülenmişti. Büyükannesinin evine döndüğünde tamamen doğal olarak kız kardeşlerine karşı olan bir iki kararlı ve oldukça özgün düşünceyi ortaya koydu. Biri şuydu:

“Bir son sınıf öğrencisinin artık fazla önemi yok. Herhangi bir kişi eğer isterse olabilir ama bu kadar yavaş giden bir şey için çok üzülecek bir çok tanıdığı insan olur.”

Molly oyunun hiç sona ermeyeceğini düşünüyordu. Oyun oynamak için özel bir isteği yoktu; ve kartı ne olursa olsun, kazanıp kazanmayacağını düşünmeden iki marka koyuyordu. Cynthia tersine yüksek para koyuyordu ve bir defasında çok kazandı ama Molly’ye altı peni borçlanarak oyunu sona erdirdi. Para çantasını unuttuğunu söyledi ve daha tutumlu olan Molly’ den ödünç almak zorunda kaldı. Molly, Bayan Browning’in bahsettiği oyunun, para gerektirdiğinin farkındaydı. Eğer bu, ilgili olan tüm bireyler için neşeli bir mesele değilse de bütünüyle gürültülüydü. Molly bunun gece yarısına kadar süreceğini düşünüyordu; ama saat dokuzu vurduğunda küçük servis hizmetçisi sandviçler, kekler ve marmelatla yüklü bir tepsinin ağırlığı altında ezilerek içeri girdi. Bu genel bir harekete yol açtı; ve nezaketle bir şeyi fark etmişe benzeyen Roger geldi ve Molly’nin yanında bir sandalyeye oturdu.

Sesini alçaltarak ve onun Malikâne’den ayrıldığı günü tam olarak ima etmeden, “Seni tekrar gördüğüme çok memnunumNoel’den beri çok uzun zaman geçmiş gibi görünüyor,” dedi.

“Çok uzun süre,” diye cevapladı; “Şimdi Paskalya’ya yaklaştık. Cambridge’de şeref listesine girdiğini işittiğim zaman nasıl memnum olduğumu sana anlatmak istedim. Bir kere ağabeyinle, sana bir mesaj yollamayı düşündüm ama sonra bunun ortalığı çok fazla velveleye vereceğine karar verdim, çünkü matematiği ya da son sınıf öğrenciliğinin değerini bilmiyorum; ve sen bunu bilen insanlardan bir çok kutlama almışsındır.”

Nazik bir şekilde, “Seninkileri de özledim, Molly,” dedi. “Ama benim için memnun olduğunu kesinlikle hissettim.”

“Memnun ve gururlu da,” dedi. “Bu konuda daha fazla şey anlatmanı isterim. Cynthia’ya anlattığını işittim.”

“Evet. Ne kadar büyüleyici bir insan! Uzun süreden beri beklediğimizden daha fazla mutlu olman gerektiğini düşünmeliyim.”

Molly, “Ama lütfen bana son sınıf öğrenciliği hakkında bir şey anlat,” dedi.

“Bu, uzun bir hikâye ve Bayan Browning’e sandviçleri dağıtması için yardım etmem gereküstelik o kadar çok teknik ayrıntıyla dolu ki, bunu hiç ilginç bulmazsın.”

Molly, “Cynthia çok fazla ilgilenmiş görünüyordu,” dedi.

“Peki! O zaman seni ona göndereyim çünkü benim şimdi gitmem lazım. Bütün sıkıntıyı o iyi bayanlar çekerken, benim burada oturmam çok ayıp olur. Ama yakında gelip Bayan Gibson’a uğrayacağım. Bu gece eve yürüyecek misiniz?”

Molly, bunu neyin izleyeceğini istekle tahmin ederek, “Evet, sanırım,” dedi.

“O zaman sizinle eve yürürüm. Atımı Angel’da bıraktım ve orası yarı yol. Yaşlı Betty’nin, size ve kız kardeşinize eşlik etmeme izin vereceğini ümit ederim. Onu bir canavar gibi tarif ederdin.”

Molly üzgün bir şekilde, “Betty bizi bıraktı,” dedi. “Ashcombe’da bir yerde yaşamaya gitti.”

Yüzünde bir üzüntü ifadesi belirdi ve sonra işlerini yapmak için gitti. Kısa konuşma çok hoş olmuştu ve davranışı eski zamanlardaki kardeşçe nezakete sahipti; ama Cynthia’ya gösterdiği davranışla aynı eğildi; ve Molly bu ikincisini tercih edeceğini düşündü. Şimdi Willie Orford’un yiyecek teklifini reddeden Cynthia’nın yanındaydı. Roger onu cezbediyordu ve

küçük eğlenceli ricalarla onu kendisinden bir şey almaya ikna ediyordu. Söyledikleri her söz, bütün oda tarafından işitilebilirdi. Yine de her söz, en azından Roger tarafından, sanki başkasına o tavırla söyleyemezmiş gibi söylendi. İstemesinden ziyade yalvarmalardan yorulduğu için, sonunda bir acıbadem kurabiyesi aldı ve Roger, sanki o, onu çiçeklerle taçlandırmış gibi mutlu oldu. Bütün bu mesele kendi içinde çok küçük ve sıradandı; fark etmeye değmezdi. Yine de Molly bunu fark etti ve kendini rahatsız hissetti; bunun nedenini söyleyemezdi. O gece yağmurluydu ve Bayan Gibson, yaşlı Betty'nin yerine geçen kadın ile iki kızı almak için bir araba yollamıştı. Hem Cynthia hem de Molly, iki Orford kızını büyükannelerine götürmeyi ve onları yürüyüp ıslanmaktan kurtarmayı düşünüyordu. Ama onlarla konuşmaya ilk olarak Cynthia başladı; ve düşünceliliğinden dolayı teşekkürler ve övgüler onun oldu.

Eve geldikleri zaman Bay ve Bayan Gibson, akşamın ayrıntılarını dinlemeye ve anlatılanlarla eğlenmeye hazır olarak oturma odasında bulunuyorlardı.

Cynthia başladı:

Yorgunluktan esneyerek, "Of! Çok eğlenceli değildi. Bunu beklemiyordum," dedi.

Bay Gibson, "Kim vardı?" diye sordu. "Oldukça genç kişilerin geldiği bir partiydi, değil mi?"

"Sadece Lizzie ve Fanny Orford ile onların kardeşini çağırmışlar; ama Bay Roger Hamley atıyla geziye çıktığında Bayan Browningler'e uğramış ve onlar da onu çaya çağırmışlar. Başka kimse yoktu."

Bay Gibson, "Roger Hamley orada mıydı?" diye sordu. "O zaman eve gelmiş. Atla giderken ona uğramak için zaman bulmalıyım."

Bayan Gibson, "Onun buraya gelmesini söylesen daha iyi olur," dedi. "Cuma günü onu ve ağabeyini buraya akşam yemeğine çağırmayı düşün, canım. Sanırım çok güzel bir ilgi gösterme olur."

“Canım! Bu genç Cambridgeli beylerin çok iyi bir şarap zevki olur ve kendilerinden bunu esirgemezler. Benim mahzenim onların saldırılarına dayanamaz.”

“Bu kadar konuksevmez olduğunuzu düşünmüyorum, Bay Gibson.”

“Kuşkusuz, konuksevmez değilim. Eğer davet notlarınızın köşesine nazik insanların önerdikleri eğlence olarak kadril yazdıkları gibi “keskin bira” yazarsanız, istediğiniz herhangi bir gün Osborne ve Roger’ı çağırırız. Benim en sevdiğim kişi hakkında ne düşünüyorsun Cynthia? Sanırım onu daha önce görmemiştin.”

“Oh! Ağabeyi kadar yakışıklı değil; ne o kadar nazik ne de onunla konuşmak kolay. Beni bir saat kadar sınavları ya da onun gibi şeyleri anlatarak eğlendirdi; ama onda insanın hoşuna giden bir şey var.”

Adil bir üvey anne olmak isteyen ve her zaman Molly’ nin, Cynthia kadar çok konuşması için çalışan Bayan Gibson, “Pekive Molly,” dedi, “Senin akşamın nasıldı?”

“Çok hoştu. Teşekkür ederim.” Bunu söylediğinde kalbi onu biraz yanılttı. Yirmi bir oyununu umursamıyordu ama Roger’ın konuşmasını umursuyordu. İlgilenmediği şeyi almıştı ama hoşlandığı şeyi almamıştı.

Bay Gibson, “Bize de beklenmedik bir ziyaretçi geldi,” dedi. “Tam akşam yemeğinden sonra kim gelse iyi? Bay Preston. Onun Hollingford’daki mülkü resmiyetten daha fazla yönettiğini sanıyorum. Sheepshanks yaşlanıyor. Ve eğer öğleyse Preston’u çok fazla göreceğimizden kuşkum yok. İskoçya’da söyledikleri gibi “ürkek değil”[45] ve bu gece tamamen kendi evinde gibiydi. Eğer ona kalmasını söyleseydim ya da gerçekten esnemekten başka bir şey yapmasaydım, o şimdi burada olacaktı. Ama esneme krizine girince kalmak isteyen her adama karşı çıkarım.”

Molly, “Bay Preston’u seviyor musun, baba?” diye sordu.

“Karşılaştığım erkeklerin yarısını sevdiğim kadar. İyi konuşuyor ve iyi görünüyor. İyi olmasının garantisi olan lordumun vekilharcı olması hariç onu çok az tanıyorum.”

“Manor Malikânesi’nde onunla olduğum gün, Leydi Harriet ona oldukça karşıymış gibi konuştu.”

Molly, Leydi Harriet’den bir aktarma yaptığında ya da onunla yakınlığını ima eden herhangi bir şey dediğinde yarasına dokunulan Bayan Gibson, “Leydi Harriet hayallerle doludur; insanları bugün sever ve yarın onlardan nefret eder,” dedi.

“Bay Preston’u iyi bilmen lazım, canım. Onu Ashcombe’ da çok fazla gördüğünü sanıyorum.”

Bayan Gibson kızardı ve cevap vermeden önce Cynthia’ ya baktı. Cynthia’nın yüzü, ona ne kadar başvurulursa başvurulsun konuşmama kararlılığındaydı.

“Evet; onu çok gördükbir kere demek istiyorum. Sanırım o değişebilir. Ama bize her zaman av eti ve bazen de meyve yolluyordu. Ona karşı bazı hikâyeler vardı ama onlara hiç inanmadım.”

Bay Gibson hemen, “Ne tür hikâyeler?” dedi.

“Oh, belirsiz hikâyeler, bilirsiniz; skandal, diyebilirim. Kimse onlara inanmaz. Eğer istese çok makul olabilir. Çok özel olan lord hazretleri, eğer bunlar doğru olsaydı onu vekilharcı olarak tutmazdı. Ben onların ne olduğunu bilmiyorum ama bütün skandalı iğrenç dedikodular olarak kabul ediyorum.”

Bay Gibson, “Onun yüzüne esnediğim için çok memnunum,” dedi. “Ümit ederim imayı anlamıştır.”

Molly, “Eğer bu senin dev esnemelerinden biriyse, buna bir imadan daha fazlası derim,” dedi. “Bir dahaki sefere bir esneme korosu istersen sana katılırım; sen katılmaz mısın, Cynthia?”

Yatak odası mumunu yakarken, Cynthia kısaca, “Bilmiyorum,” diye cevap verdi. İki kız, genellikle ikisinden birinin yatak odasında biraz gece konuşması yapardı; ama bu gece Cynthia, korkunç yorgun olduğuna dair bir şeyler söyledi ve aceleyle kapısını kapattı.

Ertesi gün Roger, söz verdiği ziyareti yapmak için geldi. Molly, bazı yeni çiçek tarhlarının yerleştirilmesini planlamak ve değişik durumları işaretlemek için çimenlerin üzerine ağaç çiviler koymakla yoğun bir şekilde uğraşarak Williams'la dışarıdaydı. İşaretlenen yere bakmak için dururken gözü, sırtını ışığa dönmüş olarak oturan, öne eğilen ve konuşan ya da istekle dinleyen bir beyefendinin şekline ilişti. Molly, bu şekli çok iyi biliyordu ve Williams'la konuşurken ceplerini boşaltarak, aceleyle kahverengi bahçe önlüğünü çıkarmaya başladı.

"Sanırım sen şimdi bitirebilirsin," dedi. "Parlak renkli çiçeklerin kurtbağrı bitkisine karşı olacağını biliyorsun. Sence yeni gül yatağı nerede olmalı?"

"Ben söyleyemem," dedi. "Belki bunları bir daha tekrar edersiniz, Bayan Molly. Artık daha önceki kadar genç değilim; ayrıca bugünlerde kafam net değil ve planlarınıza bu kadar bağlı olduğunuz için hata yapmak istemem."

Molly bir an tepki gösterdi. Yaşlı bahçıvanın, elinden geleni yapmak istemesine rağmen gerçekten kafasının karıştığını gördü. Böylece yine ağaç çivileri takarak bozulan tepe, düz hâle gelene kadar açıklayarak toprakla uğraşmaya devam etti ve bahçıvan, "Görüyorum bayan. Tamam, Bayan Molly. Şimdi yama işi kadar aklıma girdi," demeye devam ediyordu.

Şimdi onu bırakıp içeri girdi. Ama bahçe kapısına yaklaşınca Roger dışarı çıktı. Bir kere de olsa erdem onun mükâfatı oldu; çünkü onun için Roger'la baş başa olmak, kısa da olsa, Bayan Gibson ve Cynthia'nın varlığının kısıtlayıcılığından daha hoştu.

"Senin nerede olduğunu şimdi keşfettim, Molly. Bayan Gibson dışarıda olduğunu söyledi ama nerede olduğunu bilmiyordu; dönüp seni görmem büyük şans oldu."

"Seni biraz önce gördüm ama Williams'ı bırakamadım. Onun bugün alışılmadık bir biçimde yavaş olduğunu sanıyorum; ve benim yeni çiçek tarhları konusundaki planlarımı anlayamıyormuş gibi görünüyor."

"Elindeki kâğıt mı? Bakabilir miyim? Ah! Anladım! Fikirlerinden bazılarını evdeki bahçemizden almışsın değil mi? Meşe fidanlarının

yanındakiler kırmızı sardunyalar öyle mi? Bu, sevgili annemin bir hayaliydi."

Bir iki dakika ikisi de sessiz kaldı. Sonra Molly şunu söyledi:

"Toprak Sahibi nasıl? O zamandan beri onu hiç görmedim."

"Bana seni ne kadar görmek istediğini söyledi ama uğrayıp uğramamaya karar veremedi. Sanırım senin şimdi gelip Malikâne'de kalman uygun olmaz, değil mi? Bu, babamın çok hoşuna giderdi; seni kızı gibi görüyor. Annemin sana olan tüm sevgisinden ve sonunda ona gösterdiğin nazik ilgiden sonra, hem Osborne'un hem de benim seni her zaman kız kardeşimiz gibi kabul edeceğimizden eminim. Ama sanırım bu uygun olmayacak."

Molly aceleyle, "Hayır, kuşkusuz olmaz," dedi.

"Eğer gelebilseydin bunun bizi biraz haklı göstereceğini düşünüyorum. Biliyorsun, sana bir kere anlattığım gibi, Osborne'un yanlış olmasa da bunu bir yargı yanlışlığı olarak nitelendiriyorum yapmam gereken şeyden daha farklı davrandığını düşünüyorum. Ama babam, eminim ki şu fikre kapıldıher neyse; bu, onun, söylemese de, hâlâ Osborne'u bir yüz karası olarak görmesiyle ve kendisinin de her zaman mutsuz olmasıyla sonuçlandı. Osborne da yaralı ve mutsuzdu ve babama yabancılaştı. Bu, annemin kısa zamanda düzelteceği bir şeydi ve belki de sen bunu bilinçsizce demek istiyorum yapabilirdin; çünkü Osborne'un, işleri hakkında sakladığı bu berbat sır, her şeyin temeli. Ama bundan bahsetmenin yararı yok. Neden başladığımı bilmiyorum." Molly, hâlâ onun anlattığı şeyleri düşünürken birden konuyu değiştirerek şunu söyledi: "Bayan Kirkpatrick'den nasıl hoşlandığımı sana anlatamam, Molly. Böyle bir arkadaşa sahip olmak senin için çok güzel olmalı!"

Molly yarı gülümseyerek, "Evet," dedi. "Onu çok seviyorum; ve sanırım onu tanıdığım her gün ondan daha çok hoşlanıyorum. Ama sen onun erdemlerini ne kadar çabuk keşfettin?"

Roger kızararak ama soruyu tüm inancıyla ortaya koyarak, "'Erdemler' demedim, dedim mi?" diye sordu. "Yine de insanın öyle bir yüze

aldanabileceğini zannetmiyorum. Bayan Gibson çok arkadaşça bir kişiye benziyorOsborne ve beni Cuma günü akşam yemeğine çağırdı.”

Molly’nin aklına “Keskin bira” geldi ama, “Peki geliyor musunuz?” dedi.

“Kuşkusuz, ben, eğer babam beni istemezse geliyorum ve Osborne için de Bayan Gibson’a şarta bağlı bir söz verdim. Böylece çok yakında seni yine göreceğim. Ama şimdi gitmeliyim. Yarım saat içinde buradan yedi mil uzakta olan bir randevuya yetişmeliyim. Çiçek bahçen için iyi şanslar, Molly.”

22.Yaşlı Toprak Sahibi’nin Sıkıntıları

Malikâne’de işler, Roger’ın anlattığından daha kötüye gidiyordu. Üstelik oradaki rahatsızlığın büyük kısmı insanların tanımlanamaz ve anlatılamaz olarak tarif ettikleri “ufak davranışlardan” ortaya çıkıyordu. Bayan Hamley, görünüşte, her zaman sessiz ve pasif olmasına rağmen yaşadığı sürece evin hakim ruhuydu. Hizmetçilere verilen talimatlar, en ufak noktasına kadar, onun oturma odasından ya da uzandığı kanepeden gelirdi. Çocukları her zaman onu nerede bulacaklarını bilirlerdi; onu bulmak, sevgi ve sempati bulmak demekti. Şu ya da bu nedenle rahatsız ve öfkeli olan kocası, yatıştırılmak ve düzelmek için her zaman ona gelirdi. Üzerindeki hoş etkisinin ve onun varlığıyla, kendisiyle barışık hâle geldiğinin bilincindeydi; tıpkı bir çocuğun hem güvenilir hem de nazik olan birisiyle rahatladığı gibi. Ama aile kemerinin kilit taşı gitmişti ve onu oluşturan taşlar dağılmaya başlıyordu. Bu çeşit bir üzüntünün, geride kalıp yas tutan kişilerin karakterine zarar verdiğini görmek her zaman üzüntü vericidir. Belki bu zarar, geçici ya da yüzeyseldir. İnsanların, derin bir şekilde sevdikleri kişinin kaybına katlanmak için sürekli olarak taşıdıkları yargıların, genel olarak insanlığın yargılarından çok daha zalim ve yanlış bir şekilde verildiği görülmektedir. Örneğin dikkatsiz izleyiciler için Toprak Sahibi, eşinin ölümüyle daha kaprisli ve titiz, daha hırslı ve otoriter olmuş gibi görünebilirdi. İşin doğrusu, bu, bir çok şey onu usandırdığı ve bazı şeyler de onu acı bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığı zaman oldu. Eskiden, eğer yaralı kalbi ağrırsa ve yoğun bir şekilde sızlarsa, yaralı kalbini, onun tatlı kelimelerinin sevimli tesellisi için getirdiği eşi artık orada değildi; ve çoğunlukla bu vahşi davranışın diğerlerini nasıl etkilediğini gördüğü zaman, onların öfke ve pişmanlığı yerine acımaları için ağlayabilirdi: “Bana acıyın çünkü ben perişanım.” Bu suskun düşünceler, üzüntüyü yanlış tarafından tutmuş olanların kalbinden, günaha karşı yapılmış dualar gibi, ne kadar çok geçmişti! Ve Toprak Sahibi, hizmetçilerinin onu korkutmayı öğrenmeye başladıklarını ve ilk oğlunun onu koruduğunu görünce, onları suçlamadı. Bir ev zorbası hâline geldiğini biliyordu. Bütün olaylar ona karşı birleşmiş gibi ve o, onlarla mücadele etmek için çok zayıfmış gibi görünüyordu. Eğer öyle değilse, işleri başarılı hâle getirmek için yapabileceği her şeyi yaparken, her sabır eksikliği eşinin ölümüne bağlandığı zaman, içeride ya da dışarıdaki işler neden şimdi bu kadar kötü gidiyordu? Ama Osborne’un

alacaklılarını yatıştırmak için hazır paraya ihtiyacı olduğu zaman, hasat olağanüstü acı verici oldu ve mısırın fiyatı yıllardır düşmediği bir düzeye düştü. Toprak Sahibi evlendiği zaman, hayatını büyük bir miktara sigortalamıştı. Eğer ondan sonra yaşarsa bu, eşi ve genç çocukları için bir birikim olacaktı. Roger, şimdi bu çıkarların tek temsilcisiydi; ama Toprak Sahibi yıllık miktarı ödemeye son vererek bu sigortayı kaybetmek istemiyordu. Babasından miras kalan toprağın bir bölümünü satabilseydi kaybetmeyecekti; ve üstelik bu kesinlikle gerekliydi. Bazen, eğer bunun bir bölümünü satabilseydi ve satın alma parasıyla kalanı için drenaj ve iyileştirme yapsaydı, bunun ne kadar akıllıca bir adım olacağını düşünürdü. Sonunda bir komşudan, Hükümetin, drenaj v.b için, belirli bir zamanda işin bitirilmesi ve paranın geri ödenmesi koşuluyla, çok düşük bir faiz oranıyla belli avantajlar sağlayacağını öğrendiğinde, eşi onu önerilen borcu alması için teşvik etmişti. Ama artık onu cesaretlendirmek ve işin ilerlemesiyle ilgilenmek için burada olmayınca, kendisi ilgisiz hâle geldi ve sağlam, kır binek atına binerek ve eğerin üzerinde dimdik oturarak sazlarla kaplı bataklık arazideki işçilere bakmaya gitmeyi; zaman zaman onlarla kendi kuvvetli, heyecanlı taşra diyalektiyle konuşmayı umursamadı; ama adamlar iyi de çalışsa kötü de çalışsa Hükümet'e faiz aynı şekilde ödenecekti. Sonra Malikâne'nin damı bu kış eriyen kar sularını içeri geçirdi; ve incelendiğinde yeni bir damın gerekli olduğu görüldü. Londralı faizci tarafından Osborne'a yapılan ödemelerle ilgili olarak gelen adamlar, arazideki kereste için küçümseyerek konuşmuşlardı: "çok iyi ağaçlar belki elli yıl önce öyleydi ama şimdi bozulmuşlardı; budama ve temizleme gerekliydi. Ormanda, orman polisi ya da bekçisi var mıydı? Onlar, Bay Hamley'in sahip olduklarını söylediği değerde görünmüyorlar." Yorumlar Toprak Sahibi'nin kulağına gelmişti. Çocukken altında oynadığı ağaçları sanki canlı yaratıklarmış gibi seviyordu; bu, onun doğasının romantik yönüydü. Onlara sadece bir çok paundu temsil ediyorlarmış gibi bakınca, onlara yüksek bir değer vermişti ve şimdiye kadar kendi yargısını düzeltecek başka bir görüşe sahip değildi. Bu yüzden onlara inanmadığını söylese ve böyle yaptığına kendini ikna etmeye çalışsa da, değer biçenlerin sözleri onu yaraladı. Ama her şeye rağmen, tüm bu kaygılar ve hayal kırıklıkları, onun Osborne'a karşı duyduğu derin küskünlüğün temelini değiştirmedi. Öfkeyi keskinleştirmek için yaralı sevgi gibisi yoktur. Toprak Sahibi, Osborne ve ona öğüt verenlerin onun ölümü üzerine hesaplar yaptıklarına inanıyordu. Bu düşünceden o kadar nefret ediyordu ki bu onu o kadar perişan etmişti ki

bununla yüzleşmiyordu; onu tanımlamıyor; tümüyle sorgulayarak ve araştırarak onunla karşılaşmıyordu. Bu dünyada yararsız olduğu şanssız bir yıldız altında doğduğu onun yönetimindeki her şeyin kötü gittiği konusundaki iğrenç düşünceyi hatırlamayı tercih ediyordu. Ama sonuç olarak gururunu kırmıyordu. Şanssızlıklarını Kadere yüklüyordukendine değil; Osborne'un hatalarını gördüğünü ve ilk oğlunun, yaşamın doğal süresini ondan esirgediğini hayal ediyordu. Bütün bu hayaller, eğer onları eşiyle konuşabilseydi ya da kendi eşiti olarak kabul ettiği insanların arasına daha fazla karışma alışkanlığında olsaydı düzelecekti; ama daha önce belirtildiği gibi, kendi arkadaşı olan kişilere göre eğitimde daha aşağı düzeydeydi; ve belki de bu aşağı düzeyde oluşun uzun süre önce ortaya çıkardığı kıskançlık ve mutsuz iyilik, bir dereceye kadar oğullarına karşı beslediği duygulara kadar uzandıRoger şimdiye kadar en seçkin kişi olarak görülmesine rağmen ona karşı olan duyguları, Osborne'a olduğundan daha azdı. Ama Roger becerikliydi; bütün dışarı işleriyle ilgileniyordu ve bazen babasının ona ormanda ve tarlalarda Roger'in zaten fark ettiği evde olan günlük olaylarla ilgili verdiği ayrıntılarla yeterince ilgilenmek hoşuna gidiyordu. Osborne, tersine, genel olarak dendiği gibi "kaliteliydi"; giyim ve davranışında neredeyse kadınsı olacak kadar nazikti; küçük görevlerde dikkatliydi. Oğlu için Cambridge'de parlak bir kariyer beklediği günlerde babası bundan oldukça gurur duyuyordu; o zaman Osborne'un titizliğini ve zarifliğini Hamley ailesinin eski talihini geri getirecek olan zengin ve yüksek evliliğe giden başka bir adım olarak görüyordu. Ama şimdi Osborne, sadece öğrenim derecesini almıştı ve babasının tüm övünmeleri boşa çıkmıştı. Titizlik (Osborne'un borçlarına en masum nedeni atfetmek için) beklemedik masraflara yol açmıştı ve zavallı genç adamın tarz ve davranışları, babası için bir rahatsızlık nesnesi olmuştu. Osborne evde olduğu zaman hâlâ kitapları ve yazılarıyla meşgul oluyordu; ve günün büyük kısmını bu şekilde geçirmesi, yemek zamanlarında ya da akşamları karşılaştıklarında babasıyla ona, ortak çok az konu veriyordu. Belki de Osborne dışarıda biraz daha vakit geçirebilseydi daha iyi olacaktı; ama o kısa görüşlüydü ve kardeşinin dikkatli, itaatli uğraşlarıyla çok az ilgileniyordu. Bölgede kendi saygınlığına uygun birkaç genç adamı tanıyordu. İstekli bir şekilde düşkün olduğu avlanması bile, babası, daha önce izin vermiş olduğu iki avcıyı başından attığı için bu mevsim kısa kesilmişti. Bütün ahır bölümü azaltılmıştı; belki de bu en çok, hem Toprak Sahibi'nin hem de Osborne'un hoşuna giden şeyler üzerinde yapılan ve

böylece Toprak Sahibi’nin uygulamaktan vahşi bir zevk aldığı tasarrufun sonucuydu. Eski araba göreceli olarak zengin oldukları günlerde getirilmiş olan ağır bir aile arabası madamın ölümünden sonra artık gerekli değildi ve arabacının evinin örümcek ağlarıyla kaplı bir bölümünde parçalara ayrılmış olarak duruyordu. İki araba atının en iyileri şimdi Toprak Sahibi’nin sürdüğü iki tekerlekli hafif bir araba için alınmıştı. Toprak Sahibi bir çok defa onu dinlemek isteyen herkese kuşaklar boyunca ilk defa Hamleyli Hamleyler’in kendi arabacılarını tutamadıklarını söylüyordu. Diğer araba atı düzenli iş için çok yaşlandığından çayıra bırakılmıştı. Eski en sevdiği at için her zaman bir parça ekmek, şeker ya da bir elması olan Toprak Sahibi’ni gördüğü zaman Fatih, kişneyerek parkın çitlerine gelirdi; ve suskun hayvana, onların önemli oldukları zamanlardan beri zamanın değiştiğini anlatarak şikâyet eden bir konuşma yapardı. Oğullarını, arkadaşlarını Malikâne’ye davet etmek için cesaretlendirmek, hiçbir zaman Toprak Sahibi’ nin alışkanlığı değildi. Belki bunu da keyifsiz iyiliğine ve aynı zamanda onun kuruluşunun eksiklikleri konusunda bu gençlerin evde neye alışık olduğunu hayal ettiğiyle karşılaştırıldığında abartılmış bir bilinçliliğe borçluydu. Onlar Rugby’delerken bunu, bir ya da iki defa Osborne ve Roger’a açıkladı.

“Görüyorsun, bütün halk okullarındaki öğrencilerin kendilerine ait bir çeşit masonluğu var ve dışarıdakilere benim tavşanlara baktığım gibi bakıyorsunuz. Bu oyun değil. Gülebilirsiniz ama bu böyle; arkadaşlarınız gözlerini bana kuşkuyla dikebilirler ve benim bağlı olduğum, onlarınkini titretecek olan soy ağacımı hiç düşünmezler. Hayır; adını yazmak yerine bir çarpı çizmeyi bilse de, bir Hamleyli Hamley’i aşağı gören hiç kimseyi buraya, Malikâne’ye çağırmayacağım.”

Sonra kuşkusuz, Toprak Sahibi’nin benzeri bir misafirperverlik gösteremeyeceği ya da göstermeyeceği çocukların evlerini ziyaret etmemeliydiler. Bütün bu noktalarda Bayan Hamley, yarar sağlamadan elinden gelen etkiyi kullanmıştı; onun önyargıları değişmezdi. Onun durumu üç bölgedeki en eski ailelerin başı olarak değerlendirildiğinde gururu yenilmezdi; kişisel olarak değerlendirildiğinde eşitlerinin arasındaki rahatlığı kötüydü; davranışları ve eğitimi eksikti iğrenç duygusallığı, alçakgönüllülük demek için çok küskün ve çok bencildi.

O ve büyük oğlu arasındaki aktif düşünce uyumsuzluğu denemese de en azından pasif yabancılaşma gösteren duygu durumunun benzer sahnelerinin bir çoğunun arasından bir anı ele alın.

Bu, Bayan Hamley'in ölümünü izleyen Mart ayında bir akşam oldu. Roger, Cambridge'deydi. Osborne da evden uzaktaydı ve yokluğuyla ilgili herhangi bir bilgi vermemişti. Toprak Sahibi, Osborne'nun, ya kardeşiyle Cambridge'de ya da Londra' da olduğuna inanıyordu. Tam olarak haber parçaları şeklinde, evle ilgili meraklar ve onu sıkıştıran kaygılardan uzaklaştırıcı şeyler olarak oğlunun nerede olduğunu, ne yapıyor olduğunu ve kiminle olduğunu duymaktan hoşlanacaktı; ama herhangi bir soru sormak için çok gururluydu ve Osborne, ona yolculuğu hakkında hiçbir bilgi vermemişti. Bu sessizlik, Toprak Sahibi'nin iç tatminsizliğini arttırmıştı ve Osborne'un dönüşünden bir ya da iki gün sonra yorgun ve yaralı bir kalple akşam yemeği için eve geldi. Saat tam altıydı ve aceleyle zemin kattaki küçük çalışma odasına gitti ve ellerini yıkadıktan sonra geç kaldığını düşünerek oturma odasına girdi ama oda boştu. Ateşte ellerini ısıtmaya çalışırken şömine tablasındaki saate baktı. Ateş ihmal edilmişti ve gün boyunca sönmüştü. Şimdi, yarı kuru odunlar üst üste konmuştu ve alevlenip keskin rüzgârın her yöne yayıldığı odayı ısıtarak görevlerini yapacakları yerde, çıtırdayıp duman çıkarıyorlardı. Saat durmuştu, hiç kimse onu kurmayı hatırlamamıştı ama Toprak Sahibi'nin saatine göre akşam yemeği saati geçmişti. Yaşlı kâhya kafasını odaya uzattı ama Toprak Sahibi'ni yalnız görerek akşam yemeğini haber vermeden önce kafasını geri çekmek ve Bay Osborne'u beklemek üzereydi. Bunu görülmeden yapmayı ümit ediyordu ama Toprak Sahibi onu yakaladı.

Keskin bir sesle, "Akşam yemeği neden hazır değil?" diye bağırdı. "Altıyı on geçiyor. Ve neden bu odunları kullanıyorsunuz? Böyle bir ateşle insanın kendini ısıtması olanaksız."

"Efendim, inanıyorum ki Thomas…"

"Bana Thomas'dan bahsetme. Hemen akşam yemeğini yolla."

Aşağı yukarı beş dakika geçti. Aç olan Toprak Sahibi, çeşitli sabırsız davranışlar gösteriyorduateşe bakmaya gelen Thomas'a saldırdı; kıvılcımları saçarak ama ısınma şansını oldukça azaltarak kütüklere vurdu;

ona büyük soğuk oda için genellikle yetersiz bir ışık veriyor gibi görünen mumlara dokundu. O bunları yaparken, akşam kıyafetini giymiş olan Osborne geldi. O, her zaman yavaş hareket ederdi; ve bu, Toprak Sahibi'ni başlamak için rahatsız etti. Sonra Osborne'un puanlı kostümünü gördüğü zaman, siyah ceketi, koyu gri pantolonu, ekose pamuklu kıravatı ve gösterişli çizmeleri, rahatsız edici bir bilinci ona zorla kabul ettirdi. Bunu, Osborne da, gösteriş ve süslü elbise olarak değerlendirmeyi seçti ve yemek duyurusunu yapmadan önce Osborne'un merdivenlerden indiğini görmüş olan kâhya akşam yemeğinin hazır olduğunu söylemek için içeri girdiğinde, bazı yorumları yapma noktasındaydı.

Osborne zarif, küçük saatini çıkararak, "Saat tam altı, değil mi?" dedi. Esmekte olan fırtınanın kesinlikle farkında değildi.

Babası, "Saat altı! Bir çeyrekten fazla geçiyor," diye gürledi.

"Sanıyorum sizin saatiniz yanlış olmalı, efendim. Sadece iki gün önce kendiminkini Atlı Muhafızlar'a[46] göre ayarladım."

Şimdi Toprak Sahibi'nin eski, şaşmaz, şalgam biçimli saatinin yanlış olduğunu söylemek, mantıklı olarak gücenilemeyecek ama unutulmayacak aşağılamalardan biriydi. O saat, saatlerin saat olduğu çok uzun zaman önce, ona babası tarafından verilmişti. Ev saatleri, ahır saatleri ve mutfak saatleri hatta o günlerde Hamley Kilisesi'nin saati ona göre ayarlanırdı. O şimdi, saygıdeğer yaşına göre, büyüklüğü ve durumuyla saygıdeğer olan bir saati çaba göstererek bel kuşağından çıkarmak yerine, bir insanın yelek cebine girebilecek, kendini bir şey zanneden, küçük bir Fransız saati tarafından küçük görülüyordu. Hayır! Eğer o kendini beğenmiş saat, tüm Atlı Muhafızlar tarafından desteklense bile Cankurtaranlar'ın onu kurtarması gerekecekti. Zavallı Osborne, babasının etine ve kanına kara çalmasının daha iyi olduğunu bilmeliydi; çünkü o, eski saatini onlardan daha çok severdi!

Toprak Sahibi, İskoçlar'ın dediği gibi "huysuz"[47] bir şekilde, "Saatim benim gibi," dedi "Sade ama şaşmaz bir şekilde çalışıyor. Ne olursa olsun o, benim evimin kuralıdır. Kral, eğer isterse Atlı Muhafızlar'a uyabilir."

Osborne, barışı sağlamak için gerçekten istekli olarak, “Özür dilerim, efendim,” dedi, “Londra saatine kesinlikle uygun olan saatime göre davrandım. Ayrıca, beni beklediğinize dair herhangi bir fikrim yoktu; yoksa çok daha çabuk giyinebilirdim.”

Toprak Sahibi, oğlunun kıyafetine küçümseyici bir şekilde bakarak, “Öyle olacağını zannederim,” dedi. “Ben genç bir erkekken, bir kızmışım gibi aynama bakarak bu kadar zaman harcasaydım utanmam gerekirdi. Sevimli kızlarla karşılaşacağım bir dansa ya da partiye gideceğim zaman kendimi herhangi bir kişi kadar şık yapabilirdim; ama eğer bir aynanın önünde saçma sapan bir şekilde kendi benzerime sırıtarak sadece kendi zevkim için dursaydım, kendimi küçümseyerek gülmem lazımdı.”

Osborne kızardı ve o anda babasının kıyafeti konusunda bazı kötü yorumlar yapma noktasındaydı; ama kendini alçak sesle şunu söyleyerek tatmin etti:

“Annem her zaman, bizim akşam yemeği için giyinmemizi isterdi. Ben bu alışkanlığı, onu memnun etmek için edindim ve şimdi bunu sürdürüyorum.” Gerçekten annesinin kurduğu ya da önerdiği küçük ev alışkanlıklarını ve âdetlerini sürdürerek, bir çeşit onun anısına sadık olma duygusuna sahipti. Ama Toprak Sahibi’nin, Osborne’un cevabıyla ima ettiğini düşündüğü zıtlık, onu başka yöne götürdü.

“Ve ben de onun isteklerine uymaya çalışıyorum. Bunu yapıyorum; ve çok daha önemli şeyleri de. O hayattayken yapıyordum; ve şimdi de öyle yapıyorum.”

Osborne, babasının hırslı kelimeleri ve davranışlarına şaşırarak, “Hiçbir zaman sizin yapmadığınızı söylemedim,” dedi.

“Evet, dediniz, efendim. Bunu kastettiniz. Bakışlarınızdan anlıyorum. Sabah ceketime baktığınızı gördüm. Ne olursa olsun, o yaşadığı müddetçe herhangi bir isteğini ihmal etmedim. Eğer benim tekrar okula gidip alfabeyi öğrenmemi isteseydi yapardım. Her şey bir yanayapardım; onu kızdırmak ve canını sıkmaktan korkarak oynamaya ve zamanımı harcamaya gitmezdim. Yine de öğrencilerden büyük olan bazı adamlar…”

Bu noktada Toprak Sahibi'nin boğazına bir şey tıkandı; ama kelimeleri söyleyemese de hırsı azalmadı. "Bana annenizin isteklerini saymanıza izin veremem, efendim. En sonunda onun kalbini kırmak üzere olan sizin!"

Osborne, kuvvetli bir şekilde, ayağa kalkıp odadan çıkmaya teşvik ediliyordu. Belki de eğer böyle yapsaydı daha iyi olacaktı. Daha sonra buna bir açıklama getirilebilirdi ve baba ile oğul arasında bir uzlaşma sağlanabilirdi. Ama o, sakin bir şekilde oturmanın ve farketmemiş gibi görünmenin daha iyi olduğunu düşünüyordu. Söylediği şeylere karşı gösterilen bu ilgisizlik, Toprak Sahibi'ni daha çok kızdırmış gibi görünüyordu ve Osborne artık buna katlanamayarak, çok çabuk ama çok keskin bir şekilde şunu söyleyene kadar homurdanmaya ve kendi kendine konuşmaya devam etti:

"Ben sizin için bir rahatsızlık kaynağıyım ve ev artık benim için ev değil; ıvır zıvır şeylerin denetlendiği ve ıvır zıvır şeyler için çocuk gibi azarlandığım bir yer. Beni, kendi hayatımı kazanacak hâle getirin en büyük oğlunuzun sizden istemeye hakkı olduğu kadarıyla o zaman bu evi terk ederim ve artık siz, benim kıyafetim ya da dakik olmamam konusunda canınızı sıkmazsınız."

"Talebini başka bir oğlun daha önce yaptığı gibi yaptın: "Bana düşen payı ver."[48] Ama parasıyla yaptığı şeyin benim için cesaretlendirici olduğunu düşünmüyorum." Sonra Toprak Sahibi, oğluna "payı" ya da onun bir parçası olarak ne kadar az vereceğini düşününce durdu.

Osborne sözü aldı.

"Hayatımı kazanmaya herhangi bir kişi kadar hazırım; sadece herhangi bir iş için hazırlık, para gerekiyor ve benim param yok."

Toprak Sahibi kısaca, "Artık benim de yok," dedi.

Babasının sözlerine yarı yarıya inanarak, "O zaman ne yapacağız?" dedi.

"Evde durmayı öğreneceksin ve pahalı yolculuklar yapmayacaksın; ayrıca terzi faturanı azaltman lazım. Toprağı yönetmede bana yardım etmeni

istemiyorumbunun için çok fazla nazik bir beyefendisin; ama para kazanamazsan da, en azından onu harcama ihtiyacı duymazsın.”

Osborne en sonunda hırslı bir şekilde, “Size, para kazanmak için yeterince istekli olduğumu söyledim,” diye bağırdı. “Ama bunu nasıl yapacağım? Siz gerçekten mantıksızsınız, efendim.”

Toprak Sahibi, “Ben mi?” dedi.Osborne yumuşasa da, öfkesi olmasa bile davranışları soğuklaştı. “Ama ben mantıklı olmak için hazırlanmadım; müsrif oğulları için ellerinde olmayan parayı ödemek zorunda olan erkekler mantıklı değildir. Onları düşündüğümde beni aştığını gördüğüm, senin gidip yaptığın iki şey var; zavallı annen seni çok fazla düşünürken eğer isteseydin onu hoşnut ve memnun edebilecekken kolejde kendini aptal durumuna düşürdün ve evet! Diğer şeyin ne olduğunu söylemeyeceğim.”

Osborne, babasının, gizli evliliğini keşfetmiş olduğu düşüncesiyle neredeyse nefes nefese kalarak, “Bana söyleyin, efendim,” dedi, ama babası, Osborne’un ne kadar çabuk mirasa konacağını hesaplayan faizcileri düşünüyordu.

Toprak Sahibi, “Hayır!” dedi. “Ne bildiğimi biliyorum; ve bunu nasıl bildiğimi söylemeyeceğim. Sadece şunu söyleyeceğimarkadaşların artık onu gördükleri zaman iyi bir parça keresteyi senin ya da benim, eğer seni açlıktan kurtaracaksa, senin nasıl beş paundu kazanabileceğini bildiğimizden daha iyi bilmeyecekler. Şimdi Roger var hiç birimiz onun hakkında gürültü patırtı yapmadık; ama şimdi bursunu alacak ve biz onun akıllı olduğunu anlamadan önce, onun bir piskopos, rekör ya da öyle bir şey olacağına garanti vereceğim seni düşünmekle çok fazla uğraşmışız. “Biz” derken aklıma ne geldiğini bilmiyorum aniden sesini alçaltarak bu şekilde “biz” dedi bir ses değişikliği bu kadar üzüntülü olabilirdi. “Ben” demem gerekirdi; bu dünyada artık sadece “ben” olacağım.”

Sandalyesini devirerek ve onu kaldırmak için durmayarak, ayağa kalktı ve aceleyle odadan çıktı. Oturan ve gözlerini elleriyle kapatan Osborne, bir süredir böyle durduğu için gürültüye baktı, aceleyle ayağa kalktı ve babasının arkasından hızla çıktı. Sadece, oraya ulaştığı zaman çalışma odasının kapısının içerden kilitlendiğini duyacak kadar hızlıydı.

Osborne, kederli ve üzgün olarak yemek odasına döndü. Ama o, bir düşünceyi ortaya çıkarabilen alışılmış geleneklerin atlanmasına karşı her zaman duyarlıydı; ve hatta ağırlaşan kalbiyle bile düşen sandalyeyi kaldıracak ve onu masanın arkasındaki yerine koyacak kadar dikkatliydi. Sonra, Robinson’u çağırmak için zili çalmadan önce, dokunulmuş oldukları görünsün diye tabakları karıştırdı. Robinson, peşinde Thomas’la içeri girince Osborne, babasının iyi olmadığını ve çalışmaya gittiğini söylemesi gerektiğini düşündü. Kendisi tatlı istemiyordu ama oturma odasına bir fincan kahve istiyordu. Yaşlı kâhya, Thomas’ı dışarı gönderdi ve sırdaş gibi Osborne’a yaklaştı.

“Bay Osborne, efendimin yemekten önce kendinde olduğunu zannetmiyorum. Ve bu yüzden onun için bahaneler ileri sürdümbunu yaptım. Ateş hakkında Thomas’la konuştu, efendim. Bu, eğer hastalık nedeniyle her zaman göz yummaya hazır olduğum bir şey değilse, hiç katlanabileceğim bir şey değildi.”

Osborne, “Babam neden Thomas’la konuşmasın?” dedi. “Ama belki de öfkeyle konuştu; çünkü eminim o iyi değildi.”

“Hayır, Bay Osborne, öyle değildi. Ben kendim öfkeliydim; bana, benim yaşımdaki birisi için iyi bir sağlık bahşedildi. Üstelik öfke, Thomas için iyi bir şey. Bir miktar öfkeye ihtiyacı var. Ama bu doğru taraftan gelmelive bu, benim, Bay Osborne. Yerimi biliyorum ve yaşayan herhangi bir kâhya gibi haklarımı ve görevlerimi biliyorum. Ve Thomas’ı azarlamak benim görevim, efendimin değil. Efendim, “Robinson! Thomas’la ateşi bırakması konusunda konuşmalısın,” demeli ve şimdi bu mesele için yaptığım gibi ben de bunu ona bildirmeliyim. Ama daha önce söylediğim gibi, zihinsel olarak üzüntülü olduğunu ve vücutça sağlığının bozuk olduğunu söyleyerek efendim için bahaneler buldum. Kuşkusuz, daha mutlu ortamlarda yapmam gerektiği gibi, uyarıda bulunmak için ortaya çıkmadım.”

Osborne, kâhyanın anlattığı ve yarısını bile dinlemediği uzun hikâyeden bunalarak, “Robinson, gerçekten bunların büyük bir saçmalık olduğunu düşünüyorum,” dedi. “Babamın seninle ya da Thomas’la konuşmasının bu dünyada ne önemi olabilir? Bana, oturma odasına kahve getir ve Thomas’ı azarlamak konusunda canını sıkma.”

Robinson, şikâyetlerine saçmalık denmesine gücenerek uzaklaştı. Thomas'ı azarlarken arada kendi kendine mırıldanıyor ve şunu söylüyordu: "Zavallı bayan gittiğinden beri işler çok değişti. Efendimin bunu hissedip hissetmediğini merak etmiyorum; çünkü ettiğinden eminim. O, bir kâhyanın durumu için her zaman saygı duyan bir hanımefendiydi ve onun nasıl incineceğini anlayabilirdi. Hiçbir zaman incelikli düşüncelerini saçmalık diye nitelemezdibunu yapmazdı; Bay Roger da yapmazdı. O, neşeli bir genç beyefendi değil. Ayrıca, eve kirli, kaygan yaratıklar getirmekten çok hoşlanıyor; ama düşüncelerinde incinen bir adam için her zaman nazik bir sözü vardır. O, Toprak Sahibi'ni destekleyerek, onun inatçı ve ters olmasını engellerdi. Gerçekten Bay Roger'ın burada olmasını istiyorum."

Zavallı Toprak Sahibi, üzüntü ve öfkeyle, evin içindeki günlük yaşamını, bir sincabın kafesin içinde dönüp durarak şaşkına döneceği gibi sıkıntı ve kaygılarını kafasında evirip çevirerek; giderek daha fazla zaman geçirdiği kirli, kasvetli çalışma odasına kapandı. Yevmiye defterleri ile defteri kebirleri çıkarmıştı ve kira bedellerini hesaplıyordu ama her defasında toplamlar farklı çıkıyordu. Toplamlar konusunda çocuk gibi ağlayabilirdi; yorulmuş, yıpranmış, kızgın ve hayal kırıklığına uğramıştı. En sonunda kitapları çarparak kapattı.

"Yaşlanıyorum," dedi, "Ve kafam eskiden olduğu kadar açık değil. Sanırım, çektiğim üzüntü beni bu yüzden sersemletti. Hiçbir zaman övünç kaynağı olmadım ama beni çok fazla düşünürdüTanrı onu kutsasın! Kendime aptal dememe hiçbir zaman izin vermedi; ama tüm bunlara rağmen aptalım. Osborne' un bana yardım etmesi lazım. Onun eğitimine yeteri kadar para harcandı; ama bunun yerine bir züppe gibi giyinerek aşağı iniyor ve hiçbir zaman borçlarını nasıl ödeyeceğimi düşünmek için kafasını yormuyor." Toprak Sahibi, kendi nüktesine üzgün bir şekilde gülümseyerek, "Ona hayatını bir dans ustası olarak kazanmasını söylemeliyim," dedi. "Onlardan biri gibi giyinmişti. Ve parayı nasıl harcadığını kimse bilmiyor! Belki de Roger bir gün, peşinde bir yığın alacaklıyla gelir hayır, o yapmaz, Roger yapmaz o, yavaş olabilir ama sebatkârdır. İyi Roger. Burada olmasını isterim. En büyük oğlum değil ama mirastan pay alabilir ve bu yorucu hesapları benim için yapabilir. Roger'ın burada olmasını isterim!"

23.Osborne Hamley Durumunu Değerlendiriyor

Osborne, oturma odasında tek başına kahvesini içti. Davranışından sonra o da çok mutsuzdu. Durumunu gözden geçirerek şöminenin önünde ayakta durdu. Babasının, hazır para için ne kadar zor durumda olduğunun tam olarak farkında değildi. Toprak Sahibi, bu konuyla ilgili olarak onunla öfkelenmeden hiç konuşmamıştı; onun dağınık, tutarsız cümlelerinden bir çoğu bunların bir çoğunun tutarsız görünmesine rağmen gerçekte kendi temelleri vardı oğlu tarafından hırsın abartılması olarak görülüyordu. Ama Osborne'un yaşındaki bir genç için kendini sürekli olarak beş paundluk bir para için engellenmiş hissetmek, yeterince rahatsız ediciydi. Malikâne'deki cömert, neredeyse lüks masanın temel gereksinimleri araziden gelirdi; böylece ev halkı söz konusu olduğunda yoksulluk görüntüsü yoktu. Osborne evde mutlu olduğu sürece istediği her şeye sahipti, ama başka bir yerde karısı vardı onu sürekli olarak görmek istiyordu ve bu, yolculuk etmeyi gerektiriyordu. O zavallı şey! Desteklenmeliydi. Yolculuklar ve Aimée'nin mütevazi isteklerinin parası nereden gelecekti? Osborne'un aklındaki bilmece şimdi buydu. O kolejdeyken, Roger yüz paunddan azıyla yetinmek zorundayken, onun ödeneği Hamley mirası üç yüz paunddu. Bu yıllık miktarların ödenmesi, Toprak Sahibi'ne büyük miktarda sıkıntı vermişti. Ama o bunu sadece geçici bir zorunluluk olarak görmüştü; belki de mantıksızca öyle düşünmüştü. Osborne, büyük şeyler yapacaktı; büyük şereflere erişecekti; bir üniversite bursu kazanacaktı; eski bir soydan olan bir mirasçıyla evlenecekti; Malikâne'deki bir çok boş odadan bazılarında yaşayacaktı ve ilerde onun olacak olan araziyi yönetirken Toprak Sahibi'ne yardım edecekti. Roger, bir rahip olacaktı; sebâtkar, yavaş Roger, sadece buna uygundu ve o daha hareketli, maceralı bir hayatı tercih ederek Kiliseye girmekten vazgeçince, Roger, başka bir şey olacaktı; o yararlı ve pratikti. Osborne'nun titizliğiyle ve (sahte) dehasıyla uzak durduğu tüm işleri yapmaya uygundu. Böylece onun en büyük oğul olması iyiydi, çünkü dünyada hiçbir zaman mücadele etmeyecekti; onun bir mesleğe sahip olması taş bir bloğu usturayla kesmeye benzerdi! Ve şimdi Osborne buradaydı, evde yaşıyordu ama başka bir yerde olmayı özlüyordu. Gerçekte ödeneği durmuştu; aslında son bir iki yıldır zamanında yapılan ödemeyi annesinin çabalarına borçluydu. Paranın şu anki kesilmesi konusunda ne baba, ne de oğul bir şey söylememişti; para konusu onların arasında çok

yaralayıcı bir meseleydi. Ara sıra Toprak Sahibi, ona bir on paund fırlatırdı o kadar; ama o verilirkenki bastırılmış homurtu çeşidi ve bu çeşit hediyeleri ne zaman alacağı konusundaki tüm belirsizlik, onun alınışına bağlı olan herhangi bir hesaplamayı, artan bir şekilde muğlak ve belirsiz kılardı.

Osborne, şöminenin önünde, sırtı parlayan ateşe dönük dururken, kahvesi, nesillerdir Malikâne'ye ait olan, nadir, eski bir Çin porseleninde getirilmişti. Osborne'un ancak başarısız olabileceği yemeğini bitirmiş otururken, "Bir geliri güvence altına almak için ne yapabilirim?" diye düşündü. İnsan, lüksün sınırındaki rahatlığın ortasında duran bu zarif genç adamın, o tek büyük sorunu aklında evirip çevirmesi gerektiğini hiç düşünemezdi; ama öyleydi. "Şu anda bir geliri güvence altına almak için ne yapabilirim? İşler şu andaki gibi gidemez. Kendim Kilise' ye veya Lincoln Oteli'ne girsem bile, iki ya da üç yıl desteğe ihtiyacım olacak. Orduda yapılan ödemeyle yaşamam olanaksız; üstelik o işten nefret ediyorum. Gerçekte bütün mesleklerde kötü yanlar vardıkendimi şimdiye kadar duyduğum bir mesleğin üyesi olarak düşünemiyorum. Belki de ben "emir almaya" başka şeylerden daha uygunumdur; ama insanın söylemek istediği bir şey olsa da olmasa da haftalık vaazları yazmak zorunda kalmak ve belki de sadece kibarlık ve eğitimde aşağıda olan insanlarla ilgilenmeye mahkûm olmak! Yine de, zavallı Aimée'nin paraya ihtiyacı var. Dawson'un yollamakta ısrar ettiği et parçaları, av eti ve tatlılarla dolu olan buradaki akşam yemeklerimizi, Aimée' nin iki küçük koyun pirzolasıyla karşılaştırmaya dayanamıyorum. Yine de, eğer babam, bir Fransız kadınla evlendiğimi bilseydi ne derdi? Şu anki ruh hâlinde, eğer mümkün olsaydı beni mirastan mahrum ederdi; ve onunla, benim katlanamayacağım bir şekilde konuşurdu. Üstelik de Romalı Katolik! Evet, bundan pişman değilim. Bunu tekrar yapardım. Eğer annemin sağlığı iyi olsaydıhikâyemi işitebilseydi ve Aimée'yi tanıyabilseydi! Bunu sır olarak saklamalıyım; ama parayı nereden alacağım? Parayı nereden alacağım?"

Sonra aklına şiirleri geldionlar satılır ve ona para getirir miydi? Milton'a rağmen getirebileceklerini düşündü; sonra odasından yazılarını getirmeye gitti. Yapabildiği kadar halkın görüşünü temsil etmek için, eleştirel bir gözle onları incelemeye çalışarak ateşin yanına oturdu. Bayan Heman'nın günlerinden beri tarzını değiştirmişti. Şiirsel yeteneğinde temel olarak taklitçiydi; ve son zamanlarda popüler olan bir sone yazarının izinden

gidiyordu. Şiirlerini gözden geçirdi: Onlar neredeyse hayatının otobiyografik bir dönemiyle eşdeğerdiler. Onları sıraya koyunca şu hâle geldiler:

Aimée'ye, Küçük Bir Çocukla Yürümek.

Aimée'ye, Çalışırken Şarkı Söylemek.

Aimée'ye, Aşkımı anlatırken benden uzaklaşıyor.

Aimée'nin İtirafı.

Aimée'nin Umutsuzluğu.

Aimée'min Yaşadığı Yabancı Ülke.

Düğün Çanları.

Eş.

Son soneye geldiğinde, kâğıt tomarını yere koydu ve düşünmeye başladı. "Eş." Evet ve Fransız bir eş; bir Romalı Katolik eşve ayinde olduğu söylenebilecek bir eş! Babası hem toplu hem de bireysel olarak Fransızlar'dan nefret ederdi kollektif olarak, krallarını öldüren ve her çeşit kanlı olayı gerçekleştiren gürültülü acımasız vahşiler gibi görürdü bireysel olarak, "Boney"[49] ve bundan yirmi beş yıl önce Toprak Sahibi gençken ve izlenim edinebilecek durumdayken her yerde dolaşmış olan "Johnny Crapaud''un" çeşitli karikatürleri tarafından temsil edilenler gibi görürdü. Bayan Osborne Hamley'in içinde yetişmiş olduğu din biçimi için, Katoliklerin serbest kalmasının[50] bazı siyasetçiler tarafından konuşmaya başlandığını ve İngilizler'in çoğunluğunun iç karartıcı homurtusunun, bunun temel fikrinin, uğursuz bir tehditle yükseldiğini söylemek yeterliydi. Toprak Sahibi'nin önünde böyle bir ölçüden fazla bahsetmek, Osborne' un iyi bildiği gibi, boğanın önünde kırmızı bayrak sallamak gibiydi.

Ayrıca Aimée, İngiltere'nin tam kalbinde örneğin Warwickshire'da konuşulmayan, karşılaştırılmayan İngiliz ebeveynden doğma lütufuna sahip olsaydı ve hiçbir zaman papazları, ayini, günah çıkarmayı, Papa'yı ya da

Guy Fawkes’i işitmeseydi; ama hiçbir zaman aynı fikirde olmayanların toplandığı yerin ya da Katolik şapelinin dışını görmeden İngiltere Kilisesi’ nde doğmuş, vaftiz edilmiş ve yetişmiş olsaydıbütün bu avantajlara rağmen, ücretlerin üç ayda bir ödendiği, bir ay önceden uyararak işten çıkarıldığı ve işsizlik parası çaya ve şekere yeten bir çocuk bakıcısı (İngilizce’de “bone”[51] kelimesinin karşılığı neydi? Çocuk bakıcısımürebbiye zorlukla icat edilmiş bir kelimeydi) olarak, babasının eski atalarına ait gururu için zorlukla atlatabileceği, büyük bir şok olacaktı.

Osborne, “Eğer onu görseydi!” diye düşündü. “Eğer bunu yapabilseydi!” Ama eğer Toprak Sahibi, Aimée’yi görseydi; aynı zamanda onun İngilizce’yi sevimli bir aksanla konuştuğunu da işitecekti bozuk konuşmasıyla İngiliz diliyle, onu Fransız kalbiyle[52] sevdiğini itiraf ederken, kocası için değerliydi ve Toprak Sahibi, Fransızlar’dan nefret etmesiyle gururlanırdı. “O, babama, sevgili, tatlı, uysal bir kız verecektieğer onu kabul etseydi, bu evdeki boşluğu doldurmak için herhangi bir kimse kadar çalışacaktı; ama onu kabul etmeyecek; hiçbir zaman etmeyecek; ve onu tanıma şansına sahip olmayacak. Yine de bu sonelerde ona “Lucy”[53] dersem; ve onlar büyük bir etki yaparsa Blackwood ve Quarterly’de[54] övülürse ve bütün dünya, yazarı bulmak için coşacak. Ona sırrımı anlatacağım eğer başarılı olursam yapabilirim sanırım o zaman Lucy’nin kim olduğunu soracak ve o zaman her şeyi anlatırım. Eğer“eğerlerden” ne kadar nefret ediyorum. “Eğer ben olsam “eğerleri” kaldırırım.” Hayatım “ne zamanlar” üzerine kuruldu; ve onlar önce “eğer” hâline dönüştü ve sonra da yok oldu. Onlar, “Osborne, şeref listesine girdiği zaman” ve sonra “eğer Osborne” gibi şeylerdi ama sonra tümüyle başarısızlık hâline geldiler. Aimée’ye, “annem seni gördüğü zaman” dedim ve şimdi onun gerçekleşmesi için çok zayıf bir olasılıkla, “eğer babam onu görseydi” diyorum.” Böylece akşam saatlerini bu tip hayallerle geçirdi. Aniden, doğrudan doğruya onlar için para almayı ümit ederek ve eğer başarılı olursa babasını kendine hayran bırakacağı konusunda gizli bir hayalle, şiirlerinin kaderini bir yayıncıyla denemeye karar verdi.

Roger eve geldiğinde Osborne, bir gün bile geçirmeden kardeşine planlarını anlattı. Hiçbir şeyi Roger’dan uzun süre saklamazdı; karakterinin kadınsı tarafı, onun her zaman bir sırdaşa ve alabileceği kadar sempatiye gerek duymasına neden olurdu. Ama Roger’ın düşüncelerinin Osborne’un

hareketleri üzerinde hiçbir etkisi yoktu ve Roger bunu çok iyi biliyordu. Böylece Osborne, “Kafamdaki bir plan için tavsiyene ihtiyacım var,” diye başladığında Roger şöyle cevap veriyordu: “Birisi bana, Wellington Dükü’nün bir özdeyişinin, “eğer uygulamaya koyamayacaksa hiçbir zaman tavsiye vermemek” olduğunu söyledi; şimdi bunu yapamam; ve sen biliyorsun ki, sana söylediğim zaman tavsiyeme uymayacaksın.”

“Her zaman uymadığımı biliyorum. Sadece benim fikrime uymadığı zaman değil. Sen benim evliliğimin gizli olması konusunu düşünüyorsun; ama her koşulda haklı değilsin. Eğer borçlarım konusundaki bu kavga; sonra annemin hastalığı ve ölümü olmasaydı, bunu ne kadar çok yapmak istediğimi biliyorsun. Şu anda senin, babamın ne kadar değiştiği ne kadar rahatsız edici hâle geldiği! konusunda bir fikrin yok. Bir hafta evde kalana kadar bekle! Robinson, Morganonların hepsi için aynı; ama en kötüsü benimle.”

Roger, “Zavallı adam!” dedi; “Korkunç bir şekilde değişmiş göründüğünü düşünüyordum: Çekingenleşti ve yüzünün rengi değişti.”

“Çünkü eskiden yaptığı hareketin yarısını ancak yapıyor, bu yüzden hayret etmemeli. Eskiden, onun için ilginç gelen yeni işlere başlayan bütün adamları gönderdi; ve bir gün kır at onunla beraber tökezlediği ve neredeyse onu fırlattığı için onu sürmüyor; ama yine de onu satmıyor ve makul hareketin olması gerektiği şekilde yeni bir tanesini almıyor. Böylece, o sürekli paradan ve masraflardan bahsederken iki tane birbirini yiyen yaşlı at bulunuyor ve bu, beni, şu an söyleyeceğim şeye getiriyor. Ümitsiz şekilde paraya ihtiyacım var ve bu yüzden şiirlerimi topluyorum arasından zararlı olanları çıkarıyorum, biliyorsun gerçekten üzerlerinden tamamen eleştirel olarak geçiyorum. Deighton’un onları yayınlayacağını düşünüp düşünmediğini bilmek istiyorum. Biliyorsun, Cambridge’de bir adın var; ve eğer sen önerirsen onun bunlara bakacağını zannediyorum.”

Roger, “Deneyebilirim,” dedi; “Ama korkarım onlardan fazla bir şey alamazsın.”

“Fazla bir şey beklemiyorum. Ben yeni birisiyim ve adımı tanıtmam lazım. Yüz paunda memnun olmam lazım. Yüz paundum olsa kendim bir şey yapmaya başlarım. Engelleri aşmaya çalışırken yazılarımla kendime ve

Aimée'ye bakabilmeliyim; ya da en kötüsü olursa, yüz paund bizi Avustralya'ya götürür."

"Avustralya! Neden Osborne, orada ne yapabilirsin? Ve babamı bırakacaksın! Eğer sağlayacağın yarar buysa, hiçbir zaman yüz paund bulmamanı ümit ediyorum! Çünkü Toprak Sahibi'nin kalbini kıracaksın."

Osborne mahzun bir şekilde, "Bu bir kere yapılmalı," dedi, "Ama bu şimdi olmayacak. Bana kuşkuyla bakıyor ve benimle konuşmaktan çekiniyor. Beni, bu çeşit bir şeyi görmek ve hissetmek için yalnız bırakıyor. Bana sahip olduğum yetenekleri veren, bu yüzeysel şeylerden olan etkilenme; bana öyle geliyor ki, benim ve eşimin ekmeği de buna bağlı. Babamla olan ilişkilerimi sen de kısa zamanda kendin göreceksin."

Roger, bunu kısa sürede gördü. Babası yemek zamanlarında kendi adına yeterince dertli ve kaygılı olan Osborne' nun bozmak için uğraşmadığı bir sessizlik alışkanlığına kapılmıştı. Baba ve oğul beraber oturuyordu ve durumla ilgili olan tüm gerekli konuşmaları yeterince uygar bir şekilde yapıyorlardı; ama ilişkileri bitince ve ayrılınca ikisi de rahatlıyordubaba, yeterince gerçek ve derin olan üzüntüsü, hayal kırıklığı ve Osborne'nun para toplamak için attığı gerçek adımlar konusundaki bilgisizliği yüzünden, aklında abarttığı oğlundan gördüğü zarar konusunda, kara kara düşünüyordu. Eğer faizciler, pazarlıklarını yaparken babasının yaşaması ya da ölmesi şansını hesaplamışlarsa da, Osborne sadece, onu Cambridge'deki tüm otoriter taleplerden kurtarmak, Aimée'yi Alsace'daki evine gitmek amacıyla izlemek ve sonunda da evlenmek için gerekli olan parayı ne kadar çabuk ve ne kadar kolay alabileceğini düşünmüştü. Üstelik Roger, hiçbir zaman ağabeyinin eşini görmemişti; gerçekten sadece tavsiyesinin hiçbir işe yaramayacağı durumda her şeye karar verildikten sonra Osborne'nun tam güvenini sağlamıştı. Ve şimdi bu zorunlu ayrılıkta Osborne'un tüm düşüncesi, aklının hem şiirsel hem pratik yanı, yalnız günlerini, kocasının bir daha ne zaman yanına geleceğini merak ederek çiftlik evi pansiyonlarında geçiren küçük eşiyle meşguldü. Bu kadar ilgi çekici bir konuyla belki de onun bilinçsiz olarak babasını ihmal etmesine şaşmamak gerek; ama bu, o zaman aynı şekilde üzücüydü ve sonuç olarak pişmanlık vericiydi.

Roger o ilk akşam, babasının yarı aralık bıraktığı çalışma odası kapısını nazikçe iterek, “İçeri gelip sizinle bir pipo içebilir miyim, efendim?” dedi.

Toprak Sahibi, hâlâ kapıyı ona karşı tutarak ama yumuşayan bir tonda konuşarak, “Bu hoşuna gitmez,” dedi. “Kullandığım tütün genç adamların hoşuna gitmez. En iyisi git ve Osborne’la sigara iç.”

“Hayır. Sizinle oturmak istiyorum ve oldukça kuvvetli bir tütüne dayanabilirim.”

Roger içeri daldı. Babasının direnci yavaşça ona yol veriyordu.

Toprak Sahibi neşesiz bir şekilde, aynı zamanda oğluna kısa kehribar ağızlıklı bir pipo uzatarak, “Elbiselerini kokutacak. Kendini hoş bir hâle getirmek için Osborne’nun kokularından ödünç almak zorunda kalacaksın,” dedi.

Onun üzerindeki oymaya bakarak, “Hayır. Benim bir kilise bekçim var. Baba, benim bunun gibi bir taş bebek kafasına katlanacak bir çocuk olduğumu mu düşünüyorsunuz?” dedi.

Toprak Sahibi bunu göstermeyi seçmese de kalbinde hoşnut olmuştu. O sadece, “Almanya’dan döndüğünde Osborne bana getirmişti. Üç yıl önceydi,” dedi. Bir süre sessizlik içinde pipolarını içtiler. Ama tek bir kelime bile söylenemese de, oğlunun gönüllü arkadaşlığı, Toprak Sahibi’ni çok yatıştırıyordu.

Yaptığı bir sonraki konuşma, onun düşüncelerinin yönünü gösteriyordu. Gerçekte kelimeleri, her zaman içinden şimdiki anın göründüğü şeffaf bir ortamdı.

Tekrar piposunun dumanını üflerken, “Bir erkeğin hayatının önemli anları üç senede bir gelir ve giderbunu keşfettim,” dedi. Roger, bu su götürmez gerçeğe karşı vereceği cevabı aklından geçirirken, Toprak Sahibi yine pipo içmeyi bıraktı ve konuştu.

“Galler Prensi’nin Kral naibi olacağı konusundaki bütün o yaygarayı hatırlıyorum sanırım bir gazetede kralların ve vârislerinin kötü ilişkileri

olduğunu okudum.[55] Osborne o zaman oldukça küçük bir çocuktu. Eskiden beyaz arabayla giderken benimle gelirdi;beyaz araba dediğimiz midilliyi hatırlamıyorsun, değil mi?”

“Hatırlıyorum; ama o günlerde onu büyük bir at olarak düşünüyordum.”

“Ah! Çünkü, biliyorsun, sen o zaman küçük bir çocuktun. O zaman ahırda yedi atım vardıçiftlik atlarını saymıyorum. O zaman ilgi gösterdiğimi hatırlamıyorum, biliyorsunonun her zaman nazik olması hariç. Ama Osborne ne kadar güzel bir çocuktu! Her zaman siyah kadife giyerdibu züppelikti ama bu benim yaptığım bir şey değildi ve eminim iyi bir şeydi. Şimdi o yakışıklı bir kişi ama güneş ışığı, yüzünden çekilmiş.”

Roger, ağabeyinin duygularının onaylandığını düşünerek, “Bu para ve size verdiği tedirginlik konusunda çok fazla sıkıntılı,” dedi.

Toprak Sahibi, piposunu ağzından çıkararak ve çanağını ocağın çıkıntısına onu parçalara ayıracak kadar hızlı vurarak, “Hayır, değil,” dedi. “Öyle! Ama zararı yok! Roger, onun öyle olmadığını söylüyorum! Para konusunda hiç sıkıntı duymuyor. Eğer sen en büyük oğulsan ve vârissen Yahudiler’den para alman kolay. Sadece, “Baban kaç yaşında, felç ya da kriz geçirdi mi?” diye sorarlar ve karar verilir. Sonra bir yer hakkında etrafı kolaçan etmek için gelirler ve keresteyi ve araziyi incelerlerondan konuşmayalım; yararı yok Roger. O ve ben uyumlu değiliz ve bana öyle geliyor ki sadece Yüce Tanrı bizim için doğru olanı bilir. Onun hakkında bu kadar keskin olmamın nedeni, onun en sonunda annesini ne kadar üzdüğünü düşünmektir. Ve yine de onun içinde büyük miktarda iyilik var! Eğer aklını bir şeye verirse, hızlı ve akıllıdır. Sen her zaman yavaşsın; Rogerbütün hocaların böyle derdi.”

Roger biraz güldü:

“Evet; okulda yavaşlığımla ilgili bir takma adım var,” dedi.

Toprak Sahibi teselli ederek, “Zararı yok!” dedi. “Eminim zararı yok. Osborne kadar akıllı bir kişi olsan, sen hep kitaplar ve yazıyla ilgilenirsin. Belki de benim gibi hödük bir Toprak Sahibi’yle arkadaşlık etmeyi, onun yaptığı gibi sıkıcı bulursun. Yine de, sanırım Cambridge’de seni çok düşünüyorlar,” dedi. Bir duraklamadan sonra, “Çünkü sen iyi bir derece

kazandın; neredeyse bu haberlerin çok üzücü bir zamanda geldiğini unutuyordum.”

“Evet! Her zaman Cambridge’de yılın dereceye giren kıdemli öğrencisiyle gurur duyuyorlar. Gelecek sene hakkımdan vazgeçmem gerekecek.”

Toprak Sahibi, yararsız pipo sapını elinde tutarak oturdu ve korları seyretti. En sonunda alçak sesle, sanki bir dinleyicisi olmasından korkarak, “Eskiden, o Londra’dayken, ona yazar ve evden haberler verirdim. Ama şimdi ona hiçbir mektup ulaşmayacak! Ona hiçbir şey ulaşmaz.”

Roger söze girdi.

“Tütün kutusu nerede baba? Sana yeni bir pipo doldurayım!” ve bunu yaptığı zaman babasına doğru eğilip, yanağını okşadı. Toprak Sahibi başını salladı.

“Daha eve yeni geldin oğlum. Bugünlerde nasıl olduğumu bilmiyorsun! Robinson’a sor Osborne’a sormana izin vermem, bunu kendine saklaması lazım ama hizmetçilerden herhangi biri benim öncekiyle aynı adam olmadığımı söyleyecektir. Eskiden iyi bir efendi sayılırdım ama şimdi o geçmişte kaldı! Bir zamanlar Osborne küçük bir çocuktu ve bir zamanlar annesi yaşıyordu ve bir zamanlar ben iyi bir efendiydim, iyi bir efendi evet! Hepsi şimdi geçmişte kaldı.”

Piposunu aldı ve yeniden içmeye başladı Roger da, birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, bazı Cambridgeli adamların av sahasındaki talihsizliği ile ilgili uzun bir hikâyeye başladı. Bunu, o kadar mizahi şekilde anlattı ki, Torak Sahibi içten bir şekilde güldü. Yatmak için kalktıklarında babası, Roger’a şunu söyledi:

“Evet, iyi bir akşam geçirdiken sonunda buna sahip oldum. Ama belki senin için öyle değildi; çünkü ben iyi bir arkadaş değilim, biliyorum.”

Roger, “Bundan daha mutlu bir akşamı ne zaman geçirdim bilmiyorum, baba,” dedi. Mutluluğunun nedenini bulmaya uğraşmasa da içtenlikle konuşuyordu.

24.Bayan Gibson’un Küçük Akşam Yemeği

Bütün bunlar Roger’ın, Bayan Browningler’de Molly ve Cynthia ile ilk defa karşılaşmasından önce olmuştu; ve Cuma günü Bay Gibson’daki küçük akşam yemeği bunun arkasından gelmişti.

Bayan Gibson, Hamleyler’in bu akşam yemeğini hoş bulmalarını istiyordu; ve onlar da böyle buldular. Bay Gibson hem ebeveynlerinin hem de kendilerinin hatrına, iki genç adamı da seviyordu; çünkü onları çocukluklarından beri tanıyordu ve Bay Gibson, sevdiği kişilere karşı dikkate değer bir şekilde anlaşmaya hazır olabilirdi. Bayan Gibson gerçekten onları buyur ettive ev sahibesindeki içtenlik olabilecek diğer kusurlara karşı çok yerinde bir örtüdür. Cynthia ve Molly, Bayan Gibson konuşmaya katılmak için yeterince istekli olduğundan, kesinlikle onlardan istediği tüm görevlere uygun olarak, ellerinden geleni yapıyor görünüyorlardı. Osborne kuşkusuz onun üzerine çok düştü ve ikisi bir süre “nazik konuşma sanatı” hâline gelen davranış kolaylığı ve sıradan düşüncelerden yararlanarak gevezelik ettiler. Kendini genç bayanların biri ya da diğerine makul göstermek zorunda olan Roger, Bay Gibson’un, ona, karşılaştırmalı kemik bilimi üzerine Lord Hollingford’un taşra doktoru arkadaşına yollamayı alışkanlık edindiği yabancı bir bilim dergisinde çıkan bir yazı hakkında anlattıklarıyla son derece ilgileniyordu. Yine de dinlerken ara sıra dikkati, ağabeyi ve Bay Gibson’un arasında yer alan Cynthia’nın yüzüne bakmaya yoğunlaşıyordu. Cynthia, devam etmekte olan hiçbir şeyle özellikle ilgilenmiyordu; ekmeğini masa örtüsünün üzerine ufalarken göz kapakları örtülüydü ve güzel uzun kirpikleri oval yanaklarının üzerinde görülüyordu. O, başka bir şey düşünüyordu. Molly tüm gücüyle ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. Aniden Cynthia başını kaldırdı ve ona baktığının farkında olmasına yol açarak, Roger’ ın istekli hayranlık bakışını yakaladı. Biraz kızardı; ama ona karşı olan açık hayranlık karşısında, ilk andaki şaşkınlıktan sonra bu şekilde yakalanmaktan dolayı olan şaşkınlığını, onun suçlamasından kurtarmak için savunmaya çevirerek saldırıya geçti.

Ona, “Bu oldukça doğru!” dedi. “Dinlemiyordum. Görüyorsunuz bilimin A’sını bile bilmiyorum. Ben bir aptal olsam bile bana o kadar sert

bakmayın!”

Roger, ne diyeceğini tam bilmeden, “Bilmiyordumeminim, sert bakmak istemedim,” diye cevap verdi.

Bayan Gibson, kızının kendi hakkındaki düşüncesinin ciddiye alınacağından korkarak, “Hem de Cynthia aptal değildir,” dedi. “Ama ben her zaman, bazı insanların bir konuda, bazılarının da diğer bir konuda yeteneği olduğunu gözlemledim. Şimdi Cynthia’nın yetenekleri, bilim ve ciddi çalışmalar için değil. Hatırlıyor musun canım, sana kürelerin kullanımını ne kadar zor öğretmiştim?”

“Evet; ve şimdi boylamı enlemden ayıramam; ve her zaman hangisinin dikey hangisinin yatay olduğunu karıştırırım.”

Annesi daha çok Osborne’a hitap ederek, “Yine de sizi temin ederim ki,” diye devam etti, “Şiir hafızası olağanüstüdür. Onun, “Chillon Mahkûmu’nu”[56] baştan sona okuduğunu işittim.”

Bay Gibson, ona, parlak karşılıklı anlayış bakışlarından birini gönderen Cynthia’ya gülümseyerek, “Onu dinlemek oldukça sıkıcı olacaktır,” dedi.

“Ah, Bay Gibson daha önce sizin şiirsel bir ruhunuzun olmadığını görmüştüm; ve Molly de sizin çocuğunuz. Derin kitaplar okuyorgerçekler ve şekiller hakkında; zaman geçtikçe entelektüel bir kadın olacak.”

Molly kızararak, “Anne,” dedi, “Onun içinde arıların değişik hücrelerinin şekilleri olduğu için bunun derin bir kitap olduğunu düşünüyorsun! Ama o kadar derin değil. Çok ilginç.”

Osborne, “Zararı yok, Molly,” dedi. “Kadınların entelektüel olmasından yanayım.”

Roger, “Ve ben, söylediğiniz şeydeki ayrımcılığa karşıyım,” dedi. “Bu derin değil, bu yüzden çok ilginç. Şimdi, bir kitap hem derin hem ilginç olabilir.”

Bayan Gibson, “Eğer siz mantık konuşmaya ve Latince kelimeler kullanmaya başlayacaksanız sanırım bizim için odadan çıkma zamanı geldi,” dedi.

Cynthia, “Yenilmişiz gibi kaçmayalım, anne,” dedi. “Mantık olmasına rağmen, ben Bay Roger Hamley’in şimdi ne dediğini bir kerede anladım; ve Molly’nin bazı kitaplarını okudum; derin olsa da olmasa da onları bugünlerde “Chillon Mahkûmu’nu” düşünmekten daha fazla ilginç buldum. En sevdiğim şiir olan Johnnie Gilpin[57] için yer açmak amacıyla Mahkûmu yerinden çıkardım.”

Kızlar onun peşinden yukarı çıkarken Bayan Gibson, “Nasıl böyle aptalca konuşursun Cynthia!” dedi. “Aptal olmadığını biliyorsun. Entelektüel bir kadın olmak iyi değil; çünkü nazik insanlar bu çeşit kadınları sevmez; ama kendini küçülttün ve benim Byron’u sevdiğin konusunda ve şairler ile şiir konusunda söylediğim her şeye karşı çıkarakOsborne Hamley gibi tüm insanlara da karşı çıktın.”

Bayan Gibson onun için oldukça üzüntüyle konuştu.

Cynthia, “Ama anne,” diye cevap verdi, “Ben ne aptalım ne de değilim. Eğer öyleysem buna sahip olma hakkım var; eğer değilsem, şaka yaptığımı anlamıyorsa o bir aptal.”

Bayan Gibson bu konuşmayla biraz şaşırarak ve aydınlatıcı bir ekleme yapmak isteyerek, “Peki,” dedi.

“Sadece, eğer o bir aptalsa, onun düşüncesinin benim için bir değeri yok. Böylece ne olursa olsun, onun bir önemi yok.”

“Saçmalıklarınla beni gerçekten rahatsız ediyorsun, çocuğum. Molly senden yirmi kat daha değerli.”

Cynthia, Molly’nin elini tutmak için dönerek, “Sana tamamen katılıyorum, anne,” dedi.

Bayan Gibson hâlâ kızgın olarak, “Evet; ama olması gerekmiyor,” dedi. “Sahip olduğun üstünlükleri düşün.”

Molly, “Korkarım entelektüel olmaktansa aptal olmayı tercih ederim,” dedi; çünkü bu terim onu biraz rahatsız etmişti ve rahatsızlığı hâlâ sürüyordu.

“Sus; işte geliyorlar: Yemek odasının kapısının kapandığını işittim! Senin bir entelektüel olduğunu hiç düşünmedim, canım, bu yüzden kızgın olarak bakma.Cynthia canım, o güzel çiçekleri nereye koydun onlar anemon değil miydi? Onlar cildine çok uyuyor.”

Cynthia, “Gel, Molly, bu kadar ciddi ve düşünceli durma,” diye bağırdı. “Annemin bizim gülmemizi ve yumuşak başlı olmamızı istediğini anlamıyor musun?”

Bay Gibson akşam turu için dışarı çıkmak zorundaydı; ve genç adamlar sevimli oturma odasına gelmekten çok mutluydular. Parlak, küçük odun ateşi; böyle küçük bir grup olunca şöminenin önüne çekilebilecek rahat koltuklar; iyi huylu ev sahibesi; sevimli makul kızlar. Roger, Cynthia’nın bir el işiyle oynayarak durduğu köşeye yürüdü.

“Yakında Hollingford’da bir yardım balosu olacak, değil mi?” diye sordu.

“Evet; Paskalya zamanı, Salı günü,” diye cevap verdi.

“Gidiyor musunuz? Sanırım gidiyorsunuz.”

“Evet; annem, Molly ve beni götürecek.”

“Çok hoşunuza gidecekberaber mi gideceksiniz?”

Bu küçük konuşma sırasında ilk defa ona baktıgözlerinde gerçek dürüst hoşlanma duygusu parlıyordu.

“Evet; beraber gitmek olaydan zevk almamızı sağlar. O olmadan sıkıcı olur.”

“O zaman iyi arkadaş mısınız?” diye sordu.

“Hiçbir zaman herhangi bir kimseyi çok sevmem gerektiğini düşünmedimbir kızı demek istiyorum.” Kalbinin tüm sadeliğiyle son koşulu

söyledi; ve Roger bunu tüm sadeliğiyle anladı. O biraz daha yakına geldi ve sesini biraz alçalttı.

“Bilmeyi çok istiyorum. Ben çok memnunum. Genellikle ikinizin nasıl geçindiğini merak ediyordum.”

Yine ona bakarak, “Ediyor muydun?” dedi. “Cambridge’ de mi? Molly’den çok hoşlanıyor olmalısın!”

“Evet, hoşlanıyorum. Uzun süre bizimleydi; hem de öyle bir zamanda! Onu kardeşim gibi görüyorum.”

“Ve o da senden hoşlanıyor. Onun senin hakkında konuştuğu şeylerden dolayı, seni tanıyor gibiyim.”

Bunun ölü ya da diri her şeyi içerdiğini göstermek için, “her şey” sözünü vurgulayarak, “Senin her şeyini!” dedi. Roger bir iki dakika sessiz kaldı.

“Seni söylentilerden bile tanımıyorum. Bu yüzden biraz korkuyor olmam seni şaşırtmamalı. Ama seni görür görmez bunun nasıl olması gerektiğini biliyordum; ve bu çok rahatlatıcıydı!”

Daha genç olan kardeşin alçak sesle yaptığı gizli konuşmadan kendi payını tamamen aldığını düşünen Bayan Gibson, “Cynthia,” dedi, “Buraya gel ve Bay Osborne Hamley’e şu küçük Fransız şarkısını söyle.”

“Hangisini kastediyorsun, anne? “Tu t’en repentiras, Colin?”[58] mi?”

Bayan Gibson Osborne’a gülümseyerek, “Evet; genç erkekler için böyle bir sevimli, neşeli küçük uyarı,” dedi. “Nakarat şöyle:

Tu t’en repentiras Colin,

Tu t’en repentiras,

Car si tu prends une femme, Colin,

Tu t’en repentiras.

Durumda bir Fransız eş olsaydı tavsiye çok iyi uygulanabilirdi; ama bir İngiliz eşle evlenmeyi düşünen bir İngiliz için böyle olmayacağından eminim.”

Bu şarkı seçimi çok uygunsuzdu ama Bayan Gibson bilmiyordu. Osborne ve Roger, birincinin eşinin Fransız olduğunu bilerek ve birbirlerinin bildiğinin farkında olarak iki misli mahçup hissediyorlardı. Bu arada Molly, sanki gizlice evlenen kendisiymiş gibi şaşkın durumdaydı. Ama Cynthia, kısa şarkıyı söyledi ve bunun herhangi bir uygulamasının olabileceğinden habersiz olan annesi buna gülümsedi. Osborne iç güdüsel olarak o piyanoya oturduğunda arkasında durmak için oraya gitmişti, böylece eğer gereksinme duyarsa nota sayfalarını çevirmek için hazırdı. Elleri cebindeydi ve gözlerini onun parmaklarına dikmişti; yüz ifadesi onun çok canlı bir şekilde söylediği tüm neşeli nükteli sözlerde ciddiyetle bulutlanıyordu. Roger da ciddi görünüyordu; ama ağabeyinden çok daha rahattı; gerçekte durumun utandırıcılığıyla yarı yarıya eğleniyordu. Molly’nin sıkıntılı gözleri ile kızaran rengini fark etti ve onun bu gafı gereğinden daha ciddi olarak hissettiğini gördü. Onun yanına oturdu ve yarı fısıltıyla, “Çok geç bir uyarı, değil mi?” dedi.

Molly, o öne eğilince ona doğru baktı ve aynı tonda cevap verdi, “Oh, özür dilerim!”

“Dilemen gerekmez. Bir erkek bunu uzun süre düşünmez ve kendini yanlış bir duruma sokarsa bunun sonuçlarına katlanmalıdır.”

Molly buna verecek cevap bulamadı, başını salladı ve sessizce durdu. Yine de Roger’ın duruşunu değiştirmediğini ya da elini sandalyesinin arkasından çekmediğini görebiliyordu ve onun hareketsizliğinin nedenini merak etti. Sonunda ona baktı ve bakışının piyanonun yanındaki ikilinin üzerinde olduğunu gördü. Osborne istekli bir şekilde, ciddi gözleri yumuşak bir kararlılık ifadesiyle ona bakan Cynthia’ya bir şey söylüyordu ve onun sevimli ağzı, cevap verebilmek amacıyla onun konuşmasının bitmesi için bir çeşit sabırsızlıkla yarı açıktı.

Roger, Molly’nin sözsüz sorusuna cevap olarak, “Fransa hakkında konuşuyorlar,” dedi. “Osborne bunu iyi biliyor ve biliyorsun Bayan

Kirkpatrick orada okuldaydı. Çok ilginç görünüyor; yanlarına gidelim ve ne dediklerini dinleyelim mi?"

Uygar bir şekilde bunu sormak çok iyiydi ama Molly, onun cevabını beklemesinin daha iyi olacağını düşünüyordu. Ama Roger beklemek yerine, piyanoya gitti ve ona dayanarak hafif neşeli konuşmaya katılmış gibi göründü; bu arada cesaret ettiği kadar Cynthia'ya bakarak gözlerine ziyafet çekiyordu. Molly aniden ağlamasını zor zaptedecekmiş gibi hissettibir dakika önce ona çok yakındı, çok hoş ve içten şekilde konuşuyordu; ve şimdi neredeyse onun varlığını unutmuş gibi görünüyordu. Bütün bunların yanlış olduğunu düşündü; ve bunun yanlışlığını kendisi için abarttı; "basit", "Cynthia'yı kıskanıyor", "kötü huylu" ve "bencil" kendine söylemeye devam ettiği kelimelerdi; ama bunun yararı olmadı, sonunda da baştaki kadar kötüydü.

Bayan Gibson, Molly'nin sonsuza kadar süreceğini düşündüğü şekilde, konuşulanların arasına girerdi. Onun işi, şu ana kadar karıştırmak olmuştu ve bu çok fazla hesap gerektirmişti; böylece bunlardan birisi kendini dünyaya tarafsız bir üvey anne gibi göstermek olan kendi görevlerini yapacak vakti kalmamıştı. Cyntyhia çalmış, şarkı söylemişti ve şimdi gösteri sırasını Molly'ye vermesi gerekiyordu. Cynthia'nın şarkı söylemesi ve çalması hafif ve zarifti ama doğru değildi. Kendisi o kadar büyüleyiciydi ki, yanlış akortlara ve kaçırılan notalara sadece müzik fanatikleri dikkat ederdi. Tersine, Molly'nin harika bir kulağı vardı; eğer iyi bir eğitim almış olsaydı; ve hem eğilim hem de karakterinin özenli sebatkârlığıyla doğru olmayan bir bölümün üzerinden yirmi kere geçerdi. Ama kalabalıkta çalmaktan çok utanırdı; bunu yapmaya zorlandığında performansını yoğun olarak gösterirdi ve kendi el becerisinden, herhangi birinden daha çok nefret ederdi.

Bayan Gibson, "Şimdi biraz senin çalman lazım, Molly," dedi; "Bize Kalkbrenner'in[59] o güzel parçasını çal, canım."

Molly, üvey annesine yalvaran gözlerle baktı; ama bu sadece daha çok emre benzeyen başka bir istek biçimini getirdi.

"Hemen başla, canım. Tam doğru olarak çalamayabilirsin; ve ben çok heyecanlı olduğunu biliyorum; ama tamamen arkadaşlar arasındasın."

Böylece piyanodaki küçük grubun arasında bir karışıklık oldu ve Molly şehit olmak için oturdu.

Sayfaları çevirmek için hazır olarak arkasında duran Osborne’a, “Lütfen git!” dedi. “Kendim çok iyi bir şekilde yapabilirim. Ve oh! Eğer yapabilirsen konuşma.”

Osborne, onun yalvarmasına rağmen yerinde kaldı ve ona alabildiği biraz onayı verdi; çünkü Bayan Gibson önceki ilmek sayma işinden yorularak ateşin yanındaki rahat kanepede uyuya kalmıştı; ve önce Molly’nin isteğine rıza göstererek konuşmaya başlayan Roger, Cynthia ile olan konuşmasını o kadar uygun bulmuştu ki, Molly işinin başında oturan ve ona söylediği şeylere alçak sesle verdiği cevapları yakalamakta azimli olarak yanında duran Roger’la beraber, Cynthia’nın ani bir bakışını yakalamaya çalışırken birkaç kere yerini kaybetti.

Molly, sekiz kasvetli sayfayı bitirir bitirmez aceleyle ayağa kalkarak, “İşte şimdi bitirdim,” dedi; “Ve sanırım bir daha çalmak için oturmayacağım!”

Osborne onun öfkesine güldü. Cynthia söylenen şeylere biraz katılmaya ve böylece konuşmayı genelleştirmeye başladı. Bayan Gibson her şeyde yaptığı gibi zarif bir şekilde uyandı ve konuştukları konulara o kadar kolay bir şekilde girdi ki neredeyse onları hiç uyumadığına inandırmayı başarıyordu.

25.Hollingford Telaş İçinde

Bütün Hollingford, bu sene sanki Paskalya'dan önce yapılacak çok şey varmış gibi hissediyordu. Her zaman yeni şeyler giymeyi gerektiren Paskalya günü[60], yeni kıyafetler giymeyerek kutsal şeylere saygı göstermeyenlere kızdığı varsayılan küçük kuşlardan gelen sonuçların korkusu yüzünden, Paskalya'da düzgün giyinme gerekliliği vardı. Ve bayanların çoğu daha akıllıca, küçük kuşların bu yeni giysiyi kendilerinin görmesi gerektiğini ve bu sadece bir mendil, iç etekliği ya da bir çeşit iç çamaşırı olsaydı yapmaları gerektiği gibi, bunu güvene dayalı bir şekilde kabul etmemeleri gerektiğini düşünüyorlardı. Böylece kutsal şeylere saygı, yeni bir başlık ya da yeni bir elbise istiyordu; ve bir çift Paskalya eldiveniyle zorlukla tatmin oluyordu. Bayan Rose, Hollingford'da Paskalya öncesinde genellikle çok meşgul olurdu. Sonra bu sene yardım balosu vardı. Ashcombe, Hollingford ve Coreham, yaklaşık aynı nüfusa sahip olan, bir üçgenin üç ucunda yer alan, üç komşu şehirdi. Festivalleriyle daha büyük şehirleri taklit etmek isteyerek, bu üç şehir, bölge hastahanesi yararına, sırayla her birinde yapılacak, yıllık bir balo yapmaya karar vermişti; ve bu seneki yer Hollingford'du.

Misafirperverlik için iyi bir zamandı; her durumdaki ev alabileceği kadarını almış olarak doluydu ve arabalar aylar önceden tutulmuştu.

Eğer Bayan Gibson, Osborne'a ya da o olmazsa Roger'a, onlarla baloya gelmesini veya evlerinde kalmasını sormuş olabilseydiya da eğer gerçekte "taşra ailelerinden" birinin bu önerinin çok uygun olacağı çocuklarından herhangi birini almış olabilseydi; kendi giyinme odasını zevkle misafir odası hâline dönüştürürdü. Ama bunun daha önce Ashcombe'da tanıdığı sıradan, kötü giyimli kadınlarla beraber olmaya değeceğini düşünmedi. Çünkü, onu yakışıklı ve başarılı bir genç adam ve üstelik iyi bir dansçı olarak kabul ederek, Bay Preston için odasını vermeye değebilirdi. Ama onun görülmesi gereken başka ışıkları da vardı. Evliliği sırasında Bay Preston'un ona gösterdiği misafirperverliği gerçekten ödemek isteyen Bay Gibson, yine de, ne zorunluluktan kurtulma isteğinin ne de konukseverliğin daha değerli olan duygusunun üstesinden gelemediği şekilde, içgüdüsel olarak, adamdan hoşlanmıyordu. Bayan Gibson'un ona karşı kendi eski bir

kini vardı ama öfke duygularına sahip olacak bir kişi değildi ya da misilleme yapmakta aktif değildi; Bay Preston’ dan korkuyordu ve aynı zamanda ona hayrandı. Balo salonuna bir beyefendi olmadan diyordu girmek utanç vericiydi ve Bay Gibson’un durumu belirsizdi! Bütünüyle ele alırsak,kısmen son nedenden dolayı ve kısmen de gönül alma en iyi politika olduğu için, Bayan Gibson, Bay Preston’u misafirleri olmak için davet etmek taraftarıydı. Ama Cynthia tartışılan sorunu işitir işitmezya da daha çok Bay Gibson yokken bunun tartışıldığını işittiğinde, eğer Bay Preston onların ziyaretçisi olarak gelirse baloya gitmeyeceğini söyledi. Sertlikle ya da öfkeyle konuşmadı; ama o kadar kararlıydı ki, Molly şaşkınlıkla baktı. Cynthia’nın gözlerini el işine diktiğini ve başka birinin bakışıyla karşılaşmaya ya da başka açıklama yapmaya niyeti olmadığını gördü. Bayan Gibson da şaşırmış görünüyordu ve bir ya da iki kere soru sorma noktasına geldi; ama Molly’nin tamamen beklediği gibi öfkeli değildi. Bir iki dakika kaçamak bir şekilde, sessizce Cynthia’yı seyretti ve sonra her şeye rağmen giyinme odasından vazgeçemeyeceğini söyledi; bütün bunlarla beraber, artık bundan bahsetmemeleri en iyisiydi. Böylece balo zamanı Bay Gibson’da kalmak için hiç kimse davet edilmedi; ama Bayan Gibson kaçınılmaz konuksevmezlik konusundaki pişmanlığını açıkça söyledi ve üç sene sonraki Hollingford şenliğinden önce, eve bir eklenti yapabileceklerini ümit ediyordu.

Bu Paskalya’da, Hollingford’da başka bir alışılmadık telaş nedeni, alışılmadık uzun yokluklarından sonra ailenin Kuleler’e dönüşünün beklenmesiydi. Bay Sheepshanks, dikkatli duvarcılarla, sıvacılarla ve camcılarla “lord hazretlerine” ait olan kulübeleri en azından dışarıdan iyi durumda bırakmaları hakkında konuşarak, eski sağlam arabasıyla bir aşağı bir yukarı giderken görülebiliyordu. Lord Cumnor, şehrin büyük kısmının sahibiydi; ve diğer lordluklar altında ya da kendi evlerinde yaşayanlar kendi yaşamlarını kurmanın ters olacağı korkusuyla harekete geçirildi. Böylece badanacı ve boyacıların merdivenleri, alışverişe gitmek için elbiselerini bugünlerde çok moda olduğu şekilde arkalarında bir demet şeklinde toplayarak nazik bir şekilde dolaşan bayanların yolu üzerine konuldu. Kuleler’den gelen yönetici ve kâhya, çeşitli dükkânlarda emirler verirken ve yiyecek içecek sağlamak için en beğenilen yerlerde dururken görülebilirdi.

Leydi Harriet, ailenin Kuleler'e geldiğinin ertesi günü eski mürebbiyesini ziyarete geldi. Molly ve Cynthia, o geldiğinde yürüyüş için dışarı çıkmışlardıLeydi Harriet'in bu özel zamanda uğrayacağı konusunda gizli bir düşüncesi olan ve ailesinin herhangi bir üyesi olmadan leydi hazretleriyle konuşmak için olağandışı olmayan bir istek duyan Bayan Gibson için bazı ayak işlerini yapıyorlardı.

Bayan Gibson, Molly'ye, Leydi Harriet'in bırakmış olduğu hatırlatma mesajını vermedi; ama Kuleler'le ilgili haberlerin bazı parçalarını büyük canlılık ve ilgiyle verdi. Menteith Düşesi ve kızı Leydi Alice, Kuleler'e geliyordu; balo günü orada olacaklardı; baloya geleceklerdi; ve Menteith elmasları meşhurdu. Bu haberlerin ilk parçasıydı. İkinci haber, Kuleler'e bir çok beyefendinin gelmesiydibazıları İngiliz, bazıları Fransız'dı. Bu haber parçalarının, onların dans edebilecek erkekler olması ve baloya gelen muhtemel partnerler olması olasılığı olduğu için, önem açısından ilk olarak gelmesi gerekirdi. Ama Leydi Harriet onlardan, Lord Hollingford'un arkadaşları, her olasılıkta yararsız bilim adamları olarak bahsetmişti. Son olarak, Bayan Gibson ertesi gün öğlen yemeği için Kuleler'e gidecekti. Leydi Cumnor, ona gelmesi için rica eden, Leydi Harriet'in getirdiği bir not yazmıştı. Eğer Bayan Gibson Kuleler'e kendisi gelebilirse, kulanıllan arabalardan birisi onu öğleden sonra evine bırakacaktı.

Bayan Gibson yumuşak bir şefkatle, "Sevgili Kontes," dedi. Bu, bütün bilgilerin sonunda bir dakika sustuktan sonra kendi kendine söylediği bir şeydi.

Ve günün geri kalanında, onun konuşmasının üzerinde dalgalanan aristokratik bir parfüm vardı. Bay Gibson'un evine beraberinde getirdiği birkaç kitaptan biri pembe ciltliydi ve onun içinde düşesin ilişkilerini ve olası ilgilerinin hepsini yazana kadar "Menteith, Dük, Adolphus George," v.b, v.b diye çalışmıştı. Bay Gibson o gece eve geldiğinde ve kendini bir Kuleler atmosferinde bulunca garip bir şekilde ıslık çaldı. Molly, bu garipliğin içinde can sıkıntısının gölgesini gördü; bunu istediğinden daha sık görmeye başlıyordu. Bunu düşündüğü için ya da bilinçli olarak sıkıntının kaynağını aradığı için değil ama babasının en azından bozulduğunu bildiği zaman, rahatsızlığı içinde hissetmekten kendini alamıyordu.

Kuşkusuz Bayan Gibson için bir araba çağrıldı. O, öğleden sonra eve döndü. Kontesle yaptığı görüşmede hayal kırıklığına uğramış olsa bile ne üzüntüsünü, ne de ilk olarak Kuleler'e vardığı zaman bir saat Leydi Cumnor'un sabah odasında beklediğini, aniden Leydi Harriet gelip, "Ama Clare! Sevgili bayan! Burada yalnız mısın? Annemin haberi var mı?" diye bağırana kadar eski arkadaşı Bayan Bradley dışında kimsenin arkadaşlık yapmadığını anlatmadı. Ve biraz daha sevgi dolu konuşmadan sonra o, mükemmel bir şekilde bu gerçeğin farkında olan, ama Bayan Gibson'un sabırlı bir yalnızlık içinde geçirmekte olduğu zamanın uzunluğunu konusunda düşünceli olmak için, düşese kendi akıllılığının ve çeyiz eşyaları konusundaki deneyiminin yararlarından bahsetmekle çok meşgul olan leydi hazretlerini bulmak için gitti. Öğle yemeğinde Bayan Gibson gizlice, lord hazretleri tarafından bunun onun akşam yemeği olduğu farz edilerek ve masanın tam altından bunun onun acil konukseverliği olduğu söylenerek, bunun nedeni olarak, onun akşam yemeği olduğunu hatırlaması gerektiği gösterilerek incitildi. Boşu boşuna yumuşak, yüksek sesiyle, "Oh, lord hazretleri! Ben hiçbir zaman günün ortasında et yemem; öğle yemeğinde herhangi bir şey yemem," dedi. Sesi kayboldu ve düşes muhtemelen, onun Hollingford'da bir doktor olduğunu, onun bir eşi olduğunu ve eşinin tadılmamış yolculuğu ve yalnızlığı sonrasında gerçekten ümitsizce acıkmış olduğu için yemeğe can attığı yemek tabağını gönderen, sevimli, kumral, zarif görünüşlü bir kadın olduğunu bildiğini varsayarak, eğer onun kibarlığı bu konuda herhangi bir fikre sahip olmaya tenezzül ederse, Hollingford doktorunun karısının yemeği erken yediği düşüncesiyle gidebilirdi.

Ve öğle yemeğinden sonra, Leydi Cumnor'la baş başa kaldıklarında, şunlar söylendi:

"Evet, Clare! Seni gördüğüme gerçekten memnun oldum. Daha önce, bir daha hiç Kuleler'e dönmeyeceğimi düşünüyordum ama işte buradayım! Bath'de akıllı bir doktor Dr Snape vardı, sonunda beni iyileştirdibeni oldukça düzeltti. Eğer bir daha hasta olursam tekrar onu çağırmayı gerçekten düşünüyorum; gerçekten akıllı bir tıp adamı bulmak önemli bir şey. Oh, bu arada senin Bay Gibson'la evlendiğini her zaman unutuyorumkuşkusuz o çok akıllı. (Araba on dakika içinde kapıda olsun Brown ve Bradley benim eşyalarımı aşağı indirsin.) Sana ne soruyordum? Oh! Üvey kızınla nasıl geçiniyorsun? Bana oldukça inatçı bir iradesi olan

genç bir bayan gibi göründü. Posta için buraya bir mektup koydum ve nerede olduğunu düşünemiyorum; onu aramama yardım et, neyseki iyi bir kadın var. Odama koş ve Brown'ın onu bulup bulamayacağına bak çünkü bu çok önemli."

Bayan Gibson oldukça isteksiz olarak gitti; çünkü onun konuşmak istediği birkaç şey vardı ve aile dedikoduları hakkında duymak istediği şeylerin yarısını bile işitmemişti. Bütün şansını kaybetmişti; ama sonuçsuz angaryadan döndüğünde, Leydi Cumnor ve düşes birlikte konuşuyorlardı. Leydi Cumnor' ın elinde, kelimelerini kuvvetlendirecek bir sopa olarak kullandığı kayıp mektup vardı.

"Paris'ten gelen her parça! Her parça!"

Leydi Cumnor fayda sağlamayan bir uğraş için özür dileyecek bir bayan değildi ama onlar, neredeyse onun Bayan Gibson'a söylediği son sözlerdi çünkü dışarı çıkıp düşesle gitmesi gerekiyordu; ve "Clare'i" (o, Bayan Gibson diye çağrılmakta ısrar ediyordu) Hollingford'a götürecek olan kupa arabası, diğer arabanın ardından kapıya geldi.

Leydi Harriet, hepsi yürüyerek dolaşmak için hazırlanmış olarak, Bayan Gibson'a güle güle demek için, genç beyler ve genç bayanlardan oluşan maiyetiyle beraber geldi.

"Baloda görüşürüz," dedi. "Kuşkusuz iki kızınla orada olacaksın ve orada seninle biraz konuşmam gerekecek; biliyorsun, evdeki bu kadar ziyaretçiyle bugün seni herhangi bir şekilde görmem olanaksız oldu."

Gerçekler bunlardı ama döndüğünde Bayan Gibson'un dinleyicilerinin gördüğü ortamın rengi pembeydi.

"Kuleler'de kalan çok ziyaretçi varoh, evet! Çok fazla: düşes ve Leydi Alice, Bay ve Bayan Grey, Lord Albert Monson ile kız kardeşi ve Blues'lu eski arkadaşım Yüzbaşı Jamesaslında daha bir çokları. Ama kuşkusuz ben onu ve Leydi Harriet'i sakin bir şekilde görebileceğim. Aşağıdaki telaştan dolayı rahatsız olmayacağımız, Leydi Cumnor'ın kendi odasına gitmeyi tercih ettim. Kuşkusuz öğle yemeği için aşağı inmek zorundaydık ve sonra eski arkadaşlarımı görüp, hoş arkadaşlıklar kurdum. Ama gerçekten

herhangi bir kimseyle bağlantılı bir konuşma yapamadım. Lord Cumnor beni tekrar orada görmekten çok memnun olmuş görünüyordu. Aramızda altı ya da yedi kişi olmasına rağmen, o, her zaman özellikle bana hitap eden bazı uygar ve nazik konuşmalarls araya giriyordu. Ve öğle yemeğinden sonra Leydi Cumnor sanki kızıymışım gibi ilgiyle, yeni hayatım hakkında bir çok soru sordu. Kuşkusuz düşes geldiğinde bizim ayrılmamız gerekti ve Leydi Alice için hazırladığı çeyizden konuştuk. Leydi Harriet baloda karşılaşmamız konusunda bazı noktalardan bahsetti. Leydi Harriet ne kadar iyi, sevecen bir kişi!"

Bu son sözler derin bir minnettarlıkla söylendi.

Balonun yapılacağı günün öğleden sonrası Hamley'den, elinde, "Bay Hamleyler'den, Bayan Gibson ve Bayan Kirkpatrick için övgülerle birlikte," iki demet çiçek olan bir uşak geldi. Onları ilk alan Cynthia oldu. Dans ederek oturma odasına geldi, çiçekleri iki elinde de sallıyordu ve akşam olana kadar zamanın geçmesine yardımcı olması için okumaya uğraşan Molly' ye doğru dans ederek geldi.

"Bak, Molly, bak! Bizim için buketler! Gönderenler çok yaşasın!"

Molly bir tanesini alarak ve güzelliğini duyarlı bir sevinçle inceleyerek, "Bunlar kimden?" diye sordu.

"Kimden mi? Kuşkusuz, Hamley'in iki iyi örneğinden. Hoş bir ilgi değil mi?"

Molly, "Ne kadar nazikler!" dedi.

"Bunu düşünenin Osborne olduğundan eminim. Genç bayanlara buket yollamanın genel bir övgü olduğu yurt dışında çok kalmış."

Molly biraz kızararak, "Neden bunun Osborne'un düşüncesi olduğunu düşündüğünü anlamıyorum!" dedi. "Bay Roger, annesi ve bazen de benim için her zaman çiçek demetleri toplardı."

Cynthia bazı kamelyaları, sonra nadir bir çeşit çiçeği çıkararak, "Peki, bunu kimin düşündüğünü ya da kimin topladığını boşver; biz çiçekleri aldık

ve bu yeter. Molly, eminim bu kırmızı çiçekler senin mercan kolye ve bileziğine tam uyar,” dedi.

Molly, “Oh, lütfen yapma!” diye bağırdı. “Renklerin ne kadar dikkatle düzenlendiğini görmüyor musuno kadar uğraşmışlar; lütfen yapma!”

Cynthia onları çıkarmaya devam ederek; “Saçmalık!” dedi; “Bak, bunlar yeterli. Fransa’da yaptıkları gibi, görünmeyecek şekilde siyah bir kadifenin üzerine dikerek sana onlardan küçük bir taç yapacağım!”

Molly, “Oh, çok üzgünüm! Tamamen bozuldu,” dedi.

“Boş ver! Ben bu bozulmuş buketi alacağım; ben bunu tekrar önceki gibi güzel yapabilirim; ve sen bu hiç dokunulmamış olanı al.” Cynthia, kızıl gonca ve çiçekleri zevkine göre düzenlemeye devam etti. Molly bir şey söylemedi ama Cynthia’ nın çevik parmaklarının tacı yapmasını seyretti.

Cynthia sonunda, “İşte!” dedi, “Çiçekleri kurumaktan kurtarmak için siyah kadifeye dikersek, bunun ne kadar güzel olacağını göreceksin. Ve bu dokunulmamış demette bu düşünceyi sürdürmek için yeterli kırmızı çiçek var!”

“Teşekkür ederim.” (Çok yavaş) “Ama sadece diğerlerinin kalanını mı alacaksın?”

“Ben almayacağım; kırmızı çiçekler benim pembe elbisemle uymaz.”

“Amaher demeti dikkatli bir şekilde düzenlediklerini söylemeliyim.”

“Belki de öyle yapmışlardır. Ama ben hiçbir zaman duygunun benim renk seçimime karışmasına izin vermem; ve pembe bir insanı bağlar. Şimdi sen, bir papatya gibi koyu kırmızıyla süslenen beyaz pamuklunun içindeyken, herhangi bir şey giyebilirsin.”

Cynthia, akıllı hizmetçiyi sadece annesinin hizmetine bırakarak Molly’yi giydirmek için elinden gelen gayreti gösterdi. Bayan Gibson, kızların ikisinden de fazla kendi giysileriyle ilgiliydi; bu ona derin derin düşünme ve çok az olmayan iç çekme fırsatı vermişti. Düşünceleri onun bol dantelli,

beyaz ve renkli leylakları olan, inci grisi saten düğün elbisesini giymesiyle sonuçlandı. Meseleyi en hafife alan Cynthia'ydı. Molly ilk balo için giyinme seremonisine oldukça ciddi; kuşkusuz tedirgin edici bir işlem olarak bakıyordu. Cynthia neredeyse kendisi kadar tedirgindi; sadece Molly, görünüşünün doğru ve fark edilmez olmasını istiyordu; ve Cynthia, Molly'nin oldukça garip olan büyüleyici yanlarını göstermeyi çok istiyordukrem rengi cildi, gür kıvırcık siyah saçları, utangaç, sevecen ifadeli, güzel, uzun biçimli gözleri. Cynthia, Molly'yi kendi kafasına göre giydirmek için o kadar uzun zaman harcadı ki, kendi tuvaletini aceleyle yapmak zorunda kaldı. Molly giyinmiş ve hazır olarak, Cynthia'nın odasındaki alçak bir iskemleye oturdu. Aynanın önünde iç etekliğiyle dururken ve hızlı bir kesinlikle saçlarını yaparken, bu sevimli yaratığın hızlı hareketlerini seyrediyordu. En sonunda Molly uzun uzun içini çekti ve şöyle dedi:

"Güzel olmak istiyorum!"

Cynthia dilinin ucuna bir bağırış gelerek döndü, "Neden Molly?" dedi; ama Molly'nin yüzündeki masum, hüzünlü bakışı yakalayınca, söyleyeceği şeyi içgüdüsel olarak denetledi ve aynadaki yansımasına yarı gülümseyerek, "Fransız kızları, "güzel olduğunu düşünmek seni öyle yapar," der," dedi.

Molly cevap vermeden önce biraz durdu:

"Sanırım onlar, "güzel olduğunu bilirsen, görünüşün konusunda düşünmezsin" demek istiyorlar; sevildiğinden ve ilgi gördüğünden çok emin olursun"

"Dinle! Saat sekizi vuruyor. Bir Fransız kızının anlamını çözmek için kendini sıkıntıya sokma ama benim elbisemi giymeme yardım et. Burada sevdiğim bir tane var."

İki kız giyindi ve (Betty'nin yerine gelen) Maria, aceleyle odaya girdiğinde, arabayı bekleyerek Cynthia'nın odasında, ateşin yanında ayakta duruyorlardı. Maria, oda hizmetçisi olarak Bayan Gibson'a hizmet ediyordu ama ara sıra boş vakitleri oluyordu; böyle zamanlarda yardım etme bahanesiyle yukarı koşuyor ve genç bayanların elbiselerine bakıyordu. Bir çok güzel elbisenin görüntüsü, onu yirminci kere yukarıya koşmaktan başka

bir şey düşünemeyecek kadar heyecanlandırıyordu. Şimdi elinde diğer ikisinden çok daha güzel bir demet çiçek vardı.

Kapıya daha yakın duran Molly, onu almak isteyince ve Cynthia'ya verince, "İşte, Bayan Kirkpatrick! Hayır bu sizin için değil bayan!" dedi. "O, Bayan Kirkpatrick için; ve üstelik onun için bir de not var!"

Cynthia bir şey demedi ama notu ve çiçekleri aldı. Kendisiyle aynı zamanda Molly'nin de onu okuyabilmesi için notu tuttu.

Sana çiçek yolluyorum; ve sen de ulaşamayacağımdan korktuğum zaman olan, saat dokuzdan sonraki ilk dansı benim için ayırmalısın.

C.P.

Molly, "Kim bu?" diye sordu.

Cynthia, son derece rahatsız olmuş, öfkelenmiş, şaşırmış görünüyorduyanaklarını bu kadar solduran ve gözlerini bu kadar ateşle dolduran neydi?

Molly'ye cevap olarak, "Bu, Bay Preston," dedi. "Onunla dans etmeyeceğim; ve çiçeklerini istemiyorum."

Sanki onları bir an evvel yok etmek ister gibi, güzel parlak yaprakları, korların tam ortasını karıştırarak oraya attı. Sesi hiç yükselmemişti; her zamanki gibi tatlıydı; hareketleri yeterince hızlı olsa bile, aceleci ve vahşi değildi.

Molly, "Ah!" dedi, "O güzel çiçekler! Onları suya koymalıydık."

Cynthia, "Hayır," dedi, "En iyisi onları yok etmek. Onları istemiyoruz; ve o adamın hatırlatılmasına katlanamam."

Molly, "Küstahça, samimi bir nottu," dedi. "Kendini bu şekilde ifade etme hakkını nereden alıyorbaşlangıç yok, sonuç yok ve sadece isminin baş harfleri! Ashcombe'dayken onu iyi mi tanıyordun Cynthia?"

Cynthia, “Oh, artık onu düşünmeyelim,” diye cevap verdi. “Onun orada olacağını düşünmek balodaki herhangi bir zevki kaçırmak için oldukça yeterli. Ama ümit ederim ki o gelmeden önce başka kişilere söz veririm, böylece onunla dans edememve sen de edemezsin!”

Molly, “İşte! Bizi çağırıyorlar,” diye bağırdı ve hızlı adımlarla ama elbiselerinin kıvrımlarına dikkat ederek aşağıya, Bay ve Bayan Gibson’ın onları bekledikleri yere indiler. Evet; daha sonra herhangi bir mesleki çağrı sonucunda onları bırakmak zorunda kalsa bile Bay Gibson da gidiyordu. Ve Molly aniden, şimdi onu akşam giysileriyle gördüğü zaman, yakışıklı bir erkek olarak babasına hayran olmaya başladı. Bayan Gibson dao ne kadar güzeldi! Kısacası o akşam Hollingford balo salonuna, bu dört kişiden daha iyi bir grubun girmediği doğruydu.

26.Bir Yardım Balosu

O anda baloda, dansçıların, onların refakatçilerinin ya da onlarla ilgilenen bazı yakınlarının dışında, birkaç kişi vardı. Ama Molly ve Cynthia’nın genç olduğu günlerde demiryolu yapılmadan ve onun getirdiği sonuçlardan önce, gezinti trenleri[61], o günlerde herkesi, neşeli kalabalıkları ve güzel elbiseleri görmek için Londra’ya götürürdü tüm dans etme duyguları yıllar önce bitmiş olsa da ve bir refakatçinin sorumluluklarının hiç biri olmadan yıllık bir yardım balosuna gitmek, İngiltere’nin taşra şehirlerine akın eden nazik hizmetçilerin hepsi için izin verilebilir bir şeydi ve zihin dağıtmanın en sevilen kısmıydı. Eski dantelleri ve en iyi elbiseleriyle gösteriş yaparlar, taşranın kodamanlarını görürler, yaşıtlarıyla dedikodu yaparlar ve meraklı ama arkadaşça bir ruhla çevrelerindeki gençlerin aşk maceraları hakkında tahminler yürütürlerdi. Eğer herhangi bir şey onların yardım balosuna katılmasını engelleseydi, her iki yerdeki, hayatın dans etme aşamasını onlar gibi beş sene önce geçmiş olan ama önceki eğlence yerlerini ziyaret etmeyi ve daha genç kuşağın “kaderlerine aldırmadan”[62] dans etmelerini görmeyi hâlâ seven arkadaşları tarafından Ashcombe ve Coreham’a çağrılmasaydılar, Bayan Browningler yılın en neşeli olayı konusunda haklarının yendiğini düşüncekler; Bayan Browning öfkelenecek ve Bayan Phoebe de incinecekti. Hollingford’da hâlâ kullanılan iki tahtırevandan birisiyle geldiler; böyle bir gece “şehir üniforması” denen şeyi giymiş olarak bir çok bayanı oraya buraya taşıyan iki yaşlı adama düzenli bir gelir getirdi. Bazı posta arabaları ve “iki tekerlekli araba” vardı ama mantıklı olarak düşündükten sonra Bayan Browning, daha rahat olan tahtırevan alışkanlığına devam etmeye karar vermişti; ziyaretçilerinden biri olan Bayan Piper’a dediği gibi, “Öyle ki odaya gelir, sıcak havayı alır, sizi sarmalar ve sizi merdivenlerde aşağı ya da yukarı giderek bacaklarınızı göstermek zorunda kalmadan yürüyebileceğiniz başka bir sıcak odaya, sıkıca ve rahat olarak taşır.” Kuşkusuz bir seferde bir kişi gidebiliyordu; ama burada yine Bayan Browning’in iyi yönetimi, (diğer ziyaretçileri) Bayan Hornblower’ın belirttiği gibi her şeyi çok güzel düzenledi. Önce o gitti ve ev sahibesi izleyene kadar sıcak vestiyerde kaldı; sonra iki bayan kol kola balo salonuna gittiler. Bayan Phoebe ve Bayan Piper içeri girene ve Bayan Browning’in dikkatiyle ayrılan koltuklarına oturana kadar, gelenleri görebilecek ve geçen arkadaşlarıyla konuşabilecekleri uygun sandalyeler

buldular. Bu iki daha genç bayan da kol kola ama kuşkusuz, görünüş ve hareketlerinde ağır bir ciddiyetle kendilerinden (iki ya da üç yaş) büyük olanlardan çok farklı utangaç bir heyecanla geldiler. Dördü bir araya gelince rahat nefes aldılar ve sohbete başladılar.

“Bence gerçekten burası, bizim Ashcombe’daki mahkeme salonundan daha iyi bir oda.”

Bayan Piper, “Ve ne kadar güzel dekore edilmiş!” dedi. “Güller ne kadar güzel yapılmış! Ama Hollingford’da hepiniz zevk sahibisiniz.”

Bayan Hornblower, “İşte Bayan Dempster,” diye bağırdı; “O ve iki kızının, Bay Sheepshanks tarafından çağırıldığını söyledi. Bay Preston da burada; ama sanırım hepsi aynı anda gelmediler. Bak! Ve genç Roscoe, yeni doktorumuz. Sanki bütün Ashcombe buradaymış gibi görünüyor. Bay Roscoe! Bay Roscoe! Buraya gelin de, size beraber kaldığımız arkadaşımız, Bayan Browning’i tanıştırayım. Bayan Browning, sizi temin ederim, genç doktorumuz için çok iyi şeyler düşünüyoruz.”

Bay Roscoe eğildi ve kendisinin övüldüğünü duyunca pişmiş kelle gibi sırıttı. Ama Bay Gibson olayını çözmenin sınırına gelmiş olan Bayan Browning’de hiçbir doktoru övme fikri yoktu; bu yüzden Bayan Hornblower’a şöyle dedi:

“Eminim acil durumlarda ya da Bay Gibson’ı çağırmak için çok önemsiz olan durumlarda çağırabileceğiniz birisi olduğu için memnun olmalısınız; ve sanırım Bay Roscoe, Bay Gibson’un yeteneğine şahit oldukça, doğal olarak bunu yapma fırsatını bulunca, bunu kâr sağlayacak bir avantaj olarak görüyordur!”

Bay Roscoe, eğer dikkati, bahsedilen Bay Gibson’un girişiyle tam o zaman başka yöne çekilmiş olmasa, belki de bu konuşmadan gerçekte olduğundan daha incinmiş hissedecekti. Neredeyse Bayan Browning’in sert ve küçümseyici yorumlarına girmeden önce o, arkadaşı Bayan Hornblower’a şunu sordu:

“İçeri giren, pembe giysili tatlı kız kim?”

Bayan Hornblower bundan emin olmak için muhteşem bir altın gözlükle bakarak, “Neden sordun? Bu, Cynthia Kirkpatrick,” dedi. “Ne kadar büyümüş! Kesinlikle, Ashcombe’ dan ayrılalı iki ya da üç sene oldu o zaman da güzeldi insanlar Bay Preston’un ona çok hayran olduğunu söylüyordu; ama o çok gençti!”

Sabırsız genç cerrah, “Benimle tanıştırır mısınız?” diye sordu. “Ona, dans edip etmeyeceğini sormak isterim.”

Bayan Hornblower daha önceden tanıdığı Bayan Gibson’u selamlamaktan döndüğü zaman ve Bay Roscoe’nun istediği tanıştırmayı tamamladıktan sonra Bayan Browning’le küçük sırlarını paylaşmaya başladı.

“Evet, emin oldum! Ne kadar havalara giriyoruz! Bayan Kirkpatrick’in eski siyah ipeklileri giydiği zamanı, bir okul müdiresi olarak yerini bulduğu ve kendi ekmeğini kazandığı için minnettar ve uygar olduğu zamanı hatırlıyorum. Ve şimdi o saten giyiyor ve benimle, sanki ancak çok çalışınca kim olduğumu hatırlayabiliyormuş gibi konuşuyor! Bayan Dempster’ın bana, Bayan Kirkpatrick’in eğer ona leylak rengi elbisesi için Bayan Dempster’ın uşağı tarafından bir gece önce kahve dökülerek zarar verilenin yerine, yeni bir kumaş gönderirse gücenip gücenmeyeceği konusunda danışmak için gelmesinden beri uzun zaman geçmedi. O, onu aldı ve minnettar oldu; şimdiyse inci grisi saten giyinmiş! Ve o günlerde Bay Preston’la evlenmekten çok mutlu olurdu.”

Bayan Browning, kızgın olan arkadaşına, “Onun, kızına hayran olduğunu söylediğini sanıyordum,” dedi.

“Evet! Belki söyledim ve belki öyleydi; eminim anlatamam; çok zaman o evdeydi. Şimdi Bayan Dixon aynı evde bir okul işletiyor ve eminim bunu çok daha iyi yapıyor.”

Bayan Browning, “Kont ve kontes, Bayan Gibson’dan çok hoşlanıyorlar,” dedi, “Çünkü Leydi Harriet geçen yaz bizimle çay içmeye geldiğinde bize anlatmıştı; ve onlar Bay Preston’ un, o Ashcombe’da yaşadığı zaman ona karşı kibar olmasını istiyorlardı.”

“Tanrı aşkına gitme ve leydi hazretlerine, Bay Preston ve Bayan Kirkpatrick hakkında ne söylediğimi tekrarla. İnsan hata yapabilir ve biliyorsun ben sadece “insanlar böyle söylüyor” dedim.”

Bayan Hornblower, dedikodusu Hollingfordlu arkadaşlarıyla samimi olduğu görülen Leydi Harriet’e tekrarlanacağı için açıkça tedirgin oldu. Bayan Browning de bu yanılgıyı yok etmedi. Leydi Harriet onlarla çay içmişti ve bunu yine yapabilirdi. Ne olursa olsun, arkadaşının içine soktuğu küçük korku, Bayan Browning’in, Bay Gibson’a olan sadakatini sorgulayan, Bay Roscoe’nun övülmesi için kötü bir intikam değildi.

Bu arada sürdürecek canlı bir karaktere sahip olmayan Bayan Piper ve Bayan Phoebe, birbirlerine iltifat etmeye başlayarak, oraya gelen insanların elbiselerinden bahsediyorlardı.

“Ne kadar güzel bir türban takmışsınız, Bayan Piper, şunu söylememe izin verin: Teninize çok güzel uymuş!”

Bayan Piper zor saklanan bir sevinçle, “Öyle mi düşünüyorsunuz?” dedi; kırk beş yaşında “bir ten rengine” sahip olmak önemli bir şeydi. “Onu bu balo için Somerton’dan, Brown’ dan aldım. Artık o kadar yeni olmayan elbisemi tamamlaması için bir şey almalıydım; ve sizin gibi güzel mücevherlerim yok!”Hayran gözlerle Bayan Phoebe’nin göğsü için bir kalkan görevi yapan, incilerle çevrelenmiş büyük bir minyatüre bakıyordu.

Bayan Phoebe, “Çok güzel,” diye cevapladı. “O, benim anneme benziyor; Dorothy, babama benzeyeni takıyor; minyatürler aynı zamanda alındı; tam o zaman amcam öldü ve her birimize elli paundluk bir miras bıraktı. Biz de bunu minyatürlerimizi çerçeveletmekte kullanmaya karar verdik. Ama onlar çok değerli olduğundan Dorothy onları her zaman en iyi gümüşlerle beraber kilitli tutar ve kutuyu bir yere saklar; neresi olduğunu bana hiç söylemez çünkü benim sinirlerimin zayıf olduğunu söyler ve eğer bir hırsız kafama dolu bir tabanca dayarsa ve tabak ile mücevherlerimizi nereye sakladığımızı sorarsa hemen ona anlatacağımı söyler; ve kendi adına hiçbir şart altında açıklamayı düşünmeyeceğini söyler. (Onun hiç denememesini ümit ettiğimden eminim.) Ama onu sık sık takmamamın nedeni budur; onu sadece ikinci defa takıyorum; ona yapmayı sevdiğim gibi çıkarıp bakmıyorum bile. Onu bu gece de takmamalıydım ama Dorothy onu bana

verdi; bunun, mücevherleriyle orada olacak olan Düşes Menteith için uygun bir övgü olacağını söyledi.”

“Canım! Gerçekten mi? Biliyor musun daha önce hiç düşes görmedim.” Bayan Piper doğruldu ve boynunu uzattı. Sanki otuz yıl önce yatılı okulda öğretildiği gibi onun “huzurunda doğru şekilde davranmaya” karar vermişti. Bu arada ani bir silkinişle Phoebe’ye şunları söyledi: “Bak, bak! Bu bizim sulh yargıcı Bay Cholmley.” (O, Coreham’ın en büyük insanıydı) “Ve şu kırmızı saten giyen de Bayan Cholmley ve Oxford’dan Bay George ile Bay Harry; Bayan Cholmley ve güzel Bayan Sophy. Gidip onlarla konuşmam lazım ama sonra bu salonu bir beyefendi olmadan geçmek çok ürkütücü. Ve kasap Coxe ile eşi! Bütün Coreham burada gibi görünüyor! Ve Bayan Coxe’un bu elbiseye verecek parayı nasıl bulduğunu anlayamıyorum çünkü Coxe’un, kardeşimden aldığı son koyunun parasını ödemekte zorluk çektiğini biliyorum.”

Tam bu anda iki keman, bir arp ve bir boru içeren orkestra akortlarını bitirerek kendilerini mümkün olduğu kadar birbirleriyle uyumlu hâle getirdiler; canlı bir taşra dansı çalmaya başladılar ve çiftler hemen yerlerini aldılar. Bayan Gibson, Cynthia’nın bu ilk dansa kalkanlardan biri olmasından biraz rahatsız olmuştu. Oyuncular, bir balonun sekizde başlaması kararlaştırıldığında daha sonra gelme ve böylece parasını ödemiş oldukları eğlencenin bir kısmını kaybetme kavramı olmayan, temel olarak dakik olan Hollingford’un halk tabakasından kişilerdi. Düşüncelerinden bazılarını, yanında oturan, dans etmeye can atan, güzel, küçük ayaklarından biriyle canlı müziğe tempo tutan Molly’ye anlattı.

“Sevgili baban her zaman çok dakik! Bu gece bu, neredeyse acınacak bir durum gibi görünüyor; çünkü biz gerçekten tanıdığımız hiç kimse gelmeden önce buradayız.”

“Oh! Burada tanıdığım bir çok kimseyi görüyorum. Bay ve Bayan Smeaton ile nazik iyi huylu kızları burada.”

“Oh! Kitapçılar ve kasaplar, eğer istersen.”

“Babam konuşacak bir çok arkadaş buluyor.”

Gözü Cholmleyler’e ilişerek, “Hastalar, canımpek arkadaş değildir. Burada bazı iyi görünüşlü insanlar var,” dedi; “Onların Ashcombe ya da Coreham’ın yakınlarından gelmiş olduklarını ve buraya ne kadar çabuk geleceklerini pek hesaplayamadıklarını söyleyebilirim. Kuleler grubunun ne zaman geleceğini merak ediyorum. Ah! İşte Bay Ashton ve Bay Preston. Gel, oda dolmaya başladı.”

İşte böyleydi çünkü insanlar bunun çok iyi bir balo olacağını söylüyordu. Kuleler’den büyük bir grup geliyordu ve aralarında mücevherler içinde bir düşes de vardı. Bölgedeki her büyük evin bu olay nedeniyle misafirlerle dolu olması bekleniyordu; ama bu erken saatte şehir halkı pisti tamamen kendilerine ayırmıştı. Bölgedeki kodamanlar daha sonra geliyordu; ve bunların arasında en başta gelen, Kuleler’den gelen teğmenlorddu. Ama bu gece onlar alışılmadık bir şekilde geç kalmışlardı ve atmosferde aristokratik hava olmayınca, kendilerini ticaretle uğraşan insanların halk tabakası sınıfından yukarıda görenlerin dans etmeleri konusunda bir tekdüzelik oldu. Ama onlar tümüyle eğleniyorlardı: Hareket ve heyecanla gözleri parlayıp yanakları kızarana kadar sıçrıyorlar ve zıplıyorlardı. Ertesi günün işlerini düşünen daha ihtiyatlı ebeveynlerin bazıları, saat kaçta eve dönmeleri gerektiğini düşünmeye başlamışlardı; ama bütün bunlara rağmen düşesin mücevherlerini görmek için ifade edilen ya da edilmeyen bir merak vardı; çünkü Menteith mücevherleri şimdi toplanmış olandan daha yüksek çevrelerde de ünlüydü; ve onların ünü, bayanların hizmetçileri ve kâhyalar sayesinde yayılıyordu. Bay Gibson beklediği gibi bir zaman sonra balodan ayrılmak zorunda kalmıştı ama işini bitirir bitirmez eşine dönecekti; ve onun yokluğunda Bayan Gibson, geldikleri zaman kendini Kuleler’deki gruba iliştirebileceğini düşünerek, Bayan Browningler’e ve onunla isteyerek konuşmaya girişecek olan tanıdıklara biraz uzak durmuştu. Eğer Cynthia kendisiyle dans etmek isteyen her olası partnere söz vermeye hazır olmasaydı, kesinlikle Kuleler’de kalan güzel genç kızlara bakan genç erkeklere söz verirdi: ve bir dansın nelere yol açacağını kim bilebilirdi? Cynthia kadar iyi bir dansçı olmasa da, utangaçlığından dolayı daha az çekici ve rahat olan Molly de oldukça söz almıştı; ve kiminle olursa olsun her dansı yapmaya can attığı itiraf edilmeliydi. Bayan Gibson’un beklediği en aristokratik partnerler için o bile dolu olabilirdi. Bayan Gibson yanında birinin durduğunun farkına vardığında, akşamın tüm gidişatından rahatsızlık duyuyordu. Biraz yana döndüğünde Molly ve Cynthia’nın

kalkmış oldukları koltukların yanında duran Bay Preston'u gördü. O kadar kötü bakıyordu ki, eğer gözleri karşılaşmamış olsaydı, Bayan Gibson konuşmamayı tercih ederdi; ama şu anda Bayan Gibson bunun kaçınılmaz olduğunu düşündü.

"Odalar bu akşam iyi aydınlatılmamış, değil mi Bay Preston?"

"Hayır," dedi; "Ama kim her zaman bir odayı daha da karartan yeşilliklerle sarılı, bu soluk boyayı aydınlatabilir?"

"Ve topluluk da! Her zaman giyimin yeniliği ve parlaklığının bir odayı en iyi şekilde aydınlatan şey olduğunu düşünürüm. Burada nasıl insanlar olduğuna bakın: Kadınların büyük çoğunluğu sadece sabaha uyan, siyah ipekli giymiş. Eğer bölge aileleri biraz daha zorlasalardı bu yer tamamen farklı olacaktı."

Bay Preston cevap vermedi. Açıkça dansçıları seyretmek amacıyla gözlüğü gözüne koydu. Eğer onun baktığı yön araştırılsaydı, maksatlı ve öfkeli olarak pembe elbiseli, dans eden bir kişiye baktığı bulunabilirdi; onun yanı sıra bir çok kişi maksatlı bir şekilde Cynthia'ya bakıyordu ama kimse öfkeli değildi. Bayan Gibson bütün bunları okuyacak kadar iyi bir araştırmacı değildi; ama burada nahoş insanlara katılmak ya da Kuleler'deki grup gelene kadar tamamen yalnız oturmaktansa, gevezelik edebileceği nazik ve yakışıklı bir genç adam vardı. Bu yüzden küçük yorumlarına devam etti.

"Dans etmiyorsunuz, Bay Preston!"

"Hayır! Söz verdiğim partnerim bir hata yapmış. Ondan bir açıklama almak için bekliyorum."

Bayan Gibson sessizdi. Aklına bir çok tatsız anı gelmiş gibi görünüyordu; o da, Bay Preston gibi Cynthia'yı seyretti; dans sona erdi ve o, odanın ortasında sanki kendini bekleyen şeye karşı rahat bir ilgisizlikle yürüyordu. Şimdi onun partneri Bay Harry Cholmley, onu koltuğuna geri getirdi. Annesinin yanındakini Molly'ye bırakarak Bay Preston'un yanındaki koltuğa oturdu. Molly biraz sonra yerine döndü. Cynthia, Bay Preston' un

komşuluğundan tümüyle habersiz görünüyordu. Bayan Gibson öne eğildi ve kızına şunu söyledi:

"Son partnerin bir beyefendiydi, canım. Seçiminde ilerliyorsun. Daha önce o avukatın memuruyla dans ederken senden gerçekten utanıyordum. Molly, kiminle dans ettiğini biliyor musun? Onun Coreham'ın kitapçısı olduğunu buldum."

Molly istekli bir şekilde ama aklında biraz kötülük tadıyla, "Bu, işitmek istediğim tüm kitapları biliyor olduğu anlamına gelir," dedi. "O, gerçekten çok hoş, anne," diye ekledi; "Tamamen bir beyefendi gibi görünüyor ve çok güzel dans ediyor!"

Bayan Gibson soğuk bir şekilde, "Çok iyi. Ama unutma ki, böyle devam edersen yarın sabah bu akşamki partnerlerinden bazılarıyla tezgâhta el sıkışmak zorunda kalacaksın," dedi.

Molly yalvaran bir ses tonuyla, "Ama insanlar bana tanıştırıldığı, sorduğu ve ben dans etmeye can attığım zaman nasıl reddedeceğimi gerçekten bilmiyorum. Biliyorsunuz bu akşam bir yardım balosu ve babam herkesin herkesle dans edeceğini söyledi," dedi; çünkü herkesle uyumlu olmazsa kendisi tamamen eğlenemezdi. Bayan Gibson'un bu konuşmaya ne cevap vereceği ortaya çıkamadı; çünkü o cevap veremeden Bay Preston biraz ileri çıktı ve kayıtsız olmasına çalıştığı buz gibi, ama öfkeyle titreyen bir sesle şunu söyledi:

"Eğer Bayan Gibson bir partneri geri çevirmeyi zor buluyorsa, talimatlar için sadece Bayan Kirkpatrrick'e başvurması yeter."

Cynthia güzel gözlerini kaldırdı ve onları Bay Preston' un yüzüne dikerek, sadece bir gerçeği saptıyormuş gibi çok sakin bir şekilde şöyle söyledi:

"Sanırım unutuyorsunuz Bay Preston: Bayan Gibson ona soran kişiyle dans etmek istediğini vurguladıbütün fark bu. Bu zorluk karşısında ne yapacağını ona öğretemem."

Ve bu küçük konuşmanın geri kalanında, Cynthia artık kulak vermiyor gibi görünüyordu; ve neredeyse doğrudan doğruya bir sonraki partneri tarafından çağrıldı. Bay Preston, Molly'yi çok rahatsız ederek şimdi boş kalan koltuğa oturdu. İlk önce onu dansa çağıracağından korktu ama bunun yerine kalkarken Molly'ye emanet ettiği çiçek demetinin üzerine elini koydu. Demet, odanın sıcaklığından oldukça bozulmuştu ve artık bütün ve taze değildi. Şimdi ilk anda onun saçlarını süsleyen kırmızı çiçekleri çıkarırken parçalara ayrılan ve o andan itibaren dikkatle şefkat gösterilen Molly'nin demeti gibi değildi. Ama Cynthia'dan kalan, onun Bay Preston'un gönderdiği demet olmadığını çok açık bir şekilde göstermeye yetiyordu; ve belki de kenini buna inandırmak için kaba bir şekilde onu incelemek istedi. Ama Molly, Cynthia'nın isteyeceğini hayal ettiği şeye sadık kalarak, ona dokunmasına izin vermeyi reddetti; sadece onun biraz daha yakınında tuttu.

"Görüyorum ki, Bayan Kirkpatrick ona yolladığım buketi getirme şerefini bana vermemiş. Sanırım onu ve notumu aldı."

Molly, bunun söylenme şeklinden oldukça gözü korkarak, "Evet," dedi. "Ama biz zaten bu demetleri almıştık."

Bayan Gibson şimdiki gibi durumlarda, tatlı kelimeleriyle yardıma koşacak olan kimseydi. O, açıkça Bay Preston'dan korkuyordu ve onunla barış içinde olmayı istiyordu.

"Oh, evet, biz çok üzgünüz! Kuşkusuz herhangi bir kimsenin nezaketinden dolayı üzgün olduğumuzu söylemek istemedim; ama Hamley Malikânesi'nden iki güzel demet yollanmıştı Molly'nin elinde tuttuğundan, ne kadar güzel olduğunu görebilirsiniz ve onlar sizinkinden önce geldi, Bay Preston."

"Genç bayanlar çok iyi bir şekilde donatıldığına göre eğer siz benimkini kabul etseydiniz bana şeref verirdiniz. Green' de çiçekleri seçerken oldukça uğraştım; sanırım Bayan Gibson' un çok zarif ve güvenli bir şekilde elinde tuttuğunun Bayan Kirkpatrik'inkinden daha özenle seçilmiş olduğunu söyleyebilirim."

Molly hevesle, “Oh, çünkü Cynthia en güzel çiçekleri benim saçıma takmak için çıkardı,” diye bağırdı.

Sanki onun demetin çok azını saklamasından memnun olmuş gibi, sesinde belirgin bir zevk vurgusuyla, “Öyle mi yaptı?” dedi; ve kadril bitince Cynthia’nın arkasında durmak için uzaklaştı; ve Molly, onun Cynthia’dan cevap istediğini gördüMolly onun bunu istemediğinden emindi. Ama bir şekilde yüzünün ve davranışlarının Cynthia’nın üzerinde bir gücü vardı. O ciddi, sağır, kayıtsız, öfkeli, meydan okur gibi görünüyordu; ama Cynthia’ya yarı fısıltıyla yapılan bir konuşmadan sonra dansın sonunda onun istediği şeye sabırsız bir izin verdi; çünkü o yakışıklı yüzünde nahoş bir gülümsemeyle uzaklaştı.

Bütün bu zaman boyunca, Kuleler’deki grubun geç kalması konusunda mırıltılar dolaşıyordu ve bir çok kişi sanki o, kont ile kontesin planları konusunda yetkili bir kişiymiş gibi Bayan Gibson’a geldi. Bir anlamda bu gurur okşayıcıydı; ama sonra genel bilgisizliğin ve merakın onaylanması onu soru soranların düzeyine düşürdü. Bayan Goodenough kendini yeterince incinmiş hissetti. Kuleler’den herhangi birinin kapıda görüneceği ilk dakikayı görmek için hazır olarak son bir buçuk saattir gözlüklerini takmıştı.

“Başım ağrıyor,” diye yakındı, “Paramı yollamalıydım ve bu gece hiç dışarı çıkmamalıydım; çünkü buradaki baloları ve bakmaya şu andakinden daha değer oldukları zaman lord hazretlerini de leydi hazretlerini de çok gördüm; ama herkes düşesten ve mücevherlerinden bahsediyordu. Arkada kalmamam gerektiğini düşündüm ve ne düşesi ne de mücevherlerini gördüm. Böylece buradayım ve evde kömür ile mum harcanıyor; çünkü Sally’ye beni beklemesini söyledim; ve her şeyden daha önemlisi, israfa tahammül edemem. Bunu, bugünlerde kimsede göremeyeceğiniz kadar israfa karşı olan annemden almışım. Çok iyi bir yöneticiydi; kesinlikle söyleyebilirim ki herkesten daha azıyla dokuz çocuk yetiştirdi. Çünkü bizim müsrif olmamıza izin vermedisoğuk aldığımız zamanlarda bile. Herhangi birimiz kötü bir şekilde soğuk alınca bu fırsattan yararlanır ve saçımızı keserdi çünkü insan birine sahip olunca iki tane soğuğun gereksiz olduğunu söylerdive saçımızı kesmenin bizi soğuk tutacağından emindi. Ama her şeye rağmen düşesin gelmesini isterdim.”

Bayan Gibson, “Ah! Ama bunun benim için ne demek olduğunu düşünün,” diye içini çekti; “Sevgili aileyi görmeyeli uzun zaman oldu önceki gün Kuleler’deyken onları çok az gördüm (çünkü düşes, Leydi Alice’in çeyizi konusunda fikrimi alacaktı ve bana o kadar çok soru sordu ki tüm zaman geçti) ve Leydi Harriet’in son sözleri bu gece buluşmamızla ilgili mutlu bir bekleyişti. Saat neredeyse on iki.”

Herhangi bir şekilde nazik görünmeye çalışan herkes, Kuleler’deki ailenin gelmemesinden kötü bir şekilde etkilenmişti. Kemancılar, büyük insanların girişiyle kesilebilecek olan bir dans için çalmaya başlamak istemiyor gibi görünüyorlardı. Bayan Phoebe Browning onlar için özür dilediBayan Browning sakin bir ağırbaşlılıkla onları suçlamıştı; kısıtlama olmadan en çok eğlenenler sadece kasaplar, fırıncılar ve mum yapımcıları oldu; onlar mutlu ve neşeliydiler.

En sonunda bir gürültü, telaş ve fısıldaşma oldu ve müzik durdu; böylece dans edenler de durmak zorunda kaldı. Lord Cumnor ihtişamlı elbisesiyle içeri girdi; kolunda şişman, orta yaşlı bir kadın vardı; o bir genç kız gibi giyinmiştiince bir pamuklu elbise, saçlarında doğal çiçekler vardı ama ne bir mücevher ne de bir elmasdan iz yoktu. Bu düşes olmalıydı, ama mücevhersiz bir düşes neye yarardı?Ve çiftçi Hodson’un kızının giyebileceği bir elbisenin içinde olursa! Bu düşes miydi? Düşes olabilir miydi? Bayan Gibson’un etrafındaki soru soran kalabalık büyüdü, hayal kırıklığı yaratan tahminlerinin doğrulanmasını istiyorlardı. Düşesten sonra Leydi Cumnor geldi; siyah kadife elbisesinin içinde Leydi Mackbeth’e benziyordualnının üstündeki bir gölge, onun güzel yüzünde hızla toplanan yaş çizgileriyle daha göze çarpıcı oluyordu; Leydi Harriet’in ve diğer bayanların arasında elbise söz konusu olduğunda kızından daha çok, kız kardeşi zannedilebilecek olan, tıpkı düşes gibi giyinmiş birisi vardı. Yüzü sade, kişiliği utangaç, davranışları beyefendice olan Lord Hollingford; ve yarım düzine genç adam, Lord Albert Monson, Yüzbaşı James ile onların yaşında ve davranışında, eleştirel olmayan bir şekilde her şeye bakmak için gelen kişiler vardı. Uzun süredir beklenen grup, odanın önünde onlar için ayrılan koltuklara doğru, açık bir şekilde sebep oldukları kesintiye aldırmadan yürüdü; çünkü dans edenler kenarda duruyordu ve neredeyse koltuklarına dönmüşlerdi. “Müzik” tekrar başladığında, onların yarısı bile dansı bitirmek için kalkmadı.

Bayan Piper’a oldukça ilgisiz olan ve sanki bakanlar uyuşuk kimselermiş gibi, odayı tek başına yürüyerek geçmek istemeyen Leydi Harriet, hemen Gibson ailesini gördü ve oraya gitti.

“Sonunda geldik. Nasılsın, canım? Küçüğüm,” (Molly’ye dönerek) “Ne kadar güzel görünüyorsun! Çok geç kalmadık değil mi?”

Bayan Gibson, “Oh! Sadece on ikiyi biraz geçiyor,” dedi. “Ve çok geç yemek yediğinizi söyleyebilirim.”

“Ondan değil; akşam yemeğinden geldikten sonra kendi odasına giden o kötü huylu kadın yüzünden oldu. O ve Leydi Alice orada, biz onların çok muhteşem elbiseler giydiklerini düşünene kadar görünmeden kaldılar zaten öyle yapmaları gerekiyordu ve saat on buçukta annem arabaların kapıda olduğunu söyleyerek onları çağırttığında düşes biraz sığır eti suyu istedi ve en sonunda gördüğün gibi bir genç kız gibi aşağı indi. Annem ona çok öfkelendi. Diğerlerinden bazıları daha erken gelmedikleri için rahatsız oldular ve birkaç kişi geldikleri için böbürlendiler. Bundan etkilenmeyen tek kişi babamdı.” Sonra Leydi Harriet, Molly’ye dönerek şunu sordu:

“Çok dans ettiniz mi, Bayan Gibson?”

“Evet, her dansta değil ama neredeyse hepsinde.”

Bu, yeterince basit bir soruydu; ama Leydi Harriet’in Molly’yle konuşması, Bayan Gibson için bir boğaya kırmızı bayrak sallamak gibiydi; onu öfkelendiren kuşkusuz tek bir şeydi. Ama bunu Leydi Harriet’e hiçbir şekilde göstermedi; sadece Cynthia’nın yerine oturması söylenince, Leydi Harriet ve Molly’ nin arasına girerek, ikisi arasındaki ileriki konuşmalarda şaşırtıcı bazı çabaları planladı.

“O insanlara geri dönmeyeceğim, onlara çok kızdım. Üstelik önceki gün sizi çok az gördüm ve sizinle biraz dedikodu yapmalıyım.” Böylece o, Bayan Gibson’un yanına oturdu ve daha sonra Bayan Goodenough’ın ifade ettiği gibi, “Herhangi bir kimse gibi görünüyordu.” Bayan Goodenough bunu, içine düştüğü küçük bir talihsizliği affettirmek için söylüyordu. Odanın öteki ucundaki büyük insanları, gözlüğü burnunun üstünde olarak, dikkatli bir şekilde incelemişti ve lord hazretlerinin vekilharcı ve iyi

komşusu olan Bay Sheepshanks, ona fısıltıyla cevap vererek boşu boşuna yüksek sesini denetlemeye çalıştığı hâlde, hiç de ölçülü olmayan bir sesle sorular sormuştu. Ama o kör olduğu kadar sağırdı da; bu yüzden Bay Sheepshanks'in alçak sesi sadece ona başka soruların sorulmasına yol açtı. Şimdi olabildiği kadar tatmin olmuş olarak ayrılmak üzereyken, ateşler ve mumlar söndürülürken, Bayan Gibson'un karşısında durdu ve böylece ona eski konuşma konusunu yenileyerek hitap etti:

"Bir düşeste hiç böyle kötü bir kıyafet görmedim; küçük bir parça mücevheri bile yoktu! Kontesin dışında hiç biri bakmaya değmezdi ve o, her zaman insancıl bir kadın ve onun kadar canlı değil. Ama onlar gecenin bu vaktine kadar beklemeye değmez."

Bir an sessizlik oldu. Sonra, Leydi Harriet elini uzattı ve şöyle dedi:

"Beni hatırlamazsınız ama ben sizi Kuleler'de gördüğüm için tanıyorum. Leydi Cumnor eskisinden daha zayıf ama bunun onun sağlığı için daha iyi olduğunu ümit ediyoruz."

Bayan Gibson, Bayan Goodenough'a sitemkâr bir korkuyla, "Bu Leydi Harriet," dedi.

"Sevgili leydi hazretleri! Sizi gücendirmediğimi umarım! Ama görüyorsunuzyani, leydi hazretleri görüyor ki, bizim gibi insanlar için vakit çok geç ve ben sadece düşesi görmek için yatmadım. Ben onun, mücevherler ve bir taçla geleceğini düşünüyordum; ve benim yaşımdaki birini, böyle güzel bir sahneyi görebileceğim tek şansta hayal kırıklığına uğramak üzüyor."

Leydi Harriet, "Ben de üzüldüm," dedi. "Erken gelmiş olmayı isterdim ve işte ancak bu kadar geç geldik. Üzüldüm ve kızdım, sizin yapacağınız kadar çabuk kendimi yatağa gizlemekten memnun olacağım."

Bunu, o kadar tatlı bir şekilde söyledi ki, Bayan Goodenough bir gülümsemeyle rahatladı ve onun huysuzluğu saygıya dönüştü.

"Sizin bu güzel yüzünüzle üzgün ve kızgın olduğunuza inanmıyorum. Ben yaşlı bir kadınım bu yüzden söylememe izin verin." Leydi Harriet

ayağa kalktı ve bir reverans yaptı. Sonra elini uzatarak şöyle dedi:

“Sizi daha fazla tutmayacağım; ama sizin sevimli konuşmanıza cevap olarak tek bir şey söyleyeceğim; eğer düşes olursam gelip size kendimi bütün elbise ve cicili bicili şeylerimle göstereceğim. İyi geceler madam!”

Koltuğuna oturmayarak, “İşte! Bunun nasıl olacağını biliyordum!” dedi. “Hem de bölge seçiminin arifesinde.”

Bayan Gibson, “Oh! Sevgili Leydi Harriet, yaşlı Bayan Goodenough’ı örnek olarak almamalısınız. O, her zaman yakınır! Hiç kimsenin sizin istediğiniz kadar geç kaldığınızdan yakınmadığından eminim,” dedi.

Leydi Harriet, aniden gözlerini Molly’nin yüzüne çevirerek, “Sen ne diyorsun, Molly?” dedi. “Bu kadar geç gelerek popülaritemizin bu aynı zamanda oy anlamına gelir bir kısmını kaybettiğimizi düşünmüyor musun? Gel, bana cevap ver! Sen eskiden ünlü bir doğruyu söyleyiciydin.”

Molly oldukça isteksizce, “Popülerlik ya da oylar hakkında bir şey bilmiyorum,” dedi. “Ama sanırım bir çok kişi siz daha çabuk gelmediğiniz için üzüldü; bu da popülerliğin bir kanıtı değil midir?” diye ekledi.

Leydi Harriet gülümseyerek ve yelpazesiyle Molly’nin yanağına vurarak, “Bu çok net ve diplomatik bir cevap,” dedi.

Bayan Gibson biraz onu savunarak, “Molly bu konuda hiçbir şey bilmiyor,” dedi. “Eğer o ya da herhangi bir kişi Leydi Cumnor’un istediği zaman gelme hakkını sorgularsa, bu çok saygısızca olur.”

“Evet, bütün bildiğim şimdi anneme gitmem lazım; ama daha sonra bu bölgeye bir baskın daha yapacağım ve benim için bir yer ayırın. Ah! İşteBayan Browningler; görüyorsunuz, dersimi unutmamışım, Bayan Gibson.”

Bayan Gibson, üvey kızıyla yalnız kalınca, “Molly, Leydi Harriet’le böyle konuşmana izin veremem,” dedi. “Sen onu hiçbir zaman benim kadar iyi tanıyamazsın ve her zaman konuşmaya katılma.”

Molly, “Ama eğer bana soru sorarsa konuşmam lazım,” dedi.

“Peki! Kabul ediyorum, eğer yapman gerekiyorsa yaparsın. Her ne olursa olsun bu konuda samimiyim. Ama senin yaşında, bir fikre sahip olmana gerek yok.”

Molly, “Bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyorum,” dedi.

“O, çok kaprisli bir insan; Bayan Phoebe’yle konuşup konuşmayacağına bak. Bayan Phoebe o kadar zayıf ki, Leydi Harriet’le el ve eldiven gibi olduklarını kolaylıkla hayal edebilir. En çok nefret ettiğim şey büyük insanlarla samimiyet kurmaya çalışmaktır.”

Molly kendini yeterince masum hissediyordu, bu yüzden kendini savunmaya çalışmadı ve cevap vermedi. Gerçekte Cynthia’yı seyretmekle meşguldü. Onun geçirdiği değişikliği anlayamıyordu. Eskisi gibi aynı hafiflik ve zarafetle dans ediyordu ama sanki bir tüyün rüzgârla uçmasına benzeyen akıcı hoplama hareketi gitmişti. Partneriyle konuşuyordu ama genellikle onun yüzünde parıldayan yumuşak canlılık yoktu. Ve partneri tarafından oturduğu yere getirildiğinde, Molly onun değişen rengini ve hayallere dalan gözlerini fark etti.

Çok alçak bir sesle, “Sorun ne Cynthia?” diye sordu.

Cynthia aniden ona bakarak, “Hiçbir şey,” dedi ve onun sesinde bu, kesinlik demekti. “Bir şey mi olması gerekiyor?”

“Bilmiyorum; ama yaptığın şeye göre farklı görünüyorsunyorgun musun?”

“Önemli bir şey yok ya da olsa bile bundan bahsetme. Hepsi senin hayalinde.”

Bu, oldukça çelişkilerle dolu bir konuşmaydı, mantıktan ziyade içgüdüyle yorumlanmalıydı. Molly, Cynthia’nın sakinlik ve sessizlik istediğini anladı. Ama onu şaşırtarak, konuşulan şeylerden ve Cynthia’nın Bay Preston’a karşı olan tüm davranışlarının anlamından sonra, Bay Preston ona doğru geldi, tek kelime bile etmeden kolunu uzattı ve onu dans için götürdü. Bu,

Bayan Gibson’ı anlamlı bir şey gibi etkilemiş görünüyordu; çünkü Molly’yle son tartışmalarını unutarak, sanki kendi duygularının tanıklığına güvenmiyormuş gibi merakla şunu sordu:

“Cynthia, Bay Preston’la mı dans edecek?”

Kendisi de partneri tarafından götürülmeden önce Molly’nin cevap verecek pek vakti kalmadı. Hareket eden kişiler arasında Cynthia’yı seyretmekten, ona ya da kadrildeki kişilere zorlukla dikkat edebiliyordu.

Bir kere, onun Bay Preston’un hevesli konuşmasını dinlerken, bir an mahsun bir şekilde hareketsiz durduğunu gördü. Yine dans edenler arasında, sanki etrafındakileri görmüyormuş gibi ağır ağır yürüyordu. O ve Molly tekrar bir araya geldiklerinde, Cynthia’nın yüzündeki gölge, hüzünle derinleşmişti. Ama aynı zamanda eğer bir fizyonomist onun yüz ifadesini incelemiş olsaydı, orada meydan okuma ve öfke, belki de aynı zamanda biraz şaşkınlık okuyabilirdi. Bu kadril devam ederken, Leydi Harriet erkek kardeşiyle konuşuyordu.

Elini onun koluna koyarak, onu aralarında sessiz ve soyutlanmış olarak durduğu zengin kalabalıktan biraz uzağa çekerek, “Hollingford!” dedi, “Buradaki iyi insanların geç kaldığımızdan ve düşesin komik derecede basit elbisesinden dolayı ne kadar incindiğini ve hayal kırıklığına uğradığını bilemezsin.”

Çabasından dolayı nefesinin kesilmesinden yararlanarak, “Neden buna aldırış ediyorlar?” diye sordu.

“Oh, bu kadar akıllı ve aptal olma; görmüyor musun, biz bir gösteri ve manzarayızbu, sade elbiseler içinde bir palyaço ve kumru ile pandomim yapmak gibi bir şey.”

“Nasıl olduğunu anlamıyorum,” diye başladı.

“O zaman bu güvene bağlı. Mantıklı olsa da olmasa da gerçekten biraz hayal kırıklığına uğradılar. Biz uğraşmalıyız ve bunu onlar için yapmalıyız; bir tek şeyden dolayı, çünkü tebalarımızın memnun olmamış ve vefasız görünmesine dayanamam. Ayrıca Haziran’da seçimler var.”

“Yakında bunun için evden ayrılacağım.”

“Saçmalık; bu babamı son derece üzerama şimdi bunu konuşacak zaman yok. Gitmelisin ve şehir halkından birisiyle dans etmelisin. Ben de Sheepshanks’e, beni saygıdeğer bir çiftçiyle tanıştırmasını söyleyeceğim. Yüzbaşı James’in kendini yararlı hâle getirmesini sağlayabilir misin? İşte Leydi Alice’le gidiyor! Bir sonraki dans için ona en çirkin terzi kızını tanıştırmazsam!” Konuşurken, sanki onu bir partnere yönlendirecekmiş gibi, kardeşinin koluna girdi. Ama o direndiacıklı bir şekilde direndi.

“Lütfen yapma, Harriet. Dans edemediğimi biliyorsun. Bundan nefret ediyorum; her zaman nefret ettim. Bir kadrilde ne yapacağımı bilmiyorum.”

O, kararlı bir şekilde, “Bu bir taşra dansı,” dedi.

“Hepsi aynı. Ve partnerime ne diyeceğim? Bir fikrim yok; ortak hiçbir konumuz yok. Hayal kırıklığına uğramaktan bahsederken, benim dans edemediğimi ve de konuşamadığımı görünce on kere daha fazla hayal kırıklığına uğrayacaklar!”

“Merhametli olacağım; o kadar korkak olma. Onların gözlerinde, bir lord eğer isterse ayı gibi dans edebilir benden çok uzak olmayan bazı lordlar gibi ve onlar bunu onun zarafetine yoracaklardır. Ve arkadaşın, doktorun kızı Molly Gibson’la başlayabilirsin. Sanırım onun çok sevimli olması gerçeğinden daha çok düşüneceğin şekilde iyi, basit, akıllı bir küçük kız. Clare! Kardeşimi Bayan Gibson’a tanıştırmama izin verir misin? Bu dans için ondan söz almak istiyor. Lord Hollingford, Bayan Gibson!”

Zavallı Lord Hollingford! Onun yapacağı bir şey yoktu ama sadece kız kardeşinin çok açık olan yönlendirmesini izleyecekti. Molly ve o yerlerine yürüdüler; ikisi de içten bir şekilde birlikte yaptıkları dansın bitmesini istiyordu. Leydi Harriet saygıdeğer çiftçisini güvence altına almak için Bay Sheepshanks’in yanına uçtu ve Bayan Gibson, Leydi Cumnor’un onun için yanındaki beyefendilerden birini yollamasını arzu ederek, yalnız kaldı. Burada herkesle birlikte bir sırada oturmaktansa, soyluların en uç kısmıyla birlikte oturmak çok daha uygun olacaktı. Herkesin, Molly’nin bir lordla dans ettiğini görmesini ummakla birlikte, yine de bu şansın Cynthia yerine Molly’nin seçilen genç bayan olmasını sağlamasına canı sıkıldı; elbisenin

basitliğinin şimdi en yüksek moda olup olmadığını merak etti. Kendi güzel kızı Cynthia'ya, Lord Albert Monson'u tanıştırması için Leydi Harriet'i kandırma konusunu düşünüp taşındı.

Molly, Lord Hollingford'u, akıllı ve eğitimli Lord Hollingford'u, "ellerinizi çapraz yapın ve tekrar geri alın, ortada eğilin ve tekrar kalkın," şeklindeki sırrı anlama konusunda garip bir şekilde aptal buldu. Sürekli yanlış elleri tutuyordu ve yerine döndüğünde sürekli duruyordu. Toplum kurallarının ya da oyunun kurallarının, odanın sonuna gelene kadar zıplayarak gitmesini gerektirdiğinden haberi yoktu. Kendi yapması gereken kısmı çok kötü yaptığını kavradı ve göreceli olarak daha huzurlu olan bir sığınağa varınca Molly'den özür diledi. Pişmanlığını o kadar basit ve içten şekilde ifade etti ki, özellikle dans etme konusundaki isteksizliğini ve bunu sadece kız kardeşinin baskısıyla yaptığını ona söylediği zaman, kendini onunla rahat hissetti. Molly için o, neredeyse babası kadar yaşlı olan bir duldu ve zamanla onlar çok hoş bir konuşmaya daldılar. Ondan, Roger Hamley'in bazı bilimsel dergilerde, büyük bir Fransız fizyoloğunun bazı teorilerini çürüten önemli bir heyecan yaratan bir makale yayınladığını ve Roger'ın makalesinin, yazarın konu üzerinde alışılmadık miktarda bilgi sahibi olduğunu kanıtladığını öğrendi. Bu haberler Molly için çok ilginçti; ve sorduğu sorularda kendisi, o kadar zekâ ve bilgiyi almak için oldukça iyi hazırlanmış bir akıl gösteriyordu ki, Lord Hollingford ne olursa olsun eğer akşamın geri kalanında sessizce Molly'yle konuşabilirse, gerçekte kendi popülerlik arayışının aslında çok kolay bir mesele olacağını hissetti. Onu yerine götürdüğünde, Bay Gibson' ı orada buldu ve Leydi Harriet bir kere daha onu görevleri için harekete geçirmeye gelene kadar onunla konuşmaya başladı. Ama çok geçmeden Bay Gibson'un yanına geldi ve henüz onun işitmemiş olduğu Bay Roger Hamley'in bu makalesinden bahsetmeye başladı. Konuşmalarının ortasında, Bayan Gibson'un yanında dururken, Lord Hollingford uzakta Molly'yi gördü ve "Kızınız çok büyüleyici küçük bir genç bayan! Onun yaşındaki bir çok kızla konuşmak çok zor; ama o akıllı ve bir çok duyarlı şeyle çok ilgili; çok da okumuş Le Rénge Animal'a[63] kadar gelmiş ve çok sevimli!" demek için konuşmasına ara verdi.

Bay Gibson eğildi, lord olsa da olmasa da, böyle bir adamdan gelen böyle bir övgü çok hoşuna gitmişti. Sanki Molly aptal bir dinleyici olsaydı, Lord

Hollingford onun güzelliğini keşfetmeyecekti; ya da tersi iddia edilebilirdieğer Molly genç ve güzel olmasaydı, o, onun anlayabileceği şekilde bilimsel konulardan konuşmak için çaba sarfetmezdi. Ama Molly, onun beğeni ve takdirini ne şekilde kazanmış olursa olsun, onu bir şekilde hak ettiğine kuşku yoktu. Ve o tekrar yerine dönünce, Bayan Gibson onu yumuşak kelimelerle ve hoş bir gülümsemeyle karşıladı; çünkü eğer muhteşem üç tuğlu bir paşanın[64] üvey annesi olmak iyi bir şeyse, iki grup arasında bağlantı kuran eşin, annesiyle uyum içinde olduğunu öngörmeyi keşfetmek, çok mantık gücü gerektirmiyordu. Ve bu zamana kadar, Bayan Gibson'un düşünceleri gelecekle ilgiliydi. O, sadece şansın Molly'ye değil Cynthia'ya gülmesini istiyordu. Ama Molly uysal, tatlı bir yaratıktı, çok sevimliydi, lord hazretlerinin dediği gibi olağanüstü akıllıydı. Cynthia'nın, şapkacılığı okumaya tercih etmesi ne kadar acıydı ama belki bu düzeltilebilirdi. Onunla konuşmaya gelen Lord Cumnor ile ona başını sallayan ve yanında bir yer gösteren Leydi Cumnor vardı.

Sürekli pırıltı ve hareket içinde her zamanki saatinin ötesinde oturarak her zamanki cezayı ödemesine rağmen, bütünüyle ele alındığında Bayan Gibson için tatmin edici olmayan bir balo değildi. Ertesi sabah yorgun ve hâlsiz uyandı; aynı duygunun birazı Cynthia ve Molly'yi de rahatsız etti. Cynthia elinde okuyormuş gibi yaptığı üç günlük bir gazete tutarak pencerenin yanında oturuyordu, annesinin söylediği şu sözlerle şaşırdı:

"Cynthia! Bir kitap alıp kendini geliştiremiyor musun? Eminim gazeteden daha iyi bir şey okumazsan, konuşman hiçbir zaman dinlemeye değer olmayacak. Neden Fransızca'nı geliştirmiyorsun? Molly'nin okuduğu Fransızca bir kitap vardısanırım Le Régne Animal."

Molly kızararak, "Hayır! Hiç okumadım!" dedi. "Ben ilk defa Malikâne'ye gittiğim zaman Bay Roger Hamley, bana ondan parçalar okur ve ne hakkında olduğunu anlatırdı."

"Oh! Peki. O zaman sanırım yanıldım. Ama aynı anlama gelir. Cynthia, gerçekten her sabah geliştirici bir şeyler okumak için kendini ayarlamayı öğrenmelisin."

Molly'yi oldukça şaşırtarak Cynthia hiç cevap vermedi; ama görevine bağlı bir şekilde aşağıya indi ve Boulogne'deki okul kitaplarının arasından

Le Siécle de Louis XIV[65] adlı kitabı getirdi. Ama bir süre sonra Molly, “bu geliştirici okumanın”, gazetenin de olduğu gibi, sadece Cynthia’nın kendi düşünceleri için bir bahane olduğunu gördü.

27.Babalar ve Oğullar[66]

Hamley Malikânesi'nde işler hiç iyi gitmiyordu. Toprak Sahibi ve en büyük oğlunun içine düştüğü tatmin olmamış duygu durumunda hiçbir değişiklik olmamıştı; ve sadece tatminsizliğin uzun sürmesi de kesinlikle bu duyguyu derinleştiriyordu. Roger, bütün gücüyle baba ve oğlu bir araya getirmeye çalıştı; ama bazen onları yalnız bırakmanın daha iyi olup olmayacağını merak ediyordu; çünkü ikisi de onu sırdaşları yapma alışkanlığına kapılıyorlardı ve eğer ifade edilmezse daha az farklılığa sahip olacak olan duygu ve fikirleri tarif ediyorlardı. Malikâne' deki günlük hayatta onları hüzünden kurtarmaya yardım edecek çok az çare vardı; ve bu, hem Toprak Sahibi'nin hem de Osborne'un sağlığını bozuyordu. Toprak Sahibi zayıflamıştı, cildi ve aynı zamanda elbiseleri üzerinden sarkıyordu ve renginin zenginliği, yanakları, "yüzeyi güneşe komşu olan Katherine armutuna"[67] benzemek yerine, Eardiston elmasına benzeyene kadar kırmızı çizgiler hâline gelmişti. Roger, babasının içeride oturup çalışma odasında onun için iyi olandan çok fazla sigara içtiğini düşünüyordu ama onu dışarı çıkarmak çok zor hâle gelmişti; devam etmeyen drenaj çalışmalarının işaretleriyle ya da küçümsenen keresteleriyle karşılaşmaktan korkuyordu. Osborne, şiirlerini yayınlamak için düzenleme fikrine kapılmıştı ve bağımsızlık isteği için uğraşıyordu. Karısına günlük olarak yazarak mektuplarını uzak bir postahaneye götürüyor ve onun mektuplarını oradan alıyordu sonelerini titiz bir dikkatle gözden geçiriyordu ve ara sıra kendine, Gibsonlar'ı ziyaret etme ve orada iki hoş kızla vakit geçirme zevkini veriyordu; babasıyla olmak için çok az zaman buluyordu. Gerçekte Osborne, Toprak Sahibi'nin keder krizlerine ya da çok sık olan dırdırcılığına katlanmak için, çok hoşgörülüydü ya da kendi adlandırdığı gibi "duyarlıydı". Sırrının bilincinde olmak da Osborne'u, babasının olduğu yerde rahatsız ediyordu. Her ikisi için de Roger'ın "duyarlı" olmaması çok iyiydi çünkü eğer öyle olsaydı babanın gücünü iki oğlu üzerinde de uygulamak için kullanacağı ev zorbalığının küçük çabalarına katlanmanın zor olduğu zamanlar olacaktı. Bunlardan biri Hollingford yardım balosundan sonraki gece, çok yakın zamanda oldu.

Roger babasını, kendisiyle gelmesi için ikna etmişti; ve Toprak Sahibi, oğlunun önerisi üzerine, yanına kullanılmayan sopasını almıştı. İkisi

uzaklara yürümüşlerdi; belki de yaşlı adam alışılmadık uzunluktaki hareketi kendisi için çok bulmuştu çünkü dönüşte eve yaklaşınca, bakıcıların çocuklara dedikleri gibi “huysuzlaştı” ve onun söylediği her söze karşılık vermeye hazır hâle geldi. Roger durumu içgüdüsüyle anladı ve her zamanki tatlı huyuyla buna katlandı. Eve ön kapıdan girdiler; doğruca önlerinde uzanıyordu. Eski, çatlak, sarı mermer basamakta, üzerinde Lord Hollingford’un adı yazan bir kart vardı. Açıkça onların dönüşünü bekleyen Robinson, onu Roger’a vermek için aceleyle kilerden çıktı.

“Lord hazretleri sizi göremediği için çok üzüldü Bay Roger ve sizin için bir not bıraktı. Sanırım Bay Osborne geçerken almış. Lord hazretlerine, içeride olduğunu düşündüğüm Bay Osborne’la görüşmek isteyip istemediğini sordum. Ama lord hazretleri, zamanının az olduğunu ve ona özürlerini iletmemi söyledi.”

Toprak Sahibi, “Beni sormadı mı?” diye homurdandı.

“Hayır efendim; lord hazretlerinin bunu yaptığını söyleyemem. Eğer ondan bahsetmeseydim, Bay Osborne’u hiç düşünmeyecekti. Onun görmek istediği Bay Roger’dı.”

Toprak Sahibi, “Çok garip,” dedi. Biraz meraklanmasına rağmen, Roger hiçbir şey söylemedi. Babasının onu izlediğinin tam farkında olmadan oturma odasına gitti. Osborne ateşin yanında oturuyordu ve elinde kalemle şiirlerinden birine bakıyordu: i’lerin noktalarını, t’lerin çizgilerini koyuyordu ve ara sıra bir kelimeyi değiştirmek için duruyordu.

Kardeşi içeri girince o, “Oh Roger!” dedi, “Lord Hollingford seni görmek istiyordu.”

Roger, “Biliyorum,” diye cevap verdi.

“Ve sana bir not bıraktı. Robinson onun babama ait olduğu konusunda onu ikna etmeye çalıştı, böylece kurşun kalemle “oğlu” kelimesini ekledi. (Roger Hamley, Toprak Sahibi, oğlu)” Bu arada Toprak Sahibi odaya girdi ve duyduğu şey onun yanlış anlamasına neden oldu. Roger açılmamış notu aldı ve okudu.

Toprak Sahibi, “Ne diyor?” diye sordu.

Roger notu ona verdi. Roger’ın belirli konulardaki görüşlerini Lord Hollingord’un, Hollingford balosunda dans ettiği zaman, Molly’ye bahsettiği makalede savunduğu Bay Geoffroi St H.’yi[68] karşılamak için bir akşam yemeği daveti içeriyordu. M. Geoffroi St H. şimdi İngiltere’deydi ve gelecek hafta içinde Kuleler’e bir ziyaret yapması bekleniyordu. Fransız karşılaştırmalı anatomistlerini[69] zaten etkilemiş olan makalenin yazarıyla tanışma isteğini ifade etmişti; ve Lord Hollingford, zevkleri kendisininkine çok benzeyen tanıdık bir komşunun gelmesi için kendi istekleri hakkında birkaç kelime de eklemişti; ve bunu, Lord ve Leydi Cumnor’dan gelen nazik mesajlar izliyordu.

Lord Hollingford’un el yazısı sıkışık ve okunaksızdı. Toprak Sahibi onu hemen okuyamadı ve onu çözmek için herhangi bir yardımı reddetmeye hazırdı. Sonunda bunu belirtti.

“Böylece lord hazretleri en sonunda Hamleyler’in biraz farkına varıyor. Seçim yaklaşıyor, değil mi? Ama ona bu kadar çabuk boyun eğmeyeceğimizi söyleyebilirim. Sanırım bu tuzak sana kuruldu Osborne? Bu Fransız bayın ilgisini çeken, yazmış olduğun şeyler nedir?”

Osborne, “Bu benim için değil, efendim!” dedi. “Not da, çağrı da Roger için.”

Toprak Sahibi, “Anlamıyorum,” dedi. “Bu Liberal partili kişiler, hiçbir zaman bana karşı görevlerini yapmadılar; ben de bunu onlardan istemedim. Debenham dükü eskiden Hamley’ e saygı gösterirdi bölgedeki en eski toprak sahibiydiler ama o öldüğünden beri ve bu kaba Liberal Lord ondan sonra gelince hiçbir zaman lordun evinde yemek yemedimbir kere bile.”

Roger, “Ama sanırım efendim, Lord Cumnor’un eskiden sizi davet ettiğini söylüyordunuzsadece siz gitmeyi seçmemiştiniz,” dedi.

“Evet. Bununla ne demek istiyorsun? Aile ilkelerini bırakıp Liberallere yaranacağımı mı sanıyorsun? Hayır! Onların olsun. Bir bölge seçimi yaklaştığı zaman, Hamleyler’in vârisinin hemen gelmesini isterler.”

Osborne, babası özellikle mantıksız olduğu zamanlarda bazen kullandığı rahatsız edici ses tonuyla, “Size söylüyorum, efendim,” dedi, “Lord Hollingford’un çağırdığı ben değilim; o Roger. Osborne, “Roger birinci kalite bir kişi olarak tanınıyor,” diye devam etti, bir kendini suçlama sızısı, kardeşinde onun cömert gururuyla karışıyordu “Ve kendisine bir ad kazandırıyor. Bu yeni Fransız teorileri ve keşifleri hakkında yazıyor ve bu yabancı bilgin, çok doğal olarak onunla tanışmak istiyordu; böylece Lord Hollingford onu yemeğe çağırdı. Bu olabildiğince açık.” Sesini alçaltmıştı ve Roger’a hitap ediyordu; “Babam öyle görse bile bunun siyasetle ilgisi yok.”

Kuşkusuz, Toprak Sahibi bu küçük fısıltıyı, sağırlığın başlangıcının özelliği olarak belirsiz bir şekilde işitti; ve bunun onun üzerindeki etkisi, bir sonraki konuşmasındaki artan sertlikte fark edilebilirdi.

“Siz genç adamlar her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz. Size söylüyorum, bu açık bir Liberal hilesi. Ve Roger’ın eğer onun istediği Roger’sa Fransız’a yaranmaya gitmekte ne işi var? Benim zamanımda, biz onlardan nefret etmekten ve onları dövmekten memnun olurduk. Ama onların çağırdığı kişinin sen değil senin kardeşin olduğunu söylemen kendini beğenmişliğinden ileri geliyor; sana söylüyorum, o sensin. Onlar en büyük oğula kesinlikle babasının adının verileceğini düşünüyorlar, RogerRoger Hamley, oğul. Bu çok açık. Beni yakalayamayacaklarını biliyorlar o yüzden bu Fransız planını kurdular. Fransızlar hakkında ne yazıyorsun, Roger? Senin, onların hayallerini ve teorilerini fark edecek kadar duyarlı olduğunu düşünmem gerekirdi; ama eğer onların çağırdığı sensen, ben senin o Liberallerin evine gidip yabancılarla buluşmana izin vermeyeceğim. Onlar Osborne’u çağırmalılar. Eğer ben olmazsam, Hamley’in temsilcisi o; ve beni getiremezler, bırak denesinler. Üstelik Osborne, kendi güzel İngiliz evine gelmek yerine kıtaya gitmekten çok hoşlandığına göre, bir parça Fransız beyefendiliğine sahiptir.”

Odadan çıkana kadar, daha önce söylediklerini tekrar etmeye devam etti. Osborne onun mantıksız homurdanmalarına sadece onun öfkesini arttıran cevaplar vermeye devam etti; ve Toprak Sahibi gider gitmez Osborne, Roger’a dönerek şunu söyledi:

“Kuşkusuz gideceksin Roger. Bire on bahse girerim, yarın sabah başka bir fikirde olacak.”

Roger yeterince açık şekilde, “Hayır,” dedi. Çünkü o son derece hayal kırıklığına uğradı; “Onu kızdırmak istemiyorum. Reddedeceğim.”

Osborne, “Bu kadar aptal olma!” diye bağırdı. “Gerçekten babam çok mantıksız. Kendisiyle nasıl çeliştiğini işittin; ve senin gibi bir adam, bir çocuk gibi tutulamaz.”

Roger hızla yazarak, “Artık bundan bahsetmeyelim, Osborne,” dedi. Not yazılıp gönderilince geldi ve elini sarılır gibi Osborne’un omzuna koydu. O, okuyormuş gibi davranıyordu ama gerçekte çok değişik sebeplerle hem babasına hem de kardeşine kızıyordu.

“Şiirler nasıl gidiyor, eski arkadaşım? Ümit ederim ki yakında ortaya çıkmaya hazırdır.”

“Hayır, değiller; ve eğer para için olmasaydı, yayınlanıp yayınlanmamalarına aldırış etmezdim. Eğer insan ürün elde etmezse ünün yararı ne?”

“Şimdi gel, artık bunu bırakalım; para hakkında konuşalım. Gelecek hafta burs imtihanıma gireceğim ve sonra ortak bir para kesemiz olacak. Şimdi ben son sınıf öğrencisi olduğum için, bana bir burs vermemeyi hiç düşünmeyecekler. Şimdi ben de para sıkıntısı çekiyorum ve babamı rahatsız etmek istemiyorum; ama ben burs alınca, beni Winchester’e götüreceksin ve beni küçük eşinle tanıştıracaksın.”

Osborne, kâğıtlarını bırakıp sanki böyle yaparak onun hayalini görüyormuş gibi ateşe bakarak, “Gelecek Pazartesi onu bırakalı bir ay olacak,” dedi. “Bu sabahki mektubunda benden sana güzel bir mesaj vermemi söylüyor. İngilizce’ye tam çevrilmiyor; kendin okumalısın,” diye devam etti. Cebinden çıkardığı mektupta bir ya da iki satırı işaret etti.

Roger bir ya da iki kelimenin yanlış yazıldığından şüphelendi; ama onların anlamı o kadar nazik, sevecen ve içlerinde basit, saygılı bir minnettarlık içeriyordu ki kendini, Osborne’un Hyde Park’da günlük

yürüyüşlerine getirdiği çocukların kayıp bazı eşyalarını aramasına yardım ederken tanıştığı, göremediği baldızına doğru çekilmekten alamadı. Çünkü Bayan Osborne Hamley çok güzel, çok zarif ve sorumlu olduğu küçük kaba çocuklar tarafından çok fazla zalimce davranışlarla karşılaşan bir Fransız dadıydı. Yolculuk yapan bir İngiliz aileyi, madam için otele bazı çamaşırlar getirdiğinde, büyülemiş olan küçük bir yetim kızdı; ve hemen onu çocukları için dadı olarak tutmuşlardı: Kısmen kendisi bir gözde ve oyun nesnesiydi, kısmen de çocukların (Alsaslı!)[70] bir yerliden Fransızca öğrenmesi çok iyi olacaktı. Bu arada hanımı, Londra ve Londra'nın eğlencesinin karmaşasında, Aimée'ye özel olarak dikkat etmeyi bıraktı; ama Fransız kız, yabancı bir ülkede her geçen gün giderek mutsuz olarak görevini yapmak için çok çalıştı. Ama nazik bir dokunuş, suyun fışkırmasına yeterliydi; o ve Osborne doğal olarak, çocukların dadısıyla tamamen farklı bir sınıftan bir genç adamın arasındaki ilişkiyi keşfettiği zaman, annenin öfkesiyle kabaca rahatsız edilecek, ideal durumdaki bir aşka düştüler. Aimée, hanımının sorularına doğru bir şekilde cevap verdi; ama ne kelimeye dökülmüş akıl ne de başka bir kimsenin deneyiminden öğrenilen ders onun sevgilisine olan inancını bozamazdı. Belki de Bayan Townshend, Aimée'yi, onunla ilk karşılaştığı yer olan ve kızın bazı ilişkilerinin kaldığı varsayılan Metz'e hemen geri göndermekten başka bir şey yapmadı. Ama bütünüyle ele alınınca, o, bu çeşit insanlar ya da ailenin himayesi altından çıktıktan sonraki yaşamı konusunda o kadar az şey biliyordu ki, Osborne aşkına ne olduğunu öğrenmek için onu görmekte ısrar ettiği zaman, Bayan Townshend'in ona verdiği konferansı sabırsız bir öfkeyle dinledikten sonra, genç adam aceleyle Metz'e gitti ve hemen Aimée'yi eşi yaptı. Bütün bunlar geçen sonbahar olmuştu ve Roger kaçınılmaz hâle gelinceye kadar ağabeyinin attığı adımı bilmiyordu. Sonra kendi üzüntüsünün basitliğinin yanı sıra her zaman babasının kalbini yumuşatan nazik, hassas aracının kaybını da getiren annesinin ölümü geldi. Ama onun bile bunu başarıp başaramayacağı kuşkuluydu çünkü Toprak Sahibi, vârisinin eşi olarak yükseğe, çok yükseğe bakıyordu. Bütün yabancılardan nefret ediyordu ve üstelik bütün Romalı Katolikleri atalarımızın nefret ya da büyücülüğüne benzer şekilde, korku ve tiksintiyle ele alıyordu. Bütün bu ön yargılar, üzüntüsüyle kuvvetleniyordu. Tartışma her zaman, onun mantıksızlık kalkanını zararsızca parlatırdı; ama mutlu bir anda sevecen bir tepki, son günlerde en çok nefret ettiği şeylere karşı kalbini yumuşatabilirdi. Ama mutlu anlar şimdi olmuyordu ve sevecen tepkiler en az büyüyen rahatsızlığı

kadar, onun sık sık yaşadığı pişmanlığın acılığıyla da eziliyordu. Böylece Aimée, onun karısı olarak İngiltere’ye ilk geldiğinde, Osborne’un onu yerleştirdiği ve onu sevimli bir şekilde döşemek için o kadar borç altına girdiği, Winchester yakınında küçük bir kulübede yalnız yaşıyordu. Çünkü Osborne satın almalarda, onun basit, çocuksu arzu ve istekleri yerine, kendi titiz zevkine başvuruyordu ve küçük Fransız kadınını, şu anda tümüyle başkalarına bağımlı olan bir erkeğin eşinden ziyade, Hamley Malikânesi’nin müstakbel hanımı gibi görüyordu. Hamleyli Hamleyler’in adının, iyi ve geniş bir şekilde bilindiği orta bölgelerden uzak, güneyde bir bölge seçmişti; çünkü eşinin sadece bir zaman için tamamen ve yasal olarak ona ait olmayan bir isim almasını istemiyordu. Bütün bu düzenlemelerde istekli olarak ona karşı olan tüm görevlerini yapmaya çalışıyordu; ve o bunu, ihtiraslı bir kendini adama ve hayranlık dolu derin bir saygıyla geri ödüyordu. Eğer kendini beğenmişliği bir çekle karşılansaydı ya da kolej şerefi için duyduğu saygıdeğer istek hayal kırıklığına uğrasaydı, rahatlatıcı olarak nereye gideceğini bilirdi: Düşüncelerinin hızı yüzünden kelimeler boğazında düğümlenene kadar ona övgüler düzen birine ve kocasının erdemleri karşısında teşekkür etmeyen ve eğilmeyen insanlara öfkesinin ufak parçalarını saçan birisine giderdi. Aimée, eğer şatoya bu onun eviydi gitmek ve ailesine tanıştırılmak istediyse bile, hiçbir zaman böyle bir imada bulunmadı. O sadece, kocasının arkadaşlığının biraz daha fazla olmasını çok istiyordu ve rica ediyordu. Bu konuda ısrar etmek için burada olduğu zaman, onun uzakta olması gerektiğine onu ikna eden iyi nedenler, o yokken onları kendi kendine tekrar etmeye çalışırken yararlı olmuyordu.

Lord Hollingford’un, Roger’ı çağırdığı gün öğleden sonra, Roger basamakları üçer üçer atlayarak yukarı çıkarken, bir dönemeçte babasıyla karşılaştı. Kuleler’deki akşam yemeği daveti hakkında konuştuktan sonra onu ilk defa görüyordu. Toprak Sahibi koridorun tam ortasında oğlunu durdurdu.

Yarı onaylayarak, yarı soru sorarak, “Fransız beyefendiyi karşılayacak mısın, oğlum?” dedi.

“Hayır, efendim; hemen bunu reddeden bir notla James’i gönderdim. Buna aldırmıyorumyani önem vermiyorum.”

Babası sevecen bir şekilde, “Beni neden bu kadar kesin bir şekilde ele alıyorsun, Roger?” dedi. “Bugünlerde neden bana karşı telaşlı davranıyorsun? Bir insan yorulduğu ve kalbi ağırlaştığı zaman onun biraz terslenmesine izin verilmemesi gerektiğini düşünüyorumben bunu yapıyorum.”

“Ama baba, seni önemsemedikleri bir eve gitmemem lazım.”

Toprak Sahibi’nin yüzü biraz aydınlanarak, “Hayır, hayır, oğlum,” dedi; “Sanırım ben onları küçümsedim. Lord hazretleri teğmen yapıldıktan sonra beni defalarca akşam yemeğine çağırdılar ama ben hiç onların yanına gitmedim. Ben buna, onları küçümsedim derim.”

Ve o zaman başka bir şey söylenmedi; ama ertesi gün Toprak Sahibi, Roger’ı tekrar durdurdu.

“Jam’e uşak üniformasını denetiyorum, bunu üç ya da dört yıldır eskitmedişimdi onun için çok şişmanladı.”

“Evet, onun giymesi gerekmiyor, öyle değil mi? Ve Dawson’un oğlu bunun için çok memnun olurne yazık ki elbiseye gereksinmesi var.”

“Ama Kuleler’e çağrıldığında seninle kim gidecek? Lord Adı Her Neyse buraya gelme zahmetine katlandıktan sonra onu çağırmak kibarlık olur; ve senin bir seyis olmadan gitmeni istemem.”

“Sevgili babam! Arkamda at süren bir adam olursa ne yapacağımı bilemem. Ahırın yolunu kendim bulabilirim ya da benim atımla ilgilenecek adamlar vardır. Sen kendini bununla üzme.”

“Evet, sen kuşkusuz, Osborne değilsin. Belki de bu senin için garip olmaz. Ama bakmalısın ve kendi seyisin olmalı. Yüzlerce yıldır aynı topraklarda olan Hamleyler’den birisi olduğunu unutmamalısın. Bu arada, hilekâr Liberaller bölgeye, sadece Kraliçe Ann zamanında geldiler.”

28.Rekabet

Balodan sonraki günlerde Cynthia, isteksiz ve çok sessiz görünüyordu. Cynthia ile geçmiş eğlenceyi konuşmanın, akşamın kendisinden daha eğlendirici olacağı konusunda kendine tamamen söz veren Molly, konu üzerindeki tüm konuşmanın cesaretlendirmekten ziyade yan çizici olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Bayan Gibson doğrusu konunun üzerinden insanın istediği kadar geçmesine hazırdı; ama onun sözleri her zaman hazır elbiseler gibiydi ve hiçbir zaman insanların düşüncelerine uymuyordu. Herhangi bir kişi onları kullanabilirdi ve belli isimleri değiştirince herhangi bir baloyu tarif etmeye hizmet edebilirdi. Onun hakkında konuşurken sürekli aynı dili kulanıyordu; Molly, neredeyse sinirlenene kadar olan cümleleri ve sıralarını biliyordu.

“Ah! Bay Osborne orada olmalıydınız! Kendi kendime bir çok defa gerçekten sizin sizin ve kardeşinizin orada olmanız gerektiğini söyledim.”

“Akşam boyunca sık sık sizi düşündüm!”

“Öyle mi? Bu sizin nezaketiniz. Cynthia, canım! Bay Osborne Hamley’in ne dediğini duyuyor musun?” Cynthia tam o sırada odaya girince böyle dedi. “Balo akşamı hep bizi düşünmüş.”

Cynthia yumuşak, yavaş gülümsemesiyle, “Bizi sadece hatırlamaktan daha iyisini yaptı,” dedi. “O güzel çiçekler için ona teşekkür borçluyuz, anne!”

Osborne, “Oh!” dedi, “Sadece bana teşekkür etmeyin. Bu benim düşüncemdi ama bununla Roger uğraştı.”

Bayan Gibson, “Düşüncenin her şey olduğunu kabul ederim. Hareket tamamen maddiyken, düşünce ruhsaldır.”

Bu güzel düşünce, konuşmacıyı şaşırttı; bu şekilde devam eden bir konuşmada söylenen her şeyin anlamını kesin olarak tanımlamak gerekli değildir.

Osborne, “Ama korkarım çiçekler yararlı olmak için çok geç kaldı,” diye devam etti. “Ertesi sabah Preston’a rastladım ve kuşkusuz balodan konuştuk. O bizden önce davrandığı için özür dilerim.”

Molly işinden başını kaldırarak, “O, sadece bir demet yolladı ve o Cynthia içindi,” dedi. “Ve o, biz Hamley’den gelen çiçekleri alana kadar gelmedi.” Tekrar dikişine eğilmeden önce Cynthia’nın yüzünü bir an görebildi. Rengi kızarmıştı ve gözlerinde öfke pırıltıları vardı. Molly bitirir bitirmez hem o hem de annesi aceleyle konuştular ama Cynthia’nın sesi hırstan çıkmıyordu ve sözü Bayan Gibson aldı.

“Bay Preston’un buketi herhangi bir fidanlığın bahçesinden alabileceğiniz resmi şeylerden biriydi; bu, hiçbir duygu içermediği için her zaman beni rahatsız eder. Sevdiğim bir insanın topladığı bir ya da iki inciçiçeğini, satın alınabilecek en pahalı bukete tercih ederim!”

Cynthia, “Bay Preston’un sanki sizi engellemiş gibi konuşmaya hakkı yoktu,” dedi. “Çiçekler, tam biz çıkmak için hazırken geldi ve onları doğruca ateşe attım.”

(O ana kadar çiçeklerin kaderi hakkında hiçbir şey bilmeyen) Bayan Gibson, “Cynthia, canım!” dedi, “Bay Osborne Hamley’e kendin hakkında nasıl bir fikir veriyorsun; ama emin ol, bunu tamamen anlıyorum. Benim satın alınmış çiçekler konusundaki düşüncemi –ön yargımı almışsın.”

Cynthia bir an sessiz kaldı; sonra, “Çiçeklerinizden bazılarını Molly’nin saçını süslemek için kullandım, Bay Hamley. Çok güzel oldu; çünkü renk tamamen onun mercan takılarına uydu; ama onun, düzenlemeyi bozmanın çok kötü olduğunu düşündüğüne inandığım için, bütün suçu üstüme almak zorunda kaldım,” dedi.

“Söylediğim gibi, düzenleme kardeşimindi; ama eminim o, bunları parlayan ateşte görmek yerine Bayan Gibson’un saçlarında görmeyi tercih ederdi. Bay Preston en kötüsüne uğramış.” Osborne bütün meseleden dolayı çok eğlenmişti ve Cynthia’nın bunu yapma nedenini biraz daha araştırmak istedi. Molly’nin kendi kendine konuşur gibi alçak sesle, “Ben kendiminkini gönderildiği gibi taşıdım,” dediğini işitmedi; çünkü Bayan Gibson tamamen değişik bir konuyla araya girdi.

Osborne’a dönerek, “İnciçiçeklerinden bahsederken, onların Hurstwood’da yabani olarak büyüdüğü doğru mu? Henüz onların çiçek açma mevsimi değil; ama mevsimi geldiğinde oraya bir yürüyüş yapabiliriz öğle yemeğimizi bir sepete koyarız aslında küçük bir piknik olur. Bize katılırsınız, değil mi?” dedi. “Sanırım bu büyüleyici bir plan! Hollingford’a atla gidebilir, atınızı oraya bırakabilir, ormanda uzun bir gün geçirir ve akşam yemeği için eve gelirizakşam yemeğinde masamızda bir vazo dolusu inciçiçeği olur!”

Osborne, “Bunu çok isterdim,” dedi; “Ama evde olmayabilirim. Sanırım o zaman bir ay sonra Roger daha çok orada olur.” Şiirlerini satmak için Londra’ya yapacağı yolculuğu ve daha sonra beklediği gibi Winchester’e gidişini düşünüyordubir süredir bu zevk için ayarladığı zaman, sadece aklından geçirdiği değil eşine de yazdığı gibi, Mayıs’ın sonuydu.

“Oh, ama bizimle olmanız lazım! Bay Osborne Hamley’i beklemeliyiz, değil mi Cynthia?”

Cynthia, “Korkarım inciçiçekleri beklemez,” dedi.

“O zaman onu, yabani gül ve hanımeli mevsimine erteleyelim. O zaman evde olacaksınız değil mi? Yoksa Londra’daki mevsim daha fazla hareket mi sunuyor?”

“Yabani güllerin ne zaman açtığını tam olarak bilmiyorum!”

“Bilmiyorsunuz ama şairsiniz! Şu satırları hatırlamıyor musunuz:

Güllerin zamanıydı,

Giderken topluyorduk onları![71]

“Evet; ama bu yılın hangi zamanının gül zamanı olduğunu belirtmiyor; ve benim hareketlerimi çiçek takviminden daha çok ay takviminin belirlediğine inanıyorum. Arkadaş olarak kardeşimi almanız daha iyi; çiçek sevgisinde daha pratiktir; ben sadece teorisyenim.”

Cynthia, “Güzel “teorisyen” kelimesi, bilgisiz olduğunuz anlamına mı geliyor?” dedi.

“Kuşkusuz, kardeşinizi görmekten mutlu olacağız; ama neden siz de gelemiyorsunuz? Bir çok bakımdan kardeşiniz gibi derin ve eğitimli bir kişinin karşısında biraz ürkeklik duyduğumu itiraf ediyorum. Eğer ona bu keskin kelimeyi söyleyeceksek bana biraz büyüleyici bilgisizlik verin.”

Osborne eğildi. Her zaman bunun sadece yağ çekme olduğunu bilse de, sevilmek ve gurunun okşanması, Osborne için çok hoştu.

Ne zaman gelse, iki hoş kızın ve onların annelerinin yatıştırıcı tatlı konuşmasının onu beklediği bu eve gelmek, ona kasvetli gelen eviyle bir zıtlık oluşturuyordu. Kendisini şair olarak kabul ederek duygularını etkileyen farklılık konusunda, sandalyelerin rahat olduğu, bütün masaların güzel şeylerle örtülü olduğu, çiçeklerle ve kadınların varlığının izleriyle dolu oturma odası ile evdeki, kumaşların yıpranmış ve koltukların rahatsız olduğu ve artık kadınların varlığının mobilyaların düzenine hiçbir zarafet vermediği büyük oturma odasının farklılığı konusunda bir şey söylenemezdi. Sonra yemekler hafif ve iyi pişmişti; onun zevkine ve hassas iştahına, Malikâne’deki hizmetçilerin hazırladığı zengin ve ağır yiyeceklerden çok daha uygundu. Osborne, Gibsonlar’a çok sık ziyarete gelme alışkanlığına kapılmaktan biraz korkuyordu (bunun nedeni iki genç kızla ilişkisinin sonuçlarından korkması değildi; çünkü o, onları sadece arkadaş olarak görüyordu; evli olduğu gerçeği sürekli aklındaydı ve Aimée, başkalarının onu olası bir koca olarak görmeleri karşısında hatırlaması için çok güvenli bir şekilde kalbinde yer edinmişti); ama şu anda geri dönmesinin anlamı olmayan misafirperverlik konusunda sınırı çok sık geçip geçmediği konusunda derin bir düşünce, ara sıra onun aklını zorluyordu.

Ama Bayan Gibson, meselenin gerçeğini bilmediği için onun sık sık eve gelmesini ve onun evinde ve bahçesinde saatler geçirmesini sağlayan çekim gücünden dolayı gizli bir şekilde sevinçliydi. Onu buraya çekenin Cynthia olduğuna kuşkusu yoktu; ve eğer o biraz daha yumuşak başlı olsaydı, annesi yaklaşmakta olduğunu düşündüğü krize, şimdi yaptığından daha çok imada bulunacaktı. Ama eğer kızı, olması yakın olan şeyin farkında olursa ve Bayan Gibson’un felaketi erteleme konusundaki dikkatli ve sessiz çabalarının farkına varırsa, inatçı kızın bütün yeteneği ve gücüyle ona karşı

çıkacağı konusundaki sezgisel kanaat, onu kısıtlıyordu. Böyle olduğu hâlde Bayan Gibson, nerede olduğunu bilmeden önce Cynthia'nın sevgisinin toplanacağına ve bu durumda bunu anlasa bile, annesinin ince planlarını bozmaya kalkmayacağına güveniyordu. Ama Cynthia, Osborne'nun sakin, arkadaşça ilgisinde bir an bile yanılmayacak kadar, flört etmenin, hayranlığın ve hatta ihtiraslı aşkın bir çok çeşidiyle karşılaşmıştı. Onu, bir kız kardeşin ağabeyini gördüğü gibi görüyordu. Roger, Trinity'deki akademi üyesi seçiminden döndüğü zaman farklıydı. Ürpertici çekingenlik, davranışlarının zorlukla bastırılan heyecanı, Cynthia'nın uzun zaman geçmeden nasıl bir aşkla uğraştığını anlamasını sağladı. Bunu kelimelere dökmedi hatta kalbinin gizli yerinde bile ama Roger'ın ona olan ilgisiyle Osborne'nunkinin arasındaki farkı, Bayan Gibson bunu bulmadan önce anladı. Ama Roger'ın ilgisinin doğasını ilk keşfeden Molly oldu. Onu balodan sonra ilk defa gördüklerinde araştırıcı gözleri bunu gördü. Cynthia o akşamdan beri iyi görünmüyordu; evde solgun ve yorgun gözlerle yavaşça dolaşıyordu ve her zaman hareketten ve temiz havadan hoşlanmasına rağmen şimdi o yürüyüşe çıkmak için ikna edilemiyordu. Molly bu solgunluğu hassas bir kaygıyla inceledi ama dans etmekten çok fazla yorulup yorulmadığı, onu rahatsız edecek bir şey olup olmadığı konusundaki sorulara ve bu tip tüm sorgulamalara isteksiz bir olumsuzlukla cevap verdi. Molly bir keresinde, Bay Preston'un adından söz etti ve bunun Cynthia'nın rahatsız olduğu bir konu olduğunu gördü; şimdi Cynthia'nın yüzü heyecanla aydınlanmıştı ve tüm vücudu kötü bir şekilde baskı altına alınmış üzüntüyü gösteriyordu ama o, sadece beyefendiye karşı nazik bir duygudan başka bir anlama gelmeyen bazı keskin sözler söyledi ve sonra Molly'den, bir daha onun adını anmamasını istedi. Yine de Molly, onun kendisine olduğu kadar arkadaşına da yoğun bir şekilde tatsız davrandığını hayal edemezdi; o, Cynthia'nın var olan isteksizliğinin nedeni olamazdı. Ama bu isteksizlik, değişmeden ya da farklılaşmadan o kadar çok gün sürdü ki, Bayan Gibson bile fark etti ve Molly gerçekten rahatsız oldu. Bayan Gibson, Cynthia'nın sessizlik ve hâlsizliğini, baloda isteyen herkesle dans etmesinin doğal sonucu olarak kabul etti. Bayan Gibson'un açıkça söylediği yargıya göre, isimleri "kırmızı kitapta" yer alan partnerler, bu yorgunluğun yarısını bile oluşturamazdı ve eğer Cynthia çok iyiyse, çok muhtemeldir ki annesinin konuşmasındaki hataları istihzalı bir dokunuşla belirtecekti. Sonra, yine Cynthia toparlanmadığı zaman Bayan Gibson sabırsızlanacaktı ve onu hayalci ve tembel olmakla suçlayacaktı. Sonunda ve kısmen

Molly'nin tarafından Bay Gibson'a başvuruldu ve varsayılan hastalık için, özellikle teşhis önemli bir şey olmadığı olduğu zaman, Cynthia'nın her şeyden çok nefret ettiği profesyonel bir inceleme yapıldı. Sadece kuvvetlendirici ilaçlarla kısa zamanda düzelecek genel bir durum, sağlık bozukluğu ve ruhsal depresyon bulundu. Bu arada fazla güç harcamayacaktı.

Var olan durumunu düzeltmek için kuvvetlendirici ilaçları bildirince, Cynthia, Bay Gibson'a, "Sevmediğim bir şey varsa," dedi, "Doktorların üzüntü ve kaygılar için kesin bir çare olarak kaşıklar dolusu mide bulandırıcı karşımları verirkenki davranışlarıdır." Konuşurken onun yüzüne bakarak gülümsedi; can sıkıntısının ortasında bile onun için her zaman güzel bir sözü ve gülümseyişi vardı.

"Gel! Bu konuşmayla "üzüntülerin" olduğunu belli ettin; bir pazarlık yapalım: Bana üzüntü ve kaygılarını anlatırsan onlar için benim mide bulanırıcı karışımlarım dediğin şeylerden başka bir çare bulmaya çalışırım."

Cynthia kızararak, "Hayır," dedi; "Hiçbir zaman üzüntülerim ve kaygılarım var demedim; ben genel olarak konuştum. Nasıl bir üzüntüm olabilir?Siz ve Molly bana sadece nazik davranıyorsunuz!" Gözleri yaşlarla doluyordu.

"Peki, peki, böyle kasvetli şeylerden bahsetmeyelim ve sana vermek zorunda olduğum acı ilaçların tadını örtmek için tatlı bir emülsiyon vereyim."

"Lütfen yapmayın. Emülsiyonlardan ve sahte şeylerden ne kadar nefret ettiğimi bilseniz! Acı ilaçları istiyorum ve ben bazen, eğer zorundaysam kendim dürüst olmasam da başkalarında doğruluğu severimen azından bazen." Cümlesini başka bir gülümsemeyle bitirdi ama, bu gülümseme oldukça zayıf ve soluktu.

Evin dışından Cynthia'nın görünüş ve davranışındaki değişikliğin farkına varan ilk kişi Roger Hamley'dive yine de onu, mide bulandırıcı karışımın etkisi altında iyileşmeye başlayana kadar görmedi. Ama onun gözleri, odaya girdiği ilk beş dakika boyunca ondan ayrılmadı. Bayan Gibson'un basmakalıp laflarına cevap vermeye calıştığı süre boyunca Cynthia'yı

inceliyordu; ve ilk uygun duraklamada geldi ve Molly’nin yanında durdu; böylece onunla odanın geri kalanı arasına kendisi girmiş oldu; çünkü ondan sonra bazı ziyaretçiler gelmişti.

“Molly, kardeşin ne kadar hasta görünüyor? Bu nedir? Ona öğüt veren oldu mu? Beni affet ama evde birlikte yaşayan insanlar çoğunlukla hastalığın ilk belirtilerini görmezler.”

Molly’nin Cynthia’ya olan sevgisi hızlı ve sarsılmazdı ama bunu bozmaya çalışan bir şey varsa o da Roger’in her zaman Molly’yle konuşurken, Cynthia’dan onun kardeşi diye bahsetme alışkanlığıydı. Bunu başka biri söyleseydi bu onun aldırış etmediği bir mesele olurdu ve zorlukla fark edilirdi; ama Roger bu ifadeyi kullanınca hem kulağını hem de kalbini rahatsız ediyordu; cevabında kelimelerin ötesinde bir sert davranış vardı.

“Oh! O baloda çok yoruldu. Babam ona baktı ve onun kısa zamanda iyi olacağını söyledi.”

Roger düşünceli bir şekilde, “Hava değişikliği isteyip istemediğini merak ediyorum.” dedi. “Onun Malikâne’ye gelmesini isterimçok isterim; tabii senin ve annenin de. Ama bunun nasıl olabileceğini bilmiyorumya da eğer olursa ne kadar büyüleyici olacağını bilmiyorum!”

Molly, sanki bu şartlar altında Malikâne’ye yapılacak bir ziyaretin onun önceki ziyaretlerinden çok farklı olacağını, bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını anlatamayacağını hissetti.

Roger devam etti:

“Çiçeklerimizi zamanında aldınız değil mi? Ah! O akşam sizi ne kadar düşündüğümü bilemezsin! Ve bundan hoşlandınız değil mi?Bir çok partneriniz oldu ve bütün bunlar bir ilk baloyu güzel yapar, değil mi? Kardeşinin tüm danslara kalktığını duydum.”

Molly sakin bir şekilde, “Çok güzeldi,” dedi. “Ama her şeye rağmen, şu an bir taneye daha gitmek ister miyim emin değilim; bir balonun çok derdi varmış gibi görünüyor.”

“Ah! Kardeşini ve onun iyi olmamasını mı düşünüyorsun?”

Molly oldukça açık bir şekilde, “Hayır, düşünmüyordum,” dedi. “Elbiseyi, giyinmeyi ve ertesi günkü yorgunluğu düşünüyordum.”

Eğer isterse onun duygusuz olduğunu düşünebilirdi; o zaman çok fazla duygusu olduğunu düşündü çünkü bu, kalbinin garip bir şekilde sıkışmasına yol açıyordu. Ama o, doğal olarak Molly’nin konuşmasına sert bir anlam vermeyecek kadar iyiydi. Gitmeden az önce, görünüşte elini tutup iyi günler dilerken genel olarak işitilmek için çok alçak olan bir sesle şunu söyledi:

“Kardeşin için yapabileceğim bir şey var mı? Eğer okumak isterse, bildiğin gibi bir çok kitabımız var. Sonra bu öneriye Molly’den onaylayan bir bakış ya da söz almadan devam etti: “Ya da çiçekler, çiçekleri sever mi? Oh! çileklerimiz yeni olduyarın biraz getireyim.”

Molly, “Eminim onları sevecektir,” dedi.

Gibsonlar’ın bilmediği bir sebeple, Osborne’un ziyaretlerinin arasına uzun bir süre girdi. Bu arada Roger, her zaman elinde olan güçle Cynthia’nın hastalığını iyileştirmeye çalışarak, taze ikramlarla neredeyse her gün geliyordu. Ona olan tavrı o kadar nazik ve hoştu ki Bayan Gibson dikkat kesildi, (böyle söylemekten hoşlandığı gibi) “görgüsüzlüğü içinde” Bayan Gibson’ un düşüncesine göre kendi ilgisini garip bir şekilde ihmal eden Osborne’a tercih edilebilirdi. Onun sakin davranış şekline göre Roger’ın üzerinde bir çok hafif aşağılama uyguladı; ama bu hareketler onun nedenlerini anlamayan cömert doğasından geri tepti ve Molly’nin üzerine kaldı. Ona çocukken her zaman yaramaz ve hırslı denirdi; ve şimdi gerçekten şiddetli bir öfkesi olduğunu anlamaya başladığını düşünüyordu. Ne Roger’ı inciten, ne de Cynthia’yı rahatsız eden şey Molly’nin kanını kaynatıyordu; ve şimdi o, Bayan Gibson’un, Roger’ın ziyaretlerinin daha kısa ve daha seyrek olmasını istediğini keşfetmişti; her zaman bu isteğin belirtilerini görüyordu. Toprak Sahibi’nin zayıflığını, şimdi Osborne’un Malikâne’de olmadığını, ve Roger’in gün boyunca çoğu zaman arkadaşlarının arasında olduğuna dair imalarda bulunduğunda, üvey annesinin kalbini okuyordu:

“Bay Gibson ve ben, eğer akşam yemeğine kalırsanız çok memnun olurduk; ama kuşkusuz babanızın nasıl yalnız kalacağını hatırlayınca size kalmanızı söyleyecek kadar bencil olamayız. Dün zavallı yaşlı adamın bu yalnızlığa nasıl katlandığından bahsediyorduk!”

Ya da Roger bir demet erken çıkan gülle gelir gelmez, Cynthia’nın kendi odasına gidip dinlenmesi isteniyordu. Bu arada Molly, Bayan Gibson’a aniden çıkan işler ya da çağrılar için eşlik ediyordu. Amacı, Cynthia’nın zevk almasını sağlamak olan ve çocukluğundan beri Bay Gibson’un arkadaşça ilgisinden her zaman emin olan Roger, hâlâ istenmediğini anlamakta yavaştı. Eğer Cynthia’yı görmeseydi bu onun kaybı olurdu; her ne olursa olsun onun nasıl olduğunu duyardı ve ona hoşuna gideceğine inandığı ufak bir şey bırakırdı. Onu bir kere görme ümidiyle dört ya da beş kere uğrayarak kendi sevinme şansını tehlikeye atmaya istekliydi. En sonunda Bayan Gibson’un her zamanki olumsuz küçümsemesinin ötesine geçtiği ve alışılmadık bir terslik krizine girdiği bir gün geldi; çünkü o, genel olarak sakin huylu bir kadın olduğundan gerçekten kabalaşmaktan dolayı suçluydu.

Cynthia çok daha iyiydi. Bunu kabul etmekten nefret etse de, tonikler hastalıklı bir akla iyi gelmişti. Onun sevimli rengi ile kaygısızlığının bir kısmı da geri gelmişti ve kaygının kalması için bir neden yoktu. Bayan Gibson oturma odasında nakışını yapıyordu ve iki kız da penceredeydi. Cynthia, Molly’ nin, Voltaire’in bir sayfasından okumakta olduğu yazıda, Fransız aksanını taklit etme konusundaki ciddi çabalarına gülüyordu. Çünkü sabahları “geliştirici okuma” yapma görevi ya da komedisi, bu fikri bilinçsizce öneren Lord Hollingford, Bayan Gibson’un balo gecesi umduğu gibi, Molly’yi tekrar görmek için herhangi bir çaba göstermeden şehre geri dönmüş olsa bile, devam ediyordu. Bu Alnaschar[72] görüşü başarısız olmuştu. Hâlâ sabahın erken saatiydi; güzel, taze, sevimli bir Haziran günüydü. Hava, çiçek, büyüme ve tomurcuk kokuyordu; ve kızlar sözde Fransızca okumayla uğraştıkları zamanın yarısında sarmaşık güllerinden bir demete uzanmak için pencereden dışarı sarkıyorlardı. En sonunda onları aldılar ve goncalar Cynthia’nın kucağına döküldü ama bir çok yaprak düşmüştü; böylece güzel koku pencerenin yanındaki koltuğa takılıp kaldı, çiçeklerin bütün güzelliği geçip gitti. Bayan Gibson bir ya da iki kere onları, el işindeki ilmekleri saymasını engelledikleri bahanesiyle,

çıkardıkları neşeli sesler için azarladı; ve o sabah dışarı çıkmadan önce belirli bir miktar yapmaya karar vermişti. Doğası gereği, herhangi bir neden olmadan önemsiz şeyler konusunda aldığı küçük kararları yerine getirmeye sonsuz bir önem verirdi.

“Bay Roger Hamley’in” geldiği bildirildi. Bayan Gibson, nakış kasnağını kaldırırken, neredeyse ona işittirerek, “Ne kadar sıkıcı!” dedi. Hâlâ nakışına bakarken, soğuk, hareketsiz elini uzattı ve yarım ağızla hoşgeldiniz dedi. O, bunu fark etmedi ve pencereye geçti.

“Ne kadar güzel,” dedi. “Artık Hamley güllerine ihtiyacınız yok, sizinkiler açmış.”

Sözlerini onlara yöneltmiş olsa bile, Bayan Gibson, Cynthia ve Molly’nin konuşmasına fırsat bırakmadan, “Size katılıyorum,” dedi. “Şimdiye kadar bize çiçek getirerek çok nezaket gösterdiniz; ama şimdi bizimkiler açtı, artık sizi sıkıntıya sokmak istemiyoruz.”

Ona, dürüst yüzünü gölgeleyen ufak bir şaşkınlıkla baktı; belki de bunun nedeni kelimeler değil ses tonuydu. Ama Bayan Gibson ilk vuruşu yapacak kadar cesurdu ve fırsatın elverdiği kadar gitmeye kararlıydı. Eğer Molly, Cynthia’nın renginin kızardığını görmeseydi belki de daha çok acı çekerdi. Eğer gerek varsa onun konuşmasını bekledi; çünkü biliyordu ki Roger’ın savunması, eğer savunma gerekirse, güvenli bir şekilde, Cynthia’nın hazır zekâsına emanet edilebilirdi.

Cynthia’nın kucağında duran bozulmuş çiçekleri almak için elini uzattı.

“Ne olursa olsun,” dedi, “Benim derdim eğer Bayan Gibson bunun benim derdim olduğunu varsayarsa eğer bunu alabilirsem ödenmiş olacak.”

Cynthia bunu ona verirken gülümseyerek, “Yeni lambalar için eski lambalar,” dedi. “İnsanın her zaman bize gönderdiğiniz çiçek demetleri gibi demetleri ucuza alabilmesini isterim.”

Annesi, “Ödemeyi hesaplamak için sanırım zamanın harcanmasını unutuyorsunuz,” dedi. “Gerçekten Bay Hamley, eğer bu kadar sık ve erken saatlerde gelirseniz kapılarımızı size kapatmayı öğrenmeliyiz! Kahvaltıdan

sonra, öğlene kadar düzenli olarak kendi işimle uğraşırım; ve Cynthia ile Molly'nin okumalarını ilerletmek ve çalışmak için düzenli bir şekilde uğraşmaları benim isteğimeğer akıllı, arkadaş canlısı kadınlar olmak istiyorlarsa, bu, onların yaşındaki insanlar için çok istenen bir şeydir; ama erken gelen ziyaretçilerle alışkanlıkların düzenliliğinden söz etmek tamamen imkânsızdır."

Bütün bunlar Molly'ye, kara tahtaya sürtünen bir tebeşir sesi gibi gelen, tatlı, sahte bir tonla söyleniyordu. Roger'ın yüzü değişti. Kırmızı rengi bir an için parlaklaştı, ciddi ve hoşnutsuz göründü. Biraz sonra ifadesinin alışıldık içtenliği geri döndü. Kendi kendine neden ona inanmayayım, diye sordu. Uğramak için erkendi; düzenli işleri engelliyordu. Bu yüzden konuştu ve şunu söyledi:

"Düşüncesiz davrandığıma inanıyorumbir daha bu kadar erken gelmeyeceğim; ama bugün bir özrüm var; ağabeyim bana sizin, güller açtığı zaman Hurstwood'a gitmek için bir plan yaptığınızı söyledi ve onlar bu sene her zamankinden erken açtıgörmek için dolaştım. Orada öğle yemeğinden önce uzun bir günden bahsediyordu."

Bayan Gibson soğukça, "Plan, Bay Osborne Hamley'le yapıldı. O olmadan gitmeyi düşünemem!" dedi.

"Bu sabah ondan, sizin isteğinizden bahseden ve onların mevsimi geçene kadar evde olmayacağından korktuğunu söyleyen bir mektup aldım. Gerçekte görecek fazla bir şey olmadığını söyleyebilirim ama gün o kadar güzeldi ki Hurstwood'a gitme planının, dışarı çıkmak için harika bir bahane olacağını düşündüm."

"Teşekkür ederiz. Ne kadar naziksiniz! Ve babanızla mümkün olduğu kadar birlikte olmak için duyduğunuz doğal isteği feda etmek için ne kadar da iyisiniz."

"Babamın kış mevsiminde olduğundan çok daha iyi olduğunu söylemekten memnunum. Artık zamanının çoğunu dışarıda tarlalarda geçiriyor. O, yalnız dolaşmak alışkanlığındadır ve benbiz düşünüyoruz ki onun için en iyi olan eski alışkanlıklarına bir an önce dönmesidir."

“Cambridge’e ne zaman dönüyorsunuz?”

Cevap verirken Roger’ın tavrında bir tereddüt vardı:

“Belirsiz. Belki biliyorsunuz, şimdi ben Trinity’de akademi üyesiyim. Gelecekteki planlarımın ne olacağını henüz tam bilmiyorum; yakında Londra’ya gitmeyi düşünüyorum.”

Bayan Gibson kararlılıkla, sorun konusunda iyi bir düşünceyi yansıtıyormuş gibi, “Ah! Londra genç bir erkek için doğru yerdir,” dedi. “Eğer bu sabah çok meşgul olmasaydık genel kurallarımızda bir istisna yapmaya razı olabilirdim; bir istisna daha, çünkü erken ziyaretlerinizden dolayı zaten bir çok istisna yaptık. Belki gitmeden sizi yine görürüz.”

Gitmek için ayağa kalkarak ve solmuş gülleri hâlâ elinde tutarak, “Kuşkusuz geleceğim,” diye cevap verdi. Sonra daha çok Cynthia’ya hitap ederek, Molly’ye biraz dönerek, “Londra’da kalma sürem iki haftayı geçmeyecek sizin için ya da sizin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Cynthia çok tatlı bir şekilde, “Hayır, çok teşekkür ederim,” dedi ve sonra ani bir dürtüyle hareket ederek pencereden dışarı sarktı ve ona yarı açılmış güllerden topladı. “Bunları hak ediyorsunuz; o zavallı solmuş demeti atın.”

Gözleri parladı, yanakları kızardı. Verilen goncaları aldı ama diğer demeti atmadı.

“Ne olursa olsun, öğle yemeğinden sonra gelebilirim. Öğleden sonralar ve akşamlar, şu andan itibaren günün en hoş zamanlarıdır.” Bunu hem Molly’ye hem de Cynthia’ya söyledi ama kalbinden hitap ettiği Cynthia’ydı.

Bayan Gibson onun söylediği şeyi işitmemeyi tercih etti ama yine de elini gevşek bir şekilde ona uzattı.

“Sanırım sizi dönünce göreceğiz ve lütfen ağabeyinize, ondan tekrar bir ziyarete gelmesine can attığımızı söyleyiniz.”

O, odadan çıktığında Molly'nin kalbi tamamen doluydu. Onun yüzünü seyretmiş ve onun duygularından birazını okumuştu: Onun, Hurstwood'da güzel bir gün geçirme planı kabul edilmeyince uğradığı hayal kırıklığı, eski arkadaşının eşinin onun varlığından hoşlanmamasını geç de olsa anlamasıbelki de bütün bunlar Molly'ye ondan daha keskin bir şekilde dokunmuştu. Cynthia ona gül goncalarını verince bakışlarının parlaması daha önce ciddileştiğinde göstermiş olduğu acıdan daha canlı, ani bir zevkin göstergesiydi.

Bayan Gibson onun evden çıktığını işitince, "Neden bu kadar zamansız geldiğini anlayamıyorum." dedi. "Osborne'dan farklı; onunla daha yakınız. O aptal kardeşi Cambridge'de matematikle aklını karıştırırken, o gelip bizimle arkadaşlık yaptı. Aslında Trinity'de akademi üyesi! Orada kalmayı öğrenmesini, buraya izinsiz ve Osborne'a bir piknik önerince kardeşinin de gelmesini kabul edeceğimi varsyarak gelmemesini isterim."

Cynthia biraz somurtarak, "Kısacası, anne, bir insan bir at çalabilir ama başka birisi çitin üzerinden bakmamalı," dedi.

Molly büyük bir öfkeyle, "Ve iki kardeş, arkadaşlarına tamamen aynı davranıyorlar. Onların arasında kuvvetli bir arkadaşlık var, bu yüzden Roger'ın Osborne'un istediği saatte gelebildiği bir yere kendisinin de gelebileceğini düşünmesine şaşmamak gerek," diye devam etti. "Roger'ın "karışık beyni", gerçekten! Roger aptal!"

"Oh, çok iyi, canlarım! Ben gençken sizin yaşınızdaki genç kızların dışarı çıkması uygun bulunmazdı çünkü onların genç erkeklerin çağrılarını kabul edecekleri saatlere küçük bir kısıtlama konurdu. Ve ebeveynleri, aynı ailenin bazı bireylerini görmekten gurur ve memnuniyet duyarken, belirli beyefendilerin ziyaretlerini onaylamazsa, onların iyi nedenleri olduğu varsayılırdı."

Cynthia, yüzünde masum bir hayret ifadesiyle annesine bakarak, "Ama bu benim söylediğim şey, anne," dedi. "Bir insan yapabilir."

"Sessiz ol çocuğum! Bütün atasözleri bayağıdır ve bunun da en bayağısı olduğuna inanıyorum. Gerçekten Roger Hamley'in kabalığını yakalıyorsun, Cynthia!"

Cynthia öfkelenerek, “Anne,” dedi “Bana kötü sözler söylemene aldırmam ama ben iyi değilken Bay Roger Hamley bana çok iyi davrandı; onun küçümsenmesine dayanamam. Eğer o kabaysa, benim de kaba olmaya itirazım yok; çünkü bu bana nezaket, hoşnutluk, sevimli çiçekler ve hediyeler getirme anlamına geliyor.”

Bu sözler üzerine, Molly’nin gözyaşları taşmak üzereydi; onun tarafını tuttuğu için Cynthia’yı öpebilirdi ama duygularına ihanet etmekten ve Bayan Gibson’un herhangi bir sıcak duygu belirtisinde söylediği gibi “bir sahne” yaratmaktan korkarak aceleyle kitabını bıraktı ve yukarıya odasına koşup, özgürce nefes almak için odasının kapısını kilitledi. Yarım saat sonra, doğruca ve ağırbaşlı bir şekilde, Cynthia’nın hâlâ oturduğu, somurtarak ve hoşnutsuz olarak pencereden dışarısını seyrettiği yere, oturma odasına dönerken yüzünde gözyaşı izleri vardı; bu arada Bayan Gibson yüksek sesle, büyük bir farklılık ve güçle ilmeklerini sayıyordu.

29.Çalı Savaşı

Bayan Hamley’in ölümünün üzerinden aylar geçmişti ve bu süre boyunca Molly, o son gün, kütüphanede istemeden duyduğu sır hakkında bir çok defa düşünmüştü. Onun deneyimsiz aklı için, bir adamın evlenmesi ve eşiyle yaşamamasıkutsal evlilik durumuna babasının bilgisi olmadan ve gündelik ilişkilere girdiği kişiler tarafından bilinen ya da bilinmeyen bir kişinin kocası olarak tanınmadan girmesi, son derece garip ve duyulmadık bir şey gibi geliyordu. Ara sıra bu on dakikalık küçük açıklamanın rüyasında gördüğü bir şey olması gerektiğini zannediyordu. O zamandan beri Roger, bundan bir kere hafifçe bahsetmişti ve Osborne, konu üzerinde sessizliğini korumuştu. Bir bakışla bile bunu ima etme ihanetine girmiyordu; hatta bunu düşüncelerinden bile çıkarmışa benziyordu. Molly’yle bir sonraki karşılaşmasında akıllarını dolduran, annesinin çok üzücü olan ölüm olayı olmuştu. O zamandan beri ilişkilerinde uzun aralıklar olmuştu; böylece bazen iki kardeşin de onun bu önemli sırrı bildiğini unuttuğunu düşünüyordu. Hatta kendisi de bazen bunu tamamen unutuyordu ama belki de farkında olmaksızın bunun bilincindeydi ve bu, onun, Osborne’un Cynthia’ya olan duygularının doğasını anlamasına yardım ediyordu. Ne olursa olsun, bir an bile, onun Cynthia’ya karşı olan nazik davranışlarının bir arkadaşın içten davranışlarından başka bir şey olduğunu düşünmemişti. Söylemesi garip ama daha sonraki günlerde Molly, Osborne’un kendisiyle olan ilişkisine, bir zamanlar Roger’ la olan ilişkisindekiyle aynı şekilde bakıyordu. Osborne’un, Cynthia ve kendisi için, çocukluğunu bilmedikleri ve onlarla akraba olmayan herhangi bir genç erkeğin pekâlâ olabileceği gibi, bir kardeş olduğunu düşünüyordu. Onun, annesinin ölümüyle davranışlarının ve belki de karakterinin de çok geliştiğini düşünüyordu. Artık küçümseyici, titiz, kibirli ya da kendinden çok emin değildi. Bu konuşma ya da davranış biçimlerinin, utangaçlık veya bilinçliliği saklamak için takınıldığını ve insanın kendini yabancılardan gizlediğini bilmiyordu.

Osborne’un konuşma ve davranışları, çok muhtemeldir ki, yeni insanların arasındayken yaptıklarıyla aynıydı; ama Molly, onu sadece, içten bir yakınlığın olduğu kendi çevresinde görmüştü. Yine de gerçekten geliştiğine şüphe yoktu ama Molly’ nin onun geliştiğini düşündüğü derecede değildi.

Onun bunu abartması, doğal olarak, Roger'ın Cynthia'ya karşı duyduğu sıcak hayranlığı algılayarak onun yolundan çekilmiş olması; ve Roger ile Cynthia'nın arasına girmemek için gelip Molly'yle konuşması gerçeğinden ileri geliyordu. Osborne belki de ikisi arasından Molly'yi tercih ediyordu; onunla olunca eğer ruh hâli uygun değilse konuşmak zorunda değildisessizliğe izin verilen, mutlu ve aklın üstün olduğu duruma karşı çaba göstermenin gerekli olmadığı dönemlerdeydiler. Gerçekten, bazen Osborne eleştirel ve kibirli olduğu zaman, Molly'nin Cynthia'dan daha sevimli olduğunu söyleyerek Roger'ı kızdırırdı.

"Sözlerime dikkat et, Roger. Beş yıl sonra, Cynthia'nın pembe beyaz cildi biraz solacak ve vücudu kalınlaşacak. Bu arada Molly, sadece daha zarif bir hâle gelecek. Kızların büyümelerinin tamamlandığına inanmıyorum; onu geçen yaz gördüğümden daha uzun boylu olduğuna eminim."

"Bayan Kirkpatrick'in gözleri her zaman mükemmel. Kimsenin onlara dayanacağını hayal edemem: Yumuşak, ciddi, çekici, nazik ve rengi çok hoş sık sık doğada onlarla karşılaştırılabilecek bir şey arıyorum; onlar menekşe gibi değil mavi renk gözlerde fiziksel görüş bozukluğunun belirtisi gibidir; onlar gökyüzü gibi değilo rengin içinde zalimce bir şey var."

"Sanki sen bir kumaşçı ve onlar da bir parça kurdeleymiş gibi gözlerini bir şeye benzetmeye çalışma; onun gözlerinin "yıldızlar" gibi olduğunu söyle ve bununla yetin! Ben Molly'nin gri gözlerini ve siyah kıvırcık saçlarını diğer genç bayanlarınkine tercih ederim ama bu tamamen bir zevk meselesi."

Ve şimdi, hem Osborne hem de Roger bölgeden ayrılmıştı. Bayan Gibson, Roger'ın ziyaretlerinin zamansız ve işlerini engelleyici olduğu konusunda tüm söylediklerine rağmen; onların, şimdi tamamen sona ermiş olan çok hoş değişiklikler olduğunu hissetmeye başlıyordu. Hollingford'daki gibi yeni bir esinti getiriyordu. O ve ağabeyi, sadece erkeklerin kadınlar için yapabileceği; Bay Gibson'un yapmak için hep çok meşgul olduğu sayısız küçük şeyi yapmaya her zaman hazırdılar. Çünkü doktorun işi ona fazla geliyordu. Bu artışın onun yeteneğinden ve deneyiminden ileri geldiğini düşünüyordu ve eğer hastalarından ne kadar çoğunun, onun sadece Kuleler'e çağrılmasından dolayı ön yargılı olarak onu çağırdığını bilseydi, herhâlde çok utanırdı. Bu çeşit bir şey, Cumnor ailesinde uzun süre önce

edinilen düşük ödeme düzeyinde de görülebilirdi. Kuleler’e gitmek için aldığı para, atın yemine bile zorlukla yeterdi ama Leydi Cumnor’ın gençlik günlerinde söylediği şuydu:

“Sadece kendi kendine çalışan bir insan için bu eve geldiğini söyleyebilmek çok önemli bir şeydir!”

Bunun prestiji söylenmeden satın alınıyor ve ödeniyordu; ama satın alan da satan da bu pazarlığın yapısını tanımlamıyordu.

Bütün olarak ele alındığında, Bay Gibson zamanının çoğunu evden uzakta geçiriyordu. Eşinin dokunaklı kaygılarını ya da tümüyle ilgisiz konulardaki sevimli gevezeliklerini işittiği ve tüm bu duygularının ne kadar zayıf bir yapısı olduğunu anladığı zaman, o da öyle düşünüyordu. Yine de atmış olduğu adım için üzülmesine izin vermiyordu. Eğer kafasını takarsa rahatsız olacağını bildiği küçük şeylere istekli olarak gözlerini kapatıyor, kulağını tıkıyor ve yalnız başına atını sürerken, evliliği dolayısıyla sağlamış olduğu avantajları düşünmeye kendini zorluyordu. Küçük kızı için müşfik bir anne olmasa da, olağan bir refakatçi sağlamıştı. Daha önce düzensiz olan ev işleri için yetenekli bir yönetici ve masasının başında oturan zarif ve hoş görünümlü bir kadındı. Üstelik Cynthia’nın da dengenin uygun tarafında olduğunu hesaba katmalıydı. O, Molly için çok iyi bir arkadaştı; ve ikisi açıkça birbirlerinden hoşlanıyorlardı. Anne ve kızın, onun çocuğu için yaptıkları kadınsı arkadaşlık onun için uygunduBayan Gibson aşırı duygusal değil de, ılımlı bir şekilde duygusal olduğunda, onu akılcı olarak etkiliyordu ve sonra kendini denetliyordu; çünkü onun kusurlarını ve hatalarını, onları tanımlayarak daha fazla görmek için kendine izin veremezdi. Ne olursa olsun o zararsızdı ve bir üvey anne olarak, Molly’ye karşı mükemmel bir şekilde adildi. Gerçekte, bunun için gururu inciniyordu ancak diğer kadınlar gibi olmadığı gerçeğine dikkat çekiyordu. Küçük Molly’sinin, ona karşı olan genel davranışlarının nasıl sessiz ve gösterişsiz hâle geldiğini hatırlayınca, Bay Gibson’un gözleri yaşlarla doldu. Ama birkaç kere merdivenlerde ya da kimsenin göremediği başka bir yerde karşılaştıkları zaman, onu yakalayıp üzüntülü bir şefkatle elinden ya da yanağından öpmüştü. Ama bir an sonra, çocukluğunda işitmiş olduğu ve o zamandan beri aklına gelmemiş olan eski bir İskoç şarkısını ıslıkla çalmaya başladı. Beş dakika sonra, meşgul bir şekilde küçük bir çocuğun

bacağındaki beyaz şişkinlikle ilgileniyor ve bütün gün temizliğe gidip, bütün gece de çocuğunun inlemelerini dinleyen anneyi nasıl rahatlatacağını düşünüyordu. Eğer gerçekten varsa bile, kendi dertlerini düşünmek, bu ümitsiz durumun sert gerçeğiyle karşılaştırıldığında çok hafif kalıyordu.

Eve, önce Osborne döndü. Aslında, Roger gittikten çok uzun süre geçmeden döndü; hareketsiz ve sağlıksızdı ama yakınmıyordu, hiç çaba gösteremeyecek gibi hissediyordu. Malikâne'de bulunmasının üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmesine rağmen, Gibsonlar'ın bundan şans eseri haberleri olmuştu. Bay Gibson, Hamley'in yakınındaki bir yolda ona rastladı; keskin gözlü cerrah, o kendisini tanımadan önce yakına geldiğinde onun yürüyüş biçimini fark etti. Onu durdurup şöyle sordu:

"Osborne, bu sen misin? Önümde elli yaşında bir adamın yürüdüğünü düşünüyordum! Geri döndüğünü bilmiyordum."

Osborne, "Evet," dedi, "Neredeyse on gündür evdeyim. Size haber vermem gerekiyordu çünkü Bayan Gibson'a, döner dönmez haber vereceğim konusunda söz vermiştim ama kendimi pek iyi hissetmiyorumbu hava bana ağır geliyor; evde zorlukla nefes alıyorum ve bu kısa yürüyüş beni neredeyse yordu."

"Eve gitsen iyi olur; Rowe'dan dönerken uğrayıp sana bakacağım."

Osborne aceleyle, "Hayır, hiçbir şekilde gelmemelisiniz!" dedi, "Altı haftadır uzakta olmama rağmen babam, evden gitmemden dolayı kızgın olduğunu yeterince sık olarak söylüyor. Yorgun olmamı uzakta olmama bağlıyorbiliyorsunuz kesenin iplerini çekiyor," diye zayıf bir gülümsemeyle ekledi. "Ben parasız bir mirasçının şanssız durumuna düştüm ama ben böyle yetiştirilmiştimgerçekte zaman zaman evden ayrılmak zorundayım ve eğer babam sağlığımın uzakta olduğum için daha kötüye gideceğine inanırsa, bütün paramı keser."

Bay Gibson davranışında bir tereddütle, "Hamley Malikânesi'nde olmadığın zaman, zamanını nerede geçirdiğini sorabilir miyim?" dedi.

Osborne isteksizce, "Hayır!" diye cevap verdi. "Size bunu anlatacağım: Ülkede bazı arkadaşlarla kalıyorum. Sağlığa iyi gelen bir hayat

sürdürüyorum çünkü bu tamamen basit, mantıklı ve mutlu. Ve şimdi size babamın bildiğinden daha fazlasını anlattım. Bana hiçbir zaman nerede olduğumu sormuyor; ve eğer sorarsa ona anlatmamalıyımen azından anlatmamayı düşünüyorum.”

Bay Gibson, bir ya da iki dakika, Osborne’nun yanında konuşmadan ilerledi.

“Osborne her neye girmiş olursan ol, sana, bunu cesur bir şekilde babana anlatmanı tavsiye ederim. Onu tanıyorum; ilk önce kızacağını biliyorum ama sonra yatışacaktır, sözümü dinle. Eğer bu, o çeşit bir zorluksa, öyle ya da böyle senin borçlarını ödeyip seni özgür bırakacaktır ve eğer bu başka çeşit bir meseleyse, o hâlâ senin en iyi arkadaşındır. Bahse girerim, sağlığının bozulmasının nedeni, babandan böyle yabancılaşmandır.”

Osborne, “Hayır,” dedi, “Özür dilerim; ama öyle değil. Ben gerçekten yoldan çıktım. Babamdan gelecek herhangi bir hoşnutsuzlukla karşılaşmaktaki isteksizliğimin, hastalığımın sonucu olduğunu söyleyebilirim; ama buna vereceğim cevap, bunun nedeni olmayacak. İçgüdüm bana, gerçekten benim bir sorunum olduğunu söylüyor.”

Bay Gibson neşeyle, “Hadi, içgüdünü profesyonelliğin önüne koyma,” dedi.

Atından indi ve dizginleri koluna sararak Osborne’un diline baktı, nabzını dinledi ve ona çeşitli sorular sordu. Sonunda şunu söyledi:

“Seni kısa zamanda iyileştiririz ama seninle, şu havyanın çekiştirmesi olmadan sakin bir konuşma yapmalıyız. Dr. Nicholls, yaşlı Rowe’a bakmaya gelecek ve bizimle olacak. Eğer sen de, yarın gelip bizimle öğle yemeği yiyebilirsen, bir doktor yerine iki doktorun tavsiyesinden yararlanmış olursun. Bu kadar sıcak bir günün ortasında yeterince hareket yapmışsın. Şimdi eve git ve aptal içgüdünün boş sözlerini dinleyerek kederlenme.”

Osborne, “Başka ne yapabilirim?” dedi. “Babam ve ben arkadaş değiliz. İnsan sonsuza kadar okuyup yazamaz; üstelik de bununla kazanılacak bir şey yoksa. Size anlatmak istemiyordum ama size güvenerek şunu hatırladım

bazı şiirlerimin yayınlanması için çalışıyordum ama bir insanın kendine güvenini yok eden bir yayıncı gibisi yoktur. Onların arasında hiç kimse onlara bir hediye gibi sahip olamaz.”

“Oho! O zaman işte bu, Efendi Osborne. Bunun, sağlığının bozulması için akli bir neden olduğunu düşünüyordum. Yerinizde olsaydım buna kafamı takmazdım ama sanırım her zaman bunu söylemenin kolay olduğunu biliyorum. Eğer yayıncıları, şiirle memnun edemezseniz düz yazıyı deneyin; ama ne olursa olsun dökülen süte üzülmeyin. Burada zaman kaybetmemeliyim. Dediğim gibi yarın bize gelin. İki doktorun aklıyla ve üç kadının akıl ve akılsızlığıyla, sanırım sizi biraz neşelendiririz.”

Bay Gibson böyle diyerek atına bindi ve taşra halkı arasında doktorun patikası olarak bilinen uzun dar yolda atıyla uzaklaştı.

Bay Gibson gece, günün olaylarını günlük defterine yazarken kendi kendine, “Bakışlarını beğenmedim,” diye düşündü. “Ve nabzını da. Ama ne kadar sık yanılırız; ve bire on bahse girerim en kötü durumu bile düşünsek benim gizli düşmanım bana, onunkinin ona olduğundan daha yakındır.”

Osborne ertesi gün öğle yemeğinden uygun bir süre önce geldi; ve hiç kimse ona erken geldiği için itiraz etmedi. Daha iyi hissediyordu. Hastalığın çok az belirtisi vardı; ve kalanlar da, gördüğü kabulün sevimli etkisiyle kaybolmuştu. Molly ve Cynthia’nın, o gittiğinden beri olan ufak gelişmeler ya da yarı tamamlanmış projeler konusunda ona anlatacakları vardı. Cynthia bazen ona, nerede olduğu ve ne yaptığı konusunda neşeli, dikkatsiz sorular soruyordu; ama gerçeği bilen Molly, onu kaçamak cevap verme derdinden onun hassas bilincinin Osborne yerine hissettiği, kendisi için hissettiğinden çok daha fazla olan derdinden kurtarmak için araya giriyordu.

Bayan Gibson’ın konuşması her zamanki gibi amaçsız, tamamlayıcı ve duygusaldı; ama bütününe bakıldığında, Osborne onun söylediklerine gülümsese bile o yatıştırıcı ve uygundu. O anda Dr. Nicholls ve Bay Gibson içeri girdiler. Dr Nicholls’a, Osborne’nun sağlığı konusunda Bay Gibson tarafından bilgi verilmişti. Zaman zaman yetenekli, yaşlı doktorun keskin ve inceleyici gözleri Osborne’a çok yönlü bir şekilde bakıyordu.

Sonra, gün ortasındaki iştahını tüm ince yollarla eğitmeye çalışan ve Dr Nicholls'un bozuk sağlığı görünüşünden anlayacağını ve sağlığının hassaslığından yakınan ev sahibine her konuğun yapması gerektiği gibi, onun ciddi olmayan rahatsızlıkları için acısını paylaşacağını (yeterince yanlış bir şekilde) düşünen ev sahibi dışında, herkes mutlu ve acıkmışken öğle yemeği yendi. Yaşlı doktor bu tuzağa düşmeyecek kadar zekiydi. Ona, sofrasında en ağır yiyecekleri denemesini önermeye devam etti; ve sonunda eğer soğuk bifteği beğenmiyorsa, biraz soğan turşusuyla denemesini söyledi. Bunu söylerken gözlerinde biraz pırıltı vardı; ve bu, inceleyen herkes için onun mizahi yönünü ele veriyordu. Ama Bay Gibson, Cynthia ve Molly, hepsi birden, Osborne'a, onun ifade etmiş olduğu bir edebi öncelik konusunda saldırıyorlardı ama Dr Nicholls, Bayan Gibson'a oldukça insaf etti. Yemek bittiğinde o, odayı bu üç beyefendiye bıraktığına üzülmedi. Ondan sonra da Dr Nicholls'dan hep, "o ayı" diye söz etti.

Daha sonra Osborne, yukarıya çıktı; alıştığı gibi yeni kitapları aldı ve müzik konusunda kızlara soru sormaya başladı. Bay Gibson'un dışarı çıkıp bazı ziyaretler yapması gerekiyordu; böylece üçü birlikte kaldılar. Bir süre sonra bahçeye çıktıklarında, Osborne bir sandalyede oturuyor, Molly karanfillerle uğraşıyor ve Cynthia da dikkatsiz, hoş tavrıyla çiçek topluyordu.

"Bizim işlerimiz arasındaki farkı gördüğünüzü umarım, Bay Hamley. Görüyorsunuz Molly kendini yararlı şeylere adar ve ben de süsleme işlerini yaparım. Siz, yaptığınız işleri hangi başlık altında sınıflandırıyorsunuz? Büyük Senyor gibi duracağınıza, birimize yardım edebileceğinizi düşünüyorum."

Osborne oldukça üzüntülü bir sesle, "Ne yapabileceğimi bilmiyorum," dedi. "Yararlı olmayı sevmem lazım ama nasıl yapacağımı bilmiyorum; ve benim günüm süsleme işleriyle geçiyor. Korkarım beni bırakmanız lazım. Üstelik o iyi doktorlar tarafından sorulan sorulara cevap vermekten ve itilip kakılmaktan gerçekten oldukça yoruldum."

Molly, "Onların size öğle yemeğinden beri saldırdığını söylemek istemiyorsunuz, değil mi?" diye bağırdı.

“Evet; gerçekten öyle yaptılar; ve eğer şansıma Bayan Gibson içeri gelmeseydi, daha da devam edeceklerdi.”

Cynthia çiçeklerin arasında oraya buraya giderken konuşmanın birazını yakalayarak, “Annemin biraz önce dışarı çıktığını düşünüyordum!”

“Beş dakika önce yemek odasına geldi. Onu istiyor musunuz? Şu anda onun holü geçtiğini görüyorum,” dedi ve Osborne yerinden doğruldu.

Cynthia, “Oh, pek değil!” dedi. “Sadece dışarı çıkmak için acele ediyormuş gibi görünüyor, sanırım çok önce hazırlanmış. Leydi Cumnor için yapması gereken bazı işler var ve Perşembe günleri daima şehirde olan kâhyayı yakalamayı başarabileceğini düşünüyordu.”

“Aile, bu sonbaharda Kuleler’e gelecek mi?”

Cynthia, “Sanırım. Ama bilmiyorum ve fazla ilgilenmiyorum. Bana nazik gelmiyorlar,” diye devam etti. “Sanırım bu yüzden, ben onlara nazik davranacak kadar cömert değilim.”

Osborne hafif bir bilinçli cesaret havasıyla, “Onların ayrımcılığındaki çok alışılmadık olan kusurun, olağanüstü insanlar oldukları için seni ilgilendirmesi gerektiğini düşünüyorum.”

Biraz düşündükten sonra, “Bu bir övgü, değil mi?” dedi. “Eğer birisi bana övgüde bulunursa, bunun kısa ve net olmasını isterim. Gizli anlamları bulmak için çok aptalım.”

“O zaman, “çok hoşsunuz” ya da “büyüleyici davranışlarınız var” gibi konuşmaları tercih ediyorsunuz. Şimdi şekerlemelerimi daha zarif bir şekilde sarmakla övünebilirim.”

“O zaman, onları bir yere yazın ve ben boş vaktimde onları inceleyeyim.”

“Hayır! Bu çok sorun olur. Sizi yarı yolda karşılayayım ve bir dahaki sefer açık olmaya çalışayım.”

Molly, küçük küreğine dayanarak, “Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?” dedi.

Cynthia, tekrar çiçek sepetini alarak ama konuşma alanının dışına çıkmadan, “Sadece övgüleri yönetmenin en iyi yolları üzerinde tartışıyorduk,” dedi.

Molly, “Hiçbir şekilde onlardan hoşlanmam,” dedi. “Belki de bana düşen sadece ekşi üzümlerdir,” diye ekledi.

Osborne, “Saçmalık,” dedi. “Baloda sizin hakkınızda ne işittiğimi söyleyeyim mi?”

Cynthia, “Yoksa Bay Preston’u size karşı,” dedi. “Kışkırttım mı? Bu musluğu açmak gibi; anında güzel bir kelime sağanağı boşalır.” Dudakları küçümsemeyle kıvrıldı.

Molly, “Belki senin için,” dedi. “Ama benim için değil.”

“Herhangi bir kadın için. Bu onun kendini uygun kılma görüşüydü. Eğer bana izin verirsen Molly, anlatmaya çalışacağım ve sen başarıyı göreceksin.”

Molly aceleyle, “Hayır, anlatmayın!” dedi. “Gerçekten, bundan nefret ederim!”

Osborne, onun sertliğinden dolayı biraz meraklanarak, “Neden?” dedi.

“Oh! Bilmiyorum. O, bir insanın ne hissettiğini biliyor gibi görünmüyor.”

Cynthia, “Bilse bile aldırmaz,” dedi. “Ve istenmediğini bilebilir.”

“Eğer kalmayı seçerse, istenip istenmediğine biraz dikkat eder.”

Osborne, “Hadi, bu çok ilginç,” dedi. “Bu, Yunan korosundaki şiir ve karşışiir gibi. Lütfen devam et.”

Molly, “Onu tanımıyor musunuz?”

“Evet, onu gördüm ve sanırım bir kere tanıştırıldık. Ama biliyorsunuz, biz Hamley’de, Ashcombe’a sizin burada, Hollingford’da olduğunuzdan daha uzağız.”

Molly, “Oh! Ama o, Bay Sheepshanks’ın evini alıyor ve artık burada yaşayacak,” dedi.

Cynthia, şimdiye kadar konuşmuş olduğu ses tonundan oldukça farklı bir ses tonuyla, “Molly, bunu sana kim söyledi?” dedi.

“Babamonu işitmedin mi? Oh, hayır! Bu sabah sen aşağı inmeden söyledi. Babam, dün, Bay Sheepshanks’le karşılaşmış ve o, her şeyin ayarlandığını söylemiş. Biliyorsun baharda da bu konuda bir söylenti işitmiştik!”

Cynthia, bundan sonra çok sessizleşti. İstediği tüm çiçekleri topladığını ve çok sıcak olduğunu söyleyerek içeri girdi. Sonra Osborne gitti. Molly kendine, yeni çiçeklenmiş kökleri çapalama ve yataklarından taşmış bazı bitkileri yerine koyma görevini verdi. Bitirdiğinde yorulmuş ve terlemişti. Sonra yukarı çıktı ve elbisesini değiştirdi. Alışkanlıktan dolayı Cynthia’yı aradı; odasının karşısındaki odanın kapısını yumuşak bir şekilde çalınca cevap alamadı. Cynthia’nın uyuya kaldığını ve açık pencerenin önünde üzeri örtülü olmadan uzandığını düşünerek yavaşça içeri girdi. Cynthia durumun kolaylığı ya da rahatlığını düşünmeden kendini fırlatmış gibi yatıyordu. Çok hareketsizdi; Molly bir şal aldı ve o gözlerini açıp konuşmadan önce üzerini örtmeye geliyordu:

“Sen misin, canım? Gitme. Burada olmandan memnunum.”

Yine gözlerini kapattı ve birkaç dakika daha sessiz kaldı. Sonra yatakta oturur duruma geldi. Saçlarını alnından, yanan gözlerinden çekti ve hemen Molly’ye baktı.

“Ne düşündüğümü biliyor musun, canım?” dedi. “Sanırım uzun süredir buradayım ve bir mürebbiye olarak gitmeliyim.”

Molly şaşırarak, “Cynthia, ne demek istiyorsun?” diye sordu. Yatağa oturup Cynthia’nın hareketsiz elini tutarak ve annesinden ona geçmiş olan bir sarılma ruh hâlinde ister kalıtımsal içgüdüyle olsun, ister Bay Gibson’ın bunu gördüğünde içinden merak ettiği gibi, ölen kadının nazik hareketlerinin anılarını devam ettirmek için olsun, onu yumuşak bir şekilde okşayarak, “Uyuya kaldınrüya görüyorsun. Çok yorgunsun,” diye devam etti.

“Oh, ne kadar iyisin Molly! Eğer senin gibi yetiştirilmiş olsaydım, iyi olup olmayacağımı merak ediyorum. Ama ben de böyle oldum.”

Molly yumuşak bir şekilde, “O zaman gitme ve bir daha da böyle olma,” dedi.

“Oh, canım! Gitmem daha iyi. Ama görüyorsun kimse beni, senin ya da sanırım babanın sevdiği kadar sevmediöyle değil mi, Molly? Ve gitmek zor.”

“Cynthia, sanırım sen iyi değilsin ya da yarı uykulusun.”

Cynthia, kollarını dizlerine dolayarak oturdu ve boşluğa baktı.

Sonunda içini çekerek, “Peki!” dedi; ama sonra Molly’ nin endişeli yüzünü görüp gülümseyerek, “Sanırım insanın kaderinden kaçmasının yolu yok; başka herhangi bir yerde mutsuz ve korumasız olacağım.”

“Kaderin diyerek ne demek istiyorsun?”

Şimdi her zamanki hâline dönmüş görünen Cynthia, “Ah, bu anlaşılıyor, küçüğüm,” dedi. “Bir kaderim olduğunu kastetmedim. Sanırım kalpten korkak olsam da dövüşebilirim.”

Sanki birisi varmış gibigerçekten sırrı sonuna kadar araştırmayı isteyerek, Molly ilk defa içeri girdiğinde Cynthia’nın içinde bulunduğu üzüntüyü giderecek bir çare bulunması ümidiyle, “Kiminle?” dedi.

Cynthia yine düşüncelere daldı; sonra aklında Molly’nin son kelimesinin yankısını yakalayarak şöyle söyledi:

“‘Kiminle mi?’Oh! Kiminle mi dövüşeceğim?Kaderim belki böyledir. Ben kaderi olacak harika bir bayan değil miyim? Molly, çocuğum, ne kadar solgun ve ciddi görünüyorsun!” dedi ve onu aniden öptü. “Benim için çok fazla endişelenmene gerek yok; ben, benim için endişelenmene değecek kadar iyi değilim. Ben, kendimi uzun süre önce kalpsiz bir bavul gibi bıraktım!”

“Saçma! Böyle konuşmamanı isterdim, Cynthia!”

“Ve ben de beni, her zaman okuldaki bir İngiliz kızının çevireceği gibi “mektubun sonunda”[73] ele almamanı isterim. Oh ne kadar sıcak! Hiç tekrar soğuk olmayacak mı? Çocuğum! Ellerin ve yüzün ne kadar kirli; ve seni öpüyorumbenim de kirlendiğimi söyleyebilirim. Annemin konuşmalarından biri gibi olmadı mı? Ama sen her şeye rağmen, fırıl fırıl dönen bir Havva’ dan çok araştırıcı bir Adem’e benziyorsun.” Bu Cynthia’nın istediği etkiyi yaptı; düzgün bir şekilde giyinmiş olan Molly, Cynthia’yla ilgilenirken unutmuş olduğu topraklı durumunun farkına vardı ve aceleyle kendi odasına gitti. O gittikten sonra Cynthia, gürültüsüzce odasının kapısını kapatıp, masasından para kesesini çıkardı ve parasını saymaya başladı. Bir kere saydısanki onun olduğundan daha fazla olduğunu gösterecek bir hata bulacakmış gibi iki kere saydı; ama bunun sonucu bir iç çekiş oldu.

Sonunda, “Ne aptalım!Ne kadar aptalım!” dedi. “Ama mürebbiye olarak gitmesem bile zamanla bunu yapabilirim.”

Gibsonlar’a, ayrılacağını söylediği zamandan birkaç hafta sonra Roger, Malikâne’ye döndü. Osborne, bir sabah uğradığında kardeşinin birkaç gündür evde olduğunu söyledi.

Bayan Gibson, “O zaman, neden buraya gelmedi?” dedi. “Gelir gelmez bize uğrayıp haber vermemesi nazik bir hareket değil. Lütfen böye söylediğimi anlat.”

Osborne, onun son uğrayışında Roger’a gösterdiği davranıştan bir iki fikir çıkarmıştı. O sabaha kadar Roger, bundan ne yakınmıştı ne de bahsetmişti. Osborne gitmek üzereyken ve Roger’dan kendisine eşlik etmesini isterken, Roger, ona, Bayan Gibson’un dediği bir şeyden bahsetmişti. Sıkılmaktan çok eğlenmiş gibi konuşuyordu. Osborne, onun, hayatının en büyük zevki olan ziyaretler konusunda konan kısıtlamalardan dolayı üzüldüğünü anlayabiliyordu. Her ikisi de akıllarına gelen şüpheyi Osborne’un ziyaretlerinin erken de geç de olsa, hiçbir zaman, tepkiyle karşılanmamasından doğan şüpheyi söylemedi.

Osborne, şimdi kendine, Bayan Gibson’u adaletsiz görerek yaklaşıyordu. O, açıkça zayıf ama belki de ilgisiz bir kadındı ve Roger’a o şekilde konuşmasının nedeni sadece biraz kötü huylu olmasındandı.

Roger, “Sanırım öyle zamansız bir şekilde uğramam benim saygısızlığım yüzünden,” dedi.

“Hiç de değil; ben her saat gidiyorum ve bu konuda hiçbir şey söylenmedi. Sadece, o sabah sinirli olmasındandır. Şimdi onun, bundan dolayı üzüldüğünü söyleyebilirim ve gelecekte oraya istediğin zaman gidebileceğinden eminim.”

Yine de Roger, bir iki hafta gitmemeyi seçti ve bunun sonucunda, bir dahaki sefer uğradığında bayanlar dışarıdaydı. Bir kere daha, aynı kötü şansa sahip oldu ve sonra Bayan Gibson’dan üç köşeli[74] hoş bir not aldı.

Sevgili beyefendi,

Neden birdenbire böyle resmi oldunuz, dönüşümüzü beklemeden kart bıraktınız? Ne kadar ayıp! O küçük korkunç karton parçalarını gördüğümüzde yüzümüzdeki hayal kırıklığını görseydiniz, benim hakkımda daha fazla kötü düşünmezdiniz. Benim yerime diğerlerini cezalandırıyorsunuz. Eğer yarın gelip istediğiniz kadar erken bizimle öğle yemeği yerseniz, üzüntü ve pişmanlığımı dile getireceğim. Saygılarımla,

HYACINTH C.F. GIBSON

Güzel sözlere geri dönme eğilimi olmasa bile, buna direnilemezdi. Roger gitti ve Bayan Gibson onu en tatlı, ipek gibi davranışıyla kucaklayıp, okşadı. Onların ilişkilerine, bir ara konmuş olan ufak kısıtlamadan sonra, Cynthia, ona her şeyden çok daha güzel görünüyordu. O, Osborne’la neşeli ve canlıydı; Roger’la yumuşak ve ciddiydi. İçgüdüsel olarak erkekleri tanıyordu. Osborne’un onunla sadece yakın olduğu bir ailedeki durumu yüzünden ilgilendiğini; arkadaşlığının duygunun en ufak bir dokunuşunu bile içermediğini; ve onun hayranlığının sadece bir sanatçının sıra dışı güzelliğinin sıcak eleştirisi olduğunu görüyordu. Ama Roger’ın ona olan ilgisinin ne kadar farklı olduğunu hissediyordu. Onun için o, tekti, eşsizdi. Eğer aşkı yasaklanırsa, yakın arkadaşlığa başlamadan önce uzun yıllar geçecekti; onun için, onun kişisel sevimliliği, sadece onu ihtirasla titreten birçok büyüden sadece biriydi. Cynthia bu duyguların cevabını veremiyordu. Yaşamında çok az gerçek aşk vardı ve belki de bunu yapacak çok fazla hayranlık vardı; ama bu dürüst çabayı, onun için yeni bir deneyim

olan bu sadık tapınmayı takdir ediyordu. Onun doğru ve şefkatli yapısı için, bu değer verme ve saygı, onun, Roger’ı taze ve ayrı bir zarafetle çeken davranışlarına ciddi bir incelik veriyordu. Molly oturuyordu ve bunun nasıl ya da ne kadar zaman sonra sona ereceğini merak ediyordu. Çünkü hiçbir kızın böyle saygılı bir ihtirasa dayanabileceğini düşünmüyordu; ve Roger’ın tarafında hiçbir şüphe olamazdıyazık! Hiçbir şüphe olamazdı. Yaşlı bir izleyici daha ilerisini görebilir ve paund, şilin ve peni sorununu düşünebilirdi. Bir evlilik için gerekli olan para nereden gelecekti? Roger’ın şimdi bursu vardı, bu doğru; ama eğer evlenirse[75] bu kaybolacaktı. Bir mesleği yoktu; annesinden kalan iki ya da üç yüz paundluk gelir babasına aitti. Yaşlı bir seyirci, Bayan Gibson’un genç bir oğula olan davranışlarının bir imparatoriçe gibi olduğunu görerek biraz şaşırabilirdi. Her zaman bu yaşlı seyircinin onun dünyevi kalbinin derinliklerini okumuş olduğunu varsayabiliriz. Osborne’a karşı daha makul olmaya hiç çalışmadı; Roger’a karşı yaptığı uygulamanın başarısız olmasına ve o samimiyetsiz olduğunu bildiği nazik yağcılığa karşı ne cevap vereceğini bilmemesine rağmen, onun kendisini bundan sonra eve gelmekte serbest hissetmesini kastettiğini gördü. Davranışlarını değiştirmesindeki itici gücü daha yakından incelemesi için bu ayrıcalığı kazandığından dolayı çok memnundu. Gözlerini kapattı ve onun son ziyaretindeki öfke patlamasını affettirmek için istekli olduğuna inanmayı seçti.

Osborne’un, iki doktorla yaptığı konuşmanın sonucu, ona çok iyi geldiği görülen ve büyük olasılıkla Winchester yakınında yalnız olan; küçük, sabırlı eşinin anısından kurtulabilseydi, daha da iyi gelecek, kesin bir reçeteydi. Yapabildiği her seferinde ona gidiyordu. Roger’ın sayesinde şimdi parası eskiden olduğundan daha boldu. Ama yine de, evliliğini babasına açıklamaktan belki de, çok çok daha fazla çekiniyordu. Bazı bedensel içgüdüleri, onun anlatılamaz bir şekilde heyecanlanmaktan korkmasına neden oluyordu. Eğer Roger’dan aldığı para olmasaydı, babasına her şeyi anlatmak ve eşi ile gelmekte olan çocuğun bakımı için gerekli parayı istemek zorunda kalabilirdi. Ama elinde yeterince olunca ve Roger’ın elinde bir peni bile olduğu müddetçe, onun yarısını alacağı konusunda gizli ama pişmanlık verici bir anlaşma var olunca, sırrını babasına anlatarak onu kızdırmakta her zamankinden daha çok isteksiz oldu. Hem Roger’a, hem de kendine, “henüz değil, şimdi değil,” demeye devam ediyordu. “Bu arada eğer bir oğlumuz olursa adını Roger koyacağım.” Sonra, baba ve oğul

arasında, yasak evliliğin meyvesi olan bir çocuk aracılığıyla oluşan şiirsel ve romantik uzlaşma görüşü, ona hâlâ, daha canlı bir şekilde olanaklı geliyordu ve her durumda bu hoş olmayan bir şeyin oluşmasını önlüyordu. Roger'ın burs parasının çoğunu aldığı için, eğer o evlenirse bu gelir kaynağını kaybedeceğini düşünerek kendini teselli ediyordu. Yine de Osborne, bu olayın önüne engel çıkarmıyordu; daha çok, kardeşinin, sevdiği bayanı görmesi için her fırsatı yaratmaya yardımcı oluyordu. Osborne, düşüncelerini, kendisini cömert olduğuna ikna ederek sona erdirdi.

30.Eski Yollar ve Yeni Yollar

Bay Preston, şimdi Hollingford'daki yeni evine yerleşmişti. Bay Sheepshanks da, bölge merkezinde yaşayan evli kızının evinde, ağırbaşlı işsizliğine başlamıştı. Onun halefi, bütün enerjisiyle tüm ilerleme yollarına daldı; diğerlerinin arasında, Lord Cumnor'ın, Toprak Sahibi Hamley'in mülküne yakın olan, bir parça boş duran ve düzeltilmemiş toprağını kurutmaya başladıbu toprak parçası için Hükümet ödeneği alınmıştı ama şimdi, ihmal edilmiş, yarı kurutulmuş olarak, yosunlu kiremit yığınları ve sonuçsuz çabaları gösteren saban izleriyle birlikte duruyordu. Bugünlerde, Toprak Sahibi'nin, bu tarafa at sürdüğü pek görülmezdi; ama Hamleyler'in "muhafaza etmeye" güçlerinin yettiği daha zengin günlerde, Toprak Sahibi'nin av kulübesindeki bekçi olan adam, sazla kaplanmış olan bu toprağa yakındı. Bu yaşlı hizmetçi ile kiracı hastaydı ve Toprak Sahibi'ni görmek isteyip, Malikâne'ye bir mesaj yollamıştı: Bu, herhangi bir sırrı açıklamak ya da özel bir şey söylemek için değil, sadece feodal sadakatten dolayıydı. Ölmekte olan adama, kendisinin ona ve atalarının da onun atalarına kuşaklar boyu hizmet etmiş olduğu, lordun ve efendinin elini sıkıp, bir kere daha gözlerinin içine bakmak rahatlatıcı olacak gibi geliyordu. Toprak Sahibi de, aralarında var olan bağın gereklerine, yaşlı Silas gibi tamamen bağlıydı. Bu düşünceden nefret etmesine ve daha da çok Silas'ın kulübesinin yanında duran toprak parçasının görüntüsünden nefret etmesinin gerekmesine rağmen, Toprak Sahibi, mesajı aldıktan yarım saat sonra atını hazırlatıp gitti. Oraya yaklaşınca, birkaç yıl önce kendisinin de duyduğu gibi, aletlerin sesini ve bir çok kişinin uğultusunu duyduğunu düşündü. Şaşırarak dinledi. Evet! Onun beklediği hareketsiz yalnızlık yerine, demirin çınlama sesi, fıçılar dolusu toprağın dökülmesinin yavaş yavaş gelen gümbürtüsüişçilerin çığlık ve bağrışları vardı. Ama kendi toprağında değildiinsanların çalıştırıldığı sazlı, killi alandan daha değerli olan bir harcama yapılıyor ve sıkıntıya katlanılıyordu. Bunun, Lord Cumnor'ın mülkü olduğunu biliyordu. Lord Cumnor ve ailesinin, Hamleyler aşağı giderken, dünyada ("Liberal alçaklar!") zenginlik ve durum açısından yükseldiğini biliyordu. Ama aynı sebepten uzun süredir bilinen gerçekler ile mantık yüzünden Toprak Sahibi'nin hazır olan öfkesi, komşusunun, kendisinin yapamadığını yaptığını ve komşusunun bir Liberal, kendi ailesinin ise Kraliçe Ann zamanından beri bölgede olduğunu görünce

yükseldi. Onların işçilerin demek istiyordu çok uygun bir şekilde el altında olan kiremitlerinden yararlanıp yararlanmadıklarını düşünecek kadar ileri gitti. Gitmek zorunda olduğu kulübeye yaklaşırken bütün bu düşünceler, pişmanlıklar ile endişeler aklındaydı ve atını, bu sabahki işi ve eğlenceyi, daha küçük olan kız kardeşiyle, Toprak Sahibi'nin ihmal edilmiş kiremitleriyle "evler" yapmakta bulmuş olan küçük bir çocuğa verdi. Ama o, yaşlı Silas'ın torunuydu ve kaba kırmızı kiremitleri bütün bir yığını tek tek kırabilirdi. Toprak Sahibi, hiçbir şey söylemezdi. Yeter ki, bir tanesini bile Lord Cumnor'un işçileri kullanmasın. Hayır! Birini bile.

Yaşlı Silas, kulübenin oturma odasına açılan bir çeşit küçük odada yatıyordu. Oraya ışık veren küçük pencere, doğrudan, eskiden "çalılık" olan araziye bakıyordu. Günler geçtikçe ekose perde yana çekiliyordu ve böylece o, işin ilerleyişini seyredebiliyordu. Kuşkusuz, yaşlı adamın her şeyi temizdi; ve bir düzeltici araç olan "ölüm" bu kadar yakınken, ilk hareketi yapıp, kuru elini Toprak Sahibi'ne uzatan, işçi oldu.

"Geleceğinizi düşünüyordum, efendim. Babanız, benim babam ölüm döşeğinde yatarken onu görmeye gelmişti."

Toprak Sahibi, her zaman olduğu gibi kolayca etkilenerek, "Hadi, hadi, adamım!" dedi. "Ölmekten bahsetme, seni yakında dışarı çıkaracağız, hiç korkma. Onlara emrettiğim gibi, Malikâne'den sana çorba getirdiler, değil mi?"

"Yiyip içebileceğim her şeyim var. Genç Toprak Sahibi ve Efendi Roger dün buradaydı."

"Evet, biliyorum."

"Ama bugün, ben cennete daha yakınım. Size West Spinney'deki çalılıklara dikkat etmenizi söylemeliyim, efendim. Onları, o kadar koşturano yaşlı tilkinin deliğini kazdığı yer, biliyorsunuz. Siz çocuktunuz ama bunu hatırlarsınız. Hâlâ onun numaralarını düşününce gülebiliyorum." Ve zayıf bir gülümseme çabasından sonra, Toprak Sahibi'ni, onun bir daha nefes alamayacağını düşündürerek korkutan korkunç bir öksürük krizine yakalandı. Sesi duyan gelini gelip, Toprak Sahibi'ne bu öksürük krizlerinin çok sık olduğunu ve çok geçmeden onlardan birinde öleceğini düşündüğünü

söyledi. Onun bu düşüncesi, basit bir şekilde, şimdi yastığın üzerinde soluk soluğa ve yorgun bir şekilde yatan yaşlı adamın önünde söylendi. Zavallı insanlar, ölümün kaçınılmazlığını ve yakınlığını, eğitimli insanlar arasında olduğundan daha doğrudan bir tavırla kabulleniyordu. Toprak Sahibi, onun katı kalpliliği karşısında sarsıldı ama yaşlı adamın kendisi, gelininden çok hassas bir nezaket görüyordu; onun söylediği şey, yaşlı adam için güneşin yarın doğacağından daha fazla anlamı olan bir haber değildi. Hikâyesine devam etmeye daha fazla istekliydi.

"O dümenciler onlara dümenciler diyorum, çünkü geçen sonbahar onları durdurmak için emir geldiğinde, bazıları kendi işlerini bırakmış olmalarına rağmen, efendim, onların bazıları yabancıydı[76] yemeklerini ısıtacak ateşi yakmak için karaçalı ve çalıları çıkartıyorlardı. Evlerinden çok uzaktaydılar ve çoğunlukla burada yiyorlardı; eğer onların peşinden bakmazsanız geride hiçbir çalılık kalmıyordu. Ölmeden size bunu anlatmam gerektiğini düşündüm. Parson buradaydı ama ona anlatmadım. O, kontun adamı ve dediklerime kulak asmıyor. Sanıyorum onu kilisesine koyan, kont; çünkü fakirlere bu kadar gelişmenin sağlanmasının ne kadar iyi bir iş olduğunu söyledi ve sizin işleriniz söz konusu olduğunda hiç bu çeşit şeyler söylemiyordu, efendim."

Bu uzun konuşma, bir çok öksürük ve nefes almak için soluklanmayla kesilmişti. Kendini, aklından geçene kaptırarak yüzünü duvara döndü ve uyuyormuş gibi göründü. O anda şunu söylemek için doğrulmaya çalıştı:

"Onu iyice dövdüğümü biliyorum. Ama o sülün yumurtalarının peşindeydi ve ben onun yetim olduğunu bilmiyordum. Tanrım beni affet!"

Kadın, "Geyiklere tuzak kurmaya giden sakat David Morton'ı düşünüyor," diye fısıldadı.

Toprak Sahibi, "O uzun süre önce öldüsanırım yirmi yıl oldu," diye cevapladı.

"Ama büyükbaba böyle bir konuşma döneminden sonra uyuya kalınca rüyasında eski günleri görüyor. O artık uyanmaz efendim; eğer kalmak isterseniz böyle oturun," diye devam etti. Oturma odasına geçip, önlüğüyle bir sandalyenin tozunu aldı. "Siz ya da Bay Roger gelir diye, eğer uyursa,

bana, özellikle uyandırmam için tembih etti. Bay Roger, bu sabah tekrar geleceğini söylediama eğer rahat bırakılırsa, o artık bir saatten fazla uyur.”

“İyi günler demek isterim. Bunu yapmak isterdim.”

Kadın, “Aniden dalıyor,” dedi. “Ama eğer bunu yapmak isterseniz, efendim, onu biraz uyandırabilirim.”

Kadın, dediğini yapmak için giderken, Toprak Sahibi, “Hayır, hayır!” diye bağırdı. “Tekrar geleceğim, belki yarın. Ona üzgün olduğumu söyleyin; çünkü gerçekten öyleyim. Ve istediğiniz her şey için Malikâne’ye haber verebileceğinize emin olun! Bay Roger geliyor, değil mi? Daha sonra nasıl olduğunu bana söyler. Ona iyi günler demek isterim.”

Böylece, Toprak Sahibi, atını tutan çocuğa altı peni vererek atına bindi. Bir süre, önünde olan yoğun işe ve kendi yarı tamamlanmış drenajına bakarak hareketsiz oturdu. Bu, acı bir ilaçtı. İlk anda, Hükümet’ten borç almaya karşı çıkmıştı. Sonra, eşi onu bu adımı atmaya ikna etmişti ve bir kere bu alınınca, hayatında yaptığı tek gelişmeden dolayı olabildiğince gururlanmıştı. Eşinin, onu etkilediği süre boyunca, çok yavaş da olsa konuyu tümüyle okudu ve çalıştı. Başka bir şeyde iyi değilse de, tarımda oldukça iyi yetişmişti. Bir ara ilk kiremitdrenajını[77] yaptığında, komşu toprak sahipleri arasında önder olmuştu. O günlerde insanlar, Toprak Sahibi Hamley’in hobisinden bahsederdi; pazar toplantılarında ya da akşam yemeklerinde konu üzerinde değişik broşürlerde okumuş olduğu argümanlar konusunda uzun konuşmalara başlamasından oldukça korkarlardı. Ve şimdi onun etrafındaki tüm mülk sahipleri drenaj yapıyorlardıdrenaj. İşleri dursa da, Hükümet’e borçları aynı şekilde devam ediyordu ve kiremitlerinin değeri azalıyordu. Bu yatıştırıcı bir düşünce değildi ve Toprak Sahibi, gölgesiyle kavga etmeye hazırdı. Öfkesini çıkaracak yer arıyordu. Aniden, bir çeyrek saat önce işitmiş olduğu, çalılıklarının bozulmuş olması konusunu hatırlayarak, atını Lord Cumnor’un toprağında çalışan adamlara doğru sürdü. Onların yanına gidemeden, atına binmiş olarak işçilerine bakmaya gelen Bay Preston’la karşılaştı. Toprak Sahibi, onu kişisel olarak tanımıyordu ama vekilharcın konuşma biçiminden ve ona karşı gösterdiği savunmadan, Bay Hamley, onun sorumlu kişi olduğunu anladı. Bu yüzden vekilharca hitap etti; “Afedersiniz, sanırım bu işlerin yöneticisi sizsiniz?”

Bay Preston cevap verdi: “Kuşkusuz. Üstelik bununla ve başka şeylerle hizmetinizdeyim. Bay Sheepshanks’den sonra, lord hazretlerinin mülkünü yönetiyorum. Sanırım siz, Hamleyli Bay Hamley’siniz.”

Toprak Sahibi, sert bir şekilde eğildi. İsminin bu şekilde sorulması ya da bu şekilde tahmin edilmesinden hoşlanmadı. Onun kim olduğu ya da nasıl tanındığı konusunda eşit bir varsayım yapılabilirdi, ama o kendini tanıtana kadar alt düzeyde bir kimsenin, ona saygılı bir şekilde “efendim” demekten başka bir hakkı yoktu. Görgü kurallarına göre, Toprak Sahibi’nin kuralı buydu.

“Ben Hamleyli Bay Hamley’im. Sanırım siz henüz Lord Cumnor’un toprağının sınırını bilmiyorsunuz ve bu yüzden size, benim arazimin şuradaki gölden itibaren başladığı bilgisini veriyorumtam şu topraktaki yüksekliğin olduğu yerde.”

Bay Preston, bilgisiz olduğunun söylenmesinden biraz rahatsız olarak, “Bundan gerçekten haberim var, Bay Hamley”, dedi. “Ama, neden şimdi buna dikkatimi çektiğinizi sorabilir miyim?”

Toprak Sahibi, kızmaya başlamıştı; ama öfkesini bastırmaya çalıştı. Çabası, daha çok sayılmak içindi, çünkü o, büyük birisiydi. Yakışıklı ve iyi giyimli vekilharcın ses tonu ve davranışında, Toprak Sahibi’ni, anlatamayacağı şekilde rahatsız eden bir şey vardı. Bu, Bay Preston’un bindiği büyük atı, kendisinin gönülsüz olarak bindiği kötü tımar edilmiş ve yaşlı atıyla karşılaştırarak azalmıyordu.

“Bana, orada çalışan adamların sınırlara saygı göstermediği ve ateş yakmak için benim çalılıklarımdaki çalıları alma alışkanlığında oldukları anlatıldı.”

Bay Preston, kaşlarını kaldırıp, davranışları kelimelerinden daha ilgisiz olarak, “Belki de yapıyorlardır!” dedi. “Bunun, büyük bir zarar vereceğini düşündüklerini sanmıyorum. Ama soruşturacağım.”

Toprak Sahibi, kısrağını yerinde hareket ettirecek şekilde dizginini çekerek, “Sözümden şüphe mi ediyorsunuz, efendim?” dedi. “Size, bunu son yarım saat içinde işittiğimi söyledim.”

“Sizin sözünüzden şüphelendiğimi söylemedim, Bay Hamley. Bu, yapmayı düşündüğüm son şey. Ama şunu söylememe izin verin, cümlenizi doğrulamak için iki defa öne sürdüğünüz “bunun son yarım saatte işittiğinize” dair olan argüman, bir hata olasılığını engellemek için tam olarak ikna edici değil.”

Toprak Sahibi, kamçısını kavrayıp hafifçe kaldırarak, “Basit bir şekilde sözlerimden şüphe duyduğunuzu söylemenizi isterdim,” dedi. “Ne demek istediğinizi bilemembir çok kelime kullanıyorsunuz.”

“Lütfen öfkenize hakim olun, efendim. Araştırmam gerektiğini söyledim. Adamların çalıları aldığını kendiniz görmediniz; yoksa adını söylerdiniz. Biraz araştırma yapana kadar bilginizin doğruluğundan şüphe edebilirim; ne olursa olsun izleyeceğim yol bu. Eğer bu sizi gücendiriyorsa, üzgünüm; ama aynen bunu yapacağım. Sizin mülkünüze zarar verildiğine ikna olursam, gelecekte bunu engelleyecek adımlar atarım ve kuşkusuz, lord hazretleri adına size bedelini öderimbelki yarım peni eder.” Bu son sözleri kendi kendine söyler gibi, yüzünde hafif küçümseyici bir gülümsemeyle söyledi.

Toprak Sahibi, onun sabırsız hareketlerinin sebebinin sürekli olarak dizginlerini çekmesi olduğundan tümüyle habersiz olarak, “Sakin ol kısrağım, sakin ol,” dedi. Belki de aynı zamanda bilinçsiz olarak emri kendine yöneltiyordu.

Hiçbirisi, uzun, kararlı adımlarla onlara yaklaşan Roger Hamley’i görmedi. Babasını, yaşlı Silas’ın kulübesinin kapısından görmüştü. Yaşlı adam hâlâ uyuduğu için babasıyla konuşmaya için geliyordu ve şimdi, sonraki kelimeleri işitecek kadar yakındı.

Toprak Sahibi, “Sizin kim olduğunuzu bilmiyorum ama beyefendi olan vekilharçları tanıyorum ve olmayan bazılarını da tanıyorum. Siz bu son kısma aitsiniz genç adam,” dedi. “Siz öylesiniz. Bu saygısızlığınızdan dolayı kamçımı sizin üzerinizde denemek isterdim.”

Bay Preston soğuk bir şekilde, “Lütfen Bay Hamley,” diye cevapladı. “Öfkenizi biraz engelleyin ve düşünüp taşının. Sizin yaşınızda bir adamın bu kadar hırslı olduğunu görmekten dolayı üzüldüm.” Ama gerçekte daha

çok, kızgın adamı, tehdidini uygulamaya geçirmekten kurtarma isteğiyle, herhangi bir kişisel korkudan daha çok, bunun sebep olacağı kara çalma ve heyecandan hoşlanmayarak; biraz daha ileri gitti. Tam bu anda, Roger Hamley yakına geldi. Biraz nefes nefeseydi ve gözleri sert, karanlıktı; ama yeterince sakin konuştu.

“Bay Preston, son sözlerinizle ne demek istediğinizi anlamadım. Babamın, yaşı ve mevkii olan bir beyefendi olduğunu; sizin gibi genç adamlardan, öfkesini yönetmesi için öğüt almaya alışık olmadığını hatırlamalısınız.”

Toprak Sahibi, oğluna, “Adamlarını benim arazimden uzak tutmasını istedim,” dedi. Roger’ın düşüncesinde iyi kalmak isteği, onun öfkesini biraz engelliyordu ama kelimeleri biraz daha ılımlı olsa da, hırsın hâlâ devam ettiğinin tüm işaretleri vardısolan rengi, titreyen elleri, gözlerindeki vahşi bulut. “O, reddetti ve sözlerimden şüphe etti.”

Bay Preston, sanki sarhoş Philip’i bırakıp ayık Philip’ e[78] başvuruyormuş gibi, Roger’a döndü ve kelimelerde saygısız olmasa bile, davranış açısından son derece rahatsız edici olan soğuk ve açıklayıcı bir ses tonuyla konuştu.

Oğlana akıllı bir bakış atıp; babasının mantıklı bir şekilde dinleyecek durumda olmadığını ifade ederek, “Babanız beni yanlış anladıbelki de buna şaşmamak lazım,” dedi. “Haklı ve doğru olan hiçbir şeyi yapmayı reddetmedim. Sadece, eski yanlışlara karşı daha ileri kanıtlar istedim. Babanız buna gücendi.” Sonra, omuzlarını silkti ve daha önce Fransa’da öğrendiği biçimde kaşlarını kaldırdı.

“Ne olursa olsun, efendim! Davranışlarınıza, onun yaşında ve mevkinde bir adama saygı göstermeniz gerekirken, ilk geldiğimde babama söylediğinizi duyduğum kelimeleri kabul edemem. Başkasının arazisine izinsiz girmeye gelince…”

Toprak Sahibi, “Bütün karaçalıları alıyorlar, Rogeryakında av için hiç saklanacak yer kalmayacak,” diye araya girdi.

Roger, babasına doğru eğildi ama konuşmasına bıraktığı yerden devam etti.

“Daha sakin bir zamanda kendim sorgulayacağım; eğer izinsiz girildiğini ya da zarar verildiğini görürsem, kuşkusuz, sizden buna son verdirmenizi beklerim. Hadi baba! Yaşlı Silas’ı görmeye gideceğimbelki de onun çok hasta olduğunu bilmiyorsunuz.” Böylece, Toprak Sahibi’ni daha fazla konuşmadan uzaklaştırmaya çalıştı. Tamamen başarılı olamadı.

Bay Preston, Roger’ın sakin ve gururlu davranışlarına öfkelenmişti. Yüksek sesle, hızlı bir ok atışı yaparcasına konuşmaya başladı:

“Gerçekten mevki! Maliyetini hesaplamadan böyle bir işe başlayan, işi durma noktasına getiren ve kış başlarken işçilerini çıkarmak zorunda kalan bir adamın mevki hakkında ne düşünmeliyiz?”‘

Kalanı işitemeyecek kadar uzaklaşmışlardı. Toprak Sahibi, bunu duyunca geri dönme noktasındaydı ama Roger, yaşlı kısrağın dizginlerini aldı ve ona, çamurlu toprakta yol gösterdi. Sanki onu doğru yoldan götürmek istiyordu ama gerçekte o, tartışmanın tekrarlanmasını önlemeye kararlıydı. Atın onu tanıması iyiydi ve gerçekte sakinliği, hareketliliğe tercih ediyordu. Çünkü Bay Hamley, dizginleri sertçe çekti ve sonunda, “Kahretsin Roger! Ben çocuk değilim; bana böyle davranamazsın. Bırak beni, diyorum.”

Roger onu bıraktı. Şimdi sağlam topraktaydılar ve seyredenlerin, babası üzerinde kısıtlamalar uyguladığını düşünmelerini istemiyordu. Onun sabırsız komutlarına bu sessiz uyuş, Toprak Sahibi’ni o anda başka her şeyden fazla sakinleştirdi.

“Onları işten çıkardığımı biliyorumbaşka ne yapabilirdim? Onların haftalıklarını vermek için başka param yoktu; bildiğin gibi bu benim kaybım. O bilmiyor; kimse bilemez ama sanırım kış başlamadan onları çıkarmanın beni nasıl incittiğini, annen bilirdi. Bunu düşünerek bir çok gece uyumadan yattım ve onlara elimdekini verdimgerçekten, verdim. Onlara verecek param yoktu ama üç tane kısır ineğim vardı. Onların etini, son lokmasına kadar onlara verdim. Onların, ormana gidip dökülen meyveleri toplamalarına izin verdim; eski dalları kırmalarına göz yumdum ve şimdi o adi herif o uşak bunu bana karşı kullanıyor. Ama işlerime devam

edeceğimsadece onu kızdırmak için bile olsa devam edeceğim. Ona kim olduğumu göstereceğim. Gerçekten benim mevkim, Hamleyli bir Hamley efendisinden daha üst bir mevkiye geçer. Göreceksin, işlerime devam edeceğim. Hükümet parası için yılda yüz ya da iki yüz paund ödüyorum. Eğer Yahudiler'e gidersem, biraz daha para alabilirim. Osborne, bana yolunu gösterdi ve bunu ödeyeceködeyecek. Aşağılanmalara katlanamam. Beni durdurmamalıydın, Roger! O adamı kırbaçlamayı çok isterdim!"

Kendini yine güçsüz bir öfkeye kaptırıyordu. Oğlu, gördüğü için üzülüyordu. Tam o anda yaşlı adamı ziyaret ederken, Toprak Sahibi'nin atını tutmuş olan, yaşlı Silas'ın torunu nefes nefese koşarak geldi:

"Lütfen efendim, lütfen, Toprak Sahibi, annem beni gönderdi; büyük babam aniden uyandı ve annem onun ölmekte olduğunu söylüyor. Lütfen gelir misiniz; onun, bunu nazik bir övgü olarak kabul ettiğini söylüyor, o emin."

Böylece kulübeye gittiler. Toprak Sahibi bir kelime bile etmiyordu ama aniden bir kasırgaya yakalandıktan sonra, sakin ve müthiş bir yere bırakılmış gibi hissediyordu.

31.Pasif Bir Koket

Bay Preston'la Roger'ın bu şekilde karşılaşmasının, iki genç adamın daha sonra birbirleriyle olan ilişkilerini yumuşattığı var sayılamazdı. Daha önce birbirleriyle pek konuşmamışlardı ve nadiren karşılaşmışlardı; çünkü vekilharcın işi daha önce Hamley'den altmış ya da yetmiş mil uzakta olan Ashcombe' daydı. Roger'dan birkaç yaş büyüktü ama onun taşrada yaşadığı dönemde, Osborne ve Roger okulda ve kolejdeydiler. Bay Preston, bir çok mantıksız nedenden dolayı Hamleyler'den nefret etmeye hazırdı. Cynthia ve Molly, kardeşlerden, makul bir tanışıklığı ima ederek tanıdık bir ilgiyle bahsediyorlardı. Baloda onların çiçekleri kendisininkine tercih edilmişti ve bir çok insan onlardan iyi bahsediyordu. Bay Preston'un tüm popüler genç adamlara karşı içgüdüsel bir kıskançlığı ve saldırganlığı vardı. Onların "mevkileri" Hamleyler kadar fakir olsa da taşrada kendisininkinden çok daha yüksekti; ve üstelik o, siyasi çıkarları yaşlı Tutucu Parti üyesi Toprak Sahibi'nin tam zıddı olan Liberal Lord'un vekilharcıydı. Aslında Lord Cumnor, kendini siyasi çıkarlarla fazla yormuyordu. Hanover başarısından beri[79] ailesi Liberaller'den mülk ve unvan almıştı. Böylece geleneksel olarak o bir Liberal'di; gençliğinden beri Liberal kulüplere üyeydi ve orada Liberal kumarcılarla büyük miktarlarda para kaybetmişti. Bütün bunlar yeterince tatmin edici ve tutarlıydı. Ve eğer Lord Hollinford, taşraya Liberal çıkarlarla dönmeseydi babasının ondan önce olduğu gibi, unvanı alana kadar çok muhtemel ki Lord Cumnor, İngiliz Anayasası'nın tehlikede olduğunu ve atalarının yurtseverliğinin nankörce göz ardı edildiğini düşünecekti. Ama seçimleri beklerken, Liberal ve Tutucu Parti çatışması yaratma fikri yoktu. Londra'da çok fazla yaşamıştı ve doğası gereği çok sosyaldi; her zaman sunmaya hazır olduğu misafirperverliği ile Liberal, Tutucu ya da Radikal, ne olursa olsun, eğlenmek için gelen hiç kimseyi dışlamazdı. Ama teğmenlord olduğu taşrada eski parti ayrımcılığı, seçim nutukları söz konusu olduğu kadar, erkeklerin toplumsal ilişkilere uygunluğunun sınandığı eski bir parolaydı. Herhangi bir şanstan dolayı bir Liberal, kendini bir Tutucu masada bulursa ya da tersi olursa yemeği hazmetmek zor olurdu ve şarap ile yiyecekler beğenilmekten çok eleştirilirdi. Ayrı partilerin genç insanları arasındaki bir evlilik hiç duyulmamıştı ya da Romeo ve Juliet'inki gibi yasaklanmış bir birliktelikti. Ve kuşkusuz Bay Preston, kalbinde böyle ön yargıların yok olacağı bir

adam değildi. Onlar bir nedenle onu heyecanlandırıyordu ve bağlı olduğu grubun yararına entrikalar çevirme yeteneğini ortaya çıkarıyordu. Üstelik o, bunu, gücü yeten her araçla “düşmanı dağıtmak”[80] için işverenine sadakat göstermek olarak kabul ediyordu. Her zaman genel olarak Tutuculardan nefret ederdi ve onları küçümserdi. Silas’ın kulübesinin önündeki çamurlu topraktaki karşılaşmadan sonra, Hamleyler’den ve özellikle Roger’dan, çok seçilmiş ve özel bir şekilde nefret ediyordu. O olaydan sonra, Roger’dan her zaman “o ukala” diye söz ediyordubaba ve oğul oradan ayrıldıktan sonra kendini teselli etmek için, “O bunu ödeyecek,” dedi. Uzaklaşan şekillere bakarak, “Bu ne kadar kaba bir adam!” diyordu. Toprak Sahibi dizginlere asılınca, “Yaşlı at iki kat daha cesaretli,” dedi. “Yaşlı kısrak, yol gösterilmezse yolunu daha iyi bulur. Ama senin oyununu görüyorum. Yaşlı babanın dönüp yeni bir tartışmaya başlayacağından korkuyorsun. Gerçekten mevki! Yetersiz bir toprak sahibi tam kış öncesi, çürümek ya da açlıktan ölmek için düşünmesi gereken adamlarını işten çıkaran bir adam tam rüşvetçi, yaşlı bir Tutucu gibi.” Ve atılan işçilere sempati kisvesi altında Bay Preston, kendi özel kırgınlığını çok güzel bir şekilde dile getirdi.

Bay Preston’un sevinmesi için bir çok sebep vardı. Bunu hissetmeyi seçtiği gibi, bu bozgunu unutabilirdi de. Gelirinin arttığını hatırlayarak ve kazandığı popülerlikle, yeni evinden zevk alıyordu. Bütün Hollingford, kontun yeni vekilharcını onurlandırmak için geliyordu. Bay Sheepshanks, dırdır eden, aksi, yaşlı bir bekârdı. Pazar günleri otellerin salonlarına dadanır, karşılık olarak zaman zaman yemek yediği ve aynı zamanda şarap meselesinde dostça bir rekabet içinde olduğu üç ya da dört seçilmiş arkadaşına veya tanıdığına yemek vermekte isteksiz davranırdı. Ama Bayan Browning’in, onun Hollingford’un bayanlarının davetlerini kabul etmekteki isteksizliğini nazik bir şekilde anlattığı gibi, “O, bayan topluluğunun değerini bilmezdi.” Aynı zamanda o, bu davetlerden yakın arkadaşlarına, “Şu yaşlı kadınların merakları” diye bahsedecek kadar kabaydı ama onlar bunu, kuşkusuz hiç duymamışlardı. Herhangi bir zarf olmadan bu âdet, o günlerde bilinmezdi bugünkü gibi yapışkanla tutturmak yerine katlanarak köşeleri mühürlenen küçük kâğıtlara yazılan notlarara sıra Bay Sheepshanks ve Bayan Browningler, Bayan Goodenough ya da diğerleri arasında elden ele geçerdi. İlk bahsedilen bayanlar şu biçimde yazardı: “Bayan Browning ve onun kız kardeşi Phoebe Browning, saygılı övgülerini

Bay Sheepshanks’e sunarlar ve ona bazı arkadaşlarının gelecek Perşembe çay içmek için nazik bir şekilde onlara eşlik edecekleri konusunda bilgi vermek isterler. Bayan Browning ve Bayan Phoebe, eğer Bay Sheepshanks küçük gruplarına katılmak isterse çok memnun olacaklardır.”

Şimdi Bayan Goodenough’a bakalım.

“Bayan Goodenough, Bay Sheepshanks’e saygılarını sunar ve onun sağlığının iyi olduğunu ümit eder. Eğer Pazartesi günü çayda ona eşlik ederse çok memnun olacaktır. Combermere’deki kızım bana iki tane tavuk yollamış ve Bayan Goodenough, Bay Sheepshanks’ın kalıp akşam yemeği yemesini ümit eder.”

Tarih atmaya gerek yoktur. İyi bayanlar, eğer davet, adı geçen gruptan bir hafta önce yapılırsa dünyanın sonunun geleceğini düşünür. Ama tavuklar bile, Bay Sheepshanks’i ikna etmeye yetmez. Eski günlerde Hollingford partilerinde tattığı evde yapılmış şarapları hatırlar ve ürperirdi. Ekmek ve peynir, bir bardak acı bira ya da biraz brendy ve su; (buruşuk bir hâl almış olan ve kuvvetli bir şekilde tütün kokan) eski elbiseleriyle gelmek, katı, rahatsız ceketi, sıkı boyun atkısı ve daha da sıkı ayakkabılarıyla karşılaştırma bile yapmaksızın, kızarmış tavuk ve şaraba tercih ettiği şeylerdi. Böylece eski vekilharç Hollingford çay partilerinde nadiren görülürdü. Değişmez bir şekilde aynı, basmakalıp bir reddetme biçimi vardı.

“Bay Sheepshanks’in, Bayan Browning ve kardeşine karşı görevi.” (Duruma göre Bayan Goodenough ya da diğerleri olabilirdi). “Görevin öneminin önce gelmesi, onların nazik davetine katılmasını engellemektedir; teşekkürlerini yollamak istemektedir.”

Ama şimdi Bay Preston işe başlayınca ve Hollingford’da yaşamaya gelince işler değişmişti.

Sağdan soldan gelen her teklifi kabul ediyordu ve buna uygun olan altın düşünceleri kazanıyordu. Onun onuruna partiler veriliyordu. Bayan Phoebe, “Sanki o bir gelinmiş gibi,” diyordu; ve o hepsine gidiyordu.

Bay Sheepshanks, halefinin sokulganlığını, girginliğini, samimiliğini ve bir sürü diğer makul “liğini”, eski vekilharcın hâlâ Hollingford’da sahip olduğu arkadaşlarından duyduğu zaman, “Adam neyin peşinde?” diye kendi kendine sordu. “Preston, kendini hiçbir şey için ortaya koyacak bir adam değil. O, derin ve popülerlikten daha somut bir şeyin peşinde olmalı.”

Akıllı, yaşlı bekâr haklıydı. Bay Preston sadece popülerlikten başka bir şeyin peşindeydi. Cynthia Kirkpatrick’e rastlama şansı olan her yere gidiyordu.

Molly’nin canı şimdi genelde olduğundan daha sıkkın olabilirdi. Cynthia gündüz Roger’dan, akşam Bay Preston’dan gördüğü ilgi ve hayranlık sonucunda mutluydu. Kendinin farkında değildi ama iki kız neşede ayrılmış görünüyorlardı. Molly, her zaman nazik ama ciddi ve sessizdi. Cynthia ise, tersine, neşeli, gülünç taklitler yapan ve pek sessiz olmayan bir durumdaydı. Hollingford’a ilk geldiğinde onun büyüleyici yanlarından biri, nazik bir dinleyici olmasıydı. Şimdi onun heyecanının sebebi ne olursa olsun, onu dilini tutmakta çok hareketli yapmıştı. Yine de söyledikleri çok hoştu, çok akıllıcaydı; kazanan ve parlayan bir söz kesme değildi ve onun etkisi altında olanlar tarafından istekle hoş karşılanıyordu. Bay Gibson, bu değişikliği gözlemleyen tek kişiydi ve bunun nedenini biliyordu. “Bir çeşit akıl hastalığı,” diye kendi kendine düşünüyordu. “O, çok büyüleyici ama onu tam olarak anlayamıyorum.”

Eğer Molly tamamen arkadaşına sadık olmasaydı, bu sürekli parlaklığın, günlük yaşamı biraz yorucu kıldığı düşünülebilirdi. Bu, sakin bir gölden yansıyan güneş ışığı değil; daha çok, kırılmış bir aynanın parçalarının, şaşırtan ve sersemleten pırıltısıydı. Cynthia, şimdi hiçbir şey hakkında sakin olarak konuşamıyordu; düşünce ya da konuşma konuları, göreceli değerlerini kaybetmiş görünüyorlardı. Onun bu ruh hâlinin, derin sessizlik krizlerine girdiği zaman, istisnaları vardı; huyunun değişen sevimliliği olmasaydı bu kasvetli olurdu. Bay Gibson ya da Molly’ye yapılacak küçük bir nezaket olduğu zaman Cynthia, bunu yapmak için hep hazırdı. Annesinin isteklerini yapmayı da reddetmiyordu ama bunlar huzursuzluk isteği gösteren gülünçlükler olabiliyordu. Ama bu son durumda, Cynthia’nın gözleri kalbi tarafından hızlandırılmıyordu.

Molly nedenini bilmeden üzgündü. Cynthia biraz uzaklaşmıştı; nedeni bu değildi. Üvey annesinin kaprisli ruh hâlleri vardı; eğer Cynthia ondan hoşlanmazsa, Molly'yi ufak, nazik hareketler ve sözde şefkatle bunaltıyordu. Yoksa her şey yanlış oluyordu, ya da dünya yerinden çıkıyordu ve Molly, onu düzeltme görevini başaramadığı için suçlanıyordu. Ama Molly, mantıksız bir insanın değişkenliği yüzünden hareket etmek için çok fazla düzenli bir karaktere sahipti. Kızabilirdi ya da alınganlık yapabilirdi ama keyfi kaçmazdı. Nedeni bu değildi. Esas sebep şuydu: Roger, Cynthia'ya çekildikçe ve onunla anlaşmaya çalıştıkça bu, Molly'nin kalbi için bir yara ve şaşkınlık oluyordu. Ama bu, doğrudan bir çekimdi ve alçak gönüllülüğü ile aşkının tüm gücü içinde dünyanın en doğal şeyi olmak, Molly'nin bildiği bir şeydi. Cynthia'nın güzelliği ile zarafetine bakıyordu ve sanki kimse buna karşı koyamazmış gibi hissediyordu. Ve Roger'ın saklamaya çalışmadığı, dürüst bir kendini adamanın küçük işaretlerine şahit olunca, içini çekerek, hiçbir kız kesinlikle Roger' ın karakterinin sağlama aldığı hassas, kuvvetli korumadan kalbini vazgeçiremez, diye düşündü. Onun Cynthia ile olan ilişkisini geliştirmek için, gerekirse sağ elini kesmeye hazırdı ve kendini feda etme, mutlu bir krize garip bir çeşni katacaktı. Bayan Gibson'un bu kadar iyilik ve değere karşı olan aptallığından dolayı kırgındı; ve o, Roger'ı "taşralı kaba bir adam" diye ya da başka bir küçümseyici sıfatla nitelendirdiği zaman, Molly sessiz durmak için kendini çimdikliyordu. Ama her şeye rağmen, insan bir entrikacıyla birlikte aynı evde yaşayanların alışkanlığıyla duvar halısının ters yüzünü gördüğü zaman, Molly, bilinmeyen bir nedenle Bayan Gibson'un Roger'a olan tavrının değiştiğini fark edince, o günlerin şimdiyle karşılaştırıldığında huzurlu günler olduğunu anlıyordu.

Ama o, her zaman aynıydı: Bayan Gibson'un her zamanki orijinalliğiyle dediği gibi, "eski zamanlar gibi düzenli" ve Bayan Hamley'in bir keresinde onun için söylediği gibi; "gölgesinde huzur olan kuvvetli bir kaya," gibiydi. Bu yüzden Bayan Gibson'un değişen davranışlarının temeli ondan kaynaklanmıyordu. Yine de, şimdi hoş karşılanacağını bildiğinden, istediği saatte gelmesine izin veriliyordu. Şakacı bir şekilde Bayan Gibson'un sözlerini ciddiye aldığı ve hiçbir zaman öğle yemeğinden önce gelmediği için azarlandı. Ama o, Bayan Gibson'un bu sözleri söyleme nedenlerini geçerli bulduğunu ve onlara saygı duyduğunu söyledi. Ve bu, onun kötü niyetinden dolayı değil ama sadeliğinden dolayı yapıldı. Sonra evdeki aile

konuşmalarında Bayan Gibson sürekli, bir nişanlanma sağlama isteğine o kadar açıkça ihanet ederek, Roger ve Cynthia'yı bir araya getirecek projeler yapıyordu ki, Molly, o kadar açık bir şekilde atılan ağdan ve tuzağa düşmek için bu kadar istekli olan Roger'dan sıkıldı. Önceki istekliliğini, güzel Cynthia için erkekçe sevgisinin önceki kanıtlarını unuttu; sadece onun kurban olduğu planları ve pasif ama bilinçli yem olan Cynthia'yı görüyordu. Hayır, Roger'ın aşkını kazanmak için bile Cynthia gibi davranamayacağını hissediyordu. Cynthia, sahip olduğu eve ait arka planın izin verdiği kadar işitiyor, görüyor ve yine de, ona verilen role boyun eğiyordu. Bu rol, onun tarafından kesinlikle bilinçsizce oynanıyordu; önerilen şeyler onun doğal olarak yaptığı şeylerdi; ama onlar doğrusu sadece ima edilerek önerildiği için Molly direnebilirdi; örneğin evde kalması beklenirken dışarı çıkabilirdi ya da uzun bir kır yürüyüşü planlandığında bahçede oyalanabilirdi. Sonunda Cynthia'yı sevmekten kendini alamadığı için Cynthia'nın bundan tamamen habersiz olduğuna inanmaya karar verdi; ama buna kendini inandırması için çaba sarfetmesi gerekiyordu.

"Gölgede Amaryllis ile spor yapmak ya da Neaera'nın saçlarını çözmek"[81] zevkli olabilirdi; ama özgür yaşamlarını sürdüren genç adamların, bu sıkıcı İngiltere'de zamanlarını ve düşüncelerini doldurmak için bir çok başka işleri vardı. Kuşkusuz Roger, Trinity'de bursluydu; ve dışarıdan bakıldığında onun durumu evlenmemeyi seçtiğinde çok kolay bir şeymiş gibi görünüyordu. Ama burs gelirini yönetmek elinde olsa bile, böyle utandırıcı bir kolaylığa batmak onun doğasında yoktu. Henüz ne yönde olacağına karar vermediği aktif bir yaşam arıyordu. Yetenekleri ve zevklerinin ne olduğunu biliyordu. Ne birincinin ne de ikincinin kaybolmasını istemiyordu; bunların, önemsenmese ve engellense de, onun özel işler yapmasını sağlayan hediyeler olduğunu düşünüyordu. Bir kere açık olarak görünce, yönünü ona çevirmek için kendi enerjisi altında güvende olan bir nesneyi beklemekten hoşlanıyordu. Ufak tefek ihtiyaçlarını karşılayabileceği ve sorumluluğunu almaya değecek bir proje için gereken parayı biriktirmişti. Gelirinin kalanı Osborne'undu; iki kardeş arasındaki bağı nadiren mükemmel yapan bir ruh hâliyle verilmiş ve kabul edilmişti. Roger'ı tereddüde düşüren şey, sadece Cynthia'nın düşüncesiydi. Diğer her şeyde kuvvetli olan adam, o söz konusu olunca çocuk gibiydi. Evlenip bursunu kaybedemeyeceğini biliyordu. Niyeti, aklına uygun birini

bulana kadar bir uğraşa ya da mesleğe girmemekti; bu yüzden acil bir durum yoktugerçekte uzun yıllar evlenme olasılığı yoktu. Yine de, Cynthia'nın tatlı arkadaşlığını arıyor, onun sesinin müziğini dinliyor, onun güneş ışığının tadını çıkarıyordu ve mantıksız bir çocuk gibi her olası şekilde ihtirasını doyuruyordu. Bunun aptallık olduğunu biliyorduve yine de yapıyordu; belki de onu, Osborne'dan daha sempatik yapan buydu. Roger, Osborne'un işleriyle, Osborne'un kendisinin dert ettiğinden daha fazla beynini yoruyordu. Gerçekte o, son zamanlarda o kadar hastalıklı ve hâlsiz bir hâle gelmişti ki, Toprak Sahibi bile onun hava değişimi isteğine sadece zayıf bir şekilde itiraz etmişti. Eskiden olsa, bunun gerektirdiği harcama için çok homurdanırdı.

Bir gün Toprak Sahibi, Roger'a, "Her şeye rağmen fazla tutmadı," dedi. "Bunu nasıl yaptığına bak! Bunu ucuz bir şekilde yapıyor; eskiden gelip yirmi istemişti şimdi beşe yapıyor. Ama o ve ben, birbirimizin dilini kaybettik, yaptığımız bu! Ve benim "sözlüğüm" (sözlük kelimesini değişik bir şekilde telaffuz etti), şaşırtıcı borçlar yüzünden hep yanlış oldu bana hiç onlardan bahsetmedi ya da açıklama yapmadı ben konuşmaya başladığımda, beni hep bir kol boyu uzakta tuttu öyle yaptı, Roger o küçük bir çocukken, onun en sevdiği kişi olan yaşlı babasını!"

Toprak Sahibi, Osborne'un ona karşı olan çekingen davranışını o kadar abarttı ki, bu tek davranışın üzerinde sürekli durarak oğluna karşı olan davranışlarında daha aksi ve mahzun hâle geldi; geri çevirdiği güven ve şefkat isteğine kırıldı. Babasının, Osborne'u şikâyet ettiği kişi olmaktan kaçınan Roger ve Roger'in pasif dinleyişi babasının aradığı yatıştırıcıydı her zaman muhalif bir kızdırıcı olarak drenaj işlerinin tartışılması yoluna sapmak zorunda kalıyordu. Toprak Sahibi, Bay Preston'un, adamlarını işten çıkarması konusundaki konuşmasını çok keskin bir şekilde hissediyordu. Roger'a defalarca söylediği gibi, bunu kendi vicdani yaklaşımında da hissediyordu. "Elimden bir şey gelmiyordu, ne yapabilirdim? Hazır param suyunu çekmişti toprağın da benim kadar kuru olmasını isterdim," dedi; farkında olmadan bir şaka gibi söylemişti ve sonra buna üzgün bir şekilde gülümsedi. "Ne yapabilirdim, sana soruyorum Roger? Öfkeli olduğumu biliyorum beni öyle yapacak nedenlerim var ve belki onları göndermek için emirler verirken sonuçlar konusunda yapmam gerektiği kadar düşünmedim; ama soğukkanlı bir şekilde uzun süre düşünmüş olsam başka türlü

yapamazdım. Sonuçlar! Sonuçlardan nefret ediyorum; her zaman bana karşı oldular. O kadar bağlandım ki bir sopa bile kesemezdim ve bu, çok uygun bir şekilde hazırlanmış bir mülke sahip olmanın “sonucu”; hiçbir atamın olmamasını isterdim. Gül çocuğum! Beni görünce daha da asılan Osborne’un asık suratından sonra birinin gülümsediğini görmek bana iyi geldi!”

Roger aniden, “Buraya bak baba,” dedi “İşler için biraz para ayarladım. Bana güven; bana dönmem için iki ay ver ve ne olursa olsun işe başlamak için paran olacak.”

Toprak Sahibi ona baktı ve güvenebileceği bir kimseden, bir zevk konusunda söz almış olan bir çocuk gibi yüzü parladı. Ama biraz daha ciddileşti ve, “Ama bunu nasıl alacaksın? Yeterince zor bir iş,” dedi.

“Boş ver; alacağım ilk başta yüz ya da o kadar bir şey henüz nasıl olduğunu bilmiyorum ama hatırla baba, ben kıdemli bir öğrenciyim ve bir eleştirmenin dediği gibi, “çok gelecek vadeden bir yazarım”. Oh, oğlun olarak ne kadar iyi bir adama sahip olduğunu bilmiyorsun! Benim bütün harika meziyetlerimi öğrenmek için o eleştiriyi okuman lazım.”

“Okudum, Roger. Gibson’un bundan bahsettiğini duydum ve benim için getirmesini söyledim. Eğer hayvan isimlerini İngilizce yazsalardı ve içinde o kadar Fransızca kelime kullanmasalardı, onu daha iyi anlardım.”

Roger, “Ama o, Fransız bir yazarın bir makalesine yazılan cevaptı,” dedi.

Toprak Sahibi ciddiyetle, “Onunla hiç ilgilenmezdim,” dedi. “Onları yenmemiz lazımdı ve bunu Waterloo’da yaptık. Ama senin yerinde olsaydım, onların yalanlarına cevap vermekle kendimi küçük düşürmezdim. Ama eleştiriyi okudum, tüm Latince ve Fransızca’yıbunu yaptım; eğer benden kuşku duyarsan büyük hesap defterinin sonuna bak; onu ters çevir ve senin hakkında söylenen bütün güzel kelimeleri not ettiğimi göreceksin: “dikkatli araştırıcı”, “kuvvetli sinirleri olan İngiliz”, “yükselen felsefeci”. Oh! Neredeyse hepsini kalbimden söyleyebilirim çünkü uzun süredir kötü borçlar ya da Osborne’un faturaları konusunda endişelendiğim veya hesaplara şaşırdığım[82] için hesap defterini ters çevirdim ve senden

bahseden eleştirinin parçalarını okurken onun başında bir pipo içtim, çocuğum!”

32.Yaklaşan Olaylar

Roger, başarmayı istediği amaç için yeterli para elde edebileceğini düşündüğü bir çok planı kafasında evirip çeviriyordu. Şehirde tüccarlık yapan dikkatli büyükbabası, kızına bırakmış olduğu birkaç yüz paundluk parayı öyle bir şekilde bağlamıştı ki, onun, kocasından önce ölmesi durumunda kocası bundan dolayı hayat sigortasını kullanabilecekti. İkisinin de ölmesi durumunda, ikinci çocukları yirmi beş yaşına gelene dek bu paraya sahip olamayacaktı; ve eğer o, bu yaşa gelmeden önce ölürse, o zaman onun olacak olan bu para, anne tarafından kuzenlerinden birine verilecekti. Kısacası yaşlı tüccar, sanki binlik birimler değilde onluk birimler hâlindeymiş gibi kendi mirası konusunda bir çok önlem almıştı. Kuşkusuz Roger, bu tuzaklardan, belirtilen yaşa gelene dek hayatını güvence altına alarak kurtulabilmeliydi; ve belki de bir avukata başvursaydı bu yol ona tavsiye edilebilirdi. Ama herhangi bir kimseyle babasının hazır paraya ihtiyacı olduğu konusundaki sırrı paylaşmaktan hoşlanmıyordu. Büyükbabasının vasiyetinin bir kopyasını, Doktorlar Odası'ndan[83] elde etmişti ve bununla ilgili tüm olasılıkların, doğanın ve sağduyunun ışığında meydana çıkacağını hayal etti. Bu konuda biraz yanılıyordu ama babasına verdiği sözü yerine getirmek ve Toprak Sahibi'ne düşüncelerini, neredeyse aklını zayıflatan pişmanlıklar ve dertlerden uzaklaştırmak amacıyla bazı günlük bilgiler vermek husundaki gizli amaç için paraya bir şekilde sahip olma kararından vazgeçmedi. Bu, "işin ne kadar dürüst olup olmadığına bakmaksızın en yüksek teklifi veren, kıdemli öğrenci ve Trinity'de burs sahibi olan Roger Hamley'di" ve şimdi bu, "nasıl bir teklif olursa olsun" düzeyine geliyordu.

Bu sırada başka bir şaşkınlık ve üzüntü Roger'ın omuzlarına yüklendi. Mülkün mirasçısı olan Osborne'un bir çocuğu olacaktı. Hamley mülkü "mirasçıların yasal evliliklerinden olan çocukları" gerektirmektedir. Evlilik yasal mıydı? Osborne hiçbir zaman bundan kuşku duymadıgerçekte hiçbir zaman bu konuda iki kere düşünmemişti. Ve eğer o koca düşünmediyse, güvenilir eş Aimée ne kadar düşünmüştür? Yine de, gelecekte yasadışılığın ne kadar acısı ve gölgesi olacağını kim söyleyebilirdi? Bir akşam Roger hâlsiz, dikkatsiz, yüzeysel merakları olan Osborne'nun yanında otururken ona evliliğin ayrıntıları konusunda sorular sormaya başladı. Osborne

içgüdüsel olarak Roger’ ın neyi amaçladığını biliyordu. Eşi için adalet karşısında mükemmel bir yasallık istemediği için değildi; o zaman o kadar hevesliydi ki, rahatsız olmaktan nefret ediyordu. Grey’in İskandinavyalı kâhinlerinin kendini sakınması gibiydi: “Beni bırak, beni dinlenmem için bırak.”[84]

“Ama dene ve bana nasıl yaptığını anlat.”

Osborne, “İnsanı ne kadar yoruyorsun, Roger!” dedi.

“Peki, diyelim ki öyleyim. Devam et!”

“Sana, bizi Morrison’un evlendirdiğini söylemiştim. Trinity’deki yaşlı Morrison’u hatırlıyor musun?”

“Evet; şimdiye kadar yaşamış olan en iyi ve en pot kıran adam.”

“Evet, dersleri alıyordu; ve papazların dersleri için yapılan sınavlar onu o kadar yormuştu ki, babasından, Kıtaya yolculuk yapmak için bir ya da iki yüz paund istemişti. Roma’ya gitmek istiyordu çünkü orada kışların güzel geçtiğini duymuştu. Böylece Metz’e Ağustos’ta döndü.”

“Neden olduğunu anlamıyorum.”

“Artık, o da anlamıyordu. Biliyorsun coğrafyada hiç iyi değildi; ve bir şekilde Fransızca telaffuz şeklinden, Metz’in Roma yolunda bir yer olduğunu düşünüyordu. Birisi ona eğlence olsun diye böyle söylemişti. Ama benim ona orada rastlamam iyi oldu çünkü vakit kaybetmeden evlenmeye kararlıydım.”

“Ama Aimée Katolik değil mi?”

Osborne, koltuğunda otururken ve oldukça öfkeli bir şekilde Roger’la konuşurken aniden yüzü kıpkırmızı kesilerek, “Bu doğru! Ama görüyorsun ben değilim. Ona herhangi bir şekilde yanlış yapacağımı düşünmüyorsun değil mi, Roger?” diye sordu.

“Hayır! Eminim bunu düşünmezsin; ama görüyorsun çocuğun geliyor ve bu mülk “mirasçıların erkek çocuklarını” gerekli kılar. Şimdi evliliğin yasal

olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Ve bana bu önemli bir soruymuş gibi görünüyor.”

Osborne tekrar dinlenmeye geçerek, “Oh!” dedi, “Eğer hepsi buysa, sanırım sen bir sonraki mirasçı erkeksin ve sana, kendime güvendiğim kadar güvenebilirim. Biliyorsun benim evliliğim niyet olarak iyiydi ve gerçekte de yasal olduğuna inanıyorum. Strasbourg’a gittik; Aimée bir arkadaşını getirdi orta yaşlı, iyi bir Fransız kadın yarı nedime yarı refakatçi gibiydi. Sonra belediye başkanına gittik, valionlara ne diyorsunuz? Morrison’un cümbüşten oldukça hoşlandığını düşünüyorum. O bölgede gerekli olan tüm kâğıtları imzaladım; onları okumadım; eğer bilinçli olursam onları imzalayamayacağımdan korktum. En güvenli plan buydu. Aimée titremeye devam ediyordu. Bu yüzden bayılacağını düşündüm; ve sonra en yakın İngiliz vaizliğine, Carlsruhe’ye gittik. Papaz uzaktaydı; böylece Morrison küçük kiliseyi ödünç aldı ve ertesi gün evlendik.”

“Ama kesinlikle bazı kayıtlar ya da belgeler gereklidir, değil mi?”

“Morrison bütün bu formları doldurma işini üstleneceğini söyledi, ve o kendi işini bilmek zorunda. Ona bu iş için iyi bahşiş verdiğimi düşünüyorum.”

Roger biraz durakladıktan sonra, “Tekrar evlenmelisin,” dedi, “Ve bunu çocuk doğmadan yapmalısın. Evlilik belgen var mı?”

“Sanırım Morrison onu bir yere koydu. Ama hem İngiliz hem de Fransız yasalarına göre evlendiğime inanıyorum; gerçekten bunu yaptım, eski dostum. Vali’’nin kâğıtlarını bir yere koydum.”

“Boş ver! İngiltere’de tekrar evleneceksin. Aimée, Prestham’daki Roma Katolik Kilisesi’ne gider, değil mi?”

“Evet. Aimée o kadar iyi ki, onu dini için dünyada rahatsız etmem.”

Roger kararlı bir şekilde, “O zaman, hem orada ve hem de onun yaşadığı bölgenin kilisesinde evlenirsiniz,” dedi.

Osborne, “Bunun bir çok gereksiz dert ve masraf olduğunu söyleyebilirim,” dedi. “Neden yalnız gitmiyorsun? Ne Aimée ne de ben dolap çevirecek ve evliliğimizin yasal olduğunu inkâr edecek kişiler değiliz. Çocuk erkek olursa, babam ölürse ve ben de ölürsem senin ona adil davranacağından kendim kadar eminim, eski dostum!”

“Ama ya bu pazarlıkta ben ölürsem? Sen bununla uğraşırken şimdiki bütün Hamleyler katliama uğrar. Erkek mirasçı olarak kim kalır?”

Osborne bir an düşündü. “Sanırım İrlandalı Hamleyler’ den biri. Onların yoksul insanlar olduğunu düşünüyorum. Belki sen haklısın. Ama bu kadar karamsar bir önseziye ne gerek var?”

Roger, “Yasa, insanın böyle konularda öngörülü olmasını gerektiriyor,” dedi. “Böylece gelecek hafta şehre indiğimde Aimée’nin yanına gideceğim ve sen gelmeden gerekli tüm ayarlamaları yapacağım. Sanırım bunlar yapılınca daha mutlu olacaksın.”

“Eğer o küçük kadını görme şansım olursa daha mutlu olacağım. Ama sen neden şehre gidiyorsun? Sonsuza kadar bu sıkıcı evde kapalı kalmak yerine, senin gibi, dolaşacak kadar param olmasını isterdim.”

Osborne ara sıra, bunların hepsinin karakterlerinin sonucu olduğunu ve Roger’ın, gelirinin büyük bir kısmını ağabeyinin eşinin bakımı için harcadığını unutarak, durumunu Roger’ın durumuyla şikâyet ederek karşılaştırmak eğilimindeydi. Ama eğer Osborne’un bu cimri düşünceleri açık bir şekilde onun vicdanının önünde dile getirilseydi, ellerinden geleni yaparak, göğsüne vurup Benim Suçum diye bağırırdı; sadece yardım edilmeyen bir vicdana sahip olmak için çok tembeldi.

Roger, kendi parası yerine başkasının parasını harcamakla suçlanıyormuş gibi kızararak, “Gitmeyi düşünmezdim,” dedi. “İş için gitmem gerekiyor. Lord Hollingford bana yazdı; iş istediğimi biliyor ve uygun olduğunu düşündüğü bir şey duymuş. Eğer ilgilenirsen işte onun mektubu. Ama kesin olarak bir şey söylemiyor.”

Osborne mektubu okudu ve Roger’a verdi. Bir iki dakika sessizlikten sonra, “Neden para istiyorsun? Senden çok fazla mı para alıyoruz? Bu

benim için büyük utanç; ama ne yapabilirim? Sadece bana bir iş göster; ve hemen yarın onu yapmaya başlayayım.” Sanki Roger onu azarlamış gibi konuşuyordu.

“Sevgili dostum, kafana böyle düşünceler sokma! Bazen kendim için bir şey yapmam gerekiyor ve bu işlere bakıyorum. Üstelik babamın drenaja devam etmesini istiyorum; bu hem onun sağlığı hem de morali için iyi olacak. Gerekli paranın birazını sağlarsam, o ve sen ana parayı ödeyene kadar bana faiz verirsiniz.”

Osborne aniden kardeşinin davranışına duyduğu hayranlıkla sarsılarak ve onu kendisiyle karşılaştırmayı unutarak, “Roger, sen aile için Tanrı’nın lütfusun,” diye bağırdı.

Böylece Roger, Londra’ya gitti; Osborne onu izledi ve iki ya da üç hafta Gibsonlar kardeşleri görmediler. Ama dalgaları dalgaların izlediği gibi, faizi faiz izledi. Onlara dendiği gibi “aile,” sonbahar konukluğu için Kuleler’e geldi ve ev yine misafirlerle doldu. Tıpkı geçen sonbaharlarda da olduğu gibi, Hollingford’un iki sokağında “Kuleler’in” hizmetçileri, arabaları ve üniformaları görüldü.

Günler geçtikçe hayat bu şekilde devam ediyordu. Bayan Gibson, kişisel olarak Roger’in ziyaretlerinden ya da Osborne’un ender uğramalarından daha heyecan verici olarak Kuleler’le ilişki kurma şansını buldu. Cynthia’nın annesine çok şey ve kendine az şey yapmış olan bu büyük aileye karşı eski bir antipatisi vardı; ve bir dereceye kadar, küçük kızın sevgi aradığı ve hiç bulamadığı günlerde annesini çok az görebilmesinin sebebi olarak onları görüyordu. Üstelik Cynthia, Roger’ın onu düşündüğünün binde biri kadar onu düşünmese de kölesini özlüyordu; hem de tümüyle saygı duyduğu, genel olarak erkeklerin saygı gösterdiği, gözünün bebeği olan, en ufak bir isteğini memnuniyetle yerine getiren, bütün kelimelerini inci ya da elmas gibi gören, bütün hareketlerinin zarif olduğunu düşünen ve düşüncelerinde en üst mevkide olduğu bir adama sahip olmanın nahoş olmadığını düşünüyordu. Kendisi hakkında alçakgönüllü bir bilinçsizliğe sahip değildi; ama yine de boş değildi. Bütün bu tapınmayı biliyordu ve şartlardan dolayı artık alamadığında bunu özlüyordu. Kont ve Kontes, Lord Hollingford ve Leydi Harriet, genel olarak lordlar ve leydiler, üniformalı uşaklar, elbiseler, av çantaları ve av partisi

söylentileri onun için, Roger'in yokluğuyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Ve yine de ona âşık değildi. Hayır, onu sevmiyordu. Molly, Cynthia'nın onu sevmediğini biliyordu. Bu kanaate vardığı zaman bir çok defa ona kızıyordu. Molly kendi duygularını bilmiyordu; Roger onların ne olduğu konusunda ezici bir ilgiye sahip değildi. Onun hayat nefesi, Cynthia'nın ne hissettiği ve düşündüğüne bağlıymış gibi görünüyordu. Bu yüzden Molly, "kız kardeşinin" kalbini içinden hissediyordu; ve onun Roger'a âşık olmadığını biliyordu. Molly, Cynthia'nın ayaklarının dibinde yatan ve değer verilmeyen hazineyi düşündükçe ateşli bir pişmanlıkla ağlayabilirdi; ve bu sadece bencilce bir pişmanlık olurdu. Bu eski coşkulu hassaslıktı: "Benden Ay'ı isteme sevgilim çünkü onu sana veremem." Cynthia'nın aşkı, Roger'ın istediği Ay'dı; ve Molly bunun uzakta ve erişilemez olduğunu gördü. Yoksa onu Roger'a vermek için tüm kalbiyle mücadele ederdi.

Kendisine, "Ben onun kardeşiyim," diyecekti. "Şimdi bundan bahsetmek için o Cynthia'yla çok fazla meşgulse de bu eski bağ kaybolmamıştı. Annesi bana "Fanny" derdi; bu evlat edinme gibiydi. Beklemeli ve seyretmeliyim, kardeşim için bir şey yapıp yapamayacağıma bakmalıyım."

Bir gün Leydi Harriet, Gibsonlar'a ya da daha çok Bayan Gibson'a uğradı; çünkü Bayan Gibson, Hollingford'daki başka herhangi bir kimsenin büyük evle daha yakın olması ya da en azından onların planları hakkında bilgisi olması konusundaki eski kıskançlığına sahipti. Bay Gibson herhâlde bunu biliyordu ama o profesyonel olarak sırlara bağlıydı. Evin dışında, Bay Preston'u rakibi olarak görüyordu ve o da bunun farkındaydı. Aile planlarıyla ilgili bilgiler ve onun haberi olmayan işlerin ayrıntılarını anlatarak ona takılmaktan hoşlanıyordu. İçeride, Leydi Harriet'in, açıkça üvey kızına gösterdiği ilgiyi kıskanıyordu ve onlar arasındaki ilişkiye sessiz engeller koymaya çalışıyordu. Bu engeller, eski hikâyedeki şövalyenin kalkanı gibi değildi; bunun yerine zıt yönden ona yaklaşan iki yolcunun biri gümüş biri altın olan iki tarafı gördüğü gibiydi; Leydi Harriet düzgün ve parlak sarı yansımayı görürken, Molly sadece sıkıcı ve ağır kurşunu görüyordu. Leydi Harriet'e, "Molly dışarı çıktı; sizi göremediği için üzüldü ama annesinin ihmal etmemesi gereken eski arkadaşlarına gitmek zorundaydı; ona dediğim gibi bağlılık her şeydir. Sanırım, "Kendinin ve annenin arkadaşlarından vazgeçme,"[85] diyen Sterne'di. Ama sevgili Leydi Harriet, o gelene kadar kalırsınız, değil mi? Onu ne kadar sevdiğinizi

biliyorum; gerçekte,” (yüzeysel bir neşeyle) “Bazen buraya eski zavallı Clare’i değil onu görmeye geliyorsunuz diyorum,” deniliyordu.

Molly’ye ise şöyle söyleniyordu:

“Leydi Harriet bu sabah buraya gelecek. Başka kimsenin gelmesini istemem. Maria’ya evde olmadığımı söylemesini söyle. Leydi Harriet’in her zaman bana anlatacak çok şeyi olur; sevgili Leydi Harriet! On iki yaşından beri onun sırlarını biliyorum. Siz iki kız ayak altında olmayın. Kuşkusuz kibarlığından sizi soracaktır; ama eğer gelirseniz önceki gün yaptığınız gibi bizi bölersiniz.” Şimdi Molly’ye hitap ederek; “Bunu söylemekten hoşlanmıyorum ama bunun çok ileri gitmek olduğunu düşünüyorum.”

Molly basit bir şekilde, “Maria, onun beni de sorduğunu söyledi,” dedi.

Molly’nin basit konuşmasının bir doğrulama gibi göründüğü kelimelerini kuvvetlendirmek dışında, bu karışmaya fazla ilgi göstermeden, “Gerçekten çok ileri gidiyorsun!” diye devam etti.

“Sanırım, şimdi senin dışarıda olmanı sağlayarak, leydi hazretlerini araya karışma şansından korumam lazım, Molly. Holly Çiftliği’ne gidip ısmarlamış olduğum ve hiç göndermemiş oldukları mürdüm erikleri hakkında konuşursan iyi olur.”

Cynthia, “Ben gideceğim,” dedi. “Molly için çok uzun bir yol; çok kötü üşütmüş ve daha önce olduğu kadar kuvvetli değil. Ben uzun yürüyüşleri severim. Eğer Molly’nin ayak altında olmamasını istiyorsan, onu Bayan Browningler’e gönder; her zaman onu görmekten mutlu olurlar.”

Bayan Gibson, “Cynthia, hiçbir zaman Molly’nin ayak altında olmamasını istiyorum diye bir şey söylemedim,” diye cevapladı. “Her zaman neredeyse kaba diyeceğim bir şekilde abartıyorsun. Eminim, sevgili Molly, beni hiçbir zaman yanlış anlamaz; bu sadece Leydi Harriet’in itibarı için.”

“Holly Çiftliği’ne kadar yürüyebileceğimi sanmıyorum. Babam mesajı götürebilir; Cynthia’nın gitmesine gerek yok.”

“Peki! Ben dünyada herhangi bir insana külfet getirecek son insanım; yakında hiç mürdüm eriği reçeli görmeyeceğim. İsterseniz gidip Bayan Browningler’i görün. Ona uzun bir ziyaret yapabilirsiniz; bilirsiniz bunu sever ve benim için Bayan Phoebe’nin soğuk algınlığının nasıl olduğunu sorun. Onlar senin annenin arkadaşlarıydı, canım ve seni eski arkadaşlarından asla uzaklaştırmam. Bildiğiniz gibi, “Bağlılık her şeydir” benim düsturumdur ve ölmüş olanların anısı her zaman yaşatılmalıdır.”

Cynthia, “Anne, şimdi nereye gitmem lazım?” diye sordu. “Leydi Harriet, beni Molly kadar düşünmese de gerçekte tam zıddını söylemeliyim yine de beni de sorabilir ve ben emniyetli bir şekilde ayak altında olmamalıyım.”

Bayan Gibson düşünceli bir şekilde, “Doğru!” dedi, yine de Cynthia’nın konuşmasındaki yerginin farkında değildi.

“Seni soracağını pek sanmıyorum canım. Neredeyse, evde kalabileceğini düşünüyorum ya da Holly Çiftliği’ne gidebilirsin. Mürdüm eriklerini gerçekten istiyorum ya da biliyorsun eğer Leydi Harriet kalmayı isterse, öğle yemeğini güzel bir şekilde hazırlamak için yemek odasında kalabilirsin. Sevgili Leydi Harriet, o çok hayalperest bir kişidir! O kaldığı için yemeklerimizde değişiklik yaptığımızı düşünmesini istemem. Ona dediğim gibi, “her zaman amaçladığımız basit zarafettir.” Ama yine de en iyi yemek takımlarını koyabilir, biraz çiçek yerleştirebilir, aşçıya da akşam yemeği için hazırladıklarından öğle yemeği için göndermesini ve hepsinin güzel, doğaçlama ve doğal görünmesini sağlamasını söyleyebilirsin. Sanırım evde kalman daha iyi, Cynthia ve öğleden sonra da Bayan Browningler’den Molly’ yi alabilirsin, ikiniz beraber bir yürüyüş yaparsınız.”

“Leydi Harriet gittikten sonra! Anladım anne. Sen git Molly. Acele et yoksa Leydi Harriet gelebilir ve annemi olduğu kadar seni de isteyebilir. Ben ilgilenirim. Nereye gittiğini unuturum, böylece hiç kimse benden nerede olduğunu öğrenemez ve annem hafızasını kaybettiği için ben cevap veririm.”

Bayan Gibson heyecanlanarak ve Cynthia’nın ona fırlattığı Liliput oklarından[86] her zaman olduğu gibi rahatsız olarak, “Çocuğum! Saçma konuşuyorsun; bu kadar aptal olduğun için aklımı karıştırıyorsun,” dedi.

Molly’ye biraz iltimas geçerek, alışmış olduğu sorumsuzca misilleme yapma huyuna başvurmuştu; ve bu Cynthia’yı hiç incitmemişti.

“Molly, canım, iyi görünmesine rağmen çok soğuk bir rüzgâr esiyor. Benim Hint şalımı taksan daha iyi olur; ve gri elbisenin üzerinde çok güzel dururkızıl ve gri; bunu herkese vermem ama sen çok dikkatlisin.”

Molly, “Teşekkür ederim,” dedi; ve Bayan Gibson’u, önerisinin kabul edilip edilmediği konusunda belirsizlik içinde bırakarak gitti.

Leydi Harriet kızı sevdiği için, Molly’i kaçırdığına üzüldü ama Bayan Gibson’un “bağlılık” ve “eski arkadaşlar” konusundaki gerçekçiliğine katıldığı için bu konuda başka bir şey söyleme gereğini duymadı ama ayağını şömine çerçevesine uzatarak alçak bir iskemleye oturdu. Bu çerçeve, parlak çelikten yapılmıştı ama ev halkının ve halk tabakasından kişilerin ayağını uzatması kesinlikle yasaktı; gerçekte durum, eğer böyle kabul edilirse, iyi terbiye görmemiş ve kaba kişilerin yapacağı gibiydi.

“Doğru, sevgili Leydi Harriet! Benim için sizi mütevazi evimde, ateşimin yanında kabul etmemin ne kadar büyük bir zevk olduğunu düşünebilirsiniz.”

“Mütevazi! Şimdi, Clare, afedersin ama bu biraz saçma. Bu sevimli küçük oturma odasına “mütevazi” diyemem. Bu büyüklükteki bir oda için her türlü rahatlık ve sevimli şeylerle dolu.”

“Ah! Size ne kadar küçük geliyor olmalı! Ben bile ilk başta zor kabul ettim.”

“Evet! Belki senin okul odan büyüktü ama onun ne kadar boş olduğunu hatırla: sadece çalışma masaları, kâğıtlar ve paspaslar. Oh, Clare, gerçekten her zaman senin için en iyisini yaptığını söyleyen anneme tamamen katılıyorum; ve Bay Gibson da! Ne kadar uygun, bilgili bir adam!”

Eşi, koşulların kurbanı olma rolünü hemen bırakmaktan hoşlanmıyormuş gibi yavaşça, “Evet, öyle,” dedi. “O çok uygun, çok; sadece onu çok az görüyoruz; kuşkusuz eve yorgun ve aç geliyor ve kendi ailesiyle konuşmaya eğilimli olmuyor, ayrıca gidip uyumak istiyor.”

Leydi Harriet, “Hadi, hadi!” dedi. “Şimdi sıra bende. Bir doktorun eşinin şikâyetlerini dinledik şimdi bir lordun kızının inlemelerini işitin. Evimiz ziyaretçilerle o kadar dolu ki! Ve bugün tam anlamıyla biraz yalnız kalmak için size geldim.”

Bayan Gibson, “Yalnız kalmak!” diye bağırdı. Biraz üzüntüyle, “Yalnız kalmak mı istiyorsunuz?”

“Hayır, sevgili aptal kadın; benim yalnızlığım “yalnızlık ne kadar güzel!” diyebileceğim bir dinleyici gerektirir. Ama misafir ağırlama sorumluluğundan yoruldum. Babam çok samimi, rastladığı her arkadaşına bize gelip ziyaret etmelerini söylüyor. Annem gerçekten hasta ama hastalığı her zaman kendini kontrol etme isteği olarak kabul ettiği için, sağlığının iyi olduğu konusundaki ününden vazgeçmek istemiyor. Böylece eğlence için hepsi çok istekli olan bir insan kalabalığı yüzünden yoruluyor ve endişeleniyor. Onlar yuvadaki kuş yavruları gibiler; bu yüzden anne kuş gibi olmam ve bir sonraki lokmayı nereden bulacağımı düşünemeden onların yutulduğunu görerek, lokmaları sarı tüylü gagalarına koymam lazım. Bu, kelimenin en büyük, harfi harfine açıklayıcı, en kasvetli anlamında “eğlendirme”. Bu yüzden bu sabah bazı yalanlar söyleyerek, sessizlik ve şikâyet etme rahatlığıyla buraya geldim.”

Leydi Harriet kendini tekrar sandalyesine bıraktı ve esnedi. Bayan Gibson, leydi hazretlerinin elini yumuşak, sempati gösteren bir hareketle tuttu ve mırıldandı:

“Zavallı Leydi Harriet!”

Biraz sustuktan sonra, Leydi Harriet konuşmaya başladı ve şunu söyledi: “Ben küçük bir kızken sizi manevi bir hakem olarak görürdüm. Söyleyin bana, yalan söylemenin kötü olduğunu düşünüyor musunuz?”

“Oh, canım! Nasıl böyle sorular soruyorsunuz? Kuşkusuz, bu çok yanlıştır Sanırım, aslında çok kötüdür, diyebilirim. Ama yalan söylediğinizi anlatırken şaka yaptığınızı biliyorum.”

“Hayır, gerçekten yapmıyordum. Eğer duymak isterseniz, büyük yalanlar söyledim. Gerçek, ortada bir zorunluluk yokken, sadece bir ya da iki saat

misafirlerimden kurtulmak için haksız bir istek duyarken ve tek işim buraya gelmek, esnemek, şikâyet etmek ve boş boş oturmakken, “İş için Hollingford’ a gitmek zorundayım,” dedim. Çocukların yapacağı gibi böyle bir hikâye anlattığım için mutsuz olduğumu gerçekten düşünüyorum.”

Bayan Gibson, onun dilinden dökülen kelimelerin gerçek anlamının ne olduğu konusunda biraz kafası karışarak, “Ama sevgili Leydi Harriet,” dedi, “Bunu söylediğiniz zaman, ne söylediğinizi kastettiğinizi düşündüğünüzden eminim.”

Leydi Harriet, “Hayır düşünmedim,” dedi.

“Ve üstelik eğer düşünmediyseniz, bu sizi bu güç duruma sokan yorucu insanların hatasıydı evet, bu kesinlikle onların hatasıydı, sizin değil ve sonra siz toplumun geleneklerini biliyorsunuz;ah, onlar ne kadar engelleyicidir!”

Leydi Harriet bir ya da iki dakika sessiz durdu; sonra, “Söyle bana Clare; bazen yalan söylüyorsun, değil mi?” dedi.

“Leydi Harriet! Sanırım beni daha iyi tanıyor olmalısınız; ama bunu demek istemediğinizi biliyorum, canım.”

“Evet, bunu demek istiyorum. Ne olursa olsun beyaz yalanlar söylemiş olmalısın. Bunlardan sonra kendini nasıl hissediyorsun?”

“Eğer söylediysem üzülmüş olmam gerekir. Kendi kendimi kınamış olmam lazım. “Gerçek, tüm gerçek ve hiçbir şey ama gerçek,” bana her zaman iyi bir bölüm gibi görünmüştür. Ama sonra, benim doğamda o kadar kararlı bir taraf ve yaşam alanımızda birkaç çekici şey var ki, eğer biz alçak gönüllüysek aynı zamanda biz basitiz ve görgü kuralları tarafından serbest bırakılmışız.”

“O zaman beni çok suçluyor musun? Eğer başka biri beni suçlayacaksa, bu sabah söylediğim şeyden dolayı çok mutsuz olmayacağım.”

“Sevgili Leydi Harriet, eminim kalbimin derinliklerinden sizi hiç suçlamadım. Gerçekte sizi suçlamak! Bu benim için küstahlık olur.”

“Sanırım günahlarımı itiraf edeceğim birini bulmalıyım! Ve bu siz olamazsınız Clare, çünkü siz bana karşı her zaman çok hoşgörülüsünüz.”

Bir duraklamadan sonra, “Bana biraz öğle yemeği verebilir misiniz? Saat üçe kadar eve gitmek istemiyorum. Kuleler’ deki insanlara tam olarak söylediğim gibi “işim” o zamana kadar sürecek.”

“Kuşkusuz. Memnun olurum! Ama biliyorsunuz bizim âdetlerimiz basittir.”

“Oh, sadece ekmek, yağ ve belki de bir dilim soğuk et istiyorum kendini sıkıntıya sokmamalısın Clare belki siz öğle yemeğini yediniz? Ailenizden biri gibi oturmama izin verin.”

“Evet, oturun; herhangi bir değişiklik yapmayacağım;sevgili Leydi Harriet aile yemeğimizi paylaşmanız çok güzel olacak. Ama biz yemeğimizi geç yeriz, şimdi sadece öğle yemeği için bir şeyler atıştıracağız. Ateş sönüyor. Baş başa görüşmemizin güzelliğinden dolayı her şeyi unutuyorum!”

Böylece zili iki kere çaldı; büyük bir belirginlikle iki çalış arasında uzun bir süre bıraktı. Maria kömür getirdi.

Ama işaret, aynı zamanda Cynthia tarafından, “Apollo Tapınağı’ndaki” Lucullus’un hizmetçileri[87] gibi anlaşıldı. Akşam yemeğinde yenecek olan keklik şişleri hemen ateşe kondu. En güzel porselenler çıkarıldı ve masa, Cynthia’nın her zamanki yeteneği ve zevkiyle, çiçek ve meyvelerle süslendi. Böylece yemeğin hazır olduğu bildirilince ve Leydi Harriet odaya girince, ev sahibini özürlerinin gereksiz olduğunu düşünmekten başka bir şey yapamadı; ve Clare’in kendisi için en iyisini yaptığına daha çok ikna oldu. Cynthia şimdi her zaman olduğu gibi güzel ve zarif olarak gruba katılmıştı; ama bir şekilde Leydi Harriet’in beğenisini kazanmadı; onu sadece annesinin kızı olarak fark etti. Onun varlığı, konuşmayı genelleştirdi. Leydi Harriet bazı haberler verdi ama bunların hiçbiri onun için önemli değildi; Kuleler’de toplanan ziyaretçi çevrelerinde konuşuluyordu.

Diğer şeylerin arasında, “Lord Hollingford bizimle olmalıydı,” dedi. “Bu Crichton mirası için şehirde kalmak zorundaydı ya da kendisinin zorunlu olduğunu düşündü; bu da aynı şey!”

“Bir miras mı? Lord Hollingford’a mı? Çok memnun oldum!”

“Memnun olmak için acele etme! Bu, onun için dertten başka bir şey değil. Bir süre önce ölen sanırım Lord Bridgewater’dan[88] ilham alan zengin, ilginç Bay Crichton’u ve kardeşimin de bunlardan birisi olduğu mütevelli heyetine bin tane iyi niteliği olan bir kişiyi, uzak topraklardaki fauna örneklerini getirip, bir Crichton müzesinin çekirdeğini oluşturacak ve böylece kurucusunun adını yaşatacak bir görüşle, bilimsel bir gezi yapmak için göndermeleri amacıyla parasını bıraktığını duymadınız mı? Erkeklerin kendini beğenmişliği böyle çeşitli şekiller alıyor. Bazen hayırseverliğe; bazen de bilim aşkına yol açıyor!”

Bayan Gibson güvenle, “Bana çok beğenilen ve yararlı bir amaçmış gibi görünüyor,” dedi.

“Kamu yararı açısından ele alırsak öyle olduğunu söyleyebiliriz. Ama özel olarak bizim için Hollingford’u şehirde ya da Cambridge ve şehir arasında tuttuğu için sıkıcı ve biz, onun Kuleler’de olmasını isterken, iki şehir de olabildiğince sıkıcı ve boş. Bu işe çok uzun süre önce karar verildi ve bu yüzden mirasın süresinin geçme tehikesi var. Diğer iki üye ona tamamen güvendiklerini söyleyerek ama gerçekte sorumluluklarından kaçarak Kıtaya gittiler. Ama onun bundan hoşlandığını sanıyorum; bu yüzden homurdanmamam lazım. Bu adamı seçerken çok başarılı olacağına inanıyor ve bu adam bu bölgenin adamı eğer koleji ona izin verirse Hamleyli Hamley olacak; çünkü o Trinity Koleji’nin burslusu, son sınıf öğrencisi ya da öyle bir şey; ve onlar en iyi adamlarını aslanlar ya da kaplanların yemesi için gönderecek kadar aptal değiller!”

Cynthia gözleri parlayarak ve yanakları kızararak, “Bu Roger Hamley olmalı!” diye bağırdı.

Bayan Gibson, “O, en büyük oğul değil; ona pek Hamleyli Hamley demezler,” dedi.

“Daha önce dediğim gibi, Hollingford’un adamı bir Trinity burslusu.”

Cynthia, “O zaman bu, Bay Roger Hamley,” dedi; “O, bir iş için Londra’daydı! Eve geldiğinde Molly için büyük bir haber olacak!”

Leydi Harriet, “Neden? Molly’nin bununla ne ilgisi var?” diye sordu. Ve bir cevap için Bayan Gibson’un yüzüne baktı. Bayan Gibson cevap olarak, bunu algılamayan Cynthia’ya akıllıca ve çok anlamlı bir bakış attı.

“Hayır, ilgisi yok,” dedi ve Bayan Gibson kızına, “Kimsenin yok,” der gibi başını salladı.

Leydi Harriet, güzel Bayan Kirkpatrick’e yeni bir ilgiyle bakmaya başladı. Kardeşi Bay Hamley’den öyle bahsetmişti ki, bu anka kuşuyla bağlantılı olan her şey ilgiye değerdi. Sonra Molly’den bahsedilince Leydi Harriet aklına yeni gelmiş gibi, “Molly nerede? Küçük danışmanımı görmek isterim. O günlerden beri çok büyüdüğünü duydum,” dedi.

Bayan Gibson, “Oh, bir kere Bayan Browninglerle dedikodu yapmaya başlayınca ne zaman eve döneceğini bilmiyor,” dedi.

“Bayan Browningler! Oh! Onlardan bahsettiğinize sevindim! Onları çok seviyorum. Pecksy ve Flapsy; Molly yokken onlara böyle söyleyebilirim. Eve gitmeden önce gidip onları göreceğim ve belki de sevgili küçük Molly’mi de görebilirim. Biliyor musun Clare, o kızdan oldukça hoşlanıyorum!”

Böylece Bayan Gibson, bütün önlemlerine rağmen Leydi Harriet’in yarım saat daha önce ayrılmasına boyun eğmek zorunda kaldı, Bayan Browningler’e uğramak için, (Bayan Gibson’ un dediği gibi) “kendini sıradan yapmak için” böyle davranmak zorundaydı.

Ama Leydi Harriet gelmeden önce Molly gitmişti.

Molly bir çeşit pişmanlıkla, mürdüm eriği sipariş etmek için Holly Çiftliği’ne uzun bir yürüyüşe gitmişti. Üvey annesi tarafından böyle somut bir manevrayla evden gönderilmiş olduğu için kendini öfkeli hissediyordu. Kuşkusuz Cynthia’yla buluşmadı, böylece modern tarım arazisi olmayan,

iki yanında çimenler ve çalı çitler olan güzel yollardan yalnız bir şekilde yürüdü. İlk önce evdeki küçük hataları babasının ikinci evliliğinden beri evlerinde hüküm süren, ağlar ve gerçeğin çarpıtılmalarını fark edilmemiş olarak bırakmanın ne kadar doğru olduğu konusunda kendini sorgulayarak, rahatsızlık hissetti. Sık sık karşı çıkmak istediğini biliyordu ama babasını herhangi bir anlaşmazlıktan korumak için bunu yapmıyordu; ve onun yüzünden de ona acı veren bazı şeylerin farkında olduğunu görüyordu; bu, onun, eşinin davranış standartlarının onun istediği kadar yüksek olmadığını gösteriyordu. Molly bu sessizliğin doğru mu yanlış mı olduğunu merak ediyordu. Bir genç kızın hoşgörü isteğiyle ve koşulları ile çekici şeylerin gücünü ona öğretmesi için tecrübe isteğiyle, sık sık üvey annesine bazı etkili ev gerçeklerini anlatma noktasına geliyordu. Ama belki de babasının sessizliğini örnek alması ve Bayan Gibson'dan gelen biraz nezaket, (çünkü alışkanlıklarından dolayı ve ruh hâli iyi olursa, Molly'ye çok nazik davranıyordu) onun dilini tutmasını sağlıyordu.

O akşam yemekte Bayan Gibson, kendisi ve Leydi Harriet arasında geçen konuşmayı, çok kişisel bir şekilde renklendirerek tekrarladı. Alıştığı gibi, neredeyse geçen her şeyi, sanki ona tamamen gizli olarak çok daha fazla şey anlatılmış da, o bunları tekrarlamamaya söz vermiş gibi anlattı. Onun üç denetçisi sözünü fazla kesmeden onu dinlediaslında Lord Hollingford'un Londra'da oluşuna ve bunun nedenine gelene kadar onun söylediklerine fazla dikkat etmiyorlardı.

Bay Gibson, aniden konunun canlılığının farkına vararak, "Roger Hamley bir araştırma gezisine mi gidiyor?" dedi.

"Evet. Daha son karar verilmedi ama Lord Hollingford kararı verecek tek üye olduğundan ve Lord Cumnor'ın oğlu olduğu için bu, neredeyse kesin."

Bay Gibson, "Sanırım bu meseleyi düşünmeliyim," dedi; ama bundan sonra konuşulanları dinlemek için kulaklarını açık tutarak sessizliğe daldı.

Cynthia, "Ne kadar süre uzakta olacak?" diye sordu. "Onu çok özleyeceğiz."

Molly'nin dudakları buna onaylayan bir "evet" cevabı oluşturmaya çalıştı ama hiçbir ses işitilmedi. Diğerleri konuşmaya devam ederken onun

kulakları uğulduyordu ama söylenen kelimeler belirsiz ve hayal meyal geliyordu; onlar sadece varsayımdı ve insana büyük bir haber vermiyordu. Yemeğin geri kalanında her zamanki gibi yiyormuş görünüyordu ve eğer o sessizse, Bayan Gibson'ın başka ıvır zıvır konuşmalarına ve Bay Gibson ile Cynthia'nın cevaplarına bir dinleyici daha oluyordu.

33.Canlanan Beklentiler

Bir ya da iki gün sonra Bay Gibson, Roger hakkındaki bu projenin, konu dışı bir kaynaktan elde edebileceğinden daha fazla ayrıntısını elde etmek isteyerek ve daha çok bu projeye katılıp katılamayacağı konusunda bir cevap bulmaya çalışarak, Hamley civarına gitmek için zaman ayırdı. Bu durumun esası şuydu: Bay Gibson'un düşüncesine göre Osborne'daki belirtiler onun öldürücü bir hastalığı olduğunu gösteriyordu. Dr Nicholls, bu konuda ondan farklı düşünüyordu ve Bay Gibson, yaşlı doktorun çok tecrübeli olduğunu ve mesleğinde çok yetenekli kabul edildiğini biliyordu. Yine de kendisinin haklı olduğunu biliyordu ve eğer öyleyse rahatsızlık şimdiki gibi aynı durumda yıllarca sürebilir ya da genç adamın yaşamını bir saat bir dakika içinde sona erdirebilirdi. Bay Gibson'un haklı olduğunu varsayarak Roger'ın ani çağrıların ona ulaşamayacağı bir yere gitmesi iki yıl uzakta olması doğru olacak mıydı? Yine de eğer mesele sona ermişse, bir tıp adamının işe karışması korkulan kötü sonu hızlandırabilirdi; ama her şeye rağmen Dr Nicholls haklı olabilir ve belirtiler başka bir nedenden kaynaklanabilirdi. Olabilir miydi? Evet. Peki öyle miydi? Hayır. Bay Gibson cümlenin bu ikinci biçimine "evet" diyemiyordu. Böylece enine boyuna düşünerek atını sürüyordu: Dizginleri gevşek, başı biraz eğikti. Sakin ve güzel sonbahar günlerinden biriydi: Kırmızı ve sarı yapraklar, nemli, parlak örümcek ağlarının üzerine sarkıyordu; çitler olgun böğürtlenlerle dolu çalılarla örtülüydü; hava kuşların veda ıslıkları ve ötüşleriyle doluydu; ötüşler net ve kısaydıbahardaki uzun şakımalardan değildi; atın toynaklarının sesi kaldırımların üzerinde çınlayınca, anızlarla dolu tarlalarda keklik kanatlarının sesi duyuluyordu; hiç rüzgâr olmamasına rağmen orada burada bir yaprak uçuyor ve yere düşüyordu. Taşra doktoru, mevsimin güzelliğini bir çok kişiden daha fazla hissediyordu. Her geçen gün, gece, fırtınada ve güneş ışığında ya da sakin, yumuşak bulutlu havada daha çoğunu görüyordu. Konu hakkında ne hissettiğinden hiç bahsetmedi; aslında duygularını kendine bile açıklayamıyordu. Ama onun ruh hâli duygusallığa yaklaşırsa, bu, böyle günlerde olurdu. Atını ahırların önündeki avluya sürdü; bir adama verdi ve yandaki bir girişten eve girdi. Koridorda Toprak Sahibi'yle karşılaştı.

“Bu harika Gibson! Seni hangi iyi rüzgâr buraya attı? Biraz öğle yemeği yer misin? Yemek hâlâ masada.” Onu, hiçbir şeye dokunulmamış olan, güzel şeylerle dolu masaya oturtana kadar Bay Gibson’un elini sıkmaya devam etti.

Bay Gibson bir an önce konuya girerek, “Roger hakkında işittiğim bu şey nedir?” dedi.

“Aha! Öyleyse işittin değil mi? O ünlü, değil mi? Roger gurur duyulacak bir çocuk. Sebatkâr Roger; onun yavaş olduğunu düşünürdük ama bana yavaş ve emin olan yarışı kazanıyormuş gibi görünüyor. Ama bana anlat; ne işittin; ne kadar biliyorlar? Bardağını doldurman lazım. Bugünlerde yapılmayan eski bira; Osborne kadar yaşlı. Onu o sonbahar yapmıştık; ve ona, “Genç Toprak Sahibi’nin Birası” demiştik. Bunu, o evlenirken içmek istiyordum ama bunun ne zaman olacağını bilmiyorum; bu yüzden şimdi Roger’ın şerefine içeceğiz.”

Yaşlı Toprak Sahibi, açıkça genç Toprak Sahibi’nin birasını mantıklı düşüncenin sınırında değerlendiriyordu. Aslında dediği gibi “brendi kadar sertti” ve Bay Gibson’un soğuk rostosunu yerken onu çok dikkatli bir şekilde yudumlaması gerekiyordu.

“Peki! Ne işittin? Dinleyecek çok şey var ve hepsi iyi haber ama çocuğu özleyeceğim, bunu biliyorum.”

“Karar verildiğini bilmiyordum; sadece düşünüldüğünü işitmiştim.”

“Geçen Salı’ya kadar öyleydi. Ama bu konuda bana hiçbir şey söylemedi; artı ve eksilerini düşünerek huzursuz olacağımı düşündüğünü söyledi. Bu yüzden Lord Hollingford’dan bir mektup alana kadar bu konuda bir şey bilmiyordumnerede bu?” İçinde her çeşit kâğıt olan siyah bir deri dosyayı çıkardı. Gözlüklerini takarak başlıklarını okudu.

“Kereste ölçüleri, yeni demiryolları”, “inekler için ilaç, Çiftçi Hayes’den”, “Dobson’un hesapları”, “Hım, hım, işte burada. Şimdi bu mektubu oku,” dedi ve mektubu Bay Gibson’a uzattı.

Bu yaşlı babaya kendisinin ve iki ya da üç kişinin mütevelli heyeti üyesi olduğu vasiyetnamenin gerektirdiği şartları çok basit bir dille açıklayan, erkekçe, duygulu, duyarlı bir mektuptu; oldukça tanınmış bir çok adamın kendilerini aday olarak göstermeleri için çekici olan masraflara cömert bir ödenek, başarı için daha da cömert bir ödül. Lord Hollingford, sonra Fransız osteoloğa cevap olarak yazdığı makalesinin yayınlanmasından beri son zamanlarda Roger'ı çok fazla görerek, üyelerin onda gerekli niteliklerin şu ana kadar başvurmuş olan adayların herhangi birinden daha çoğunu birleşmiş olarak bulacağını düşünmekte nedenleri olduğunu söyleyerek devam ediyordu. Roger bu meseleyle derinden ilgileniyordu; çok fazla bilgiye ve aynı zamanda karşılaştırmada ve olayları sınıflandırmada büyük doğal güçlere sahipti. Kendisinin iyi ve doğru gözlemler yaptığını göstermişti; doğru yaştaydı, sağlığı ve kuvveti yerindeydi ve aile bağlarıyla bağlı değildi. Burada Bay Gibson düşünmek için durdu. Sonuca hangi adımlarla gidildiğini araştırmayı pek umursamıyorduzaten sonucun ne olduğunu biliyordu; gözleri gerçekten çok cömert olan ödüle ilişince dikkatini bu çekti; ve sonra ilgiyle babaya yazılan bu mektupta oğula yapılan övgüleri okudu. Toprak Sahibi, Bay Gibson'u seyrediyordu onun bu bölüme gelmesini bekliyordu ve ellerini ovuşturarak şunu söyledi:

"En sonunda buraya geldin. En iyi yer burası, değil mi? Tanrı, oğlumu korusun! Ve görüyorsunuz, bunun bir Liberal'den gelmesi olayı daha güzel yapıyor. Ve dahası da gelecek. Ona bir mektup daha vererek, Gibson diyorum ki, "Sonunda şansımın döndüğünü düşünüyorum." "Bu, daha bu sabah geldi; ama hemen harekete geçtim, ustabaşını hemen drenaj çalışmaları için gönderdim, bunu yaptım; ve Tanrı'nın izniyle yarın tekrar çalışıyor olacaklar."

Bay Gibson, Roger'dan gelen ikinci mektubu okudu. Belirli bir ölçüye kadar Lord Hollingford'un söylediklerinin alçak gönüllü bir tekrarıydı; babasına danışmadan hayatında böyle bir adım atmaya nasıl karar verdiğini açıklıyordu. Bir nedenle onun kararsızlık içinde kalmasını istemiyordu. Başka hiç kimsenin onun için hissedemeyeceği kadar çok hissettiği başka bir şey, bu öneriyi kabul ederek kendisine en iyi uyduğunu düşündüğü bir çeşit hayata girmesiydi. Ve sonra tümüyle iş konularına girdi. Para gereksinmesi yüzünden drenaj işini bırakmak zorunda kalınca babasının ne kadar acı çektiğini bildiğini; kendisinin iki yıllık görevini başarınca alacağı

ödüle istinaden hemen para alabileceğini; ve aynı zamanda İngiltere'ye dönememesi durumunda, kendisinin almış olduğu parayı geri ödemek için hayatını güvence altına aldığını söylüyordu. Bu güvence karşılığında ödünç aldığı para hemen babasına ödenecekti.

Bay Gibson mektubu bıraktı ve bir süre tek kelime etmeden oturdu. Sonra "Denizaşırı yerlerde hayatını sigorta ettirmesi için yüklü bir miktar para vermiş olması lazım," dedi.

Toprak Sahibi, Bay Gibson'un cevabından biraz üzülerek, "Burs parasını vermiş," dedi.

"Evet; bu doğru. Ve bildiğim kadarıyla o kuvvetli, genç bir adam."

Toprak Sahibi alçak sesle, "Annesine anlatabilmeyi isterdim," dedi.

Bay Gibson, Toprak Sahibi'nden çok kendi düşüncelerine cevap olarak, "Şimdi her şey kararlaştırılmış görünüyor," dedi.

Toprak Sahibi, "Evet!" dedi; "Ayaklarının altında çimenlerin büyümesine izin vermeyecekler. Bilimsel tuzakları hazırlar hazırlamaz gitmesi gerekecek. Neredeyse gitmemesini istiyorum. Bundan çok hoşlanmış görünmüyorsunuz, doktor?"

Bay Gibson öncekinden daha neşeli bir sesle, "Evet, hoşlanıyorum," dedi. Kendi kendine, "Şimdi ziyana sebep olmadan bir şey yapmak elimden gelmez," diye düşündü. "Sanırım böyle bir oğula sahip olmak büyük bir şeref. Sizi kıskanıyorum. Birden fazla konuda öne çıkan yirmi üç yirmi dört yaşlarında bir çocuk ve evde, herhangi bir kişinin olması gerektiği kadar basit ve şefkatlihiç kibirli değil."

"O benim için, bütün hayatı boyunca boş yere kibirli olan Osborne'dan iki kat daha değerli."

"Hadi, efendim, Osborne'a karşı bir şey duymak istemiyorum; başkasına vurmadan da birini övebiliriz. Osborne'un sağlığı, Roger'ın yaptığı işleri yapmasını sağlayacak kadar kuvvetli değil. Geçen gün, onun Trinity'deki öğretmenini tanıyan bir adamla karşılaştım ve kuşkusuz Roger hakkında

muhabbet etmeye[89] başladıkinsanın arkadaşları arasında bir son sınıf öğrencisinin olması her gün olacak bir şey değil ve ben neredeyse sizin kadar onunla gururlanıyorum. Bu Bay Mason bana, onun öğretmeninin, Roger'ın başarısının yarısını akıl gücüne borçlu olduğunu söylediğini anlattı; diğer yarısını onun acı çekmeden bir çok insandan daha düzenli olarak fazla çalışmasını sağlayan mükemmel sağlığına borçlu. Tüm tecrübesine rağmen, buna eşit zihinsel çalışma kapasitesine sahip hiç kimseyi tanımadığını söyledi; ve kısa dinlenme aralıklarından sonra aynı iştahla çalışmalarına dönebiliyor. Şimdi ben bir doktor olarak onda, Osborne'un sahip olmadığı tümüyle iyi bir yapının maddi nedeni konusundaki üstünlüğünün bir çok izini görebiliyorum."

Toprak Sahibi ters bir şekilde, "Eğer daha çok dışarı çıkarsa Osborne da bunlara sahip olur," dedi. "Ama Hollingford' da vakit öldürmek dışında dışarı çıkmayı hiç umursamıyor. Ümit ediyorum ki," diye devam etti, Bay Gibson'a süpheci bir bakış atarak, "Kızlarınızdan birinin peşinde değildir. Herhangi bir hakarette bulunmuyorum, biliyorsunuz; ama o mülke sahip olacak ve özgür olmayacak. Onun parayla evlenmesi lazım. Buna Roger'da izin verebileceğimi düşünmüyorum; ama Osborne en büyük oğlan biliyorsunuz."

Bay Gibson kızardı; bir an için kırıldı. Sonra Toprak Sahibi'nin dediği şeylerin kısmen doğru olduğu aklına geldi ve eski arkadaşlıklarını hatırladı; böylece kısa ve sakin bir şekilde konuştu.

"Bu çeşit bir şey olduğuna inanmıyorum. Biliyorsunuz fazla evde olmuyorum; ama böyle bir şey olduğunu düşünmemi sağlayacak hiçbir şey duymadım ve görmedim. Görürsem size söylerim."

"Şimdi Gibson, gitme ve gücenme. Çocukların gidebileceği güzel bir ev olduğu için memnunum ve Bayan Gibson'a onu güzel yaptığı için teşekkür ederim. Sadece aşk olmasın; iyi sonuç vermez. Bu kadar. Ben yaşadığım sürece Osborne'un bir eşe bakabilecek kadar para kazanacağına inanmıyorum ve eğer ben yarın ölürsem mülkü temizlemek için eşinin para getirmesi gerekecek. Eğer ben, önceden yapmamam gerektiği şekilde konuşuyorsam biraz keskin ya da buna benzer şekilde bunun nedeni, hiç kimsenin bilmediği bir çok şeyden dolayı kaygı duymamdır."

Bay Gibson, “Gücenmeyeceğim,” dedi. “Ama birbirimizi açıkça anlayalım. Eğer oğullarının benim evime bu kadar çok gelmelerini istemiyorsanız, bunu kendiniz söyleyin. Çocukları seviyorum ve onları görmekten memnunum; ama eğer gelirlerse ne olursa olsun sonuçlarına katlanmalısınız ve iki genç adamla iki genç kadın arasındaki sık ilişkilerin sonunda olabileceklerden beni ya da onları suçlamamalısınız. Üstelik, dediğim gibi şimdi korktuğunuz çeşitten bir şey görmüyorum ve bunun ilk işaretlerini görürsem size haber vermeye söz veriyorum; yine de daha ileri gitmeyeceğim. Gelecekte bir ilişki olursa araya girmeyeceğim.”

Toprak Sahibi, “Eğer Roger, Molly’ye aşık olursa çok fazla aldırış etmem gerekmez. Görüyorsunuz kendisi için mücadele edebilir ve o sıra dışı, hoş bir kız. Zavallı eşim onu çok severdi,” diye cevap verdi. “Benim düşündüğüm Osborne ve mülk.”

“Peki, o zaman ona bizim yanımıza gelmemesini söyleyin. Üzüleceğim ama siz güvencede olacaksınız.”

“Bunu düşüneceğim; ama onu yönetmek zor. Onunla konuşmaya kendimi hazırlamadan önce sakin olmalıyım.”

Bay Gibson odadan çıkıyordu; ama bu sözleri duyunca döndü ve elini Toprak Sahibi’nin koluna koydu.

“Benim öğüdümü tutun, efendim. Dediğim gibi, bildiğim kadarıyla henüz bir zarar gelmedi. Önlem almak, tedaviden iyidir. Konuşun, Osborne’la nazikçe konuşun ve bunu hemen yapın. Birkaç ay evime gelmezse, bunun nasıl gittiğini anlayacağım. Eğer onunla nazikçe konuşursanız, bunu bir arkadaşın öğüdü gibi kabul edecektir. Eğer size tehlike olmadığı konusunda güvence verirse, kuşkusuz istediği zaman her zamanki gibi gelecektir.”

Toprak Sahibi’ne bu öğüdü vermek tümüyle çok iyiydi; ama Osborne, zaten babasının en çok küçümseyeceği cinsten bir evliliği yapmış olduğundan, Bay Gibson’un ümit ettiği kadar yararlı olmayacaktı. Toprak Sahibi konuşmaya alışılmadık bir şekilde kendini kontrol ederek başladı; ama Osborne babasının onun düşünebileceği herhangi bir evliliğe karışmaya hakkı olduğunu inkâr edince kızmaya başladı. Toprak Sahibi’ni öfkeye sürükleyecek olan konudan belli bir dereceye kadar kurtulmaya

çalışarak ve bıkarak inkâr etti. Derin düşüncelerden sonra oğlunun, ne Cynthia'yı, ne de Molly'yi eşi olarak düşünmeyeceği konusunda söz vermiş olduğunu hatırladı; yine de baba ve oğul, erkeklerin yaşamları boyunca yabancılaşmalarını sağlayan anlaşmazlıklardan birini yaşamışlardı. İkisi de birbirlerine acı şeyler söylemişlerdi; ve eğer Osborne ile Roger arasında kardeşçe bir şefkat olmasaydı, Toprak Sahibi'nin onların karakterleri ve işleri konusundaki abartılı ve mantıksız karşılaştırması sonucunda onlar da yabancılaşabilirlerdi. Ama Roger çocukluğunda Osborne'u, en büyük oğul, güzel, parlak çocuk olarak kendi sade beceriksizliği ve yavaşlığı karşısında aldığı övgü ve sevgiyi kıskanmayacak kadar sevdiği için, şimdi Osborne bütün gücüyle herhangi bir haset ve kıskançlık duygusuna karşı çalışıyordu; ama çabaları bilinçliydi. Roger'ınkiler şefkatin sonucuydu ve zavallı Osborne'un sonu, akıl ve vücut olarak huysuz ve üzgün olmak oldu; ama hem baba hem de oğul, Roger'ın karşısında duygularını gizlediler. Yola çıkmadan önce meşgul ve mutlu olarak eve geldiğinde Toprak Sahibi, onun bulaşıcı enerjisine yakalandı. Osborne düzeldi ve neşelendi.

Kaybedecek zaman yoktu. Sıcak bir iklime gidiyordu ve olası kış aylarından tümüyle yararlanmalıydı. Orada bazı bilim adamlarıyla görüşme yapmak için önce Paris'e gidecekti. Teçhizatının ve aletlerinin bazıları onun arkasından, Paris'teki işini tamamladıktan sonra gemiye bineceği liman olan Havre'a gelecekti. Toprak Sahibi, onun tüm düzenlemelerini ve planlarını öğrendi ve hatta akşam yemeğinden sonraki konuşmalarda oğlunun yapacağı araştırmalarla ilgili sorulara girmeye çalıştı. Ama Roger'ın evdeki ziyareti iki günden fazla uzayamazdı.

Son gün Gibsonlar'a veda etmek için Hollingford'a, Londra arabasına yetişmek için gerekenden erken geldi. Son zamanlarda Cynthia'yı fazla düşünmeye vakit ayıramayacak kadar yoğundu; ama bu konuda düşüncelerini yenilemesine gerek yoktu. Uğruna yedi yıl ve bir yedi yıl daha[90] çalışılacak bir ödül olarak onun hayali kalbinde güvende ve kutsal bir yerdeydi. Uzağa gitmesi ve iki uzun yıl için ona veda etmesi çok kötüydü. Atla gelirken annesine, belki de onun tarafından aslında uygun görmeyerek, bir cevap beklemeden kendisine, duygularının ne olduğunu anlatmakta ne kadar haklı olacağını düşündü. O zaman, ne olursa olsun burada olmayan biri tarafından ne kadar çok sevildiğini bilecekti. Bütün zorluklar ya da tehlikelerde onun düşüncesi, gökyüzünde yükseklerde olan

bir kutup yıldızı olacaktı; çünkü bir aşığın hızlı hayal gücüyle ve basmakalıp düşüncelerle onun şu ya da bu özelliğinin aklına getirdiği gibi, ona, yıldız, çiçek, peri, büyücü, melek ya da denizkızı, bülbül veya siren diyordu.

34.Bir Âşığın Hatası

Öğleden sonraydı. Molly yürüyüşe gitmişti. Bayan Gibson bazı ziyaretler yapıyordu. Tembel Cynthia, ikisine de katılmayı reddetmişti. Günlük yürüyüş ona, Molly kadar gerekli değildi. Güzel bir günde ya da uygun bir nesneyle veya düşünce hoşuna giderse herkes gibi gidebilirdi; ama bunlar istisnai durumlardı; genel olarak içerdeki uğraşlarını bırakmak istemiyordu. Aslında, eğer Roger'ın yakınlarda olduğunu bilselerdi bayanların hiçbiri evden ayrılmazdı; çünkü ayrılmadan önce bir kere geleceğini ve sonra evde kalış zamanının kısa olacağını biliyorlardı ve onun uzun ayrılığından önce ona veda etmeyi istiyorlardı. Ama gelecek haftaya kadar Malikâne'ye geleceğini anlamamışlardı ve bu yüzden bu öğleden sonra kendilerini, istediklerini yapmak konusunda özgür hissetmişlerdi.

Molly, çocukluğundan beri sevdiği bir yere yürümüştü. Evden çıkmadan hemen önce, evdeki huzurun bozulmaması için, beraber yaşadıkları insanları ikna etmek amacıyla, doğruluktan küçük sapmaların üzerinden yorum yapmadan geçmenin ne kadar doğru olduğu konusunda onun endişelenmesine neden olan bir şey olmuştu. Yoksa bunlar, ailelerin içinde sadece şans eseri değil belirli amaçlarla yer aldığından, hayattaki talihlerinin önemi yoktur sürekli olarak başarısızlık yaşasalar bile kendi standartları düşürülemez bu düşüncelerin pratikteki uygulaması Molly için, babasının, üvey annesinin sürekli olarak doğruları saptırdığını bilip bilmediği; ve babasının körlüğünün bilinçli olup olmadığı konusunda küçük bir şaşkınlık yaşamak oldu. Sonra kendisi ve babası arasında bir yabancılaşma olmadığından olabildiğince emin olmasına rağmen, acı bir şekilde ilişkilerinin önüne sürekli olarak engeller çıkarıldığını hissetti; ve içini çekerek şunu düşündü: Eğer otoriter bir şekle gelecek olursa, kızıyla eski yakınlığını kurabilirdi ve eski yürüyüşlere, konuşmalara, nükteli sözlere, huysuzluklara ve gerçek güven bakışlarına bir kere daha sahip olabilirlerdi. Bu tip şeylere üvey annesi değer vermiyordu ama kendine yaramayan şeyleri başkasının da almasına engel olan bencil bir kişi gibi, Molly'nin iyi vakit geçirmesini engelliyordu. Ama her şeye rağmen Molly, çocukluğundan beri babasıyla fazla zaman geçirmemiş olan bir kızdı; ciddi pişmanlıklarının ve şaşkınlıklarının arasında gözü, kırmızı kuşburnularına ve yeşil ile kırmızımsı kahverengi yaprakların arasında çitlerin üzerini

sarmış olan bazı olgun böğürtlenlere ilişti. Böğürtlenleri fazla umursamadı; ama Cynthia'nın onları sevdiğini söylediğini işitmişti; ve üstelik tırmanıp onları toplamanın büyüsü de vardı; böylece sorunlarının hepsini unuttu ve tümseğe tırmandı. Erişemediği ödüllerini zaferle kavrayarak onları, bir sepet görevi yapan büyük bir yaprağa taşıdı. Bir ya da iki tanesini tattı ama onun damak tadına göre tatsızdı. Güzel desenli elbisesinin eteği, topladığı şeylerden dolayı yırtılmıştı ve yediği meyvelerden dolayı güzel dudakları böğürtlenlerle bulaşmış ve boyanmıştı. Toplayabildiği kadar topladığı zaman odasına kaçmayı ve Bayan Gibson'un titiz gözüne ilişmeden eteğini tamir etmeyi umarak eve döndü. Ön kapı dışarıdan kolayca açıldı ve Molly, kim olduğunu tamamen anlayamadan yemek odasından bakan bir yüz gördüğünde açık havanın net ışığından çıktı ve holün gölgesine girdi; sonra, Bayan Gibson, onu odaya çağıran bir el işareti yapmaya yetecek kadar yumuşak bir şekilde dışarı çıktı. Molly içeri girince Bayan Gibson kapıyı kapattı. Zavallı Molly, yırtılmış elbisesi ve düzensiz görünüşü için bir kınama bekledi ama kısa zamanda Bayan Gibson'un yüzünün esrarengiz ve sevinçli ifadesini görünce rahatladı.

"Seni bekliyordum, canım. Yukarı oturma odasına gitme. Yoksa araya girmiş olursun. Roger Hamley, Cynthia'yla orada; ve düşünmek için nedenim vargerçekte farkında olmadan kapıyı açtım ama tekrar yavaşça kapattım ve beni işittiklerini sanmıyorum. Büyüleyici değil mi? Genç âşıklar, biliyorsun, ah ne kadar tatlı!"

Molly, "Roger'ın Cynthia'ya teklifte bulunduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Tam değil. Ama bilmiyorum; kuşkusuz bir şey bilmiyorum. Sadece onun, aşkından bahsetmeden İngiltere'den ayrılmayı düşündüğünü ama onu yalnız görmenin çekiciliğinin onun için çok büyük olduğunu söylediğini duydum. Bu anlamlı değil mi, canım? Ve bütün istediğim onun, araya girme olmadan bir dönüm noktasına gelmesi. Böylece içeri girip onları rahatsız etmemem için seni bekliyordum."

Molly, "Ama kendi odama gidebilirim, değil mi?" dedi.

Bayan Gibson biraz sabırsızlıkla, "Kuşkusuz," dedi. "Sadece böyle ilginç bir anda senden anlayış bekliyorum."

Ama Molly bu son kelimeleri duymadı. Yukarı kaçtı ve kapıyı kapattı. İçgüdüsel olarak böğürtlen dolu yaprağı yukarı taşımıştışimdi böğürtlenler Cynthia için önemli miydi? Kendini her şeyi anlayamıyormuş gibi hissetti; ama bu konuyla ilgili ne anlayabilirdi? Hiçbir şey. Birkaç dakika için beyni herhangi bir şeyi anlama konusunda karışıklık içindeymiş gibi göründü ama o, sanki ölmüş gibi ufak bir iradeyle, dünyanın kayalarla, taşlarla ve ağaçlarla dolu olan günlük yolunda[91] sürükleniyormuş gibiydi. Sonra oda boğucu hâle geldi ve içgüdüsel olarak, açık olan pencereye gidip soluk almaya çalışarak dışarı eğildi. Yavaş yavaş yumuşak, huzurlu manzaranın bilinci onun aklına girdi ve uğuldayan karmaşayı sakinleştirdi. Orada, neredeyse sonbahar güneşinin düz ışınlarıyla yıkanan, çocukluğundan beri bildiği ve sevdiği manzara uzanıyordu; kuşaklar boyu olduğu gibi bu saatte de sakin, alçak sesle uğuldayan bir hayattı. Aşağıdaki bahçede sonbahar çiçekleri parlıyordu; bitişikteki çimenlikte tembel inekler, yeşilliklerin üstünde geviş getiriyorlardı; ilerideki kulübelerde akşam ateşleri yakılmıştı; kocalarının eve dönüşüne hazırlanıyorlardı ve durgun havaya yumuşak mavi duman halkaları gönderiyorlardı; okuldan çıkan çocuklar uzakta neşeyle bağırıyorlardı ve otam o sırada daha yakından gelen sesleri duydu; açılan bir kapı, merdiven basamaklarında ayak sesleri. Roger onu görmeden gidemezdi. Hiçbir zaman, hiçbir zaman bu kadar zalimce bir şey yapamazdıne kadar mutlu olursa olsun zavallı küçük Molly'yi unutmazdı! Hayır! Ayak sesleri ve sesler vardı. Oturma odasının kapısı açıldı ve tekrar kapandı. Başını pencere pervazındaki kollarına gömdü ve ağladı ona veda etmeden gidebileceği düşüncesinin aklına girmesine izin vermek için çok güvensizdi Roger'ın annesi onu çok sevmişti ve ölmüş olan küçük kız kardeşinin adıyla çağırmıştı. Ve Bayan Hamley'in ona karşı duyduğu hassas sevgiyi düşündükçe, bu sevginin dünya yüzünden yok olmasından dolayı daha çok ağladı. Aniden oturma odasının kapısı açıldı ve birisinin yukarı çıktığı duyuldu; bu Cynthia'nın ayak sesiydi. Molly aceleyle gözlerini silerek ayağa kalktı ve ilgisiz görünmeye çalıştı; Cynthia'nın tüm yapabildiği, kapıyı vurmadan önce, kapalı kapının önünde biraz duraklamaktı; ve cevap verilince kapıyı açmadan, “Molly! Bay Roger Hamley burada ve gitmeden önce sana veda etmek istiyor,” dedi. O anda, Molly'yle kısa da olsa baş başa kalmak istemiyormuş gibi tekrar aşağıya indi. Molly, bir çocuğun acı bir ilacı içmeye karar vermesi gibi, yutkunarak ve kararlılıkla hemen oturma odasına indi.

Molly içeri girdiğinde Roger, pencerenin yanında ciddiyetle Bayan Gibson'la konuşuyordu; Cynthia yanlarında durup dinliyordu ama konuşmaya katılmıyordu. Gözleri yere bakıyordu ve Molly utangaçca yanlarına gelince ona bakmadı.

Roger şunları söylüyordu: "Ondan bir söz almış olsaydım kendimi hiç affedemezdim. Benim dönüşüme kadar serbest olacak; ama ümit, kelimeler, onun sevimli iyiliği beni tanımlanamaz ölçüde mutlu yapar. Oh Molly!" Aniden onu gördü ve ona dönerek elini elleri arasına aldı. "Sanırım benim sırrımı uzun süreden beri tahmin ettin, değil mi? Gitmeden önce seninle konuşmayı ve bu sırrı sana açıklamayı düşündüm. Ama konuşmanın çekiciliği çok büyüktü. Cynthia'ya, kelimelerin yettiği kadar onu ne kadar sevdiğimi anlattım; ve o diyor ki," sonra ateşli bir sevinçle Cynthia'ya baktı ve o bakışla, Molly'ye söylediği cümleyi yarım bıraktığını unuttu.

Cynthia söylediği neyse onu tekrarlamaya niyetli görünmüyordu ama annesi onun için konuştu.

"Eminim, benim sevgili tatlı kızım sizin sevginize verilmesi gereken değeri veriyordur. İnanıyorum ki," Cynthia ve Roger'a akıllıca bir neşeyle bakarak, "Onun bahardaki isteksizliği ile ilgili hikâyeler anlatabilirim."

Cynthia aniden, "Anne," dedi. "Böyle bir şey olmadığını biliyorsun. Lütfen benim hakkımda hikâyeler uydurma. Ben kendimi, Bay Roger Hamley'e bağladım ve bu kadarı yeterli."

Roger, "Yeterli! Yeterliden de fazla!" dedi. "Sözünü kabul etmeyeceğim. Ben bağlıyım ama sen özgürsün. Ben bağlı hissetmekten hoşlanıyorum, bu beni mutlu ve huzurlu yapıyor ama gelecek iki yılda oluşacak fırsatlar için kendini sözlerle kısıtlamamalısın."

Cynthia hemen konuşmadı; açıkça aklından bir şeyler geçiriyordu. Bayan Gibson sözü aldı.

"Eminim, siz çok cömertsiniz. Belki de bundan bahsetmemek daha iyidir."

Cynthia araya girerek, “Bunu bir sır olarak saklamayı tercih ederim,” dedi.

“Kuşkusuz canım. Bu, tam da benim söyleyeceğim şeydi. Bir defasında Amerika’daki çok iyi tanıdığı genç bir adamın öldüğünü duyan genç bir kızı biliyorum; ve o hemen onunla nişanlı olduğunu açıkladı ve matem şeridi takacak kadar da ileri gitti. Bu yanlış bir bilgiydi çünkü o, iyi ve neşeli bir şekilde geri döndü ve herkese onun hakkında hiçbir zaman böyle bir şey düşünmediğini bildirdi. Bu, onun için çok utandırıcı oldu. Bunları açığa vuracak uygun zaman gelene kadar böyle şeyleri sır olarak saklamak daha iyidir.”

O zaman ve orada bile Cynthia, kendini şunu söylemekten alamadı: “Anne, Bay Roger Hamley hakkında nasıl bir bilgi gelirse gelsin matem şeridi takmayacağıma söz veririm.”

“Roger lütfen!” Hafif bir fısıltıyla araya girdi.

“Eğer bu gerçeği daha sonra inkâr ederse, beni düşündüğünü açıkça söylediğine hepiniz şahitlik edeceksiniz. Ama aynı zamanda o dönene kadar bunun bir sır olarak kalmasını istiyorumve eminim hepiniz benim isteğime uyacak kadar naziksiniz. Lütfen Roger! Lütfen Molly! Anne, özellikle senden rica ediyorum.”

Roger, o, bu şekilde ve bu ses tonuyla onun ismini söylerse her şeyi yapabilirdi. Onun ricasını sessizce kabullenerek elini tuttu. Molly, sanki bu meseleyi hiçbir zaman sıradan bir habermiş gibi kabul edemeyeceğini hissetti. Bu yüzden, yüksek sesle cevap veren sadece Bayan Gibson oldu:

“Sevgili çocuğum! Neden “özellikle” ben? Benim en güvenilir insanlardan biri olduğumu biliyorsun!”

Şömine tablasının üzerindeki saat dört buçuğu çaldı.

Roger üzüntüyle, “Gitmeliyim,” dedi. “Bu kadar geç olduğunu bilmiyordum. Paris’ten yazacağım. Araba şu anda George’da olacak ve sadece beş dakika kalacak. Sevgili Cynthia!” Onun elini tuttu ve sonra sanki bunun çekiciliğine dayanamıyormuş gibi onu kendine çekip, öptü.

Onu bırakınca, “Sadece özgür olduğunu hatırla!” dedi ve Bayan Gibson’a geçti.

Cynthia biraz kızararak ama hazır cevaplıkla, “Eğer özgür olduğumu kabul edersem,” dedi. “Eğer özgür olduğumu düşünürsem buna izin vereceğimi zannediyor musunuz?”

Sonra sıra Molly’ye geldi ve onun bakışlarına, sesine, davranışlarına eski ağabeyce hassaslık geri döndü.

“Molly! Biliyorum beni unutmayacaksın; ben de ne seni, ne de senin ona karşı olan iyiliğini unutmayacağım.” Sesi titremeye başladı ve en iyisi gitmesi olacaktı. Bayan Gibson işitilmeyen ve önemsenmeyen veda sözleri söylüyordu; Cynthia aklıyla algılamadan, kusurları sanatkâr gözüne takılan, masanın üzerindeki vazonun içindeki çiçekleri düzenliyordu. Molly ayakta duruyordu, kalbi sağırlaşmıştı; ne mutlu ne de üzgündü; sadece şaşkındı. Ilık bir şekilde kavrayan elin yavaş dokunuşunu hissetti; baktı o ana kadar göz kapaklarının üzerlerinde ağırıklar varmış gibi gözleri yere bakıyordu ve onun durduğu yer boştu; hızlı adımları merdivenlerde işitildi; ön kapı açıldı ve kapandı; ve sonra Molly, şimşek gibi öndeki çatı odasına penceresi onun geçeceği sokağa hakim olan sandık odasına koştu. Pencerenin kulbu kullanılmadığından sıkışmıştı. Molly ona kuvvetle asıldıaçılana ve başını dışarı çıkarıncaya kadar son şansı kaybolmuş olacaktı.

Çekerken, “Onu tekrar görmeliyim; görmeliyim! Görmeliyim!” diye bağırdı. İşte oradaydı, Londra arabasına yetişmek için hızla koşuyordu. Gibsonlar’a veda etmeye gelmeden önce bagajları George’a bırakılmıştı. Molly, bütün acelesine rağmen onun döndüğünü ve batan güneşin ışıklarına karşı eliyle gölge yaptığını ve biliyordu ki Cynthia’yı bir kere daha görmek için bakışlarıyla evi taradığını gördü. Ama açıkçası, hiç kimseyi, hatta çatı penceresindeki Molly’yi bile görmedi; çünkü o döndüğünde geri çekildi ve siperde durdu; çünkü veda işaretlerini seyretmek ve istemek için kendini öne sürmeye hakkı yoktu. Hiç kimse gelmedi; bir dakika sonra yıllar boyunca gözden uzak olacaktı!

Yumuşak bir şekilde pencereyi kapattı ve tepeden tırnağa ürperdi. Çatı odasından çıkıp kendi odasına gitti. Merdivenlerde Cynthia’nın ayak seslerini işitene kadar üzerindeki giysileri çıkarmamıştı. Sonra aceleyle

tuvalet masasına gitti ve başlığının bağcıklarını çözmeye başladı; ama onlar düğüm olmuştu ve çözmesi zaman aldı. Cynthia'nın adımları Molly'nin kapısında durdu; kapıyı biraz araladı ve şöyle dedi: "Gelebilir miyim, Molly?"

Molly, "Hayır," demek isteyerek, "Kuşkusuz," dedi. Molly ona bakmak için dönmedi ve böylece Cynthia, Molly'nin yanına geldi ve ellerini onun beline koyarak omzunun üstünden bakıp öpmesi için dudaklarını uzattı. Molly, bu hareketi engelleyemedibir öpücük için sessizce yalvarıyordu. Ama daha önce aynada iki yüzün yansımasına gözü ilişti; kendi gözleri kızarmış, solgun, dudakları böğürtlen suyuyla boyanmış, saçları karışmış, başlığı düşmüş, elbisesi yırtılmış, ve aksi görünümüyle, Cynthia'nın düzenli elbisesi, parlaklığı, güzelliği ve zarif görünümünü karşılaştırdı. Dönerken, kollarını Cynthia'ya doladı ve o en yüksek anda sevecen bir destek arayan yorgun ve ağrıyan başını bir an onun omzuna yaslarken, "Zavallı Molly! Oh! Şaşmaya gerek yok!" diye düşündü. Sonra doğruldu, Cynthia'nın iki elini aldı ve yüzündeki ifadeyi daha iyi görebilmek için biraz tuttu.

"Cynthia! Onu gerçekten seviyorsun, canım, değil mi?"

Cynthia, bu gözlerin sürekli deliciliğinden dolayı biraz irkildi.

Sinirliliğini örtmek için önce biraz gülerek ve sonra Molly'ye bakarak, "Sanki yemin ediyormuş gibi ciddiyetle konuşuyorsun, Molly," dedi. "Bunu kanıtladığımı düşünmüyor musun? Ama biliyorsun sana sık sık aşkın hediyesine sahip olmadığımı anlattım; ona da aynı şeyi söyledim. Saygı gösterebilirim, sanırım hayran olabilirim ve hoşlanabilirim ama hiçbir zaman birini sevdiğim için ayaklarım yerden kesilmez. Senin için bile, küçük Molly ve eminim seni ondan daha fazla seviyorum."

Molly, neredeyse sabırsız bir öfkeyle elini Cynthia'nın ağzına koyarak, "Hayır, söyleme," dedi. "Yapma, yapma seni işitmiyorum sana sormamam gerekiyordubu senin yalan söylemene yol açıyor."

Cynthia, Molly'nin yüzünü okumaya çalışarak, "Neden Molly?" dedi. "Senin neyin var? İnsan senin ona ilgi duyduğunu düşünüyor."

Molly, bütün kanı aniden kalbine hücum ederek, “Ben mi?” dedi; sonra kendine geldi, konuşacak cesareti buldu ve gerçek doğru olmasa da, inandığı gibi gerçeği anlattı.

“Ona gerçekten ilgi duyuyorum. Sanırım sen, erkekler arasındaki bir prensin aşkını kazandın. Çünkü benim için bir ağabey gibi olduğunu hatırlamaktan gurur duyuyorum ve ben, onu bir kız kardeş gibi seviyorum ama seni iki kat fazla seviyorum; çünkü o seni aşkıyla onurlandırdı.”

Cynthia gülerek ama âşığının övülmesinden memnun olmayarak ve hatta daha fazla işitmek için onu biraz küçümsemek isteyerek, “Hadi, bu pek övgü değil!” dedi.

“Sanırım o yeterince iyi, çok bilgili ve benim gibi aptal bir kız için çok akıllı; ama sen bile, onun çok sade ve utangaç olduğunu kabul etmelisin. Ben, güzel şeyleri ve güzel insanları severim.”

“Cynthia seninle onun hakkında konuşamam. Biliyorsun söylediğin şeyi demek istemiyorsun ve bunu sadece zıtlık olsun diye söylüyorsun çünkü ben onu övdüm. Senin tarafından aşağılanamaz, bu şaka bile olsa.”

“Peki, o zaman artık ondan bahsetmeyelim. Konuşmaya başladığı zaman o kadar şaşırdım ki bu yüzden,” Cynthia çok güzel görünüyordu; kızarıyordu, onun kelimelerini ve bakışlarını hatırlayınca gamzeleri görünüyordu. Aniden, şimdiki zamana döndü ve gözü yaprağın içindeki böğürtlenlere iliştiMolly bir saat önce onları topladığında taze ve körpe olan geniş, yeşil yaprak şimdi yumuşamıştı, pörsümüştü ve soluyordu. Molly de bunu gördü ve zavallı cansız yaprak için garip, bir çeşit sempati hissetti.

Cynthia oturup parmaklarının ucuyla onlara dokunarak ve her olgun böğürtleni açık olan ağzına atarak, zarif bir şekilde kendini doyurmaya başlayıp, “Oh! Ne güzel böğürtlenler! Onları benim için topladığını biliyorum!” dedi. Yarısını yediği zaman aniden doyarak durdu.

“Onunla Paris’e gitmekten ne kadar hoşlanırdım!” dedi. “Bunun uygun olmadığını sanıyorum; ama ne kadar hoş olurdu! Boulogne’yi hatırladım.” (başka bir böğürtlen daha aldı) “Paris’e giden İngilizleri ne kadar

kıskanıyorum; o zaman bana sıkıcı, aptal öğrencilerin dışında hiç kimse Boulogne’de durmuyormuş gibi geliyordu.”

Molly, “Ne zaman orada olacak?” diye sordu.

“Çarşamba orada olacağını söyledi. Ona yazacağım, ne olursa olsun, o da bana yazacak.”

Molly fazla konuşmadan sakin, iş yapar gibi elbisesini düzeltmeye başladı; Cynthia hareketsiz otursa da rahatsız görünüyordu. Oh! Molly onun gitmesini ne kadar istiyordu.

Cynthia biraz düşündükten sonra, “Belki her şeyden sonra,” dedi. “Hiç evlenmeyiz.”

Molly neredeyse acıyla, “Bunu neden söylüyorsun?” dedi. “Böyle düşünmene neden olacak bir şey yok. Bir an bile evlenmeyeceğini düşünmeye nasıl katlanıyorsun merak ediyorum.”

Cynthia, “Oh!” dedi; “Gitmemelisin ve beni çok ciddiye almamalısın. Sanırım söylediğimi kastetmiyorum ama görüyorsun şimdi her şey bir rüyaya benziyor. Yine de şansların eşit olduğunu düşünüyorumevlenmemiz ve evlenmememiz için, demek istiyorum. İki yıl! Uzun zaman! Fikrini değiştirebilir ya da ben değiştirebilirim; veya başka biri çıkabilir ve ben onunla nişanlanırım. Bu konuda ne düşünmen gerekir Molly? Ölüm gibi kasvetli bir şeyi tamamen bir tarafa bırakıyorum, görüyorsun; yine de iki yılda ne çok şey olabilir.”

Molly acıklı bir şekilde, “Öyle konuşma Cynthia, lütfen yapma,” dedi. “İnsan ona aldırmadığını düşünecek ama o seni çok düşünüyor!”

“Neden, ona aldırmadığımı söyledim mi? Sadece şansları hesaplıyordum. Eminim evliliği engelleyecek hiçbir şey olmayacak. Sadece, biliyorsun ki olabilir ve akıllılığa bir adım attığımı, olabilecek bütün kötülükleri beklediğimi düşünüyorum. Tanıdığım bir çok akıllı insanın geleceğin karamsar bir tahminini yapmanın erdemlilik olacağını düşündüğünden eminim. Ama görüyorum ki sen, akıllılık ya da erdem için uygun ruh

hâlinde değilsin; bu yüzden gideyim ve akşam yemeğini hazırlayayım. Sen de elbisenle uğraşmaya devam et.”

Niyetinin ne olduğu anlaşılmadan önce, Molly’nin yüzünü ellerinin arasına aldı ve neşeyle öptü. Sonra da onu kendisiyle baş başa bıraktı.

35.Annenin Manevrası

Bay Gibson akşam yemeğinde evde değildiherhâlde bazı hastaları onu alıkoymuştu. Bu alışılmadık bir olay değildi; ama Bayan Gibson'un yemek odasına inmesi ve bir ya da iki saat sonra geldiğinde kalmış olan yemeğini yerken onun yanında oturması, oldukça alışılmadık bir olaydı. Genellikle yukarıda, oturma odasındaki koltuğunu ya da kanapenin köşesini tercih ederdi. Çok nadir olarak Molly'ye üvey annesinin ihmal ettiği ayrıcalığından yararlanmasına izin verirdi. Molly seve seve aşağı iner ve her gece yemek yerken babasına eşlik ederdi; ama barış ve huzur için kendi isteklerinden vazgeçerdi.

Bayan Gibson yemek odasında ateşin yanına oturup, sabırla, Bay Gibson'un karnını doyurarak, masadan döndüğü ve onun yanında yerini aldığı o hayırlı anı bekledi. Ayağa kalktı ve alışılmadık bir ilgiyle şarabı ve bardakları aldı. Böylece o yerinden kalkmadan bardağını doldurabilecekti.

Her şey tamam olunca, "Şimdi tamam! Rahat mısın? Çünkü sana anlatacak haberlerim var," dedi.

Gülümseyerek, "Elinde hazır bir şey olduğunu düşündüm," dedi. "Şimdi anlat!"

"Roger Hamley bize veda etmek için bu akşamüstü buradaydı."

Bay Gibson, "Veda! O gitti mi? Bu kadar çabuk gideceğini bilmiyordum!" dedi.

"Evet. Neyse, mesele bu değil."

"Ama bana anlat; bölgeden ayrıldı mı? Onu görmek isterdim."

"Evet, evet. Sizin için aşk, özlem ve bu türden bir şey bıraktı. Şimdi hikâyeme başlayayım: O, Cynthia'yı yalnız bulmuş, ona teklifte bulunmuş ve kabul edilmiş."

Bay Gibson yavaşça, “Cynthia mı? Roger ona teklifte bulundu ve o da onu kabul mu etti?” diye tekrarladı.

“Evet, kesinlikle. Neden olmasın? Sanki bu çok şaşırtıcı bir şeymiş gibi konuştunuz.”

“Öyle mi yaptım? Ama şaşırdım. O çok iyi bir genç; ve ben Cynthia’ya mutluluk dilerim; ama sen bundan hoşlandın mı? Çok uzun bir nişanlılık olacak.”

Bilmiş bir tavırla, “Belki de,” dedi.

Bay Gibson, “Her ne olursa olsun, iki yıl uzakta olacak,” dedi.

“İki yılda çok şey olabilir,” diye cevap verdi.

“Evet! Bir çok risklerle karşılaşacak, bir çok tehlikeye atılacak ve döndüğü zaman bir eşe bakacak gücün yanına yaklaşamayacak.”

Hâlâ üstün bir bilgiye sahip bir insanın davranışlarıyla, “Bunu bilmiyorum,” diye cevapladı. “Küçük bir kuş bana Osborne’nun hayatının pek güvencede olmadığını söyledi; ve o zamanRoger ne olacak? Mülkün vârisi.”

Doğrudan onun yüzüne bakarak, sesinin ve davranışlarının ani sertliğiyle onu korkutarak, “Osborne hakkındaki bu şeyi sana kim söyledi?” dedi. Karanlık, uzun gözlerinden sanki mutlak bir ateş çıkıyormuş gibi görünüyordu. “Sana kim söyledi, diyorum?”

Önceki neşesine dönmek için hafifçe toparlanmak istedi.

“Neden? Bunu reddedebilir misin? Gerçek bu değil mi?”

“Tekrar soruyorum Hyacinth, Osborne Hamley’in hayatının benimkinden ya da seninkinden daha tehlikede olduğunu sana kim söyledi?”

“Oh, böyle korkutucu şekilde konuşma. Hayatım tehlikede değil, eminim; ümit ederim seninki de değildir, canım.”

Sabırsız bir hareket yaptı ve şarap bardağını masaya vurdu. O an dikkatin başka yöne çevrilmesine minnettar olarak ve cam parçalarını toplamakla meşgul oldu: “Cam parçaları çok tehlikelidir,” dedi. Ama şimdiye kadar kocasından hiç işitmediği bir emir sesiyle şaşırdı.

“Bardağı boş ver. Sana tekrar soruyorum Hyacinth, Osborne Hamley’in sağlık durumu ile ilgili olarak sana kim herhangi bir şey söyledi?”

En sonunda, “Onun için kötü bir şey istemediğime eminim ve dediğin gibi sağlığının çok iyi olduğunu söyleyebilirim,” diye fısıldadı.

Eskisinden daha sert olarak, “Kim söyledi?” diye başladı.

Üzüntünün en yüksek derecesine sürüklenerek, “Evet, eğer bilirsen ve bu konuda böyle patırtı yaparsan,” dedi. “Bu, ya sendinya da Dr Nicholls’du, eminim kim olduğunu unuttum.”

“Sana hiç bu konudan bahsetmedim ve Dr Nicholls’un da bahsettiğini sanmıyorum. Neyi ima ettiğini bana hemen söylesen iyi olur çünkü bu odadan çıkmadan bunu öğrenmeye kararlıyım.”

Ağlayarak, kendini saklayabileceği bir fare deliği ararmış gibi etrafına boşuna bakındı ve; ”Tekrar evlenmemiş olmayı isterdim,” dedi. Sonra, sanki kilerin kapısı ona cesaret vermiş gibi döndü ve onun yüzüne baktı.

“O zaman, insanların bunları işitmesini istemiyorsanız, tıbbi sırlarınızı bu kadar yüksek sesle konuşmayın. Dr Nicholls’ un burada olduğu gün kilere girmem gerekti; aşçı bir konserve kavanozu istedi ve dışarı çıkarken beni durdurdu eminim benim hoşlandığım bir şey değildi çünkü eldivenlerimin yapış yapış olmasından korkuyordum herşey sizin rahat bir akşam yemeği yiyebilmeniz içindi.”

Tekrar, ağlayacakmış gibi baktı ama o sadece şunu söyleyerek devam etmesi için işaret etti:

“Evet! Sanırım konuşmamızı işittin.”

Zoraki itirafı için böyle yardım edilince neredeyse rahatlayarak, istekle, “Pek fazla değil,” diye cevap verdi. “Sadece bir ya da iki cümle.”

“Onlar neydi?” diye sordu.

“Sen bir şey söylüyordun ve Dr Nicholls, “eğer aort anevrizması varsa günleri sayılı” diyordu.”

“Evet. Daha başka?”

“Evet. Sen, “Tanrı’dan yanılmış olmayı dilerim; ama benim düşünceme göre oldukça açık belirtiler görünüyor” diyordun.”

“Osborne Hamley’den bahsettiğimizi nereden biliyordun?” diye sordu; belki de onun önsezilerini kaybetmiş olmasını ümit ediyordu. Ama onun kendi bahanelerinin düzeyine indiğini hissettiğinde cesaretini topladı ve yıldırdığı kişilere karşı kullandığı değişik bir ses tonuyla şunu dedi:

“Oh! Biliyorum. Dinlemeye başlamadan önce ikinizin de onun adından bahsettiğinizi duydum.”

“O zaman dinlediğini kabul ediyorsun?”

Şimdi biraz duraksayarak, “Evet,” dedi.

“Ve bahsedilen hastalığın tam adını nasıl hatırlayabiliyorsun?”

“Çünkü gittim şimdi kızma, yaptığım şeyde gerçekten zararlı bir şey görmüyorum,”

“Öfkeyi küçük görme. Gittin…”

“Muayenehaneye gittim ve onun ne olduğuna baktım. Neden bakmayayım?”

Bay Gibson cevap vermediona bakmadı. Yüzü çok solgundu; alnı ve dudakları gerilmişti. Sonunda ayağa kalktı, içini çekti ve şöyle dedi:

“Evet! Sanırım insan bira yaptığı gibi ekmek de pişirmelidir.”

Somurtarak, “Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

“Belki de,” diye cevap verdi. Sanırım Roger Hamley’e karşı davranışlarını değiştirmene sebep olan, tesadüfen işittiğin bu şeydi. Son günlerde ona ne kadar kibar davrandığının farkındayım.”

“Eğer ondan Osborne Hamley kadar hoşlandığımı söylemek istiyorsanız çok yanılıyorsunuz; hayır, hatta Cynthia’ya teklifte bulunduğu ve damadım olacağı için de değil.”

“Bütün meseleyi anlat. Bizi işittin şimdi onun hakkında söyleyeceğim bir şey olmasına rağmen konuştuğumuz kişinin Osborne Hamley olduğunu itiraf edeceğim ve sonra eğer seni doğru anladıysam Roger’a olan davranışını değiştirdin ve onu, Hamley mülkünün en yakın mirasçıcı olarak kabul ederek, bu evde, daha önce yaptığından daha hoş karşıladın.”

“‘Yakın’ demekle ne demek istediğini bilmiyorum.”

Konuşma sırasında ilk defa öfkesine hakim olamayarak, “O zaman muayenehaneye git ve sözlüğe bak,” dedi.

Hıçkırıklar ve gözyaşları arasında, “Biliyordum,” dedi. “Roger, Cynthia’dan hoşlanıyordu; insan bunu görebiliyordu; ve Roger daha küçük oğul olduğu müddetçe, bursunun dışında başka mesleği olmadıkça, sağduyuya sahip olan herkesin yapacağı gibi, ona cesaret vermemenin doğru olduğunu düşündüm; çünkü hiç böyle sakar, sıradan, hantal, aptal bir adam görmedim“taşralı” demek istiyorum.”

“Sözlerine dikkat et; bir gün Hamley’e sahip olacağını düşünürsen sözlerini geri alman gerekecek.”

Onun söylediği şeyi anlamayarak, “Hayır, gerekmeyecek,” dedi. “O, Molly’ye âşık olmadığı için canın sıkılıyor; bunun babasız kızım için haksızlık ve adaletsizlik olduğunu söyleyebilirim. Eminim ben her zaman Molly’nin çıkarlarını, sanki o kendi kızımmış gibi korudum.”

Bay Gibson bu suçlamayı fark etmeyerek kayıtsız kaldı. Onun için daha önemli olan şeye döndü.

“Açık olmak istediğim konu şu: Roger’a karşı olan davranışlarını, benim Dr Nicholls’la olan mesleki konuşmamın sonucunda değiştirdin mi, değiştirmedin mi? Bu konuşmanın sonucunda, onun Hamley’i miras olarak almak için şansının olduğunu anlayarak; onun Cynthia’yla beraber olmasını onaylamadın mı?”

Somurtarak, “Sanırım onayladım,” dedi. “Ancak, bunu yapmamın sanki mahkemede şahitlik yapıyormuşum gibi sorgulanmamı gerektirdiğini de sanmıyorum. Bu konuşmadan çok önce Cynthia’ya âşık olmuştu ve o da onu seviyordu. Gerçek aşkın yolunu kesmek bana göre değil. Tesadüfi koşulları onun yararına çevirmezse nasıl bir annenin çoçuğuna karşı sevgisini göstermesinden bahsedersin anlamıyorum. Eğer aşkı engellenirse belki de Cynthia ölebilir; onun zavallı babası veremdi.”

“Bütün mesleki konuşmaların sır olduğunu bilmiyor musun? Mesleğimi yaparken öğrendiğim sırlara ihanet etmek, benim için en şerefsizce şey olacaktır.”

“Evet, kuşkusuz.”

“Evet! Bütün bu yönlerden sen ve ben bir değil miyiz? Benim itibarımı düşürmeden sen şerefsizce bir işe giremezsin. Eğer benim için mesleki bir sırra ihanet etmek şerefsizlik olacaksa, bu bilgiyi ticaret için kullanmak benim için ne olacaktır?”

Sabırlı olmaya çalışıyordu; ama bu, onu dayanılmaz bir şekilde kızdıran bir suçtu.

“Ticaret demekle ne demek istediğini bilmiyorum. Bir kızın şefkatiyle ticaret yapmak, yapmam gereken son şey; eğer Cynthia iyi bir evlilik yaparsa ve buradan uzaklaşırsa senin de oldukça memnun olacağını düşündüm.”

Bay Gibson ayağa kalktı ve elleri ceplerinde olarak odada yürüdü. Bir ya da iki kere konuşmaya başladı ama devam edemeden sabırsızca durdu.

Sonunda, “Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum,” dedi. “Ne demek istediğimi anlayamıyorsun ya da anlamıyorsun. Cynthia’nın burada

olmasından yeterince memnunum. Onu gerçekten hoş karşıladım ve samimi bir şekilde bu evi kendi kızım gibi yuva olarak kabul etmesini ümit ettim. Ama gelecek için kapımın dışına bakmalıyım ve bu kadar aptal olduğum yaklaşımlar için iki kere kilitlemeliyimneyse bu geçti ve gitti; ve gelecekte bunun tekrarlanmasını önlemek bana kalıyor. Şimdi işlerin şu anki durumunu dinleyelim."

"Sana bu konuda bir şey anlatmam gerektiğini düşünmüyorum. Bu da senin sırların gibi bir sır."

"Çok iyi; bana harekete geçecek kadar çok şey anlattın, ki ben bunu yapacağım. Daha geçen gün Toprak Sahibi'ne onun oğullarıyla bizim kızlarımız arasında herhangi bir aşk meselesi ya da bir ilişki, nişan gibi bir şeyden şüphelenirsem ona haber vereceğime söz verdim."

"Ama bu bir nişan değil; buna izin vermez; eğer beni dinlersen sana her şey anlatırım. Sadece gitmemeni; Toprak Sahibi'ne ve hiç kimseye anlatmamanı ümit ederim. Cynthia bunun bilinmemesi için rica etti. Beni bu zor duruma düşüren şanssız açık sözlülüğüm. Sevdiğim hiç kimseden sır saklayamazdım."

"Toprak Sahibi'ne anlatmam lazım. Başka kimseye anlatmayacağım. Kulak misafiri olmanın ve bana bundan hiç bahsetmemenin genel açık sözlülüğünle uyum sağladığını düşünüyor musun? O zaman sana, Dr Nicholls'un görüşünün benimkinin tamamen tersi olduğunu ve onun Osborne'un sağlığı konusunda ona danıştığım rahatsızlığın geçici olduğuna inandığını söyleyebilirdim. Dr Nicholls sana Osborne'un yaşayacak, evlenecek ve çocuk sahibi olacak herhangi bir adam gibi olduğunu anlatacaktır."

Bay Gibson'un bu konuşmayı yaparken kendi fikrini saklamak için kullandığı bir yeteneği varsa da, Bayan Gibson bunu anlayacak kadar zeki değildi. O korkmuştu ve Bay Gibson onun korkusuyla eğleniyordu; bu, onu eski düşünce biçimine döndürmüştü.

"Bu şanssızlığı inceleyelim çünkü onu böyle kabul ettiğini anlıyorum," dedi.

“Bu tamamen bir şanssızlık değil,” dedi. “Ama kuşkusuz eğer Dr Nicholls’un düşüncesini bilseydim,”tereddüt ediyordu.

Ciddi bir şekilde, “Her zaman bana danışmanın yararını görüyorsun,” diye devam etti. “İşte Cynthia nişanlandı.”

“Nişanlanmadı, sana daha önce de söyledim. O, bunu bir nişanlanma olarak kabul etmiyor.”

“Bursundan ve güçlük içinde bir mülke vâris olma şansından başka bir şeyi olmayan yirmi üç yaşında bir çocukla bir aşk meselesine karışmak; mesleği bile yok, iki yıl yurt dışında olacak ve yarın gidip babasına anlatmam lazım.”

“Oh, canım lütfen eğer bundan hoşlanmazsa sadece fikrini ifade etmesini söyle.”

“Bu meselede, Cynthia olmadan hareket edebileceğini düşünmüyorum. Ve eğer yanılmıyorsam, Cynthia bu meselede kendine ait sağlam bir iradeye sahiptir.”

“Oh, onu çok umursadığını sanmıyorum; her zaman âşık olan biri değildir ve konuları kalbinin derinlerinden ele almaz. Ama kuşkusuz, insan ani bir şey yapamıyor; iki yıllık bir yokluk insana karar vermesi için oldukça fazla zaman verir.”

“Ama biraz önce, eğer Cynthia’nın sevgisi engellenirse verem olacağından ve erken bir ölümden dolayı tehdit edildik.”

“Oh, canım, benim aptalca sözlerimi nasıl hatırlıyorsun! Bu olabilir; zavallı Bay Kirkpatrick’in veremli olduğunu biliyorsun, Cynthia’ya bu, kalıtımla geçebilir ve büyük bir üzüntü, gizli olan tohumları ortaya çıkarabilir. Böyle zamanlarda çok korkarım. Ama bunun muhtemel olmadığını söyleyebilirim çünkü bu işleri kalbinin derinliklerinden hissettiğini düşünmüyorum.”

“O zaman, eğer Toprak Sahibi bunu onaylamazsa, Cynthia’nın vekili gibi davranarak bu meseleyi sona erdirme özgürlüğüne sahibim.”

Zavallı Bayan Gibson bu soruyla zor duruma düştü.

Sonunda, “Hayır!” dedi. “Bundan vazgeçemeyiz. Eminim Cynthia vazgeçmeyecektir; özellikle başkaları onun adına hareket ederse. Ve Roger gerçekten âşık. Onun Osborne’un yerinde olmasını isterdim.”

Bay Gibson gerçek bir azimle, “Sana ne yapmam gerektiğini anlatayım mı?” dedi.

“Ama bu ortaya konmuş olabilir, burada birbirini seven iki genç var. Biri, şu ana kadar yaşamış en iyi insanlardan biri; diğeri çok güzel, canlı, makul bir genç kız. Genç adamın babasına anlatılmalı; herhâlde o bağıra çağıra konuşacak ve karşı çıkacak; para söz konusu olduğu için bunun mantıksız bir mesele olduğuna kuşku yok. Ama bırakalım düzenli ve sabırlı kalsınlar. Daha iyi bir miktar olsaydı hiçbir genç kadını beklemesine gerek olmazdı. Ben sadece Molly’nin böyle biriyle karşılaşmasını dilerim.”

Ses tonunun değişmesiyle rahatlayarak, Bayan Gibson, “Gerçekten onun için bunu deneyeceğim,” dedi.

“Hayır, deneme. Yasaklayacağım tek bir şey var. Molly için “deneme” istemiyorum.”

“Peki, öfkelenme, canım! Bir an öfkeni kaybedeceğinden oldukça korktuğumu biliyor musun?”

Çok yakın oturuyormuş gibi ayağa kalkarak, üzüntülü bir şekilde, “Bunun yararı olmayacak!” dedi. Eşi sadece kaçabildiği için memnundu. Evlilikle ilgili görüşme ikisi için de tatmin edici değildi. Bay Gibson seçmiş olduğu eşin, bütün hayatı boyunca onayladığı ve kızına aşılamayı ümit etmiş olduğundan farklı bir davranış standardına sahip olduğu gerçeğiyle yüzleşmek ve bunu kabullenmek zorunda kalmıştı. Göstermek istediğinden daha fazla kızmıştı çünkü öfkesinde, kendine sakladığı, kara kara düşündüğü ve karısı hakkında aklında büyüyen, sonucu masum Cynthia’ya kadar varan ve davranışının hem anneye hem de kızına karşı belirli bir sertlik içermesine yol açan ve Cynthia’yı çok şaşırtan, şüpheci bir tatminsizlik duygusu beslediği için, çok fazla kendini suçlama vardı. Ama

şimdiki durumda, karısının arkasından oturma odasına çıktı ve şaşıran Cynthia'yı ciddi bir şekilde tebrik etti.

Cynthia, annesine kızgın bir bakış atarak, "Annem size söyledi mi?" dedi. "Bu tam bir nişanlanma değil; ve hepimiz bunu bir sır olarak saklayacağımıza söz verdik, annem de onların arasındaydı!"

Bayan Gibson, "Ama sevgili Cynthia, kocamdan sır saklamamı isteyemezsinbekleyemezsin," dedi.

Cynthia hoş bir nezaketle ona dönerek, "Hayır, herhâlde bekleyemem. Ne olursa olsun efendim," dedi, "Bunu bildiğinize memnunum. Benim için her zaman çok nazik bir arkadaş oldunuz ve size kendim anlatmam gerektiğini düşündüğümü söyleyebilirim ama bundan bahsedilmesini istemedim; eğer kabul ederseniz hâlâ bir sır olarak kalmalı. Aslında tam bir nişanlanma değilo (o an onun düşüncelerinde sadece bir "o" olduğunu gösteren yumuşak sözcükler kullanmaktan dolayı biraz kızararak ve gözleri parlayarak) dönene kadar kendimi herhangi bir sözle bağlamamı istemiyor!"

Bay Gibson, o an kesinlikle annesinin davranışlarını hatırlatan çekici bakışlarına aldırmadan ciddi bir şekilde ona baktı. Sonra onun elini tuttu ve yeterince ciddi bir şekilde şöyle söyledi: "Onu hak etmeni umarım Cynthia, çünkü gerçekten bir ödül kazandın. Roger'ınkinden daha doğru ve sıcak bir kalp bilmiyorum; onu çocukluğundan beri tanırım."

Molly, gitmiş olan Roger'ın değerine tanıklık ettiği için babasına teşekkür etmiş gibi hissetti. Ama Cynthia, onun yüzüne gülümsemeden önce somurttu.

"Övgüde bulunmuyorsunuz, değil mi, Bay Gibson?" dedi. "Sanırım o benim değerli olduğumu düşünüyor; ve eğer siz onun hakkında bu kadar yüksek bir düşünceye sahipseniz, onun benim hakkımdaki yargısına saygı duymalısınız." Eğer bir övgüde bulunmasını sağlayacağını düşündüyse hayal kırıklığına uğradı; çünkü Bay Gibson dalgın bir şekilde onun elini bıraktı ve közlerde geleceği okumayı umarak, ateşin yanındaki koltuğa oturdu. Molly, Cynthia'nın gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü ve bazı el işlerini aramak için odanın diğer ucuna giderken onu izledi.

Tüm söylediği, “Sevgili Cynthia!” oldu. Ama aramasına yardım ederken onun elini sıktı.

“Oh Molly, babanı çok severim; bu gece benimle neden öyle konuştu?”

Molly, “Bilmiyorum,” dedi. “Belki de yorgundur.”

Bay Gibson tekrar konuşmaya başlayınca geri geldiler. Düşünceli hâlinden çıkmıştı ve şimdi Cynthia’ya hitap ediyordu.

“Bunu, güvene ihanet olarak görmemeni ümit ediyorum Cynthia ama Toprak Sahibi’ne bugün seninle oğlu arasında olan şeyleri anlatmam lazım. Ona bir söz verdim. Gerçeği söylemem gerekirse, o korkuyordu. (son kelimesine bir vurgu yaptı) Onun oğulları ile benim kızlarımdan biri arasında böyle bir şey olacağından korkuyordu. Daha geçen gün böyle bir şey olmadığı konusunda ona güvence verdim; ve eğer böyle bir şeyin belirtilerini görürsem hemen ona bilgi vereceğime söz verdim.”

Cynthia son derece rahatsız görünüyordu.

“Şart koştuğum tek bir şey vardıgizlilik.”

Bay Gibson, “Ama neden?” dedi. “Var olan koşullarda herkese açıklanmamasını istemeni anlayabilirim. Ama her iki taraftaki en yakın kişilere! Kesinlikle buna itirazın olamaz?”

Cynthia, “Evet, var!” dedi; “Eğer yapabilseydim hiç kimsenin haberinin olmamasını isterdim.”

“Roger’ın babasına anlatacağından eminim.”

Cynthia, “Hayır, anlatmayacak,” dedi; “Ona söz verdirdim ve sanırım o sözüne sadık kalacak birisi”hem kocasının hem çocuğunun gözünde küçük düştüğünü hissederek sağgörülü bir sessizliğe bürünen annesine bir bakış attı.

“Peki, her neyse, hikâye onun namına o kadar iyi bir duruma geldi ki, ona bir şans vereceğim; hafta sonuna kadar Malikâne’ye gitmeyeceğim; o zamana kadar yazıp babasına anlatabilir.”

Cynthia bir süre dilini tuttu. Sonra ağlamaklı bir hırçınlıkla şöyle dedi:

“Öyleyse, bir erkeğin sözü, bir kadının isteğine galip gelecek, değil mi?”

“Böyle olmaması için bir neden göremiyorum.”

“Eğer bu bilinirse benim için çok fazla üzüntüye sebep olacağını söylersem, benim nedenlerime güvenecek misiniz?” Bunu öyle yalvaran bir şekilde söylemişti ki, eğer Bay Gibson onun annesiyle yaptığı önceki konuşmadan dolayı tümüyle hoşnutsuz ve rahatsız olmasaydı buna boyun eğerdi. Ama soğuk bir şekilde şöyle dedi: “Roger’ın babasına söylemek bunu herkesin bildiği anlamına gelmez. Böyle bir gizlilik için bu abartılmış istekten hoşlanmadım Cynthia. Bana kalırsa burada görünenden daha fazla saklı bir şey var.”

Cynthia aniden, “Hadi Molly,” dedi. “Sana öğrettiğim düeti söyleyelim; bu şekilde konuşmamızdan daha iyidir.”

Küçük, canlı bir Fransız düetiydi. Molly kalbindeki ağırlıkla dikkatsizce söylüyordu; ama Cynthia bütün ruhuyla ve açık bir neşeyle söylüyordu; sonunda hıçkırıklara boğuldu ve koşarak odasına gitti. Molly hiçbir şeye ne babasının ne de Bayan Gibson’un kelimelerine önem vermeyerek onu takip etti. Onun yatak odasının kapısını kilitli buldu; içeri girmesine izin vermesi için yaptığı tüm çabalara cevap olarak, onun hıçkırdığını ve ağladığını duydu.

Şu ana kadar anlatılan olaylardan bir haftadan fazla geçtikten sonra, Bay Gibson kendinde Toprak Sahibi’ne uğrama özgürlüğünü gördü; ve içinden uzun süre önce Roger’ın Paris’ten babasına her şeyi anlattığı bir mektup yazmış olmasını ümit etti. Ama ilk bakışta Toprak Sahibi’nin soğukkanlılığını bozacak bir şey işitmemiş olduğunu gördü. Geçen aylarda olduğundan daha iyi görünüyordu; gözlerinde ümit ışığı vardı. Yüzü, kısmen işlerin idaresi için dışarıdaki işlerine başlamış olmasından, kısmen de Roger sayesinde kanının düzenli bir güçle akmasını sağlayan, son günlerde sahip olduğu mutluluktan dolayı sağlıklı bir kırmızı renkteydi. Roger’ın uzağa gittiğini hissediyordu, bu doğru; ama onun ayrılığından doğan üzüntü tüm ağırlığıyla üzerine çöktüğünde, piposunu dolduruyordu ve onu uzun süre, yavaş yavaş tüttürürken, her kelimesi aklında olan Lord

Hollingford’un mektubunu tekrar okuyordu; oğluna yapılan övgülere tekrar bakmak için kendine baheneler bulmak amacıyla bazı ifadeler hakkında kuşku duyuyormuş gibi yapıyordu. Selamlaşmalar bitince Bay Gibson konuya girdi.

“Roger hakkında haber geldi mi?”

Toprak Sahibi, içinde çok çeşitli şeylerin yanı sıra, Roger’ın mektubunun da olduğu siyah deri çantasını çıkararak, “Oh, evet; işte onun mektubu,” dedi.

Bay Gibson, çabucak bakarak Cynthia’dan bahsedilmediğini anladıktan sonra, kelimeleri zorlukla görerek okudu.

Bay Gibson söylediği ilk kelimeleri yakalayarak, “Hımm! Görüyorum ki sizden ayrıldıktan sonra başına gelen önemli bir olaydan bahsetmemiş,” dedi. “Bir taraftan bir güvene ihanet ettiğime inanıyorum; ama son defa buradayken verdiğim bir sözü tutuyorum. Onun ve benim üvey kızım Cynthia Kirkpatrick arasında sizin anladığınız çeşit bir şey bir şey olduğunu gördüm. Londra arabasını beklerken, bize veda etmek için evimize uğramış, onu yalnız bulmuş ve onunla konuşmuş. Buna nişanlanma demiyorlar ama kuşkusuz bu böyle bir şey.”

Toprak Sahibi doğal olmayan bir sesle, “Mektubu bana geri ver,” dedi. Sonra sanki içeriğini tam olarak anlamamış gibi ve gözden kaçırdığı cümle ya da cümleler varmış gibi tekrar okudu.

En sonunda içini çekerek, “Hayır!” dedi. “Bana bu konuda hiçbir şey söylemiyor. Çocuklar babalarına güvenmeyebilir ama bir çok şeyi geri gelince anlatacaktır.” Bay Gibson, Toprak Sahibi’nin bu gerçeğin kendisinden hoşnutsuz olmaktan çok, bunu doğrudan Roger’dan işitmediği için hayal kırıklığına uğramış gibi göründüğünü düşünüyordu. Ama bunu söylemedi.

Toprak Sahibi sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, “O en büyük oğul değil,” diye devam etti. Toprak Sahibi aniden Bay Gibson’a bağırarak, “Ama bu, onun için planladığım şey değil. Bu nasıl oldu, efendim,” dedi. “Son defa burada olduğunuzda oğullarımla kızlarınız arasında hiçbir şey

olmadığını söylüyordunuz. Bunun bütün bu zaman zarfında sürüyor olması gerekiyor.”

“Korkarım öyle. Ama ben bu konuda doğmamış bir çocuk gibi bilgisizim. Bunu sadece Roger’ın gittiği günün akşamı işittim.”

“Ve bu bir hafta önceydi, efendim. Sizi o zamandan beri sessiz tutan neydi?”

“Size Roger’ın kendisinin anlatacağını düşünüyordum.”

“Bu, sizin oğlunuz olmadığını gösteriyor. Yaşamlarının yarıdan çoğunu babaları bilmez. Çünkü Osborne burada, beraber yaşıyoruz yani yemeklerimizi birlikte yiyoruz ve aynı çatı altında uyuyoruz ve yine depeki! Peki! Yaşam, Tanrı’nın yaptığı gibidir. Bunun henüz bir nişan olmadığını mı söylüyorsun? Ama ne yapacağımı merak ediyorum. Tam bana yardım ettiği zamanoğlumun kalbini kaptırdığı bu aptallıkta hayal kırıklığına uğrayacağını umuyorum. Bu aptallık mı yoksa değil mi? Sana soruyorum Gibson, çünkü sen bu kızı tanıyorsun. Sanırım fazla parası yoktur?”

“Annesi hayattayken isteğime göre yılda otuz paund kadar.”

“Oh! İyi ki o, Osborne değil. Beklemeleri gerekecek. O hangi aileden? Bu kadar fakir olduğu için sanırım hiçbiri ticaretle uğraşmıyor?”

“Onun babasının Sir Gerald Kirkpatrick’in torunu olduğunu sanıyorum. Annesi bana onun bir baronet olduğunu anlatmıştı. Böyle şeyleri pek bilmem.”

“Bu bir şey. Senin dediğin gibi böyle şeyleri biraz bilirim. Onurlu kanı severim.”

Bay Gibson, “Ama korkarım Cynthia’nın kanının sadece sekizde biri onurlu; babasının papaz yardımcısı olması gerçeği dışında, onun akrabaları hakkında daha fazla şey bilmiyorum.”

“Profesyonelce. Ne olursa olsun bu ticaretten bir basamak yüksek. O kaç yaşında?”

“On sekiz ya da on dokuz.”

“Güzel mi?”

“Evet, sanırım öyle; bir çok insan öyle buluyor; ama bu zevk meselesi. Hadi Toprak Sahibi, kendiniz karar verin. İstediğiniz zaman gelin ve bizimle öğle yemeği yeyin. Ben evde olmayabilirim; ama annesi orada olacaktır ve siz oğlunuzun müstakbel eşiyle tanışırsınız.”

Ama bu, Toprak Sahibi’nin onu sakin bir şekilde sorgulamasından dolayı, cüret ederek fazla ileri gitmek oldu. Bay Hamley kabuğuna çekildi ve cevap verirken kendinden emin olarak konuştu:

“Roger’ın “müstakbel eşi!” eve döndüğü zaman daha akıllı olacaktır. Siyah insanların arasında iki yıl onu daha mantıklı yapacaktır.”

Bay Gibson, “Belki de ama olanaklı değil, diyebilirim.” dedi. “Siyah insanların mantık yürütme gücünde olağanüstü olmadıklarına inanıyorum. Böylece eğer birbirlerinin dillerini anlasalar bile tartışarak onun düşüncesini değiştirme şansına sahip değiller; ve eğer o benim zevkimi paylaşıyorsa onların ten renginin garipliği, sadece onun beyazların değerini daha çok anlamasına yol açar.”

Toprak Sahibi, “Ama bunun bir nişan olmadığını söyledin,” diye homurdandı. “Eğer bunu daha iyi düşünürse onu buna zorlamayacaksın değil mi?”

“Eğer ayrılmak isterse, Cynthia’ya da aynı şeyi yapmasını önereceğim, söyleyebileceğim bu. Ve şimdi bu meseleyi daha fazla tartışmanın yararını görmüyorum. İşlerin nasıl olduğunu size söyledim çünkü eğer bu tip bir şeyi görürsem söyleyeceğime dair size söz vermiştim. Ama meselenin şu anki durumunda ne yapabiliriz ne de bozabiliriz; sadece bekleyebiliriz.” Ve gitmek için şapkasını aldı. Ama Toprak Sahibi hoşnutsuzdu.

“Gitme, Gibson. Söylediğim şeye gücenme, zaten neden gücenmen gerektiğini bilmediğime eminim. Kızın kendisi neye benziyor?”

Bay Gibson, “Ne demek istediğinizi anlamadım,” dedi. Ama anlamıştı; sadece canı sıkılmıştı ve anlamayı seçmemişti.

“Oevet o, senin Molly’n gibi mi? İyi huylu ve duyarlı eldivenleri her zaman düzenli, ayakkabıları temiz ve birisi ondan bir şey istediğinde sanki bu dünyada en çok yapmak istediği şeymiş gibi bunu yapmaya hazır mı?”

Bay Gibson’un yüzü şimdi rahatladı ve o, Toprak Sahibi’nin yarım cümlelerini ve açıklanmamış anlamlarını anlayabiliyordu.

“İlk önce o, Molly’den daha güzel ve bir çok başarılı yönleri var. Her zaman iyi giyiniyor ve güzel görünüyor ama elbiseleri için harcayacak fazla parası olmadığını biliyorum. Her zaman denileni yapar ve güzel, neşeli cevaplarıyla yeterince hazırdır. Onu hiç öfkeli görmediğimi sanıyorum; ama meseleleri içten bir şekilde ele alıp almadığından emin değilim. Geniş açılı belirli bir duygu, gördüğüm kadarıyla iyi huylu bir karaktere yakışıyor. Hepsini birlikte düşünürsek sanırım Cynthia, yüz kişide bir rastlanan bir kişidir.”

Toprak Sahibi biraz düşündü. “Benim düşünceme göre Molly binde bir rastlanan bir kişidir. Ama sonra görüyorsun o önemli bir aileden gelmiyorve onun fazla bir paraya sahip olma şansı olduğunu sanmıyorum.” Bunu, Bay Gibson’a bakmadan sanki kendi kendine konuşur gibi söyledi ama bu, Bay Gibson’u kızdırdı ve biraz sabırsızca şöyle cevap verdi:

“Evet ama Molly’nin bu konuyla ilgisi yokken onun adından ve onun ailesinden ya da servetinden bahsetmenin yararını görmüyorum.”

Toprak Sahibi kalkarak, “Hayır, kesinlikle yok,” dedi. “Benim aklım evden uzakta. Onun, Osborne’a kapılmamasının ne kadar üzücü olduğunu düşündüğümü kabul ediyorum. Ama kuşkusuz bu söz konusu olamazsöz konusu olamaz.”

Bay Gibson, “Evet,” dedi. “Ve eğer bana izin verirseniz şimdi gerçekten gitmem lazım. Sonra siz, düşüncelerinizi kesintiye uğramadan evden uzağa yollamakta özgür olursunuz.” Bu sefer Toprak Sahibi onu geri çağırdığında, kapıdaydı. Bitmek tükenmek bilmeyen son sözleri bekleyerek ve kamçısıyla da çizmelerine vurarak sabırsızlıkla durdu.

“Gibson, biz eski arkadaşlarız ve eğer söylediğim şeylere gücenirsen sen bir aptalsın. Eşiniz Madam ve ben, onu gördüğüm tek seferde bunu yapmadık. Onun aptal olduğunu söylemiyorum ama sanırım birimiz aptalız ve bu ben değilim. Ama bunu geçelim. Onu, kızı Cynthia’yı (bu, işitmeyi istediğim en garip Hıristiyan adı) ve küçük Molly’yi bir gün buraya öğle yemeğine getirebilirsin kendi evimde daha rahat ederim ve kesinlikle daha kibar olurum. Roger’dan bahsetmemiz gerekmez ne genç bayanın, ne de benim ve eğer sen yapabilirsen eşinin dilini tutmasını sağlarsın. Bilirsin, bu evliliğinle ilgili bir övgü gibi olacakkimse bunu başka şekilde düşünmesin. Roger’dan ve bu aptallıktan bahsedilmeyecek ve ima edilmeyecek. O zaman kızı görürüm ve onun için kendim karar veririm; çünkü dediğin gibi en iyi plan bu olacak. Osborne da burada olacak ve o her zaman kadınlarla konuşacak durumda olur. Bazen onun yarı yarıya kadın olduğunu düşünüyorum; çok fazla para harcıyor ve çok mantıksız.”

Toprak Sahibi, kendi konuşması ve düşüncesinden memnundu ve konuşmasını bitirince biraz gülümsedi. Bay Gibson, hem hoşnuttu hem de eğleniyordu ve o da gülümsedi; giderken heyecanlıydı. Bay Gibson’un kadınları Malikâne’ye getireceği gün olarak gelecek Perşembe saptandı. Bütün olarak, görüşmenin beklediğinden daha iyi gittiğini düşündü ve götüren kişi olacağı davetten dolayı oldukça gurur hissetti. Bu yüzden, Bayan Gibson’un bunu karşılama şekli onun için rahatsız edici oldu. Bu arada o, kendini Roger’ın ayrıldığı günün akşamından beri incinmiş bir kadın olarak görüyordu. Eğer Osborne’un hayatının uzun olma şansı çok küçükse, eğer gerçekte bu mesele belirsizse insan hangi işten bahsedebilirdi? Osborne’u, Roger’ dan çok daha fazla severdi; ve eğer kızının dul kalması düşüncesinden çekinmeseydi, onu Cynthia için korumak amacıyla memnuniyetle plan yapardı. Çünkü eğer, Bayan Gibson’un keskin bir şekilde hissettiği bir şey varsa bu, Bay Kirkpatrick’in ölümüydü. Bir çok şeyde katı olduğu hâlde, kızının da kendisinin tecrübe etmiş olduğu gibi aynı şekilde acı çekmek zorunda kalmasından çekiniyordu. Ama eğer Dr Nicholls’un düşüncesini bilmeseydi, Roger’ın durumunu hiçbir zaman onaylamazdı; hiçbir zaman. Ve sonra, Bay Gibson’un kendisi; o açıklama gecesinden beri davranışlarında neden bu kadar soğuk ve çekingendi? O, yanlış bir şey yapmamıştı; yine de ona gözden düşen biri gibi davranılmıştı. Ve şimdi evdeki her şey tekdüzeydi. Roger’ın ziyaretlerinin küçük heyecanlarını ve Cynthia’ya gösterdiği ilgiyi seyretmeyi bile özlüyordu.

Cynthia da yeterince sessizdi; ve Molly’ye gelince, o tamamen donuk ve neşesizdi. O anda, Bayan Gibson için o kadar rahatsız edici bir akıl durumundaydı ki, o memnuniyetsizliğinin bir kısmını, ne şikâyet ne de hazırcevaplık geleceğinden korkmadığı zavallı kızdan çıkarıyordu.

36.Evde Diplomasi

Bay Gibson’un Toprak Sahibi’ni görmeye gittiği günün akşamı, üç kadın oturma odasında yalnızdı; çünkü Bay Gibson uzun bir tura çıkmıştı ve henüz gelmemişti. Onu akşam yemeğine beklemeleri gerekiyordu; ve onun dönüşünden bir süre sonra gerekli yeme işinden başka yapacak ya da söylenecek bir şey yoktu. Bay Gibson, dördü arasında, o gün yaptığı işten belki de en fazla tatmin olandı; çünkü Roger ile Cynthia arasındaki işlerin durumunu işittiğinden beri, Toprak Sahibi’ne yaptığı bu ziyaret aklını meşgul ediyordu. Böyle bir şey olmadığını açıkladıktan kısa süre sonra gidip bir aşk meselesini anlatmaktan hoşlanmıyordu; bu, bir çok erkeğe tatsız gelen bir şekilde yanıldığının itiraf edilmesi oluyordu. Eğer Toprak Sahibi, bu kadar kuşku duymayan ve basit bir karaktere sahip olmasaydı, gerçeklerin açıkça saklanmasından kendi sonuçlarını çıkarabilirdi ve Bay Gibson’un bu işteki masumiyetinden kuşku duyabilirdi; ama onun karakterinden dolayı böyle bir haksız değerlendirme tehlikesi yoktu. Bay Gibson yine de ateşli, aceleci bir öfkeyle uğraşması gerektiğini biliyordu ve karşılaştığından daha şiddetli bir dil bekliyordu. Cynthia’nın, annesinin ve Bay Gibson’un kendi kendine düşündüğü ve bu düşünce karşısında gülümsediği gibi, barışı sağlayan ve görüşmeyi daha sevimli yapacak olan Molly’nin, Malikâne’ye gidip, Toprak Sahibi’yle tanışması için yapılan düzenleme, Bay Gibson için büyük bir başarı gibi görünüyordu; çünkü elde ettiği başarı az bir onur değildi. Hepsi ele alındığında, önceki günlerde olduğundan daha neşeli ve yumuşak başlıydı; ve akşam yemeğinden birkaç dakika sonra, şehirdeki hastalarını görmeye gitmeden önce, oturma odasına geldiğinde sırtını ateşe vererek durup, Cynthia’ya bakarak ve onu Toprak Sahibi’ne tarif ederken ona haksızlık yapmadığını düşünerek, alçak sesle ıslık çaldı. Şimdi bu, yumuşak neredeyse ahenksiz ıslık çalış, Bay Gibson için bir kedinin mırıltısı gibiydi. Aklında merak ettiği bir konu olduğunda ya da insan akılsızlığına kızdığı zaman veya aç olduğu zaman bunu havada uçabileceğinden daha fazla yapamazdı. Molly bunu içgüdüsel olarak biliyordu ve her şeye rağmen müzik olmayan alçak ıslığı işitir işitmez, bunun farkında olmadan mutlu oldu. Ama Bayan Gibson, kocasının bu huyundan hoşlanmıyordu; bunun kibarlık olmadığını, hatta “sanatsal” bile olmadığını düşünüyordu; eğer onu bu güzel kelimeyle adlandırabilseydi bu, onun için kibarlık isteğinin yerini tutabilirdi. Bu gece, bu özellikle onu

sinirlendiriyordu; ama Bay Gibson’la, Cynthia’nın nişanlanması konusunda yaptığı konuşmadan beri kendini şikâyet etmek için yeterli bir durumda hissetmiyordu.

Bay Gibson konuşmaya başladı; “Evet, Cynthia; bugün Toprak Sahibi’ni gördüm ve onunla açıkça konuştum.”

Cynthia hemen, gözleriyle sorgulayarak baktı ve Molly dinlemek için el işini bıraktı. Hiç kimse konuşmuyordu.

“Hepiniz Perşembe günü oraya öğle yemeğine gideceksiniz; hepinizi çağırdı ve ben sizin adınıza söz verdim.”

Hâlâ cevap yoktu; belki doğaldı ama sıkıcıydı.

Bay Gibson, Buna memnun olacaksın, değil mi Cynthia?” diye sordu. “Biraz zor olabilir ama aranızda güzel bir anlayışın başlangıcı olmasını ümit ediyorum.”

Çaba göstererek, “Teşekkür ederim!” dedi. “Amaama bu herkesin bilmesine yol açmaz mı? O gelene ya da evlilik olana kadar bilinmesini veya bundan bahsedilmesini gerçekten istemiyordum.”

Bay Gibson, “Herkesin bilmesini nasıl sağlayacağını anlamıyorum,” dedi. “Eşim, arkadaşımla yemeğe gidiyor ve kızlarını da beraber götürüyorbunda bir şey yok, değil mi?”

Bayan Gibson, “Gideceğimden emin değilim,” diye araya girdi. Bunu neden söylediğini bilmiyordu çünkü her zaman gitmek istemişti; ama bunu söylediği için bir süre bunda ısrar etmek; ve böyle bir kocası olduğu için, söylediği şeye bir neden bulmak zorundaydı. Sonra hızlı ve keskin soru geldi.

Ona dönerek, “Neden?” diye sordu.

“Oh, çünküçünkü onun, önce Cynthia’yı çağırması gerektiğini düşünüyorum; onun fakir olduğu için küçümseneceğini düşünmeye katlanamayacak kadar duyarlıyım.”

Bay Gibson, “Saçmalık!” dedi. “Seni temin ederim hiçbir küçümseme olmayacak. Hiç kimseye Osborne’a bile nişandan bahsetmeyi istemiyor; senin de isteğin bu değil mi, Cynthia? Ne de oraya gittiğinizde herhangi birinize bundan bahsetmek istiyor, ama doğal olarak müstakbel geliniyle tanışmak istiyor. Eğer buraya çağrılma konusunda her zamanki yolundan çok fazla sapmasaydı…”

Bayan Gibson araya girerek, “Onu, buraya çağırmak istemediğime eminim,” dedi. “Buraya geldiği tek seferde pek fazla makul değildi. Ama ben öyle bir karaktere sahibim ki, sevdiğim insanların sadece talihleri gülmediği için ihmal edilmelerine katlanamam.” Cümlesini bitirince biraz gösterişli bir şekilde içini çekti.

Bay Gibson kızmıştı ama özellikle keyfi yerindeyken uzun bir tartışmaya girmek istemeyerek, “Peki o zaman gitme,” dedi.

Bayan Gibson kabul etmek için bir bahane arayarak, “Bunu istiyor musun, Cynthia?” dedi.

Ama kızı, bu sorunun nedeninin tamamen farkındaydı ve sakin bir şekilde cevap verdi: “Hiç istemiyorum, anne. Daveti reddetmek istiyorum.”

Bay Gibson neredeyse bir daha kadınlarla ilgili, onu gelecekteki bütün aşk meselelerinden uzak tutacak hiçbir meseleye karışmamaya yemin etmeye hazır olarak, “Davet çoktan kabul edildi,” dedi. Toprak Sahibi’nin yumuşamasından etkilenmişti. Düşündüğü şeylerin diğerlerinin hoşuna gideceğinden dolayı sevinmişti ve bu, tüm bunların sonuydu!

Molly, kelimeleriyle olduğu kadar gözleriyle de rica ederek, “Oh, lütfen git Cynthia!” dedi. “Git; eminim Toprak Sahibi’ ni seveceksin; orası çok güzel bir yer ve eğer gitmezsen o çok hayal kırıklığına uğrayacak.”

Cynthia ağırbaşlı bir şekilde, “Gururumu kaybetmek istemem,” dedi. “Ve annemin ne dediğini duydunuz!”

Bu, onun kötü niyetiydi. Aslında gitmeyi istiyordu ve aynı zamanda annesinin aklından bu olay için giyeceği elbiseyi çoktan planladığından emindi. Ama Bay Gibson, doktor olmasına rağmen, hiçbir zaman bir

kadının kalbinin anatomisini öğrenmemişti. Onların söylediklerini kelimesi kelimesine el aldı ve hem Cynthia’ya hem de annesine çok kızdı; o kadar kızdı ki konuşmaya cesaret edemedi. Odadan çıkmayı düşünerek aceleyle kapıya gitti; ama eşinin sesi onu durdurdu; şöyle diyordu:

“Canım, gitmemi istiyor musun? Eğer istiyorsan kendi duygularımı bir tarafa bırakacağım.”

Kısa ve sert bir şekilde, “Kuşkusuz istiyorum,” dedi ve odadan çıktı.

Bir kurbanın sesiyle, “O zaman gideceğim!” dedibu sözleri onun için söylemişti ama o, pek duymadı. “George’dan bir araba getirtiriz ve Thomas için bir üniforma alırız; bunu uzun zamandır istiyordum ama Bay Gibson hoşlanmıyordu. Böyle bir durumda sanırım bir şey demeyecektir. Thomas arabanın önünde gider ve…”

Cynthia, “Ama anne benim de duygularım var,” dedi.

“Saçmalık, çocuğum! Her şey bu kadar güzel ayarlanmışken.”

Böylece kararlaştırılan gün gittiler. Bay Gibson, plan değişikliğinden ve her şeye rağmen gideceklerinden haberdardı; ama eşinin, Toprak Sahibi hakkında daha önce bildiklerinden ve onun oğlunun evliliği konusundaki isteklerinden dolayı beklediğinden çok daha nazik görünen daveti kabul edişindeki davranışından o kadar rahatsızdı ki, Bayan Gibson kocasının, ziyaretin kendisi ya da karşılaşacakları kabul konusunda ne ilgisini ne de merakını ifade ettiğini duymadı. Davetin kabul edilip edilmediği konusunda Cynthia’nın kayıtsızlığı Bay Gibson’un hoşuna gitmiyordu. Onun annesine karşı davranışlarını beğenmiyordu ve bu belirtilen kayıtsızlığın ne kadarının Bayan Gibson’un yapmacık davranışları ve sahte duygusallığını karşılamak için olduğunu anlamıyordu. Ama bu konudaki tüm rahatsızlığına rağmen, gerçekte ziyaretin nasıl gittiğini çok merak ediyordu ve ona önceki gün Hamley Malikânesi’ne yaptıkları ziyaretle ilgili soru sormak için hemen Molly’yle yalnız kalma fırsatını yakaladı.

“Ve böylece her şeye rağmen dün Hamley’e gittiniz?”

“Evet; senin de geleceğini düşünüyordum. Toprak Sahibi seni bekliyordu.”

“İlk önce oraya gitmeyi düşündüm; ama diğer kişiler gibi fikrimi değiştirdim. Neden kadınların değişebilirliği tekellerinde tuttuklarını anlamıyorum. Peki! Nasıl gitti? Sanırım güzel oldu, çünkü dün gece hem annen, hem de Cynthia neşeliydi.”

“Evet. Sevgili yaşlı Toprak Sahibi en iyi elbiselerini giymişti ve en iyi şekilde davranıyordu. Cynthia’ya karşı oldukça özenliydi ve o çok güzel görünüyordu. Onunla beraber yürüyerek, onun çiftlik ve bahçe konusunda anlattıklarını dinliyordu. Annem yorgun olduğu için içerde kaldı; böylece onlar çok iyi anlaştılar ve birbirlerini daha çok gördüler.”

“Ve benim küçük kızım onların yanında yürüdü?”

“Oh, evet. Biliyorsun ben neredeyse evdeydim ve üstelik kuşkusuz;” Molly kızardı ve cümleyi tamamlamadı.

Babası sanki konuşmasını tamamlamış gibi, “Onu hak ettiğini düşünüyor musun?” diye sordu.

“Roger’ı mı baba? Oh, o kim? Ama Cynthia çok tatlı ve çok, çok büyüleyici.”

“Eğer öyle diyorsan, büyüleyici ama bir şekilde onu anlamıyorum. Bütün bu gizliliği neden istiyor? Gidip Roger’ın babasına karşı olan görevlerini yapmakta neden daha istekli değil? Bunu, sanki onun kiliseye gitmesini istemişim gibi soğuk bir şekilde karşıladı.”

“Bunu soğuk bir şekilde karşıladığını sanmıyorum; ben de onu tamamen anladığıma inanmıyorum; ama aynı zamanda onu çok seviyorum.”

“Uf; insanları tamamen anlamaktan hoşlanırım ama kadınlar için bunun gerekli olmadığını biliyorum. Gerçekten onu hak ettiğine inanıyor musun?”

Molly, “Oh, baba,” dedi ve sonra durdu; Cynthia’nın lehinde konuşmak istiyordu ama bir şekilde bu tekrarlanan soruya karşı hoşuna gidecek hiçbir

cevap oluşturamadı. Cevap alıp almamayı umursuyor görünmüyordu; çünkü kendi düşüncelerine devam etti ve sonuç olarak Molly'ye, Cynthia'nın Roger'dan haber alıp almadığını sordu.

"Evet; Çarşamba sabahı."

"Onu sana gösterdi mi? Ama kuşkusuz sana göstermedi. Üstelik onun hakkında her şeyi anlatan Toprak Sahibi'nin mektubunu okudum."

Şimdi Cynthia, Molly'yi şaşırtarak eğer isterse mektubu okuyabileceğini söylemişti ve Molly, Roger'ın hatırı için onun verdiği izinden yararlanmaktan çekinmişti. Belki de onun tek bir kişiye kalbini döktüğünü ve onun sırlarını dinlemenin adil olmadığını düşünmüştü.

Bay Gibson, "Osborne evde miydi?" diye sordu. "Toprak Sahibi onun eve geleceğini düşünmediğini söyledi; ama genç adam o kadar kararsız ki…"

"Hayır. Hâlâ evde değildi." Sonra Molly kıpkırmızı oldu; çünkü aniden Osborne'nun muhtemelen karısıyla varlığını kavradığı ama hakkında çok az şey bildiği ve babasının hiçbir şey bilmediği esrarengiz karısıyla olduğu aklına gelmişti. Bay Gibson endişeyle bu kızarmanın farkına vardı. Bunun anlamı neydi? Toprak Sahibi'nin değerli oğullarından birinin yasaklanmış sınıftan birisine âşık olması yeterince zordu; ve eğer Osborne ile Molly arasında yeni bir şey olursa, ne yapılmaz ve söylenmezdi. Bu yeni yaklaşım karşısında kendini rahatlatmak için hemen konuşmalıydı.

"Molly, Cynthia ve Roger Hamley arasındaki bu aşk ilişkisine oldukça şaşırdımeğer tartışma hâlinde başka bir şey daha varsa, hemen dürüstçe ve açıkça bana söyle. Biliyorum bu senin cevaplandırman için utandırıcı bir soru; ama iyi nedenlerim olmasa bunu sormazdım." Konuşurken onun elini tuttu. Molly, konuşurken yaşlarla dolan temiz, dürüst gözlerle ona baktı. Neden gözlerinin yaşardığını bilmiyordu; belki de eskisi kadar kuvvetli olmadığı içindi.

"Eğer Osborne'nun beni, Roger'ın Cynthia'yı düşündüğü gibi düşündüğünü söylemek istiyorsan, tamamen yanılıyorsun baba. Osborne ve ben arkadaşız. Başka bir şey yok ve hiçbir zaman da başka bir şey olamaz. Sana anlatacaklarımın hepsi bu kadar."

“Bu, oldukça yeterli, küçüğüm. Çok rahatladım. Molly’ min henüz genç bir adam tarafından götürülmesini istemiyorum; onu çok özlerim.” Tam da o zaman, bunu tüm kalbiyle söylemekten kendini alamadı ama bu birkaç hassas kelimenin yarattığı etkiye şaşırdı. Molly kollarını onun boynuna sardı ve acı bir şekilde hıçkırmaya başlayarak, başını omzuna yasladı. Babası onun sırtını sıvazlayarak ve onu kanepeye götürerek, “Bak, bak,” dedi. “Geçecek. Bugün gerçek nedenlerden kaynaklanan yeterince gözyaşı gördüm. Onları, buna neden olmadığını ümit ettiğim evimde istemiyorum. Gerçekten önemli olan bir şey yok değil mi, canım?” diye devam etti, yüzünü görmek için onu kendinden biraz uzaklaştırarak. Gözyaşlarının arasında ona gülümsedi; ve Molly’yi bıraktığı zaman yüzüne geri dönen üzüntülü bakışı görmedi.

“Hiçbir şey yok sevgili, sevgili babamşu anda hiçbir şey yok. Sana sadece kendim için sahip olmak çok büyük bir rahatlıkbu beni mutlu ediyor.”

Bay Gibson, bu sözlerde ima edilen her şeyi biliyordu ve kendi hareketinden kaynaklanan işlerin durumuyla ilgili hiçbir etkili yardım olmadığını hissetti. İkisi için de daha fazla konuşmamak iyi olacaktı. Böylece kızını öptü ve şunu söyledi:

“Bu doğru canım! Şimdi seni rahat bırakıyorum. Aslında dedikodu yaparak zaten çok uzun süre kaldım. Dışarı çık ve bir yürüyüş yapeğer istersen Cynthia’yı da yanına al. Ben gitmeliyim. İyi günler, küçüğüm.”

Onun sıradan sözleri, Molly’nin rahatlamış olan duyguları üzerinde kanamayı durdurucu bir etki yaptı. Onların böyle yapmasını istiyordu; ona karşı göstereceği en doğru nezaketti; ama kalbinde kendini vahşi bir şekilde diğer insanların meselelerine ve işlerine atarak, yapabildiği kadar çabuk uyuşukluğa dönüştürdüğü mutlu bir sancıyla uzaklaştı.

37.Beklenmedik Bir Şans ve Sonunda Olanlar

Kendine ait bir âşığa sahip olma onuru ve zaferi, kısa süre sonra Molly’nin payına düştü. Ama emin olun, bu, ona teklifte bulunma niyetiyle gelen erkeğin şerefinden küçük bir sapmaydı ve Cynthia’ya teklifte bulunmasıyla sonuçlanmıştı. Bu, iki yıl önce Bay Gibson’a bildirdiği amacını takip etmek için, amcasının mülküne sahip olmayı başarır başarmaz Molly’yi eşi olmak için ikna etmek amacıyla Hollingford’a geri dönen Bay Coxe’du. O, hâlâ kırmızı saçlı bir genç olmasına rağmen şimdi zengindi. Atlarını ve seyisini getirerek, George Oteli’ne geldi. At sürmeyi çok fazla düşünmüyordu ama zenginliğinin işaretlerinin işine yarayacağını düşünüyordu; ve düşüncesinde o kadar ılımlıydı ki konu dışı yardıma çok ihtiyacı olduğuna inanıyordu. Metaneti için gururu incinmişti; ve aslında göreviyle bu kadar kısıtlandığını düşünmesi, dırdırcı yaşlı amcasına olan sevgisi ve beklentileri, toplum içine fazla çıkamaması, çok nadir olarak genç bayanlara eşlik etmesi ve Molly’ye bu kadar sadık olması, en azından kendi gözlerinde, çok övgüye değerdi. Bay Gibson da bundan etkilendi ve ona adil bir alan vererek bunu bir şeref noktası yaptı. Bütün bu süre boyunca, samimi bir şekilde Molly’ nin hiçbir zaman bir konuşmayı inkâr etmekle kemikucu arasındaki farkı hatırlayamayan bir gence ilgi duymamasını ümit ediyordu. Eşine, Bay Coxe’un (“bildiği her şeyi,” anladığı her şeyi) tıbbi mesleğini yaşlı bir amca tarafından tembellik etmesine yetecek kadar miras bıraktığı için terk eden eski bir öğrencisi olmasından başka, daha önceki durumunu anlatmamayı düşündü. Kocasının gözünde bir şekilde yerini kaybettiğini hisseden Bayan Gibson, eğer onun, kızı Molly için uygun bir eş bulmakta başarılı olursa eski yerini kazanacağı konusunu aklında tuttu. Onun bu sonucu elde etmek için uğraşmasını kelimelerin bir anlam ifade edeceği kadar kesin bir şekilde yasakladığını biliyordu; ama onun kelimeleri nadiren bir anlam ifade ediyordu ya da eğer bir anlam taşıyorlarsa da düşüncelerini o kadar gevşek bir şekilde söylüyordu ki, o hiçbir düşünceye sahip olmuyordu ama diğer insanlarla aynı düşüncede oluyordu. Buna uygun olarak, Bay Coxe’u çok tatlı ve nazik bir şekilde karşıladı.

“Eşimin eski bir öğrencisiyle tanışmak benim için büyük bir zevk. Bana sizden o kadar çok bahsetti ki, sanki aileden biriymişsiniz gibi

hissediyorum; aslında Bay Gibson'un sizi öyle gördüğüne eminim."

Bay Coxe, gururunun okşandığını hissetti ve bu kelimeleri gönül meselesi için mutlu bir işaret olarak gördü. Kıpkırmızı olarak, "Bayan Gibson içeride mi?" diye sordu. "Onu eskiden beri tanıyorumyani, onunla iki yıldan fazla bir süre aynı evde yaşadım ve onu yeniden görmek benim için çok büyük bir zevk olacak…"

"Kuşkusuz, sizi gördüğüne memnun olacağından eminim. Onu ve Cynthia'yı sanırım kızım Cynthia'yı tanımıyorsunuz, Bay Coxe? O ve Molly çok iyi arkadaşlar bu soğuk günde kısa bir yürüyüşe gönderdim ama kısa süre sonra döneceklerini düşünüyorum." Onun ilgisini belirli bir memnuniyetle kabul eden genç adama hoşa giden önemsiz şeyler söylemeye devam etti; ama bütün bu süre boyunca ön kapının tanıdık tıkırtısını ev halkının onu tekrar kapatmasını ve basamaklardaki ayak seslerini dinlemekle daha çok uğraşıyordu. Sonunda geldiler. Önce Cynthia girdi, parlak ve sağlıklıydı; yanakları ve dudakları kızarmış, gözleri canlı bir şekilde parlıyordu. Yabancıyı görünce ürkmüş göründü ve kısa bir an şaşırmış gibi kapıda durdu. Sonra onun arkasından yumuşak bir şekilde Molly içeri girdi; gülümsüyordu, mutluydu ve gamzeleri görünüyordu; ama Cynthia kadar parlayan bir güzelliği yoktu.

Elini uzatarak ona doğru gitti ve onu basit bir arkadaşlıkla selamlayarak, "Oh, Bay Coxe, bu siz misiniz?" dedi.

Aceleyle konuşarak ve bütün bu zaman boyunca daha çok onu rahatsız edercesine elini tutarak, "Evet; sizi gördüğümden beri çok uzun zaman geçti. Çok büyümüşsünüz çok sanırım bunu söylememeliydim," diye cevap verdi. Sonra Bayan Gibson, kızını tanıştırdı ve iki kız yürüyüşlerinin güzelliğinden söz etti. Eğer duygularını göstermekteki acelesiyle herhangi bir şansı olabilecekse de, Bay Coxe bu ilk görüşmede amacını değiştirdi ve Bayan Gibson ona yardım etmeye çalışarak onun fikrini değiştirmesini sağladı. Molly arkadaşça davranışlarını kaybetti ve Bay Coxe'un geçen iki yıl boyunca ona karşı gösterdiği sadakate karşı çok nankörce bir cevap olduğunu düşündüğü biçimde ondan çekinmeye başladı. Her şeyden çok, onun hayalinin ve düşüncesinin onu gösterdiği gibi mükemmel bir güzellikte değildi. Bayan Kirkpatrick çok daha güzeldi ve daha ulaşılabilirdi. Çünkü Cynthia, bütün sevimliliğini takınmıştıkendine

söylenenlere karşı, konu ne olursa olsun sanki onun bütün dünyada en çok ilgilendiği şey buymuş gibi derin bir ilgiyle bakıyordu ve konuşmadan saygı gösteriyordu; kısacası erkeklerin gururunu okşayan bütün bilinçsiz davranışlara içgüdüsel olarak sahipti. Böylece Molly, sessizce onu iterken, Cynthia yumuşak cazip yönleriyle onu kendine çekiyordu ve onun kararlılığı, Cynthia' nın büyüleyiciliğine yenik düştü. Molly ile çok fazla ileri gitmemiş olduğuna müteşekkirdi ve Bay Gibson'a iki yıl önce tüm açıklamaları engellediği için minnettardı; çünkü Cynthia, sadece Cynthia onu mutlu edebilirdi. Sadakatinin tamamen yön değiştirdiği iki haftalık bir süreden sonra, Bay Gibson'la konuşmayı istediğini düşündü. O da, bu meseledeki doğru davranışı konusunda belirli bir sevinç duygusuyla bunu yaptı; ama aynı zamanda doğal olarak işe karışmış olan kendi değişkenliğinin de itiraf edilmesinden dolayı oldukça utanç duyuyordu. Şimdi öyle bir durum oldu ki, Bay Coxe'un görünüşte George'da kaldığı; ama aslında zamanının çoğunu Gibsonlar'da geçirdiği iki hafta boyunca, Bay Gibson olağan dışı olarak çok az evdeydibu yüzden eski öğrencisini çok az görüyordu ve bütün olarak onun gelişmiş olduğunu düşünüyordu. Özellikle Molly'nin davranışı, babasının Bay Coxe'un bu cephede hiç şansı olmadığından emin olmasını sağlamıştı. Ama Bay Gibson, Cynthia'nın genç adam için sahip olduğu çekicilikten tamamen habersizdi. Eğer bunu anlasaydı, onu daha tomurcuk hâlindeyken engellerdi çünkü birisiyle kısmen de olsa nişanlı olan bir kızın, eğer basit bir konuşma bunu engelleyecekse, başka insanlardan teklif kabul ettiği konusunda bir düşünceye sahip değildi. Bay Coxe özel bir görüşme istemişti. Şimdi görüşme odası denen eski muayenehanede oturuyorlardı. Burası Bay Coxe'un kendini eskiden rahat hissettiği bir yer olduğu için hâlâ kendini eskisi gibi kabul ediyordu. Saçlarının diplerine kadar kızarmıştı ve cümlesine başlamak için uygun yolu bulmaya çalışarak, yeni, parlak şapkasını parmaklarında çevirip duruyordu. En sonunda gramere uyarak ya da uymayarak konuya girdi.

"Bay Gibson, sanırım benim söylemek istediğim şeyi duyunca şaşıracaksınız; ama sanırım sizin de bir ya da iki yıl önce söylediğiniz gibi, şerefli bir insana yakışan ilk önce babayla konuşmaktır ve siz, Bayan Kirkpatrick'in babası yerinde olduğunuz için duygularımı, ümitlerimi ya da kısacası belki de isteklerimi ifade etmek isterim."

Bay Gibson çok şaşırarak, “Bayan Kirkpatrick mi?” dedi.

Bay Coxe bu kadar ileri gittiği için acele ederek, “Evet, efendim!” diye devam etti. “Tutarsız ve değişken görünebilir ama sizi temin ederim, buraya, kızınız için bir erkeğin göğsünde atan en sadık kalple geldim. Gitmeden önce, onun kabulüne kendimi ve sahip olduğum her şeyi sunmak istiyordum; ama gerçekten efendim, benim amacımı biraz gerçekleştirmeye çalıştığım her defasında onun bana olan davranışını görmüş olsaydınızbu utangaçlıktan fazla bir şeydi, kesinlikle iticiydi, yanlış anlama olamaz; bu arada Bayan Kirkpatrick…” makul bir şekilde yere baktı, şapkasını düzeltti ve bunu yaparken biraz gülümsedi.

Bay Gibson o kadar sert bir sesle, “Bu arada Bayan Kirkpatrick,” dedi ki, Bay Coxe şimdi olduğu gibi bir beyefendi olarak, eskiden bir yardımcı olduğu zamanki kadar rahatsız hissetti ve Bay Gibson onunla benzer bir tavırla konuştu.

Bay Coxe, Bay Gibson’un yüzündeki ifadeden biraz kaygılanarak, “Efendim, sadece şunu söyleyecektim ki, davranış, dinleme isteği ve ziyaretlerimdeki görünür hoşnutluktan anladığım kadarıyla, Bayan Kirkpatrick’in bana karşı kayıtsız olmadığını ümit edebileceğimi düşünüyorum ve bunu bekliyorum onunla konuşmama bir itirazınız var mı demek istiyorum, efendim?” dedi. Ne dediğini bilmeyerek ve tutarsızlığının, Bay Gibson’un aklını kurcaladığını düşünerek, “Bayan Gibson’la bir şansım olmadığına sizi temin ederim,” diye devam etti.

“Hayır! Olduğunu sanmıyorum. Beni rahatsız edenin bu olduğunu düşünme. Ama Bayan Kirkpatrick hakkında yanılıyorsun. Sana cesaret vermeyi istediğine inanmıyorum!”

Bay Coxe’un yüzü görülebilir şekilde soldu. Açıkçası duyguları çok kuvvetliydi.

“Sanırım efendim, eğer onu görseydinizkendimin kibirli olduğunu kabul etmiyorum ve bu davranışı tanımlamak çok zor. Her ne olursa olsun, şansımı denememe ve onunla konuşmama itirazınız olmamalı.”

“Kuşkusuz, eğer başka türlü ikna olmayacaksanız itirazım olamaz. Ama benim öğüdümü dinlerseniz, bir reddedilme acısından kendinizi kurtarırsınız. Ben, belki bir güvene ihanet ediyorum, ama sanırım size onun duygularının başka birine ait olduğunu anlatmam gerek.”

Bay Coxe, “Olamaz!” dedi. “Bay Gibson, bir hata olmalı. Duygularımı ifade ederken oldukça ileri gittim ve onun davranışları çok hoştu. Beni yanlış anladığını zannetmiyorum. Belki de fikrini değiştirmiştir. Belki de düşünüp taşındıktan sonra başka birisini tercih etmeyi öğrenmiştir, değil mi?”

“Sanırım “başka birisi” diyerek kendini kastediyorsun. Böyle bir tutarsızlığa inanabilirim (kendi aklından, bu olayda onu hafifçe küçümsemekten kendini alamıyordu), ama eğer Bayan Kirkpatrick’in bu konuda suçlu olabileceğini düşünürsem çok üzülürüm.”

“Ama olabilirbu bir şans. Onu görmeme izin verecek misiniz?”

“Tabii ki, zavallı dostum çünkü böyle küçük bir saygısızlıkla karşılaşmak basitlikten, dünyevi olmamaktan ve duygunun kendisi gözden kaybolsa da, duyguların kuvvetinden kaynaklanır onu doğruca sana göndereceğim.’

“Teşekkür ederim, efendim. İyi bir arkadaş olduğunuz için Tanrı sizi korusun!”

Bay Gibson, Cynthia’yı bulacağından emin olduğu oturma odasına çıktı. Her zamanki gibi parlak ve ilgisiz olarak oradaydı. Annesi için bir başlık yapıyordu ve çalışırken Molly’yle sohbet ediyordu.

“Cynthia, hemen görüşme odama inerek bana bir lütufta bulunacaksın. Bay Coxe seninle konuşmak istiyor.”

Cynthia, “Bay Coxe mu?” dedi. “Beni neden istiyor?”

Açıkçası bu soruyu sorar sormaz kendi sorusuna cevap verdi çünkü rengi kızardı ve Bay Gibson’un ciddi, uzlaşmaz bakışlarından gözlerini kaçırdı. O odadan çıkar çıkmaz Bay Gibson oturdu ve konuşma için bir bahane olarak masada duran yeni bir Edinburgh[92] dergisini aldı. Makalede, bir iki

dakika sonra sessizce ve merakla oturan Molly’ye söylecek bir şey yazıyor muydu“Molly, hiçbir zaman dürüst bir erkeğin aşkına önem vermemezlik yapmamalısın. Ne kadar acı verebileceğini bilemezsin.”

O anda Cynthia, kafası karışmış olarak oturma odasına geri geldi. Eğer Bay Gibson’un hâlâ orada olduğunu bilseydi dönmeyecekmiş gibiydi; ama onun günün ortasında odada oturarak okuması ya da okuyormuş gibi yapması o kadar işitilmedik bir şeydi ki, onun orada kaldığını hiç düşünmemişti. O içeri girdiği an başını kaldırıp baktı, bu yüzden o, küstah bir yüz ifadesi takınmaktan başka bir şey yapamadı ve işine döndü.

Bay Gibson, “Bay Coxe hâlâ aşağıda mı?” diye sordu.

“Hayır. O gitti. İkinize de nazik selamlarını iletmemi söyledi. Sanırım bu öğleden sonra gidiyor.” Cynthia, davranışlarını mümkün olduğunca sıradan yapmaya çalıştı; ama başını kaldırmadı ve sesi biraz titredi.

Bay Gibson, birkaç dakika daha kitabına bakmaya devam etti; ama Cynthia daha fazlasının geleceğini hissetti ve sadece bunun çabuk olmasını istedi; çünkü ağır sessizliğe katlanmak çok zordu. En sonunda geldi.

Ciddi bir hoşnutsuzlukla, “Bunun bir daha olmayacağına güveniyorum, Cynthia!” dedi. “Ne kadar özgür olursa olsun, genç bir erkekten göze çarpan bir ilgiyi gönül rahatlığıyla kabul edebilen ve onun hiçbir zaman kabul edilemeyecek bir teklif yapmasına yol açan bir kızın davranışlarından tatmin olamam. Ama senin durumundaki, nişanlı olan yine de Bay Coxe’un dediği gibi başka bir adamın “önerilerini hoş bir şekilde kabul eden” bir genç kız için ne düşünmeliyim? Düşüncesiz davranışınla ona ne kadar gereksiz bir acı verdiğini biliyor musun? Buna düşüncesizlik diyorum ama bu kullanabileceğim en ılımlı sıfat. Böyle bir şeyin bir daha tekrarlanmamasını rica ediyorum yoksa bunu daha ciddi olarak nitelendirmek zorunda kalacağım.’

Molly, “daha ciddinin” nasıl olacağını hayalinde canlandıramadı çünkü babasının davranışı, ona zaten zalimce göründü. Cynthia tamamen kızardı, sonra rengi soldu ve en sonunda gözyaşlarıyla dolu olan güzel çekici gözlerini Bay Gibson’a dikti. Bu bakıştan etkilendi ve hemen onun herhangi

bir fiziksel büyü ifadesinden yumuşamamaya ama onun davranışı konusundaki ciddi yargısını sürdürmeye karar verdi.

“Lütfen Bay Gibson, benimle sert bir şekilde konuşmadan önce hikâyeyi bir de benim tarafımdan dinleyin. Flörtetmeyi kastetmemiştim. Sadece daha hoş davranmak istemiştim –bunu yapmaktan kendimi alamıyorum ve o aptal Bay Coxe, benim ona cesaret verdiğimi hayal etmiş gibi görünüyor.”

Bay Gibson, onun tatlı sesi ve yalvaran yüzüyle ikna olmaya hazır bir şekilde yumuşayarak, “Onun sana aşık olduğunu fark etmediğini mi söylemek istiyorsun?” dedi.

“Evet, sanırım doğruyu söylemem gerek.” Cynthia kızardı ve gülümsedi çok küçüktü ama bu bir gülümsemeydi ve Bay Gibson’un kalbini yine sertleştirdi. “Bir ya da iki kere durumun gerektirdiğinden daha fazla övgüde bulunduğunu düşündüm; ama insanlara soğuk davranmaktan nefret ederim ve ciddi olarak aşık olduğunu o aptal kafasına sokabileceğini ve sadece iki haftalık bir tanışıklıktan sonra en sonunda böyle bir patırtı çıkaracağını hiç düşünmemiştim.”

“Onun aptallığının (ben buna basitlik derdim) pekâlâ farkındaymış gibi görünüyorsun. Onun bu yaptığın şeyi abartmasına ve cesaret verme olduğunu söylemesine yol açacağını hatırlaman gerektiğini düşünmüyor musun?”

Cynthia gücenerek ve somurtarak, “Belki de. Benim tamamen hatalı, onun da tamamen haklı olduğunu söyleyebilirim,” dedi. “Eskiden Fransa’da “les absents ont toujours tort”[93] derdik ama sanki burada da öyle”durdu. Saygı duyduğu ve sevdiği bir adama karşı küstahlık yapmak istemiyordu. Başka bir savunma yolu denedi ve işler daha kötüye gitti. “Üstelik Roger, kendimi tamamen ona bağlı olarak düşünmeme izin vermezdi; bunu isteyerek yapardım ama o bana izin vermezdi.”

“Saçmalık. Bu konuda konuşmaya devam etmeyelim, Cynthia! Söylemek istediğim her şeyi söyledim. Daha önce söylediğim gibi senin sadece düşüncesiz olduğuna inanıyorum. Ama bu tekrar olmasın.” Devam etmesi yararlı bir amaca hizmet etmeyen ve belki de onu rahatsız ederek sonuçlanacak olan konuşmaya bir son vermek için hemen odadan çıktı.

Cynthia bir taraftan gülümserken, bir taraftan da gözyaşlarının akmasına izin vererek, “Suçlu değil ama tutukluya bir daha yapmamasını öneriyoruz. Bu tamamen böyle, değil mi, Molly?” dedi. “Eğer sadece sıkıntıları ele alırsa ve bu kadar ciddi olmazsa, babanın beni iyi bir kadın yapacağına inanıyorum. Ve o aptal küçük adamı düşünmek bütün bu sıkıntıya yol açıyor! Sadece birkaç gün değil de, sanki beni yıllardır seviyormuş gibi bunu içten bir şekilde ele almış gibi davrandı. Eğer gerçek söylenseydi sadece saatler olduğunu söylerdim.”

Molly, “Korkarım o senden çok fazla hoşlanmaya başlıyordu,” dedi; “En sonunda bir ya da iki kere dikkatimi çekti; ama çok uzun süre kalamayacağını biliyordum ve eğer bu konuda bir şey söylersem bunun sadece seni rahatsız edeceğini düşündüm. Ama şimdi, keşke söyleseydim diyorum.”

Cynthia, “Bu, hiçbir şeyi değiştirmezdi,” diye cevap verdi. ‘Benden hoşlandığını biliyordum ve hoşlanılmaktan hoşlanırım; yanıma gelen herkesin benden hoşlanması benim doğuştan gelen bir özelliğim; ama sonra bunu çok ileri götürmemeliler çünkü eğer böyle yaparlarsa bu bir çok sıkıntı yaratır. Hayatımın geri kalanında kırmızı saçlı erkeklerden nefret edeceğim. Böyle bir adamın babanın benden hoşlanmamasına sebep olduğunu düşünmek…”

Molly’nin dilinin ucunda sormak istediği bir soru vardı; bunun boşboğazlık olduğunu biliyordu ama en sonunda istememesine rağmen ağzından çıktı.

“Bunu Roger’a anlatacak mısın?”

Cynthia, “Bunu düşünmedimhayır! Yapacağımı sanmıyorumgerek yok. Belki de eğer biz evlenirsek…” diye cevap verdi.

Molly yavaşça, “Evlenirsek!” dedi. Ama Cynthia yarıda bıraktığı cümleyi tamamlayana kadar bunun farkına varmadı.

“Eğer onun yüzünü görebilir ve ruh hâlini bilebilirsem, o zaman ona anlatırım; ama o yokken ve yazarak değil; bu onu rahatsız edebilir.”

Molly basitçe, “Korkarım bu onu rahatsız edecek,” dedi. “Ve yine de ona her şeyi anlatabilmek çok hoş olmalıbütün zorlukları ve sıkıntıları.”

“Evet; yalnızca onu bu şeylerle endişelendirmem; ona neşeli mektuplar yazmak ve siyah insanların arasında onu neşelendirmek en iyisi. Biraz önce, “eğer evlenirsen” diye tekrarladın; biliyor musun Molly, onunla evleneceğimi zannetmiyorum. Neden olduğunu bilmiyorum ama kuvvetli bir önsezim var. Bu yüzden en iyisi ona tüm sırlarımı anlatmamak; çünkü eğer evlenme olmayacaksa bu, onun için utandırıcı olacaktır!”

Molly işini bıraktı ve geleceği düşünerek sessizce oturdu; en sonunda, “Sanırım bu onun kalbini kıracak, Cynthia!” dedi.

“Saçma. Neden? Eminim Bay Coxe buraya, sana aşık olma niyetiyle gelmiştikıpkırmızı olmana gerek yok. Eminim bunu benim kadar açık bir şekilde gördün. Sadece sen kendini aksileştirdin. Ben de ona acıdım ve yaralanmış gururunu tamir ettim.”

Molly kızgın bir şekilde, “Roger Hamley’i, Bay Coxe’ la karşılaştırır mısınkarşılaştırabilir misin?” dedi.

Cynthia bir anda, “Hayır, hayır, bunu yapmam,” dedi. “Onlar erkeklerin olabileceği kadar farklı. Her şey konusunda bu kadar korkutucu bir şekilde ciddi olma, Molly. Sanki babanın beni azarlamasını sana geçiriyormuşum gibi, bu üzücü azardan bunalmış görünüyorsun.”

Molly, “Çünkü senin Roger’a gerektiği gibi değer verdiğini düşünmüyorum, Cynthia,” dedi Konuşmaktan neden bu kadar çekindiğini anlatamasa bile, kendini bunu söylemek için zorlaması çok cesaret gerektiriyordu.

“Evet, bunu yapıyorum! Coşkulu olmak benim doğama aykırı ve insanların “aşık” dediği duruma düşeceğimi hiç sanmıyorum. Ama onun bana aşık olması hoşuma gidiyor ve onu mutlu etmekten hoşlanıyorum. Onun bana kızmadığı zamanlar, babanın olduğu gibi, tanıdığım en iyi ve makul insan olduğunu düşünüyorum. Daha fazla ne söyleyebilirim, Molly? Onun yakışıklı olduğunu söylememi ister misin?”

“Bir çok insanın onun basit olduğunu düşündüğünü biliyorum ama…”

“Peki, o zaman ben de bir çok insanın fikrine katılıyorum ve onları çok az suçluyorum. Ama onun yüzünü seviyorumBay Preston’un yakışıklılığından on bin kat daha iyi!” Cynthia, konuşmanın başından beri ilk defa ciddi görünüyordu. Bay Preston’dan neden bahsedildiğini, ne o ne de Molly biliyordu; ani bir tepkiyle ortaya atılmıştı. Gözlerine vahşi bir bakış geldi ve Cynthia, onun adını söylerken yumuşak dudaklarını sıktı. Her zaman, bu kişiden bahsedilirken Molly bu bakışı fark etmişti.

“Cynthia, Bay Preston’dan bu kadar nefret etmenin nedeni nedir?”

Aniden, sadece ses ve bakışında değil, aynı zamanda hareketlerinde de belli ettiği sıkıntısından kurtularak ve kollarını indirerek, “Sen etmiyor musun? Neden bana soruyorsun? Ve Molly yine de,” dedi, “Molly, her şeyden sonra onunla evlenirsem ne dersin?”

“Onunla evlenmek! Sana hiç teklif etti mi?” Ama Cynthia, bu soruya cevap vermek yerine kendi düşüncelerini söylemeye devam etti.

“İşler daha başka türlü gelişti. Daha güçlü iradelerin, daha zayıf olanlara boyun eğdirdiğini hiç duydun mu? Madame Lefebre’nin kızlarından biri mürebbiye olarak Moskova yakınlarında yaşayan bir Rus ailesine gitti. Bazen gündelik olarak o adamı görmekten kurtulmak için, bana Rusya’da bir iş bulması konusunda ona yazmayı düşünüyorum!”

“Ama bazen ona oldukça yakın görünüyorsun ve onunla konuşuyorsun.”

Cynthia sabırsızca, “Bunu nasıl engelleyebilirim?” dedi. Sonra kendini toparlayarak şunu ekledi: “Onu Ashcombe’dan iyi tanıyoruz ve sana söyleyeyim kolaylıkla fırlatıp atılabilecek bir adam değil. Ona karşı kibar olmalıyım; bu hoşlandığım için değil ve o bundan dolayı olmadığını biliyor; çünkü bunu ona söyledim. Ama onun hakkında konuşmayalım. Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum; eminim, sadece onun var olması gerçeği ve bize yarım mil uzaklıkta olması yeterince kötü. Oh! Roger’ın evde olmasını, zengin olmasını, hemen benimle evlenebilmesini ve beni bu adamdan uzaklaştırmasını isterdim! Eğer bunu düşünürsem gerçekten zavallı kırmızı saçlı Bay Coxe’u kabul edeceğime inanıyorum.”

Molly, “Bunu hiç anlamıyorum,” dedi. “Bay Preston’ dan hoşlanmıyorum ama onun yaşadığı bölgeden uzaklaşmak için senin dediğin gibi şiddetli adımlar atmayı da hiçbir zaman düşünmem.”

Cynthia her zamanki davranışına dönerek ve Molly’ nin yanına gidip onu öperek, “Hayır, çünkü sen mantıklı küçük bir kızsın,” dedi. “En azından benim iyi bir nefret edici olduğumu kabul etmelisin.”

“Evet. Ama yine de anlamıyorum.”

“Oh, boş ver! Ashcombe’daki işlerimizle ilgili eski sorunlarımız var. En önemlisi para meseleleri. Berbat yoksullukbaşka şeylerden konuşalım! Ya da daha iyisi ben gideyim ve Roger’a yazdığım mektubu bitireyim, yoksa Afrika postasına geç kalacağım!”

“O gitmedi mi? Oh, sana hatırlatmalıydım! Çok geç olacak. Postahanedeki mektupların, Londra’da akşamüstü yerine sabahın onunda olması gerektiğini söyleyen duyuruyu görmedin mi? Oh, çok üzgünüm.”

Biraz acıklı şekilde, “Ben de öyle, ama artık bir şey yapılamaz. Onu aldığı zaman bunun daha büyük bir davranış olacağı ümit edilebilir. Kalbimde daha büyük bir yük var; çünkü baban benden hoşlanmıyormuş gibi görünüyor. Onu seviyorum ve şimdi o beni bir korkak yapıyor. Görüyorsun Molly,” diye devam etti, “Daha önce hiç böyle yüksek davranış standartları olan insanlarla yaşamadım; ve nasıl davranacağımı bilmiyorum.”

Molly müşfik şekilde, “Öğrenmelisin,” dedi. “Roger’ın doğru ve yanlış konusundaki fikirlerinde çok titiz olduğunu göreceksin.”

Cynthia sevimli bir şekilde gücünün farkında olarak, “Ah, ama o bana aşık!” dedi. Molly başını çevirdi ve sessiz kaldı; gerçeği tartışmanın yararı yoktu ve daha çok bunu hissetmemeye zavallı kız, kalbinde nedenini araştırmaktan çekindiği bir ağırlık olduğu için hissetmemeye çalıştı. O kış boyunca, sanki onun güneşi gri bir sisle örtülmüş ve artık onun için parlamıyormuş gibi hissediyordu. Sabah bir şeyin ters gittiği hissiyle uyandı; dünya çığrından çıkmıştı ve eğer o bunu düzeltmek için doğduysa bile bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Ne kadar kör olursa olsun, babasının, seçtiği eşten tatmin olmadığını algılamaktan kendini alamıyordu.

Molly uzun süre onun memnuniyetine şaşırmıştı; bazen onun tatmin olmasından memnun olacak kadar cömertti; ama yine de oldukça sık olarak doğa kendi yolunda ilerliyordu ve o, neredeyse babasının körlüğü olarak kabul ettiği şey karşısında rahatsızlık duyuyordu. Ama şimdi bir şey babasını değiştirmişti: Cynthia'nın nişanlanması sırasında bir şey olmuştu. Eşinin hataları karşısında sinirli bir şekilde duyarlı olmuştu ve bütün davranışları, sadece ona karşı değil ama bazen Cynthia'ya karşı da ve hatta ama çok nadir olarak Molly'ye karşı da yavan ve iğneleyici olmuştu. Hırsa ya da coşkun duygulara kapılacak bir erkek değildi. Kendi gözünde küçük düşerken bunlar onu yatıştırıyordu; ama o konuşmaları ve davranışlarında sert ve ara sıra keskin hâle geliyordu. Molly şimdi, babasının evliliğinin ilk yılını içinde geçirdiği körlüğün kaybolmasını istemeyi öğreniyordu; yine de evdeki barışın kurallarını bozan bir çirkinlik vardı. Bazı insanlar Bay Gibson'un "kaçınılmaz olanı kabul ettiğini" söyleyeceklerdir; o kendi kendine daha basit sözcüklerle, "dökülen süte ağlamanın yararı olmaz" diyordu; o, ilke olarak bir tartışmayı alaycı bir şekilde kısa keserek ya da odadan çıkarak eşiyle tüm gerçek tartışmalardan kaçınıyordu. Üstelik Bayan Gibson'un dayanılır bir huyu vardı ve onun kedi gibi olan doğası, yumuşak yollardan ve hoş bir sakinlikten okşanıyor ve zevk alıyordu. İğnelemeleri anlamakta büyük bir yeteneği yoktu; onu rahatsız ettiği doğruydu ama anlamın derinliğini çözmekte hızlı olmadığı ve bunu düşünmeyi hoş bulmadığı için bunu mümkün olduğu kadar çabuk unutuyordu. Yine de çoğunlukla kocasının kendisinden hoşnutsuz olduğunu görüyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. Bu konuda Cynthia'ya benziyordu: O, sevilmekten hoşlanıyordu ve sonsuza kadar kaybetmiş olduğunu algılayamadığı saygıyı tekrar kazanmak istiyordu. Molly bazen gizlice üvey annesinin tarafını tutuyordu; sanki kendini babasının bu sert konuşmalarına hiçbir zaman bu kadar sabırla katlanamayacakmış gibi hissediyordu. Bunlar onu kalbinden yaralıyor, aynı zamanda bir açıklama bekliyor, yarayı sonuna kadar deşiyor ya da ümitsizlik ve acıyla oturuyordu. Bayan Gibson, bunun yerine, kocası odadan çıktıktan sonra böyle durumlarda incinmekten çok şaşırarak şöyle diyordu:

"Sanırım sevgili baban bugün biraz yorgun; eve geldiği zaman sevdiği bir akşam yemeği olmasına dikkat etmeliyiz. Çoğunlukla her şeyin bir erkeği kendi evinde rahat ettirmeye bağlı olduğunu düşünürüm."

Ve böylece eski konumunu geri kazanma yollarını aramaya devam ediyorduMolly çoğunlukla kendine rağmen ona acımak zorunda kalana kadar ve üvey annesinin babasının artan sert yapısının nedeni olduğunu görmesine rağmen, üvey annesi gerçekten kendi düşüncelerine göre uğraşıyordu. Çünkü babası aslında eşinin hatalarıyla ilgili olarak, en iyi şekilde herhangi özel bir sesin düzenli olarak tekrar edilmesiyle oluşan tümüyle rahatsız edici bir durum diye tanımlanabilecek abartılmış bir etki altına girmişti; bunu dinlemek zorunda kalanlar eğer bunu bir kere fark ederlerse, her zaman bunun tekrarlanmasını beklerler ve sinirleri bozulur.

Bu yüzden zavallı Molly, kendi kalbinde oluşabilecek özel üzüntülerden bağımsız olarak, neşeli bir kış geçirmemişti. O da iyi görünmüyordu: Sağlığı çok kötü olmasa da yavaş yavaş bozuluyordu. Kalbi daha güçsüz ve yavaş atıyordu; ümidin –hatta kabul edilmeyen ümidin canlandırıcı uyarısı onun hayatından çıkmıştı. Babası ve eşi arasındaki bu suskun uyuşmazlık için dünyada hiçbir çare yokmuş ya da olamazmış gibi görünüyordu. Günler, aylar, yıllar geçtikçe Molly, ikisi içinde güçlü ve kesinlikle Bayan Gibson'un kendisi için hissettiğinden daha fazla bir duygu hissederek, babasına sempati duyuyor ve üvey annesine acıyordu. Molly bir zamanlar nasıl babasının gözünün açılmasını istediğini ve eğer onlar açılırsa babasının, Bayan Gibson'un karakterini değiştirebileceğini düşündüğünü hayalinde canlandıramıyordu. Bu tümüyle ümitsizdi ve bir çare için tek çaba, bunu mümkün olduğu kadar az düşünmekti. Sonra Cynthia'nın, Roger hakkındaki duygu ve davranışları, Molly'ye büyük bir rahatsızlık veriyordu. Cynthia'nın onu yeterince umursadığına inanmıyordu; ne olursa olsun, eğer o kadar mutlu olsaydı hayır, bu değildi eğer onun yerinde olsaydı bu aşk onun sunduğu çeşit bir aşk olmazdı. İki elini uzatarak, duyarlılıkla dolup taşarak ve ona verilmiş olan her değerli güven kelimesi için minnettar olarak ona gitmesi gerekiyormuş gibi hissediyordu. Yine de Cynthia, onun mektuplarını bir çeşit umursamazlıkla alıyor ve onları garip bir ilgisizlikle okuyordu. Bu arada Molly, doğrusunu söylemek gerekirse, kırıntı ve böyle bir hayırseverlik fırsatını bekleyen bir köpeğin istekli gözleriyle bakarak, onun ayağının dibinde oturuyordu.

Böyle durumlarda sabırlı olmaya çalışırdı ama en sonunda sorması gerekirdi: "O, neredeymiş Cynthia? Ne diyor?" Bu arada Cynthia, onun

içerdiği övgüleri hatırlayarak zaman zaman biraz gülümseyerek mektubu onun yanındaki masaya koyardı.

“Nerede mi? Oh, tam olarak bakmadım HabeşistanHuan’da[94] bir yerde. Kelimeyi okuyamadım ve çok önemli değil çünkü bana bir fikir vermedi.”

Hevesli Molly, “O, iyi mi?” dedi.

“Evet. Hafif ateşi olduğunu söylüyor; ama şimdi geçmiş ve iklime alıştığını ümit ediyor.”

“Of ateş!ona kim baktı? Bakım isterve evden bu kadar uzakta. Oh, Cynthia!”

“Oh, herhangi birinin baktığını sanmıyorum, zavallı adam! İnsan Habeşistan’da bakım, hastahane ve doktor beklemez; ama yanında pek çok kinin vardı ve bunun en iyi ilaç olduğunu sanıyorum. Her neyse şimdi çok iyi olduğunu söylüyor!”

Molly bir ya da iki dakika sessiz oturdu.

“Mektubun tarihi ne Cynthia?”

“Bakmadım. AralıkAralık’ın 10’u.”

Molly, “Neredeyse iki ay önce,” dedi.

Cynthia, bir çok insanın yaptığı gibi ölüm için (bu hayatın ortasında kullanmak için çirkin bir kelime) bir yumuşatma kullanarak, “Evet; ama o uzaktayken kendimi gereksiz yere endişelendirmemeye kararlıyım. Biliyorsun, herhangi bir şey olursaişler kötü giderse,” dedi, “Bu, ben onun hasta olduğunu bile işitmeden olur biter ve benim ona hiçbir yararım olamazolabilir mi, Molly?”

“Hayır. Bunun tamamen doğru olduğunu söyleyebilirim; sadece Toprak Sahibi’nin bunu kolayca kabul edemeyeceğini sanıyorum.”

“Ben Roger’dan haber alınca her zaman ona küçük bir not yazıyorum ama bu ateşten bahsedeceğimi sanmıyorumbahsedeyim mi, Molly?”

Molly, “Bilmiyorum,” dedi. “İnsanlar yapman gerektiğini söyler, ama ben neredeyse bunu işitmemeyi isterim. Lütfen, benim duyabileceğim başka bir şey söylemiş mi?”

Cynthia mektubuna tekrar bakarak, “Oh, aşıkların mektupları çok aptalcadır ve sanırım bu her zamankinden daha aptalca,” dedi. İki yeri işaret ederek, “Sana okuyabileceğin bir yer, şu satırdan şuraya kadar,” dedi. “Onu kendim okumadım çünkü çok sıkıcı göründü hepsi Aristo ve Pliny[95] hakkında ve ziyaretlerimizi yapmak için çıkmadan önce bu başlığı bitirmeliyim.”

Molly mektubu aldı, aklından onun gözden ve kaderiyle ilgili herhangi bir insani bilgiden uzaklaşabileceği, o uzak yalnız topraklarda, bu mektuba dokunduğu, ellerinin ona deydiği düşüncesi geçti; şimdi bile okurken onun güzel esmer parmakları ince kâğıdı nazik dokunuşuyla neredeyse okşuyordu. Biraz uğraşırsa, burada Hollingford’da ulaşabileceği kitaplara referanslar yapıldığını gördü. Belki de ayrıntılar ve referanslar mektubu bazı insanlar için sıkıcı ve kuru yapabilirdi ama onun eskiden öğrettiği şeyler ve kendi amaçları için onun içinde uyandırdığı meraklar sayesinde onun için sıkıcı değildi. Ama özür dileyerek dediği gibi, bu vahşi topraklarda aşkından, araştırmalarından ve yolculuklarından başka ne yazabilirdi? Habeşistan’ın vahşi topraklarında ne bir toplum, ne eğlence, ne hakkında yazacak yeni kitaplar, ne de dedikodular vardı.

Molly’nin sağlığı kuvvetli değildi ve belki de bu onu biraz hayalci yapmıştı; ama şu kesindi ki, her geçen gün düşüncelerinden ve her geçen gece rüyalarından o vahşi topraklarda Roger’ın hasta ve savunmasız bir şekilde yattığı düşüncesi çıkmıyordu. Onun değişmeyen duası, “Tanrım! Yaşayan çocuğu ona ver ve onu hiçbir şekilde katletme,” şeklinde Kral Salomon’un kararındaki[96] gerçek annenin kalbinden gelir gibi doğru bir şekilde geliyordu. “Bir daha onu göremesem bile o yaşasın, o yaşasın. Babasına acıyın! Evine güvenli bir şekilde gelsin ve duyarlı oh Tanrım duyarlı bir şekilde, sevdiği kişiyle mutlu olarak yaşasın.” Sonra gözyaşlarına boğuldu ve en sonunda da hıçkırarak uykuya daldı.

38.Bay Kirkpatrick KA

Cynthia, Molly’ye karşı her zaman aynıydı: nazikti, iyi huyluydu, yardıma hazırdı, onu sevdiğini açıklıyordu ve belki de dünyadaki herhangi bir kişi için hissettiği gibi hissediyordu. Ama Molly, Cynthia’nın, babasının evinde kalışının ilk birkaç haftasında bu şefkat ve yakınlığın yüzeysel derinliğine ulaşmıştı; ve eğer o sevdiği bir insanın karakterini analiz etmeye eğilimli bir yapıya sahip olsaydı Cynthia’nın görünürdeki samimiyetiyle birlikte, onun güveninin ötesinde; amaçlarının başladığı ve gerçek kişiliğinin sırlarla örtülü olduğu, belirli sınırları olduğunu anlayabilirdi. Örneğin, onun Bay Preston’la olan ilişkileri çoğunlukla Molly için kafa karıştırıcıydı. Ashcombe’da eskiden onların arasında daha fazla samimiyet olduğundan ve bunu hatırlamanın, açıkça Bay Preston ona bunu hatırlatmaya istekliyken, bunu unutmayı tercih eden Cynthia için can sıkıcı ve rahatsız edici olduğundan emindi. Ama bu yakınlığın neden sona erdiği, şimdi Cynthia’nın ondan neden bu kadar nefret ettiği ve bu iki gerçekle ilişkili olan bir çok başka açıklanmayan koşul, Cynthia’nın sırlarıydı; ve o Cynthia ile ilk arkadaşlık gayreti sırasında Molly’nin, arkadaşının yaşamındaki önceki çocuklukları öğrenmek için yaptığı masum çabalarında etkili bir şekilde onu şaşırtıyordu. Ara sıra Molly en azından kullanmayı seçtiği nazik araçlarla ötesine geçemediği kör bir duvara rastlıyordu. Belki Cynthia her dil sürçmesini ve her öfke krizini kendi zevki için nasıl geliştireceğini bilen daha zorlayıcı bir merak olsaydı, hepsini anlatabilirdi. Ama Molly’ninki bir şefkat ilgisiydi, küçük bir heyecan için her şeyi bilme konusundaki kaba istek değildi ve Cynthia’nın, hayatının bu dönemini anlatmak istemediğini anlar anlamaz Molly bunu sormayı bıraktı.Ama Cynthia anlatılan kış boyunca hoş bir sessizlik davranışı ve Molly için değişmez bir nezaket sürdürse bile, şimdi o güzel yönlerinin değişmediği tek kişiydi. Onun kendisini sevdiğini gördüğü sürece Bay Gibson’un etkisi onun için iyiydi; onun düşüncelerinde yapabildiği kadar yüksek bir yer edinmeye çalışıyordu ve bunu yaptığı sürece annesine karşı bir çok küçük alayı ve mutlak gerçeğin bir çok saptırılmasını engelliyordu. Şimdi onun hakkında, onu öncekinden daha korkak yapan, bir çok endişe vardı; ve hatta onun taraftarı olan Molly, onun Bay Gibson’un kelimeleri ya da davranışları tarafından çok sert bir şekilde sıkıştırdığı zaman ara sıra kullandığı özel kaçamakların farkına varmaktan kendini alamıyordu. Annesine karşı olan

hazır cevaplılığı öncekinden daha azdı ama ona karşı olan davranışlarında sıra dışı olan bir geri kafalılık olgusu vardı. Huy ve karakterindeki bu değişiklikler, kendi içinde buna bağlı olan davranışlarda bir çok aya yayılmış olan, bir dizi nazik değişiklikti –uzun akşamlar ve kötü havayla dolu bir çok kış ayı, üzerine soğuk su atılmasının eski bir freskteki solan renkleri ortaya çıkarması gibi, karakter uyuşmazlıklarını ortaya çıkarıyordu.

Bu zamanın çoğunda Bay Preston, Ashcombe'daydı; çünkü Lord Cumnor, Bay Preston'un yerine koyabilecek bir vekilharç bulamamıştı; ve bu arada ikinci derecedeki görev boş kalırken, Bay Preston ikisinin de görevlerini üstlenmişti. Bayan Goodenough'ın ciddi bir hastalığı vardı; ve Hollingford'daki küçük topluluk onun alışılagelmiş kişilerinden biri pek tehlikede değilse bir araya gelmeye önem vermezdi. Bu yüzden çok az ziyaret yapılırdı; ve Bayan Browning'in, toplumun çekiciliğinin yokluğunun, işlenmiş akıllara çok makul geldiğini söylemesine rağmen, her hafta Bay Preston için verilen partilerin olduğu geçen sonbaharın harcanmasından sonra Bayan Phoebe, yine de güven içinde kendisinin ve ablasının saat dokuzda yatma alışkanlığına kapıldığını söylüyordu; çünkü her gece saat beşten ona kadar karyolayı her şeyden daha iyi buluyorlardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Hollingford'da o kış huzurlu ama monotondu; ve bütün kibar çevreler, Mart ayında yeni atanan KA, Bay Kirkpatrick'in iki gün için baldızı Bayan Gibson'ı ziyarete geleceği bilgisiyle karıştı. Bayan Goodenough'ın odası dedikodunun tam merkeziydi; dedikodu onun hayatı boyunca günlük ekmeği gibiydi, şimdi ise dedikodu onun için et ve şarap gibiydi.

Yaşlı bayan, koltuğunda dik oturabilmek için koltuğun kollarından destek alarak doğruldu ve "Canım!" dedi. "Kim onun bu kadar büyük akrabaları olduğunu düşünür! Bay Ashton bir keresinde bana, bir kedi yavrusu nasıl bir kedi gibiyse, bir Kraliçe avukatı da bir yargıç gibidir, demişti. Ve onun bir yargıcın kardeşi gibi olduğunu düşünmek! Daha önce birini görmüştüm, eğer ikinci el olarak satın alabileceğim bir yer olsaydı, yine de benim için, onun eski cübbesinden daha iyi bir kış paltosu olamayacağını düşünmüştüm. Onun Ashcombe'de yaşarken ipekli eski elbiselerini birkaç kez ters yüz ettiğini, boyadığını ve temizlediğini biliyorum. Bütün bu zaman boyunca kraliçe, avukatın yakınıydı! Bir de okul işletiyordu ama bu

tam bir okul değildien iyi zamanlarında bile sadece 10 tane bayan vardı; belki de bu yüzden onu hiç duymamıştır.

Bayan Browning, “Ona akşam yemeğinde ne vereceklerini merak ediyorum,” dedi. “Ziyaretçiler için büyük şanssızlık; sevgi ve para olsa da ne av etini, ne kuzu etini, ne de tavuk etini yılın bu zamanında bulabilmek zordur.”

Bayan Goodenough ciddiyetle, “Dana başıyla yetinmek zorunda kalacak, o kadar,” dedi. “Eğer eskisi gibi sağlıklı olsaydım, büyük annemin dana başı tariflerinden birini yazar ve Bayan Gibson’a yollardım bu hastalık boyunca doktor bana çok nazik davrandı Combermere’deki kızımın bana birkaç sonbahar tavuğu yollamasını isterdim, onları doktora verirdim, bunu yapardım; ancak daha önce yolladığının sonuncu olduğunu yazmıştı, zaten o hepsini kesip gönderiyor.”

Bayan Phoebe, “Onun için bir parti verip vermeyeceklerini merak ediyorum,” dedi. “Hayatımda bir kere bir Kraliçe avukatı görmek isterim. Mızraklı adamları[97] görmüştüm ama bu yasal anlamda karşılaşacağım en büyük şey olacak.”

Bayan Browning, “Kuşkusuz, Bay Ashton’a soracaklar,” dedi. “Şarkıda dediği gibi üç siyah lütuf vardır, Yasa, Fizik ve İlahiyat. İkinci bir yemek olduğunda, kibar ailelerde her zaman bölge papazı çağrılır.”

Bayan Goodenough, “Evli olup olmadığını merak ediyorum!” dedi. Evlenmemiş bir kız olarak Bayan Phoebe de aynı şeyi merak ediyordu. Bayan Goodenough’a gelirken yolda Bayan Gibson’a rastladığı için bilgi kaynağı olan ablasına bile bunu ifade etmeyi düşünmüyordu.

“Evet, onun evli ve bir çok çocuğunun olması lazım, çünkü Bayan Gibson, Cynthia Kirkpatrick’in kuzenleriyle birlikte ders almak için Londra’ya bir ziyaret yaptığını söyledi. Ve ona bir servet getirmemesine rağmen eşinin başarılı bir kadın olduğunu ve iyi bir aileden geldiğini söyledi.”

Bayan Goodenough, “Eminim bu çok şerefli bir bağlantıdır; tek merak ettiğim, burada ondan neden bu kadar az bahsedildiğidir,” dedi. “İlk bakışta,

Bayan Gibson'un iyi ilişkilerini saklayacak bir kadın olmadığını düşünüyorum; aslında böyle meselelerde hepimiz elbisenin en iyi tarafını öne getirmeyi severiz. İyi taraflardan bahsederken, zavallı Bay Goodenough'ın yanında eteklerimi ne kadar çok çözdüğümü, sık sık onları lekelediğimi ve yağladığımı hatırlıyorum. İlk evlendiğimizde çok yumuşak kalpli bir adamdı ve "Patty, sağ kolunla sol koluma gir, o zaman kalbime daha yakın olursun," derdi; ve böylece zavallı adamın romantik bir şekilde kalbinin nerede olduğunu düşünemeyecek kadar çok işi olduğunda, biz bunu alışkanlık edindik; böylece dediğim gibi zarar gören yerleri her zaman sağ tarafa getirirdim ve her zaman yaptığımız gibi kol kola yürüdüğümüz zaman, hiç kimse daha akıllıca hareket edemezdi."

Bayan Browning, "Eğer Cynthia'yı, Londra'ya başka bir ziyaret yapması için davet ederse hiç şaşırmam," dedi. "Eğer fakirken bunu yaptıysa şimdi Kraliçe'nin avukatıyken bunu yirmi kere daha fazla yapabilir."

"Ay, bunu "üç kuralına" göre düşün. Onun şansı iyi. Sadece reddetmemesini ümit ederim; onun yaşında Londra'yı görmeye gitmek. Ben gittiğimde elli yaşındaydım!"

Bayan Phoebe, "Ama o Fransa'da bulunmuş; oldukça fazla yolculuk yapan bir genç bayan," dedi.

Bayan Goodenough görüşünü söylemeden önce bir dakika boyunca başını salladı.

"Bu bir risk," dedi, "Büyük bir risk. Bunu doktora söylemekten hoşlanmıyorum ama eğer ben onun yerinde olsaydım kızımın, Robespierre ve Bonaparte'nin[98] doğduğu ülkede yetişmiş olan bir kızla samimi olmasından hoşlanmazdım."

Hem bilgi, hem düşünce özgürlüğü olarak Bayan Goodenough'dan çok daha ileri olan Bayan Browning, "Ama Bonaparte bir Korsika'lıydı," dedi. "Ve yabancı ülkelerle olan ilişkiler aklın gelişmesi için büyük bir fırsat yaratır. Her zaman Cynthia'nın zarif davranışlarına, konuşmaktan utanmamasına, yine de kendini çok öne çıkarmamasına hayran olmuşumdur; bir topluluğa oldukça yardımcı olur; eğer bir havaya ve zarafete sahipse neden bunlar onun yaşında doğal olmasın! Şimdi, sevgili

Molly’ye gelince onda bir çeşit sakarlık varen son bizim evimizdeki partiye geldiğinde, en iyi porselen fincanlarımızdan birini kırdı ve kahveyi en iyi halımıza döktü. Sonra aklı o kadar karıştı ki hiçbir şey yapmadı ve akşamın kalanında bir köşede ağzını açmadan oturdu.”

Bayan Phoebe her zaman Molly’e sadıktı; yine de nazik bir sitemle, “Yaptığı şeyden dolayı çok üzülmüştü, abla,” dedi.

“Peki, ben üzülmediğini söyledim mi? Ama onun akşamın kalanında aptalca davranmasına gerek var mıydı?”

“Ama sen oldukça keskinoldukça hoşnutsuzsun.”

“Genç insanların dikkatsiz olduğunu görünce görevimin keskin ve aksi olmak olduğunu düşünüyorum. Görevimi açıkça görünce de bunu yapıyorum; bundan kaçınacak biri değilim ve bana teşekkür etmeleri lazım. Bayan Goodenough’ın bildiği gibi, herkes onları azarlama sıkıntısını üzerine almaz. Onun ve annesinin hatırı için, Molly Gibson’u çok, çok severim; onun yarım düzine Cynthia ettiğini düşünmediğimden emin değilim; ama o benim en iyi porselen fincanımı kırmamalıydı ve akşamın geri kalanında hiçbir şey yapmadan oturmamalıydı.”

Bu arada Bayan Goodenough yorulduğunu açıkça gösterdi; Molly’nin hafif suçları ve Bayan Browning’in kırılan çay fincanı, Bayan Gibson’un akraba olarak başarılı bir Londralı avukata sahip olmasıyla kazandığı yeni şans gibi ilginç bir konuşma konusu değildi.

Bay Kirkpatrick, başka bir çok erkek gibi mesleğinde ilerlemeye uğraşıyordu ve ayağına dolaşan büyük bir aileye sahipti. Eğer ona zaman kaybettirmezse ve eğer onları hatırlarsa (belki de temel koşul buydu) bağlantılarına iyi bir dönüş yapmaya hazırdı. Dokuz ya da on yıl önce Cynthia’nın Doughty Sokağı’ na yaptığı ziyaret, bunun mantıklı olduğunu bir kere iyi huylu eşine söyledikten sonra, onun üzerinde fazla bir etki bırakmamıştı. Hepsi birden tatlı yerlerken, kendi çocukları arasında güzel, küçük bir kız görünce, daha çok şaşırıyordu ve kendine onun kim olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordu. Ama hemen masadan kalkmak ve kendini akşamın kalanında kâğıtlara gömmek için çalışma odası olan, küçük bir arka odaya çekilmek onun âdeti olduğu için, çocuk onun üzerinde fazla etki

yapmamıştı; ve belki de onun varlığını hatırladığı ikinci sefer Bayan Kirkpatrick'in ona Boulogne'deki okuluna giderken bir gece için Cynthia'yı almasını rica etmek için yazdığı zamandı. Aynı rica, onun dönüşünde de tekrarlanmıştı; ama öyle olmuştu ki o, Cynthia'yı iki defasında da görmemişti; ve sadece bu olaylardan birinde eşinin yaptığı, bu kadar genç bir kızı, böylesine uzun bir yolculuğa Bayan Kirkpatrick'in yaptığı gibi daha fazla güvenlik almadan göndermenin tehlikeli olduğu konusundaki yorum nedeniyle belirsiz bir şekilde hatırlıyordu. Eşinin bu anlamda, sanki Cynthia kendi kızıymış gibi tüm eksiklikleri dolduracağını biliyordu; ve onu, bir daha Bayan Kirkpatrick'in Hollingford' daki tanınmış doktor, Bay Gibson'la olan evlilik törenine katılması için bir davet alana kadar düşünmedibu ilgi onun hoşuna gitmek yerine onu kızdırdı. Eşine, "Bu kadın büyük Houghton Houghton'a karşı davası başlarken ve kaybedecek zamanım yokken her şeyi bırakıp gelin ve damadı aramak için taşraya geleceğimi mi düşünüyor?" diye sordu.

Bayan Kirkpatrick, "Belki de bunu hiç duymamıştır," dedi.

"Saçmalık! Dava günlerdir gazetelerde."

"Ama o, senin buna katıldığını bilmeyebilir."

Düşünceli bir şekilde, "Bilmeyebilir," dediböyle bir bilgisizlik mümkün değildi.

Ama şimdi, Houghton Houghton'a karşı davası geçmişte kalmıştı; büyük mücadele bitmişti, göreceli olarak üstün olan KA'lığı kazanmıştı ve Bay Kirkpatrick'in aile duyguları ve anıları için boş vakti olmuştu. Bir gün Paskalya tatilinde kendini Hollingford'un yakınında bulmuştu; fazladan bir Pazar'ı vardı ve Cuma'dan Pazartesi'ye kadar Gibson'lara bir ziyaretçi olarak gelmeyi önermek için Bay Gibson'la tanışmak istediğini özellikle vurgulayarak (esasında istediği bundan daha azdı) yazdı. Bay Gibson, çoğunlukla mesleki işleriyle uğraşmasına rağmen her zaman misafirperverdi; ve üstelik devamlı soluduğu, bir şekilde kapalı akli atmosferden çıkıp temiz hava almaktan her zaman hoşlanıyordu; günlük düşünce ve hareket sınırlarının ötesinde büyük dünyada neler olup bittiğini bir an için görmek istiyordu. Bu yüzden bilinmeyen akrabasına içten bir hoş geldin demeye hazırdı. Bayan Gibson aile şefkati olduğunu hayal ettiği

duygusal hazdan dolayı heyecanlıydı; ama eğer Bay Kirkpatrick, Doughty Sokağı'nda yaşayan, yedi çocuklu, mücadele eden bir avukat olduğu eski durumunda kalsaydı bu kadar coşkulu olmayabilirdi.

İki beyefendi karşılaştığı zaman karakterleri birbirine benzediği için birbirlerine çekici geldiler. Düşüncelerinde, bu düşüncelerin temeli olan tecrübelerini birbirleri için değerli yapmaya yetecek kadar az farklılık vardı. Onların görüşmelerinde ikisi arasındaki bağın çok az önemi olmasına rağmen, Bay Kirkpatrick, Bayan Gibson'a nazik bir ilgi gösterdi; ama gerçekte o, onu rahat yaşatabilecek ve kızına cömert bir şekilde davranan, böyle duygulu ve makul bir erkekle evlenmiş olduğu için çok memnundu. Molly hassas görünüşüyle onu etkiledi; eğer daha sağlıklı ve canlı olsaydı çok güzel görünebilirdi: Aslında ona eleştirel olarak bakarsak onun yüzünde güzel noktalar vardıuzun yumuşak güzel gözler, siyah kıvırcık kirpikler, ara sıra görünen gamzeler, mükemmel dişler; ama parlak renkli, ışıldayan, hızlı, zarif ve nükteli olan Cynthia ile karşılaştırıldığında zıt olacak şekilde, üzerinde bir hâlsizlik, yavaş davranışında bir bunalım vardı. Bay Kirkpatrick'in daha sonra eşine ifade ettiği gibi, o kızı çok sevmişti; ve Cynthia üç dört yaşındaki herhangi bir küçük kız gibi yabancıları büyülemeye hazır olarak fırsattan yararlandı, dikkat ettiği her şeyi ve bunalımlarını unuttu. Bay Gibson'un iyi düşüncelerinden bir şey kaybetme konusudaki pişmanlığını artık hatırlamıyor, istekle dinliyor ve Bay Kirkpatrick tamamen büyülenene kadar, saf ve garip nüktelerin karışımıyla yumuşak cevaplar veriyordu. Bir görevi yerine getirmiş ve bunu güzel bulmuş olmaktan neredeyse şaşırarak Hollingford'dan ayrıldı. Bayan Gibson ve Molly için genel dostça bir duygusu vardı; ama onları bir daha görmese bunu umursamazdı. Ama Bay Gibson için sıcak bir saygı ve kuvvetli bir kişisel hoşlanma duyuyordu; eğer bu hızlı dünyada zaman olsaydı bunu bir arkadaşlığa dönüştürmekten zevk alırdı. Ve Cynthia'yı daha fazla görmeye tamamen kararlıydı; eşi onu tanımalıydı; onu birlikte kalmak için Londra'ya çağırmalıydılar ve ona dünyayı göstermeliydiler. Ama eve dönünce Bay Kirkpatrick onu bekleyen o kadar fazla iş buldu ki, embriyo hâlindeki arkadaşlıkları ve nazik planlarını aklında güvenli bir yere kilitlemek zorunda kaldı ve kendini vücut ve ruh olarak mesleğinin acil işlerine verdi. Ama Mayıs'ta eşini Akademi Sergisi'ne götürecek zaman buldu ve oradaki bazı portreler Cynthia'ya benzediği için onu etkileyince eşine, o ve Hollingford ziyareti hakkında daha önce vakit bulduğundan daha

çok şey anlattı; ve sonuç olarak ertesi gün Bayan Gibson’a, Cynthia’yı Londra’daki kuzenlerini ziyaret etmesi için davet eden ve o çocukken onlarla kaldığında oluşan bir çok küçük koşulu, böylece arkadaşlığı o günden bugüne taşımayı hatırlatan bir mektup gönderildi.

Mektup gelince, kahvaltı masasında oturan dört kişi arasında değişik şekillerde karşılandı. Bayan Gibson onu önce kendisi okudu. Sonra içeriğinin ne olduğunu anlatmadan, böylece dinleyicileri yorumlarının neye ait olduğunu bilmeden şunu söyledi:

“Sanırım benim onlara ondan daha yakın bir kuşaktan olduğumu hatırlamış olabilirler ama bugünlerde hiç kimse aile sevgisini düşünmüyor; ben onu çok sevdim ve her şeyin sevimli, hoş ve onun alıştığı gibi olması için yeni bir yemek kitabı aldım.” Bütün bunları hüzünlü, incinmiş bir ses tonuyla söyledi; ama hiç kimse neyi kastettiğini bilmediği için ona teselli önermek zordu. İlk konuşan kocası oldu.

“Eğer sana sempati duymamızı istiyorsan, bize üzüntünün nedenini söyle.”

Mektubu tekrar okuyarak, “Onun çok nazik bir ilgi göstererek demek istediğinin bu olduğunu söyleyebilirim; sadece Cynthia’dan önce bana sorulması gerektiğini düşünüyorum,” dedi.

“‘O’ kim? Ve “nazik ilgi” ne demek?”

“Kesinlikle Bay Kirkpatrick. Bu mektup ondan; Cynthia’nın gidip onları ziyaret etmesini istiyor ve senin ya da benim hakkımda hiçbir şey söylemiyor, canım. Ve bunun hoşa gitmesi için elimizden gelenin en iyisini yaptığımıza eminim; sanırım onun ilk önce bize sorması gerekiyordu.”

“Herhâlde gidemeyeceğime göre benim için pek fark etmez.”

“Ama ben gidebilirdim; ve ne olursa olsun bize iyi dileklerini iletmeliydi; biliyorsunuz, bu sadece saygının işaretidir. Giyinme odamı ona vermeme rağmen bu büyük bir nankörlük!”

“Ve eğer hepimiz onun için yaptığımız fedakârlıkları özetlersek, o buradayken her gün akşam yemeği için giyindim. Ama bütün bunlara rağmen onun evine davet edilmeyi beklemiyordum. Sadece eğer tekrar benim evime gelirse mutlu olacaktım.”

Bayan Gibson düşünceli bir şekilde, “Cynthia’yı göndermemeye kararlıyım,” dedi.

Cynthia kızararak, “Gidemem, anne,” dedi. “Elbiselerim çok eski ve eski başlığım ancak yaza kadar idare eder.”

“Evet, ama yeni bir tane alabilirsin; ve eminim bu senin yeni bir ipekli elbise alman için iyi bir fırsat. Çok para biriktirmiş olmalısın; çünkü senin ne zaman yeni bir elbise aldığını bilmiyorum.”

Cynthia bir şey söylemeye başlıyordu ama sustu. Ekmeğine yağ sürmeye devam etti ama onu yemeden elinde tutuyordu; bir ya da iki dakika sonra kimseye bakmadan yine konuştu:

“Gidemem. Bunu çok isterdim; ama gerçekten gidemem. Lütfen anne, hemen yaz ve bunu reddet.”

“Bu saçmalık çocuğum! Bay Kirkpatrick’in durumundaki bir adam bir iyilik yapmayı önerirse yeterli sebep olmadan bunu reddetmek doğru olmaz. Üstelik de o çok nazik!”

Cynthia, “Benim yerime senin gitmeni öner,” dedi.

Bay Gibson kararlı bir şekilde, “Hayır, hayır! Bu olmaz,” dedi. “Davetleri bu şekilde değiştiremezsiniz. Ama gerçekten eğer başka bir neden yoksa elbiselerinin eski olduğu konusundaki bahanen çok önemsiz, Cynthia.”

Cynthia konuşurken ona bakarak, “Bu benim için gerçek, doğru bir neden,” dedi. “Kendim için karar vermeme izin vermelisiniz. Oraya eski elbiseler içinde gidemem çünkü Doughty Sokağı’nda bile teyzemin elbiselere çok dikkat ettiğini hatırlıyorum; şimdi Margaret ile Helen büyüdüler ve çok yolculuk yapıyorlarlütfen bu konuda daha fazla şey söylemeyin çünkü bunun olmayacağını biliyorum.”

Bayan Gibson, “Tüm paranı ne yaptığını merak ediyorum,” dedi. “Bay Gibson ve benim sayemde yılda yirmi paund alıyorsun ve on paunddan daha fazla harcamadığından eminim.”

Cynthia alçak sesle ve açıkça bu soruyla zor durumda kalarak, “Fransa’dan döndüğümde fazla şeyim yoktu,” dedi. “Lütfen buna hemen karar verelim; gidemem ve buna bir son verelim.” Ayağa kalktı ve hemen odadan çıktı.

Bayan Gibson, “Bunu hiç anlamıyorum,” dedi. “Sen anlıyor musun, Molly?”

“Hayır. Elbisesine para harcamayı sevmediğini ve çok dikkatli olduğunu biliyorum.” Molly bu kadar söyledi ve yanlış yapmış olmaktan korktu.

“Ama o zaman parasının bir yerde olması lazım. Her zaman eğer müsrifçe alışkanlıklarınız yoksa ve gelirinizi fazla harcamazsanız, senenin sonunda elinizde belli bir miktar para kalmış olması gerektiğini düşünürüm. Çoğunlukla bunu söylemez miyim, Bay Gibson?”

“Herhâlde.”

“O zaman aynı mantık yürütmeyi Cynthia’nın durumuna uygulayalım; ve o zaman bu paranın ne olduğunu soruyorum?”

Molly ona başvurulduğunu görerek, “Anlatamam,” dedi. “Onu isteyen başka birisine vermiş olabilir.”

Bay Gibson gazetesini bıraktı.

“Londra gezisi için ne parasının, ne de elbisesinin olmadığı ve bu konuda daha fazla soru sorulmasını istemediği çok açık. Gerçekte o sırları seviyor ve ben bunu sevmiyorum. Yine de onun babasının ailesiyle tanışıklığı, arkadaşlığı ya da buna her nedeniyorsa onu sürdürmesinin çok istenebilir bir şey olduğunu düşünüyorum; ve ben ona memnuniyetle on paund veririm; eğer bu yeterli olmazsa ya sen ona yardım edersin ya da elbiselerine gereksiz parçalar koymaz.”

Eşi, “Sizin kadar nazik, tatlı, cömert bir adamın olmadığına eminim,” dedi. “Sizin üvey baba olduğunuzu düşünemiyorum! Ve benim zavallı babasız kızıma karşı çok iyisiniz! Ama Molly, canım, sanırım sen de üvey anne açısından şanslı olduğunu kabul edersin. Öyle değil mi, canım? Ve Cynthia Londra’ dayken başbaşa ne kadar güzel günler geçireceğiz! O benim kendi çocuğum olmasına rağmen, seninle ondan daha iyi geçinmeyeceğime emin değilim; çünkü babanın doğru olarak söylediği gibi o sırları seviyor; benim nefret ettiğim tek şey en ufak sırlar ya da saklanan şeylerdir. On paund! Bu ona yeter, iki tane elbise ve yeni bir başlık alır ve başka ne gerektiğini bilmiyorum! Sevgili Bay Gibson, ne kadar cömertsiniz!”

Gazetesinin arkasından biraz homurdanıyormuş gibi cevap verdi.

Molly kalkarak, “Gidip ona anlatabilir miyim?” dedi.

“Evet, anlat, canım. Bunu reddetmenin nankörlük olacağını anlat; ve ona babanın gitmesini istediğini de söyle. Ayrıca ona, zamanla ailenin geri kalanına uzanacak olan bir açılımdan yararlanmamasının tamamen yanlış olacağını da anlat. Eğer bana sorsalardı aslında kesinlikle bunu yapmalıydılar Cynthia’yı da istemeden kabul etmeyeceğime eminim; çünkü hiçbir zaman kendimi düşünmem ve ben gerçekten dünyadaki en affedici insanım; önemsiz şeyleri affederim; ama bana sorarlarsa, ki bunu yapacaklarından eminim, şurada veya burada bir imada bulunmadan tatmin olmayacağım, onları seni de davet etmeleri için ikna edeceğim. Londra’da bir ya da iki ay senin için çok iyi olacak, Molly.”

Molly bu konuşma bitmeden odadan çıkmıştı ve Bay Gibson gazetesiyle meşguldü; ama Bayan Gibson kendinden hoşnut kalarak konuşmayı kendi kendine bitirdi; çünkü her şeye rağmen aileden birinin ziyarete gitmesi, bu doğru insan olmasa da onu tamamen reddetmekten ve onun hakkında konuşma fırsatını yitirmekten daha iyiydi. Bay Gibson’un Cynthia’ya karşı nazik olduğu gibi, o da Molly’ye karşı nazik olacaktı ve onu güzel bir şekilde giydirecek ve eve genç erkekleri davet edecekti; aslında Molly ve babasının yapılmasını istemediği her şeyi yapacaktı ve onların özgür, açık ve onun sürekli korkulan kıskançlığı olmadan sahip olmak istedikleri tek şey olan, engellenemeyen ilişkilerinin önüne eski hatalı engelleri çıkaracaktı.

39.Gizlenen Düşünceler Ortaya Çıkıyor

Molly, Cynthia’yı oturma odasında, pencerenin yanında ayakta durmuş, bahçeye bakarken buldu. Molly yanına gelince konuşmaya başladı.

Kollarını ona doğru uzatarak, “Oh, Molly,” dedi, “Yanımda olmana her zaman çok seviniyorum.”

Cynthia’ya olan bağlılığından bilinçsiz bir şekilde tereddüt etse de, Molly’yi bundan vazgeçiren işte bu çeşitten sevgi patlamalarıydı. Aşağıdayken Cynthia’nın daha az saklanması ve bu kadar sırrının olmamasını istiyordu; ama şimdi onun, olduğundan başka bir şey olmasını istemek neredeyse vatana ihanet gibi görünüyordu. Cynthia’dan başka hiç kimse Goldsmith’ in şunu yazarken bahsettiği güce sahip değildi:

Arkadaşlarını bir avcının köpeklerini yaptığı gibi dağıtıyordu,

Çünkü istediği zaman onları ıslık çalarak geri çağırabileceğini biliyordu. [99]

Molly, “Biliyor musun, sanırım sana anlatacağım şeyden dolayı memnun olacaksın,” dedi. “Gerçekten Londra’ya gitmekten hoşlanacaksın, öyle değil mi?”

Cynthia, “Evet, ama hoşlanmanın yararı yok,” dedi. “Tekrar başlama Molly; çünkü karar verildi; ve nedenini söyleyemem, ama gidemem.”

“Sadece para yüzünden, canım. Hem babam bu konuda çok nazik. Senin gitmeni istiyor; akrabalıkları sürdürmen gerektiğini düşünüyor; ve sana on paund verecek.”

Cynthia, “O ne kadar nazik!” dedi. “Ama bunu almamam lazım: Sizi yıllar önce tanımayı isterdim; şimdi olduğumdan daha farklı olurdum.”

“Şimdi bunu boşver. Seni olduğun gibi seviyoruz; senin farklı olmanı istemiyoruz. Eğer bunu almazsan babamı gerçekten incitirsin. Neden tereddüt ediyorsun? Roger’ın bundan hoşlanmayacağını mı düşünüyorsun?”

“Roger! Hayır, onu düşünmüyordum! Neden umursasın? Oraya gideceğim ve o daha bunu duymadan geri dönmüş olacağım.”

Molly, “O zaman gidecek misin?” dedi.

Cynthia bir iki dakika düşündü. Sonunda, “Evet, gideceğim,” dedi. “Bunun akıllıca olmadığını söyleyebilirim; ama bu hoş olacak ve gideceğim. Bay Gibson nerede? Ona teşekkür etmek istiyorum. O, o ne kadar nazik! Molly, sen şanslı bir kızsın!”

Molly, bunun söylenmesine oldukça şaşırarak, “Ben mi?” dedi çünkü bir çok şey yanlış gidiyormuş, neredeyse hiçbir zaman düzelmeyecekmiş gibi hissediyordu.

Cynthia, “İşte orada!” dedi. “Onun holde olduğunu işitiyorum.” Aceleyle aşağı indi ve ellerini Bay Gibson’un koluna koyarak, ona o kadar sıcak bir atılganlıkla, güzel ve okşayıcı bir tavırla teşekkür etti ki, eskiden onun için hissettiği kişisel hoşlanma duygusu geri döndü ve bir süre için ona karşı hissettiği hoşnutsuzluğunun nedenlerini unuttu.

“Tamam, tamam!” dedi, “Yeter canım! Akrabalarınla beraber olman tamamen doğru; bu konuda söylenecek başka bir şey yok.”

Cynthia, Molly’nin yanına dönünce, “Babanın, tanıdığım en büyüleyici adam olduğunu düşünüyorum,” dedi; “Bu yüzden, onun iyi düşüncelerini kaybetmekten her zaman bu kadar korkuyorum ve benden hoşlanmadığını düşündüğüm zaman kaygılanıyorum. Şimdi bu Londra ziyaretini düşünelim. Bu güzel olacak, değil mi? On paundla hazırlanabilirim; ve bir çok bakımdan Hollingford’dan uzaklaşmak rahatlatıcı olacak.”

Molly oldukça hüzünlü bir şekilde, “Öyle mi olacak?” dedi.

“Evet! Sizden ayrılmanın rahatlatıcı olacağını kastetmediğimi biliyorsun; bu oldukça rahatlatıcı olacak. Ama her şeye rağmen bir taşra şehri, bir taşra şehridir ve Londra da Londra’dır. Benim gerçekçiliğim karşısında gülümsemen gerekmez; her zaman M. de la Palisse’yi severim,

M. de la Palisse est mort

En perdant sa vie;

Un quart d'heure avant sa mort

Il était en vie,"[100]

diye şarkı söylüyordu, o kadar neşeliydi ki Molly'nin kafası karıştı, her zaman yaptığı gibi, sadece yarım saat önce daveti kabul etmeyi reddederkenki hüzünlü kararlığındaki ruh hâli değişmişti. Aniden Molly'nin bileğini tuttu ve oturma odasını dolduran üzeri "sanat nesneleriyle"' (Bayan Gibson onlara böyle demekten hoşlanıyordu) kaplı olan çeşitli küçük sehpalara çarpma tehlikesine karşın, odanın içinde onunla vals yapmaya başladı. Her zamanki yeteneğiyle onlardan kaçınıyordu; ama en sonunda kapıda duran ve odadaki curcunayı seyreden, Bayan Gibson' un şaşkınlığına şaşırarak hareketsiz durdular.

"İkinizin de delirmediğini umarım! Tanrı aşkına, bütün bunlar nedir?"

Cynthia ağırbaşlılıkla, "Sadece Londra'ya gideceğim için çok mutlu olduğumdan anne," dedi.

"Nişanlı bir genç kızın neşelenerek kendini kaybetmesinin doğru bir davranış olduğundan emin değilim. Benim zamanımda, sevgililerimiz yokken en büyük zevkimiz onları düşünmekti."

"Bunun sana acı verdiğini düşünüyorum; çünkü seni mutsuz yapması gereken şekilde onların uzakta olduğunu hatırlaman gerekecek. Şimdi doğrusunu söylemem gerekirse, tam bu anda Roger'la ilgili her şeyi unuttum. Bunun çok yanlış olmadığını umarım. Osborne, Roger hakkında kaygılanarak benim payıma düşeni de yapıyormuş gibi görünüyor. Dün ne kadar hasta görünüyordu!"

Molly, "Evet," dedi; "Benim dışımda birinin bunu fark etmiş olduğunu bilmiyordum. Çok şaşırdım."

Bayan Gibson, "Ah," dedi, "O genç adamın uzun süre yaşamayacağından korkuyorumçok korkuyorum," ve uğursuz bir şekilde başını salladı.

Molly aniden oturarak hiç görünmeyen ve varlığından hiç konuşulmayan garip, esrarengiz eşini düşünerek, “Ah, eğer o ölürse ne olur?ve Roger da uzakta!” diye bağırdı.

“Kuşkusuz, çok üzücü olur ve hepimizin böyle hissedeceğimizden eminim; çünkü her zaman Osborne’dan hoşlandım; gerçekte Roger benim etim ve kanım olmadan önce Osborne’dan daha çok hoşlanıyordum; ama yaşayanları unutmamalıyız, sevgili Molly,” (Molly’nin gözleri kendisine sunulan üzücü düşüncelerden dolayı gözyaşlarıyla doluyordu) “Sevgili iyi Roger’ımız eminim ki, Osborne’un yerini her şekilde doldurmak için bütün gücüyle çalışacaktır; ve evliliğinin daha fazla geciktirilmesine gerek olmayacaktır.”

Cynthia hemen, “Bu, Osborne’un hayatıyla aynı şeymiş gibi konuşma, anne,” dedi.

“Neden canım, bu çok doğal bir düşünce. Biliyorsun, zavallı Roger’ın adına, insan çok, çok uzun bir nişanlılık olmasını istemiyor; ben her şeye rağmen Molly’nin sorusuna cevap veriyorum. İnsan düşüncelerini söylemekten kendini alamıyor. Biliyorsun, insanlar ölüryaşlılar kadar gençler de.”

Cynthia, “Eğer Roger’ın aynı düşüncelere sahip olduğundan şüphelenirsem,” dedi, “Bir daha onunla hiç konuşmam.”

Molly, sırası gelince sıcak bir şekilde, “Sanki o bunu yaparmış gibi,” dedi. “Hiçbir zaman yapmayacağını biliyorsun; ve bunu ondan hayır, bir an bile beklememelisin Cynthia!”

Bayan Gibson, dokunaklı bir şekilde, “Kendi adıma bunun neden zararlı olduğunu göremiyorum,” dedi. “Genç bir adam çok hasta göründüğü için bizi düşündürdüve bunun için üzüldüğüme eminim; ama hastalık çoğunlukla ölüme götürür. Eminim bunda benimle uyuşuyorsunuz. Bunu söylemenin zararı nedir? Sonra Molly, eğer o ölürse ne olacağını soruyor; ve ben onun sorusuna cevap vermeye çalışıyorum. Herhangi bir kimseden daha fazla ölümü konuşmak ya da düşünmekten hoşlanmam; ama ölümün sonuçlarının ne olacağını göremezsem aklımın bütün gücüyle kendim

düşünmeliyim. Gerçekten İncil'de ya da Dua Kitabı'nın bir yerinde böyle yapmamızın emredildiğini düşünüyorum."

Cynthia, "Benim ölümümün sonuçlarını düşünüyor musun, anne?" dedi.

Bayan Gibson gerçekten incinerek, "Sen gerçekten karşılaştığım en duygusuz kızsın," dedi. "Sana kendi duygusallığımdan birazını verebilmeyi isterdim; çünkü kendi mutluluğum için gerekenden daha fazlasına sahibim. Tekrar Osborne'un görünüşünden bahsetmeyelim; bire on bahse girerim, bu geçici bir yorgunluktan ya da Roger hakkındaki bir endişeden veya belki de küçük bir hazımsızlık krizinden kaynaklanıyordur. Bunu daha ciddi bir şeye yorduğum için aptallık ettim ve sevgili baban eğer bunu yaptığımı duyarsa hoşlanmayabilir. Tıp insanları başka insanların sağlık hakkında varsayımlarda bulunmasından hoşlanmazlar; bunu kendi uzmanlık alanlarına tecavüz etmek olarak kabul ederler ve eminim çok haklıdırlar. Şimdi elbiseni düşünelim, Cynthia; paranı nasıl harcadığını, bunu bize bu kadar az nasıl gösterdiğini anlayamıyorum."

"Anne, çok ters görünecek ama Molly'ye, sana ve herkese bir kere daha anlatmalıyım ki bunu istemediğim için, bana izin verdiğimden daha fazlasını sormayın, bunu ne yaptığım konusundaki sorulara cevap vermeyeceğim." Bunu herhangi bir saygı isteğiyle söylemedi; ama bunu, o an için annesini yatıştıran büyük bir kararlılıkla söyledi; yine de daha sonra Bayan Gibson ve Molly yalnız kaldıklarında Bayan Gibson, yorulana kadar Cynthia'nın parasıyla ne yapmış olabileceği konusundaki merakını tekrar dile getirdi. Kuşkunun orman ve vadilerindeki her zayıf varsayımı ima etti; ve o günün heyecan verici eğlencesi sona erdi. Ama o anda, kendini ortadaki pratik meseleye kaptırmıştı; ve hem annenin hem kızın doğasında olan şapka ve elbiseler konusundaki yetenek kısa zamanda plan ve zevk konusundaki bir çok pürüzlü noktayı çözdü. Sonra üçü, "yeniler kadar eskilerin de güzel görünmesi"[101] için çalışmaya başladılar.

Geçen sonbahar, Malikâne'ye yaptığı ziyaretten beri Cynthia'nın Toprak Sahibi ile olan ilişkileri çok durağandı. O zaman onları misafirperver bir nezaketle karşılamıştı, daha sonra bu ziyaretten ve Cynthia'dan, kendine bile itiraf edemediği şekilde büyülendiğini düşünmüştü.

“Yeterince güzel bir kız,” diye düşündü, “Güzel davranışları var ve yaşlı insanlardan bir şeyler öğrenmeyi seviyor, ki bu da iyi bir işaret; ama bir şekilde onun annesi olan madamı sevmedim; ama yine de o onun annesi ve kız onun kızı; yine de onunla sadece bir ya da iki kere konuştu, bunu eğer Tanrı onun yaşamasını isteseydi, küçük Fanny’miz bile yapsa hoşuma gitmezdi. Hayır, bu doğru davranış değil belki biraz eski moda ama ben doğru davranıştan hoşlanırım. Ve sonra yine söyleyebileceğim gibi, bana sahip çıktı ve küçük Molly üçümüzün yürümesi için dar olan bahçe yollarında, küçük bir köpek yavrusu gibi, arkamızdan koşmak zorunda kaldı; diğeri anlattıklarımı dinlemekle o kadar meşguldü ki Molly’yle bir kelime konuşmak için bile arkasına dönmedi. Birbirlerinden hoşlanmadıklarını söylemek istemiyorum; bu, Roger’ın sevgilisine iltimas göstermek olur ve bana çok nazik davranan ve dudaklarımdan çıkan her kelimeyi çok güzel bir şekilde dinleyen bir kızın hatasını bulmak benim için nankörlük olur. Evet! İki yılda bir çok şey olabilir! Ve çocuk bana bu konuda bir şey söylemedi. Onun kadar ciddi olacağım ve o eve dönüp bana kendisi anlatana kadar bu mesele hakkında konuşmayacağım.”

Böylece Toprak Sahibi, Cynthia’nın Roger’dan haber aldığı her defasında kendisine yazdığı notlardan her zaman hoşlanmasına ve ondan gelen bu ilginin sertleştirmeye çalıştığı kalbini yumuşatmasına rağmen, en kısa bilgileri ona yazarken kendini kontrol ediyordu. Kelimeleri anlam açısından kuvvetliydi ama ifade açısından resmiydi; Cynthia onları meydana çıkaran nazik hareketten tatmin olarak bunlar hakkında fazla düşünmüyordu. Ama annesi onları eleştiriyor ve üzerinde düşünüyordu. Kendi aklından bunun eski moda bir stil olduğuna karar verince gerçeği bulduğunu ve onun, evinin ve mobilyalarının hepsinin biraz parlaklık ve cila istediğini düşünüyordu; zamanı gelince bunları alacaklarından emindikendisine “bunun zararı olmadığını” tekrarlamasına rağmen, cümlesini tümüyle bitirmekten hiç hoşlanmıyordu.

Toprak Sahibi’ne dönersek. Şimdi işiyle meşgul olduğu için, eski sağlığına ve eski neşesinin bir kısmına kavuşmuştu. Eğer Osborne ona biraz yaklaşsaydı; herhâlde baba ve oğul arasındaki eski bağ yenilenebilirdi; ama Osborne ya gerçekten hastaydı ya da kötü alışkanlıklara kapılmıştı ve düzelmek için hiçbir çaba göstermiyordu. Eğer babası onu dışarı çıkmaya zorlarsa birkaç defa gururunu çiğnemiş ve ona kendisine eşlik etmesini

söylemişti Osborne pencereye gitmiş, hava ya da rüzgâra kusur bulmuş ve bunu bahane ederek içerde kalıp kitap okumuştu. Evin güneşli olan tarafında Toprak Sahibi'nin, tembel ve erkeklere yakışmıyor diye düşündüğü şekilde aylak aylak oturuyordu. Yine de o zamanlar sık sık yaptığı gibi, evden ayrılma fırsatını yakalarsa heyecanlı bir enerjiyle dolardı. Havadaki bulutlar, doğu rüzgârı, havanın nemi onun için önemli olmazdı; Toprak Sahibi bu heyecanın gerçek gizli nedenini bilmediği için kafasından bunun, Osborne'nun Hamley'i ve babasının arkadaşlarının sıkıcılığından kaynaklandığını düşünüyordu.

Toprak Sahibi, "Bu bir hataydı," diye düşündü. "Bunu şimdi görüyorum. Kendim arkadaş edinmekte başarılı değildim: her zaman, Oxford'lu ve Cambridge'li erkeklerin taşralı olduğum için bana burun büktüklerini düşündüm; buna kızdım ve hiç birisiyle arkadaş olmadım. Ama oğlanlar, Rugby ve Cambridge'e gittikleri zaman beni aşağı görseler bile, kendi arkadaşları olmasına izin vermeliydim; bana yaptıkları en kötüsüydü; ve şimdi ölüm ya da bu gibi şeylerden dolayı çok az arkadaşım kaldı ve bu genç bir adama verdiğim kasvetli bir işten başka bir şey değil. Ama bunu yaptığı gibi bana açıkça göstermemeye çalışabilirdi. Olaylar karşısında sertleştim ama bu bazen beni incitiyorgerçekten. Ve o bir zamanlar babasından hoşlanırdı! Eğer toprağın drenajını bitirebilirsem ona para vereceğim ve onun Londra ya da nereye isterse oraya gitmesine izin vereceğim. Belki bu defa daha iyisini yapar ya da hepsini köpeklere yedirir; ama bu belki onun evdeki yaşlı babasını biraz daha nazikçe düşünmesini sağlaronun bunu yapmasından hoşlanırım, hoşlanırım!"

Eğer Toprak Sahibi, şanssız bir anda Roger'ın Cynthia ile nişanlandığı konusundaki sırrı vermemiş; olsaydı bu uzun yalnız ilişkilerinde belki de Osborne babasına evliliğini anlatmaya ikna olurdu. Bu, yağmurlu bir Pazar öğleden sonrasında, baba ve oğul büyük boş oturma odasında birlikte otururlarken oldu: Osborne sabah kiliseye gitmemişti; Toprak Sahibi gitmişti ve şimdi Blair'in vaazlarından[102] birini okumaya çalışıyordu. Yemeği erken yemişlerdi; her zaman Pazarları böyle yaparlardı veya bu, ya vaaz, ya da günün ümitsiz bir şekilde yağışlı olması öğleden sonrayı onun için bitmez tükenmez bir şekilde uzun hâle getirmişti. Pazar günleri davranışlarını düzenlemek için belirli yazılı olmayan kuralları vardı. Soğuk et, vaaz okuma, akşam dualarından sonraya kadar pipo içmemek, toprağın

ve ekinin durumunu mümkün olduğunca az düşünmek, günde iki kere kiliseye gitmekle uyumlu olarak içerde en iyi elbiselerini giymiş olarak saygılı bir şekilde oturmak ve cevapları görevliden daha yüksek sesle söylemek. Bugün o kadar çok yağmur yağmıştı ki öğleden sonra kiliseye gitmemişti; ama öğle uykusunun lüksünden yararlansa bile Malikâne hizmetçilerinin tarlanın yanındaki yoldan, şemsiyelerinin altında eve doğru zorlukla yürümelerini görmeden önce oldukça uzun süre geçmişti! Son yarım saattir pencerenin yanında ayakta duruyordu, elleri cebindeydi ve ağzı geleneksel ıslık çalma günahına girerek büzülüyordu ama aniden yerçekimine kapılıyorduama on keresinden dokuzunda bir esnemeyle sonuçlanıyordu. Kuşkuyla, bir kitaba gömülmüş olarak ateşin yanında oturan Osborne’a baktı. Zavallı Toprak Sahibi, çocuk hikâyesindeki bütün kuşlara ve hayvanlara gelip onunla oynamasını söyleyen ve her durumda küçük eğlencelere[103] vakit ayıramayacak kadar meşgul oldukları yolundaki ciddi cevabı alan küçük oğlan çocuğu gibiydi. Baba, oğlunun kitabı bırakmasını ve onunla konuşmasını istedi; çok yağmurluydu, çok sıkıcıydı ve biraz konuşma vaktin geçmesine yardımcı olacaktı! Ama arkası babasının ayakta durduğu pencereye dönük olduğu için bunun farkında değildi ve okumaya devam ediyordu. Babasının, bunun çok yağmurlu bir öğleden sonra olduğu konusundaki yorumunu onayladı ama konuyu herkes tarafından onaylanan çeşitli gerçeklere uzatmadı. Daha heyecanlı bir şey başlatılmalıydı ve Toprak sahibi böyle hissediyordu. Aklına Roger ve Cynthia arasındaki mesele geldi ve bir dakika bile düşünmeden başladı:

“Osborne! Bu konudaRoger’ın ilişkisi konusunda bir şey biliyor musun?’

Oldukça başarılıydı. Osborne hemen kitabını bıraktı ve babasına döndü.

“Roger! Bir ilişki! Hayır! Hiç işitmedim buna inanamam yani öyle olduğunu umarım.”

Ve sonra durdu; çünkü bunun Cynthia Kirkpatrick olduğu konusundaki varsayımına ihanet etmeye hakkı olmadığını düşündü.

“Evet. İşte böyle. Kim olduğunu tahmin edebildin mi? Özel olarak sevdiğim biri değil aklıma gelmiyordu ama o çok güzel bir kız; ve sanırım ilk bakışta onu suçladım.”

“O…”

“Lafı dolandırmaya gerek yok. Çok ileri gittim, artık sana anlatabilirim. O, Bayan Kirkpatrick, Gibson’un üvey kızı. Ama bu bir nişanlanma değil, dikkat et…”

“Çok memnun oldumümit ederim Roger’ı döndüğünde yine sever.”

“Sevmekonu sevmemesi onun için sadece iyi bir bağ olur; eğer Roger döndüğünde aynı fikirde olursa onun sadece çok mutlu olacağına bahse girerim!”

Osborne biraz incinerek. “Roger’ın bana neden anlatmadığını merak ediyorum,” dedi, şimdi kendisi düşünmeye başladı.

Toprak Sahibi, “Bana da hiç söylemedi,” dedi. “Buraya gelip, şerefli bir insan gibi açıkça anlatan Gibson’du. Siz ikinizin onun kızlarıyla olamayacağını ben ona söylemiştim. Korktuğumun sen olduğunu kabul etmeliyimRoger’la da yeterince kötü ve belki de bütün bunlardan bir şey çıkmayacak; ama eğer bu sen olsaydın, Gibson’la ve bunun sürmesine izin veren hangi oğlum olursa olsun onunla ilişkimi keserdim ve bunu Gibson’a söyledim.”

Osborne öfkeyle, “Sözünüzü kestiğim için özür dilerim ama her şeye rağmen kendi eşimi hiç kimse karışmadan, kendim seçme hakkımı talep ediyorum,” dedi.

“O zaman kendi eşini kimse karışmadan geçindirirsin, işte o kadar; çünkü kendini daha çok memnun etmektense beni biraz memnun etmek için evlenmezsen benden bir peni bile alamazsın. Senden istediğim tek şey bu. Özellikle güzellik ya da akıllılık, piyano çalma ve bu çeşit şeyler istemiyorum; eğer Roger bu kızla evlenirse ailede bunlar yeterince olacak. Onun senden biraz büyük olmasına da aldırmam ama iyi bir aileden gelmeli ve bu eski yere ne kadar para getirirse o kadar iyi olur.”

“Yine söylüyorum, baba, eşimi kendim seçerim ve hiç kimsenin dikte etme hakkını kabul etmem.”

Toprak Sahibi biraz kızarak, “Peki, peki!” dedi. “Eğer ben bu meselede baba olmayacaksam, sen de oğul olmayacaksın. Yüreğimi koyduğum işte bana karşı çık ve bunu şeytanın ödeyeceğini göreceksin, işte bu kadar. Ama öfkelenmeyelim, bugün Pazar ve bu günah; üstelik hikâyemi bitirmedim.”

Çünkü Osborne tekrar kitabını almıştı ve okuyormuş gibi yaparak kendi kendine öfkeleniyordu. Babasının ricası üzerine bile elinden zorlukla bıraktı.

“Anlattığım gibi, ilk görüşmemizde Gibson dördünüzün arasında herhangi bir şey olmadığını ve eğer olursa bana bildireceğini söyledi; bu yüzden geldi ve bana bunu anlattı.”

“Neyibunun ne kadar ileri gittiğini anlamıyorum?”

Osborne’nun ses tonu, Toprak Sahibi’nin pek hoşuna gitmedi; ve oldukça öfkeli bir şekilde cevap vermeye başladı.

“Emin ol, bunu sana anlattığım şeyi ayrıldığı gün, buradan gittikten sonra ve Hollingford’da Umpire’ı beklerken Roger’ın gidip bu kızla sevişmesi. İnsan bazen senin aptal olduğunu düşünüyor Osborne.”

“Sadece bu ayrıntıları yeni öğrendiğini söyleyebilirim; sizi temin ederin bunlardan daha önce hiç bahsetmediniz.”

“Peki; bahsedip etmediğime boş ver. Roger’ın, Bayan Kirkpatrick’le ilişkisi olduğunu ve ona bağlandığını söylediğime eminim; ve sen geri kalanını işlerin gidişatına göre anlamış olabilirsin.”

Osborne nazikçe, “Belki de,” dedi. “Çok iyi bir kız gibi görünen Bayan Kirkpatrick, Roger’in sevgisine cevap verirse ne olacağını sorabilir miyim?”

Toprak Sahibi somurtarak, “Yeterince hızlı bir şekilde bağlanmış olurum,” dedi. “Hamleyli bir Hamley’e hergün rastlanmaz. Şimdi sana ne olacağını anlatayım, Osborne, ortada kalan tek evlenilebilir kişi sen olacaksın ve ben eski aileyi tekrar yükseltmek istiyorum. Bu konuda bana karşı çıkma; eğer bunu yaparsan bu gerçekten kalbimi kırar.”

Osborne, “Baba böyle konuşma,” dedi. “Seni minnettar bırakmak için yapabileceğim şeyi yapacağım, şu hariç…”

“Senin yapman için yüreğimi koyduğum tek şey hariç.”

“Peki, peki, şimdi bunu bırakalım. Şu anda benim evlenme sorunum yok. Eğer topluma takdim edilme fırsatım olsa bile sağlığım yerinde değil; toplum içine girip genç bayanlarla karşılaşma ve bunun gibi şeyler için uygun değilim.”

“Yeterince çabuk bir şekilde takdim edilmen gerek. Lütfen Tanrım, bir ya da iki yıl içinde daha çok para gelsin. Ve sağlığına gelince; bütün gün ateşin başında büzülüp kalırsan ve sanki zehirmiş gibi bir maşrapa içkiden kaçınırsan nasıl iyi olabilirsin?”

Osborne sanki konuşmayı bitirmek ve tekrar onu almak istermiş gibi kitabıyla oynayarak, hâlsiz bir şekilde, “Bence de öyle,” dedi. Toprak Sahibi hareketleri gördü ve bunları anladı.

“Peki,” dedi, “Gidip zavallı, yaşlı Black Bess için Will’le konuşacağım. Pazar günü için sessiz bir hayvanın ağrı ve acılarıyla ilgilenmek yeterli bir iş.”

Babası odadan çıktıktan sonra Osborne tekrar kitabı almadı. Onu yanındaki masaya bıraktı, koltuğunda arkaya yaslandı ve eliyle gözlerini kapattı. Sağlığı, en azından, en çok tehlikede olduğu bir çok konuda ümitsizliğe kapılmasına yol açan bir durumdaydı. Evliliğini babasından çok uzun süre saklaması bunun açıklanmasını ilk başta olduğundan çok, çok daha zor hâle getirmişti. Roger’ın desteği olmadan bunu Toprak Sahibi gibi hırslı birine nasıl açıklayabilirdi? Bu baştan çıkmayı, gizli evliliği, sonuçtaki mutluluğu ve ne yazık ki sonuçtaki acıyı nasıl anlatabilirdi? Çünkü Osborne, kendini içine düşürdüğü istenmeyen koşullar sonucunda acı çekmişti ve çekiyordu. Yapamayacağını hissettiği kuvvetli vuruş hariç, bir çıkış yolu göremiyordu. Böylece yüreği ağırlaşmış olarak yine kitabına döndü. Her şey onun yoluna çıkıyor gibi görünüyordu ve o karakter olarak engelleri aşacak kadar kuvvetli değildi. Babasından işittiklerinden sonra attığı tek açık adım, haberleri aldıktan sonraki ilk gün atla Hollingford’a gidip Cynthia ve Gibsonlar’ı görmek oldu. Uzun süredir oraya gitmemişti:

kötü hava ve yorgunluk birleşerek onu engellemişti. Onları, Cynthia’nın Londra ziyaretiyle ilgili hazırlıklar ve tartışmalar içinde buldu; Osborne’nun, kardeşinin mutluluğu karşısındaki memnuniyetini nazikçe imasına cevap verecek duygusal ruh hâlinde değildi. Aslında Cynthia’nın onun bu haberi yeni aldığını ve duygularının coşkunluğunun daha geçmemiş olduğunu anlaması uzun süre sonra oldu. Fısıltıyla ve ona doğru eğilerek, “Cynthia şimdi sana Cynthia diyebilirim değil mi? bu haberlere çok memnun oldum; onları daha yeni duydum ama çok memnun oldum,’ diyerek konuşmaya başladığında o, başı hafifçe bir yana eğilmiş olarak kurdeleden bir fiyongun nasıl durduğunu düşünüyordu.

“Hangi haberleri kastediyorsun?” Kendi şüpheleri vardı; ama sırrının, gerçekte bir sır olmaktan çıkıp, bir insandan diğerine geçtiğini düşünerek rahatsız oluyordu. Yine de Cyntia istediği zaman rahatsızlığını saklayabiliyordu. Gülümseyerek, “Beni neden şimdi Cynthia diye çağırmaya başlıyorsun?” diye devam etti. “Biliyor musun, korkunç kelime dudaklarının arasından daha önce çıkıverdi.”

Onun nazik tebriklerinin böyle hafife alınması, duygusal bir ruh hâlinde olan Osborne’un hiç hoşuna gitmedi ve bir iki dakika sessiz kaldı. Sonra Cynthia, kurdeleden yaptığı fiyongu bitirerek ona döndü ve annesi ile Molly arasındaki konuşmadan yararlanmak isteyerek, hızlı hızlı alçak sesle konuşmaya devam etti:

“Sanırım tam şimdi bu güzel küçük konuşmayı neden yaptığını tahmin edebilirim. Ama sana söylenmemesi gerektiğini biliyor musun? Ve üstelik işler tamamen bir bir nişan resmiyetinde olmadı. O bunu böyle yapmadı. Şimdi daha fazlasını söyleyemem; ve sen de söylememelisin. Lütfen bilmemen gerektiğini hatırla: Bu benim sırrım ve ben özellikle bunun konuşulmamasını istiyorum; bunun anlatılmasından hoşlanmıyorum. Of, suyun küçük bir delikten sızması gibi oluyor!”

Sonra konuşmayı genelleştirerek diğer ikisinin konuşmasına katıldı. Osborne tebriğinin başarısız olmasından oldukça rahatsız olmuştu. Kendi kendine, aşık bir kızın büyük sevinç dolu itirafları ve sempati duyan bir sırdaşın memnuniyeti diye düşündü. Cynthia’nın karakterini çok az biliyordu. Duygularını göstermesi istendiğinden ne kadar şüphelenirse o kadar az gösterirdi ve onun duyguları genel olarak iradesinin kontrolü

altındaydı. Gelip onu görmek için bir çaba göstermişti. Şimdi sandalyesinde arkasına yaslandı; yorgundu ve biraz neşesizdi.

Bayan Gibson yumuşak, yatıştırıcı davranışlarıyla onun yanına gelerek, “Zavallı, sevgili genç adam,” dedi; “Ne kadar yorgun görünüyorsunuz! Biraz kolonya alıp alnınıza sürmek ister misiniz? Bu bahar havası bana da dokunuyor. Sanırım İtalyanlar buna “primavera”[104] diyor. Ama hassas bünyeler için çok yorucu, derecedeki değişkenliğin yanı sıra bunun etkileri de var. Sürekli nefesimin kesilmesine yol açıyor; ama o zaman çok duyarlı oluyorum. Sevgili Leydi Cumnor, benim bir derece gibi olduğumu söylerdi. Ne kadar hasta olduğunu işittiniz mi?”

Osborne pek fazla umursamadan, “Hayır,” dedi.

“Oh, evet, şimdi daha iyi; ama onun hakkındaki kaygı beni de etkiledi: Kuşkusuz görevlerimden dolayı burada kaldım ama bütün haber kaynaklarından uzaktım ve bir sonraki görevin ne olabileceğini bilmiyordum.”

Osborne biraz daha sempatik hâle gelerek, “O zaman o neredeydi?” dedi.

“Kaplıcadaydı. Çok uzakta! Üç günlük yolda. Durumu düşünebiliyor musunuz? Benim yaptığım gibi yıllarca onunla yaşamak; benim gibi aileye bağlı olmak.”

Molly masum bir şekilde, “Ama Leydi Harriet son mektubunda onun yıllardır olduğu gibi kuvvetli olmasını ümit ettiklerini yazıyordu,” dedi.

“Evet Leydi Harriet kuşkusuz, Leydi Harriet’i tanıyan herkes bilir ki, onun cümlelerine güvenmek için onun huyu çok iyimserdir. Tümüyle ele alındığında yabancılar her zaman Leydi Harriet’e inanır o düşünmeden hareket eder; ama söylediklerinin yarısını söylemek istemez.”

Cynthia kısaca, “Bu durumda öyle yaptığını umalım,” dedi. “Şimdi Londra’dalar ve Leydi Cumnor yolculukta yorulmamış.”

Bayan Gibson başını sallayarak ve “diyorlar” sözünü vurgulayarak, “Öyle diyorlar,” dedi. “Belki ben çok endişeleniyorum ama ben istiyorum ki

kendim görebilmek ve değerlendirebilmek istiyorum. Endişemi yatıştırmamın tek yolu bu. Neredeyse bir ya da iki gün için, sadece onu kendi gözlerimle görmek amacıyla seninle gelmeyi düşüneceğim. Senin yalnız yolculuk etmenden de hoşlanmıyorum. Bunu düşüneceğiz ve eğer buna karar verirsek Bay Kirkpatrick'e yazarsın ve önerirsin. Ona endişemi anlatabiliriz ve sadece iki gece için senin yatağını paylaşırım.'

40.Molly Gibson Özgürce Nefes Alıyor

Bayan Gibson, birkaç günlük bir ziyaret için ilk defa Londra’ya giderken, Cynthia’ya eşlik etme niyetinden bahsetmesi bu şekilde oldu. Aile çevresine yabancı birinin önünde yeni bir planın ilk taslağını oluşturarak numara yapıyordu; böylece eğer onun projelerini onaylamazlarsa diğerlerinin ilk duyguları, fikir onlara tanıdık gelene dek baskı altında kalırdı. Molly için şimdiye kadar rastladığı en büyüleyici öneriymiş gibi göründü. Hiçbir zaman kendine üvey annesinin varlığı karşısında baskı altında olduğunu kabul etme izni vermemişti; ama kalbi üç tüm gün en azından bu kadar olacaktı fikriyle dans edince hemen bunu hatırladı: Babasıyla ilişkilerinde tam olarak özgür olacaktı; eski günler geri gelecekti; törenin ayrıntıları ve hizmetin doğruluğu konusundaki sürekli huzursuzluk olmadan yemek yiyeceklerdi.

“Akşam yemeğinde ekmek peynir olacak ve bunu dizlerimizin üzerinde yiyeceğiz; bütün bu süre boyunca pudingimizi kaşık yerine çatalımızla yiyeceğiz ve kendimizi kesene kadar bıçaklarımızı ağzımıza sokacağız. Eğer acelesi varsa babam çayını çay tabağına dökecek; ve eğer ben susamışsam yemeğin suyunu kaseden içeceğim. Herhangi bir yaşlı atı alacağım, satın alacağım, ödünç alacağım ya da çalacağım; gri etekliğim yeni değil ama bu işe uyar;bu çok güzel olacak! Her şeyden sonra, sanırım tekrar mutlu olacağım; aylar boyunca sanki sevinç, biraz daha mutluluk hissetmek için çok yaşlanmışım gibi görünüyordu.”

Molly böyle düşündü. Yine de, Cynthia bir gün onun düşüncelerini okuyarak ona şöyle deyince suçluymuş gibi kızardı:

“Molly, bizden kurtulacağın için çok mutlusun, değil mi?”

“Senden değil Cynthia; en azından öyle olduğumu sanmıyorum. Eğer babamı ne kadar çok sevdiğimi bilirsen ve onu eskiden şimdi gördüğümden daha çok gördüğümü bilirsen…”

“Ah! Çoğunlukla bizim fazlalıkmış gibi göründüğümüzü düşünüyorum ve gerçekte öyleyiz.”

“Senin için öyle hissetmiyorum. Ne olursa olsun sen benim için yeni bir sevinç oldunbir kız kardeş ve böyle bir ilişkinin ne kadar büyüleyici olduğunu hiç bilmezdim.”

Cynthia yarı şüphelenerek, yarı üzülereki “Ama annem?” dedi.

Molly sakin bir şekilde, “O, babamın eşi,” dedi. “Artık onun için öncelikli olmadığımı hissettiğim için çoğunlukla çok üzgün olmadığımı söylemek istemiyorum; ama öyleydi.” Gözlerinin kızarıklığı yüzüne aksettiğinde, aniden, kendini ağlama noktasında buldu; dişbudak ağacı, üzüntü, yavaş yavaş gelen teselli ve teselli eden kişi, bunların hepsi gözlerinin önünde canlandı “Bu Roger’dı!” onun adından bahsetmekteki hafif tereddütünün üstesinden gelince, Cynthia’ya bakmaya devam etti: “İlk başta, bu habere şaşırınca ve üzülünce, babamın evliliğine nasıl bakmam gerektiğini söyleyen Roger’dı. Oh, Cynthia, onun tarafından sevilmek ne kadar büyük bir şey!”

Cynthia kızardı; heyecanlı ve hoşnut göründü.

“Evet, sanırım öyle. Bütün bu zaman boyunca Molly, benim şimdi olduğumu düşündüğü kadar iyi olmamı bekleyeceğinden korkuyorum ve hayatımın geri kalanında hep ayak uçlarıma basarak yürümem gerekecek.”

Molly, “Ama sen iyisin, Cynthia,” dedi.

“Hayır, değilim. Sen de onun kadar yanılıyorsun; ve bir gün, geçen gün yayı kırıldığında holdeki saate olduğu gibi, ben de sizin düşüncelerinizde aşağı gideceğim.”

Molly, “Sanırım seni yine aynı şekilde sevecek,” dedi.

“Yapabilir misin? Eğer çok yanlış şeyler yaptığım ortaya çıksa bileyine benim arkadaşım olur musun? Bazen benim için doğru davranmanın ne kadar zor olduğunu hatırlıyor musun? (konuşurken Molly’nin elini tuttu) Benim ya da onun hatrı için olduğu kadar, seninki için de annemden konuşmayalım; ama onun, bir kıza iyi öğütler veya iyilikle yardım edecek biri olmadığını görmelisinAh Molly, en fazla arkadaşa ihtiyacım olduğu zaman ne kadar ihmal edildiğimi bilemezsin. Annem bunu bilmiyor;

yalnızca akıllı, iyi ellere düşseydim nasıl biri olacağımı bilmek onun elinde değil. Ama ben bunu; ve daha fazlasını biliyorum," diye devam etti, aniden duygularını alışılmadık bir şekilde açığa vurmaktan utanmıştı. "Gerçekten en kötüsü olan şeyi umursamamaya çalıştım; ama ciddi olarak düşünürsem kendim için ölesiye kaygı duyuyorum."

Molly bir ya da iki dakikalık üzüntülü bir şaşkınlıktan sonra, "Sana yardım etmeyi hatta seni anlamayı isterdim," dedi.

Cynthia hemen tavrını değiştirerek, "Bana yardım edebilirsin," dedi. "Başlıkları süsleyebilirim ve başlık yapabilirim; ama bir şekilde ellerim elbiseleri ve yakaları senin becerikli ellerin gibi katlayamıyor. Lütfen bavulumu hazırlamama yardım eder misin? Bu gerçek, somut bir nezaket olur ve her şeyden sonra belki de hayali olan, duygusal bir rahatsızlık için duygusal bir teselli değildir."

Genel olarak ayrılma karşısında üzülen geride kalan insanlar olur; yolculuk yapanlar ayrılmayı ne kadar acı olarak hissederlerse hissetsinler ayrılmanın ilk saatinde değişen manzarada özlemi yumuşatacak bir şey bulurlar. Ama Molly, Bayan Gibson ve Cynthia'nın Umpire arabasıyla Londra'ya gitmek için ayrıldığını gördükten sonra babasıyla eve yürürken, neredeyse sokakta dans ediyordu.

"Şimdi baba," dedi, "Bütün bir hafta boyunca bana ait olacaksın. Çok söz dinler olmalısın."

"Öyleyse çok zorbalık yapma. Beni nefessiz bırakacak kadar hızlı yürüyorsun ve acele ettiğimiz için Bayan Goodenough'ı görmeden geçiyoruz."

Böylece Bayan Goodenough ile konuşmak için karşıya geçtiler.

"Tam şimdi eşimi ve kızını Londra'ya yolcu ettik. Bayan Gibson bir hafta için gidiyor."

"Canım, o Londra'ya gidiyor ve sadece bir hafta için! Bunun sadece üç günlük bir yolculuk olacağını hatırlayabiliyorum! Bayan Molly, genç arkadaşın olmadan çok yalnız kalacaksın!'

Molly aniden olayın bu yüzünü de görmesi gerektiğini anlayarak, “Evet,” dedi, “Cynthia’yı çok özleyeceğim.”

“Ve siz Bay Gibson; bu bir kere daha dul kalmak gibi! Bir akşamüstü gelip benimle çay içmelisiniz. Aramızda sizi neşelendirmeye çalışmalıyız. Salı günü olabilir mi?”

Molly’nin koluna attığı çimdiğe rağmen Bay Gibson, yaşlı bayanı çok mutlu ederek daveti kabul etti.

“Baba, nasıl gidip akşamlarımızdan birini harcayabilirsin! Sadece altı akşamımız vardı ve şimdi beş tane kaldı; beraber yapacağımız şeyleri o kadar da hesap etmiştim.”

“Ne çeşit şeyler?”

Şakacı bir şekilde babasının yüzüne bakarak, ‘Oh, bilmiyorum; inceliksiz ve nezaketsiz olan her şey,” diye ekledi.

Gözleri parladı ama yüzünün diğer kısımları ciddiydi. “Ben kötüleşmeyeceğim. Çok çalışarak ve emek sarfederek çok yüksek bir incelik düzeyine ulaştım. Tekrar aşağı çekilmeyeceğim.”

‘Evet, çekileceksin baba. Bugün öğle yemeğinde ekmek ve peynir yiyeceğiz. Ve sakin bir şekilde evde kaldığın her akşam oturma odasında terliklerini giyeceksin. Baba, Nora Crenia’ya binebileceğimi düşünmüyor musun? Eski gri etekliğimi arıyordum ve sanırım kendime çeki düzen verebilirim.”

“Yan eyeri nereden bulacaksın?”

“Kesinlikle, eskisi o İrlanda kısrağına uymayacak. Ama özellikle bunun olması gerekmiyor. Sanırım bir şekilde başarabilirim.”

“Teşekkür ederim. Ama tamamen barbarlığa dönmeyeceğim. Ahlaksızca bir zevk olabilir ama kızımın ata düzgün bir şekilde bindiğini görmek isterim.”

“Çayırlarda birlikte at sürdüğümüzü düşünün yabani güller çiçek açmış olmalı; hanımelleri ve saman Merriman’ın çiftliğini tekrar ne kadar çok görmek istiyorum! Baba seninle bir kere at sürmeme izin ver! Lütfen ver. Bir şekilde bunu yapabileceğimize eminim.”

Ve “bir şekilde” bu başarıldı. “Bir şekilde” Molly’nin tüm istekleri gerçekleşti. Bu bir haftalık tatilde ve babasıyla olan mutlu birliktelikte tek bir sorun vardı. Herkes onları çaya çağırıyordu. Onlar gelin ve damat gibiydi; çünkü Bayan Gibson’un evinde uyguladığı geç yenen akşam yemekleri, Hollingford’daki küçük çay içme hesapları için büyük bir uygunsuzluktu. O saatte akşam yemeği yiyen birini nasıl saat altıda çaya çağırabilirsiniz? Saat sekiz buçukta pasta ve sandviçi reddettikleri zaman, o sakin ve küçümseyen gözlerin önünde gerçekten bir bayağılık yapacak kadar aç olan diğer insanları nasıl ikna edebilirsiniz? Bu yüzden Gibsonlar’ı Hollingford çay partilerine çağırmak için büyük bir hareketsizlik olmuştu. Hedefi “bölge” toplumuna girmek olan Bayan Gibson, bunu büyük bir soğukkanlılıkla, küçük eğlencelerin dışında kalmak olarak kabul etti; ama Molly hatırlayabildiği kadarıyla zaman zaman gittiği bu basit partilere katılmayı özledi; ve her üçe katlanmış not getirildiğinde babasıyla geçireceği bir akşamı daha kaybettiği için biraz homurdanmasına rağmen, gerçekten eskisi gibi eski arkadaşlarının arasına gittiği için memnundu. Bayan Browning ve Bayan Phoebe, onun yalnızlığında ona karşı özellikle sevecendiler. Eğer bu iradeyi gösterselerdi; o her gün orada yemek yiyecekti; ve akşam yemeklerini reddederek onları incitmemek için onlara sık sık uğramak zorunda kalacaktı. Bayan Gibson bir haftalık yokluğunda kocasına iki kere yazdı. Bu haberler, kendilerini, son günlerde varlıklarının istenmediğini varsaymayı seçtikleri o evden uzak tutmuş olan Bayan Browningler için, oldukça tatmin ediciydi. Kış akşamlarında çoğunlukla Bay Gibson’un evi hakkında konuşmuşlardı ve her gün olasılıkları çeşitlendirebilseler de, varsayımların biraz ötesine geçerek, konuyu bitmez tükenmez bulmuşlardı. Merak ettikleri konulardan biri, Bay ve Bayan Gibson’un gerçekten nasıl geçindiğiydi; bir diğeri ise, Bayan Gibson’un müsrif olup olmadığıydı. Şimdi, olmadığı hafta içinde yazdığı iki mektup, o günlerde, evlilikle ilgili sevgi için çok uygun olarak kabul edilen miktardaydı. Yine de çok fazla değildiposta ücreti on bir sentyarım peni kadardı. Üçüncü bir mektup müsriflik olurdu. Molly, Bayan Gibson’un döneceği günden önce gelen ikinci mektuptan bahsettiğinde kardeşler

birbirlerine onaylayıcı bir şekilde başlarını sallayarak baktılar. Aralarında, iki mektubun Gibson ailesindeki iyi duygular ve uygun anlayışı doğru miktarda gösterdiği konusunda anlaşmışlardı; daha fazlası aşırı olurdu; sadece bir tane olsaydı bu da yalnızca görev meselesi sayılırdı. Bayan Browning ve Bayan Phoebe arasında ikinci mektubun (geldiğini varsayarak) kime yazıldığı konusu oldukça sorun olmuştu. İki kere Bay Gibson'a yazmak çok fazla sevgi gösterisi olurdu; ve yine eğer Molly'ye yazılmışsa bu çok güzel olurdu.

Bayan Browning, "Başka bir mektup aldığını söyledin, değil mi, canım?" diye sordu. "Bayan Gibson'ın bu defa sana yazdığını sanıyorum."

"Büyük bir sayfaydı; yarısında Cynthia bana yazmıştı ve kalanın hepsi babama yazılmıştı."

"Eminim çok güzel bir düzenlemedir. Cynthia ne diyor? İyi vakit geçiriyor muymuş?"

"Evet, sanırım öyle. Bir akşam partisi yapmışlar; ve bir gece annem Leydi Cumnor'dayken, Cynthia kuzenleriyle oyuna gitmiş."

"Aman Tanrım! Ve hepsi bir haftada! Buna gerçekten boşa harcama derim. Çünkü Perşembe yolculukla, Cuma dinlenmeyle geçecek ve Pazar dünyanın her yerinde Pazar'dır; ve Salı günü yazmaları lazım. İyi! Umarım Cynthia döndüğü zaman Hollingford'u sıkıcı bulmaz."

Bayan Phoebe, biraz sırıtarak ve nazik bir şekilde, masum olan yüzünde kötü duran bilmiş bir bakışla bakarak, "Böyle olacağını sanmıyorum," dedi. "Bay Preston'u çok görüyorsunuz, değil mi, Molly?"

Molly şaşırıp kızararak, "Bay Preston!" dedi. "Hayır! Pek değil. Biliyorsunuz bütün kış Ashcombe'daydı. Buraya yerleşmek için yeni geldi. Sizi böyle düşündüren nedir?"

Bayan Browning, "Küçük bir kuş bize söyledi," dedi. Molly, bu küçük kuşu çocukluğundan biliyordu; ondan nefret ediyor ve onun boynunu sıkmak istiyordu. Neden insanlar açıkça konuşamıyordu ve bilgi verenin adını vermek istemediklerini söyleyemiyorlardı? Ama bu, Bayan

Browningler’in en sevdiği kurgu biçimiydi ve Bayan Phoebe’ye göre bu aklın zirvesiydi.

“Küçük kuş, bir gün Heath Lane çevresinde uçuyormuş ve Bay Preston’la bir genç bayanı kim olduğunu söylemeyelim çok arkadaşça bir şekilde yürürken görmüş; yani o atın üzerindeymiş; ama patika, yolun yukarısında, derenin üzerinde küçük tahta bir köprünün olduğu yerde yükseliyormuş.”

Bayan Phoebe, Molly’nin çok rahatsız ve sıkıntılı olduğunu görerek, “Belki Molly bu sırra dahildir ve bizim ona bunu sormamamız gerekir,” dedi.

Bayan Browning küçük kuş formülünden vazgeçerek ve Bayan Phoebe’nin karışmasına karşı gururlu bir sitem havasına bürünerek, “Bu büyük bir sır olamaz,” dedi, “Çünkü Bayan Hornblower, Bay Preston’un nişanlı olduğunu kabul ettiğini söylüyor.”

Molly biraz öfkeyle, “Ne olursa olsun, kesinlikle biliyorum ki bu Cynthia değil,” dedi. “Böyle haberlere bir son verin; bunun ne kadar zarara yol açacağını bilemezsiniz. Bu çeşit dedikodulardan nefret ederim!” Molly’nin bu şekilde konuşması kesinlikle saygılı değildi; ama o sadece Roger’ı ve böyle söylentilerin sebep olabileceği sıkıntıyı düşünüyordu; onları işitme olasılığı (Afrika’nın ortasında!) onun öfkeyle kızarmasına yol açtı.

“Aman aman, Bayan Molly! Benim senin annen olacak kadar yaşlı olduğumu ve bizimle benimle böyle konuşmanın güzel bir hareket olmadığını hatırlamıyor musun! “Dedikodu” kesinlikle. Gerçekten Molly…”

Molly yarı pişman olarak, “Özür dilerim,” dedi.

Bayan Phoebe barışı sağlamaya çalışarak, “Ablamla öyle konuşmak istemediğini söyleyebilirim,” dedi.

Molly hemen cevap vermedi. Böyle haberlerin ne kadar zarar verebileceğini açıklamak istiyordu.

Hâlâ öfkeyle kızararak, “Ama görmüyor musunuz?” diye devam etti, “Böyle bir şeyi böyle konuşmak ne kadar kötü? Onlardan birinin başka birisini düşündüğünü varsayarsak ve biliyorsunuz, bu olabilir; örneğin Bay Preston başka birisiyle nişanlanmış olabilir.”

Bayan Browning uyarıcı bir ses tonuyla, “Molly! O kadına acırım! Gerçekten acırım. Bay Preston hakkında pek iyi düşünmüyorum,” dedi; çünkü aklına yeni bir fikir gelmişti.

“Evet ama kadın ya da genç bayan, Bay Preston hakkında böyle bir söylenti duymaktan hoşlanmayacaktır.”

“Belki de hoşlanmaz. Ama bütün bunlara rağmen bu konuda sözüme önem ver. O, flört etmeyi seven biri ve genç bayanlar onunla pek ilgilenmeseler daha iyi olur.”

Bayan Phoebe, “Onların Heath Lane’de karşılaşmasının raslantı olduğunu söyleyebilirim,” dedi.

Molly, “Bu konuda bir şey bilmiyorum,” dedi, “Ve ben saygısız davrandığımı söyleyebilirim, yalnızca lütfen bu konuda daha fazla konuşmayın. Sizden bunu istemek için nedenlerim var.” Ayağa kalktı; çünkü kilisenin saatinin çaldığını duyduğu için, tahmin ettiğinden daha geç olduğunu anlamıştı ve bu saatte babasının evde olduğunu biliyordu. Eğilip, Bayan Browning’ in ciddi ve ifadesiz yüzünü öptü.

Bayan Phoebe, ablasının hoşnutsuzluğunu örtmek isteyerek, “Nasıl da büyüyorsun Molly!” dedi. “Eski şarkının dediği gibi, kavak ağacı[105] gibi uzun ve düzgünsün!”

Bayan Browning onun odadan dışarı çıkışını seyrederken, “Zarif bir şekilde büyü Molly, aynı zamanda iyi görün,” dedi. O tamamen gidince Bayan Browning ayağa kalktı ve kapıyı güvenli bir şekilde kapattıktan sonra kardeşinin yanına oturarak alçak sesle, “Phoebe, o gün Bayan Goodenough onları birlikte gördüğünde Heath Lane’de Bay Preston’la beraber olan Molly’nin kendisiydi!” dedi.

Bayan Phoebe bunu hemen gerçekmiş gibi alarak, “Tanrı beni affetsin!” diye bağırdı. “Nereden biliyorsun?”

“İki iki daha dört eder. Molly’nin nasıl kızardığını, sonra renginin solduğunu ve Bay Kirkpatrick ile Cynthia’nın nişanlanmadığı konusunda bir gerçeği bildiğini söylediğini görmedin mi?”

“Belki de nişanlı değillerdir; ama Bayan Goodenough onların beraber, yalnız başlarına yürüdüklerini görmüş.”

Bayan Browning özdeyiş söyler gibi, “Bayan Goodenough sadece faytonuyla giderken, Shire Oak’da Heath Lane’den geçiyormuş,” dedi. “Hepimiz onun bir araçtayken ne kadar korktuğunu biliriz; öyle ki paniğe kapılır ve o yerde yürürken bile gözleri o kadar iyi değildir. Molly ve Cynthia yeni ekose şallarını birbirlerine benzer almışlar ve başlıklarını aynı şekilde süslemişler; Molly, Noel’den beri Cynthia kadar uzadı. Her zaman onun kısa ve tıknaz olacağından korkmuştum ama o şimdi herhangi bir kişinin ihtiyacı olduğu kadar ince ve uzun. Bunu şöyle tanımlıyorum: Bayan Goodenough, Molly’yi gördü ama Cynthia’yı gördüğünü sandı.”

Bayan Browning bunu “tanımladığı zaman”, Bayan Phoebe kuşku duymayı bıraktı. Bir süre kafasında düşüncelerini evirip çevirerek sessizce oturdu. Sonra şunu söyledi:

“Her şeye rağmen çok kötü bir eşleşme olmayacak, abla.” Fikrini ablasının onaylamasını bekleyerek uysal bir şekilde konuştu.

“Phoebe, Mary Pearson’ın kızı için çok kötü bir eşleşme olacak. Şimdi bildiğimi daha önce biliyor olsaydım, geçen Eylül onu çaya çağırmazdık.”

Bayan Phoebe, “Ne biliyorsun?” dedi.

“Bayan Hornblower bana bazı şeyler anlattı; senin işitmen gerektiğini düşünmediğim şeyler, Phoebe. Geldiği yer olan Henwick’de çok güzel bir kız olan Bayan Gregson’la nişanlanmış. Kızın babası bazı soruşturmalar yapmış ve onun hakkında o kadar kötü şeyler işitmiş ki, kızının nişanı bozmasını sağlamış ve kız o zamandan beri çok kötüymüş!”

Bayan Phoebe tümüyle etkilenerek, “Ne kadar ürkütücü!” dedi.

“Üstelik bilardo oynuyor, yarışlarda bahse giriyor ve bazı kişiler onun yarış atı yetiştirdiğini söylüyor.”

“Ama kontun onu vekilharcı olarak tutmaya devam etmesi garip değil mi?”

“Hayır! Belki de değil. O toprak konusunda çok akıllı ve bütün yasal konularda çok becerikli; ayrıca lord hazretleri, Bay Preston’ın çok fazla şarap içtiğindeki konuşma şeklini fark etmek eğer gerçekte bilse bile zorunda değil.”

“Çok fazla şarap içmek! Oh, abla o bir ayyaş mı? Ve biz onu çaya çağırdık!”

Bayan Browning önemsemeyerek, “Onun bir ayyaş olduğunu söylemedim, Phoebe,” dedi. “Bir erkek ayyaş olmadan ara sıra içki içebilir. Senin kaba kelimeler kullandığını duymak istemiyorum, Phoebe!”

Bayan Phoebe bu azardan sonra bir süre sessiz durdu.

O anda, “Onun Molly Gibson olmamasını ümit ederim,” dedi.

“İstediğin gibi ümit edebilirsin ama o olduğundan çok eminim. Ama Bayan Goodenough’a bu konuda bir şey söylemezsek daha iyi olur; onun kafasında Cynthia var ve o orada kalsın. Molly hakkında dolaşan haberlerin ortaya çıkması için yeterli zaman geçince onlarda doğruluk payı olup olmadığını anlarız. Bay Preston güzel davranışları olmasına rağmen Fransa’da yetişmiş olan Cynthia’yı isteyebilir; ama bu onu özel olmayan biri yapabilir. Eğer kiliseye gidip resmi evlilik ilanını engellersem, o Molly’ye sahip olamaz ve olmamalı; ama korkarımkorkarım ki ikisinin arasında bir şey var. İzlemeye devam etmeliyiz, Phoebe. Kendisine rağmen onun koruyucu meleği olacağım.

41.Bulutlar Toplanıyor

Bayan Gibson Londra’dan pembe haberlerle dolu olarak döndü. Leydi Cumnor nazik ve sevecendi; “İngiltere’ye dönüşünden bu kadar kısa süre sonra gelip onu görmemden çok etkilendi”; Leydi Harriet, eski mürebbiyesine büyüleyici ve sevgi dolu davrandı; Lord Cumnor “her zamanki gibi samimiydi”; ve Kirkpatrickler’e gelince, hiçbir Lord Bakan’ın evi onların ki kadar görkemli olamaz ve KA’nın ipekli cüppesi, hizmetçilerin ve uşakların üzerinde uçuşuyordu. Cynthia’ya da çok hayran oldular; ve onun elbiselerine gelince, Bayan Kirkpatrick balo elbiselerini, çiçekten yapılmış taçları, güzel başlıkları ve mantoları periye benzeyen bir vaftiz annesi gibi ortaya döktü. Bay Gibson’un zavallı on paundluk hediyesi bu cömertlikle karşılaştırıldığında çok küçük boyutlarda kaldı.

Bayan Gibson lafı döndürüp dolaştırıp, “Ondan o kadar çok hoşlandılar ki, onu ne zaman geri alacağımızı bilmiyorum,” dedi. “Molly, sen ve baban ne yapıyorsunuz? Mektubunda çok neşeli şekilde yazmıştın. Londra’da onu okuyacak vaktim yoktu; bu yüzden cebime koymuştum ve arabada gelirken okudum. Ama çocuğum, çok sıkı yapılmış elbisenle eski moda görünüyorsun ve saçların karışık bukleler hâlinde dökülüyor. Buklelerin modası oldukça geçti. Saçını daha farklı yapmalıyız,” diye devam etti, Molly’nin siyah, dalgalı saçlarını düzleştirmeye çalışarak.

Molly utangaç bir şekilde, “Cynthia’ya, Afrika’dan gelen bir mektubu yolladım,” dedi. “Onun içindekiler konusunda bir şey duydunuz mu?”

“Oh, evet, zavallı çocuk! Sanırım bu onu çok rahatsız etti; öyle ki, Bay Rawson’un o gece yapılacak olan balosunda giyebileceği elbiseyi Bayan Kirkpatrick’in vermesine rağmen, baloya gitmek istemediğini söyledi. Ama gerçekten onun huzursuz olmasına yol açacak bir şey yoktu. Roger sadece başka bir sıtma nöbeti geçirdiğini söylüyordu ama yazdığında iyiydi. O, her Avrupalı’nın Habeşistan’ın bu bölümünde sıtma geçirerek iklime alışmak zorunda kaldığını söylüyor.”

Molly, “ O gitti mi?” diye sordu.

“Evet, kesinlikle. Bu bir nişanlılık değil; ve öyle olsa bile bu açıklanmadı. Onun gidip şöyle söylediğini düşün, “Tanıdığım bir genç adam iki ay önce, Afrika’da birkaç gün için hastalanmış bu yüzden baloya gitmek istemiyorum.” Bu, duyguların abartılması gibi görünecekti; ve nefret ettiğim bir şey varsa o da budur.”

Molly, “Kendisi pek eğlenmemiştir,” dedi.

“Oh, evet ama eğlendi. Elbisesi leylak rengiyle süslü beyaz tüldendi ve gerçekten çok güzel görünüyordubir annenin biraz taraf tutmasına izin verilmelidir. Yabancı olmasına rağmen her dansa kalktı. Ertesi sabah bundan bahsetme şekline bakılırsa eğlendiğinden eminim.”

“Eğer Toprak Sahibi duyarsa ne olacağını merak ediyorum.”

“Neyi duyarsa? Oh, evet, kesinlikleRoger’ı kastediyorsun. Onun bilmediğini söyleyebilirim ve ona anlatmaya gerek yok çünkü onun şimdi iyi olduğundan kuşkum yok.” Ve bavullarını açmayı bitirmek için odadan çıktı.

Molly el işini bıraktı ve içini çekti. “Yarından sonra, onun buraya gelip Hurst Wood’a gitmemizi önerdiği günden bu yana bir yıl geçmiş olacak ve annem, o öğleden önce geldiği için kızmıştı. Cynthia’nın bunu benim gibi hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Ve şimdi Roger’ın oh, Roger’ın! güvenli bir şekilde yine eve dönmesini istiyorum! Eğer bir şey olursa buna nasıl dayanırız?”

Eleriyle yüzünü kapattı ve düşünmemeye çalıştı. Sonra sanki zehirli bir şey sokmuş gibi aniden ayağa kalktı.

“Onu gerektiği gibi sevdiğine inanmıyorum yoksa gidemezdigidip dans edemezdi. Eğer sevmiyorsa ne yapacağım? Ne yapacağım? Her şeye dayanırım ama buna değil.”

Ama onun sağlığı konusundaki şüpheyi, katlanmak için yeterince zor buldu. En azından bir ay daha ondan haber alamayacaklardı ve o zamana kadar Cynthia tekrar eve dönmüş olacaktı.

Molly, o gittikten iki hafta sonra onun dönmesini istemeye başladı. Sürekli olarak Bayan Gibson'la baş başa olmanın bu kadar yorucu olacağını daha önce hiç düşünmemişti. Belki son aylardaki hızlı büyümesinin sonucu olan Molly'nin sağlığının nazik durumu onu alıngan yapmıştı; ama gerçekten, hüzünden neşeye geçen ve sonunda konuşanın düşünce ve duyguları konusunda kesin bir izlenim vermeyen, uzun bir kelime dizisini dinledikten sonra kendini sakinleştirmek için kalkıp odadan çıkmak zorunda kalıyordu. Herhangi bir şey yanlış olsa, Bay Gibson onun karşı çıktığı bir şeyde azimle sebat etmiş olsa, aşçı akşam yemeğinde bir şeyi yanlış yapsa ya da hizmetçi herhangi bir eşyayı kırsa; Molly'nin saçı onun istediği gibi olmasa, elbisesi hoşuna gitmese, eve yemek kokusu yayılsa, istemediği ziyaretçiler gelse ya da istediği ziyaretçiler gelmeseaslında herhangi bir şey yanlış gitse, sanki yaşama sıkıntısına katlansaydı buna yardım edebilirmiş gibi, zavallı Bay Kirkpatrick aranıyordu, yası tutuluyordu ve neredeyse suçlanıyordu.

"O mutlu günlere baktığım zaman bana onlara vermem gereken değeri vermemişim gibi görünüyor. Emin ol gençlik, aşk yoksulluğu neden umursayacaktık? Cynthia doğduktan sonra canım çok çörek istiyordu ve sevgili Bay Kirkpatrick'in, bana çörek almak için Stratford'a beş mil yürüdüğünü hatırlıyorum. Sevgili babandan şikâyet etmek istemiyorum ama sanmıyorum ama belki de bunu sana söylememem lazım. Eğer Bay Kirkpatrick öksürüğünü dikkate alsaydı; ama o çok inatçıydı. Sanırım erkekler her zaman öyledir. Ve gerçekten bencildi. Sadece içinde bırakılacağım terk edilmiş ve mutsuz durumu düşünmediğini söyleyebilirim. Bana bir çok insana geleceğinden daha zor geldi çünkü ben her zaman daha duyarlı bir yapıya sahibim. Bay Kirkpatrick'in, benim kalbimi, en ufak bir rüzgârla titreyen bir arp teline benzettiği küçük bir şiirini hatırlıyorum."

Molly, "Arp tellerinin ses vermesi için oldukça güçlü bir parmak gerektiğini düşünüyordum," dedi.

"Sevgili çocuğum, sende babandan daha çok şiirsellik yok. Ve saçına gelince! En kötüsü o. Düzensiz bukle ve kıvrımları düzleştirmek için ıslatamaz mısın?"

Molly, “Kuruduğu zaman daha kıvırcık olmasına yol açıyor,” dedi, uzun süre önce görülmüş ve yıllar boyunca unutulmuş bir resim gibi bir anı gözünün önüne gelince gözlerine yaşlar doldugenç bir anne küçük kızını yıkıyor ve giydiriyor; yarı çıplak kızını dizine oturtup siyah, ıslak saç buklelerini parmağına doluyor ve sonra bir sevgi coşkusuyla küçük kıvırcık kafayı öpüyor.

Cynthia’nın mektupları bir çok olayı anlatıyordu. Çok sık yazmıyordu ama mektupları geldiğinde yeterince uzun oluyordu ve anlatımı çok neşeliydi. Sürekli olarak, Molly’nin hiç tanımadığı yeni isimlerden bahsediliyordu ama Bayan Gibson aşağıdaki gibi yorumlar yaparak onu aydınlatmaya çalışıyordu:

“Bayan Green! Ah, o şişman kocasıyla Russel Square’de oturan Bay Jones’un sevimli kuzeni. Onların arabaları vardı; ama Bayan Jones’un kuzeni olan Bay Green’miydi emin değilim. Geldiği zaman Cynthia’ya sorarız. Bay Henderson! Kesinlikle –siyah bıyıkları olan genç bir adam, eskiden Bay Kirkpatrick’in öğrencisiydi yoksa Bay Murray’ın miydi? Birisiyle hukuk öğrendiğini söylediklerini biliyorum. Ah, evet! Onlar Bay Rawson’un balosundan sonraki gün gelen ve benim onun annesi olduğumu bilmeden Cynthia’ya çok hayran olan insanlardı. O, siyah saten elbisesinin içinde çok şıktı; oğlu gözlük takıyordu ama iyi bir mülke sahip olan bir genç adamdı. Coleman! Evet, adı buydu.”

Cynthia Londra ziyaretinden döndükten bir süre geçene kadar Roger’dan bir haber gelmedi. Her zamankinden daha taze ve güzel olarak dönmüştü. Kendi zevki ve kuzeninin cömertliği sayesinde hoşuna giden neşeli hayat biçiminin eğlendirici ayrıntılarıyla dolu ama geride bıraktığı ruh hâlinden tam olarak çıkmamış olarak güzel bir şekilde giyinmişti. Molly için bir çok güzel ve şık şey getirmişti; son modaya uygun olarak yapılmış boyna bağlanan bir kurdele, bir boyun atkısı, Molly’nin daha önce hiç görmediği bir şekilde işlenmiş bir çift eldiven ve yokluğunda onu hatırladığını gösteren bir çok küçük başka işaret. Yine de Molly, bir şekilde Cynthia’nın ona karşı olan davranışlarında değişiklik hissetti. Molly, hiçbir zaman Cynthia’nın tam güvenini kazanmadığının farkındaydı; çünkü bütün içtenliğine ve naif davranışlarına rağmen Cynthia son derece çekingen ve ketumdu. Bunu kendisi de biliyordu ve bu konuda Molly’ye gülüyordu.

Molly, o zaman bu konuda arkadaşının iddiasındaki gerçeği görüyordu. Ama Molly bunu kendine fazla dert etmedi. O da aklından geçen, belki de babası hariç eğer biraz daha fazla bir araya gelselerdi hiç kimseye anlatmayı düşünmemesi gereken bir çok düşünce ve duygu olduğunu biliyordu. Cynthia'nın ondan duygu ve düşüncelerden daha fazlasını gerçekleri sakladığını biliyordu. Ama o zaman, Molly'nin ifade ettiği gibi bu gerçekler annesinin ihmaliyle ilgili olan mücadele ve acı çekmeyle ilgili ayrıntılar içerebilirdi ve hepsi birlikte o kadar acılı bir özelliğe sahip olabilirdi ki, eğer Cynthia üzüntüleri ve dertleriyle ilgili olarak aklında sabitlemek yerine, çocukluğunu unutabilseydi daha iyi olurdu. Bu yüzden, Molly'nin kendini uzak hissetmesinin nedeni güven isteği değildi. Bunun nedeni, Cynthia'nın onun arkadaşlığından oldukça kaçınmasıydı; gözlerini Molly'nin doğrudan, ciddi, seven bakışlarından kaçırıyordu; çünkü onun açıkça konuşmaktan hoşlanmadığı belirli konular vardı. Molly'nin anlayabildiği kadarıyla özel şeyler değildi ama neredeyse kaçınılacak şeylere giden yolun üzerinde duruyorlarmış gibi görünüyorlardı. Molly, Cynthia'nın Roger'dan bahsetme şeklinin değiştiğini görünce bir çeşit iç çektirici zevk hissetti. O şimdi ondan müşfik bir şekilde bahsediyordu; ona "zavallı Roger" diyordu; ve Molly onun mektupta bahsettiği hastalığı kastettiğini düşündü. Cynthia eve döndükten sonraki ilk hafta bir sabah, Bay Gibson tam dışarı çıkarken oturma odasına koştu, çizmesi ile mahmuzları ayağındaydı ve aceleyle onun önüne açık bir broşür koydu; parmağıyla özel bir bölümü gösterdi ve bir kelime bile konuşmadan hızla odadan çıktı. Gözleri parlıyordu ve hoşuna gitmenin yanı sıra eğlenmiş bir ifadesi vardı. Kendisine gösterilen yeri okuyunca, Cynthia'nın kızarmasının yanı sıra Molly bunları da fark etti. Sonra onu biraz yana itti, ama kitapçığı kapatmadan işine devam etti.

Molly, onun uzanabileceği bir yerde duran broşürü almak için elini uzatarak, "O nedir? Görebilir miyim?" dedi. Ama Cynthia şunu diyene kadar onu almadı:

"Kesinlikle; toplantı raporlarıyla dolu bilimsel bir dergide büyük bir sır olacağını sanmıyorum." Sonra Molly'ye doğru biraz iterek kitapçığı verdi.

Molly onu okuyunca nefesini tutarak, "Oh, Cynthia," dedi, "Gurur duymuyor musun?" Çünkü bu, Coğrafya Topluluğu' nun[106] yıllık

toplantısıyla ilgili bir rapordu ve Lord Hollingford, Roger Hamley’den almış olduğu, Afrika’nın o zamana kadar herhangi bir bilgili Avrupalı gezgin tarafından gidilmemiş; ve Bay Hamley’in bir çok dikkate değer şey göndermiş olduğu bir bölgesi olan Arracuoba’dan yazılmış bir mektubu okumuştu. Bu mektubun okunması büyük ilgiyle karşılanmıştı ve daha sonraki birkaç konuşmacı, yazar hakkında büyük övgülerde bulunmuşlardı.

Ama Molly, Cynthia’yı, onu soru sormaya iten duygulara karşılık veren bir cevap beklemeyecek kadar iyi tanıyor olmalıydı. Cynthia ister gururlu olsun, ister mutlu, ister minnettar ya da ister öfkeli, pişman, acılı veya üzgün, ne olursa olsun, gerçek şuydu ki bu duyguları yaşaması beklenirdi ama onları ifade etmekten kendini alıkoyardı.

“Korkarım, ben bu harika meseleden senin kadar etkilenmedim, Molly. Üstelik bu benim için yeni haber değil; en azından tümüyle değil. Londra’dan ayrılmadan önce toplantıyı işittim; amcamın grubunda bu konuda çok konuşuldu; kesinlikle orada onun için söylenen bütün o iyi şeyleri duymadımama sonra, biliyorsun, bu hiçbir anlamı olmayan bir konuşma tarzı; bir lord, onun mektuplarından birini yüksek sesle okuma sıkıntısına katlanırsa, insan övgüde bulunma zorunluluğunu hisseder.”

Molly, “Saçmalık,” dedi. “Biliyorsun, söylediğine sen de inanmıyorsun, Cynthia.”

Cynthia, Fransızlar’ın omuz silkmesine eşit olan sevimli omuz silkmelerinden birini yaptı ama başını dikişinden kaldırmadı. Molly tekrar raporu okumaya başladı.

“Cynthia!” dedi, “Orada olabilirdin; bayanlar oradaydı. “Bir çok bayan vardı” diyor. Oh, gitmeyi başaramaz mıydın? Eğer amcanın grubu bu gibi şeyleri umursuyorsa onlardan bazıları seni götüremez miydi?”

“Eğer isteseydim, belki. Ama sanırım benim aniden bilime dönmeme oldukça şaşıracaklardı.”

“Amcana meselenin gerçeğini anlatabilirdin, eğer sen istersen, eminim, o bu konudan bahsetmezdi ve sana yardım edebilirdi.”

Cynthia şimdi, işini yere bırakarak, çabuk bir otoriteyle konuşarak, "Herşeyden önce, Molly," dedi, "Şunu anlamalısın ki, Roger ve benim birbirimize karşı duyduğumuz ilgiden bahsedilmemesi ya da bu konuda konuşulmaması her zaman benim istediğim şey oldu. Doğru zaman gelince bunu amcama ya da ilgilenen herkese bildireceğim; ama bunu zamanından önce açıklayarak ona yapılan övgüleri duymak için bile olsa kendime zarar verip başımı derde sokmak istemiyorum. Eğer buna zorlanırsam, hemen buna bir son veririm ve bu işi bitiririm. O zaman şimdi olduğumdan daha kötü olamam." Cümlesini bitirmeden önce sesindeki kızgın ton bir çeşit umutsuz yakınmaya döndü. Molly ona ümitsizlikle baktı.

Sonunda, "Seni anlayamıyorum, Cynthia," dedi.

Cynthia yaşlı gözlerle ona bakarak ve çok hassas bir şekilde, sanki son kızgınlığından dolayı gönlünü almak istermiş gibi, "Hayır; anlayamadığını söyleyebilirim," dedi. "Korkarım –ümit ederim ki hiç anlamazsın."

Bir anda Molly ona sarıldı. "Ah, Cynthia," diye mırıldandı, "Seni sıkıyor muyum? Seni kızdırıyor muyum? Seni tanımamdan korktuğunu söyleme. Kuşkusuz senin hataların var, herkesin var ama sanırım seni onlar yüzünden daha çok seviyorum."

Cynthia, Molly'nin kelimeleri ve sarılışının, gözlerinden akmasına yol açtığı gözyaşları arasında biraz gülümseyerek, "O kadar kötü olduğumu bilmiyordum," dedi. "Ama çıkmaz bir yola girdim. Şimdi çıkmazdayım. Bazen her zaman çıkmazda olacağıma inanıyorum ve onlar ortaya çıkarsa gerçekte olduğumdan daha kötü görüneceğim; babanın beni atacağını biliyorum ve benhayır, senin öyle yapacağından korkmuyorum, Molly."

Molly ürkekçe, "Eminim yapmayacağım. Roger bunları nasıl karşılayacaksen ne düşünüyorsun?" dedi.

"Bilmiyorum. Onun hiç işitmeyeceğini umarım. Niye duyması gerektiğini bilmiyorum çünkü kısa bir süre sonra yine tümüyle temiz olacağım. Hiçbir zaman yanlış yaptığımı düşünmediğimden oldu. Sana hepsini anlatmayı düşündüm, Molly."

Molly, bilmek ve yardım edip edemeyeceğini görmek istese de zorlamak istemedi; ama Cynthia tereddüt ederken ve belki de onun güvenini kazanmak için bu hafif ilerlemeyi yaptığına bile pişman olarak gerçeği söylemek üzereyken, Bayan Gibson içeri girdi. Londra ziyaretinde gördüğü gibi günün modasına uydurmak için bir elbisesini değiştirmek istiyordu. Cynthia gözyaşları ve sıkıntılarını unutmuş, kendini işine vermiş görünüyordu.

Cynthia'nın Londra'daki kuzenleriyle mektuplaşması, o günlerdeki mektuplaşma hızına göre oldukça hareketli gidiyordu. Aslında Bayan Gibson, ara sıra Helen Kirkpatrick'in mektuplarının sıklığından şikâyet etme düşüncesindeydi; çünkü bir penilik pulla giden posta başlamadan önce alıcı mektup parasını ödemek zorundaydı ve haftada üç kereden on bir sent yarım peni, Bayan Gibson'un canı sıkılınca hesapladığına göre "üç yada dört şiline" geliyordu. Ama bu şikâyetler, sadece aile içindi; onlar halının tersini görüyordu. Genelde Hollingford, özel olarak Bayan Browningler, "sevgili Helen, Cynthia'yla arkadaş olmak istiyor," ve "Londra'dan sürekli haber almak gerçek bir zevk. Neredeyse orada yaşamak kadar iyi!" diye duyuyorlardı.

Bayan Browning biraz sert bir şekilde, "Biraz daha iyi düşünmeliyim," dedi. Çünkü İngiliz Denemecileri'nin[107] başkentinin çoğunlukla şehri dağılmanın merkezi, taşradaki eşleri ve toprak sahiplerinin kızlarını çürüten, onları görevlerinden her zaman masum olmayan zevklerinin sürekli girdabıyla vazgeçiren bir yer olarak gösteren fikirlerinden bir çoğuna sahipti. Londra çok az insanın dokunabileceği ve kirletemeyeceği bir çeşit ahlaki alandı. Bayan Browning, Cynthia eve döndüğünden beri onun karakterinde kötüye gidişin izlerini arıyordu. Ama çok sayıda güzel ve uygun giysi dışında, kötü olarak algılanacak büyük bir değişiklik yoktu. Cynthia dünyaya açılmıştı, "Londra' nın göz kamaştırıcı, parıltılı ve şaşırtıcı görüntülerini görmüştü," yine de Bayan Browning'e bir sandalye tutmak ya da Bayan Phoebe için bir demet çiçek toplamak veya kendi elbiselerini tamir etmeye hazır olarak Hollingford'a geri dönmüştü. Ama bunlar, Londra şehrinin itibarından dolayı değil, Cynthia'nın faziletinden dolayıydı.

Bayan Browning, bu yere karşı olan tiradına özdeyişlerle dolu olarak devam ederken, “Londra’yı değerlendirebildiğim kadarıyla,” dedi, “O, dürüst insanlardan çaldıkları mallarla giyinen yankesici ve hırsızlardan daha iyi değil. Lord Hollingford ve Roger Hamley’in nerede yetiştiğini bilmek isterim. Bayan Gibson, iyi kocanız onların ikisi hakkında da çok bahsedilen o toplantının raporunu bana ödünç verdi ve onların övülmesinden kendi övülmüş kadar gururluydu. Phoebe onları bana yüksek sesle okudu çünkü harfler benim gözüme göre çok küçüktü; yeni yerlerin isimlerinde oldukça şaşırdı ama onları atlamasının daha iyi olacağını söyledim; çünkü onları daha önce hiç işitmedik ve herhâlde bir daha işitmemiz gerekmez ama lord hazretleri ve Bay Roger hakkında söyledikleri güzel şeyleri okudu. Size soruyorum, onlar nerede doğdu ve yetişti? Hollingford’ un sekiz millik çevresinde Molly ve ben olabiliriz; bu tamamen bir şans; ve sonra onlar gidip Londra’nın aydın çevresinin ve tanımanın yararlı olduğu ayrıcalıklı insanların zevkleri hakkında konuşurlar ve bildiğim kadarıyla asıl dikkat çeken sadece mağazalar ve oyunlardır. Ama ne orası ne de burası. Hepimiz elimizden geleni yaparız ve eğer o bakışlar için mantıklı bir nedenimiz varsa, bunu erkekler gibi söyleriz ve kalbimizde sakladığımız aptallık için herhangi bir şey söylemeyiz. Ama tekrar soruyorum, bu iyi toplum, bu akıllı adamlar ve ayrıcalıklı gezginler nereden geliyor? Bunun gibi taşra bögelerinden mi? Londra hepsini topluyor, kendini onlarla donatıyor ve sonra soyduğu halkı çağırıp, “gelin ve ne kadar iyi olduğumu görün” diyor. Gerçekten iyi! Londra’ya sabrım yok. Cynthia onun dışında daha iyi; eğer sizin yerinizde olsam Bayan Gibson, Londra’dan gelen o mektupları durdurmayacağıma emin değilim; onlar onun aklını karıştırıyor.” Bayan Gibson, “Ama belki günün birinde Londra’da yaşayabilir,” dedi.

“Öyleyse zaman Londra’yı düşünmek için yeterli. Ona, yaşamak için ve yanında biraz bulundurmak için yeterli para ve iyi bir karaktere sahip olan dürüst bir taşralı koca dilerim. Buna dikkat et Molly,” dedi, şaşıran Molly heyecanlanmıştı; “Cynthia’ya iyi bir karaktere sahip bir koca dilerim; ama onun, ona göz kulak olacak bir annesi var; senin yok ve annen hayattayken benim en sevdiğim arkadaşımdı; bu yüzden senin kendini, hayatı temiz ve hilesiz olmayan birine kaptırmana izin vermeyeceğim, buna güvenebilirsin!”

Öfkeyle yapılan bu son konuşma, küçük, sakin oturma odasına bomba gibi düştü. Bayan Browning sır saklayan kalbinden, Molly'nin, Bay Preston'la kurduğuna inandığı yakınlığa karşı bir uyarı olarak yapmıştı bunu; ama Molly böyle bir yakınlığı düşünmemiş olduğu için kız bu kadar sert bir konuşmanın neden kendisine yöneltildiğini anlayamıyordu. Kendisine dokunan her kelime ya da harekete dikkat eden (ve buna duyarlılık diyen) Bayan Gibson, Bayan Browning'in konuşmasını izleyen sessizliği dokunaklı bir şekilde şunu söyleyerek bozdu:

"Bayan Browning, eğer herhangi bir annenin Molly'ye benden daha fazla dikkat edebileceğini düşünüyorsanız, çok yanıldığınızdan eminim. Onu korumak için hiç kimsenin karışmasına gerek olduğunu düşünmem düşünemem ve neden bu şekilde, sanki hepimiz hatalıyız da sadece siz doğruymuşsunuz gibi konuştuğunuz konusunda herhangi bir fikrim yok. Bu, gerçekten duygularımı incitiyor; çünkü Molly, Cynthia'nın sahip olduğu ama kendisinin olmadığı bir şey ya da iltimas olmadığını anlatabilir. Ve ona göz kulak olmamaya gelince, eğer yarın Londra'ya gidecek olsa onunla gidip ona göz kulak olurum; ve bunu Fransa'da Cynthia için yapmadım. Onun yatak odası tıpkı Cynthia gibi döşeli ve ona istediği zaman kırmızı şalımı takmasına izin verdimeğer isterse onu daha sık alabilir. Ne demek istediğinizi anlayamıyorum, Bayan Browning."

"Sizi gücendirmek istemedim ama Molly'ye bir imada bulunmak istedim. O, ne demek istediğimi anlar."

Molly cesurca, "Anlamadığıma eminim," dedi. "İyi karakteri olmayan biriyle evlenmemi istemediğiniz ve annemin arkadaşı olarak benim kötü karakterli biriyle evlenmemi gücünüzün yettiği tüm yollarla engelleyeceğiniz konusunda söylediğiniz şeylerden daha çoğunu ima etmeye çalışıyorsanız, ne demek istediğiniz konusunda hiçbir fikrim yok. Evlenmeyi düşünmüyorum; kimseyle evlenmek istemiyorum ama eğer istersem ve o iyi bir insan olmazsa, gelip beni uyardığınız için teşekkür ederim."

Bayan Browning, Molly'nin kızararak, bu doğru, ama konuşurken gözlerini Bayan Browning'in yüzüne dikerek anlatmış olduğu net, şeffaf gerçeğe yarı inanarak, "Seni uyarmakla kalmam Molly. Eğer gerekirse kilisedeki evlilik ilanını engellerim," dedi.

Molly, “Yapın,” dedi.

“Peki, peki, artık konuşmayacağım. Belki de ben yanılıyorumdur. Bu konuda artık konuşmayalım. Ama benim dediğimi hatırla, Molly; ne olursa olsun bunda kötü bir şey yok. Duygularınızı incittiğim için özür dilerim, Bayan Gibson. Üvey annelerin yaptığı gibi sizin görevinizi yapmaya çalıştığınızı düşünüyorum. İyi sabahlar. İkinize de iyi günler ve Tanrı sizi korusun.”

Eğer Bayan Browning, son olarak “Tanrı korusun” demesinin çıktığı odada huzuru sağlamaya yeteceğini düşünüyorsa çok yanılıyordu; Bayan Gibson patladı:

“Gerçekten görevimi yapmaya çalışıyorum! Tam şu anda Bayan Browning’den görmüş olduğum saygısız davranışı bana getirecek şekilde davranmamaya dikkat etseydin, bana iyilikte bulunmuş olurdun.”

Molly, “Ama anne, onun böyle konuşmasının nedenini bilmiyorum,” dedi.

“Bilmediğine eminim ve zaten umurumda da değil. Ama daha önce bana görevimi yapmaya çalıştığımın söylenmediğini biliyorumgerçekten “çalışmak”! Herkes, her zaman yüzüme karşı bu kaba biçimde konuşmadan önce bunu biliyordu. Sadece kilisede ve onun gibi kutsal yerlerde bahsedilmesi gerektiğini düşündüğüm o derin görev duygusuna sahibim; sıradan bir ziyaretçi annenin daha önceden arkadaşı bile olsa, insanı bu şekilde rahatsız etmemeli. Ve sana, Cynthia’ya dikkat ettiğim gibi dikkat etmiyormuşum gibi! Daha dün Cynthia’nın odasına çıkmıştım ve onu ben içeri girince aceleyle kaldırdığı bir mektubu okurken bulmuştum. Ona kimden olduğunu bile sormadım ve senin bana anlatmanı sağlamak zorundayım.”

Çok mantıklıydı. Bayan Gibson, Cynthia’yla çatışmaya girmek istemiyordu, sonunda kötü olacağından emindi; bu arada Molly, genel olarak, kendi adına mücadeleye girmekten kısa zamanda vazgeçerdi.

Tam bu sırada Cynthia içeri girdi.

Bir şeyin kötü gittiğini görerek hemen, “Ne oldu?” dedi.

“Molly, saygısız Bayan Browning’in bana görevimi yapmaya çalışmam konusunda konferans vermesine yol açan bir şey yapıyor! Eğer zavallı baban yaşıyor olsaydı Cynthia, benimle kimse böyle konuşmazdı. “Bir üvey anne gerçekten görevini yapmaya çalışır.” Bu, Bayan Browning’in ifadesiydi.”

Babasından bahsedilmesi, Cynthia’nın tüm alay etme isteğini yok etmişti. İleri doğru yürüdü ve tekrar Molly’ye meselenin ne olduğunu sordu.

Molly sinirlenerek cevapladı:

“Bayan Browning, benim itiraz edilebilir bir karaktere sahip birisiyle evleneceğimi zannediyormuş gibi görünüyor.”

Cynthia, “Sen mi Molly?” dedi.

“Evet bir kere benimle konuşmuştu kafasında Bay Preston’la ilgili bir düşünce olduğundan kuşkulanıyorum.”

Cynthia oldukça hızla oturdu. Molly devam etti: “Ve sanki annem benimle yeterince ilgilenmiyormuş gibi konuştu sanırım oldukça kışkırtıcıydı.”

Bayan Gibson, Molly’nin onun yakınmasına hak vermesiyle biraz yatışarak, “Oldukça değil ama çokçok saygısızca,” dedi.

Cynthia çok sakin bir şekilde, konuşurken dikişini eline alarak, “Bunu kafasına ne koymuş olabilir?” dedi.

Annesi soruyu kendi tarzına uygun olarak cevaplayarak, “Bilmiyorum,” dedi. “Her zaman Bay Preston’u onaylamadığıma eminim; ama onun düşündüğü o olsa bile, o ondan çok daha mantıklıdır; ve ben yaşlı bir bayanın gelmesindense onun herhangi bir gün uğramasını tercih ederim.”

Molly,” “Onun düşündüğü kişinin Bay Preston olduğunu bilmiyorum,” dedi. “Bu sadece bir tahmin. İkinizde Londra’ dayken onun hakkında konuştuonun, sen ve o hakkında bir şey işittiğini düşünüyordum, Cynthia.” Cynthia annesi görmeden Molly’ye baktı, gözleri yasaklamayla, yanakları

öfkeli bir renkle doluydu. Molly hemen sustu. Bu bakıştan sonra, Cynthia’nın neredeyse hemen sakin bir şekilde şunu söylemesine şaşırdı:

“Evet, her şeye rağmen, onun Bay Preston’u ima etmesi sadece senin düşüncen; bu yüzden belki de onun hakkında daha fazla konuşmasak iyi olur ve onun anneme verdiği sana daha iyi bakması konusundaki öğüde göre, Bayan Molly, senin iyi davranışın konusunda kefil olacağım; çünkü hem annem hem de ben senin böyle aptalca şeyler yapacak son kişi olduğunu biliyoruz. Ve şimdi bundan bahsetmeyelim. Hannah Brand’in küçük çocuğunun kötü bir şekilde yandığını söylemeye geliyordum ve kız kardeşi eski çarşaf istemek için aşağıda.”

Bayan Gibson fakir insanlara karşı her zaman nazikti ve hemen ayağa kalkarak, istenen şeyleri aramak için dolabına gitti.

Cynthia sakin bir şekilde Molly’ye döndü.

“Molly, lütfen benimle Bay Preston arasındaki herhangi bir şeyi ima etmene anneme ne de hiç kimseye. Hiçbir zaman yapma! Bunun için nedenim varbundan bir daha hiç bahsetme, hiç.”

Bayan Gibson o anda geri geldi ve Molly, Cynthia’nın güvenini kötüye kullanmamak için susmak zorunda kaldı. Bu defa kendisine başka bir şey anlatılıp anlatılmayacağı konusunda emin değildi ve sadece Cynthia’yı çok rahatsız ettiğinden emindi.

Ama her şeyi öğreneceği zaman yaklaşıyordu.

42.Fırtına Patlıyor

Sonbahar bütün güzelliğiyle devam ediyordu. Altın rengi ekin hasadı, ekin anızlarının olduğu tarlalar arasında yürüyüşler ve fındık arayarak fındık ağaçları arasında gezintiler; elma bahçelerinde oynayan çocukların neşeli çığlıkları ve bağırışları arasında kıpkırmızı meyvelerden toplamak; ve daha sonraki zamanların muhteşem lale rengi şimdi daha kısalan günlerle birlikte gelmişti. Uzaklardan gelen tüfek sesleri ve tarlalardan havalanan kekliklerin sesleri hariç, tarlalar göreceli bir sessizlik içindeydi.

Bayan Browning'in şanssız konuşmasından sonra, Gibsonlar'ın evinde işler yolunda değildi. Cynthia herkesi (akli olarak) bir kol boyu uzakta tutuyormuş gibi görünüyordu; ve özellikle Molly'yle özel olarak konuşmaktan kaçınıyordu. Bayan Gibson, hâlâ Molly'ye yeterince bakmaması konusundaki suçlaması yüzünden Bayan Browning'e kin besleyerek, zavallı kızın üzerinde çok yorucu bir denetim uygulamaya başladı. Bunlar, sanki Molly gerçekten gizli bir ilişki yürütüyormuş gibi, "Neredeydin, çocuğum?" "Kimi gördün?" "O mektup kimden?" "Sadece şuraya gitmen gerekirken neden dışarıda bu kadar uzun süre kaldın?" diye sormak gibi şeylerdi. Kendisine sorulan tüm sorulara mükemmel masumiyetin basit doğruluğu ile cevap veriyordu; ama sorular (onların sorulma nedenini anlasa da ve onların davranışlarından özel olarak şüphelenilmesinden kaynaklanmadığını ama sadece Bayan Gibson'un üvey kızına iyi baktığının söylenebilmesi için yapıldığını bilmesine rağmen) onu anlatılmaz biçimde sıkıyordu. Çoğunlukla dışarı çıkmıyordu, bir planı olmadığı sadece istediği gibi gezinmek ve yılın parlak heybetli soluşunun zevkini çıkarmak istediği zaman bile yapmayı düşündüğü şeylerin bir planını vermek zorunda kalıyordu. Molly için çok zor bir zamandı –zevk ve hayat bitmişti ve eski zevklerin görünürde sadece kabukları kalmıştı. Bitenin sanki gençliği olduğunu düşünüyordu; on dokuz yaşındaydı! Cynthia artık eskisi gibi değildi; ve belki de Cynthia'nın değişmesi, uzaktaki Roger'ın düşüncesine zarar verecekti. Üvey annesi, Cynthia'nın kalbini geri çekmesiyle karşılaştırıldığında neredeyse nazik görünüyordu. Bayan Gibson onu merak ediyordu, kesinlikle her çeşit yolla onu izliyordu; ama diğer her şekilde ne olursa olsun o aynıydı. Cynthia kaygılarını Molly'ye anlatmasa bile, yine de kaygılı ve endişeden bitkin görünüyordu.

Ve sonra zavallı kız, iyiliğinden dolayı Cynthia'nın davranışlarının değişmesinden kendini suçlayacaktı; çünkü Molly'nin kendine dediği gibi "her zaman Roger için kaygılanmak, nerede ve nasıl olduğunu merak etmek benim için bu kadar zorsa, onun için kimbilir nasıldır?"

Bir gün Bay Gibson parlak ve hızlı bir şekilde içeri girdi.

"Molly," dedi, "Cynthia nerede?"

"Bazı ayak işlerini yapmak için gitti."

"Peki, yazıkama boş ver. Yapabildiğin kadar çabuk başlığını ve pelerinini giy. Yaşlı Simpson'un arabasını ödünç almak zorunda kaldımhem sana hem de Cynthia'ya yer vardı; ama geriye yürümek zorunda kalacaksın. Seni Barford yoluna kadar götüreceğim ve orada inmen gerekecek. Seni Broadhurst'e götüremem, orada saatlerce kalabilirim."

Bayan Gibson odada değildi; belki evin dışındaydı çünkü şimdi Molly'nin tek dikkat ettiği babasının gidişi ve emirleriydi. İki dakikada başlığı ile pelerinini giydi ve babasının yanına oturdu. Arkadaki oturacak yer kapalıydı ve araba hafif yüküyle taş döşeli yolda zıplayarak, hızla ve neşeyle gidiyordu.

Molly büyük bir çarpmayla koltuğunda sallanarak, "Oh, bu büyüleyici!" dedi.

Bay Gibson, "Gençler için evet; ama orta yaşlılar için değil," dedi. "Kemiklerimde romatizma başlıyor ve şose yollarda düzgün bir şekilde gitmeyi tercih ederim."

"Sana inanmıyorum, baba; çünkü bu, güzel manzaraya ve bu saf güzel havaya ihanet olur."

"Teşekkür ederim. Çok övgüde bulunuyorsun, sanırım seni bu tepenin eteğinde indireceğim; Hollingford'dan beri ikinci kilometre taşını geçtik."

"Oh, lütfen tepeye kadar çıkayım! Oradan Malvern'in mavi çizgisini ve ormanlar arasında Dorrimer Malikânesi'ni görebileceğimizi biliyorum; at

bir dakika dinlenmek isteyecektir ve sonra bir kelime bile söylemeden ineceğim."

Tepeye kadar çıktılar ve orada manzarayı seyrederek, fazla konuşmadan hareketsiz bir şekilde bir ya da iki dakika durdular. Mor, kırmızı tuğlalı eski ev kıvrılan bacalarıyla, yeşil çimenliklere ve durgun bir göle bakarak altın rengi ormanların arasından yükseliyordu; onların arkası Malvern Tepeleri'ydi.

"Şimdi aşağı atla, kızcağızım ve karanlık olmadan eve varmak için elinden geleni yap. Croston Heath'deki yolun geldiğimiz yoldan daha kısa olduğunu göreceksin."

Molly'nin, Croston Heath'e varmak için, ağaçların gölgelediği, iki yanındaki dik kumluklarda orada burada eski pitoresk kulübelerin görüldüğü dar bir yoldan gitmesi gerekiyordu; sonra küçük bir orman geliyordu ve tahta bir köprüyle geçilen bir dere vardı ve karşı taraftaki dik tarlaların üzerinde çimenlik yollarda kesilmiş basamaklar vardı. Bunları geçince etrafında işçilerin evlerinin olduğu geniş bir ortak alan olan Croston Heath'deydi ve onu da geçince Hollingford'a giden yakın yola ulaşılıyordu.

Yolun en yalnız olan kısmı baştaki kısmıydıyol, orman, küçük köprü ve yüksek tarlalara tırmanmak. Ama Molly yalnızlığı pek umursamadı. Yukarıda bir kemer oluşturan, orasından burasından elbisesinin üzerine sarı bir yaprak düşen karaağaç dallarının altında yürüdü. Eğimli bir yamaçtan küçük bir çocuğun yuvarlandığı ve kazayı korkmuş çığlıklarla haber verdiği son kulübeyi geçti. Molly eğilip onu aldı ve onun küçük göğsünde korku yerine büyük bir şaşkınlığa neden olacak şekilde onu kollarında tutarak, onun evi olduğunu düşündüğü kulübeye doğru kaba basamaklardan yukarı taşıdı. Anne arkadaki bahçeden koşarak geldi, hâlâ önlüğünde toplamış olduğu mürdüm eriklerini tutuyordu; ama onu görünce ufak yaratık ona gitmek için ellerini uzattı ve annesi onu alırken bütün mürdüm erikleri yere döküldü. Yeniden ağlamaya başladığı için onu yatıştırmaya çalışırken söylediği sakinleştirici sözlere Molly'ye ettiği teşekkürler karışıyordu. Onu ismiyle çağırdı ve Molly kadına nasıl bildiğini sorunca, kadın evlenmeden önce Bayan Goodenough'ın yanında hizmetçi olduğunu ve "Bay Gibson'un kızını doğrudan tanıdığını" söyledi. Bir iki kelime konuştuktan sonra Molly yola indi ve yolunu izledi; arada bir parlak renkleriyle dikkatini çeken

yaprakları toplamak için duruyordu. Ormana girdi. Tenha patikada bir köşeyi dönünce sıkıntılı hırslı bir ses duydu; ve bir anda Cynthia'nın ses tonunu tanıdı. Hareketsiz durdu ve etrafa baktı. Kehribar rengi ve kızıl yapraklar arasında koyu yeşil olarak parlayan bazı sık çoban püskülü çalıları vardı. Eğer orada birisi varsa bunun arkasında olmalıydı. Böylece Molly patikadan çıktı ve doğruca gidip karmakarışık bir şekilde büyümüş olan kahverengi eğrelti otları ile çalıların arasına daldı ve çoban püskülü çalısının arkasına döndü. Bay Preston ve Cynthia orada duruyordu; onun elini sıkıca tutuyordu. Sanki Molly'nin ayak seslerini duyunca öfkeli bir konuşmayı kesmiş gibi bakıyorlardı.

Bir an kimse konuşmadı. Sonra Cynthia şunu dedi:

“Oh, Molly, Molly! Gel ve bizim aramızda değerlendirme yap!’

Bay Preston gülümseyişten çok sırıtışa benzeyen bir bakışla, yavaşça Cynthia'nın elini bıraktı ve yine de o tartışılan konu her neyse kuvvetli bir şekilde heyecanlanmış görünüyordu. Molly ileri doğru yürüdü ve Cynthia'nın kolunu tuttu; gözleri Bay Preston'un yüzüne dikiliydi. Onun kusursuz masumluğunun korkusuzluğunu görmek çok güzeldi. Onun bakışına dayanamadı ve Cynthia'ya şöyle söyledi:

“Konuşmamızın konusu üçüncü bir kişinin varlığına pek uymuyor. Sen istediğin için Bayan Gibson bize eşlik edecek; benim ise tartışmamızı bitirebileceğimiz bir yer ve zaman kararlaştırmamızı istemem gerekecek.’

Molly, “Eğer Cynthia gitmemi isterse giderim,” dedi.

“Hayır, hayır; kal kalmanı istiyorum hepsini işitmeni istiyorumsana daha önce anlatmış olmayı isterdim.”

“Nişanlanmamızı çok önce eşim olmaya söz verdiğini söylemediğin için pişman olduğunu söylemek istiyorsun. Bunu saklamak için söz vermemi isteyen sendin, ben değil!”

“Ona inanmıyorum Cynthia. Eğer yapabilirsen ağlama, ağlama; ona inanmıyorum.”

Sesini aniden coşkulu bir inceliğe dönüştürerek, “Cynthia,” dedi, “Lütfen bu şekilde devam etme; beni ne kadar rahatsız ettiğini bilemezsin!” Elini tutmaya ve onu yatıştırmaya çalışarak öne bir adım attı ama o ondan kaçındı ve bastırılamaz bir şekilde hıçkırdı. Molly’nin varlığını o kadar koruyucu bir şekilde hissetti ki kendini bırakmaya ve duygularını göstererek kendini zayıflatmaya cesaret etti.

Molly, “Devam et!” dedi. “Onu daha kötü yaptığınızı görmüyor musunuz?” Ama o kıpırdamadı; o kadar yoğun bir şekilde Cynthia’ya bakıyordu ki onu işitmemiş gibi görünüyordu. Molly öfkeyle, “Gidin,” dedi “Eğer gerçekten onun ağladığını görmekten rahatsız oluyorsanız. Görmüyor musunuz, bunun nedeni sizsiniz.”

Sonunda, “Eğer Cynthia söylerse giderim,” dedi.

Cynthia, “Oh, Molly, ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi, ellerini gözyaşlarıyla kaplı yüzünden çekti ve Molly’ye bakarak daha kötü bir şekilde hıçkırmaya başladı; gerçekte isterik bir hâle gelmişti ve tutarlı bir şekilde konuşmaya çalışsa da ağzından anlamlı sözcükler çıkmıyordu.

Molly, “Ağaçların oradaki kulübeye koş ve ona bir bardak su getir,” dedi. O, biraz tereddüt etti.

Molly sabırsızca, “Neden gitmiyorsunuz?” dedi.

“Onunla konuşmam bitmedi; ben gelmeden ayrılmayın.”

“Hayır. Bu durumda gidemeyeceğini görmüyor musunuz?”

İsteksiz olsa da hızla gitti.

Cynthia biraz sonra konuşabilecek kadar hıçkırıklarını kontrol altına aldı. En sonunda şunu söyledi:

“Molly, ondan nefret ediyorum!”

“Ama senin onunla nişanlı olduğunu söyleyerek ne demek istedi? Ağlama canım, bana anlat; eğer edebilirsem sana yardım edeceğim ama gerçekten bunun ne olduğunu anlayamıyorum.”

“Bu, şimdi anlatılmayacak kadar uzun bir hikâye ve ben yeterince güçlü değilim. Bak! Geri geliyor. Yapabildiğim kadar çabuk eve dönelim.”

Molly, ‘Bütün kalbimle katılıyorum,’ dedi.

O suyu getirdi ve Cynthia içip sakinleşti.

Molly, “Şimdi,” dedi, “Yapabileceğin kadar çabuk eve gitsek iyi olur; hava çabuk kararıyor.”

Eğer Cynthia’yı çabuk götüreceğini düşünüyorsa yanılıyordu. Bay Preston bu konuda kararlıydı. Şöyle dedi:

“Sanırım Bayan Gibson bu kadarından haberdar olduğuna göre ona her şeyi yani yirmi yaşına basınca benimle evlenmek için nişanladığımızı anlatmamız daha doğru olur; aksi hâlde burada benimle olman ve randevulaşman garip görünebilirhatta ona kuşkulu görünür.”

“Cynthia’nın başka bir erkekle nişanlı olduğunu bildiğim için söylediklerinize inanmamı beklemeyin, Bay Preston.”

Cynthia tepeden tırnağa titreyerek ama sakin olmaya çalışarak, “Oh, Molly,” dedi, “Ben nişanlı değilimne kastettiğin kişiyle ne de Bay Preston’la.”

Bay Preston zorla gülümsedi. “Sanırım bende, Bayan Gibson’u söylediklerimin doğruluğuna inandıran bazı mektuplar var; ve bu, eğer gerekirse Bay Osborne Hamley’i de ikna edecektironun ima ettiğinin o olduğu sonucuna vardım.”

Molly, “İkiniz de beni çok şaşırttınız,” dedi. “Bildiğim tek şey akşamın bu saatinde burada durmamamız ve Cynthia ile benim doğruca eve gitmemiz gerektiğidir. Eğer Bayan Kirkpatrick’le konuşmak istiyorsanız Bay Preston, neden babamın evine gelmiyorsunuz ve bir beyefendi gibi açıkça onu görmek istemiyorsunuz?”

“Ben kesinlikle istiyorum,” dedi; “Sadece Bay Gibson’a onunla ilişkimin ne düzeyde olduğunu açıklarsam mutlu olacağım. Eğer bunu daha önce

yapmadıysam bu, onun isteklerine boyun eğdiğim içindir.”

“Lütfen, lütfen yapma, Molly –her şeyi bilmiyorsun bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun; iyi niyetli ve nazik olduğunu biliyorum ama sadece zarar veriyorsun. Yürüyecek kadar iyiyim, gidelim; eve gidince sana her şeyi anlatacağım.” Molly’nin kolunu tuttu ve onun acele etmesini sağlamaya çalıştı; ama Bay Preston onların yanında yürürken konuşarak, takip etti.

“Evde ne diyeceğini bilmiyorum; ama benim müstakbel eşim olduğunu inkâr edebilir misin? Bu nişanı uzun süre sır olarak saklamanın senin kararlı isteğin olduğunu inkâr edebilir misin?” O akıllı davranmıyorduCynthia durdu ve kıstırılmış olarak döndü.

“Bunu söylediğine göre burada konuşmam gerektiğinden söylediğiniz şeyin kelime olarak doğru olduğunu kabul ediyorum, o zaman ben on altı yaşında ihmal edilen bir kızdım bir arkadaş olduğunuza inandığım siz, ihtiyacım olduğunda bana ödünç para verdiniz ve benim size evlilik konusunda söz vermemi sağladınız.”

İlk kelimeyi vurgulayarak, “Ben sağladım!” dedi.

Cynthia kıpkırmızı oldu. ‘“Sağlamanın’ doğru kelime olmadığını itiraf ediyorum. O zaman sizi seviyordum neredeyse benim tek arkadaşımdınız ve bu acil bir evlenme sorunu olsaydı hiç itiraz etmeyeceğimi söyleyebilirim. Ama şimdi sizi daha iyi tanıyorum; ve son zamanlarda bana o kadar çok acı çektirdiniz ki (daha önce kelimeler beni hasta edene kadar size anlattığım gibi) hiçbir şeyin sizinle evlenmemi sağlayamayacağını hemen söylemeliyim. Hiçbir şey! Şunu söyleyebilirim ki, itibarımı ve biliyorum ki, sahip olduğum birkaç arkadaşı kaybetmekten ve açıklamaktan kaçınma şansı olmadığını görüyorum.”

Molly, Cynthia’nın içine düştüğü ümitsizlikten yakınan ses tonundan etkilenerek, “Hiçbir zaman beni kaybetmeyeceksin,” dedi.

Bay Preston, “Bu zor,” dedi. “Benim hakkımda istediğin kötü şeye inanabilirsin Cynthia ama benim gerçek, ihtiraslı, önyargısız aşkımdan şüphe edebileceğini düşünmüyorum.”

Cynthia taze bir enerjiyle araya girerek, “Bundan kuşku duyuyorum,” dedi. “Ah! Görmüş olduğum tanımış olduğum kendini inkâr eden sevgiyi düşündüğüm zaman, sevgi kendinden önce başkalarını düşünmektir.”

O durunca Bay Preston araya girdi. Onu çok fazla açığa vurmuş olmaktan korkuyordu.

“On altı yaşında bir kızın ciddi o kız büyüdükçe ciddi yerine zayıf diyebilirsiniz sözüne güvenerek sessizlik istenince sessiz kalarak yıllarca beklemeye istekli olan, kıskançlık duyan ve ihmal edilmeye katlanan şeye aşk demiyorsun. Cynthia, seni sevmiştim, seviyorum ve seni bırakamam. Sözünü tut ve benimle evlen. Yemin ederim karşılık olarak beni sevmeni sağlayacağım.”

“Oh, o talihsiz parayı hiç ödünç almamış olmayı isterdim isterdim her şeyin başlangıcı oydu. Oh, Molly, o parayı geri ödemek için para biriktirdim ve idareli kullandım ama şimdi onu geri almıyor; eğer bunu geri ödeyebilirsem beni özgür bırakacağını düşünüyordum.”

“Kendini yirmi paund için satmış olduğunu ima ediyor gibi görünüyorsun,” dedi. Şimdi neredeyse ortak alandaydılar, kulübelerin korumasına yakındılar, içindekileri işitebiliyorlardı; diğer ikisi bunu düşünmese de Molly düşündü ve bunlardan birine uğramaya ve eve kadar işçilerden birinin gelmesini istemeye karar verdi; ne olursa olsun onun varlığı bu berbat kavgaya bir son vermeliydi.

Cynthia kelimelerini bastıramayarak, “Kendimi satmadım; o zaman seni seviyordum. Ama oh, şimdi senden ne kadar nefret ediyorum!” diye bağırdı.

O selam verdi ve arkasını döndü. Tarladaki merdivenlerde hızla gözden kayboldu.[108] Ne olursa olsun bu bir rahatlamaydı. Yine de iki kız, sanki o hâlâ onları takip ediyormuş gibi hızlandılar. Bir keresinde Molly, Cynthia’ya bir şey söylediğinde o şöyle cevap verdi:

“Molly eğer bana acıyorsan eğer beni seviyorsan şimdi bana hiçbir şey söyleme. Eve gittiğimizde hiçbir şey olmamış gibi bakmalıyız. Yatmak için

yukarı çıktığımızda odama gel ve sana her şeyi anlatacağım. Beni korkunç bir şekilde suçlayacağını biliyorum ama sana her şeyi anlatacağım.”

Böylece Molly eve gidene kadar hiçbir şey söylemedi; ve sonra, eve ne kadar geç döndüklerini kimse anlamayınca göreceli olarak rahatlayarak iki kız da akşam yemeği için gerekli olan aile toplantısı için giyinmeden önce dinlenmek ve kendilerini sakinleştirmek için ayrı ayrı odalarına gittiler. Molly kendini, eğer kendi çıkarları tehlikede olsaydı, aşağıya inemeyecek kadar sarsılmış gibi hissetti. Başını elleri arasına alarak tuvalet masasının yanına oturdu. Mumları yanmıyordu ve oda yumuşak bir karanlık içindeydi. Çarpan kalbini sakinleştirmeye ve tüm işittiklerini ve bunların sevdiği insanların hayatları üzerinde nasıl etki yapacağını hatırlamaya çalıştı. Roger! Oh, Roger! –mesafenin esrarengiz karanlığında uzaktaydı onun yaptığı gibi seviyordu (ah, bu aşktı! Cynthia’nın adına layık olduğu gibi sözünü ettiği aşktı) ve onun aşkının nesnesi başka biri tarafından isteniyordu sadık olması gereken kişiye sadık değildi! Bu nasıl olabilirdi? Eğer bunu öğrenirse ne düşünecek ve ne hissedecekti? Onun acısını hayal etmeye çalışmak boşunaydıbunun yararı olamazdı. Şu anda Molly’nin önünde duran, eğer ona düşünce, öğüt yada hareketle yardım edebilseydi, Cynthia’yı kurtarmaya çalışmak; düşüncelerinin muhtemel, olası acı çekme manzaralarına kapılmasına izin vererek kendini zayıflatmamaktı.

Akşam yemeğinden önce oturma odasına gittiği zaman, Cynthia ve annesinin yalnız olduğunu gördü. Odada mumlar vardı ama yakılmamıştı çünkü odun ateşi canlı ve uygun bir şekilde parlıyordu. Bay Gibson’un herhangi bir dakikada olması umulan dönüşünü bekliyorlardı. Cynthia gölgede oturuyordu; böylece Molly sadece duyarlı kulağı sayesinde onun durumunu değerlendirebiliyordu. Bayan Gibson o günkü maceralarından bazılarını yaptığı ziyaretlerde kimleri evde bulduğunu; kimin dışarıda olduğunu ve işittiği bazı küçük haberleri anlatıyordu. Molly’nin hızlı algılamasına göre, Cynthia’nın sesi hâlsiz ve yorgundu ama tüm uygun cevapları verdi ve doğru yerde uygun ilgiyi gösterdi. Molly bir çabayla, araya girerek yardıma koştu, bu doğru; ama Bayan Gibson hafif gölgeleri ve davranışlardaki değişiklikleri fark edecek bir kişi değildi. Bay Gibson döndüğünde, grupların göreceli durumları değişti. Şimdi canlanan kişi Cynthia’ydı, bunun nedeni kısmen onun herhangi bir sıkıntıyı fark edeceğini bilmesi ve kısmen de Cynthia’nın orada olan genç ya da yaşlı

herhangi bir erkeğin karşısında iyi durmak için en güzel taraflarını ve zarif yönlerini, beşikten mezara kadar içgüdüsel olarak ortaya çıkaran o doğal koketlerden biri olmasıydı. Sessiz ve kaygılı olan Molly, gözünün önündeki Cynthia'nın, iki saat önce kalbi kırılacakmış gibi hıçkıran ve ağlayan aynı kız olduğuna zorlukla inanana kadar onun yorumlarını ve hikâyelerini mutlu günlerin tatlı dikkatiyle dinliyordu. Solgun ve gözleri şişmiş göründüğü doğruydu ama onun geçmiş sıkıntısıyla ilgili olarak gösterdiği, Molly'nin yine de dikkat edilmesi gerektiğini düşündüğü tek belirti buydu. Akşam yemeğinden sonra Bay Gibson, şehirdeki hastalarına gitti; Bayan Gibson önünde, arkasında sessiz, bayanlara has bir şekerleme yapmak için, The Times'ın bir sayfasını tutarak koltuğuna gömüldü. Cynthia'nın bir elinde kitap vardı, diğer eliyle gözlerini ışıktan koruyordu. Molly tek başına ne okuyabiliyor ne uyuyabiliyor ne de çalışabiliyordu. Pencerenin yanındaki koltuğa oturdu; kepenk kapalı değildi çünkü gözetlenme tehlikesi yoktu. Dışarıdaki yumuşak karanlığı seyretti ve kendini, nesnelerin anahatlarını görmeye çabalarken buldu bahçenin sonundaki kulübe etrafında oturacak sıra olan büyük kayın ağacı, yaz güllerinin sarıldığı tel kemer; her biri havanın koyu renk kadifesine karşı sönük ve belirsiz olarak ortaya çıkıyordu. O anda çay geldi ve her zamanki gece telaşı başladı. Masa temizlendi. Bayan Gibson doğruldu ve haftalar önce aynı saatte sevgili baba hakkında yaptığı yorumun aynısını yaptı. Cynthia da her zamankinden farklı görünmüyordu. Ve Molly yine de onun sakinliği hangi sırrı saklıyor, diye düşündü! En sonunda yatma zamanı geldi ve alışılmış ufak tefek konuşmalar yapıldı. Hem Cynthia hem de Molly tek kelime konuşmadan odalarına gittiler. Molly kendi odasındayken, onun mu Cynthia'nın odasına gideceğini yoksa Cynthia'nın mı onun odasına geleceğini unuttu. Elbisesini çıkardı, geceliğini giydi ve durup bekledi; hatta bir ya da iki dakika oturdu; ama Cynthia gelmedi, bu yüzden Molly gitti ve şaşırarak kapalı bulduğu karşıki kapıyı çaldı. Odaya girdiğinde Cynthia oturma odasından çıktığı gibi tuvalet masasının yanında oturuyordu. Başını kollarına dayamıştı ve Molly'ye verdiği sözü unutmuş görünüyordu çünkü rahatsız olmuş gibi baktı; yüzü kaygı ve sıkıntı dolu görünüyordu. Yalnızlığı içinde başka bir çaba göstermedi ama ilgi gösteren düşüncelere izin verdi.

43.Cynthia’nın İtirafı

Molly, “Gelebileceğimi,” dedi, “Ve bana her şeyi anlatacağını söyledin.”

Cynthia ağır bir şekilde, “Sanırım her şeyi biliyorsun,” dedi. “Belki de nasıl nedenlerim olduğunu bilmiyorsun ama ne olursa olsun benim nasıl bir çıkmazda olduğumu biliyorsun.”

Molly utangaçlıkla ve kuşkuyla, “Bir çok şey düşünüyordum,” dedi. “Ve eğer babama anlatsaydın diye düşünmekten kendimi alamıyorum.”

O devam edemeden Cynthia ayağa kalktı.

“Hayır!” dedi. “Bunu yapamam. Eğer burayı hemen terk etmem gerekmezse. Ve başka gidecek yerim olmadığını –uyarmadan demek istiyorum biliyorsun. Amcamın beni alacağını söyleyebilirim; o bir akraba ve nasıl kötü bir durumda olursam olayım benim yanımda durmak zorunda kalacaktır; ya da belki bir mürebbiyelik işi bulabilirimiyi bir mürebbiye olabilirim!”

“Lütfen Cynthia, böyle öfkeli bir şekilde konuşma. Bu kadar yanlış davranmış olduğuna inanmıyorum. Yapmamış olduğunu söylüyorsun ve sana inanıyorum. O korkunç adam, bir şekilde bu işe karışmana sebep olmuş; eğer onunla arkadaş olursan ve her şeyi ona anlatırsan babamın bunu halledeceğine eminim.”

Cynthia, “Hayır, Molly,” dedi, “Yapamam ve bunun bir sonu var. Sen istiyorsan yapabilirsin, sadece önce evden ayrılmama izin ver; bana o kadar zaman tanı.”

Molly derinden incinmiş olarak, “Senin anlatmamı istemediğin hiçbir şeyi anlatmayacağımı biliyorsun,” dedi.

Cynthia, “Anlatmayacak mısın, canım?” dedi. “Bana bunun için söz verir misin? Kutsal bir söz verir misin? Çünkü şimdi bu kadarını bildiğin için sana her şeyi anlatmak benim için rahatlatıcı olacak.”

Molly hâlâ biraz üzgün olarak, “Evet. Anlatmamaya söz veriyorum. Benden kuşku duymamalısın,” dedi.

“Çok iyi. Sana güveniyorum. Güvenebileceğimi biliyorum.”

Molly, “Ama babama anlatmayı ve sana yardım etmesini sağlamayı düşün,” diye azimle devam etti.

Cynthia kararlı ama öncekinden daha sakin bir şekilde, “Hiçbir zaman,” dedi. “O zavallı Bay Coxe’un zamanında ne dediğini unuttuğumu mu düşünüyorsun; o ne kadar ciddiydi ve ben şimdi bunun dışında olsam da ne kadar uzun süre kötü bir durumda kaldım? Annemin bazen dediği gibi, ben o insanlardan biriyimbenim hakkımda iyi düşünmeyen insanlarla bir arada yaşayamam. Bu bir zayıflık ya da günah olabilirbilmediğime ve umursamadığıma eminim; ama benim hatalarımı bilen ve bunların benim erdemlerimden daha büyük olduğunu düşünen biriyle aynı evde yaşamaktan gerçekten mutlu olamam. Şimdi sen babanın böyle yapacağını biliyorsun. Sana çoğunlukla onun (ve senin de Molly) benim bildiğimden daha yüksek bir standarda sahip olduğunuzu söyledim. Oh, buna katlanamam; eğer öğrenecek olursa, bana çok kızarhiçbir zaman bunun üstesinden gelemez ve ben onu çok seviyordum! Onu gerçekten seviyorum!”

Molly, “Peki, boş ver canım; o bilmeyecek,” dedi çünkü Cynthia tekrar isterikleşmeye başlıyordu“En azından şimdi bu konuda daha fazla konuşmayacağız.”

Cynthia onun elini istekle tutarak, “Ve bu konuda bir daha hiç konuşmayacaksın hiçbir zaman bana söz ver,” dedi.

“Bana izin verene kadar hiçbir zaman. Şimdi bırak yardım edip edemeyeceğime bakayım. Yatağa uzan, yanına oturayım ve bunu konuşalım.”

Ama Cynthia tekrar tuvalet masasının yanındaki sandalyeye oturdu.

Molly uzun bir sessizlikten sonra, “Bütün bunlar ne zaman başladı?” dedi.

“Uzun süre öncedört ya da beş yıl önce. Tek başına bırakılmış bir çocuktum. Tatildi ve annem yolculuk için uzağa gitmişti. Donaldsonlar onlarla birlikte Worcester Festivali’ne gelmemi istediler. Bütün bunların özellikle bana ne kadar güzel göründüğünü bilemezsin. Ashcombe’da, annemin evi olan o kasvetli evde kapalı kalacaktım; orası Lord Cumnor’a aitti ve onun vekilharcı olarak Bay Preston, onun bütün boya ve bakım işleriyle ilgileniyordu; üstelik bizimle çok yakındı. Annemin düşündüğüne inanıyorumhayır, bu konuda emin değilim ve onu, sana hayali olan herhangi bir şeyi anlatmamı önlemesi için yeterince suçluyorum.”

Sonra sustu ve geçmişi hatırlayarak bir ya da iki dakika hareketsiz oturdu. Molly onun canlı ve güzel yüzünü geçici olarak ele geçiren yaşlı ve endişeli ifadeden etkilenmişti; bundan Cynthia’nın gizli dertlerinden dolayı ne kadar acı çekmiş olduğunu görebiliyordu.

“Ne olursa olsun onunla yakındık ve evle ilgili olarak çok fazla gelip gidiyordu. Annemin işlerini ve onun hayatının her yönünü biliyordu. Bunu sana, onun sorularına cevap vermemin ne kadar doğal olduğunu anlaman için anlatıyorum. Bir gün o geldi ve benim ağladığımı gördü. Biliyorsun bugün kendimi açıklamama rağmen bunu pek sevmem; ama üzülüyor ve öfkeleniyordum çünkü annemin Donaldsonlar’la gidebileceğim konusunda yazmasına rağmen yolculuk için parayı nereden bulacağım konusunda ve elbise konusunda hiçbir şey söylememişti. Ayrıca geçen seneki elbiselerime, eldivenlerime, ayakkabılarıma sığamayacak kadar büyümüştümkısacası kiliseye gidecek kadar düzgün elbisem yoktu.”

Molly çok doğal bir soru sorarak, suçlama yöneltiyormuş gibi görünmekten korkarak, “Neden bunları ona yazmadın ve her şeyi anlatmadın?” dedi.

“Onun mektubunu sana göstermek isterim; annemin mektuplarından bazılarını görmelisin; her gerçeğin en önemli noktasını görmüyormuş gibi davrandığını bilmiyor musun? Bu durumda iyi vakit geçirdiği, ona gösterilen nezaketi ve onunla olabilmemi istediği ve benim de biraz güzel vakit geçireceğimden dolayı memnun olduğu konusunda konuşacaktı; ama bana gerçekten yararı olan tek şey onun gitmiş olması ve burasının onun bir sonraki gideceği yer olmasıydı. Kaldığı evden, yazdığı günün ertesi günü ayrılacağından ve belli bir güne kadar evde olması gerektiğinden

bahsediyordu, ama ben mektubu Cumartesi günü aldım ve festival gelecek Salı başlıyordu.”

Molly, “Zavallı Cynthia,” dedi. “Yine de yazmış olsaydın mektubun onun eline geçebilirdi. Sert olmak istemiyorum; sadece o adamla arkadaş olmuş olman düşüncesinden hiç hoşlanmıyorum.”

Cynthia içini çekerek, “Ah!” dedi. “Yanlış karar vermenin hangi kötülüğü doğurduğunu gördükten sonra doğru karar vermek ne kadar kolay! Ben yalnızca genç bir kızdım, neredeyse çocuktum ve o zamanlar o bizim arkadaşımızdı –annem hariç bildiğim tek arkadaştı; Donaldsonlar sadece nazik ve iyi kalpli tanıdıklarımızdı.”

Molly alçakgönüllü bir şekilde, “Özür dilerim,” dedi, “Babamla çok mutluyum. Seninle ne kadar farklı olması gerektiğini anlayamıyorum.”

“Farklı! Bunu düşünmeliyim. Para konusunda endişe etmek beni hayatımdan bezdirdi. Fakir olduğumuzu söyleyemezdik bu okula zarar verirdi; ama eğer annem ve ben yapabildiğimiz gibi senin ve Bay Gibson’un yaptığınız gibi mutlu bir şekilde devam etseydik her şeyden kısar ve açlığa katlanırdım. Bu fakirlik değildi; bu onun her zaman benimle olmayı umursamaz görünmesiydi. Her tatil oluşunda o, şu ya da bu büyük eve gitmek için uzakta olurdu; ve ben de ziyaretçiler geldiğinde oturma odasında oturmak için çok beceriksiz bir yaşta olduğumu söylemeliyim. O zaman benim olduğum yaştaki kızlar nedenleri sezmekte ve onaylanmayan sorularına konuşmalardaki küçük anlam saptırmaları, çevirmeleri ve kaybolmaları koymakta son derece keskindirler; nazik hayattaki doğrular ve hataların ne olduğu hakkında kesin bir düşünceleri yoktur. Ne olursa olsun annemin ayağına çok fazla dolaşıyordum ve bunu hissediyordum. Bay Preston da bunu benim için hissediyor gibi görünüyordu; ve ben ona nazik sözleri ile sempatik bakışları için minnettardımfark etmeden masanızın altına düşen nezaket kırıntıları. Böylece bugün, işçilerin nasıl çalıştığını görmeye geldiğinde beni boş okul odasında, soluk yaz başlığıma, eskiden kullanmış olduğum bazı kurdelelere ve yarı yarıya yıpranmış eldivenlere iş masasının üzerine yayılmış olan bir çeşit eski elbise panayırına bakarken buldu. Sadece bu eski püskü şeylere bakarken bile tam anlamıyla öfkeleniyordum. Donaldsonlar’la bu festivale gideceğimi duyduğu için memnun olduğunu söyledi; hizmetçimiz olan yaşlı Sally’nin bu haberi ona

anlatmış olduğuna inanıyorum. Ama para konusunda o kadar şaşkındım ve eski elbiselerimin işe yaramazlığı o kadar ortadaydı ki, sevgi ihtiyacı içindeydim ve gitmemem gerektiğini söyledim. Masaya oturdu ve yavaş yavaş benim dertlerimi anlatmamı sağladı. O günlerde bazen onun hoş olduğunu düşünüyordum. Bir şekilde, o zaman onun para önerisini kabul etmenin yanlış, aptalca ya da bunun gibi bir şey olduğunu hiç düşünmedim. Cebinde yirmi paund olduğunu söyledi ve gerçekten bununla ne yapacağını bilmiyordubunu aylarca istemeyecekti; onu geri ödeyebilirdim ya da ona uygun olduğu zaman annem ödeyebilirdi. Paraya ihtiyacım olduğunu bilmeliydi ve ona başvurmamın uygun olduğunu düşünecekti. Yirmi paund çok değildi, onu almam gerekiyordu. Yirmi paund harcamamam gerektiğini biliyordumen azından bildiğimi düşünüyordum; ama harcamadığımı ona geri verebileceğimi düşünüyordumevet, bu başlangıç oldu! Çok yanlış görünmüyordu, öyle değil mi Molly?”

Molly tereddütle, “Hayır,” dedi. Bu kadar sert bir yargıda bulunmak istemiyordu ve o, Bay Preston’dan hiç hoşlanmıyordu. Cynthia devam etti:

Cynthia biraz gülümseyerek, “Evet, ayakkabı, eldivenler, bir başlık, manto, Salı günü gitmeden önce benim için yapılan beyaz müslin bir elbise, Donaldsonlar’ın gidişini izleyen ipekli bir elbise, benim yolculuklarım ve tüm bunlar olunca, özellikle hepimiz baloya gideceğimiz için Worceshter’de bir balo elbisesi almam gerektiğini anlayınca yirmi paunddan geriye çok az şey kaldı. Bayan Donaldson biletimi verdi ama baloya zaten onun evinde iki akşam giymiş olduğum beyaz müslin elbiseyle gitme fikrime oldukça ciddi olarak baktı. Oh, canım! Zengin olmak ne kadar hoş olmalı! Bilirsin,” diye devam etti, “Çok güzel olduğumun ve insanların bana hayran olduğunun farkına varmaktan kendimi alamıyordum. Bunu ilk defa Donaldsonlar’da anladım. Güzel yeni elbiselerimin içinde iyi göründüğümü düşünmeye başladım ve diğer insanların da öyle düşündüğünü gördüm. Kesinlikle evin en güzel kızıydım ve gücümü hissetmek çok güzeldi. O neşeli haftanın son bir ya da iki gününde Bay Preston grubumuza katıldı. Beni son defa gördüğünde bana küçük gelen eski elbiseler giyiyordum, yalnızlığımın içinde yarı ağlamaklıydım, ihmal edilmiş ve parasızdım. Donaldsonlar’da ben küçük bir kraliçeydim; ve dediğim gibi güzel tüyler güzel kuşların oluşmasını sağlar ve herkes bana böyle davranıyordu; onun geldiği ilk gece olan baloda ne yapacağımı

bilmediğim kadar çok partnerim vardı. Sanırım o zaman bana gerçekten aşık oldu. Daha önce olduğunu düşünmüyorum. Ve sonra ona borçlu olmanın ne kadar utandırıcı olduğunu hissetmeye başladım. Başkalarına yaptığım gibi ona hava atamazdım. Oh! Bu çok utandırıcı ve rahatsız ediciydi! Ama bütün bu süre boyunca onu sevdim ve bir arkadaş olarak gördüm. Son gün diğerleriyle birlikte bahçede yürüyordum. Ona ne kadar güzel vakit geçirdiğimi ve ne kadar mutlu olduğumu anlatabileceğimi düşünüyordum, hepsi onun yirmi paundu sayesindeydi (saat on ikiyi çaldığında Cinderella'nın hissettiği gibi hissetmeye başlıyordum) ve anneme anlatma düşüncesinden hasta olmama rağmen en kısa zamanda ona geri ödeneceğini anlatmam lazımdı ve parayı toplamanın ne kadar zor olacağını anlayacak kadar işlerimizi biliyordum. Konuşmamızın sonu çabuk geldi; çünkü neredeyse korkuma rağmen benimle büyük aşkından konuşmaya başladı ve onunla evlenmeye söz vermem için yalvarmaya başladı. O kadar korkmuştum ki diğerlerinin yanına koştum. Ama o gece ondan beni korkuttuğu için özür dileyen, teklifini, benim istediğim bir tarihte gerçekleşecek bir evlilik için söz verme isteğini yineleyen bir mektup aldım gerçekten çok acil bir aşk mektubu ve içinde eğer sadece bir tek şey yaparsam paranın benim olacağından, artık bir borç olmayacak olan şanssız borcumdan bahsediliyordu bunu benim sana anlatmak için hatırladığımdan daha iyi kafanda canlandırabilirsin, Molly."

Molly nefes nefese, "Ve sen ne dedin?" diye sordu.

"Cevap isteyen başka bir mektup gelene kadar ona hemen cevap vermedim. Bu arada annem eve dönmüştü ve eski günlük baskı ile fakirliğin hüznü başlamıştı. Mary Donaldson bana sık sık yazıyordu; sanki bunu yapmak için rüşvet alıyormuş gibi istekle Bay Preston'u övüyordu. Onun çok sevilen bir adam olduğunu görüyordum ve onu yeterince seviyordum ayrıca ona minnettarlık duyuyordum. Böylece ona yazdım ve yirmi yaşına gelince onunla evleneceğime söz verdim ama bu o zamana kadar bir sır olarak kalacaktı. Ve ondan ödünç para aldığımı unutmaya çalıştım ama bir şekilde ona söz verince ondan nefret etmeye başladım. Beni yalnız bulduğunda onun selam vermesine bile katlanamıyordum ve sanırım, annem şüphe etmeye başladı. Sana bütün ayrıntıları anlatamam; gerçekte o zaman onları anlamadım ve şimdi bunların hepsinin nasıl olduğunu net olarak hatırlamıyorum. Ama Leydi Cuxhaven'in buna dediği

gibi, eğitimime harcanması için anneme biraz para gönderdiğini biliyordum; annem çok rahatsız ve morali bozuk görünüyordu; annemle bir arada geçinemiyorduk. Bu yüzden, kuşkusuz, hiçbir zaman ona bu nefret verici yirmi paundu anlatmayı göze alamadım ama eğer Bay Preston'la evlenirsem hiçbir zaman bunun ödenmesine gerek olmayacağını düşünmeye devam ettimçok bayağı ve kötü olduğunu söyleyebilirim; ama oh, Molly bunun için cezalandırıldım çünkü şimdi o adamdan tiksiniyorum."

"Ama neden? Ondan ne zaman hoşlanmamaya başladın? Bu süre boyunca pasif davranmış gibi görünüyorsun."

"Bilmiyorum. Boulogne'deki okula gitmeden önce üstüme üstüme geliyordu. Onun gücü altındaymışım gibi hissetmeme yol açıyordu; ve sık sık onunla nişanlı olduğumu hatırlatarak, onun kelime ve davranışlarını eleştirmemi sağlıyordu. Anneme karşı olan davranışlarında da bir saygısızlık vardı. Ah! Çok saygılı bir evlat olmadığımı düşünüyorsun; belki de değilim; ama annemin hataları karşısındaki örtülü küçümsemelerine katlanamıyordum ve bana karşı duyduğu "aşk" dediği şeyi gösterme biçiminden nefret ediyordum. Sonra bir sömestir Mme Lefebre'nin okulunda kaldıktan sonra bir İngiliz kız geldionun kuzeniydi ama beni çok az tanıyordu. Şimdi Molly sana anlatacağım şeyi sana anlatır anlatmaz unutman gerekiyor. O, kuzeni Robert hakkında çok fazla ve sürekli olarak konuşuyordu açıkçası o ailenin en büyük insanıydı ve çok yakışıklıydı ve o bölgedeki kadınların hepsi ona aşıktı ünvanı olan bir leydi söz konusuydu."

Molly öfkeyle, "Leydi Harriet olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Cynthia bezgin bir şekilde, "Bilmiyorum," dedi. "O zaman umursamadım ve şimdi de umursamıyorum; çünkü o, bir de ona ümitsizce aşık olan güzel dul bayan olduğunu söylemeye devam ediyordu. Bayanın onun görmediğini düşündüğü küçük hareketlerine her zaman gülüyordu. Ve oh! Bu adam benim evlenmeye söz verdiğim, borçlandığım ve aşk mektupları yazdığım adamdı! Böylece şimdi her şeyi anlıyorsun, Molly."

"Hayır, henüz anlamadım. Annen hakkında nasıl konuştuğunu işitince ne yaptın?"

“Yapacak tek şey vardı. Ona yazıp ondan nefret ettiğimi, hiçbir zaman onunla evlenmeyeceğimi ve yapabildiğim kadar çabuk onun parasını ve faizini geri ödeyeceğimi anlattım.”

“Peki?”

“Ve Mme Lefebre mektubumu açılmamış olarak geri getirdi; ve bana, eğer o içeriğini daha önceden görmezse kurumundaki öğrencilerin beyefendilere mektup göndermelerine izin vermeyeceğini anlattı. Onun bir aile dostu ve annemin işlerine bakan vekilharç olduğunu anlattım – gerçeklere tam sadık kalamazdım; ama göndermeme izin vermedi; mektubu yaktığını görmek ve anneme anlatmamaya ikna olmadan önce, tekrar yazmayacağıma dair söz vermek zorunda kaldım. Böylece sakinleştim ve eve dönene kadar bekledim.”

“Ama sonra onu görmedin değil mi; en azından bir süre için?”

“Hayır ama yazabilirdim; ve ona ödemek için para biriktirmeye başladım.”

“Mektubuna ne dedi?”

“Oh, önce kararlı olduğuma inanmıyormuş gibi yaptı; bunun sadece gücenme ya da özür dilenecek ve öfkeli protestolarla örtülecek geçici bir suç olduğunu düşünüyordu.”

“Ve sonra?”

“Tehdit etmeye tenezzül etti; daha da kötüsü sonra ben korktum. Her şeyin bilinmesine, hakkında konuşulmasına ve aptalca mektuplarımın gösterilmesine dayanamazdımoh bu mektuplar: onları düşünmeye dayanamıyorum, “en sevdiğim kişi Robert” o adama…”

Molly, “Ama, oh, Cynthia nasıl gidip Roger’la nişanlanabildin?” diye sordu.

Cynthia aniden ona dönerek, “Neden olmasın?” dedi “Ben özgürdümben özgürüm; benim tamamen özgür olmamı güvence altına alacak bir yol gibi

göründü; ayrıca Roger'dan hoşlandımgüvenilebilecek insanlarla ilişki kurmak çok rahatlatıcıydı; ve ben onun Bay Preston'ın aşkından çok farklı olan hassas, bencil olmayan aşkıyla etkilenmeyi başaramayacak bir mal ya da taş değildim. Benim, onun için yeterince iyi olmadığımı düşündüğünü biliyorum; ve kuşkusuz bütün bunlar ortaya çıkarsa o da benim yeterince iyi olmadığımı düşünecektir," (sesi işitilmesi çok etkileyici olan hüzünlü bir tona büründü); "Ve bazen onu bırakmayı ve yabancılar arasında yeni bir hayata başlamayı düşünüyorum; ayrıca bir ya da iki kere de sadece intikam için Bay Preston'la evlenmeyi ve sonsuza kadar onu gücüm altına almayı düşündümsadece en kötüsünü yapmam gerektiğini düşündüm; çünkü onun ruhu zalimgüzel benekli derisi ve acımasız kalbiyle bir kaplan gibi. Ona kimseye söylemeden beni bırakması için o kadar çok yalvardım ki."

Molly, "Ortaya çıkmasını boş ver," dedi. "Onun için, seni incitmesinden daha çok geri teper."

Cynthia'nın rengi biraz soldu. "Ama o mektuplarda annem hakkında bir şeyler söyledim. Onun bütün hatalarına karşı uyanıktım ve onu çeken gücü anlamıyordum; ve o, eğer nişanımızı açıklamayı kabul etmezsem, bu mektupları babana götsereceğini söylüyor."

Molly, öfkeyle kalkarak ve sanki Bay Preston'un kendisinin önünde kararlı bir acımasızlıkla duruyormuş gibi Cynthia'nın önünde durarak, "Göstermeyecek!" dedi. "Ondan korkmuyorum. Beni aşağılamaya cesaret edemez ya da yaparsa bunu umursamam. Ondan bu mektupları isteyeceğim ve beni reddetmeye cesaret edip etmeyeceğine bakacağım."

Cynthia başını sallayarak, "Onu tanımıyorsun," dedi. "Sanki dört aydır mühürlenmiş olarak onun için hazır duran parayı geri alacakmış ya da mektupları geri verecekmiş gibi bana randevu verdi. Zavallı, zavallı Roger! O bunları ne kadar az düşünüyor! Ne zaman ona aşk sözcükleri yazmak istesem kendimi engelliyorum çünkü diğer adama böyle sevgi sözleri yazmıştım. Ve eğer Bay Preston, Roger ile benim nişanlandığımı tahmin ederse hem ondan hem de benden, sadece on altı yaşındayken yazdığım, Molly o şansız mektuplarla verebildiği kadar acı vererek, intikam alacaktırsadece yedi tane mektup var! Onlar ayağımın altında herhangi bir gün patlayacak ve babam ile annemi de yere indirecek bir mayın gibi." Kelimeleri, hafif değilse de yeterince acı bir şekilde bitirmişti.

Molly düşünerek, “Onları nasıl geri alabilirim?” dedi, “Çünkü onları alacağım. Arkamda babam varken beni reddetmeye cesaret edemez.”

“Ah! Ama asıl mesele bu. Herkesten çok babanın bütün bunları işitmesinden korktuğumu biliyor.”

“Ve yine de seni sevdiğini düşünüyor!”

“Bu, onun sevme biçimi. Beni eşi yapmak için ne yaptığını umursamadığını yeterince sık söylüyor; ve bütün bunlardan sonra onu sevmemi sağlayacağından emin.” Cynthia yorgunluk ve ümitsizlikten dolayı ağlamaya başladı. Molly hemen kollarıyla onu sardı ve o güzel başını göğsüne yaslayıp yanağını onun başına dayadı ve sanki o küçük bir çocukmuş gibi ninni söylercesine onu yatıştırdı.

Cynthia, “Oh, sana anlatmış olmak büyük bir rahatlık!” diye mırıldandı. Ve Molly cevap verdi: “Bizim tarafımızda haklı olduğumuza eminim; ve bu benim onun vazgeçip mektupları vermesi gerektiğine inanmamı sağlıyor.”

Cynthia, başını kaldırıp Molly’nin yüzüne istekli bir şekilde bakarak, “Ve parayı alması gerektiğine,” diye ekledi. “O parayı almalı. Oh Molly, babanın kulağına gitmeden bunu yapmayı başaramazsın! Rusya’ya mürebbiye olarak gitmeyi tercih ederim. Neredeyse tercih edeceğimi düşünüyorumhayır, onu değil,” dedi, söyleyeceği şey onu ürpertti. “Ama o bilmemelilütfen Molly, o bilmemeli. Buna dayanamam. Ne yapabileceğimi bilmiyorum. Ona ya da anneme hiçbir zaman anlatmayacağına söz ver.”

“Hiç anlatmayacağım. Sizi kurtarmak için herhangi bir şey yapmayacağımı düşünmüyorsun ya?” Şunu söyleyecekti, “Seni ve Roger’ı acı çekmekten kurtarmak için.” Ama Cynthia araya girdi:

“Hiçbir şey için. Hiçbir nedenle babana anlatmamalısın. Başaramazsan başaramazsın ve denediğin için seni severim; ama öncekinden kötü olmam. Belki daha iyi olurum; çünkü senin sempatinin rahatlığına sahip olurum. Ama Bay Gibson’a anlatmayacağına söz ver.”

Molly, “Bir kere söz vermiştim,” dedi, “Ama yine söz veriyorum; şimdi yatağına git ve dinlenmeye çalış. Bir çarşaf kadar beyaz görünüyorsun;

biraz dinlenmezsen hasta olacaksın; saat ikiyi geçti ve soğuktan da titriyorsun.”

Böylece birbirlerine iyi geceler dilediler. Ama Molly odasına gittiği zaman bütün canlılığı gitti. Kendini giyinik hâlde yatağının üzerine fırlattı çünkü hiçbir şey yapmak için hâli kalmamıştı. Eğer Roger bir şekilde bunları işitecek olursa, bunun, onun Cynthia’ya karşı olan aşkına ne kadar zarar vereceğini hissetti. Ve yine de bunu ondan saklamak doğru muydu? O İngiltere’ye döner dönmez, ona her şeyi doğruca anlatması için Cynthia’yı ikna etmeye çalışmalıydı. Onun tarafından her şeyin itiraf edilmesi, ilk duyduğunda çekebileceği acıyı, mükemmel bir şekilde azaltacaktı. Roger’ı düşünerek kendini kaybettinasıl hissedecekti, ne diyecekti, bu toplantı nasıl geçecekti, o zaman tam nerede olacaktı v.b, sonra aniden kendine geldi ve neyi önermiş olduğunu, neye söz vermiş olduğunu hatırladı. Şimdi ilk taşkınlık geçmişti, zorlukları açıkça görüyordu; ve her şeyin en zoru Bay Preston’la bir görüşme yapmayı nasıl sağlayacağıydı. Cynthia nasıl başarmıştı? Ve aralarında gidip gelen mektuplar nasıl gönderilmişti? Molly istemeden Cynthia’nın görünürdeki davranış açıklığının altında bir çok gizli iş olması gerektiğini düşünmek zorunda kaldı; ve daha da isteksizce kendisinin de bu uygulamaya sürükleneceğinden korkmaya başladı. Ama doğru yolda yürümeyi deneyecekti; ve eğer bundan saparsa, bunu sadece sevdiği insanları acı çekmekten kurtarmak için yapacaktı.

44.Molly Gibson Kurtarıyor

Akşamki fırtınalardan sonra sabah kahvaltısındaki sakinlikte karşılaşmak yeterince garipti. Cynthia solgundu; ama her zamanki gibi sakince çeşitli konular hakkında konuştu. Bu arada Molly, merakla seyrederek ve Cynthia'nın böyle soğukkanlı bir dış görünüş takınabilmek ve gerçek düşünceleri ile gizli sırlarını saklayabilmek için uzun bir tecrübeden geçmiş olduğuna ikna olarak sessiz bir şekilde oturdu. O sabah gelen mektuplar arasında bir tanesi de Londra'daki Kirkpatrickler'dendi; ama Helen'dan, Cynthia'nın kendi özel mektup arkadaşından değildi. İyi olmayan Helen için özür dilemek amacıyla kız kadreşi yazıyordu, şöyle diyordu: Onu çok yorgun ve zayıf bırakan bir grip geçiriyordu.

Bay Gibson, "Hava değişikliği için buraya gelsin," dedi. "Eğer etraf ağaçlarla çevrili değilse, yılın bu zamanında taşra Londra'dan daha iyidir. Şimdi evimiz çok kuru, yüksekte, yolu çakıl taşı döşeli ve ben onun için doktorluğu üstüme alıyorum."

Bayan Gibson, hemen aklında Kirkpatrickler'inki gibi bir eve alışık olan genç bir bayanı kabul etmeden önce ev ekonomisinde gerekli değişiklikleri evirip çevirerek konuşurken bile sonuçtaki sıkıntıları hesap ederek ve olası yararlara karşı bunları tartarak "Bu büyüleyici olacak," dedi. "Bu hoşuna gitmedi mi Cynthia? Ya senin Molly? O zaman sen kızlardan biriyle tanışacaksın ve daha sonra onların da seni çağıracaklarından kuşkum yok, bu çok güzel olacak!"

Eşinin düşüncelerini okuma konusunda talihsiz bir yetenek geliştirmiş olan Bay Gibson, "Ve ben onu bırakmayacağım," dedi.

Bayan Gibson, "Sevgili Helen!" diye devam etti, "Ona bakmak isterim! Senin görüşme odanı onun özel oturma odası yapmamız gerekecek, canım." (birkaç hafta boyunca ortada bir kişinin olmasının sıkıntılarıyla ölçülerin ağır basmış olduğunu söylemek oldukça zordu) "Çünkü bir hastanın sakinliğe ihtiyacı vardır. Örneğin oturma odasında sürekli olarak ziyaretçiler tarafından rahatsız edilebilir ve yemek odası o kadarbuna ne diyebilirim? Çok yemek yenen bir yer gibiyemek kokusu hiç çıkmıyormuş

gibi görünüyor; eğer sevgili baban o pencereyi açmama izin verirse çok farklı olacaktı.”

Bay Gibson, “Neden yatak odası olarak giyinme odasını ve oturma odasına açılan küçük odayı da kendi oturma odası olarak kullanamıyor?” diye sordu.

“Kütüphane!” Çünkü bu isimle Bayan Gibson eskiden kitaplık dedikleri yeri şereflendirmeyi seçmişti. “Buraya bir kanepe zorlukla sığar, üstelik kitaplar ve yazı masası var; ve her yerde bir sürü karalama var. Hayır canım, onu hiç çağırmamalıyız, ne olursa olsun kendi evi daha rahattır!”

Bay Gibson, kötüleneceğini görerek ve bu meseleye mücadele edecek kadar önem vermeyerek, “Peki, peki!” dedi. “Belki de haklısın. Bu temiz havaya karşı lüks meselesi. Bazı insanlar bir şeyi diğerinden çok istedikleri için acı çekerler. Eğer gelip bizimle kalmak isterse onu görmekten mutlu olacağımı biliyorsun ama görüşme odasından vazgeçemem. Bu bir gereklilik ve günlük ekmek meselesi!”

Kocası odadan çıkınca, eşi büyük bir memnuniyetle, “Onlara Bay Gibson’un ne kadar nazik olduğunu yazacağım,” dedi. “Sanki o gelmiş gibi ona minnettar kalacaklar.”

Ya Helen’in hastalığından ya da başka bir nedenden dolayı, kahvaltıdan sonra Cynthia donuk ve dalgın bir hâle geldi ve bu hâli bütün gün sürdü. Molly, onun ruh hâlinin aylardır neden bu kadar değişken olduğunu şimdi anlıyordu ve bu yüzden ona karşı müşfik ve önseziliydi. Akşama doğru iki kız yalnız kalınca Cynthia geldi ve yüzü görünmeyecek şekilde Molly’nin yanında durdu.

“Molly,” dedi, “Bunu yapacak mısın? Dün gece söylediğin şeyi yapacak mısın? Bütün gün bunu düşünüyordum ve bazen, eğer sen istersen mektupları geri vereceğine inanıyorum; ne olursa olsun eğer bundan fazla hoşlanmazsan denemeye değer olduğunudüşünebilir.”

Şimdi öyle olmuştu ki Molly bunu her düşündüğünde Bay Preston’la yapacağı konuşmadan daha çok nefret ediyordu; ama her şeye rağmen bu kendi önerisiydi ve bundan kaçınamazdı; bu iyi olacaktı, bunun nasıl bir

zarar verebileceğini göremiyordu. Böylece kararını verdi ve Cynthia aceleyle ayrıntıları düzenlerken üzerinde daha da artan hoşnutsuzluğu saklamaya çalıştı.

“Onunla Kuleler’e giden parka doğru uzanan caddede buluşacaksın. O, çoğunlukla işi olduğu Kuleler tarafından gelebilir her yere geçebileceği anahtarları var sen her zaman yaptığın gibi kulübenin yanından geçebilirsinçok ileri gitmene gerek yok.”

Cynthia’nın bu düzenlemeleri yapmakta bazı tecrübelere sahip olması, Molly’yi etkilemişti; ve bütün bunlardan onun nasıl haberi olacağını sormaya cesaret etti. Cynthia sadece kızardı ve cevap verdi, “Oh! boşver! O, geleceğine memnun olacaktır; onun bu meseleyi daha çok tartışmak istediğini duydun; randevu isteği ilk defa benden gelecek. Eğer yapabilirsem ilk defa özgür olacağımoh Molly seni seviyorum ve hayatım boyunca sana minnettar olacağım!”

Molly, Roger’ı düşündü ve bu düşünce onun sonraki konuşmayı yapmasını sağladı.

“Bu korkunç olmalı sanırım ben çok cesurum ama yarı ertelenmiş bir nişanım olsa Roger’la bile bunu kabul edebileceğimikabul edebileceğimi düşünmüyorum.” Konuşurken kızardı.

Cynthia, “Bay Preston’dan ne kadar nefret ettiğimi unutuyorsun!” dedi. “Beni minnettar bırakan, Roger’a olan aşkımın fazlalığından çok, en azından başka birisine güven içinde söz vermekti. O, buna bir nişan demek istemiyordu ama ben istedim; çünkü bu bana Bay Preston’dan kurtulmuş olduğuma dair bir güven duygusu veriyordu. Ve ben de kurtulmuştum! Ama sadece bu mektuplar. Oh! Eğer bu iğrenç parayı geri almasını sağlar ve mektupları geri alırsan, o zaman bunu unuturuz. O başka birisiyle evlenebilir ve ben de Roger’la evlenirim. Hiçbir şey daha mantıklı olamaz. Her şeye rağmen, bu sadece insanların “gençlik aptallığı” dediği şeydi. Ve Bay Preston’a, benim mektuplarımı açıklar açıklamaz, onları babana gösterir ya da başka bir şey yaparsa Hollingford’dan gideceğimi ve bir daha hiç dönmeyeceğini anlatabilirsin.”

Molly, hiçbir zaman veremeyeceğini hissettiği böyle bir çok mesajla yüklenmiş olarak, gerçekten ne söyleyeceğini bilmeyerek ve bu angaryadan nefret ederek, Cynthia'nın Roger'la olan ilişkisinden bahsetme tavrından tatmin olmayarak, ona yapmacık görünen davranıştaki utanç ve işbirliğinden rahatsız olarak, yine de eğer Cynthia'yı doğru yola sokabilirse bütün bunlara katlanmayı isteyip cesur olarakaçık bir alanda, ve neredeyse arkadaşının büyük rahatsızlığı ve muhtemel gözden düşmesine ona mükemmel bir sempatiyle karışmış olan sevgiyi verebilmekten daha çok acıyarak, randevulaşılan yere doğru olan yürüyüşüne başladı. Bulutlu ve rüzgârlı bir gündü ve parkın kapılarından geçip caddeye girerken, büyük ağaçların yapraksız dallarının arasından esen rüzgârın sesi kulaklarını dolduruyordu. Hızla yürüdü, içgüdüsel olarak kan akışının hızlanmasını istiyordu ve düşünmeye zamanı yoktu. Ama caddede kulübenin çeyrek mil ilerisinde bir dönemeç vardı; o dönemeçten sonra büyük eve giden, şimdi boş olan düz bir yol vardı. Molly, kulübenin görüş sahasından tamamen çıkmaktan hoşlanmıyordu ve ağaç gövdelerinden birinin yanında, yüzü yola dönük olarak durdu. O anda çimenlerin üzerinde bir ayak sesi duydu. Bu, Bay Preston'du. O ağacın yanında bir kadın şekli gördü ve bunun Cynthia olduğundan kuşku duymadı. Ama daha yakına gelince şekil döndü ve Cynthia'nın parlak renkli yüzü yerine Molly'nin soluk, kararlı bakışıyla karşılaştı. Ona selam vermek için konuşmadı; ama genel solgunluğu ve utangaçlığı yüzünden kendisinden korktuğunu hissetmesine rağmen, onun sabit gri gözleri onu cesaretli bir masumiyetle karşıladı.

Onun kendisini beklediğini anlayarak, "Cynthia gelemedi mi?" diye sordu.

Molly biraz şaşırarak, "Onunla karşılaşmayı düşündüğünüzü bilmiyordum," dedi. Basitliği içinde Cynthia'nın, verilen zaman ve yerde Bay Preston'la buluşacak olanın kendisi, Molly Gibson olduğunu söylediğine inanmıştı; ama Cynthia bunun için çok akıllıydı ve ona muğlak kelimelerle gerçek bir yalandan kaçınan bir not göndererek tuzak kurmuştu; onunla buluşacak olanın kendisi olduğunu sanmasına yol açmıştı.

Bay Preston tuzağa düşmekten çok rahatsız olarak "Burada olacağını söylemişti," dedi; şimdi Bayan Gibson'la bir görüşme yapacağını hissetmişti. Molly konuşmaya başlamadan önce biraz tereddüt etti. O

sessizliği bozmamaya kararlıydı; Molly meseleye istenmeden karışırken kendi durumunu mümkün olduğu kadar utandırıcı bulmalıydı.

Molly,” “Ne olursa olsun, sizinle buluşmak için buraya beni yolladı,” dedi. “Bana aranızdaki meselenin ne olduğunu tam olarak anlattı.”

“Anlattı mı?” diye sırıttı. “Her zaman dünyadaki en açık ve güvenilir insan değildir.”

Molly kızardı. Ses tonunun saygısızlığını fark etti; ve onun huyu en sakin huylardan biri değildi. Ama kendine hakim oldu ve böyle yaparak cesaretini kazandı.

“Eşiniz olmasını istediğinizi açıkça söylediğiniz insan için böyle konuşmamalısınız. Ama bunları bir tarafa bırakırsak, sizde onun geri almak istediği bazı mektuplar var.”

“Öyle diyebilirim.”

“Ve onları saklamaya hakkınız yok.”

“Yasal mı yoksa ahlaki hak mı? Hangisini söylemek istiyorsunuz?”

“Bilmiyorum; basitçe, bir beyefendi olarak, bir kızın mektuplarını, onları geri istediğinde, bir tehdit olarak kullanmak için saklamaya hiçbir hakkınız yok.”

Biraz daha saygılı bir tavır takınarak, “Her şeyi bildiğinizi görüyorum, Bayan Gibson,” dedi. “En azından hikâyeyi kendi bakış açısından, kendi tarafından anlattı; şimdi benimkini dinlemelisiniz. Bana herhangi bir kadın kadar ciddi olarak söz verdi.”

“O bir kadın değildi; o sadece bir kızdı, sadece on altı yaşındaydı.”

“Ne yaptığını bilecek yaştaydı; ama eğer isterseniz ona bir kız diyelim. Ciddi olarak bana eşim olmaya söz verdi, gizlilik ve belli bir süre bekleme şartı koydu; bana bu sözü tekrarlayan ve bu çeşit bir ilişkiyle bana bağlı olduğunu düşündüğünü kanıtlamaya yetecek kadar güvenilir mektuplar yazdı. Saçmalıkla uğraşmam bir aziz olduğumu söyleyemem ve bir çok

yönden kendi çıkarlarımı oldukça kesin olarak korurum; parasız bir kız olarak onun durumunu yeterince biliyorsunuz ve o zaman zenginliğin yerini alacak ve dünyada bana yardımcı olacak etkili ilişkilerim yoktu. Bu, her erkeğin hissedeceği içten ve tinsel bir tutkuydu; bunu kendisi söylemeli. Parası olan iki ya da üç kızla evlenebilirdim; onlardan biri oldukça güzeldi ve pek de isteksiz değildi."

Molly onun sözünü kesti: onun kibirliliğinden sıkılmıştı. "Özür dilerim, efendim, ama sizin evlenebileceğiniz genç bayanların raporunu dinlemek istemiyorum; buraya sizden hoşlanmayan ve sizinle evlenmek istemeyen Cynthia'nın adına geldim."

'Peki, o zaman dediğiniz gibi onun benden "hoşlanmasını" sağlamalıyım. Bir keresinde benden "hoşlanmıştı" ve bana bozulması için iki insanın onayının gerekli olduğunu kabul edeceği sözler vermişti. En azından evlendiğimiz zaman, mektuplarına göre beni bir zamanlar sevdiği kadar sevmesini sağlama konusunda ümitsiz değilim."

Molly kararlı bir şekilde, "Sizinle hiç evlenmeyecek," dedi.

"Öyleyse eğer başka birisini tercihiyle onurlandırırsa, o kişiye onun bana yazdığı mektupları okuma izni vereceğim."

Molly neredeyse sadece gülebilmişti. Roger'ın, bu şartlar altında kendisine sunulan mektupları hiçbir zaman okumayacağından emindi ve kesinlikle biliyordu; ama sonra bütün bu mesele hakkında ve Bay Preston'la ilişki kurunca, özellikle eğer önce bunu Cynthia'dan işitmezse, acı çekeceğini düşündü ve o, Molly eğer onu acıdan kurtarabilseydi kurtaracaktı. Ne söyleyeceğine karar veremeden önce Bay Preston tekrar konuştu.

"Önceki gün, Cynthia'nın nişanlı olduğunu söylüyordunuz. Kiminle olduğunu sorabilir miyim?"

Molly, "Hayır," dedi, "Soramazsınız. Bunun bir nişan olmadığını söylediğini duydunuz. Bu kesinlikle değil; ve eğer bu tam bir nişan olsaydı, son söylediğinizden sonra size kim olduğunu söyleyeceğimi düşünüyor musunuz? Ama bundan emin olabilirsiniz, o sizin mektuplarınızdan bir

satırı bile okumayacaktır. O daHayır! Sizin önünüzde ondan bahsetmeyeceğim. Onu hiçbir zaman anlayamazsınız.”

Bay Preston, yüzünde o kadar hoşnutsuz bir bakışla, “Bana bu esrarengiz “kişi”, nişanlı olmadığı Bayan Gibson gibi sıcak bir savunucusu olduğu için çok şanslı bir insan gibi görünüyor,” dedi ki; Molly aniden kendini gözyaşlarına boğulma noktasında hissetti. Ama kendini toparladı veönce Cynthia için ve aynı zamanda Roger için devam etti.

“Hiçbir şerefli erkek ya da kadın sizin mektuplarınızı okumaz ve herhangi bir kişi bunları okursa bundan o kadar utanacaktır ki bunlardan bahsetmeye cesaret etmeyeceklerdir. Bunun size ne yararı olabilir?”

“Onlar, Cynthia’nın tekrar eden evlilik sözlerini içeriyor,” diye cevap verdi.

“Hollingford’u sonsuza kadar terk edeceğini ve seninle evlenmektense kendi ekmeğini kazanacağını söylüyor.”

Yüzü biraz asıldı. O kadar küçük düşmüş görünüyordu ki, Molly neredeyse ona acıdı.

Biraz kendine gelerek, “Bunu sana soğukkanlı bir şekilde söyledi mi? Bana çok acı gerçekleri söylediğinizi biliyor musunuz, Bayan Gibson? Yani bunlar gerçekse,” diye devam etti. “Genç bayanlar “nefret” ve “hoşlanmama” kelimelerini çok severler. Her zaman, evlenmeyi ümit ettikleri erkeklere böyle söyleyen bir çok bayanı tanıdım.”

Molly, “Diğer insanlar için bir şey söyleyemem,” dedi; “Sadece Cynthia’nın” burada biraz tereddüt etti; onun acısını hissetti ve bu yüzden tereddüt etti; ama sonra bunu söyledi“Sizden, onun gibi birinin nefret edeceği kadar nefret ettiğini biliyorum.”

Neredeyse bilinçsiz olarak kelimeleri tekrarlayıp, küçük düşmesini saklamaya çalıştı ve herhangi bir şeyi yakalayarak, “Onun gibi mi?” dedi.

Molly yavaş bir sesle, “Ben daha çok nefret ederdim demek istiyorum,” dedi.

Ama onun cevabını pek dinlemedi. Gözünü, çimene batırdığı bastonunun ucuna dikmişti.

“Bu yüzden, şimdi onun mektuplarını benimle geri yollamayı kabul ediyor musunuz? Sizi temin ederim ki onun sizinle evlenmesini sağlayamayacaksınız.”

Aniden başını kaldırarak, “Siz çok basitsiniz, Bayan Gibson,” dedi. “Sanırım aşk dışında, mutlu edecek başka bir duygunun var olduğunu bilmiyorsunuz. Hiç intikamı işitmediniz mi? Cynthia beni sözlerle kandırdı ve siz ya da o bana çok az inanabilirsinizevet, bundan bahsetmenin yararı yok. Onu cezalandırmadan gitmesine izin vereceğimi söylemiyorum. Ona bunu söyleyebilirsiniz. Mektupları saklayacağım ve fırsatını bulunca bunlardan yararlanacağım.”

Molly meseleyi kötü yönettiği için kendine çok öfkelendi. Başarmayı ümit etmişti ama işleri daha kötü yapmıştı. Hangi yeni düşünceyi kullanabilirdi? Bu arada o, iki kızın kendisi hakkında nasıl konuştuğunu düşünerek, yaralı gururuna, hayal kırıklığına uğrayan aşkın öfkesini ekleyerek kendini kamçılıyordu.

“Bay Osborne Hamley, bunları okumayacak kadar şerefli olsa da, bunların içeriğini dinleyebilir. Hatta baban bile fısıltıları duyabilir; ve eğer onları doğru hatırlıyorsam Bayan Cynthia Kirkpatrick, şimdi Bayan Gibson olan bayan hakkında her zaman en saygılı ifadelerle konuşmuyordu. Onlar…”

Molly, “Dur,” dedi. “Bu mektuplarda yazılmış hiçbir şeyi dinlemeyeceğim; o zaman onun neredeyse hiç arkadaşı yoktu, sizi bir arkadaş olarak görüyordu! Ama bir dahaki sefere ne yapacağımı düşündüm. Sizi uyarıyorum. Eğer aptal değilsem, babama anlatmam gerekir ama Cynthia bunu yapmamam için bana söz verdirdi. Bu yüzden her şeyi başından sonuna kadar Leydi Harriet’e anlatacağım ve ondan babasıyla konuşmasını rica edeceğim. Bunu yapacağından eminim; ve Lord Cumnor’ı reddetmeye cesaret edeceğinizi sanmıyorum.”

O anda cesaret etmemesi gerektiğini hissetti; akıllı bir vekilharç olduğu için ve bu konuda kontun onayını almış olarak, yine de mektuplar ve onlarla ilgili olarak yöneltiği tehditler konusundaki davranışında suçlu

olduğundan, hiçbir beyefendi, hiçbir şerefli erkek, hiçbir erkek gibi erkek ona hak vermezdi. Bunu biliyordu ve onun, önünde duran kızın, nasıl bunu bulacak kadar akıllı olduğunu merak ediyordu. Aniden ona hayran olarak kendini unuttu. Orada duruyordu, korkuyordu ama yine de cesurdu; her şey ona karşıymış gibi göründüğü zaman bile yapmayı düşündüğü şeyden vazgeçmiyordu; ve üstelik belki de onu her şeyden fazla etkileyen ve onun ne çeşit bir adam olduğunu gösteren bir şey vardıMolly'nin, sanki cennetten gelmiş saf bir melekmiş gibi, onun genç bir erkek ve kendisinin de genç bir kız olduğunun bilincinde olmadığını sezdi. Boyun eğmesi ve mektupları vermesi gerektiğini hissetmesine rağmen, bunu hemen yapmayacaktı; ve hâlâ bu konuda düşünmek için zamanı varken, taviz vermekten kaçınmak için ne diyeceğini düşünürken, hızlı sezgileriyle, çakıl döşeli yolda hızla gelen, tırıs giden bir atın nal seslerini işitti. Bir an sonra Molly de bunu algıladı. Onun yüzüne yayılan rahatsız olmuş bakışı görebiliyordu; ve bir anda kaçabilirdi ama ilk atılımı yapmadan önce Bay Preston onun kolunu sıkıca tuttu.

"Sessiz dur. Görülmen lazım. Ne olursa olsun utanılacak bir şey yapmadın."

O konuşurken Bay Sheepshanks yolun dönemecinden çıktı ve onlara doğru geldi. Molly görmediyse bile Bay Preston yaşlı beyefendinin zeki, sağlıklı yüzüne doğan ani bilgi alma bakışını gördügördü ama pek önemsemedi. Öne doğru ilerledi ve tam önlerinde duran Bay Sheepshanks'le konuştu.

"Bayan Gibson! Hizmetinizdeyim. Genç bir bayanın dışarıda olması için çok rüzgârlı bir günve çok uzun süre durmak için soğuk olduğunu söylemeliyim; eh, Preston?" Bilmiş bir şekilde kırbacıyla onu dürttü.

Bay Preston, "Evet," dedi; "Ve korkarım Bayan Gibson'u çok uzun süre tuttum."

Molly ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu; bu yüzden sessizce vedalaşmak için eğildi ve görevini başaramadığı için kalbinde bir ağırlık hissederek, eve gitmek için döndü. Çünkü Bay Preston bunu kendine bile itiraf etmese de gerçekte nasıl yenmiş olduğunu bilmiyordu. İşitme

uzaklığının dışına çıkmadan önce Bay Sheepshanks'in şöyle dediğini duydu:

"Preston seni başbaşayken rahatsız ettiğim için üzgünüm," Ama kelimeleri işitse bile onların ima ettiği duygu aklına girmedi; sadece nasıl zaferle ve güvenle yola çıktığını ve yenilerek Cynthia'ya geri döndüğünü hissediyordu.

Cynthia onun dönüşünü bekliyordu ve merdivenlerden aşağı koşarak Molly'yi yemek odasına sürükledi.

"Evet, Molly! Oh! Onları almadığını görüyorum. Her şeye rağmen bunu hiç beklemiyordum." Hayal kırıklığını o durumda daha kolay atlatabilirmiş gibi oturdu ve Molly suçlu bir kişiymiş gibi onun önünde durdu.

"Çok üzgünüm; yapabildiğim her şeyi yaptım; en sonunda konuşmamız bölündüBay Sheepshanks atla geldi."

"Kışkırtıcı yaşlı adam! Eğer zamanın olsaydı onu mektupları vermeye ikna edeceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Bay Sheepshanks'in o anda gelmemesini isterdim. Beni Bay Preston'la konuşurken bulmasından hoşlanmadım."

"Oh! Bu konuda hiçbir zaman bir şey demeyeceğini söyleyebilirim. O Bay Preston ne dedi?"

"Senin onunla tümüyle nişanlı olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyordu ve o mektuplar onun sahip olduğu tek kanıttı. Sanırım kendine göre seni seviyor."

Cynthia hor gören bir tavırla, "Gerçekten, kendine göre!" dedi.

"Bunu daha çok düşündükçe babamın onunla konuşmasının daha iyi olacağını görüyorum. Bunun hepsini Leydi Harriet'e anlatacağımı ve Lord Cumnor'a mektupları verdirteceğimi söyledim. Ama bu çok utandırıcı olacak."

Cynthia mahzun bir şekilde, “Çok!” dedi. “Ama bunun sadece bir tehdit olduğunu anlayacaktır.”

“Ama eğer istersen bunu hemen yapacağım. Söylediğim şeyi yaparım; sadece babamın bunu en iyi şekilde ve daha özel bir şekilde başaracağını hissediyorum.”

“Sana ne anlattım Molly sözünle bağlısın, biliyorsun ve sözünü bozmadan Bay Gibson’a anlatamazsın ama bu sadece şu demek: Eğer baban bu meseleyi duyacak olursa, Hollingford’ u terk ederim ve hiçbir zaman geri gelmem; işte o kadar!” Cynthia şimdi ayağa kalktı ve sinirli bir şekilde Molly’nin şalını katlamaya başladı.

Molly’nin tüm söylediği, “Oh, CynthiaRoger!” oldu.

“Evet, biliyorum! Bana onu hatırlatman gerekmez. Ama aklında her zaman bana karşı işittiği şeyleri belki de hataları geçiren bir insanla aynı evde yaşamayacağım, bu bana gerçekte olduğundan daha kötü geliyor. Buraya ilk geldiğimde çok mutluydum; hepiniz beni seviyordunuz, bana hayrandınız ve benim iyi olduğumu düşünüyordunuz ama şimdidaha şimdiden sendeki farklılığı görebiliyorum Molly. Düşüncelerin yüzünden okunuyor bu iki gündür onları okuyorum “Cynthia bu kadar zaman bu mektuplaşmayı sürdürerek iki erkekle yarı nişanlı olarak! beni nasıl aldatmış olabilir?” diye düşünüyorsun. Her zaman kendine bakmak zorunda kalan, ona yardım edecek ve onu koruyacak hiçbir arkadaşı olamayan bir kıza acımaktan çok bununla dolusun.”

Molly sessizdi. Cynthia’nın söylediğinde bir çok gerçek vardı: ve yine de bir çok yanlış vardı. Çünkü bu kırk sekiz saat boyunca Molly, Cynthia’yı çok içten bir şekilde sevmişti; ve bu durum karşısında Cynthia’dan daha fazla yük altına girmişti. Aynı zamanda Bay Preston’la yaptığı görüşmede elinden geleni yapmaya çalışırken çok acı çektiğini biliyorduama bu diğerini takip eden ikinci bir düşünceydi. Gücünü aşan bir şekilde denemişti; gözlerine yaş doldu ve yavaşça yanaklarına doğru süzüldü.

Cynthia yanaklarından öperek, “Oh! Ne kadar zalimim,” dedi. “Görüyorum gerçeğin bu olduğunu biliyorum ve bunu hak ediyorum ama seni azarlamama gerek yok.’

Molly gülümsemeye çalışarak, “Beni azarlamıyorsun!” dedi. “Söylediğinle ilgili bir şey düşündüm ama seni içtenlikle seviyorum içtenlikle, Cynthiasenin yaptığınla aynı şeyi yapardım.”

“Hayır, yapmazdın. Senin yapın bir şekilde farklı.”

45.Sırlar

O günün geri kalanında Molly'nin morali bozuktu ve kendini iyi hissetmiyordu. Saklayacak bir şeyi olması çok sıra dışıydıneredeyse o kadar görülmemiş bir durumdu ki her şekilde onu rahatsız ediyordu.

Bu uyanamadığı bir kâbustu; hepsini unutmak istiyordu ve yine de her küçük olay bunu hatırlatıyormuş gibi görünüyordu. Ertesi sabahın postası birkaç mektup getirdi; birisi Cynthia için Roger'dan geliyordu ve kendisi mektup almayan Molly, onu okurken Cynthia'ya özlemli bir üzüntüyle bakıyordu. Molly'ye, ona Bay Preston'la tam olarak durumunun ne olduğunu anlatana kadar Cynthia bu mektuplardan tatmin olmayacakmış gibi göründü; yine de Cynthia her zaman herhangi bir övgü, hayranlık yada aşk kelimesi duyduğunda yaptığı gibi kızarıyor ve gamzelerini gösteriyordu. Ama Molly'nin düşünceleri ve Cynthia'nın okuması Bayan Gibson'dan gelen küçük bir zafer sesiyle bölündü; şunu söyleyerek henüz almış olduğu bir mektubu kocasına doğru itti:

"İşte! Bunu beklediğimi söylemeliyim!" Sonra Cynthia'ya dönerek açıkladı: "Amcan Kirkpatrick'den bir mektup, canım. Nazik bir şekilde gidip onlarla kalmanı ve Helen'i neşelendirmeye yardım etmeni istiyor; zavallı Helen! Korkarım iyi olmaktan çok uzak. Ama giyinme odamdan vazgeçmeme rağmen, sevgili babanı görüşme odasında rahatsız etmeden onu buraya çağıramazdık o evet! Böylece mektubumda senin nasıl üzüldüğünü sen hepimizden çok üzüldün çünkü biliyorsun sen Helen'in yakın arkadaşısın ve nasıl yararlı olmak istediğini söyledim eminim bunu istiyorsun ve böylece onlar doğruca gitmeni istiyorlar; çünkü Helen içtenlikle buna karar vermiş."

Cynthia'nın gözleri parladı. "Gitmek hoşuma gider," dedi. "Ama seni bırakacağım, Molly," diye ekledi, sanki aniden vicdan azabına kapılmış gibi alçak sesle söylemişti.

Bay Gibson, "Bu akşamki arabayla gitmek için hazır olabilir misin?" dedi; "Çünkü Hollingford'da yirmi yıldan fazla pratik yaptıktan sonra yeterince garip bir şekilde bugün ilk defa olarak yarın Londra'da yapılacak

olan bir konsültasyona davet edildim. Korkarım Leydi Cumnor daha kötü, canım.”

“Böyle söyleme! Zavallı bayan! Bu benim için bir şok oldu! Kahvaltı etmiş olduğum için çok mutluyum. Yoksa hiçbir şey yiyemezdim.”

“Sadece onun daha kötü olduğunu söyledim. Onun rahatsızlığında daha kötü olmak sadece daha iyi olmanın başlangıcı olabilir. Kelimelerimin tam anlamından daha fazlasını düşünme.”

“Teşekkür ederim. Sevgili baban her zaman ne kadar nazik ve güven verici! Elbiselerin ne durumda Cynthia?”

Merdivenlerden yukarı çıkar çıkmaz, “Oh, onlar iyi durumda anne, teşekkür ederim. Saat dörtte tamamen hazır olacağım. Molly benimle gelip hazırlanmama yardım eder misin? Seninle konuşmak istiyorum, canım,” dedi. “O adamın sık sık uğradığı bir yerden uzaklaşmak büyük bir rahatlık; ama korkarım seni bıraktığım için memnun olduğumu düşünüyorsun; ama aslında memnun değilim.” Bunda biraz “çok fazla karşı çıkıyorsun” deme tadı vardı ama Molly bunu algılamadı. Sadece, “Gerçekten düşünmedim. Kendi duygularımdan, bir erkekle özel olarak yaptığından daha farklı bir biçimde toplum içinde karşılaşmaktan nasıl hoşlanmaman gerektiğini biliyorum. Eminim uzun, çok uzun bir süre tekrar Bay Preston’ı görmemeye çalışacağım. Ama Cynthia, bana Roger’ın mektubundan bir kelime bile bahsetmedin. O nasıl? Sıtma nöbetini atlatmış mı?” dedi.

“Evet. Tamamen. Morali çok düzgün olarak yazıyor. Her zamanki gibi, kuşlar ve hayvanlar, yerlilerin âdetleri ve bunun gibi şeyler hakkında bir çok bilgi vermiş. Eğer yapabilirsen şuradan (mektupta bir yeri göstererek) şuraya kadar okuyabilirsin. Ve sana ne olduğunu anlatacağım, bu konuda sana güveniyorum, Molly; bu arada toparlanacağım; ve bu senin onurun hakkındaki duygularımı gösteriyoryapmazsın ama okursan sadece aşk sözlerini sıkıcı bulursun; ama onun nerede olduğu, ne yaptığı, mektubun tarihi ve bu çeşit şeyler konusunda küçük bir rapor hazırla ve bunu babasına gönder.”

Molly tek kelime etmeden mektubu aldı ve yazı masasında onun kopyasını çıkarmaya başladı; çoğunlukla okumasına izin verilen yeri tekrar

okuyordu; sık sık durup elini yanağına dayıyordu. Gözleri mektuptaydı ve hayalinde yazarı ve onu kendisinin gördüğü ya da düşüncelerinin onu betimlediği tüm sahneleri canlandırıyordu. Düşünceleri Cynthia'nın aniden oturma odasına, memnuniyetten parlayan bir görüntüyle girişiyle bölündü. "Burada kimse yok mu? Ne kadar güzel! Ah Bayan Molly, kendine inandığından daha çok güzel konuşma yeteneğine sahipsin. Buraya bak," elinde büyük, dolu bir zarf tutuyordu ve sonra sanki onu görmekten korkuyormuş gibi hemen bunu cebine koydu. "Sorun nedir, canım?" Geldi ve Molly'ye sarıldı. "Bu mektup seni kaygılandırıyor mu? Bunların, Bay Preston'un bana gönderme lütfunda bulunduğu korkunç mektuplarım olduğunu görmüyor musun? Onları hemen yakacağım. Sana teşekkür ederim küçük Molly cuishla ma chree,[109] kalbim çarpıyor bu mektuplar iki yıldır başımın üzerinde sallanan bir kılıç gibiydi."

Molly biraz doğrularak, "Oh, çok memnunum!" dedi. "Bunları göndereceğini hiç düşünmemiştim. O düşündüğümden daha iyiymiş. Ve şimdi hepsi bitti. Çok memnunum! Bunu yaparak senin üzerindeki isteğinden tamamen vazgeçtiğini düşünüyorsun, değil mi, Cynthia?"

"O isteyebilir ama ben istemiyorum; ve şimdi hiç kanıtı yok. Bu en büyüleyici rahatlık; ve bunu sana borçluyum değerli küçük bayan! Şimdi yapacak sadece tek bir şey kalıyor ve istersen benim için yapabilirsin"(soruyu sorarken tatlılıkla ikna edip sarılıyordu).

"Oh, Cynthia benden bir şey isteme; artık yapamam. Dünü ve Bay Sheepshanks'in bakışını düşündükçe ne kadar kötü olduğumu bilmiyorsun."

"Bu sadece küçük bir şey. Mektuplarımı nasıl aldığımı anlatarak senin vicdanına yüklenmeyeceğim ama bunu parayla güvenebileceğim bir kişi sayesinde yapamam. Onu, yirmi üç paundunu ve birkaç küsur şilinini geri alması için zorlamam gerekli. Ona yüzde beş ekledim ve onu mühürledim. Eğer bunu güvenli bir şekilde ona verirsen tamamen hafiflemiş bir kalple giderim. Bu son şey; biliyorsun acil bir durum yok. Onunla tesadüfen bir dükkânda, sokakta ve hatta bir partide karşılaşabilirsinve eğer bu cebinde olursa vermek çok kolay olur."

Molly sessizdi. "Babam onu verir. Bunda bir kötülük yok. Ona bunun ne olduğu konusunda soru sormamasını söylerim."

Cynthia, “Çok iyi,” dedi, “Bildiğin gibi yap. Ben kendi yolumun en iyisi olduğunu düşünüyorum: çünkü bu mesele ortaya çıkarsaama zaten benim için çok şey yaptın ve şimdi artık başka bir şey yapmak istemezsen seni suçlamam.”

Molly, “Onunla ilgili bu gizli işleri yapmaktan hiç hoşlanmıyorum,” dedi.

“Gizli! Sadece ona benden basit bir mektup vermek! Eğer Bayan Browning için bir not bıraksaydım, onu vermekten de hoşlanmayacak mıydın?”

“Bunun farklı olduğunu biliyorsun. Bunu açıkça yapabilirim.”

“Bunun içinde bir yazı olabilir; ama parayla ilgili bir satır olmayacak. Bu sadece bir kapanış olacakbeni yıllarca endişelendiren bir meselenin şerefli dürüst bir şekilde kapanışı olacak. Ama istediğin gibi yapabilirsin!”

Molly, “Bana ver!” dedi. “Deneyeceğim.”

“Çok tatlısın! Bunu deneyebilirsin; kendini zor bir duruma düşürmeden bunu ona veremezsen ben gelene kadar sakla. İstese de istemese de o zaman bunu alacak!”

Molly aynı koşullarda babasıyla olsaydı hoş karşılayacağından daha farklı bekleyişlerle, iki gün Bayan Gibson’la yalnız kaldı. İlk olarak arabanın kalkacağı otele giderken yolculara kimse eşlik etmedi; çarşının ortasındaki ayrılma sahneleri Bayan Gibson’un uygunluk anlayışının ötesindeydi. Üstelik hüzünlü, yağmurlu bir akşamdı ve mumların her zamankinden daha erken yakılması gerekiyordu. Altı saat boyunca hiç ara olmayacaktımüzik yok, okuma yok; ama iki bayan işlerinin başında oturacaklardı, çok az konuşacaklardı, akşam yemeği için bile her zamanki gibi ara vermeyeceklerdi; çünkü gidecek olanlara uyması için yemeği erkenden yemişlerdi. Ama Bayan Gibson, gerçekten Molly’yi mutlu etmek istiyordu ve uygun bir arkadaş olmaya çalıştı; sadece Molly pek iyi değildi ve anladığı sıkıntı ve dertlerden dolayı rahatsızdıgeçirdiği böyle keyifsiz dakikalarda hisler yolumuzda bekleyen kesin şekiller biçimini aldı. Molly, onun için sıra dışı olan bu duygulardan kurtulmak için çok şey yapabilirdi; ama ev, mobilyalar ve yağmurla ıslanan dış manzara, bir çoğu son bir iki

günle ilgili olan bir çok hoş olmayan ilişkiyi hatırlatıyormuş gibi görünüyordu.

Bayan Gibson, “Sanırım sen ve ben bir dahaki yolculuğa gitmeliyiz, canım,” dedi, neredeyse Molly’nin bir ya da iki hafta için Hollingford’dan yeni bir havaya ve yaşama gitme isteğiyle uyuşuyordu. “Uzun süre evde kaldık ve çeşitli manzaralar gençler için çok istenir bir şeydir! Ama sanırım yolcular şimdi evde bunun gibi parlak bir ateşin yanında olmayı isteyeceklerdir. Şairin dediği gibi “ev gibisi yoktur”, “aylak aylak dolaşsam da zevkler ve saraylar arasında,” diye başlar ve hem güzel hem de doğrudur. Böyle güzel küçük bir eve sahip olmak bir lütuf değil mi, Molly?”

Molly oldukça üzüntülü olarak, o an bir çeşit tojours perdrix[110] duygusunu yaşayarak, “Evet,” dedi. Eğer babasıyla sadece iki gün için uzağa gidebilseydi bu ne kadar hoş olurdu.

“Canım, sen ve ben tamamen kendi başımıza küçük bir yolculuğa çıksak ne kadar güzel olurdu. Sen ve ben. Başka kimse değil. Eğer hava bu kadar kötü olmasaydı, ön hazırlık olmadan bir tur atardık. Birkaç haftadır böyle bir şey için can atıyordum; ama biz burada kısıtlı bir hayat yaşıyoruz! Bazen çok iyi bildiğim sandalye ve masaların görüntüsünden bıktığımı söylüyorum. Ve insan diğerlerini de özlüyor! Onlar olmadan çok boş ve terk edilmiş görünüyor.”

“Evet! Bu gece çok mahzunuz; ama sanırım bu kısmen hava yüzündendir!”

“Saçmalık, canım. Hava tarafından etkilenme konusundaki aptalca düşüncene katılamam. Zavallı Bay Kirkpatrick eskiden, “neşeli bir kalp kendi güneşini yaratır” derdi. Ne zaman biraz neşesiz olsam kendi güzel tarzıyla bana böyle derdi –çünkü ben tümüyle bir barometre gibiydim benim ruh hâlime göre havanın durumunu tamamen tahmin edebilirdiniz, her zaman böyle duyarlı bir yaratık olmuşumdur! Cynthia’nın bu konuda bana çekmemesi ne güzel; onun herhangi bir şeyden kolayca etkilendiğini düşünmüyorum, öyle değil mi?”

Molly bir iki dakika düşündü ve sonra cevapladı: “Hayır, kesinlikle kolayca etkilenmezbelki de, derinden etkilenmez demeliyim.”

“Örneğin, bir çok kız onun yol açtığı hayranlıktan etkilenirdigeçen yaz amcasındayken onun çok ilgi uyandırdığını söyleyebilirim.”

“Bay Kirkpatrick’de mi?”

“Evet. Genç bir avukat olan Bay Henderson vardı; yani o hukuk çalışıyordu ama özel bir servete sahipti ve herhâlde daha da fazlası vardı; bu yüzden ona sadece hukukla oynuyor diyebilirdim. Bay Henderson ona aşık oldu. Annelerin taraf tuttuğunu kabul etsem de bu benim düşüncem değil; Bay ve Bayan Kirkpatrick de bunu gördü; ve Bayan Kirkpatrick’in mektuplarından birinde zavallı Bay Henderson’un uzun bir tatil için, şüphesiz Cynthia’yı unutmaya çalışmak için, İsviçre’ye gittiğini yazıyordu ama o gerçekten onun bunu sadece “uzayan her zinciri sürükleyerek”[111] bulacağına inanıyordu. Bunun çok zarif bir alıntı olduğunu düşünüyordum ve tümüyle çok güzeldi. Molly, canım, bir gün bayan Kirkpatrick’le tanışmalısın; gerçekten ince bir zekâya sahip diyebileceğim bir kadın.”

“Cynthia’nın onlara nişanı anlatmamasının üzücü olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum.”

“Bu bir nişan değil, canım! Bunu sana ne kadar sık anlatmam gerek?”

“Ama ona ne demem lazım?”

“Neden ona herhangi bir şey demen gerektiğini anlamıyorum. Gerçekten “böyle” söylemekle ne demek istediğini anlamıyorum. Kendini her zaman açık bir şekilde ifade etmeye çalışman lazım. Gerçekten İngiliz dilinin ilk kurallarından biri budur. Gerçekte eğer ne demek istediğimizi anlatmak için değilse, filozoflar bize dilin ne için verildiğini sorabilirler.”

“Ama Cynthia ve Roger arasında bir şey var; birbirleri için, örneğin benim Osborne için ifade ettiğimden daha çok şey ifade ediyorlar. Buna ne demem gerekiyor?”

“İsmini, hiçbir evlenmemiş genç adamla eşleştirmemelisin; sana inceliği öğretmek çok zor çocuğum. Belki insan Cynthia ve Roger arasında garip bir ilişki olduğunu söyleyebilir ama bunun özelliğini bulmak çok zor; bu konuda konuşmaktan çekinmesinin nedeninin bu olduğuna kuşkum yok.

Çünkü aramızda kalsın, Molly, ben bazen gerçekten bunun sonu olmayacağını düşünüyorum. Roger çok uzun süre yoktu ve özel olarak söylemem gerekirse Cynthia çok, çok kararlı değildir. Onun daha öncede böyle etkilendiğini gördümo küçük aşk hikâyesi tamamen geçti; ve o Bay Henderson'a karşı kendi tarzında çok kibar davrandı; onun bana çektiğini düşünüyorum çünkü ben genç kızken etrafım sevgililerle sarılıydı ve içimden onlardan kurtulmayı isteyemezdim. Sevgili babanın, yaşlı Toprak Sahibi ya da sevgili Osborne hakkında bir şey söylediğini işitmedin, değil mi? Osborne hakkında bir şey işitmeyeli ya da görmeyeli uzun zaman olmuşa benziyor. Ama sanırım oldukça iyi olmalı yoksa bunu işitmemiz gerekirdi."

"Oldukça iyi olduğuna eminim. Önceki gün birisi ona atla dolaşırken rastladığını söyledi bu Bayan Goodenough'dı, şimdi hatırlıyoruım ve yıllardır olmadığı kadar kuvvetli göründüğünü söyledi."

"Gerçekten! Bunu işittiğime gerçekten memnunum. Her zaman Osborne'dan hoşlandım; ve biliyor musun, hiçbir zaman Roger'a bakmadım. Kuşkusuz ona saygı duydum; ama onu Bay Henderson'la karşılaştırmak! Bay Henderson çok yakışıklı ve iyi yetişmiş; ayrıca bütün eldivenlerini Houbigant'dan alıyor!"

Çok uzun süredir Osborne Hamley hakkında bir şey duymamış oldukları doğruydu; ama genellikle olduğu gibi tam ondan bahsettikten sonra o ortaya çıktı. Bay Gibson'un ayrılmasından sonra, Bayan Gibson'un şehirdeki aileden, onun Kuleler' e gitmesini isteyen ve bir kitap, bir yazı ya da Leydi Cumnor'un bir hastanın sabırsızlığıyla istediği şu ya da bu şeyi bulmasını isteyen, eskisi kadar sıradan olmayan bir not aldığı günü izleyen gündü. Bu onun kasvetli bir günde oyalanmak için tam gerek duyduğu bir şeydi ve hemen onun moralini düzeltti. Bu konuda belirli, gizli bir önemlilik vardı ve bu bir gösteriydi. Onun, bir arabanın içinde caddeden yukarı doğru güzel bir geçiş yapmasını ve ona çok tanıdık gelen büyük odalarda geçici olarak ev sahibesi olma duygusunu sağlamıştı. Nezaket gereği Molly'den kendisine eşlik etmesini istemişti ama Molly özür dileyip evde kalmayı tercih edince hiç üzülmemişti. Saat on birde Bayan Gibson çıktı, (kendisinin hor göreceği, hizmetçilerin ifadesini kullanmak gerekirse) en güzel Pazar

elbisesini giymişti. Kuleler’ deki hizmetçileri etkilemek için iyi giyinmişti; çünkü orada görecek ya da görülecek başka kimse yoktu.

“Öğleden sonraya kadar evde olmayacağım, canım! Ama sıkılmayacağını umarım. Sıkılacağını düşünmüyorum çünkü sen de benim gibisin, canımbüyük yazarlardan birinin tam olarak ifade ettiği gibi, hiçbir zaman yalnız olduğundan daha az yalnız değilsin.”

Molly, Bayan Gibson’un Kuleler’de tek başına olmaktan hoşlandığı kadar evde tümüyle kendi başına olmaktan hoşlanıyordu. Öğle yemeğinin bir tepsi içinde oturma odasına getirilmesine cesaret etti; böylece okumaya devam ederken sandviçlerini yiyebilecekti. Bu arada Bay Osborne Hamley’in geldiği bildirildi. İçeri girdi; Bayan Goodenough’ın, onun sağlıklı göründüğü şeklindeki raporunun tersine çok kötü bir şekilde hasta görünüyordu.

İlk selamlaşmalar tamamlandıktan sonra, “Bu ziyaret sana değil Molly,” dedi. “Babanı evde bulmayı ümit ediyordum; öğle yemeği zamanının en iyi zaman olduğunu düşündüm.” Dinlenmekten tamamıyla memnun olmuş gibi oturmuştu ve iyi davranış olarak kabul edilen şeylerin şimdi onu kısıtlamıyor olması onun için çok doğal bir şeymiş gibi, hâlsiz bir şekilde kamburu çıkmış olarak duruyordu.

Molly onun sağlığını ima etmekte akıllıca davranıp davranmadığını merak ederek, yine de gerçekten endişelendiği için buna zorunlu kalarak, “Onu mesleki açıdan görmek istemediğinizi ümit ederim,” dedi.

“Evet, onu bu yüzden görmek istiyorum. Sanırım bir çörek ve bir bardak şarap bana iyi gelecektir. Hayır, bunlar için zili çalmayın. Eğer burada yoksa yiyemem. Ama sadece bir lokma istiyorum; bu yeter, teşekkür ederim. Babanız ne zaman dönecek?”

“O, Londra’ya çağrılmıştı. Leydi Cumnor daha kötü. Bir ameliyat olacağını düşünüyorum; ama bilmiyorum. Babam yarın gece dönecek.”

“Çok iyi. O zaman beklemeliyim. Belki o zamana kadar iyi olurum. Sanırım bu kuruntudur; ama bunu bana babanın söylemesini isterim. Belki

de bana gülecek; ama bunu umursayacağımı sanmıyorum. O, kuruntulu hastalar konusunda her zaman ciddidir, değil mi Molly?”

Molly, eğer babası Osborne’nun bakışlarını görseydi onun kuruntulu olduğunu düşünmezdi ya da ciddi olma eğiliminde olurdu, diye düşündü. Ama sadece şöyle söyledi: “Biliyorsunuz babam her zaman şaka yapar. Gördüğü tüm o üzüntülerden sonra bu bir rahatlama.”

Osborne biraz durakladıktan sonra, “Çok doğru. Dünyada çok büyük üzüntüler var. Her şeyden sonra bunun çok mutlu bir yer olduğunu düşünmüyorum. Cynthia da Londra’ya gitti mi?” diye ekledi. “Onu tekrar görmekten hoşlanacağımı düşünüyorum. Zavallı Roger! Onu içtenlikle seviyor, Molly,” dedi. Molly bunlara nasıl cevap vereceğini bilmiyordu; hem sesinde hem de davranışlardaki değişikliklerden çok etkilenmişti.

Sonunda, “Annem Kuleler’e gitmişti,” diye söze başladı. “Leydi Cumnor sadece annemin bulabileceği bazı şeyler istedi. Sizi göremediği için üzülecek. Daha dün sizden bahsediyorduk ve o uzun süredir sizi görmediğimizi söylüyordu.”

“Dikkatsiz davrandığımı düşünüyorum; kendimi çoğunlukla o kadar yorgun ve hasta hissediyorum ki, tek yapabildiğim babamın önünde cesur bir yüzle oturabilmek.”

Molly, “Neden gelip babamı görmediniz?” dedi, “Ya da ona yazmadınız?”

“Anlatamam. Sürüncemede kaldım, bazen daha iyi bazen daha kötü oluyordum, bugün cesaretimi topladım ve babanızın bana söyleyeceklerini duymaya geldim; ama bütün bunların yararı yok gibi görünüyor.”

“Çok üzgünüm. Ama sadece iki gün var. Döner dönmez gelir ve sizi görür.”

Osborne, koltuğunun kollarına dayanarak kendini dik duruma getirdi ve o an istekle konuşarak, “Babamı korkutmamasını hatırlat, Molly,” dedi. Eski oturma şekline dönerek, “Tanrı’dan Roger’ın evde olmasını dilerdim!” dedi.

Molly, “Sizi anlıyorum,” dedi. “Çok hasta olduğunuzu düşünüyorsunuz; ama şimdi bunun nedeni yorgun olmanız değil mi?” Onun aklından ne geçtiğini anlamak zorunda olup olmadığından emin değildi ama bunu yaptığında gerçek bir cevap aldı.

“Evet, bazen çok hasta olduğumu düşünüyorum; ama sonra yine beni kuruntulu ve abartıcı yapanın, sadece kederli yaşam olduğunu düşünüyorum.” Bir süre sessiz kaldı. Sonra ani bir karar almış gibi yine konuştu. “Biliyorsun bana benim sağlığıma güvenen başkaları var. O gün evde kütüphanede işittiklerini unutmadın değil mi? Hayır, unutmadığını biliyorum. O günden sonra sık sık bu düşünceyi gözlerinde gördüm. O zaman seni tanımıyordum. Şimdi tanıdığımı zannediyorum.”

Molly, “Bu kadar hızlı konuşmayın,” dedi. “Dinlenin. Hiç kimse bizim konuşmamızı bölmeyecek; dikişime devam edeceğim; başka bir şey söylemek isterseniz ben dinliyor olacağım.” Çünkü onun yüzüne gelen garip solgunluktan korkmuştu.

“Teşekkür ederim.” Biraz sonra doğruldu ve sanki ilgisiz bir konuymuş gibi, sakin bir şekilde konuşmaya başladı.

“Eşimin adı Aimée. Kuşkusuz, Aimée Hamley. Winchester yakınında bir köy olan Bishopfield’da oturuyor. Bunu yaz ama kendine sakla. O bir Fransız, bir Katolik ve eskiden hizmetçiydi. Tümüyle iyi bir kadındır. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylememe gerek yok. Söylemeyeceğim. Bir defasında Cynthia’ya anlatmayı düşündüm ama beni bir ağabey gibi kabul ediyor görünmüyordu. Belki de yeni bir akrabalık ilişkisinden dolayı utanıyordur; ama sen benim sevgimi ona aynı şekilde vereceksin. Başka birisinin sırrımı bildiğini düşünmek çok rahatlatıcı; ve sen bizden biri gibisin, Molly. Sana, Roger’a güvenebileceğim kadar güvenebilirim. Şimdiden daha iyi hissettim. Şimdi başka birisinin, eşim ve çocuğumun nerede olduğunu bildiğini hissediyorum.”

Molly şaşırarak, “Çocuk!” dedi. Ama o cevap veremeden Maria, “Bayan Phoebe Browning,” diye bildirdi.

Osborne onun eline bir şey koyarak hemen, “O kâğıdı katla,” dedi. “O sadece senin için.”

46.Hollingford Dedikoduları

“Sevgili Molly, neden gelip bizimle yemek yemedin? Ablama gelip seni bir güzel azarlayacağımı söyledim. Aa, Bay Osborne Hamley bu siz misiniz?” ve Bayan Phoebe’nin yüzüne, onların baş başa oluşunu bozduğu için o kadar anlaşılır bir şekilde bir yanlış anlama bakışı geldi ki Molly, Osborne’la göz göze geldi ve ikisi de bu düşünceye güldüler.

“Eminim ben evet! İnsan bazen sanırım akşam yemeği yiyebiliriz.” Sonra kendini toplayarak bağlı bir cümleye geçti. “Bayan Gibson’un, George’dan bir araba istediğini şimdi duyduk çünkü ablam Tom Ostler’ın tuzağa düşürdüğü iki tavşanın parasını ödemek için bizim Betty’yi yollamıştı (umarım izinsiz avlanmış olmadık Bay Osbornetuzakla yakalamanın izin gerektirmediğine inanıyorum) ve onun sevgili annenle birlikte arabayla Kuleler’e gittiğini duymuş çünkü genel olarak arabayı kullanan Coxe bileğini burkmuş. Akşam yemeğini yeni bitirmiştik ama Betty, Tom Ostler’ın gece olana dek dönmeyeceğini söyleyince, “Zavallı kız tek başına kaldı ve onun annesi bizim arkadaşımızdı,” dedimyaşarken demek istiyorum. Ama yanıldığım için memnun olduğuma eminim.”

Osborne şöyle dedi: “Onun Londra’ya gittiğini bilmeden Bay Gibson’la konuşmaya geldim ve Bayan Gibson nazik bir şekilde öğle yemeğini benimle paylaştı. Şimdi gitmem lazım.”

Bayan Phoebe heyecanla, “Oh canım! Çok üzgünüm,” dedi, “Sizi rahatsız ettim; ama bu iyi niyetleydi. Her zaman çocuk gibi yerinde olmayan davranışlarım var.” Ama o özür dilemelerini bitirmeden Osborne gitmişti. Ayrılırken gözleri Molly’ nin gözleriyle onu her zaman etkileyen ve daha sonra hep hatırladığı garip bir veda bakışıyla karşılaştı. “Ne kadar uyumlusunuz ve ben tam ortasında gelip bunu bozdum. Bunu düşündüğün için çok nazik olduğundan eminim, canım.”

“Neyi düşündüğüm için sevgili Bayan Phoebe? Eğer Bay Osborne Hamley ve benim aramda bir aşk meselesi olduğunu tahmin ediyorsanız, hayatınızda bundan daha fazla yanılıyor olamazsınız. Sanırım bunu size bir kere daha söylemiştim. Lütfen bana inanın.”

“Oh evet! Hatırlıyorum. Ve bir şekilde ablam onun Bay Preston olduğunu düşünüyordu. Hatırladım.”

Molly gülümseyerek ve tamamen kayıtsız görünmeye çalışarak, “Bu tahmin de diğeri kadar yanlış,” dedi ama Bay Preston’un isminden bahsedilince kıpkırmızı oluyordu. Onun için herhangi bir konuşmayı sürdürmek çok zordu çünkü kalbi Osborne’la doluydudeğişen görünüşü, hüzünlü önsezi kelimeleri ve eşi hakkında verdiği sırlarFransız, Katolik, hizmetçi. Molly kendi hayalleriyle bu garip gerçekleri bir araya getirmekten kendini alamıyordu ve Bayan Phoebe’nin durmayan konuşmasına karşı nazik davranmayı çok zor buluyordu. Ama ses sustuğunda patlama noktasına gelmişti; ve mekanik bir şekilde hem Bayan Phoebe’nin bakışından hem Molly’nin kulağında kalan sesin azalışından, son kelimelerin yankısını hatırlıyordu, bunun bir soru olduğunu algılıyordu. Bayan Phoebe onunla dışarı çıkıp çıkmayacağını soruyordu. Greenstead’e, Hollingford’ un kitapçısına gidiyordu; burası düzenli işine ek olarak, Hollingford Kitap Topluluğu’nun acentasıydı; üyelikleri alıyor, hesaplarını takip ediyor, Londra’dan kitaplarını sipariş ediyor ve küçük bir ücret karşılığında Topluluğun kitap ciltlerini raflarda saklamasına izin veriyordu. Küçük şehrin haber merkezi ve kulübüydü. Burada kibar görünen herkes buraya dahildi. Eğitim ya da edebiyat sevgisinden daha çok bir kibarlık testiydi. Bilgisi ve okuma sevgisi ne kadar büyük olsa da hiçbir dükkân sahibi buraya üye olmayı düşünmezdi; bu arada üye listesinin bölgedeki büyük ailelerden oluşmasıyla övünürlerdi, bunlardan bir kısmı mevkilerinin gereği olarak, kitapları okuma ayrıcalığını genellikle kullanmadan, bir görev duygusuyla üye olmuşlardı; ama özellikle okumanın büyük bir zaman kaybı olduğunu, dikiş, örgü ve pasta yapmakla uğraşmanın daha iyi olduğunu düşünen ama yine de mevkisi gereği buraya ait olan Bayan Goodenough gibi, küçük şehirde oturan üyeleri vardı. Aynı şekilde iyi, anne gibi olan kadınlar eğer geceleri onları çay partilerinden eve götürecek güzel, genç bir hizmetçiye sahip olmazlarsa dünyanın sonunun geldiğini düşünürlerdi. Her ne olursa olsun, Grinstead oturmak için çok uygun bir yerdi. Kitap Topluluğu’nun bu yönünü herkes onaylıyordu.

Molly, Bayan Phoebe’ye eşlik etmek için giyinmeye yukarı çıktı; ve çekmecelerinin birini açınca, Cynthia’nın Bay Preston’a borçlu olduğu parayı içeren zarfını gördü; bir mektup gibi dikkatle mühürlenmişti. Molly

bunu vermeye bu meseleye son noktayı koymaya çok isteksiz olarak söz vermişti. Molly nefret ederek bunu aldı. Bir süredir bunu unutmuştu; şimdi buradaydı, önüne çıkmıştı ve bunu deneyip ondan kurtulması gerekiyordu. O gün yürürken şans eseri onu görebileceğini düşünerek cebine koydu ve bir defa olsun şans ona yardım etti; çünkü şimdi her zamanki gibi kitapları inceleme ya da sipariş formuna yeni eserlerin adlarını yazma işi oyunu oynayarak toplanmış olan iki ya da üç kişinin olduğu, Grinstead'ın dükkânına girerken Bay Preston oradaydı. Onlar içeri girerken eğilerek selam verdi. Kendine engel olamadı ama Molly'yi görünce bir erkeğin yapabileceği gibi öfkeli ve morali bozuk gözüktü. Molly aklında, yenilgi ve küçük düşmeyle özdeşleşmişti; ve üstelik onu görünce şimdi her şeyden çok istediği şeyi, yani Molly'nin basit ciddiyetiyle aldığı derin inancı, Cynthia'nın ondan nefret ettiğini unutması gerektiğini hatırladı. Eğer Bayan Phoebe onun yakışıklı yüzündeki kaş çatışı görseydi, ablasının, o ve Molly hakkındaki varsayımı konusunda gözünü açardı. Ama gidip Bay Preston'ın yanında durmayı ve bir beyefendiye bu kadar yakın olarak kitap raflarını araştırmayı uygun bulmayan Bayan Phoebe kendini dükkânın öbür ucunda buldu ve kendini yazı kâğıdı almakla meşgul etti. Molly değerli mektubunun cebinde olup olmadığına baktı; onu Bay Preston'a geçirmeye cesaret edecek miydi ve ona verecek miydi yoksa vermeyecek miydi? Hâlâ kararsızken, harekete geçmek için gereken cesareti topladığını düşündüğünde, her zaman tam o anda çekinirken, Bayan Phoebe alışverişini bitirdi, döndü ve Bay Preston'un arkasından biraz üzgün bir şekilde baktı ve Molly'ye fısıldayarak şunu söyledi: "Sanırım şimdi Johnsonlar'a gideceğiz ve kitaplar için biraz sonra geleceğiz." Böylece sokağın karşısındaki Johnsonlar'a gittiler; ama kumaşçı dükkânına girdikten biraz sonra Molly'nin vicdanı, korkaklığı yüzünden ve iyi bir fırsatı kaçırdığı için onu rahatsız etti. Bayan Phoebe alışverişiyle uğraşırken, ona "Hemen döneceğim," dedi; ve Molly sağa sola bakmadan Grinstead'e koştu, kapıya bakıyordu ve Bay Preston'un çıkmadığını biliyordu. İçeriye koştu; şimdi kasadaydı, Grinstead'in kendisiyle konuşuyordu; Molly onu şaşırtarak, onun istemine karşın mektubu eline koydu ve Bayan Phoebe'nin yanına gitmek için arkasını döndü. Dükkânın kapısında Bayan Goodenough duruyordu, içeri girerken durmuştu, gözlüklerle daha da dairemsi ve baykuş gibi olan yuvarlak gözleriyle seyrediyordu. Molly Gibson'un, Bay Preston'a bir mektup verdiğini görmüştü. Bay Preston seyredildiğini fark ederek ve gizli eyleme kolaylık sağlama alışkanlığıyla çabucak, açmadan

cebine koymuştu. Belki de eğer karşılık vermek için vakti olsaydı, onun çok istekli bir şekilde vermeye zorladığı şeyi reddederek, Molly'yi utandırmaya vicdanı el vermeyecekti.

Bayan Gibson'la geçireceği uzun bir akşam daha vardı; ama bu defa akşam yemeği için yapılacak en az bir saat süren uğraş olacaktı; çünkü bu, Bayan Gibson'un en sevdiği şeylerden biriydi Molly'nin canını sıkan bir şeydi her seremoniyi iki kişi de olsa yirmi kişi varmış gibi görkemli bir şekilde yerine getirirdi. Bu yüzden ne Bayan Gibson'un ne de Molly'nin yemişlere dokunmayacağını Molly'nin, üvey annesinin ve Maria'nın çok iyi bilmesine rağmen, badem ve üzümleri çok seven Cynthia evdeymiş ya da hurmalara dayanamayan Bay Gibson oradaymış gibi masaya konulmuştu. Aslında Bay Gibson her zaman, "yaşam düzeylerinde her gün biçimsel olarak önlerine yemişleri hazırlayan insanlara" karşı çıkardı.

Bayan Gibson bugün Molly'den, her zaman Bay Gibson'a karşı kullandığı sözlerle özür diledi. "Bu savurganlık değil çünkü onları yememiz gerekmiyorben hiç yemem. Ama güzel görünüyor ve mevki sahibi her ailenin günlük hayatında nelerin gerekli olduğunu Maria'nın anlamasını sağlıyor."

Bütün akşam boyunca Molly, Bayan Gibson'un dediği şeyleri dinliyormuş gibi görünmeyi başarmasına rağmen, düşünceleri uzaklarda ve geniş yerlerde dolaşıyordu. Osborne'u ve onun ani, yarı bitmiş güvenini ve hasta görünüşünü düşünüyordu. Roger'ın ne zaman eve döneceğini merak ediyordu ve onun dönmesini, Osborne'nun yararına olduğu kadar (kendine söylediği gibi) kendisi için de istiyordu. Ve sonra kendini kontrol etti. Roger'la ne yapacaktı? Neden onun dönmesini istiyordu? Bunu yapacak olan Cynthia'ydı; sadece bir şekilde Molly için o kadar gerçek bir arkadaş olmuştu ki bu akşam çok uzakta olmadığı görülen sıkıntılı zamanlarda onu bir idareci ve dayanak olarak düşünmekten kendini alamıyordu. Sonra Bay Preston ve onunla yaşadığı küçük macera üstün geldi. Ne kadar öfkeli görünüyordu! Cynthia bu iğrenç belaya düşecek kadar nasıl ondan hoşlanabilmişti? Neyse ki şimdi hepsi bitmişti! Ve böylece düşünce ve hayallerine devam etti. O gece, dikiş dikerek, oturduğu yerden yarım mil uzakta (onun çocuksu söz dağarcığında dediği gibi) "belanın" tamamen bitmediğini kanıtlayabilecek bir çok konuşmanın yapıldığını hayal etti.

Bir dereceye kadar söylersek dedikodu yazın uyuyordu. Onun doğası fındık faresinin tersineydi. Çevreyi saran ılık hava, uzaklarda oyalanarak yürümek, bahçe işleri, çiçeklerle konuşmak ve reçel yapmak, yaramaz çocuğu yazın Hollingford bölgesinde uyuklaması için yatıştırırdı. Ama günler kısalınca, insanlar ateşin başında toplanınca ve ayaklarını bir dairenin içine koyunca şöminenin çerçevesine değil, buna izin verilmiyordu gizli konuşmaların zamanı gelirdi. Ya da çay tepsisinin iskambil oynanan masalarda dolaşmasına izin vermek için verilen aralarda barışçıl eğilimli olanlar "eski numara" ve oldukça yorucu olan kadınsı "koltuk değneğini desteklemek ve savaşların nasıl kazanılacağını göstermek"[112] konusunda tartışanları durdurmaya çalışırdı günlük haber kırıntıları ve parçaları yüzeye çıkardı, bunlar şu tip şeylerdi: "Martindale en iyi etlerinin fiyatını paundda yarım peni arttırmış" ya da "Sir Harry'nin Kitap Topluluğu'nda nalbantlık konusunda yeni bir kitap sipariş etmesi utanç verici; Phoebe ve ben onu okumaya çalıştık ama gerçekten onun içinde genel olarak ilginç bir şey yok" veya "Bay Ashton'un ne yapacağını merak ediyorum, şimdi Nancy evlenecek! On yedi yıl boyunca onunlaydı! Onun yaşında bir kadının evliliği düşünmesi çok aptalca; ve bu sabah ona çarşıda rastladığım zaman bunu ona da söyledim!"

Söz konusu gecede Bayan Browning böyle söyledi; son zamanlarda Hollingford'a yerleşen Bayan Dawes'in yaptığı zengin keki yerken, iskambil kâğıtları yanındaki kahverengi çuha kaplı masada duruyordu.

Bayan Goodenough iki kere girmiş olduğu kutsal kurumu destekleyerek, "Evlilik düşündüğünüz gibi kötü bir şey değildir, Bayan Browning," dedi. "Eğer Nancy'yi ben görmüş olsaydım ona farklı bir akıl verirdim. Akşam yemeği için ne yapacağına, sana karışan bir kimse olmadan karar vermek büyük bir şeydir."

Bayan Browning doğrularak, "Eğer hepsi buysa," dedi, "Bunu yapabilirim ve belki de hoş tutacak bir kocası olan bir kadından daha da iyi olarak."

"Hiç kimse, kocalarımı hoş tutmadığımı söyleyemez –Jeremy zevklerinde zavallı Harry Beaver'den daha titiz olduğu hâlde, ikisini de. Ama eskiden onlara dediğim gibi "yiyeceği bana bırakın; bu sizin için ne geleceğini önceden bilmekten daha iyidir. Mide sürprizden hoşlanır." Ve hiçbiri

güveninden dolayı pişman olmadı. Bu konuda sözüme güvenebilirsiniz, fasulye ve domuz pastırması, (ve Bay Ashton'ın Nancy'sinin kendi evinde olması) on yedi senedir ona yaptığı tatlı ekmekler ve bahar tavuklarından daha iyidir. Ama eğer istersem, size yaşlı Nancy' nin dokuz çocuklu bir dulla evlenmesinden daha ilginç bir şey anlatabilirimsadece genç insanlar özel, gizli bir şekilde buluştukları için belki de onların sırlarını anlatmamalıyım."

Bayan Browning başını kaldırarak, "Genç erkekler ve kadınlar arasındaki gizli buluşmaları dinlemek istemediğime eminim," dedi. "Ailelerinin izni olmadan böyle bir aşk ilişkisine girdilerse, bunun onların kendileri için yeterince küçük düşürücü olduğunu düşünüyorum. Bu konuda genel düşüncenin değiştiğini biliyorum; ama zavallı Gratia, Bay Byerley'le evlendiği zaman, o, babama onun hakkında fazla övgüde bulunmadan ya da onun hakkında en küçük ve sıradan şeylerden fazlasından bahsetmeden yazmıştı; ve babam ile annem, onu babamın çalışma odasına götürdüklerinde o, hayatında hiç bu kadar korkmadığını söylemiştionlar bunun iyi bir teklif olduğunu, Bay Byerley' in çok değerli bir adam olduğunu ve o akşam yemeğe geldiğinde, ona karşı uygun şekilde davranmasını ümit ettiklerini söylediler. Ve ondan sonra evlenene kadar haftada iki kere gelmesine izin verdiler. Annem ve ben, papaz evinin oturma odasındaki pencerenin yanında işimizin başında oturuyorduk ve Gratia ile Bay Byerley odanın diğer ucundaydı; saat dokuzu çaldığında annem her zaman dikkatimi bahçedeki bir çiçek ya da bitkiye çekerdi; çünkü bu onu gitme saatiydi. Şu anki topluluğu suçlamadan, ben evliliği bir çok değerli insanın taraftar olduğu bir zayıflık olarak görmeye eğilimliyim; ama eğer evlenmeleri gerekiyorsa bunu en iyi şekilde yapsınlar ve bu meseleyi gurur ve doğrulukla yürütsünler; ya da eğer yanlış yapıyorlar ve gizlice buluşuyorlarsa ya da bu tip şeyler yapıyorlarsa, ne olursa olsun hiçbir zaman bunları duymak istemem! Sanırım oynama sırası sizdeydi Bayan Dawes. Evlilik konusundaki açık sözlülüğümü bağışlayın! Bayan Goodenough benim çok konuşan bir kişi olduğumu anlatabilirsiniz."

Bayan Goodenough duyguları incinmiş, yine de gerektiği zaman kâğıdını oynamaya hazır olarak, "Bu çok konuşma değil, söylediğin şeyler bana karşı çıkma, Bayan Browning," dedi. Bayan Dawes'e gelince, tüm (Hollingford) toplumunun kibar çevrelerine girmek için, (merhum papazın

kızı olarak, küçük şehrin en seçilmiş çevrelerini temsil eden) Bayan Browning'in savunduğu şeye, bu ister bekârlık, ister evlilik, ister iki eşlilik, ister çok eşlilik olsun, karşı çıkmaya çok istekliydi.

Böylece akşamın kalanı, Bayan Browning, Bayan Goodenough'ın açıklamak için yanıp tutuştuğu sır hakkında, bir el oyun oynandığındaki sessizlik sırasında, boşu boşuna, daha önceki konuşmayla bağlantılı olduğu varsayılan bir yorumda bulunmasaydı, daha fazla bahsedilmeden geçiyordu. Aniden şunu söyledi:

"Eğer bir adam beni kölesi yapsaydı ne yapardım bilmiyorum." Eğer düşüncesinin önünde açıldığını gördüğü evlilik tehlikesinin bir yönünden bahsediyor olsaydı teselli edilebilirdi. Ama bu kimsenin dikkat etmediği bir yorumdu. Hepsi berabere kalanlardan kazananı belirleyecek olan oyunla ilgileniyordu. Sadece Bayan Browning erken ayrılınca (çünkü Bayan Phoebe soğuk almıştı ve evde hastaydı), Bayan Goodenough şunu söyleyerek patladı:

Şimdi Bayan Browning gitmiş olduğu için kendini bekârlığın tek temsilcisi olarak bulan şanssız bir küçük kız kurusuna hitap ederek, "Evet! Şimdi aklımdakini anlatabilirim ve Goodenough yaşarken eğer ikimiz arasında bir köle varsa bunun ben olmadığımı söyleyebilirim; ve Bayan Browning'in odada kocaları olarak altı tane dürüst erkeğe sahip olan dört tane dul varken kendi bekâreti konusunda övünmesinin hoş olmadığını düşünüyorum. Hiç gücenme, Bayan Airy!" dedi. "Ona evlilik yolunda olan, onun çok sevdiği bir kızdan bahsedebilirdim; ve o benim Betty'm ya da sizin Jenny'niz gibi akşam karanlığında sevgilisiyle buluşmak için kurnazca yollara başvuruyor. Ve onun da adı Molly ondan ilk olarak bu şekilde bahsedildiğinde genellikle onların zayıf bir zevk gösterdiğini düşünüyordum bulaşıkhanede çalışan bir kız olabilirdi. Sıradan bir insanı seçmemiş; kendisi için yakışıklı ve yeterince akıllı bir genç adamı seçmiş."

Masanın çevresindeki herkes, gözlerinde zekâyla gülümseyen ve Bayan Goodenough hikâyesini bitirene kadar bilmiş bir şekilde ağzını büzen ev sahibi Bayan Dawes hariç, yapılan açıklamaları merak ve ilgiyle izliyordu. Sonra ağırbaşlı bir şekilde şunu söyledi:

"Sanırım Bay Preston ve Bayan Gibson'u kast ediyorsunuz?"

Bayan Goodenough şaşkınlıkla ona dönerek, “Size kim söyledi?” dedi. “Benim söylediğimi söyleyemezsiniz. Hollingford’da ondan başka bir çok Molly olabilirbelki de o mevkide kimse yoktur. Eminim onun adını hiç söylemedim.”

“Hayır. Ama ben biliyorum. Ben de hikâyemi anlatabilirim,” diye devam etti.

Bayan Goodenough çok merak ederek ve kıskanarak, “Hayır! Gerçekten yapabilir misin?” dedi.

“Evet. Amcam Bay Sheepshanks, Park Caddesi’nde onlara rastlamışonları çok rahatsız ettiğini söyledi; ve o Bay Preston’a sevgilisiyle olduğunu ima ettiğinde o inkâr etmemiş.”

“Evet! Şimdi çok şey açığa çıktı. Bildiğimi size anlatacağım. Sadece bayanlar, kıza kaba bir sürpriz yapmak istemiyorumbu yüzden size anlattıklarımı sır olarak saklamanız lazım.” Kuşkusuz söz verdiler; bu kolaydı.

“Tom Oakes’la evli olan ve Pearson’s Lane’de yaşayan Hannah’m bir hafta önce mürdümeriği topluyormuş ve Molly Gibson yolda hızla yürüyormuş birisiyle buluşacakmış gibi acele ediyormuş ve Hannah’nın küçük kızı AnnaMaria düşmüş ve (yeterince yumuşak kalpli bir kız olan) Molly onu kaldırmış; böylece Hannah eğer daha önce şüphe ettiyse de o zaman hiç şüphelenmemiş.”

Bayan Goodenough tam bu kriz anında kekini bitirmek için durunca, bayanlardan biri merakla, “Ama onun yanında kimse yokmuş, var mıymış?” diye sordu.

“Hayır: birisiyle buluşmaya gidiyor gibi görünüyordu dedimve sonunda Bay Preston koşarak ormandan çıkmış ve Hannah’ın yanına gelmiş ve “İyi bayan, lütfen bir bardak su verir misiniz; çünkü bir bayan bayıldı ya da isteri krizi gibi bir şey geçirdi” demiş. Şimdi o, Hannah’yı tanımıyordu ama Hannah onu tanıyordu. Bay Preston’dan özür dileyerek “İnsanlar aptal Tom’u, aptal Tom’un onları tanıdığından daha çok tanıyorlar,” diyeceğim; çünkü o ne olursa olsun aptal değil. Ve size dahasını da kendi gözlerimle

gördüğüm bir şeyianlatabilirim. Daha dün, Grinstead'ın dükkânında ona bir mektup verdiğini gördüm ve o, ona çok öfkelenmiş görünüyordu; çünkü Molly görmese de o beni gördü."

Bayan Airy, "Bu çok uygun bir şey," dedi; "Neden bunu bu kadar esrarengiz hâle getiriyorlar?"

Bayan Dawes, "Bazı insanlar bunu sever," dedi; "Kurlarını gizlice yapmak bütün bunların zevkini arttırır."

Bayan Goodenough," 'Ay, bu onların yemeklerine koydukları tuz gibi," diyerek araya girdi. "Ama Molly Gibson'un bu çeşit bir insan olduğunu düşünmüyordum, düşünmüyordum."

Bayan Dawes açıklama yapmaktan çok soru sorar gibi, "Gibsonlar kendilerini çok yüksekte görmüyorlar mı?" diye bağırdı. "Bayan Gibson bana uğradı."

Bayan Goodenough, "Ay, siz doktorun hastasısınız," diye araya girdi.

"Kontesle ve Kuleler'deki aileyle çok yakın olmasına rağmen, bana çok cana yakın göründü; ve kendisi de tümüyle bir hanımefendi gibiydi; işittiğime göre geç yemek yiyorlarmış ve her şey belli bir tarza uygun olarak yapılıyormuş."

"Tarz! Kocası Bob Gibson buraya ilk geldiği zaman çok daha farklı bir tarza sahiptimuayenehanesinde yediği bir koyun budundan mutlu olurdu çünkü başka bir yerde ateş yakıp yakmadığından kuşku duyarım; o zaman ona Bob Gibson diyorduk ama şimdi ona hiç birimiz Bob demeye cesaret edemeyiz; onun çok hızlı olarak ilerlediğini düşünüyorum!"

Konuşmayı daha ilginç olan şimdiki zamana getirmeye istekli olan bir bayan, "Sanırım bu, Bayan Gibson için çok kötü görünüyor!" dedi. Ama Bayan Goodenough yapmış olduğu açıklamalar konusundaki bu doğal yorumu işitir işitmez, konuşana öfkeyle şöyle söyledi:

"Kötü değil. Onun tüm hayatını bildiğim için, Molly Gibson hakkında böyle bir kelime kullanmamanızı istiyorum. Eğer kullanırsanız garip olur.

Ben kendim de küçükken gariptim; hiçbir zaman bir tabak toplanmış Bektaşi üzümüne katlanamam ama gidip bir çalılığın etrafında dolaşıp onu kendim toplamak isterim. Bu, bütün kur yapma işini ailesinin burnunun dibinde yapan Bayan Browning için olmasa da, bazı insanlar için bir zevktir. Bütün söyleyebileceğim, Molly Gibson'a şaşırmış olduğum; ve bunun, daha çok ona verdikleri isimle Cynthia'ya uyduğunu düşündüğümdür. Aslında bir keresinde, Bay Preston'un onun peşinde olduğuna yemin etmeye hazırdım. Ve şimdi bayanlar, size iyi geceler dilemek istiyorum. İsrafa dayanamam; ve Hetty'ye, beni beklemesi gerektiği zaman, ona söylediğim gibi, söndürmek yerine lambadaki mumu yakmasını söylemeye cesaret ettim."

Böylece resmi reveransları yaparak bayanlar dağıldı ama Bayan Dawes'e geçirmiş oldukları güzel akşam için teşekkür etmediler; o günlerde bir parça eski moda nezaket her zaman geçerliydi.

47.Skandal ve Kurbanları

Bay Gibson Hollingford’a döndüğünde, kendisini bekleyen bir iş birikimi buldu ve daha çok gelecek hafta için fazla işle sonuçlanan, iki günlük karşılaştırmalı tatilin sonuçları konusunda şikâyet etme eğiliminde oldu. Ailesiyle konuşacak zamanı yoktu, hemen acil hastalık olaylarına koşmak zorunda kaldı. Ama Molly onu holde yakalamayı başardı, uzatılan paltosunu giymek için hazır olarak duruyordu ama fısıldayarak şunları söyledi:

“Baba! Dün Bay Osborne Hamley seni görmek için buradaydı. Çok hasta görünüyordu ve açıkça kendisi için korkuyordu.”

Bay Gibson başını kaldırdı ve bir dakika ona baktı; ama tek söylediği şu oldu:

“Gidip onu göreceğim; annene nereye gideceğimi söyleme; umarım ona bundan bahsetmedin?”

Molly, “Hayır,” dedi; çünkü Bayan Gibson’a Osborne’ nun ziyaretinden bahsetmişti ama bunun nedenini söylememişti.

“Bundan bahsetme; gerek yok. Şimdi bunu düşüneceğim, herhâlde bugün gidememama gideceğim.”

Babasının davranışındaki bir şey, kendini Osborne’ nun açıkça görünen hastalığının nedeninin, bunu söylemekle hayali olduğunu kastederek, “sinir” olduğuna ikna eden Molly’ nin cesaretini kırdı. Bayan Phoebe’nin şaşkınlığıyla eğlenen bakışlarını hatırladı ve kendisinin gerçekten tehlikede olduğuna inanan bir kimsenin onun yaptığı gibi neşeli bir şekilde bakamayacağını düşündü; ama babasının yüzündeki ciddiyeti gördükten sonra, Osborne’nun görünüşündeki değişikliği ilk gördüğünde yaşadığı şaşkınlığı hatırladı. Bütün bu süre boyunca Bayan Gibson, Bay Gibson’un Londra’dan getirdiği Cynthia’dan gelen bir mektubu okumakla meşguldü; çünkü posta ücreti çok yüksek olduğu için her türlü özel iletişim olanağından yararlanıyordu; ve Cynthia aceleyle toplanırken o kadar çok şeyi unutmuştu ki şimdi gerek duyduğu elbiselerin bir listesini yolluyordu.

Molly neredeyse bunun ona gelip gelmediğini merak ediyordu; ama Cynthia'nın aklında ona karşı ne çeşit bir çekingenliğin filizlendiğini anlamıyordu. Cynthia'nın kendisi bu duyguyla mücadele ediyordu ve kendisine "nankör" diyerek buna karşı savaşmaya çalışıyordu; ama gerçek şuydu: Artık Molly'nin düşüncelerinde eski yüksek yerini korumadığına inanıyordu ve kendini, onun saygınlığını yitirdiğini bilen bir kişiden yüz çevirmekten alamıyordu. Molly'nin çabuk ve istekli hareketinin tamamıyla farkındaydı, burada hareket onun adına özellikle rahatsız ediciydi; Molly'nin geçmişteki hataları ve zorlukları söz konusu etmeyeceğini biliyordu; ama yine de bu iyi, doğru sözlü kızın, Cynthia'nın bir çok gizli işten dolayı suçlu olduğunu öğrendiğini bilmek onun ilgisini soğuklaştırıyor ve onun ilişki kurma isteğini kısıtlıyordu. Kendini nankörlükle suçlasa da, Molly'den uzak olduğu için memnun olmaktan kendini alamıyordu; onunla hiçbir şey olmamış gibi konuşmak utanç vericiydi. Son konuşmaları çok farklı konular üzerineyken ve öfkeli duygu ifadeleriyle yapılmışken, ona unutulan kurdele ve danteller için yazmak utanç vericiydi. Böylece Bayan Gibson listeyi elinde tutuyordu ve Cynthia'nın gereksinmeleriyle ilgili notlarla karışmış olan küçük haber parçalarını okuyordu.

Molly sonunda, "Helen çok hasta olamaz," dedi, "Yoksa Cynthia pembe müslin elbisesini ve papatyalı tacını istemezdi."

Bayan Gibson oldukça keskin bir şekilde, "Onun bunu gerektirmediğinden eminim," diye cevapladı. "Helen ne kadar hasta olursa olsun Cynthia'yı yanına bağlayacak kadar bencil olamaz. Aslında eğer ben onun sürekli olarak bir hasta odasının kasvetli havasına maruz kalacağını düşünseydim, Cynthia' nın Londra'ya gitmesine izin vermemin görevim olduğunu hissetmezdim. Üstelik Helen için, Cynthia'nın gitmiş olduğu partilerden neşeli hoş haberler getirmesi çok iyi olacaktıCynthia eğlenceden hoşlanmasa bile onun kendini feda etmesini ve Helen'ın hatırı için yapabildiği kadar çok dışarı çıkması isterdim. Benim bakımla ilgili düşüncem, insanın her zaman kendi duygu ve isteklerini düşünmemesi ama en çok hastanın sıkıcı saatlerini cezbedici hâle getirmeye hizmet eden şeyler yapmaktır. Ama sonra çok az kişi sorunu benim yaptığım kadar derinliğine düşünmüştür!"

Bayan Gibson burasının, Cynthia'nın mektubuna devam etmeden önce içini çekmek için uygun olduğunu düşündü. Molly'nin kendisine yüksek sesle abuk sabuk bir şekilde okunan, tutarsız uzun mektuptan anlayabildiği kadarıyla, Cynthia, Helen için yararlı ve rahatlatıcı olmaktan çok hoşnut ve memnundu ama aynı zamanda yılın bu ölü sezonunda bile amcasının evinde çok rastlanan sürekli küçük eğlencelere katılmak için kolayca ikna edilmeye hazırdı. Bayan Gibson bir keresinde Bay Henderson'un ismine rastgeldi ve kendi kendine esrarengiz görünen bir şekilde, "Hım, hım, hım" diyerek devam etti ama bu kısım atlanabilirdi çünkü Cynthia'nın gerçekte onun hakkında söylediği şuydu, "Bay Henderson'un annesi yengeme, Helen gibi durumlarda çok başarılı olduğu söylenen Bay Donaldson'u önermiş ama amcam profesyonel bilgisinden yeterince emin değil." Sonra Molly için çok sevecen, dikkatli bir şekilde kelimelere dökülmüş bir mesaj vardıCynthia'nın yararına atıldığı tehlike için dile getirilen minnetarlıktan çok daha fazlası vardı. Hepsi bu kadardı; Molly kendini biraz üzgün hissetti ama neden olduğunu bilmiyordu.

Leydi Cumnor'ın ameliyatı başarılı bir şekilde yapıldı ve taze kır havasında kuvvetini tekrar kazanması için onu birkaç gün içinde Kuleler'e getirmeyi ümit ediyorlardı. Bu, Bay Gibson'u çok ilgilendiren bir durumdu ve Londra'daki bir ya da iki büyük isme karşın onun düşüncesinin doğru olduğu ortaya çıkmıştı. Bunun sonucunda onun iyileşmesi sırasında sık sık ona danışıldı ve başvuruldu. Hollingford'daki çalışmalarında acil olarak yapması gerekenler kadar, Londra'daki tıbbi meslektaşlarına düşünceli mektuplar da yazarken, Bay Gibson, Osborne'u görmeye Hamley'e gitmek için gereken üç ya da dört saati ayırmayı zor buldu. Ama hemen cevap vermesini ve belirtilerin ayrıntılarını yazmasını rica ederek ona mektup yazdı; ve aldığı cevaptan durumun acil olduğunu gözünde canlandıramadı. Osborne da onu görmek için hemen Hamley'e gelmesine karşı çıktı. Böylece ziyaret, çok geç olacak olan "daha uygun bir mevsime" ertelendi.

Bütün bu günler boyunca Molly'nin Bay Preston'la buluşması, onun gizli ilişkisi, tenha yerlerde gizli görüşmeleri hakkındaki dedikodular kuvvet kazanıyordu ve bir skandal biçimini alıyordu. Gizli kinayelerin nesnesi olduğunu düşünmeden sakin sokaklarda yürüyen sade, masum kız, bir zaman sonra şehrin yüz karası hâline geldi. Hizmetçiler, hanımlarının oturma odalarında söylenenlerin bir kısmını işittiler ve kendi aralarında

söylenenleri, eğitimsiz kişilerde genellikle rastlandığı gibi ifadeleri kaba bir şekilde kuvvetli hâle getirerek abartıyorlardı. Bay Preston'un kendisi de, heyecan ve dedikodu sevgisinin insanların konuşmalarını taşıdığı ölçüde, onun adının kendisininkiyle eşleştirildiğinin farkına vardı; bu hata karşısında güldü; ama bunu düzeltme sıkıntısına katlanmadı. Kendi kendine, "Başkalarının işine karıştığı için bunu hak ediyor," dedi ve onun Leydi Harriet'e başvurma tehdidinin yol açtığı yenilgisinin ve onun yalın bir şekilde konuşan dudaklarından, onun hakkında Cynthia ve Molly'nin bir yanda kişisel nefret ve öte yanda açıkça aşağılayarak nasıl konuştuklarını öğrendiğinde duyduğu küçük düşmenin öcünü aldığını hissetti. Üstelik Bay Preston'un herhangi bir şekilde inkârı gerçeğin araştırılmasına yol açarsa, Cynthia'yı onunla olan nişanını devam ettirmeye zorlamak için yaptığı şaşırtıcı çabalar onun bilinmesini istediğinden daha fazla ortaya çıkabilirdi. Cynthia'yı hâlâ sevdiği için kendine kızgındı; onu kendi tarzında sevdiği için bu anlaşılabilirdi. Kendi kendine, mevki sahibi ve zengin bir çok kadının kendisine sahip olmaktan memnun olacağını söyledi; onlardan bazıları güzel kadınlardı. Kendisine neden rüzgâr kadar dönek olan parasız bir kızın arkasından gitmeye can atacak kadar şaşkın bir aptal olduğunu soruyordu? Cevap mantıksal olarak yeterince aptalcaydı; ama gerçekte ikna ediciydi. Cynthia, Cynthia'ydı ve Venüs' ün kendisi bile onun yerini tutamazdı. Bu konuda Bay Preston evlenecek birini ararken erişilemez olandan erişilebilir olana dönen ve onların eşi olmayı kabul eden bir kadın bulana kadar duygu ve hayallerini idare edecek kadar gevşek tutan bir çok değerli adamdan çok daha fazla gerçekçiydi. Ama Bay Preston için hiç kimse Cynthia'nın yerini tutamazdı; ve yine de o, onun bir çok ruh hâline bıçak gibi saplanmıştı. Bu yüzden onunla istediği nesnenin arasına giren Molly, onun gözünde iyilik bulamaz ya da ondan arkadaşça davranışlar göremezdi.

Sonra Molly'nin insanların ona kuşkuyla baktığını hissettiği Bayan Dawes'teki akşamdan fazla uzak olmayan bir zaman geldi. Bayan Goodenough, torunu sokakta Molly ile konuşmak için durunca, açıkça torununu uzağa çekti ve ikisinin uzun bir yürüyüş için buluşma sözleri saçma bir bahaneyle kısa kesildi. Bayan Goodenough davranışının nedenini bazı arkadaşlarına şöyle açıkladı:

“Görüyorsunuz, bir kız için kendi hakkında konuşmalar başlayana kadar, sevgilisiyle orada burada buluşmasından daha kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum; ama bunu yaptığı zaman ve Molly Gibson’un adı herkesin ağzında Anabella’yı bana emanet eden Bessy içinonun kızını işlerini çok kötü bir şekilde halleden bir kızla görünmesine izin vermememin adil olduğunu düşünüyorum. Benim özdeyişim şöyle ve çok işe yarardır, buna güvenebilirsiniz “kadınlar ne yapmak üzere olduklarını umursamalıdırlar ve hiçbir zaman haklarında konuşulmamalıdır; ve eğer bir kadın hakkında konuşuluyorsa arkadaşlarının konuşmalar azalana kadar onunla daha az ilgilenmesi daha iyidir.” Bu yüzden, ne olursa olsun, Anabella’nın, Molly Gibson’la yapacak hiçbir şeyi yok.”

Uzun bir süre Bayan Browningler, Molly hakkında sert sözler söyleyen kötü konuşmacılardan habersiz bırakıldı. Bayan Browning “öfkeli” olmakla tanınıyordu ve içgüdüsel olarak onunla ilişki kuran herkes, onun sevgi kalkanıyla koruduğu en küçük yaratığa karşı en hafif bir kelime söyleyerek bu öfkeyi uyandırmaktan kaçınıyordu. Onları kendisi suçlayacaktı; onları hiçbir zaman korumamakla övünürdü; ama başka hiç kimse onlara küçük bir iftira sözüyle dokunamazdı. Ama Bayan Phoebe böyle bir korku uyandırmıyordu; onun Molly hakkındaki dedikoduları herkes gibi erkenden işitmemesinin en büyük nedeni, onun gül olmamasına rağmen gülün yanında yaşamasıydı. Üstelik o kadar nazik bir kişiydi ki, duyarsız Bayan Goodenough bile onu incitecek bir şey söylemek istemiyordu; ve Bayan Phoebe’ nin haberi olması gereken bir şey olarak şehirdeki konuşmaları ima eden, tüm bilgisizliğiyle yeni gelen Bayan Dawes oldu. Sonra Bayan Phoebe, aldığı tüm cevaplara tümüyle inanmadığını göstererek gözyaşlarıyla karşı çıksa da tüm sorularını ortaya döktü. Bir akşam Bayan Browning aşağıdaki konuşmayla ona saldırana kadar, ablası Dorothy’den dört ya da beş gün önce öğrendiği şeyleri sır olarak saklaması, onun adına küçük bir kahramanlıktı.

“Phoebe! İçini çekmek için ya nedenin vardır ya da yoktur. Eğer bir nedenin varsa, görevin bunu doğruca bana anlatmaktır; ve eğer bir nedenin yoksa, sende büyüyen bir alışkanlığı kontrol altına alman lazım.”

“Oh, abla! Gerçekten sana anlatmamın görevim olduğunu düşünüyor musun? Bu çok rahatlatıcı olacak; ama sonra anlatmamam gerektiğini

düşünüyorum; bu seni çok rahatsız edecek.”

“Saçmalık. Talihsizliğe karşı, bu olasılığı sık sık bekleyerek o kadar hazırlıklıyım ki, herhangi bir kötü haberi açık bir soğukkanlılıkla ve gerçek bir boyun eğişle karşılayacağıma inanıyorum. Üstelik dün kahvaltı zamanında, günü çekmecelerini düzenleyerek geçireceğini söylediğin zaman bir talihsizliğin yakın olduğunu fark ettim ama kuşkusuz büyüklüğünü tahmin edemedim. Highchester Kıyısı mı çökmüş?”

Bayan Phoebe kanepede ablasının yanına oturarak, “Oh, hayır, abla!” dedi. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Eğer böyle düşünüyorsan, sana işittiğim şeyi en baştan anlatmak isterdim!”

“Uyarımı dikkate al Phoebe ve benden hiçbir şey saklamamayı öğren. Senin yaptığın şeylerden dolayı sıkıntımız olduğunu düşünüyordum: Akşam yemeğinde et yemedin ve sürekli içini çekiyorsun. Ve şimdi bu nedir?”

“Sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum, Dorothy. Gerçekten bilmiyorum.” Bayan Phoebe ağlamaya başladı; Bayan Browning onun kolunu tuttu ve onu biraz salladı.

“Bana anlattıktan sonra istediğin kadar ağla; ama şimdi ben endişe içinde beklerken ağlama, çocuğum.”

“Molly Gibson ahlakını yitirmiş, abla. İşte bu.”

Bayan Browning öfkeyle, “Molly Gibson öyle bir şey yapmaz,” dedi. “Zavallı Marry’nin çocuğu için böyle hikâyeler anlatmaya nasıl cesaret edersin? Bir daha böyle şeyler söylediğini işitmeyeyim.”

“Bu, elimde değil: Bayan Dawes bana anlattı; ve bunu bütün şehrin bildiğini söylüyor. Ona bunun bir kelimesine bile inanmadığımı söyledim. Ve bunu senden sakladım; biraz daha kendime saklarsam gerçekten hasta olacağımı düşündüm. Oh, abla! Ne yapacaksın?”

Çünkü Bayan Browning bir kelime bile söylemeden yerinden kalkmıştı ve görkemli ve kararlı bir şekilde odadan çıkıyordu.

‘Başlığımı ve üzerimi giyeceğim ve Bayan Dawes’e uğrayacağım ve onu yalanlarıyla yüzleştireceğim.’

“Oh, onlara yalan deme, abla; bu çok kuvvetli, kötü bir kelime. Onlara uydurma de lütfen; çünkü onun zarar vermek istediğini sanmıyorum. Üstelik üstelik ya doğru olduğu ortaya çıkarsa? Gerçekten abla, aklımdaki ağırlık bu; bir çok şey sanki doğru olabilirmiş gibi görünüyor.”

Bayan Browning, hâlâ odanın ortasında yargıç gibi dimdik durarak, “Ne gibi şeyler?” dedi.

“Hikâyenin biri, Molly’nin ona bir mektup verdiği.”

“O kim? Bu kadar aptalca anlatılan bir hikâyeyi nasıl anlayacağım?” Bayan Browning en yakın sandalyeye oturdu ve eğer yapabilirse sabırlı olmaya karar verdi.

“O, Bay Preston. Ve bu doğru olmalı; çünkü ona mum ışığında mavinin yeşil gibi görünüp görünmediğini sormak istediğimde, genç adam öyle görüneceğini söylediğinde, o benim yanımdan kayboldu ve sokakta karşıya doğru koşup, Bayan Goodenough’un yaptığını söylediği gibi dükkândan içeri giriyordu.”

Bayan Browning’in sıkıntısı öfkesini bastırıyordu; bu yüzden sadece, “Phoebe, sanırım beni delirteceksin. Bana Bayan Dawes’ten duyduklarını hayatında bir kere, anlamlı ve tutarlı bir şekilde anlat,” dedi.

“Sana her şeyi olduğu gibi anlatmayı bütün gücümle denediğimden eminim.”

“Bayan Dawes’den ne duydun?”

“Molly ve Bay Preston, sanki o bir hizmetçiymiş ve Bay Preston da bir bahçıvanmış gibi arkadaşlık ediyorlarmış. Tüm uygunsuz yer ve zamanlarda buluşuyorlarmış ve onun kollarında bayılıyormuş; geceleri dışarı çıkıyorlarmış ve birbirlerine yazıp, birbirlerinin eline mektup veriyorlarmış; ve benim bahsettiğim olay bu abla çünkü bir kere bunu yaptığını gördüm. Kendi gözlerimle yolun karşısına onun olduğu

Grinstead’e gittiğini gördüm çünkü onu orada bırakmıştık; elinde bir mektup vardı, heyecanla ve kızararak geri döndüğünde artık elinde değildi. Ama o zaman bu konuda hiçbir şey düşünmedim; ama şimdi bütün şehir bu konuyu konuşuyor ve utançla ağlayıp evlenmeleri gerektiğini söylüyor.” Bayan Phoebe yine hıçkırmaya başladı; ama aniden kulağına atılan bir yumrukla doğruldu. Bayan Browning öfkeyle titreyerek yanında duruyordu.

“Phoebe, tekrar böyle şeyler söylediğini duyarsam, o dakika seni evden atacağım.”

Bayan Phoebe uysal ve yumuşak başlı bir şekilde, “Bana, Bayan Dawes’in ne dediğini sormuştun ve ben sadece bunun ne olduğunu söyledim,” dedi. “Dorothy bunu yapmamalısın.”

“Yapıp yapmamam gerektiğini boşver. Sorun bu değil. Karar vermem gereken şey, bütün bu yalanlara nasıl son vermem gerektiği.”

“Ama Dorothy, bunların hepsi yalan değileğer bunlara öğle diyorsan; korkarım bazı şeyler doğru; ama Bayan Dawes bana bunları anlattığında onların yalan olduğunda ısrar ettim.”

Bayan Browning yüksek sesle düşünerek, “Eğer Bayan Dawes’e gidersem ve o bunları bana tekrarlarsa korkarım onu tokatlarım ya da kulaklarına yumruk atarım çünkü zavallı Marry’nin kızı hakkında, sanki bu James Horrock’un iki başlı domuzu gibi heyecan verici bir habermiş gibi hikâyeler anlatılmasına dayanamam,” dedi. “Bu, iyi olmak yerine zarar verecek. Phoebe kulaklarına yumruk attığım için özür dilerim, sadece eğer aynı şeyleri söylersen bunun tekrar yapmam gerekecek.” Phoebe ablasının yanına oturdu ve onun kuru ellerinden birini tutup onu okşamaya başladı; bu onun, ablasının pişmanlığını kabul etme biçimiydi. “Eğer Molly’yle konuşursam, eğer o söylediklerinin yarısı kadar iyiyse, çocuk bunu inkâr edecektir; ve eğer değilse sadece ölesiye korkacaktır. Hayır, bu olmaz. Bayan Goodenoughama o bir eşek; ve eğer onu ikna edersem, o hiç kimseyi ikna edemez. Hayır; sana anlatan Bayan Dawes bana da anlatacaktır ve ellerimi manşonumun içinde tutup kendimi barışı sağlamak zorunda hissedeceğim. Ve işitmem gereken şeyi işittiğimde, meseleyi Bay Gibson’un ellerine bırakacağım. Yapacağım şey bu. Buna karşı bir şey söylemenin yararı yok Phoebe, çünkü seni dinlemeyeceğim.”

Bayan Browning, Bayan Dawes'e gitti ve yeterince kibar bir şekilde Hollingford'da Molly ve Bay Preston hakkında konuşulanlar konusunda sorular sormaya başladı; Bayan Dawes tuzağa düştü ve toplanan fırtınadan, konuşmasını bitirir bitirmez üzerine çökeceğinin tümüyle farkında olmaksızın dolaşan hikâyenin tüm gerçek ve uydurulmuş koşullarını anlattı. Ama o, Bayan Browning'e saygı gösterme alışkanlığına sahip değildi, bu Hollingford'daki bir çok bayanı, eğer o hatalı bulursa, kendilerini savunmaktan alıkoyardı. Bayan Dawes kendisinin inanmadığını ama bir çok kişinin inandığını söylediği yeni skandalı ortaya koyarak kendini ve dürüstlüğünü savundu; söylemiş ve inanmış olduğu şeylerin doğruluğu ile ilgili o kadar çok delil gösterdi ki, Bayan Browning neredeyse ezildi ve Bayan Dawes'in kendini savunmasının sonunda sessiz ve üzgün olarak oturdu.

Sonunda sandalyesinden kalkarken konuşarak, "Evet!" dedi, "Bugüne kadar yaşadığım için çok üzgünüm; bu işittiklerim yüreğimin derinliklerine vurulmuş bir darbe gibi oldu. Sanırım size söylediğimden dolayı özür dilemem gerekiyor, Bayan Dawes; ama bunu bugün yapmaya kalbim elvermiyor. Böyle konuşmamam gerekiyordu; ama görüyorsunuz bu meselede, bu önemli değil."

Bayan Dawes cevap olarak, "Bayan Browning, ümit ederim ki benim güvenilir yerlerden duyduklarımı tekrarladığımı anlayarak bana adil davranırsınız," dedi.

Bayan Browning, elini Bayan Dawes'in omzuna koyarak, "Bundan bahsederek iyi bir şey yapamazsan herhangi bir kaynak konusunda kötü konuşma," dedi. "Ben iyi bir kadın değilim ama iyinin ve öğüt almanın ne demek olduğunu bilirim. Şimdi, sana öyle saldırdığım için özür dilediğimi söyleyebilirim sanırım; ama bana ne kadar acı verdiğini Tanrı bilir. Beni affedeceksin, değil mi ‚canım?" Bayan Dawes omzundaki elin titrediğini hissetti ve Bayan Browning'in aklındaki gerçek rahatsızlığı gördü, böylece istenen bağışlamayı vermesi onun için zor olmadı. Sonra Bayan Browning eve gitti. Aslında ablasının bilgilerin doğrulanmış olduğunu işittiğini ve akşam yemeğini neden yemediği, kısa cevaplar verdiği ve üzgün bir şekilde baktığı konusunda daha fazla açıklama istemesine gerek kalmadığını gören Phoebe'ye birkaç kelime söyledi. O anda Bayan Browning oturdu ve kısa

bir not yazdı. Sonra zili çaldı ve gelen küçük hizmetçi kıza, bunu Bay Gibson'a götürmesini ve eğer o dışarıdaysa eve gelir gelmez ona verilmesini istemesini söyledi. Sonra gidip Pazar başlığını giydi; Bayan Phoebe ablasının, Bay Gibson'a gelip kızını etkileyen dedikoduları dinlemesini yazdığını biliyordu. Bayan Browning almış olduğu ve önünde yatan bilgiden dolayı çok rahatsızdı; çok mutsuzdu, Bayan Phoebe'ye kızıyordu ve kullandığı dikiş ipliği sürekli olarak onun sinirli ellerinde gerilip kopuyordu. Kapının vurulduğu doktorun tanıdık vuruşu işitilince, Bayan Browning gözlüklerini çıkardı ve onları halının üzerine düşürdü. Bunu yapınca gözlükleri kırıldı; ve sanki onun varlığı kötü şans getirecek ve talihsizliğe neden olacakmış gibi Bayan Phoebe'nin odadan çıkmasını istedi. Doğal görünmek istiyordu ve onu genellikle oturarak mı, yoksa ayakta mı karşıladığını unutarak rahatsız oldu.

Neşeyle içeri girdi ve doğruca ateşin yanına giderek üşüyen ellerini oğuştururken, "Evet!" dedi, "Sorunumuz ne? Sanırım bu Phoebe. Eski spazmlar olmadığını umarım. Ama herşeye rağmen bir ya da iki doz ilaç bunu düzeltecektir."

Bayan Browning giderek daha çok titreyerek, "Oh, Bay Gibson, bunun Phoebe ya da ben olmasını isterdim," dedi.

Onun heyecanını görünce sabırlı bir şekilde yanına oturdu ve nazik, arkadaşça bir davranışla elini tuttu.

"Acele etmezamanın var. Düşündüğün kadar kötü olmadığını söyleyebilirim; ama göreceğiz. Kötüye kullansak da dünyada bir çok çare var."

"Bay Gibson," dedi, "Üzüldüğüm kişi sizin Molly'niz. Şimdi bu açıklandı; Tanrı ikimize de yardım etsin ve zavalı çocuğa da; çünkü eminim ki kendi isteği olmadan doğru yoldan çıkmış ve hata yapmış!"

Onun sözlerine karşı çıkarak, "Molly!" dedi. "Küçük Molly'm ne yapıyor ya da ne diyor?"

"Oh! Bay Gibson nasıl anlatacağımı bilmiyorum. İstemesem de, üzücü bir şekilde buna ikna olmasaydım bunu hiçbir zaman dile getirmezdim."

Bay Gibson, dirseğini masaya dayayarak ve gözlerini eliyle perdeleyerek, “Ne olursa olsun işittiğiniz şeyi duymama izin verebilirsiniz.”

“Kızım hakkında işitebileceğiniz herhangi bir şeyden korktuğumdan değil,” diye devam etti. “Sadece bu küçük dedikodu yuvasında en iyisi insanların ne dediğini bilmektir.”

“Şunu diyorlaroh! Size nasıl anlatacağım?”

Elini parlayan gözlerinden çekerek, “Devam edin, yapamaz mısınız?” dedi. “Buna inanmayacağım, bu yüzden korkmayın!”

“Ama korkarım buna inanmanız gerekecek. Eğer buna inanmasaydım anlatmazdım. Bay Preston’la gizli bir ilişki yürütüyor.”

“Bay Preston!” diye bağırdı.

“Ayrıca onunla, her çeşit uygunsuz yer ve zamanda, dışarıda karanlıkta buluşuyormuş ve söylemem gerekirse onun kollarında bayılıyormuş. Bütün şehir bunu konuşuyor.” Bay Gibson’un eli yine gözüne gitti ve hiçbir şey yapmıyordu; bu yüzden Bayan Browning ayrıntıları ekleyerek devam ediyordu. “Bay Sheepshanks onları beraber görmüş. Grinstead’in dükkânında notları birbirlerine vermişler; orada onun arkasından koşuyormuş.”

Bay Gibson elini çekerek ve sert yüzünü göstererek, “Sakin olun, olamaz mısınız?” dedi. “Yeterince duydum. Devam etmeyin. İnanmayacağımı söyledim ve inanmıyorum. Sanırım bana anlattığınız için teşekkür etmem lazım; ama henüz edemiyorum.”

Bayan Browning neredeyse ağlayarak, “Teşekkürünüzü istemiyorum,” dedi. “Bilmeniz gerektiğini düşündüm; çünkü tekrar evlenmenize rağmen bir zamanlar sevgili Mary’nin kocası olduğunuzu; ve Molly’nin onun çocuğu olduğunu unutamam.”

Bayan Browning’in son konuşmasına tam olarak cevap vermeden, “Şu anda bu konuda daha fazla konuşmamayı tercih ederim,” dedi. “Kendimi yapmam gerektiği gibi kontrol edemeyebilirim. Sadece Bay Preston’la

karşılaşabilmeyi ve onu hayatının zorlukları içinde kırbaçlayabilmeyi isterdim. Bu kara çalan dedikoduları düzeltmeyi, onların dillerinin bir süre hareketsiz kalmasını sağlamayı isterdim. Benim küçük kızım! Onlara ne kötülük yaptı ki, onlar gidip onun temiz adını lekeliyorlar?”

“Aslında Bay Gibson, korkarım hepsi doğru. Eğer bunu incelemeseydim sizi çağırtmazdım. Kırbaçlama ya da zehirleme gibi vahşi bir şey yapmadan önce gerçeğin ne olduğunu araştırın.”

Bay Gibson, hırslı bir adamın tüm önemsemezliğiyle güldü. “Kamçılama ya da zehirleme konusunda ne dedim? Molly’nin adının, benim yaptığım vahşi bir hareketle bağlantılı olarak sokaklarda sürüklenmesine izin vereceğimi düşünüyor musunuz? Bırakın bu haber çıktığı gibi kaybolsun. Zaman, bunun yanlış olduğunu kanıtlayacaktır.”

“Ama böyle olacağını sanmıyorum ve işin acı tarafı da bu,” dedi. “Bir şey yapmalısınız ama ne olduğunu bilmiyorum.”

“Eve gideceğim ve Molly’ye bütün bunların anlamının ne olduğunu soracağım; yapacağım şey bu. Bu çok saçma –Molly’yi benim gibi tanıyınca, bu tümüyle saçma.” Ayağa kalktı ve zaman zaman doğal olmayan kısa gülüşlerle gülerek oda boyunca acele adımlarla yürüdü. “Gerçekten başka ne söylüyorlar? ‘Şeytan, tembel diller olmasa da yapacak bir yaramazlık bulur.”’

Bayan Browning, “Lütfen, bu evde şeytandan bahsetmeyin. Eğer ondan biraz bahsedilirse ne olacağını kimse bilemez,” dedi.

Onu fark etmeden kendi kendine konuşarak devam etti. “Burayı terk etmekte kararlıydım;ve hangi aptallık böyle bir skandala malzeme sağlar?” Sonra bir süre sakin kaldı; güvertedeki subaylar gibi yürümeye devam ederken, elleri cebindeydi, gözleri yere dikiliydi. Aniden Bayan Browning’in sandalyesinin yanında durdu: “Size tümüyle nankörce davrandım; çünkü siz bana hep gerçekten dostluk gösterdiniz. Doğru ya da yanlış ortalıkta dolaşan berbat skandalı bilmem lazımdı; ve sizin için bunu bana anlatmak hoş değildi. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.”

“Gerçekten Bay Gibson, eğer bu yanlış olsaydı; bunu hiç anlatmazdım ve yok olmaya bırakırdım.”

Bay Gibson, minnettarlığın coşkusu içinde tutmuş olduğu eli bırakarak, inatçı bir şekilde, “Ama bu doğru değil,” dedi.

Bayan Browning başını salladı. “Annesinin hatırı için Molly’yi her zaman seveceğim,” dedi. Bu, doğrucu olan Bayan Browning’den büyük bir tavizdi. Ama babası bunu böyle kabul etmedi.

“Onu kendisi için sevmelisiniz. Kendini küçültecek hiçbir şey yapmamıştır. Doğruca eve gideceğim ve gerçeği araştıracağım.”

Bayan Browning’in, Bay Gibson’un son konuşmasına yaptığı yorum, “Sanki zaten yalancılığa sürüklenmiş olan zavallı kızın yanlış yapmaya devam etmesine vicdanı elvermeyecek,” demek oldu; ama bunu, o işitemeyecek kadar uzaklaştıktan sonra söyleyecek sağduyuya sahipti.

48.Masum Bir Sanık

Sert esen bir rüzgâra karşı yürüyormuş gibi başı öne eğik olarakve yine de ufak bir esinti bile yokken Bay Gibson aceleyle evine gitti. Kapının zilini çaldı; bu onun için olağandışı bir şeydi. Maria kapıyı açtı. "Git ve Bayan Molly'ye yemek odasında beklendiğini söyle. Onu kimin çağırdığını söyleme." Molly' nin şaşırarak"Beni mi istiyor? Kim o Maria?" diye sormasına rağmen, Bay Gibson'un davranışında öyle bir şey vardı ki Maria onun isteğine uydu.

Bay Gibson yemek odasına gitti ve bir an yalnız kalmak için kapıyı kapattı. Şömine tablasının yanına gitti, onu tuttu, başını ellerinin üzerine koydu ve kalbinin çarpıntısını dindirmeye çalıştı.

Kapı açıldı. Şaşkınlık dolu sesini işitmeden önce, orada duranın Molly olduğunu biliyordu.

"Baba!"

Keskin bir şekilde dönerek, "Şşş!" dedi. "Kapıyı kapat. Buraya gel."

Neyin kötü gittiğini merak ederek onun yanına geldi. Düşünceleri hemen Hamleyler'e gitti. Nefes nefese, "Osborne mu?" diye sordu. Eğer Bay Gibson sakin bir şekilde değerlendirecek kadar sinirlenmemiş olsaydı, bu iki kelimeden ferahlamış olmalıydı.

Ama ikincil kanıtlarla ferahlık aramak için kendine izin vermek yerine, "Molly, bu duyduğum şeyler nedir? Bay Preston'la gizli bir ilişki sürdürüyormuşsunonunla tenha yerlerde buluşuyormuşsun; onunla gizli bir şekilde mektuplaşıyormuşsun?" dedi.

Bütün bunlara inanmadığını açıkça söylese de ve ruhunun derinliklerinden inanmasa da, sesi sert ve haşindi. Yüzü beyaz ve ciddiydi; gözleri, korkunç keskin bir araştırıcılıkla Molly'nin üzerine dikilmişti. Molly tepeden tırnağa titredi ama onun incelemesinden kaçınmaya çalışmadı. Eğer bir dakika sessiz durduysa bunun nedeni, hızlı bir şekilde ilişkisini Cynthia' nın bu meseledeki rolüyle ilgili olarak aklından

geçirmesiydi. Bu sessizlik bir dakika sürdü ama öfkeli bir inkâr patlaması bekleyen birisi için çok uzun göründü. Molly ona doğru ilerleyince iki kolunu bileklerinin üstünden tuttu; bu hareketinin farkında değildi; ama onun kelimeleri için sabırsızlığı büyüdükçe onu mengene gibi elleriyle, o istemeden küçük bir acı sesi çıkarana kadar, giderek daha çok sıktı. Ve sonra onu bıraktı; Molly yumuşak, berelenmiş cildine baktı, gözyaşları onun, babasının onu çok incittiğini düşündürecek kadar hızlı toplanıyordu. O anda ona, babasının çocuğuna vücutça bir acı uygulaması gerektiği – abartılmış bir biçimde olsa da gerçeği duyması gerektiğinden daha garip göründü. Çocukça bir hareketle ona kolunu uzattı; ama eğer acıma bekliyorsa hiç alamadı.

İze sadece bakarak, “Of!” dedi, “Bu hiç bir şey değil. Soruma cevap ver. O adamla özel olarak görüştün mü?”

“Evet, baba, görüştüm; ama bunun yanlış olduğunu düşünmüyorum.”

Şimdi oturdu. Acı bir şekilde, “Yanlış!” diye tekrarladı. “Yanlış değil mi? Peki! Buna bir şekilde katlanmalıyım. Annen öldü. Bu bir teselli. Öyleyse bu doğru mu? Çünkü ben buna inanmadımben inanmadım. Onların saflığına güldüm; ve bütün bu süre boyunca kandırılan ben oldum!”

“Baba, sana her şeyi anlatamam. Bu benim sırrım değil yoksa sen bunu doğrudan öğrenirdin. Aslında bazen üzüleceksinseni bugüne kadar hiç aldatmadım, öyle değil mi?” Elini tutmaya çalıştı; ama babası ellerini sıkıca ceplerinde tutuyordu; gözleri önündeki halının desenine dikiliydi. Yine yalvararak, “Baba!” dedi, “Seni hiç aldattım mı?”

“Nasıl anlatabilirim? Bunu şehirdeki konuşmalardan işittim. Daha sonra ne çıkacağını bilmiyorum!”

Molly ümitsizce, “Şehirdeki konuşmalar!” dedi. “Onların ne işi varmış?”

“Alçakgönüllülük ve dürüstlüğün en genel kurallarına aldırmayan bir kızın adını lekelemeyi herkes iş edinir.”

“Baba çok sertsin. Alçakgönüllülüğe aldırılmıyor! Sana ne yaptığımı tam olarak anlatayım. Bay Preston’la bir kere –beni Croston Heath’e yürümek

için bıraktığın akşam buluştum ve onun yanında biri daha vardı. Onunla ikinci defa Kuleler’in Parkı’nda karşılaştım bu defa randevulaşmıştık kimse yoktu sadece ikimiz vardık. Hepsi bu baba. Bana güvenmelisin. Daha fazla açıklayamam. Gerçekten bana güvenmelisin.”

Onun sözleri karşısında yumuşamaktan kendini alamadı; bunları söylerken kullandığı ses tonunda doğruluk vardı. Ama bir iki dakika ne konuştu ne de hareket etti. Sonra onun suçlaması karşısında gerçeği söylediğinden beri ilk defa gözlerini ona doğru kaldırdı. Molly’nin yüzü çok beyazdı ama gerçek ifade, zamanın zayıf maskeleri olmaksızın egemen olduğunda, ölümün son içten etkisini taşıyordu.

“Mektuplar?” dediama neredeyse bu desteği daha fazla sorgulamaktan utanıyordu.

“Ona bir mektup verdim bu mektupta ben bir kelime bile yazmadım gerçekte üzerinde içinde ne olduğu yazılmayan bir zarf olduğuna inanıyordum. O mektubu vermek anlattığım iki görüşme Bay Preston’la yaptığım özel ilişkiyi oluşturuyor. Oh! baba, seni bu kadar üzen bu kadar şaşırtan ne diyorlar?”

“Her neyse. Dünya devam ettikçe, yaptığını söylediğin şeyler yeterli, Molly. Bana her şeyi anlatmalısın. Bu dedikoduları tek tek çürütmek için emin olmalıyım.”

“Ortaya koyduğum gerçeğin, insanların anlattıkları için yeterli olduğunu söylediğine göre bunlar nasıl çürütülecek?”

“Kendin için değil ama başkası için hareket ettiğini söylüyorsun. Eğer bana diğerinin kim olduğunu söylersen eğer bana her şeyi tümüyle anlatırsan onu korumak için elimden geleni yaparımçünkü seni suçsuz çıkarırken, kuşkusuz bunun Cynthia olduğunu tahmin ediyorum.”

Molly biraz düşündükten sonra, “Hayır, baba!” dedi; “Sana anlatabileceğim her şeyi anlattım; beni ilgilendiren her şeyi; ve bir kelime bile söylemeyeceğime söz verdim.”

“O zaman senin kişiliğin yalancı çıkarılacak. Eğer bu gizli buluşmaların tüm açıklaması yapılmazsa da öyle olmalı. Bütün gerçeği Preston’un kendisinden öğrenmekte kararlıyım.”

“Baba! Bir kere daha bana güvenmen için yalvarıyorum. Eğer Bay Preston’a sorarsan gerçeğin tümünü işitebilirsin; ama benim o kadar çok saklamaya çalıştığım şey de zaten bu çünkü eğer bu öğrenilirse sadece bir çok insan mutsuz olacak ve şimdilik bütün mesele oldu ve bitti.”

“Senin için değil. Bayan Browning bu akşam beni insanların senin hakkında söylediklerini anlatmak için çağırdı. Senin iyi adının tamamen kaybolduğunu ima etti. Molly, ufak bir şeyin bir kızın şöhretini hayatının sonuna kadar nasıl lekelediğini bilemezsin. O zaman bunun bir kelimesine bile inanmamama rağmen, onun söylediği her şeyin karşısında durmak için çok çalıştım. Ve şimdi sen bana bunun çoğunun doğru olduğunu söylüyorsun.”

“Ama sanırım sen cesur bir adamsın, baba. Ve bana inanıyorsun, değil mi? Biz bu dedikodulardan daha uzun yaşayacağız, hiç korkma.”

“Kötü yaradılışlı dillerin gücünü bilmiyorsun, çocuğum,” dedi.

“Oh, şimdi beni “çocuğum” diye çağırıyorsun ya hiçbir şey umurumda değil. Sevgili, sevgili babacığım, eminim ki en iyisi ve en akıllıcası bu konuşmaları dikkate almamak. Her şeye rağmen, bu onların kötü niyetli olduğu anlamına gelmeyebilir. Bayan Browning’in öyle olmadığına eminim. Bu arada ne kadar ufak bir şeyi büyüttüklerini unutacaklardırve böyle yapmasalar bile benim sözümden dönmemi istemezsin, değil mi?”

“Herhâlde istemem. Ama senin cömertliğini kullanarak seni bu tuzağa düşüren kişiyi kolayca affedemem. Sen çok gençsin ve bu şeylere geçici kötülükler olarak bakıyorsun. Benim daha çok tecrübem var.”

“Yine de şimdi ne yapabileceğimi bilmiyorum, baba. Belki de ben aptalım; ama ne yaptıysam kendi kendime yaptım. Bu bana önerilmedi. Ve bunun yargı açısından ne olursa olsun, ahlaki olarak yanlış olmadığından eminim. Dediğim gibi bu şimdi bitti; söylediğime şükrettiğim gibi yaptığım şey meseleyi bitirdi; ve bunu bu amaçla yaptım. Eğer insanlar benim

hakkımda konuşmayı seçiyorlarsa boyun eğmem gerekiyor; ve sevgili babacığım senin de böyle yapman gerekiyor.”

Bay Gibson ani bir endişeyle, “Annen Bayan Gibson bu konuda herhangi bir şey biliyor mu?” diye sordu.

“Hayır; hiç bilmiyor; bir kelime bile. Lütfen bunu ona anlatma. Bu her şeyden daha fazla üzüntüye neden olabilir. Sana gerçekten anlatma özgürlüğüm olan her şeyi anlattım.”

Bay Gibson için eşinin bütün bunların sırdaşı olduğunu keşfetme konusundaki bu ani korkusunun temeli olmadığını bulmak büyük bir ferahlıktı. Kızı için koruyucu ve rehber olması amacıyla evlenmeyi seçtiği kişinin, Bay Preston’la olan bu kötü şekilde tavsiye edilmiş macerayı bildiği hatta kendi çocuğunu korumak için buna önayak olabileceği konusunda ani bir korkuya kapılmıştı; çünkü bunun altında öyle ya da böyle Cynthia’nın olduğundan kuşkusu yoktu. Ama şimdi ne olursa olsun, Bayan Gibson tehlikeli bir rol oynamamıştı; onun Molly’ nin, Bay Preston’la bu buluşmaları konusunda Bayan Gibson’un herhangi bir şey bilmesinin daha fazla üzüntüye neden olacağı konusundaki esrarengiz itirafından çıkaracağı tek teselli buydu.

“O zaman ne olacak?” dedi. “Bu bilgiler her tarafta –onlara karşı çıkmak için hiçbir şey yapmayacak mıyım? Senin hakkındaki boş bir dedikodudan diğerine geçen bütün bu konuşmalar konusunda gülümseyecek ve memnun mu olacağım?”

“Korkarım öyle. Çok üzgünüm çünkü hiçbir zaman senin bunu bilmeni istemedim ve şimdi bunun seni ne kadar rahatsız ettiğini görüyorum. Ama kesinlikle başka hiçbir şey olmayınca ve olan olaylardan hiçbir şey çıkmayınca, bu merak ve dedikodu yok olacaktır. Söylediğim her kelimeye inandığını ve bana güvendiğini biliyorum, baba. Lütfen, hatrım için, bu dedikodu ve saçma konuşmalar konusunda sabırlı ol.”

“Bu benim için zor olacak, Molly,” dedi.

“Hatrım için baba!”

Ters bir şekilde, “Preston’u yakalamanın dışında başka ne yapabileceğimi bilmiyorum,” diye cevap verdi.

Aniden, Kuleler’in Park’ında Bay Sheepshanks’le karşılaştıklarında, “Heyecanlanma, sen utanacak bir şey yapmadın” diye konuştuğunu hatırlayarak, “En kötüsü bu olur. Bu konuşmalara neden olur. Ve her şeye rağmen, belki de onun çok fazla suçlanmaması gerekiyor. Evet! Suçluydu. Ama bu konuda bana iyi davrandı,” dedi.

“Bu doğru. Ne pahasına olursa olsun, erkekler arasında bir kadının adını göz önüne getirecek olan bir mücadeleden kaçınmak gerekir. Ama er ya da geç Preston’la bunu yapmalıyım. Kızımı şüpheli bir durumda bırakmanın hoş olmadığını anlayacak.”

“O beni bırakmadı. Benim geldiğimi bilmiyordu, her iki seferde de benimle karşılaşmayı beklemiyordu; ve elinden gelseydi benim verdiğim mektubu almamayı tercih ederdi.”

“Bu tümüyle esrarlı. Senin esrarengiz olaylara karışmandan nefret ediyorum.”

“Ben de karışmaktan nefret ediyorum. Ama ne yapabilirim? Hakkında konuşmamak için söz vermiş olduğum başka bir sır biliyorum. Elimden başka bir şey gelmiyor.”

“Evet, söyleyebileceğim tek şey, eğer suç ortağı olmaktan kurtulamıyorsan hiçbir zaman kaçınabileceğin bir sırrın kahramanı olma. Sonra sanırım senin isteklerine boyun eğmem ve bu skandalın benim tarafımdan fark edilmeden sönmesine izin vermem gerekecek.”

“Bu koşullarda başka ne yapabilirsin?”

“Aslında başka ne olabilir? Buna nasıl dayanacaksın?”

Bir an için gözleri yaşlarla doldu; herkesinbütün dünyanın onun hakkında kötü düşünmesi, hiçbir zaman onlar hakkında kaba bir şey düşünmemiş ya da söylememiş olan kız için zor göründü. Ama cevap verirken gülümsedi:

“Bu diş çektirmek gibi, bir süre sonra bitecek. Eğer gerçekten yanlış yapıyor olsaydım daha kötü olacaktı.”

“Cynthia korunacak,” diye başladı; ama Molly elini onun ağzına koydu.

“Baba, Cynthia suçlanmamalı ya da şüphelenilmemeli; eğer bunu yaparsan o, evden gider, o çok gururludur ve sen olmazsan çok korumasızdır. Ve Roger –Roger’ın hatrı için, o bize yokluğunda ona bakıp onu seveceğimize güvenirken Cynthia’yı uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmayacak ya da söylemeyeceksin. Oh! Eğer o gerçekten kötü olsa da ve onu hiç sevmesem de, Roger onu çok sevdiği için kendimi onu korumakla görevli hissettiğimi düşünüyorum. Ve o, gerçekten çok iyi ve onu çok seviyorum. Cynthia’nın canını sıkmamalı ya da onu incitmemelisin, babaonun sana bağımlı olduğunu hatırla!”

“Sanırım kadınlar olmasa da dünya yine de kendini idare edebilirdi. Kadınlar, insanı hayatından bezdirebiliyorlar. Bak, seninle uğraşırken unuttumbir saat önce gidip zavallı yaşlı Job Houghton’u görmem gerekiyordu.”

Molly öpülmesi için dudaklarını uzattı. “Şimdi bana kızgın değilsin, değil mi, baba?”

“Önümden çekil” (aynı zamanda onu öpüyordu). “Sana kızmıyorsam da kızgın olmalıyım; çünkü henüz bitmemiş olan bir çok sıkıntıya neden oldun, bunu sana söyleyebilirim.”

Molly’nin bu konuşma sırasındaki tüm cesaretine rağmen, babasından daha çok acı çeken oydu. O, dedikoduları işitmekten uzaktı; ama Molly sürekli olarak bu yerdeki küçük toplumun içindeydi. Bayan Gibson soğuk algınlığına yakalanmıştı ve üstelik bu sırada devam etmekte olan, Bayan Dawes’in gülen, gevezelik yapan, yemek yiyen ve bu meseledeki payını anlamak için getirilmiş olması olasılığı olan bölge papazı Bay Ashton’la flört eden iki sevimli, inceliksiz yeğeninin ziyaretiyle başlayan, oldukça eski moda ziyaretler ona çekici gelmiyordu. Bay Preston bir yıl önce yaptığı aynı istekli minnettarlıkla Hollinford çay partilerine yapılan davetleri kabul etmiyordu; yoksa Molly’nin üzerinde asılı duran bulut, onun gizli buluşmalardaki, şehrin kadınsı erdemini gücendiren ortaklığı ona

erişemezdi. Molly’nin kendisi de davet ediliyordu çünkü ne Bay Gibson’u ne de Bayan Gibson’u açıkça küçümsemek olmazdı; ama onu eskisi gibi kabul etme konusunda söylenmeden anlaşılan ve gizli bir protesto vardı. Ona karşı herkes kibardı ama kimse içten davranmıyordu; ona karşı eski davranışlarından farklı olan çok fark edilebilir bir tabaka vardı; anahatları olan ve tanımlanabilir bir şey değildi. Ama Molly tüm temiz vicdanına ve cesur yüreğine rağmen kuvvetli bir şekilde katlanıldığını ama hoş karşılanmadığını hissediyordu. İki Bayan Oakes’ın fısıltılarını duymuştu, onlar hüküm süren skandalın karhamanıyla ilk karşılaştıkları zaman ona şüpheyle baktılar ve iyi görünmeye çalışarak, alçak sesle konuşmaya uğraşmadan onu eleştirdiler. Molly, babasının ziyaret yapacak ruh hâlinde olmadığı için minnettar olmaya çalıştı. Hatta küçümsendiğini ve böylece yerinin alçaldığını hissedince, üvey annesinin çoğunlukla dışarı çıkmayacak kadar hasta olmasından memnun oldu. Gerçek bir eski arkadaş olan Bayan Browning, onunla soğuk bir ciddiyetle ve daha çok çekingenlikle konuşuyordu; çünkü kızını etkileyen nahoş dedikoduları ona anlatmak için kendini çok sıkıntıya sokmuş olduğu o akşamdan beri, Bay Gibson’dan bir kelime bile duymamıştı.

Sadece Bayan Phoebe, Molly’yi eskisinden daha büyük bir sevecenlikle arıyordu ve bu, Molly’nin huzurunu, bütün küçümsemelerin bir araya gelmesinden daha çok bozuyordu. Masanın altından elini sıkan yumuşak bir elonun konuşmaya geri dönmesi için sürekli olarak ona yapılan hitaplar, Molly’yi neredeyse gözyaşlarına boğacak kadar etkiliyordu. Zavallı kız bazen tanıdıklarının davranışlarındaki bu değişikliğin sadece kendi hayalinde olup olmadığını; o zaman babasıyla kendini cesurca savunduğu konuşmayı yapmamış olsaydı kendisine karşı olan davranışlarındaki farklılığı keşfetmesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Bu sürekli olan küçük aşağılamaları nasıl hissettiğini hiçbir zaman babasına anlatmadı. Yükü kendi özgür iradesiyle çekmeyi seçmişti; üstelik bunu yapması için izin verilmesinde ısrar ediyordu; şimdi kendi hareketinin sonuçlarına katlandığını göstererek, onu üzmek ona göre değildi. Bu yüzden hiçbir zaman küçük eğlencelere gitmemek ya da Hollingford toplumuna karışmamak için bahane bile bulmuyordu. Sadece aniden babası bir akşam ona Bayan Gibson’un öksürüğü konusunda gerçekten endişeli olduğunu ve Molly’nin Bayan Goodenough’ ın verdiği, üçünün davetli olduğu ama sadece Molly’nin gideceği bir partiden vazgeçmesi gerektiğini söylediğinde

içinde yaşadığı baskının yayılmasına izin verdi. Bir sonraki an, başkasının acı çekmesi karşılığında kendi üzüntüsünü ertelemesine sevindiği için kendini suçlasa da Molly'nin kalbi evde kalma düşüncesiyle çarptı. Ama kocasının hazırladığı ilaçlar Bayan Gibson'u iyileştirdi; ve o özellikle Molly'ye minnettar kalıp, onu öptü.

Molly'nin başını okşayarak, "Gerçekten, canım," dedi, "Sanırım saçın yumuşuyor ve o nahoş gevrek kıvrımlı hissi kaybediyor."

O zaman Molly, üvey annesinin iyi bir huya sahip olduğunu biliyordu; saçının düzlüğü ve kıvırcıklığı Bayan Gibson' un ona karşı gösterdiği onayın kesin bir testiydi.

"Seni bu küçük partiye gitmekten alıkoyduğum için özür dilerim ama sevgili baban benim için çok endişelendi. Beyefendiler için her zaman bir çeşit gözde oldum ve zavallı Bay Kirkpatrick benim için nasıl yeterli olabileceğini hiç bilmiyordu. Ama sanırım Bay Gibson daha aptalca seviyor: Son sözleri "kendine iyi bak Hyacinth" demek oldu; ve sonra tekrar "eğer benim talimatlarıma uymazsan sonuçları konusunda sana cevap veremem" demek için geri döndü. Ona işaret parmağımı salladım ve "bu kadar endişelenme, aptal adam" dedim."

Molly, "Umarım bize söylediği her şeyi yapmışızdır," dedi.

"Oh evet! Çok daha iyi hissediyorum. Biliyor musun, geç olsa da sanırım hâlâ Bayan Goodenough'un partisine gidebilirsin! Maria seni götürebilir ve seni giyinmiş görmek isterim; insan bir ya da iki hafta sıkıcı sıcak elbiseler giydikten sonra parlak renkleri ve akşam elbiselerini oldukça özlüyor. Bu yüzden git ve hazırlan canım. Belki de bana bazı yeni haberleri getirirsin; çünkü gerçekten iki haftadır sadece babanla ve seninle eve kapandığım için oldukça dağınık ve ümitsiz hâle geldim. Genç insanları yaşlarına uygun eğlencelerden uzak tutmaya dayanamam."

"Oh, lütfen anne! Gitmemeyi tercih ederim!"

"Çok iyi! Çok iyi! Senin hatrın için fedakârlık yapmaya istekli olduğumu gördüğün zaman böyle yapmanın oldukça bencilce olduğunu düşünüyorum."

“Ama bunun senin için bir fedakârlık olduğunu söylüyorsun ve ben gitmek istemiyorum.”

“Çok iyi; evde oturabileceğini söylemedim mi? Sadece lütfen mantık yürütme; hiçbir şey hasta bir insan için bu kadar yorucu değildir.”

Sonra bir süre sessiz kaldılar. Bayan Gibson hâlsiz bir sesle şunu diyerek sessizliği bozdu:

“Söyleyecek eğlendirici bir şey düşünemiyor musun, Molly?”

Molly aklının derinliklerinden neredeyse unutmuş olduğu birkaç önemsiz şeyi çıkardı ama bunların eğlenceli şeyler olmadığını düşündü ve Bayan Gibson da böyle hissetti; çünkü o anda şöyle söyledi:

“Cynthia’nın evde olmasını istiyorum.” Molly bunun kendi sıkıcılığına yapılmış bir sitem olduğunu hissetti.

“Ona yazıp geri gelmesini isteyeyim mi?”

“Evet, emin değilim; bir çok şeyi bilmeyi istiyorum. Son günlerde zavallı, sevgili Osborne Hamley hakkında bir şey duymadın, değil mi?”

Molly, Osborne’nun sağlığı için bir şey söylememesi konusunda babasının tembihini hatırlayarak cevap vermedi. Aslında cevap vermesi gerekmedi çünkü Bayan Gibson yüksek sesle düşünmeye devam etti:

“Görüyorsun, eğer Bay Henderson bahardaki kadar nazikse ve Roger konusundaki olasılıklar eğer kaba saba olsa da o genç adama bir şey olursa gerçekten üzülürüm ama Afrika’ nın sadece sağlıksız bir yer değil vahşi ve bazı yerlerinde yamyam bir ülke olduğunu düşünmemiz gerekir. Çoğunlukla gece uyumadan yatarken coğrafya kitaplarında okuduğum bütün o şeyleri düşünüyorum ve eğer Bay Henderson gerçekten bağlı hâle gelirse! Gelecek sonsuz bir bilgelikle bizden gizlenir Molly, yoksa bunu bilmeyi isterdim; eğer insan birinin davranışından nasıl olayların olacağını bilirse, o an çok daha iyi hesap yapacaktır. Ama sanırım bütün olarak, Cynthia’yı korkutmamamız daha iyi olur. Eğer zamanında haber alırsak,

onun Lord Cumnor ve leydi hazretleriyle beraber gelmesi için plan yapabiliriz.”

“Geliyorlar mı? Leydi Cumnor yolculuk yapacak kadar iyi mi?”

“Evet, kesinlikle; yoksa Cynthia’nın onlarla birlikte gelebileceğini düşünmezdim. Bu kulağa iyi geliyorsaygı değer olmaktan daha iyi ve Londra’da oturan o avukata karşı ona bir mevki sağlayacaktır.”

“O zaman Leydi Cumnor daha iyi?”

“Kuşkusuz. Babanın sana bahsettiğini düşünüyordum; ama eminim ki o her zaman hastalarından bahsetmemek konusunda titiz bir dikkate sahip. Tamamen haklıtamamen haklı ve hassas. Onların nasıl olduğunu bana hiç anlatmıyor. Evet! Kont ve Kontes, Leydi Harriet, Lord ve Leydi Cuxhaven ile Leydi Agnes; ayrıca ben, yeni bir kış başlığı ve siyah saten bir pelerin ısmarladım.”

49.Molly Gibson Bir Şampiyon Buluyor

Leydi Cumnor, krizin şiddetini ve ameliyatın sonucunu, hava değişimi için Kuleler'e gelebilecek kadar atlatmıştı; ve buna uygun olarak oraya hasta bir kontese yakışan görkem ve ihtişamla, bütün ailesi tarafından getirildi. "Aile", yıllardır sağlık arayışı içinde değişik yerlerde bulunduğundan yıllardır Kuleler'de kalmamıştı; şimdi ise uzun süre burada kalmalarını sağlayacak her türlü olasılık vardı. Her şeye rağmen bir şekilde, atalardan kalma eski eve gelmek çok hoş ve huzur vericiydi. Ailenin her üyesi bunu kendine göre değerlendirdi; özellikle en çok da Lord Cumnor. Onun dedikodu yeteneği ve küçük ayrıntılardan hoşlanması, Londra yaşamının acelesi içinde tarafsız kalmasına yetmiyordu ve Kıta'daki konukluğu sırasında ne Fransızca'yı akıcı bir şekilde konuştuğu ne de konuşulduğu zaman kolayca anladığı için, daha başlangıçta engellenmişti. Üstelik o, büyük bir toprak sahibiydi ve toprağının nasıl olduğunu; kiracılarının dünyayla nasıl başa çıktığını bilmekten hoşlanıyordu. Onların doğumlarını, evliliklerini ve ölümlerini işitmekten hoşlanıyordu ve yüzleri hatırlama konusunda muazzam bir hafızası vardı. Kısacası eğer yaşlı bir kadın asilzade olsaydı bu, Lord Cumnor olurdu; ama o, yaşlı, sağlam atının üzerinde cepleri çocuklar için yarım peniler ve yaşlı insanlar için küçük enfiye paketleriyle dolu olarak dolaşan, çok iyi huylu bir yaşlı kadın olurdu. Yaşlı bir kadın gibi, eşinin oturma odasında akşamüstü çayını içerken, o gün öğrendiği tüm dedikoduları tekrarlardı. Leydi Cumnor iyileşme döneminin, lordun konuşmalarını son derece uygun bulma aşamasındaydı ama hayatı boyunca dedikodu dinleme alışkanlığını o kadar ciddi bir şekilde kınamıştı ki, ilk önce dinlemenin kararlılığa bağlı olduğunu düşündü ve sonra mağrur bir şekilde karşı çıktı. Ama onların hepsi için, günlük yürüyüşlerinden, at sürüşlerinden ya da gezintilerinden dönünce Leydi Cumnor'ın odasında toplanmak ve ateşin başında, onun erken yediği yemeğin yanında çay yudumlamak, sabah işittikleri yerel bilgi parçalarını yeniden değerlendirmek bir aile alışkanlığı hâline geldi. Söylemeleri gereken her şeyi söyledikten sonra (ve bundan önce değil) her zaman leydi hazretlerinden iyice bilinen konularda kısa bir vaaz dinlerlerdi kişiler hakkında konuşmanın kötülüğü işittikleri her şeyin yanlış olabileceği ve bunun tekrarlanmasıyla ima edilen kişiliğin küçük düşürülmüş olacağı. Bu Kasım akşamlarından birinde hepsi Leydi Cumnor' ın odasında toplanmıştı.

Ateşin yanında bir kanepede yatıyordutamamen beyazlar içindeydi ve üzerine bir Hint şalı örtülmüştü. Leydi Harriet ateşin yanında, dökülen korları küçük bir maşayla toplayarak ve onları şöminenin ortasındaki kırmızı ve kokulu yığının üzerine dizerek, halının üzerinde oturuyordu. Leydi Cuxhaven çocukluğunu hatırlayarak, kör adamın tatilini[113] kullanarak Cuxhaven Parkı'nın duvarları için kuş ağları kuruyordu. Leydi Cumnor'ın yardımcısı arkada yanan küçük bir mumun ışığında çay koymaya çalışıyordu (çünkü Leydi Cumnor zayıf gözlerinden dolayı fazla ışığa katlanamıyordu); ve evin dışındaki ağaçların yapraksız dalları, oluşan rüzgârla sallanarak pencerelere sürünüyordu.

En sevdiği kişileri küçümsemek her zaman Leydi Cumnor'ın alışkanlığı olmuştu. Kocası sürekli olarak onun tarafından küçümseniyordu, yine de her zamankinden geç kaldığı için onu özlüyordu ve çay istemediğini söylüyordu; ama herkes bunun nedeninin kocasının çayını ona vermek ve krema almadan önce şeker koymayı sevdiğini unutma konusundaki değişmeyen aptallığından dolayı suçlu bulunmak için burada olmaması olduğunu biliyordu. En sonunda o içeri daldı:

Eşi için fincanı almaya giderken, "Özür dilerim, leydimgeç kaldığımı biliyorum. Henüz çayınızı içmediniz mi?" dedi.

"Hiçbir zaman" kelimesini vurgulayarak "Biliyorsun hiçbir zaman onu tatlandırmadan krema almam," dedi.

"Ah, canım! Ne kadar aptalım! Sanırım bu arada bunu hatırlayabilirdim. Yaşlı Bay Sheepshanks'e rastladım ve bunun nedeni bu."

Eşi, "Bana şekerden önce krema vermenin nedeni bu mu?" diye sordu. Bu onun zevksiz şakalarından biriydi.

"Hayır, hayır! Ha ha! Sanırım bu akşam daha iyisin, canım. Ama dediğim gibi Sheepshanks sonsuz bir konuşmacı, ondan kaçınmanın yolu yok ve bu kadar geç kaldığım konusunda bir fikrim yoktu!"

"Evet, yapabileceğin en ufak şey, Bay Sheepshanks'in kendini zorla kopardığın konuşmasından bazı şeyleri bize anlatmandır."

“Konuşma! Buna konuşma dedim mi? O kadar söylediğimi sanmıyorum. Ben dinledim. Gerçekten söyleyecek çok şeyi vardı. Örneğin, Preston için. Ve bu arada bana Preston için bir şey anlattı; yaşlı Sheepshanks onun çok geçmeden evleneceğini düşünüyoronun ve Gibson’un kızı hakkında çok fazla dedikodu olduğunu söylüyor. Parkta, evlilikle sonuçlanması beklenen bu çeşit konuşmaları yaparken yakalanmışlar.”

Leydi Harriet, “Çok üzüleceğim,” dedi. “O kızı her zaman sevdim; ve babamın örnek vekilharcına dayanamam.”

Leydi Cumnor, Leydi Harriet’e işitilebilir bir sesle, “Bunun doğru olmadığını söyleyebilirim,” dedi. “Baban her gün bir diğer günle çelişen bilgiler topluyor.”

“Ah! Ama bu doğru gibi görünüyor. Sheepshanks şehirdeki yaşlı bayanların buna inandığını ve bundan büyük bir skandal çıkardıklarını söylüyor.”

Leydi Cuxhaven, “Bunun iyi bir hikâye olduğunu düşünmüyorum. Bu tip konuşmaların sürmesi için Clare’in ne yaptığını merak ediyorum,” dedi.

Leydi Harriet, “Sanırım bu Clare’in kendi kızına daha çok uyuyor o güzel Bayan Kirkpatrick bu hikâyenin gerçek kahramanıdır,” dedi. “O her zaman ince bir komedinin kahramanı gibi duruyordu; ve eğer doğru hatırlıyorsam bu genç bayanlar çok fazla masum entrikanın içinde yer alabilirler. Şimdi küçük Molly Gibson’un kendi hakkında kesin bir beceriksizliği var, bu onu herhangi bir gizli hareket yapmaktan uzak tutar. Üstelik “gizlilik!”, çocuk doğruluğun ta kendisi. Baba, Bay Sheepshanks’in, Hollingford skandalını çıkaranın Bayan Molly olduğunu söylediğinden emin misin? Bu, Bayan Kirkpatrick değil miydi? Onun ve Bay Preston’un bir araya gelmesi bağdaşmaz görünmüyor; ama eğer bu küçük arkadaşım Molly’yse kiliseye gidip evlilik ilanına itiraz edeceğim.”

“Gerçekten Harriet, senin her zaman bu küçük Hollingford işleriyle ilgilenmeni sağlayanın ne olduğunu anlayamıyorum.”

“Anne, bu sadece kısasa kısas. Söylediğimiz ve yaptığımız her şeyle çok ilgileniyorlar. Eğer ben evleniyor olsam her ayrıntıyı öğrenmek

isteyeceklerilk ne zaman karşılaştık, birbirimize ilk olarak ne dedik, ben ne giyiyordum ve teklifi mektupla mı, yoksa söyleyerek mi yaptı? İyi Bayan Browningler'in, Mary'nin bakım ve kızlarının eğitim yöntemleri konusunda çok iyi bilgi sahibi olduğuna eminim; bizim tarafımızdan onların neler yaptığını öğrenmek istemek sadece övgüye cevap vermek olacak. Ben tamamen babam gibiyim. Bütün yerel dedikoduları öğrenmek istiyorum."

Leydi Cumnor iyileşen bir hastanın ani acılığıyla, "Özellikle bu durumda olduğu gibi skandal ve uygunsuzluk baharatıyla lezzetlenirse," dedi. Leydi Harriet rahatsız olarak kızardı. Ama sonra cesaretini topladı ve öncekinden daha ağırlıklı olarak şöyle söyledi:

"Ben gerçekten bu konuda kendi adıma Molly Gibson' la ilgileniyorum. Onu hem seviyor, hem de saygı duyuyorum; ve onun isminin Bay Preston'la eşleştiğini duymaktan hoşlanmıyorum. Babamın bir hata yaptığını düşünmekten kendimi alamıyorum."

"Hayır, canım. İşittiğim şeyi tekrarladığıma eminim. Eğer seni ve leydimi rahatsız ettiyse bu konudan bahsettiğime üzgünüm. Ama Sheepshanks, Bayan Gibson dedi ve kız hakkında bu kadar konuşulmasının acı olduğunu söyledi; çünkü bütün bu dedikoduya sebep olan bunu sürdürme şekilleri. Preston'un kendisi onun için çok uygun ve kimse buna karşı çıkamaz. Ama daha uygun bazı haberleri bulmaya çalışacağım. Kulübede oturan yaşlı Margery ölmüş; ve onlar sizin okulunuzda kola yapmasını kimin öğreteceğini bulamıyorlar ve Robert Hall geçen yıl elmalarından kırk paund kazanmış." Böylece konu Molly ve onun aşk meselelerinden uzaklaştı; sadece Leydi Harriet işittiği şeyleri aklından ilgi ve merakla geçirmeye devam etti.

"Babasının düğün gününde Molly'yi ona karşı uyarmıştım. O zaman bu ne kadar doğru sözlü ve dobra dobra konuştuğumuz bir konuydu! Buna inanmıyorum; bu sadece yaşlı Sheepshanks'in yarı uydurma, yarı sağırlıktan kaynaklanan hikâyelerinden biri."

Ertesi gün, Leydi Harriet Hollingford'a gitti; merakını yatıştırmak için Bayan Browningler'e uğradı ve konuyu açtı. İşitmiş olduğu dedikodu hakkında Molly'nin yakın arkadaşı olmayan birisiyle konuşmazdı. Eğer Bay Sheepshanks, babasıyla birlikte giderken bu konuyu ima etseydi, onu

hemen nasıl yapacağını çok iyi bildiği kibirli bakışlarından biriyle sustururdu. Ama gerçeği bilmesi gerektiğini hissediyordu ve bundan dolayı hemen Bayan Browning'e sormaya başladı:

"Küçük arkadaşım Molly Gibson ve Bay Preston hakkında işittiğim tüm bu şeyler nedir?"

"Oh, Leydi Harriet! Bunu işittiniz mi? Çok üzgünüz!"

"Ne için üzgünsünüz?"

Bayan Browning, "Siz leydi hazretlerinden özür dileyerek, ne kadar bildiğinizi bilmeden daha fazla bir şey söylemememizin daha iyi olduğunu düşünüyorum," dedi.

Leydi Harriet biraz gülerek, "Hayır," dedi, "Sizin daha fazla bildiğinizden emin olmadan ne bildiğimi anlatamam. O zaman eğer isterseniz değiş tokuş yapalım."

Bayan Browning başını sallayarak, "Bunun zavallı Molly için gülünecek bir mesele olmamasından korkuyorum," dedi. "İnsanlar öyle şeyler söylüyorlar ki!"

Bayan Phoebe yarı ağlayarak, "Ama ben onlara inanmıyorum; gerçekten inanmıyorum," diye patladı.

Leydi Harriet iyi kalpli bayanın elini tutarak, "Öyleyse ben de inanmıyorum," dedi.

"Bunlara inanmadığını söylemen çok iyi Phoebe ama eminim benim düşünceme üzücü bir şekilde karşı olsa da, beni ikna edenin ne olduğunu bilmek isterim."

"Abla, sana sadece Bayan Goodenough'ın bana anlattığı gerçekleri anlattım; ama eminim ki benim yaptığım gibi sabırlı, zavallı Molly'yi odanın bir köşesinde otururken, bıkana kadar İngiltere ve Galler'in Güzellikleri'ne bakarken ve kimsenin onunla konuşmadığını; akşamın

sonunda biraz solgun olsa da onun her zamanki gibi nazik ve tatlı olduğunu görseydin gerçekler olsa da olmasa da ona karşı olan hiçbir şeye inanmam.”

Böylece Bayan Phoebe gerçeklere ağlayarak karşı çıkarak oturdu.

Leydi Harriet, “Ve daha önce söylediğim gibi tamamen senin gibi düşünüyorum,” dedi.

Bayan Browning, “Ama, leydi hazretleri, onun Bay Preston’la her çeşit uygunsuz ve açık havadaki buluşmalarını nasıl açıklayacak?’ diye sorduBayan Browning eğer kişiliğini aynı zamanda mantıksal tümdengelime ayırabilseydi, adil olmak için sadece Molly’nin taraftarlarına katılmaktan memnun olurdu. “Babasını çağırıp ona her şeyi anlatacak kadar ileri gittim. Onun en azından Bay Preston’u kırbaçlayacağını düşünüyordum; ama buna aldırmıyormuş gibi görünüyor.”

Leydi Harriet kararlı bir şekilde, “O zaman onun meseleleri bizim yapamadığımız bir şekilde açıkladığından tamamen emin olabiliriz,” dedi. “Her şeye rağmen, yüz elli tane tamamen doğal ve mantıklı açıklama olabilir.”

Bayan Browning, “Onunla konuşmanın benim görevim olduğunu düşündüğüm zaman Bay Gibson hiçbirini bilmiyordu,” dedi.

“Bay Preston’un, Bayan Kirkpatrick’le nişanlı olduğunu ve Molly’nin suç ortağı ve haberci olduğunu varsayalım.”

“Leydi hazretlerinin varsayımının suçu fazla değiştireceğini zannetmiyorum. Çünkü eğer o, Cynthia Kirkpatrick’le onurlu bir şekilde nişanlansaydı, onu açıkça Bay Gibsonlar’ın evinde ziyaret etmez miydi? Molly neden kendini gizli işler yapmak zorunda hissetsin?”

Leydi Harriet biraz sabırsızca, “Bir kişi her şeyin hesabını veremez,” dedi; çünkü mantık ona karşı çıkıyordu. “Ama ben Molly Gibson’a güvenmeyi seçtim. Onun çok yanlış bir şey yapmadığından eminim. Gidip ona uğramaya ve küçük dedikoducu şehirde bütün bu hikâyeleri yayıyormuş gibi görünen Bayan Goodenough ya da Bayan Badenough’a bir ziyaret turu yaparken onu yanıma almaya kararlıydımBayan Gibson bu

korkunç nezle yüzünden odasına kapanmış olmalı. Ama bugün vaktim yok. Saat üçte babamla buluşmam lazım ve şimdi saat üç. Bayan Phoebe, sadece sizin ve benim, ıstırap çeken bir genç kızı dünyaya karşı savunduğumuzu unutmayın."

Bayan Browningler'in eski moda merdivenlerinden yavaşça aşağıya inerken kendi kendine, "Don Kişot ve Sanço Panza?"[114] dedi.

Bayan Browning kardeşiyle yalnız kalınca biraz hoşnutsuzlukla, "Şimdi bunun senin için pek hoş olmadığını düşünüyorum, Phoebe" dedi. "Önce benim isteğime karşı beni ikna ettin ve beni mutsuz kıldın; beni bazı cümlelerin doğru olduğuna inandırarak hoş olmayan şeyler yapmama neden oldun; sonra döndün ve ağladın; beni tam bir korkunç ve arkadan dedikodu yapan kimse yaparak, bunun bir kelimesine bile inanmadığını söyledin. Hayır! Yararı yok. Seni dinlemeyeceğim." Böylece Bayan Phoebe'yi gözyaşları içinde bıraktı ve kendini odasına kilitledi.

Bu arada Leydi Harriet babasının yanında, görünürde onun anlattığı şeyleri dinleyerek ama gerçekte Molly ve Bay Preston arasındaki garip ilişkileri açıklayabilecek olasılıkları ve imkânları aklından geçirerek, eve doğru gidiyordu. Bu bir iti an çomağı hazırla durumuydu. Yoldaki bir dönemeçte, biraz önlerinde güzel atına binmiş olarak, sivri uçlu çizmelerle binici kıyafeti içinde onlara doğru gelen Bay Preston'u gördüler.

Eski paltosu içindeki kont, yaşlı kahverengi atının üzerinden neşeyle ona bağırdı:

"Aha! İşte Preston! Size iyi günler. Size Home Çiftliği'ndeki mera alanının bozulması konusunu sormak istiyordum. John Brickkill onu sürüp ekmek istiyor. En iyi olasılıkla iki dönüm kadar."

Onlar bu arazi parçası hakkında konuşurken Leydi Harriet kararını verdi. Babası konuşmayı bitirir bitirmez şunu söyledi: "Bay Preston, belki bana kendimi rahatlatmam için bir iki soru sormama izin verirsiniz çünkü şu anda biraz şaşkınlık içindeyim."

"Kuşkusuz; size elimden gelen bilgiyi vermekten sadece mutluluk duyarım." Ama bu nazik konuşmayı yaptıktan sonra Molly'yle yaptığı bu

durumu Leydi Harriet'e söyleyeceği konusundaki konuşmayı hatırladı. Ama mektupları geri vermişti ve bu mesele şimdilik kapanmıştı. O, zafer kazanmıştı, Bay Preston mağlup olmuştu. Kesinlikle bundan sonra Leydi Harriet'e başvuracak kadar sert olamazdı.

"Hollingford dedikoduları arasında, Bayan Gibson ve sizin hakkınızda söylentiler var. O genç bayanla nişanlandığınız için sizi tebrik edecek miyiz?"

Lord Cumnor iyi niyetli bir aceleyle, "Ah! Bu arada Preston bunu önceden yapmalıydık," diye araya girdi. Ama kızı sakin bir şekilde, "Bay Preston henüz bize söylentilerin doğru olduğunu söylemedi, baba."

Ona, doğru bir cevap bekleyen bir insanın bakışıyla baktı.

Düşüncesini belirtmeden, atının huzursuzlandığını göstermeye çalışarak, "O kadar şanslı değilim," diye cevap verdi.

Leydi Harriet çabucak, "O zaman bu söylentileri reddedebilirim," dedi. "Yoksa zaman içinde bunun gerçekleşebileceği konusunda nedenler mi var? Soruyorum çünkü böyle söylentiler, eğer temeli yoksa genç bayanlara zarar verir."

Lord Cumnor kendi görüşünden hoşlanarak, "Diğer sevgilileri uzak tutar," diye araya girdi. Leydi Harriet devam etti:

"Ve ben, Bayan Gibson'la çok ilgileniyorum."

Bay Preston onun davranışlarından, bunu kendine ifade ettiği gibi kendisinin "bu işle suçlandığını" gördü. Sorun, ne kadar çok ya da ne kadar az bildiğiydi.

"Bayan Gibson'la şu anda olduğundan daha yakın bir ilgim olması konusunda hiçbir beklenti ya da umudum yok. Eğer bu açık sözlü cevap, leydi hazretlerinin şaşkınlığını giderirse memnun olurum."

Bu son sözlere eşlik eden saygısızlık imasını yapmaktan kendini alamadı. Bunlar, ne kelimelerin kendisinde, ne kelimelerin söylendiği ses tonunda,

ne de onlara eşlik eden bakışlardaydı; hepsinin içindeydi. Leydi Harriet'in, şimdi yaptığı gibi onu sorgulamaya hakkı olup olmadığı kuşkusunu ima ediyordu; ve aynı zamanda bunda küstahça bir şey vardı. Ama bu saygısızlık iması Leydi Harriet'i cesaretlendirdi; ve o hiçbir şekilde, bir astının düşüncesiyle kendini kontrol edecek bir kişi değildi.

"O zaman efendim! O tek başına yürürken ve yanında eşlik eden kimse yokken ona rastlarsanız ve onu uzun bir konuşma yapmak için alıkoyarsanız, genç bir bayanın şöhretine verdiğiniz zararın farkında olur musunuz? Söylentilere neden oluyorsunuzneden oldunuz."

"Sevgili Harriet çok ileri gitmiyor musun? Bilmiyorsun, Bay Preston'un amaçları kabul ettiği amaçları olabilir."

"Hayır, lordum. Bayan Gibson'la ilgili amaçlarım yok. O, çok değerli bir genç bayan olabiliröyle olduğuna kuşkum yok. Leydi Harriet beni kabul etmenin hoş olmadığı bir duruma bu özenilecek bir durum değil düşürmeye kararlı görünüyor –ama ben gerçekte, sevgilisi tarafından terk edilen bir adamım; oldukça uzun bir nişanlılıktan sonra Bayan Kirkpatrick tarafından terk edildim. Bayan Gibson'la olan ilişkilerim çok uygun çeşitten değil – onun, bu olayın kışkırtıcısı olduğuna inandığımı anlattığım zaman, siz de aynı sonuca varacaksınız kuşkusuz o, Bayan Kirkpatrick'in bu son adımı atmasını sağlayan kişiydi. Leydi hazretlerinin merakı (bu son kelimeyi vurgulamıştı), bu oldukça küçük düşürücü itirafım sonunda tatmin oldu mu?"

"Harriet, canım çok ileri gidiyorsunBay Preston'un özel meselelerine burnumuzu sokmaya hakkımız yok."

Leydi Harriet çekici bir samimiyet gülümsemesiyle, "Artık yapmayacağım," dedi; çok uzun bir günde Bay Preston'a; yıllar önce onun yakışıklı olduğunu kabul ettiği zaman, Bay Preston'un, Leydi Harriet'le güzel bir yakınlık kurduğu ve bir eşitine yapabileceği gibi ona kişisel övgülerde bulunduğu zamandan beri uygun bulduğu ilk gülümsemeydi.

"Ama beni bağışlayacağını ümit ederim," diye devam etti. Hâlâ onun gözünde, karşılaşmalarının başlangıcında, "Hollingfordlu bayanların meşgul dillerinin en haksız şekilde, Molly'nin Bay Preston'la olan, onun

niteliğini açıklayarak bana gerçek bir yükümlülük yüklediği karşılaşmasından yanlış sonuçlar çıkararak, arkadaşım Molly hakkında konuştuklarını öğrendiği zaman" dediğinde, sahip olduğundan daha yüksek bir yere sahip olduğunu hissetmesini sağlayan o hoş tavırdaydı.

Bay Preston, "Sanırım Leydi Harriet'in bu açıklamamı sır olarak saklamasını rica etmeme gerek yok," dedi.

Kont, "Kuşkusuz, kuşkusuz!' dedi; "Herkes bunu anlayacaktır." Atını eve sürdü ve eşi ile Leydi Cuxhaven'a, Leydi Harriet ve Bay Preston arasındaki tüm konuşmaları anlattı; kuşkusuz sıkı bir şekilde sır olarak saklamalarını söyledi. Leydi Harriet bundan sonra birkaç gün, davranışları ve saygınlığı konusunda bir çok eleştiriye karşı durmak zorunda kaldı. Ama Gibsonlar'a uğrayarak kendini teselli etti; ve (hâlâ hasta olan) Bayan Gibson'un o zaman uyuduğunu görerek hiçbir şeyin farkında olmayan Molly'yi bir yürüyüşe götürmekte hiç zorluk çekmedi. Leydi Harriet bunu öyle planladı ki, şehrin ana sokağını baştan başa iki kere geçtiler; Grinstead'de yarım saat oyalandılar ve Leydi Harriet'in isteği üzerine Bayan Browningler'e uğradılar ama ne yazık ki onlar evde değildi.

Bir dakika düşündükten sonra, "Belki bu daha iyidir," dedi. "Kartımı bırakacağım ve altına senin ismini de yazacağım, Molly."

Molly, onun kendisini bütün öğleden sonra boyunca cansız bir eşya gibi kabul etmesi karşısında biraz şaşırdı ve şöyle bağırdı: "Lütfen Leydi Harrietben hiç kart bırakmam; benim kartım yok ve Bayan Browningler'e ya da diğer insanlara istediğim gibi gidip gelirim."

"Önemli değil küçüğüm. Bugün her şeyi tamamen görgü kurallarına uygun olarak yapacaksın."

"Ve şimdi Bayan Gibson'a bütün bir gün için Kuleler'e gelmesini söyle; gelecek kadar iyi olduğunu bize bildirince onun için arabayı yollayacağız. Aslında birkaç gün için gelmesi daha iyi olur; yılın bu zamanında bir hasta için arabayla bile olsa, dışarı çıkması iyi olmaz." Leydi Harriet, Bayan Browningler' in kapısının önündeki beyaz basamaklarda durarak ve ona iyi günler dilerken Molly'nin elini tutarak böyle dedi. "Ona anlat canım, ben kısmen onu görmeye geldimama onu uyur bulduğum için seninle yürüyüşe

çıktım ve hava değişikliği için bizimle kalmaya gelmesi, araba ve diğer şeyleri unutmaeminim annem bundan hoşlanacak. Ve şimdi hoşçakal, iyi bir gün geçirdik! Ve senin bildiğinden de daha iyi,” diye devam etti; hâlâ Molly’ye söylüyordu ama o işitmeyecek kadar uzaklaşmıştı. “Bugün o çocukla dolaşmam Bayan Gibson’un yararına olmasaydı, Hollingford, bulunmak istediğim bir yer değildi.”

50.Cynthia Zor Durumda

Bayan Gibson gripten sonra kuvvetini yavaş kazandı ve Leydi Harriet'in davetini kabul edecek kadar iyi olmadan önce, Cynthia Londra'dan geldi. Eğer Molly onun ayrılma şeklinin olması gerektiği kadar sevecen ve düşünceli olmadığını düşündüyseeğer böyle bir düşünce Molly'nin aklından bir an geçtiyse, Cynthia döner dönmez buna pişman oldu ve kızlar tüm eski aile şefkatiyle karşılaştı. Kolları birbirlerinin beline dolanmış olarak yukarıya oturma odasına çıktılar ve orada el ele oturdular. Cynthia'nın bütün davranışları öncekinden, hoş olmayan sırrının ağırlığı aklını rahatsız ettiği ve bir gün umutsuzluğa kapılmış ertesi gün havai olduğu zamankinden daha sakindi.

Cynthia, "Herşeye rağmen," dedi "Bu çok hoş olan odalarda bir ev görünüşü var. Ama seni daha kuvvetli görmeyi istiyordum, anne! Tek hoş olmayan şey bu. Molly, bana neden mektup göndermedin?"

Molly, "Yapmak istedim," diye başladı.

Bayan Gibson, "Ama ona izin vermedim," dedi. "Londra' da buradakinden daha iyiydin. Ayrıca bana faydan dokunamazdı; ve mektuplarını okumak çok hoştu. Şimdi Helen daha iyi ve ben de neredeyse iyiyim. Eve tam zamanında geldin çünkü herkes Yardım Balosu'yla ilgileniyor."

Cynthia kararlı bir şekilde, "Ama bu yıl gitmeyeceğiz, anne," dedi. "Ayın 25'inde, değil mi? Ve bizi götürecek kadar iyi olmayacağına eminim."

Bayan Gibson şikâyetçi bir şekilde, "Beni olduğumdan daha kötü yapmaya kararlı görünüyorsun, çocuğum," dedi. O, hastalığı hafif olduğu zaman onu abartan ama gerçekten önemliyse bunu söyleyerek bazı fedakârlıklarda bulunmak istemeyen kişilerdendi. Bu durumda kocasının, onun gitmeye kararlı olduğu baloya gitmesini yasaklamak için yeterince akla ve yetkiye sahip olması onun için iyiydi; ama onun yasağının sonucu, evde Cynthia'yı parlak ve neşeli Cynthia'yı etkilemiş görünen hüzne ve moral bozukluğuna yol açılması oldu ve genel olarak Molly için, kendisininkini olduğu kadar iki kişinin daha moralini düzeltmeye çalışmak

zor bir işti. Bayan Gibson'un bunalımı sağlığının bozuk olmasından kaynaklanabilirdi ama Cynthia neden bu kadar sessizdi ve içini çekiyordu? Bu konuda Molly'nin kafası karışıyordu; ve daha da fazla şaşırıyordu çünkü zaman zaman Cynthia ona göstermiş olduğu bilinmeyen ve esrarengiz bir erdemden dolayı övgüde bulunuyordu; ve Molly herhangi bir erdem gösterildikten sonra heyecanın arttığına, onaylayan bir vicdanla desteklendiğine inanacak kadar gençti. Ama Cynthia'da olan durum bu değildi. Özellikle cansız ve ümitsiz olduğu zaman, bazen şöyle şeyler söylüyordu:

"Ah, Molly benim iyiliğimi bir süre nadasa bırakman lazım! Bu sene mükemmel bir ekin elde etti. Çok iyi davrandımeğer hepsini bilseydin!" Ya da "Gerçekten Molly, benim erdemim bulutlardan aşağı inmeli! Londra'da en uç noktaya kadar zorlandı ve onun bir uçurtma gibi olduğunu buldum bir süre yukarıda süzüldükten sonra, aniden aşağı iner ve her çeşit yaban gülü ile böğürtlen çalısıyla karışır; uzaktayken benim olağanüstü bir şekilde iyi olduğuma inanamazsan bu şeyler bir kinaye olurbana annemin tüm yaban gülü ve böğürtlenlerine kızmak için bir çeşit hak verir."

Ama Molly, Cynthia'nın sürekli olarak, Bay Preston'un zamanında açıklamak istemediği bir sırrı ima ederek kapris yaptığı konusunda tecrübe sahibi olmuştu ve merakından dolayı gururunu kırmasına rağmen, Cynthia'nın daha çok arka planda olan bazı şeyleri ima etmesi genel olarak oldukça sağır kulaklara çarpıyordu. Bir gün sır kabuğunu kırdı ve Bay Henderson'un Cynthia'ya yaptığı ve reddedilen bir teklif şeklinde ortaya çıktı. Bütün koşullar altında bu kadar çok ima edilen kahramanca bir iyiliği takdir edemezdi. En sonunda sırrın açıklanması bu şekilde oldu. Bayan Gibson yatağında kahvaltı etmişti: grip olduğundan beri böyle yapıyordu; ve sonuç olarak kendi özel mektupları her zaman kahvaltı tepsisiyle gönderiliyordu. Bir sabah elinde açık bir mektupla her zamankinden erken olarak oturma odasına geldi.

"Kirkpatrick yengenden bir mektup aldım, Cynthia. Bana hisselerimi gönderiyoramcan çok meşgulmüş. Ama bununla ne demek istiyor, Cynthia?" (parmağıyla belirli bir paragrafı işaret ederek mektubu ona gösteriyordu.) Cynthia el işini bir tarafa koydu ve yazıya baktı. Aniden

yüzü kıpkırmızı oldu ve sonra ölü gibi bembeyaz oldu. Huzurlu yüz ifadesinden cesaret kazanmak ister gibi Molly’ye baktı.

“Bunun anlamı sana hemen anlatabileceğim gibi anne ben Londra’dayken Bay Henderson bana teklifte bulundu ve ben reddettim.”

“Onu reddettinve bana hiç anlatmadın ama benim şans eseri duymama izin verdin! Cynthia gerçekten senin nazik olmadığını düşünüyorum. Ve Bay Henderson’u neden reddettin? Çok iyi bir genç adam ve bir beyefendi! Üstelik amcan bana çok iyi bir kişisel serveti olduğunu söyledi.”

Cynthia sakin bir şekilde, “Anne, Roger Hamley’le evlenmek için söz verdiğimi unuttun mu?” dedi.

“Hayır! Kuşkusuz unutmadımMolly her zaman kulağıma “nişan” kelimesini sokarken nasıl unutabilirim? Ama gerçekten insan bütün belirsizlikleri göz önüne alırsa ve her şeye rağmen kesin bir söz değildi neredeyse bu çeşit bir şeyi öngörebilirmiş gibi görünüyordu.”

Cynthia keskin bir şekilde, “Ne çeşit bir şeyi, anne?” dedi.

“Daha uygun bir teklifi. Fikrini değiştirebileceğini ve daha çok seveceğin birisiyle karşılaşabileceğini bilmesi gerekiyor: Dünyayı çok az gördün.” Cynthia sanki annesini susturmak ister gibi sabırsız bir hareket yaptı.

“Hiçbir zaman onu daha çok sevdiğimi söylemedim –nasıl böyle konuşabilirsin, anne? Roger’la evleneceğim ve bunun sonu gelecek. Bu konudan tekrar bahsedilmeyecek.” Kalktı ve odayı terk etti.

“Roger’la evlenecek! Bu çok iyi. Ama onun canlı olarak geri döneceğini kim garanti edecek? Ve eğer geri dönerse neye dayanarak evleneceklerini bilmek istiyorum? Onu sevdiğine emin olmama rağmen Bay Henderson’u kabul etmesini istemiyorum; gerçek aşk kendi yolunu bulmalı ve engellenmemeli; ama işlerin nasıl olacağını görene kadar onu tamamen reddetmesi gerekmiyordu. Ben de çok hastayım! Bu kalbime çarpıntı veriyor. Buna Cynthia’nın duygusuzluğu diyorum.”

“Kuşkusuz,” Molly söze başladı; ama sonra üvey annesinin kuvvetli olmaktan uzak olduğunu ve rahatsız olmadan doğru söylemek adına bir karşı çıkışa katlanamayacağını hatırladı. Böylece konuşmasını çarpıntı için bir ilaç önererek değiştirdi; ve Roger hakkındaki planlı yalan konusundaki kızgınlığını anlatmak için olan sabırsızlığını engelledi. Ama yalnız olduklarında ve Cynthia konuya girdiğinde Molly daha az bağışlayıcıydı. Cynthia şöyle dedi:

“Evet Molly ve şimdi hepsini biliyorsun! Sana anlatmak istiyordumama bir şekilde anlatamadım.”

Molly ciddiyetle, “Sanırım bu Bay Coxe olayının tekrarı,” dedi. “Sen hoş bir şekilde davrandınve o bunu daha ileri bir şey olarak aldı.”

Cynthia, “Bilmiyorum,” diye içini çekti. “Hoş davranıp davranmadığımı bilmediğimi söylemek istiyorum. O çok nazikti çok hoştu ama bunun, bu şekilde sonuçlanmasını beklemiyordum. Ama bunu düşünmenin yararı yok.”

Molly sadece, “Hayır!” dedi; çünkü ona göre Roger’la karşılaştırıldığında dünyadaki en hoş ve en nazik insan hiçbir şeydi; o tek başına kalıyordu. Cynthia’nın hemen söylemediği sonraki kelimeleri tamamen değişik bir konudaydı ve önemsemez bir ses tonuyla söylenmişti. Erdem için son yaptığı çabalarla ilgili üzücü şakalar yapmayı da ima etmedi.

Kısa bir süre sonra, Bayan Gibson, Kuleler’den gelen ve sık sık tekrarlanan, gidip orada bir ya da iki gün kalma davetini kabul edebilecekti. Leydi Harriet ona, Leydi Cumnor için gelip sürdürmek zorunda kaldığı inziva yaşamına eşlik etmesinin büyük bir nezaket olduğunu söyledi; kendini sadece hoş bir hayalle kandırmadan, gerçekten istendiğini bilmenin bilinç altındaki duygusuyla, Bayan Gibson’un gururu okşandı ve mutlu oldu. Leydi Cumnor bir çok hastada görülen iyileşme dönemindeydi. Yaşam pınarı tekrar akmaya başlamıştı ve akışla birlikte hastalığının en kötü aşaması sırasında önemsiz meseleler hâline gelmiş olan, eski istekler, projeler ve planlar geri dönmüştü. Ama vücudunun kuvveti enerjik aklının aracı olmak için henüz yeterli değildi ve birisi hâlsiz ve zayıf diğeri kuvvetli ve inatçı olan vücut ile isteğin kötü bir şekilde uyum sağlamasının güçlüğü leydi hazretlerini genellikle sinirli yapıyordu. Bayan Gibson’un

kendisi bir souffredouleur[115] için yeterince kuvvetli değildi ve Kuleler'e yaptığı ziyaret bütün olarak alınırsa, onun düşündüğü kadar mutlu bir ziyaret olmadı. Leydi Cuxhaven ve Leydi Harriet, annelerinin sağlık ve öfke durumunu bilerek ama birbirleriyle olan konuşmalarında bundan sadece mutlaka gerekli olduğu zaman bahsederek, "Clare'in" Leydi Cumnor'un yanında uzun süre kalmamasına dikkat ettiler; ama birkaç defa biri ya da diğeri nöbetçiyi rahatlatmak için gittiklerinde Clare'i gözyaşları içinde ve Leydi Cumnor'ı hastalığının sessiz saatleri içinde üzerinde düşündüğü ve bu konuda dünyayı düzeltmek için doğmuş olduğunu kabul ediyormuş gibi göründüğü bir konu hakkında konuşurken buldular. Bayan Gibson her zaman bu yorumları kişisel olarak kendi hatalarına yöneltilmiş gibi kabul etme eğilimindeydi ve ne olursa olsun bunun içinde bir özellik olduğunu hissederek sorgulanan hatayı savunuyordu. Kuleler' de kalışının ikinci ve son günü, Leydi Harriet geldi ve annesi heyecanlı bir ses tonuyla nutuk çekerken, Clare'i boyun eğmiş, mutsuz ve bunalmış olarak buldu.

"Mesele nedir, sevgili anneciğim? Konuşarak kendini yormuyorsun değil mi?"

"Hayır, hiç de değil! Sadece mevkilerinin üstünde giyinen insanların aptallığından bahsediyordum. Clare'e büyük annemin zamanındaki modayı anlatmaya başladım, o zamanlar her sınıfın kendine özgü bir giyimi vardı hizmetçiler satıcılara özenmezdi, satıcılar da profesyonel kişilere ve bu böyle devam eder giderdi ama akılsız kadın ne yaptı sanki ben onu suçluyor muşum ya da onun hakkında düşünmüşüm gibi kendi giyimini savunmaya başladı. Böyle bir saçmalık! Gerçekten Clare, eğer insanların seni ima ettiğini düşünmeden insanları dinleyemiyorsan, kocan sana üzücü bir şekilde zarar vermiş demektir. İnsanlar kendi kendilerine hatalarının her zaman diğer insanların akıllarında olduğunu düşünerek sanki dünyanın kendi kişisel büyüleri ve erdemlerini her zaman düşündüğüne inanarak memnun olabilirler."

Bayan Gibson giydiği güzel elbiseye Leydi Cumnor'ın öfkeli sesinin küçümseyişi içinde dokunarak ve her türlü kızgınlık kaynağı için gaf yaparak, "Leydi Cumnor, bana bu ipeğin fiyatının indirildiğini söylediler. Onu sezon geçtikten sonra Waterloo House mağazasından aldım," dedi.

“Clare, yine! Sana ne kadar sık seni, elbiseni yada onların pahalı mı ucuz mu olduğunu düşünmediğimi anlatmam lazım? Kocanın onları ödemesi gerekiyor ve giysine, yapman gerekenden daha çok harcaman onun sorunu.”

Bayan Gibson, “Bütün elbise için sadece beş şilin,” dedi.

Leydi Harriet onu incelemek için öne eğilerek ve böylece incinmiş kadını yatıştırmayı ümit ederek, “Bu çok güzel,” dedi. Ama Leydi Cumnor devam etti:

“Hayır! Bu arada beni daha iyi tanımış olman lazım. Ben bir şey düşünürsem bunu söylerim. Bin dereden su getirmem. Açık sözlüyümdür. Eğer bilmek istersen Clare, senin hata yaptığını düşündüğüm yeri söyleyeceğim.” İstense de istenmese de şimdi açıkça konuşulacaktı. “Kendi kızına kendi düşüncelerinin ne olduğunu bilmemesine neden olacak kadar zarar verdin. O, Bay Preston’a karşı berbat davrandı; ve bunların hepsi eğitimindeki hataların sonucu. Cevap verecek çok şeyin var.”

Leydi Harriet, “Anne, anne!” dedi, “Bay Preston bunun konuşulmasını istemiyor.” Aynı anda Bayan Gibson, “CynthiaBay Preston!” diye o kadar şaşkın bir ses tonuyla bağırdı ki, eğer Leydi Cumnor’un diğer insanların tavır ve ses tonlarının açığa vurduklarını inceleme alışkanlığı olsaydı, Bayan Gibson’un ima ettiği olaydan haberi olmadığını anlardı.

Leydi Cumnor, Leydi Harriet’e yüksekten bakarak, “Bay Preston’un isteklerine gelince, hataları düzeltmenin görevim olduğunu hissederken onlara bağlı olmam gerektiğini zannetmiyorum,” dedi. “Ve Clare, kızının bir süre için yıllarca olduğuna inanıyorum Bay Preston’la nişanlı olduğundan, sonunda bunu bozmayı seçtiğinden ve Gibson’un kızını onun adını unuttum kedi pençesi olarak kullanmış ve her ikisini de şehrin konuşma konusu Hollingford’daki bütün dedikoduların konusu yapmış olduğundan haberin olmadığını mı söylemek istiyorsun? Ben gençken Sevgilisini Terk Eden Jessie diye bir kız olduğunu hatırlıyorum. Genç bayanına dikkat etmelisin yoksa o da böyle bir isim alacak. Kızının güvenli bir şekilde evlenmeden önce kendini üzücü bir duruma sokacağını düşündüğümü sana anlatırken, seninle bir arkadaş gibi konuşuyorum, Clare. Bay Preston’un duygularına önem verdiğim için değil. Onun duyguları olup

olmadığını bile bilmiyorum; ama bir genç bayanın içinde ne olduğunu biliyorum ve bu sevgiliden ayrılma değil. Şimdi ikiniz de gidebilirsiniz ve Dawson'u bana gönderebilirsiniz; çünkü yoruldum ve biraz uyumak istiyorum."

"Gerçekten Leydi Cumnor bana inanacak mısınız? Cynthia'nın Bay Preston'la hiçbir zaman nişanlandığına inanmıyorum. Eski bir flört vardı. Korkarım…"

Leydi Cumnor yorgun bir şekilde, "Dawson için zili çalın," dedi; gözleri kapalıydı. Leydi Harriet'in Bayan Gibson'u neredeyse kuvvetle ikna etmemek için annesinin ruh hâli ile ilgili çok tecrübesi vardı, bütün bu süre boyunca bunu söyleyen sevgili Leydi Cumnor olsa bile, bu cümlede doğruluk olduğunu düşünmediğini söyleyerek karşı çıkıyordu.

Kendi odasına gidince Leydi Harriet, "Şimdi Clare, sana bu konuyu anlatacağım; ve sanırım buna inanman gerekecek; çünkü bana bunu anlatan Bay Preston'un kendisiydi. Hollingford'da Bay Preston hakkında büyük bir kargaşa işittim; atla dolaşırken onunla karşılaştım ve ona bütün bunların ne olduğunu sordum; açıkçası bunun hakkında konuşmak istemedi. Sanırım terk edildiği zaman bunu hiçbir erkek istemez; ve hem bana hem de babama anlatmamamız için söz verdirdi; ama babam anlattıannemin temel olarak aldığı buydu; görüyorsun oldukça iyi bir temel."

"Ama Cynthia başka bir erkekle nişanlıgerçekten öyle. Ve başka biri gerçekten çok iyi bir aday Londra'da ona teklifte bulundu. Bay Preston her zaman sıkıntının kaynağı.'

"Hayır! Bu durumda bu kaynağın, bir erkeği iki demek istemiyorum kendisiyle nişanlanmaya ve bir diğerini kendisine teklif yapmaya iten güzel Cynthia'nız olduğunu düşünüyorum. Bay Preston'a katlanamıyorum ama onun kendisinin terk edilmesinin nedeni olan rakiplerini çağırmakla suçlamanın oldukça zor olduğunu düşünüyorum."

"Bilmiyorum; her zaman bana karşı bir kin beslediğini hissediyorum ve erkeklerin kindar olmak için bir çok yolları var. Eğer o sizinle karşılaşmasaydı, Leydi Cumnor'ı o kadar fazla öfkelendirmeyeceğimi kabul etmelisiniz."

“O sadece seni Cynthia hakkında uyarmak istedi. Annem her zaman kendi kızları hakkında da çok titiz olmuştur. Flört konusundaki son yaklaşımda çok sert olmuştur ve Mary de onun gibi olacak.”

“Ama Cynthia flört edecek ve ben bunu engelleyemem. Şamatacı değildir ve kıkırdamaz; her zaman herkesin sahip olması gereken bir hanımefendidir. Ama erkekleri çeken bir yönü var, sanırım bunu benden almış olmalı.” Burada zayıfça gülümsedi ve onaylayıcı bir övgüyü reddetmeyecekti ama böyle bir şey gelmedi. “Ama onunla konuşacağım; bu meselenin sonuna kadar gideceğim. Lütfen Leydi Cumnor’a benimle, elbisem ve her şey hakkında bu şekilde konuşmasının beni heyecanlandırdığını söyleyin. Ve her şeye rağmen bu sadece beş şiline mal oldu, sekiz şilinden indirdiler!”

“Tamam, şimdi önemi yok. Yüzün çok kızarmış; ve oldukça heyecanlı görünüyorsun! Seni annemin sıcak odasında çok uzun süre tuttum. Ama burada olduğunuz için, çok memnun olduğunu biliyor musunuz?” Ve Leydi Cumnor, “Clare” diye başlayarak sürekli verdiği vaazlara ve zavallı Bayan Gibson’un tipik bir korkak gibi çaresizce buna katlanmasına rağmen, gerçekten öyleydi. Yine de onu azarlayacak bir kontesin olması iyi bir şeydi; ve endişe geçtiği zaman bunun zevki sürecekti. Sonra Leydi Harriet, hastanın odasında yapmak zorunda kaldığı şeyi affettirmek için onu her zamankinden daha çok okşadı; ve Leydi Cuxhaven onunla genel olarak net olmayan ama gurur okşayıcı olan bilgi hamleleriyle ve buna karışmış olan derin düşüncelerle duyarlı olarak konuştu. İyi huylu, iyi karakterli, nazik ve hoşgörülü olan Lord Cumnor, gelip Leydi Cumnor’u görme nezaketinden dolayı ona karşı minnetle doluydu ve minnettarlığı somut olarak, azalan avdan bahsetmeden, bir geyik butu şeklini aldı. Kuleler’in arabasının yalnız görkemi içinde eve dönerken, geri dönüp ziyaretine baktığında uzun süren büyük bir güçlük –Leydi Cumnor’un huysuzluğu olduğunu gördü ve onun karşısında leydi hazretlerinin aile bireyleri tarafından bunun kaynağının onun sağlığı olduğunun sık sık dile getirildiği konusundaki gerçeği görmek yerine bunun nedeni olarak Cynthia’yı kabul etmeyi seçti. Bayan Gibson ne bu sıkıntıyı Cynthia’ya yansıtmayı kesinlikle düşündü; ne de henüz açıklanmamış olan ve bazı açıklamaları olabilecek olan davranışı için kızını azarlamayı düşündü; ama onu oturma odasında sakin bir şekilde otururken

görünce umutsuz bir şekilde kendi koltuğuna oturdu ve Cynthia'nın hemen yaptığı hoş selamlamaya karşı şöyle söyledi:

"Evet, anne, nasılsın? Seni bu kadar erken beklemiyorduk! Başlığını ve şalını alayım!" Annesi mahzun bir şekilde cevapladı:

"Uzatmayı düşündüğüm mutlu bir ziyaret değildi." Gözlerini halıya dikmişti ve yüzü, gösterilen hoş karşılamaya karşı yapabildiği kadar tepkisizdi.

Cynthia tüm iyi niyetiyle, "Mesele nedir?" diye sordu.

"Sen! Cynthiasen! Sen doğduğunda senin hakkında konuşulmasına katlanmak zorunda kalacağımı hiç düşünmedim."

Cynthia başını arkaya attı ve gözlerine öfkeli bir bakış geldi.

"Benimle ne işleri var? Her neyse, neden benden bahsettiler?"

"Herkes senin hakkında konuşuyor; bunda şaşıracak bir şey yok. Lord Cumnor her zaman her şeyi işittiğine emindir. Eğer hakkında konuşulmasını istemiyorsan, yaptığın hareketlere daha fazla dikkat etmen gerekir, Cynthia."

Cynthia hissetmediği bir hafiflikle konuşarak, "Bu insanların ne dediğine bağlı," dedi çünkü neyin geldiği konusunda bir öngörüye sahipti.

"Evet! Ne olursa olsun bundan hoşlanmıyorum. Kızımın yanlışlarını ilk önce Leydi Cumnor'dan işitmek ve sonra sanki bu konuda yapacak hiçbir şeyim yokmuş gibi, onun ve onun flörtü ile sevgilisini terk etmesi hakkında vaaz dinlemek benim için hoş değil. Bunun ziyaretimi tamamen bozduğunu söyleyebilirim. Hayır! Şalıma dokunma. Odama gittiğim zaman kendim alabilirim."

Cynthia'nın hareketi yarıda kaldı ve oturdu; zaman zaman gösterişli bir şekilde içini çeken annesiyle kaldı.

"Ne dediklerini bana anlatır mısın? Eğer dışarıda bana karşı suçlamalar varsa, bunların ne olduğunu bilmem benim için daha iyi olur. İşte Molly."

(kız bir sabah yürüyüşünden yeni dönmüş olarak odaya girdi) “Molly, annem Kuleler’den döndü ve lord ile leydi hazretleri bana suçlarım ve hafif suçlarım hakkında konuşma şerefini veriyorlar ve anneme ne dediklerini soruyorum. Diğer insanlardan daha fazla erdem sahibi değilim ama kont ve kontesin zavallı benden ne istediğini anlayamıyorum.”

Bayan Gibson, “Bu senin hatırın için değil,” dedi. “Bu benim için. Benim için üzüldüler çünkü bir insan için çocuğunun adının herkesin ağzında olması hoş bir şey değil.”

“Daha önce dediğim gibi bu herkesin ağzında nasıl olduğuna bağlı. Eğer Lord Hollingford’la evleneceksem herkesin benden bahsedeceğinden kuşku duymam ve ne sen, ne de ben buna hiç aldırmayız.”

“Ama bu Lord Hollingford’la evlenme meselesi değil, bu yüzden öyleymiş gibi konuşmak saçmalık. Gidip Bay Preston’la nişanlandığını ve şimdi onunla evlenmeyi reddettiğini söylüyorlar; ayrıca buna sevgilisini terk etmek diyorlar.”

Cynthia yüzü kızararak, gözlerini yere indirdi ve “Onunla evlenmemi istiyorlar mı anne?” dedi. Molly yanında duruyordu, çok kızarmıştı, bunu tam olarak anlamıyordu; ve olduğu yerde durmaya bir yatıştırıcı, barıştırıcı ya da bir çeşit yardımcı olma ümidiyle devam etti.

Bayan Gibson açıkça bu sorudan rahatsız olarak, “Hayır,” dedi. “Kuşkusuz ben istemiyorum; gittin ve kendini Roger Hamley’e bağladın. O, çok değerli bir genç adam; ama onun nerede olduğunu ve yaşayıp yaşamadığını kimse bilmiyor. Ayrıca, yaşasa bile hiç parası yok.”

Cynthia, “Özür dilerim. Annesinden biraz para kaldığını biliyorum; çok olmayabilir ama parasız değil; ayrıca şöhret ve büyük ün kazanacağından emin ve bununla birlikte para gelecek,” dedi.

“Kendini ona bağladın ve Bay Preston’la bir çeşit şey yaptın. Kendini öyle bir karmaşa içine soktun ki,’ (Bayan Gibson bu kelime aklında olsa bile, “pislik” kelimesini kullanmazdı) “gerçekten uygun bir insan çıktığı zaman yakışıklı, makul ve tam bir beyefendi ve özel bir iyi şans fırsatı

olduğunda, onu reddetmek zorunda kaldın. Sonun yaşlı bir kız olmak olacak Cynthia ve bu benim kalbimi kıracak.”

Cynthia sakin bir şekilde, “Öyle olacağımı söyleyebilirim,” dedi. “Bazen kendimi, yaşlı kızların olduğu çeşitten bir insan olarak düşünüyorum!” Ciddi ve biraz üzgün olarak konuşuyordu.

Bayan Gibson yine başladı. “Bunlar sır olarak kaldığı sürece sırlarını bilmek istemiyorum; ama bütün şehir senin hakkında konuşurken bana da anlatılması gerektiğini düşünüyorum.”

“Ama anne, böyle bir konuşmanın konusu olduğumu bilmiyordum; ve şimdi bile bunun nasıl ortaya çıktığını anlayamıyorum.”

“Artık ben de anlayamıyorum. Sadece Bay Preston’la nişanlı olduğunu ve onunla evlenmen gerektiğini söylüyorlar. Eğer bunu yapmayı seçmezsen, Bay Henderson’u reddetmen konusunda elimden bir şey gelmediği gibi, bu konuda da elimden bir şey gelmez; ve ben sürekli olarak senin yanlış davranışların konusunda suçlanıyorum. Bunun çok zor olduğunu düşünüyorum.” Bayan Gibson ağlamaya başladı. Tam o sırada kocası içeri girdi.

“Buradasın, canım! Hoş geldin,” dedi, nezaketle yanına geldi ve yanağından öptü. “Mesele nedir? Gözyaşları mı?” ve içinden tekrar gitmeyi istedi.

Bayan Gibson doğrularak ve ne pahasına olursa olsun herhangi bir çeşit sempati toplamak isteyerek, “Evet,” dedi. “Yine eve döndüm ve Cynthia’ya, Leydi Cumnor’ın bana ne kadar ters davrandığını ve yaptığı tüm şeyleri anlatıyordum. Gidip Bay Preston’la nişanlandığını ve sonra bunu bozduğunu biliyor muydunuz? Herkes bundan bahsediyor ve Kuleler’dekiler bunu biliyorlar.”

Bir an için gözleri Molly’ninkilerle karşılaştı ve her şeyi anladı. Dudaklarını ıslık çalacakmış gibi yaptı ama hiç ses çıkmadı. Cynthia, annesi Bay Gibson’la konuştuğundan beri küstah tavrını tamamen kaybetti. Molly onun yanına oturdu.

Çok ciddi bir şekilde, “Cynthia,” dedi.

Yumuşak bir şekilde, “Evet!” dedi.

“Bu doğru mu? Daha önce bunu işitmiştimfazla değil; ama senin bir koruyucun tüm gerçeği bilen bir arkadaşın olmasını gerektirecek kadar rezalet vardı.”

Cevap yoktu. En sonunda, “Molly her şeyi biliyor,” dedi.

Bayan Gibson da kocasının ciddi tavrından dolayı sessizliğe bürünmüştü ve aklındaki Molly’nin kendisinin bilmediği sırları bilmesi konusundaki kıskançlık düşüncelerini açığa vurmaktan hoşlanmıyordu. Bay Gibson, Cynthia’ya sert bir şekilde cevap verdi.

“Evet! Molly’nin her şeyi bildiğini, iftiralara ve kötü sözlere senin hatrın için katlandığını biliyorum, Cynthia. Ama bana daha fazlasını anlatmayı reddetti.”

Cynthia incinmiş bir şekilde, “Size bu kadarını anlattı, değil mi?” dedi.

Molly, “Bundan kaçınamadım,” dedi.

Bay Gibson, “Senin adını vermedi,” dedi. ‘O zaman bunu sakladığını düşündüğüne inanıyorumama bunun kim olduğu konusunda yanılmıyordum.”

Cynthia acı bir şekilde, “Neden bunun hakkında konuşmak zorunda kaldı?” dedi. Ses tonusorusu Bay Gibson’un öfkesine yol açtı.

“Kendisini bana karşı savunması gerekiyordukızımın adının Bay Preston’la özel olarak buluştuğu için kötüye çıktığını duymuştum –bir açıklama için ona geldim. Sert olmaya gerek yok, Cynthia çünkü sen Molly’nin adını aynı çamura sokma pahasına, flört eden ve sevgilini terk eden bir kişisin.”

Cynthia öne eğik olan başını kaldırdı ve ona baktı.

“Bana böyle mi söylüyorsunuz Bay Gibson? Koşulların ne olduğunu bilmeden bana böyle mi söylüyorsunuz?”

Çok sert konuşmuştu: bunu biliyordu. Ama o an bunu kabul edemedi. Sabırlı bir şekilde çok çekmiş olan tatlı, masum Molly’sinin düşüncesi, o zaman kelimelerini geri almasını engelledi.

“Evet!” dedi, “Böyle söylüyorum. Evlenmemiş genç kızların uygun davranışlarının biraz ötesinde olan hareketlere hangi kötü anlamın verildiğini anlatamazsın. Senin bu gizli nişanının sonucunda Molly’nin çok acı çekmiş olduğunu söylüyorum, Cynthia hafifletici nedenler olabileceğini kabul ediyorum ama Roger Hamley eve döndüğünde davranışlarını ona affettirmen gerektiğini hatırlaman gerekecek. O gelip seni korumak için resmi bir hak kazanana kadar seni koruyabilmem için bana tüm gerçeği anlatmanı istiyorum.” Cevap yoktu. “Bu kesinlikle açıklama gerektiriyor,” diye devam etti. “Aynı anda iki erkekle nişanlanmışsın gibi görünüyor!” Hâlâ cevap yoktu. “Eminim ki şehirdeki dedikodular henüz Roger Hamley’in senin kabul edilen aşığın olduğu gerçeğine ulaşmadı; ama Bay Preston’la olan gizli nişanlanmanın arkadaşların tarafından bilinmeyen her türlü yerde buluşmayı gerektirmesi yüzünden, rezalet Molly’nin üzerinde kaldı ama senin üzerinde kalmış olması gerekiyordu, Cynthia.”

Molly, “Baba,” dedi, “Eğer her şeyi bilseydin Cynthia’ yla böyle konuşmazdın. Bana anlatmış olduğu her şeyi sana anlatmasını isterdim.”

“Ne söylemesi gerekiyorsa dinlemeye hazırım,” dedi. Ama Cynthia şunu söyledi:

“Hayır! Bana karşı önyargılı davrandınız; benimle konuşmaya hakkınız olmadığı şekilde konuştunuz. Size sırlarımı vermeyi ya da yardımınızı istemeyi reddediyorum. İnsanlar bana karşı çok zalim,” Sesi bir an için titredi. “Sizin öyle olduğunuzu düşünmüyordum. Ama buna katlanabilirim.”

Ve sonra onu zorla alıkoyan Molly’ye rağmen, kendini zorla kurtardı ve aceleyle odadan çıktı.

Molly ağlayarak ve ona sarılarak, “Oh, baba!” dedi, “Sana hepsini anlatmama izin ver.” Ve sonra aniden hikâyenin bazı ayrıntılarını Bayan Gibson’un önünde anlatmanın utandırıcı olacağını hatırlayarak kısa kesti.

Bayan Gibson mendilinin arkasından ortaya çıkarak, “Bay Gibson zavallı babasız çocuğuma karşı çok kaba davrandığınızı düşünüyorum,” dedi. “Sadece onun babasının hayatta olmasını isterdim ve bu hiçbir zaman olmazdı.”

“Çok muhtemel. Yine de sizin ya da onun neden şikâyet ettiğinizi anlayamıyorum. Yapabildiğimiz kadar, ben ve kızım onu koruduk; ben onu sevdim; neredeyse kendi kızımmış gibi –Molly gibi sevdim, böyle yapıyormuş gibi davranmadım.”

“İşte bu Bay Gibson! Ona kendi kızın gibi davranmadın.” Bu tartışma sırasında Molly dışarı süzüldü ve Cynthia’yı aramaya gitti. Babasının söylediği kelimelere karşı bir zeytin dalı uzatacağını düşünüyordu; “Onu neredeyse kendi kızımmış gibi seviyorum.” Ama Cynthia kendini odasına kilitlemişti ve kapıyı açmayı reddeti

Molly, “Lütfen bana aç,” diye yalvardı. “Sana söylemem gereken bir şey var seni görmek istiyorum lütfen aç!”

Cynthia, “Hayır!” dedi. “Şimdi değil. Meşgulüm. Beni yalnız bırak. Söylemen gerekeni duymak istemiyorum. Seni görmek istemiyorum. En sonunda karşılaşacağız ve sonra…” Molly ikna etmek için daha başka hangi yeni kelimeleri kullanabileceğini merak ederek tamamen sessiz durdu. Bir ya da iki dakika içinde Cynthia, “Hâlâ orada mısın, Molly?” diye bağırdı ve Molly, “Evet,” diye cevap verdiğinde ve bir yumuşama ümit ettiğinde, kararlılık ve bastırma anlatan aynı sert metalik ses, “Buradan git. Bekleyerek ve dinleyerekorada olman duygusuna katlanamıyorum. Aşağı in evin dışına çık uzak herhangi bir yere git. Şimdi benim için yapabileceğin en iyi şey bu.”

51.“Dert Hiçbir Zaman Tek Başına Gelmez”

Molly dışarı kıyafetini giydi ve emredildiği gibi uzaklaştı. Çocukluğundan beri yalnızlığın rahatlığını bulduğu, çok uzak olmayan bir tarlaya gelene kadar kalbinin ve vücudunun yükünü taşıdı; orada yüzünü ellerinin arasına gömerek ve Cynthia’ nın etkilemeye ya da azaltmaya çalışamayacağı üzüntüsünü düşünerek tepeden tırnağa titredi ve çitin yanına oturdu. Orada ne kadar oturduğunu hiç bilmiyordu ama bir kere daha odasına süzüldüğünde öğle yemeği zamanını geçeli çok olmuştu. Karşı kapı açıktıCynthia odasından çıkmıştı. Molly elbisesini değiştirdi ve oturma odasına indi. Cynthia ve annesi orada silahlı bir tarafsızlığın sert dinginliği içinde oturuyordu. Cynthia’nın yüzü renk ve sertlik olarak taştan yapılmış gibiydi; ama sıra dışı hiçbir şey olmamış gibi el işi yapıyordu. Bayan Gibson öyle değildi; yüzü açıkça gözyaşı izleri taşıyordu. Baktı ve Molly’nin içeri girişini zayıf bir gülümsemeyle karşıladı. Cynthia sanki kapının açıldığını hiç duymamış ya da Molly’nin elbisesinin yaklaşan hışırtısını hissetmemiş gibi devam ediyordu. Molly okumak için değil ama konuşma gerektirmeyen bir uğraşta bulunmak için bir kitap aldı.

Süren sessizliğin uzunluğunun ölçüsü yoktu. Molly bunun, onların dillerini ağırlaştıran ve sessiz kalmalarını sağlayan eski bir büyü olduğunu düşünmeye başladı. En sonunda Cynthia konuştu ama kelimeleri anlaşılmadan önce tekrar başlaması gerekti.

“İkinizin de, bundan sonra, Roger Hamley ile aramızdaki meselenin sona erdiğini bilmenizi istiyorum.”

Molly’nin kitabı dizlerine düştü; açık gözler ve dudaklarla Cynthia’nın sözlerinin anlamını bulmaya çalıştı. Bayan Gibson incinmiş gibi şikâyetçi bir şekilde konuştu.

“Eğer bu üç ay önce Londra’da olduğun zaman olsaydı bunu anlayabilirdim; ama şimdi bu sadece saçmalık, Cynthia ve bunu demek istemediğini biliyorsun.”

Cynthia cevap vermedi; en sonunda Molly konuştuğunda da yüzündeki kararlı bakış değişmedi.

“Cynthiaonu düşün! Bu, onun kalbini kıracak!”

Cynthia, “Hayır!” dedi, “Kırmayacak. Ama öyle olsa bile elimden bir şey gelmez.”

Molly, “Bütün bu konuşmalar kısa zamanda bitecek!” dedi; “Ve gerçeği senden öğrenince…”

“Bunu hiçbir zaman benden öğrenmeyecek. Onu kendimi affettirme iyi düşüncelerinde yerimi geri vermesi için yalvarma utancına katlanacak kadar sevmiyorum. İtiraf belki –evet! Bunun hoş olduğuna hiçbir zaman inanamam ama eğer insan bunu birilerine birine yaparsa aklını rahatlatabilir ve bağışlanması için dava açarsa bu küçük düşme olmayabilir. Söyleyemem. Tüm bildiğim ve bunu net olarak biliyorum kararlı bir şekilde bunu yapacağımöyle ki…” Ve burada sustu.

Beş saniyelik bir sesszilikten sonra annesi, “Cümleni bitirebileceğini düşünüyorum,” dedi.

“Kendimi Roger Hamley’e karşı temize çıkarmaya dayanamam. Benim, düşündüğünden daha az iyi olduğumu düşünmesine onun yargısı ne kadar aptalca olursa olsun boyun eğmeyeceğim. Bu iki nedenden dolayı, onu bir daha hiç görmemeyi tercih edeceğim. Ve gerçek şu ki, onu sevmiyorum. Ondan hoşlanıyorum, ona saygı duyuyorum ama onunla evlenmeyeceğim. Ona bunu anlatmak için yazdım. Bu sadece kendimi rahatlatmak için yaptığım bir şey çünkü mektubun ona ne zaman ve nerede ulaşacağı belli değilve yaşlı Bay Hamley’e de yazdım. Bundan ortaya çıkan en iyi şey ferahlama. Tekrar özgür hissetmek büyük bir rahatlık. Onun iyiliğine ulaşmaya çalışmak beni çok yordu. ‘Davranışlarımı mazur göstermek!’”diye Bay Gibson’ un kelimelerinden alıntı yaparak sözlerini bitirdi. Yine de Bay Gibson eve geldiği zaman sessiz bir akşam yemeğinden sonra onunla muayene odasında yalnız konuşmak istedi; ve orada açıkça bir çok hafta önce Molly’ye yaptığı gibi kendini temize çıkardı. Sonuna geldiği zaman şöyle söyledi:

“Şimdi Bay Gibson size hâlâ dostça davranıyorum bana annemin anlattığı kötü sözlerin ve dedikoduların beni bulamayacağı ve takip edemeyeceği kadar uzakta bir ev bulmam için yardım edin. İnsanların iyi düşünmesini

umursamak yanlış olabilirama ben böyleyim ve kendimi değiştiremem. Siz, Molly –şehirdeki herkes ben dokuz günlük merak süresince yaşayacak sabra sahip değilim. Uzağa gitmek ve mürebbiye olmak istiyorum.”

“Ama sevgili Cynthia Roger kısa zaman sonra bir kuvvet anıtı olarak geri dönecek.”

“Annem Roger’la olan tüm ilişkimi bitirdiğimi size anlatmadı mı? Bu sabah yazdım. Babasına yazdım. O mektup yarın ulaşacak. Roger’a da yazdım. Eğer o mektubu alırsa o zaman uzakta olmak isterim; belki Rusya’da.”

“Saçmalık. Sizinki gibi bir nişan sadece karşılıklı onaylama ile bozulabilir. Kendini özgür kılmayarak diğerlerine sadece acı verdin. Bir ay sonra da aynı şeyi isteyecek misin? Sakin bir şekilde düşündüğün zaman kalmaktan ve Roger gibi bir kocanın desteğini düşünmekten mutlu olacaksın. İlk başta belki daha sonra da hatalıydın ve aptalca hareket ettin; ama kocanın senin hatasız olduğunu düşünmesini istemez misin?”

Cynthia, “Evet, isterim,” dedi. ‘Ne olursa olsun, sevgilim beni öyle düşünmeli. İşte bu yüzden onu küçük bir şeyi sevebileceğim kadar bile sevmiyorum ki ona üzgün olduğumu söylemek ve onun önünde kulağı çekilecek ve affedilecek azarlanmış bir çocuk gibi durmak zorunda olmaya katlanamayacağımı hissediyorum.”

“Ama burada, benim önümde tam da bu durumdasın, Cynthia.”

“Evet! Ama sizi Roger’dan daha çok seviyorum; bunu Molly’ye her zaman söyledim. Ama çok geçmeden sizi bırakmayı ümit etmeseydim size de söyleyecektim. Bunun anısının aklınıza geldiğini anlayabiliyorum; gözlerinizde görebiliyorum; bunu içgüdüsel olarak bilmeliyim. Benimle ilgili olduğu zaman başkalarının düşüncelerini okuma konusunda iyi bir içgüdüye sahibim. Neredeyse Roger’ın beni, benim için yapılmış olmayan kendi standartlarına göre değerlendirmesi ve en sonunda nazik bir şekilde affetmesi düşüncesinden nefret ediyorum.”

Bay Gibson kendi kendine düşünürmüş gibi, “O zaman bunu bitirmenin senin için doğru olduğunu düşünüyorum,” dedi. “O zavallı, zavallı çocuk!

Ama bu onun için de iyi olacak. Ve bunu atlatacak. Onun iyi ve kuvvetli bir kalbi var. Zavallı Roger!”

Bir an için Cynthia’nın inatçı düşünceleri, onun erişebileceği yerden geçen nesneyi yakalamak için uzandı –Roger’ın aşkı o an için bir hazine hâline geldi; ama yine biliyordu ki onun yüksek kuşku duymayan bakış açısı içindeki bütünlüğü, hırslı ilgisinin yanı sıra artık onun olmayacaktı; kendi yapmış olduğu hatayı kendi ortaya döktü ve başka bir şey yapmayacaktı. Ve yıllar sonra çok geç olduğunda, “ne yapılabileceği” konusundaki anlaşılmaz sırrı merak edecek ve anlamaya çalışacaktı.

Bay Gibson yavaşça, “Yine de kararını yerine getirmeden önce yarına kadar bekle,” dedi. “Yapmış olduğun hatalar başta çocukça hatalardıbunların seni daha fazla yalancılığa sürüklediğini varsayıyorum.”

Cynthia acı bir şekilde, “Karanlığın gölgelerini tanımlamak için kendinizi sıkıntıya sokmayın,” dedi. “O kadar kalın kafalı değilim ama bütün bunları herhangi bir kişinin bana anlatabileceğinden daha iyi bilirim. Kararıma gelince, bunu hemen uygulamalıyım. Roger mektubumu almadan önce çok zaman geçebilir ama sonunda bunu kesinlikle alacağını ümit ediyorum ve dediğim gibi babasına bildirdim; bu onu incitmeyecektir. Oh, efendim, sanırım eğer değişik bir şekilde yetiştirilmiş olsaydım bu yaralı, öfkeli yüreğe sahip olmazdım. Şimdi! Hayır, olmazdım! Mantıklı bir avuntu istemiyorum. Buna dayanamam. Her zaman hayranlığa, tapınmaya ve erkeklerin iyi düşüncelerine sahip olmak istedim. Şu kaba dedikodular! Molly’yi onların kötü sözleriyle görmek! Oh, canım! Sanırım hayat çok sıkıntılı.”

Başını ellerine dayadı; vücutça olduğu kadar akılca da yorgundu. Bay Gibson böyle düşündü. Daha fazla konuşursa bunun sadece onu daha fazla heyecanlandıracağını ve daha kötü yapacağını hissetti. Odadan çıktı ve üzgün bir şekilde oturmakta olduğu yerden Molly’yi çağırdı. “Cynthia’ya git,” diye fısıldadı ve Molly gitti. Onu nazik bir kuvvetle kollarına aldı ve sanki kendisi annesiymiş ve diğeri de bir çocukmuş gibi başını göğsüne yasladı.

“Oh, canım!” diye mırıldandı. “Seni çok seviyorum sevgili, sevgili Cynthia!” ve onun saçını okşayıp göz kapaklarını öptü; Cynthia bu arada

aklına yeni bir fikir gelerek aniden ayağa kalkana kadar sakindi ve doğruca Molly'nin yüzüne bakarak şunu söyledi:

"Molly, Roger seninle evlenecek! Böyle olacağını göreceksin! Siz ikiniz iyi…"

Ama Molly onu ani ve şiddetli bir nefretle itti. "Söyleme!" dedi. Utanç ve öfkeyle kıpkırmızıydı. "Bu sabah senin kocandı! Gece benimki! Onu neden istedin?"

"Bir erkek!" Cynthia gülümsedi. "Ve bu yüzden eğer ona değişilebilir dememe izin vermezsen bir sözcük uyduracağım ve ona teselli edilebilir diyeceğim." Ama Molly ona cevap olarak gülümsemedi. O anda hizmetçi Maria, iki kızın olduğu muayene odasına girdi. Korkmuş bir bakışı vardı.

Gözlerine inanamamış gibi, "Efendim burada değil mi?" dedi.

Cynthia, "Hayır!" dedi. "Onun dışarı çıktığını işittim. Onun ön kapıyı kapattığını duyalı beş dakika olmadı."

Maria, "Ah, canım!" dedi. "Hamley Malikânesi'nden at sırtında gelen bir adam var. Bay Osborne'nun öldüğünü ve efendimin doğruca Toprak Sahibi'ne gitmesi gerektiğini söylüyor."

Cynthia korkulu bir şaşkınlıkla, "Osborne Hamley öldü!" dedi. Molly akşam karanlığında avluya baktı ve haberi getireni arayarak ön kapıya çıktı. Seyis, köpüklerle beneklenmiş olan siyah atının üzerinde hareketsiz duruyordu; basamakların yanına sık sık efendilerinin evine gelen sportif bir zarafet ve çekicilikle dolu olan yakışıklı adamın haberinden dolayı korkan hizmetçiler tarafından konmuş olan lambanın ışığında seçiliyordu. Molly, düşünceleri gelmiş olduğu yerde bıraktığı sahnenin anılarında kaybolmuş olan adama doğru gitti.

Elini atın sağrısının sıcak nemli derisinin üzerine koydu; adam konuşmaya başladı:

"Doktor geliyor mu, bayan?" Çünkü soluk ışıkta gelenin kim olduğunu görmüştü.

Molly alçak sesle, “O öldü, değil mi?”

“Korkarım öyleen azından dediklerine göre buna kuşku yok. Ama çok hızlı geldim! Bir şans olabilir. Doktor geliyor mu, bayan?”

“Dışarı çıktı. Sanırım onu arıyorlar. Ben geleceğim. Ah! Zavallı yaşlı Toprak Sahibi!” Mutfağa gittibabasının nerede olduğunu öğrenmek için hızla evi dolaştı. Hizmetçiler ondan fazlasını bilmiyorlardı. Ne o, ne de onlar, algılaması her zaman çabuk olan Cynthia’nın ne yaptığını işitmediler. Diğerleriyle uğraşırken ön kapının kapandığını duymadılar. Molly yukarıda, Bayan Gibson’un evin içindeki alışılmadık hareketi dinleyerek kapısında durduğu oturma odasına gitti.

“Bu hâlin nedir, Molly? Neden bembeyaz görünüyorsun, çocuğum!”

“Babam nerede?”

“Dışarı çıktı. Mesele nedir?”

“Nereye gitti?”

“Nereden bileyim? Uyuyordum; Jenny yatak odalarına giderken yukarı çıktı; o hiçbir zaman kendi işine bakmayan bir kız ve Maria bundan yararlanıyor.”

Molly gecikmeden çılgına dönerek, “Jenny, Jenny!” diye bağırdı.

“Bağırma canımzili çal. Mesele ne olabilir?”

Molly merdivenlerin yarısında ona rastlayarak, “Oh, Jenny!” dedi “Babamı kim çağırdı?”

Cynthia gelip gruba katıldı, o da Bay Gibson’un nerede olduğuna bakıyordu.

Bayan Gibson, “Mesele nedir?” dedi. “Kimse konuşup soruya cevap vermeyecek mi?”

Cynthia ciddi bir şekilde, “Osborne Hamley öldü!” dedi.

“Öldü! Osborne! Zavallı adam! Ama böyle olacağını biliyordumbundan emindim. Ama eğer o öldüyse Bay Gibson bir şey yapamaz. Zavallı genç adam! Roger’ın şimdi nerede olduğunu merak ediyorum. Eve gelmesi lazım.”

Jenny, Maria’nın yerine, onun yeri olan oturma odasına geldiği için suçlandı ve sahip olduğu biraz aklı da kaybetti. Molly’nin acele sorularına verdiği cevaplar tatmin edici değildi. Bir adam arka kapıya gelmişti onun kim olduğunu görememişti adını sormamıştı; adam, onun efendisiyle konuşmak istemiştiefendisinin acelesi varmış gibi görünüyordu ve sadece şapkasını almak için durmuştu.

Molly, “Çok uzun süre geçmedi. Uzakta olamaz,” diye düşündü, “Yoksa nereye gittiğini söylerdi. Ama zavallı baba, tamamen yalnız!” Sonra aklına hemen yapmaya davrandığı bir fikir geldi. “James’e gidin. Nora Crenia’ya, Kasım ayında aldığım yan eyeri takmasını söyleyin. Ağlama Jenny. Bunun için zaman yok. Kimse sana kızmıyor. Koş!”

Böylece Molly, aşağıda toplanan kadınların yanına geldi. Ceket ve eteğini giymişti; gözlerinde kararlılık, ağzının kenarlarında kontrol etmeye çalıştığı bir titreme vardı.

Bayan Gibson, “Ne oldu?” dedi. “Molly, ne düşünüyorsun?” Ama Cynthia bunu bir bakışta anladı ve o geçerken Molly’ nin çabucak giymiş olduğu elbisesini düzeltti.

“Ben gidiyorum. Gitmem lazım. Onun yalnız olduğunu düşünmeye dayanamam. Babam geri döndüğünde kesinlikle Hamley Malikânesi’ne gelecektir ve eğer ben istenmezsem onunla geri dönebilirim.” Bayan Gibson’un şikâyet eden sesini duydu ama kelimeler için kalamazdı. Avluda beklemesi gerekiyordu ve habercinin hizmetçilerin ona getirdiği yiyeceği yemeye ve birayı içmeye nasıl dayanabildiğini merak ediyordu. Onun dışarı çıkması hararetli konuşmaları kestisorular ve cevaplar keskin bir şekilde gidip geliyordu; ama o kelimeleri duydu, “karmakarışık otların arasında” ve “Toprak Sahibi hiç birimizin ona dokunmasına izin vermedi: bir bebekmiş gibi onu kendisi aldı; birçok defa dinlenmek zorunda kaldı ve bir keresinde onu toprağa koydu; ama hâlâ onu kollarında tutuyordu; ama onu hiçbir zaman tekrar kaldırmamız gerektiğini düşünmedikonu ve cesedi.”

“Ceset!”

Molly bu kelimeleri işitene kadar Osborne’nun gerçekten öldüğünü hissetmemişti. Yolun kenarındaki çalıların gölgeleri altında hızla atlarını sürdüler, ama bir tepeye çıkmak ya da atlarına nefes aldırmak için hızlarını düşürünce Molly hâlâ bu kelimeyi kulaklarında işitiyordu; ve bunları keskin gerçeği istemeyen duygularına zorla kabul ettirmeyi ümit ederek kendine tekrar ediyordu. Ama evin ay ışığında bu arada ay yükselmişti parlayan kare şeklindeki hareketsiz şeklini görünce, Molly nefesini tuttu ve bir an hiçbir zaman içeri giremeyeceğini ve sürmekte olan şeyleri göremeyeceğini düşündü. Sarı bir ışık gümüşi parıltıyı topraksı kabalığıyla lekeleyerek, sürekli olarak yanıyordu. Adam onu işaret etti; neredeyse Hollingford’dan ayrıldıktan sonra ettiği ilk kelimeydi.

“Orası eski çocuk odası. Onu oraya taşıdılar. Toprak Sahibi merdivenin dibinde tükendi ve onu en hazır olan yere aldılar. Toprak Sahibi’nin ve yaşlı Robin’in orada olduğuna bahse girerim. Sessiz hayvanlar arasında bilgili bir adam olduğu için her zamanki doktor gelene kadar onu çağırdılar.”

Molly, adam ona yardım etmek için atından inemeden önce eyerinden indi. Eteklerini topladı ve ne olduğunu düşünmek için durmadı. Tanıdık köşeleri döndü ve hızla merdivenlerden çıkıp kapılardan geçerek son kapıya geldi; sonra durdu ve dinledi. Ölümcül bir sessizlik vardı. Kapıyı açtı – Toprak Sahibi yatağın kenarında oturuyor, ölü adamın elini tutuyor ve doğruca önüne, boşluğa bakıyordu. Molly içeri girince, kımıldamadı ya da hareket etmedi, gözünü bile kırpmadı. Gerçek bundan önce onun ruhuna girmişti ve hiçbir doktorun, ne kadar yetenekli olursa olsun, tüm çabasını da gösterse o vücuda tekrar nefes getirmeyeceğini biliyordu. Molly ona doğru en yumuşak adımlarıyla, yapabildiği en hafif nefes alışıyla geldi. Konuşmadı çünkü ne diyeceğini bilmiyordu. Artık onun için dünyasal bir yetenekten ümit olmadığını hissetti. Bu yüzden babasından ve gelmesinin gecikmesinden bahsetmenin ne yararı olacaktı? Yaşlı adamın yanında bir dakika durduktan sonra, döşemeye doğru kaydı ve ayağının dibine oturdu. Belki onun varlığında biraz teselli olabilirdi; ama kelimelerin söylenmesi boş bir şeydi. Orada olduğunun farkında olmalıydı ama görünür bir belirti göstermedi. Orada sessiz ve hareketsiz olarak oturdular: O iskemledeydi, Molly yerdeydi; üçüncü kişi olan ölü adam çarşafın altındaydı. Tümü değil

ama yarısı örtülü olan sessiz yüze derin derin bakmakta olan babayı rahatsız etmiş olduğunu düşündü. Orada oturan Molly'ye, zaman hiç bu kadar ölçüsüz, sessizlik hiç bu kadar gürültüsüz gelmemişti. Duygularının keskinliği içinde, uzak bir merdivende bir adım sesi işitti, yavaşça geliyordu, yavaşça yaklaşıyordu. Bunun babası olmadığını biliyordu ve umursadığı tek şey buydu. Gittikçe yaklaştı kapının dışına geldi biraz durdu ve yumuşak, tereddütlü bir şekilde vuruldu. Yanında oturan büyük, zayıf vücut sesle irkildi. Molly kalktı ve kapıya gitti: Bu, yaşlı kâhya Robinson'du, elinde üzeri örtülü bir kase çorba vardı.

"Tanrı sizi korusun, bayan," dedi; "Bundan bir yudum içmesini sağlayın. Kahvaltıdan beri yemek yemeden duruyor ve şimdi saat biri geçti."

Yumuşak bir şekilde örtüyü kaldırdı ve Molly kaseyi beraberinde, Toprak Sahibi'nin yanındaki yerine getirdi. Konuşmadı çünkü ne diyeceğini ya da bir insan bu kadar üzüntü çekerken doğanın bu basit isteğini nasıl sunacağını pek iyi bilmiyordu. Ama bir kaşık dolusu çorbayı onun dudaklarına uzattı ve onlara, sanki o hasta bir çocukmuş ve kendisi de hemşireymiş gibi lezzetli yiyeceği dokundurdu; ve o, içgüdüsel olarak ilk yudum çorbayı aldı. Ama bir dakika içinde, bir çeşit bağırmayla ve neredeyse Molly'nin tuttuğu kaseyi devirerek hırslı bir hareketle yatağı işaret ederek şöyle söyledi:

"O bir daha hiç yemek yiyemeyecekhiç."

Sonra kendini cesedin üzerine fırlattı ve o kadar korkunç bir şekilde ağladı ki Molly onun ölmesinden orada ve o zaman kalbinin durmasından korktu. Onun sözlerini, gözyaşlarını ve varlığını, açık olan pencereden isteksiz bir şekilde bakarak ay ışığını fark ettiğinden daha fazla fark etmedi. İkisi de fark etmeden önce babası yanlarına gelmişti.

Ciddi bir şekilde, "Aşağı in, Molly," dedi; ama o kalkarken nazik bir şekilde başını okşadı. "Yemek odasına in." Şimdi bu tepkiyi kendi kontrolü dışında hissetti. Ay ışığıyla aydınlanan koridordan geçerken korkuyla titredi. Ona, Osborne'la karşılaşabilirmiş ve her şeyin açıklandığını duyabilirmiş gibi geliyordu; nasıl öldüşimdi ne hissediyor, ne düşünüyor ve onun ne yapmasını istiyordu. Aşağıya yemek odasına indi son adımları korkuyla koşarak attı bu, arkasında ne olabileceğinin duygusuz korkusuydu;

orada akşam yemeğinin sofrada olduğunu ve mumların yandığını gördü; Robinson biraz şarap koymak için acele ediyordu. Ağlamak istiyordu; daha sakin bir yere gitmek ve kendi heyecanı yüzünden gözyaşı dökmek istiyordu; ama bunu orada yapamazdı. Sadece çok yorgun hissediyordu ve bu dünyada artık başka bir şeyi umursamıyordu. Ama dinlenecek bir yer bulmak için içgüdüsel olarak gitmiş olduğu büyük deri bir koltukta otururken, Robinson'un dudaklarına bir bardak uzattığını gördüğü zaman yaşamın canlılığı geri geldi.

"Bunu için, bayan. Eski Maderia şarabı. Babanız ne kadar az yediğinizi söyledi. "Kızımın burada kalması gerekebilir Bay Robinson ve bu iş için çok genç. Onu bir şeyler yemesi için ikna edin yoksa tamamen çökecek." dedi. Bunlar onun sözleriydi."

Molly herhangi bir şey söylemedi. Direnmek için yeterli enerjisi yoktu. Yaşlı hizmetçinin emirlerine göre yedi içti ve sonra ona kendisini yalnız bırakmasını söyledi. Koltuğuna gidip, kendisini ağlamaya ve böylece kalbini ferahlatmaya bıraktı.

52.Toprak Sahibi Hamley’in Üzüntüsü

Bay Gibson aşağı inmeyeli önce çok uzun zaman geçmiş gibi görünüyordu. Geldi ve arkası boş olan şömineye dönük olarak, bir iki dakika konuşmadan ayakta durdu.

Sonunda, “Yatmaya gitti,” dedi. “Robinson ve ben, onu yatmaya götürdük. Ama tam ondan ayrılırken beni geri çağırdı ve benden seni burada bırakmamı istedi. İstediğinin bu olduğunu bilmiyordum ama insan böyle bir zamanda reddetmek istemez.”

Molly, “Kalmak isterim,” dedi.

“İstiyor musun? İyi bir kızsın. Ama nasıl idare edeceksin?”

“Oh bunu boş verin. İdare edebilirim. Baba,” durakladı, “Osborne neden ölmüş?” Soruyu alçak korkulu bir sesle sordu.

“Kalbinde bir sorun vardı. Sana anlatsam da anlamazsın. Bunu bir süre önce anlamıştım; ama bu tip şeylerden evde bahsetmek iyi değildir. Perşembe günü gördüğümde onu uzun süredir gördüğümden daha iyi görünüyordu. Dr Nicholls’a bunu söyledim. Ama insan hiçbir zaman bu yakınmaları hesap edemiyor.”

Molly, “Onu Perşembe günü gördün mü? Bundan hiç bahsetmedin!” dedi.

“Hayır. Evde hastalarımdan bahsetmem. Üstelik onun beni doktoru olarak değil, bir dostu olarak kabul etmesini istiyordum. Sağlığı konusundaki herhangi bir korku sadece felaketi hızlandıracaktı.”

“Öyleyse hasta olduğunu bilmiyor muydutehlikeli bir hastalığı olduğunu demek istiyorum: Şu anda olduğu gibi sonuçlanabilecek bir hastalığı olduğunu?”

“Hayır; kesinlikle yoktu. Sadece gerçekte işleri hızlandıran belirtilerini izliyordu.”

Molly şaşırarak, “Ah, baba,” dedi.

Bay Gibson, “Sorularla uğraşacak zamanım yok,” diye devam etti. “İki tarafta da ve her an ne söylenmesi gerektiğini bilene kadar yargılamada bulunamazsın. Dikkatimizi şu anki görevlerimizin üstünde yoğunlaştırmalıyız. Zaten gecenin yarısından çoğu geçti. Geri kalanında burada uyu.”

“Evet.”

“Her zamanki gibi yatacağına söz ver. Bunu düşünemeyebilirsin ama genellikle hemen uyursun. İnsanlar senin yaşında böyle olur.”

“Baba, sanırım sana bir şey söylemem lazım. Osborne hakkında anlatmamaya söz verdiğim büyük bir sır biliyorum; ama onu son gördüğümde sanırım o böyle bir şey olmasından korkuyordu.” Bir ağlama krizine kapıldı, babası bunun isteri kriziyle sonuçlanmasından korktu. Ama aniden kendine hakim oldu. Onun endişeli olan yüzüne baktı ve ona güven vermek için gülümsedi.

“Kendime engel olamıyorum, baba!”

“Hayır. Biliyorum. Söylediğin şeye devam et. Yatakta olman gerek; ama aklında bir sır olursa uyuyamazsın.”

Gözlerini babasına dikerek, “Osborne evliydi,” dedi. “Sır bu.”

“Evli! Saçmalık. Seni böyle düşündüren nedir?”

“O, bana söyledi. Yani ben kütüphanedeydimbir süre önce orada okuyordum; Roger içeri girdi ve Osborne’la, eşi hakkında konuştu. Roger beni görmüyordu ama Osborne görüyordu. Bana sır tutmam için söz verdirdiler. Yanlış yaptığımı düşünmüyorum.”

“Şimdi doğru veya yanlış davrandığın konusunda endişelenme; bana hemen herşeyi anlat.”

“Altı ay öncesine kadar geçen Kasım Leydi Cumnor’a gittiğin zaman daha fazlasını bilmiyordum. Sonra beni çağırdı ve eşinin adresini verdi ama

hâlâ sır olarak saklamam için söz verdirdi; ve bu iki defanın bir defasında Roger'ın bunu ima etmesinin dışında kimsenin bu konudan bahsettiğini işitmedim. Sanırım son defasında bana daha fazlasını anlatacaktı ama Bayan Phoebe içeri girdi."

"Onun eşi nerede?"

Molly, "Güneyde; Winchester yakınında, sanırım. Fransız ve Katolik olduğunu söyledi; ayrıca onun bir hizmetçi olduğunu söylediğini de düşünüyorum," diye ekledi.

"Püf!" Babası korkuyla uzun bir ıslık çaldı.

Molly, "Ve," diye devam etti, "Bir çocuktan bahsetti. Şimdi adres hariç benim kadar biliyorsun, baba. Evde güvenli bir yere yazdım."

Bay Gibson açıkça gecenin kaçı olduğunu unutarak oturdu, bacaklarını uzattı, ellerini cebine soktu ve düşünmeye başladı. Molly konuşmadan, hareketsiz olarak oturdu. Beklemekten başka bir şey yapmak için çok yorgundu.

Sonunda ayağa kalkarak, "Evet!" dedi, "Bu gece hiçbir şey yapılamaz; yarın sabah belki ne yapılacağını bulabilirim. Zavallı küçük solgun yüz!" onu ellerinin arasına alarak ve öperek; "Zavallı, tatlı, küçük solgun yüz!" dedi. Sonra zili çaldı ve Robinson'a, Bayan Gibson'u odasına götürmesi için bir oda hizmetçisi göndermesini söyledi.

Ayrılırken, "Sabah erken kalkmaz," dedi. "Şok, onun enerjik olmasını engeller. Kahvaltıyı kendi odasına götürün. Saat ondan önce yine burada olacağım."

Ayrılmadan önce geç de olsa sözünü tuttu.

"Şimdi, Molly," dedi, "Sen ve ben gerçeği kendi aramızda ona anlatmalıyız. Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum; onu teselli edebilir ama çok az ümidim var. Her iki hâlde de bunu hemen öğrenmeli."

“Robinson tekrar odaya gittiğini söyledi ve kapıyı içeriden kilitlediğinden korkuyor.”

“Boş ver. Zili çalacağım ve Robinson’u, burada olduğumu ve onunla konuşmak istediğimi söylemesi için yollayacağım.”

Cevap olarak yollanan not, “Toprak sahibi nazik sevgilerini yolluyor ve Bay Gibson’u şu anda göremeyeceğini söylüyor,” oldu. Robinson, “Cevap vermeden önce uzun bir süre geçti, efendim,” diye ekledi.

“Tekrar yukarı çık ve onun uygun olacağı zamanı bekleyebileceğimi söyle.” Bay Gibson, Robinson odadan çıkar çıkmaz Molly’ye dönerek, “Şimdi bu yalan,” dedi. “Saat on ikide yeterince uzakta olmam lazım; ama eğer yanılmıyorsam bir beyefendinin doğuştan gelen âdetleri onu, benim onun keyfini beklemek zorunda kalmam fikrinden dolayı rahatsız edecektir ve onu odasından dışarı çıkarmak için herhangi bir rica ya da mantık yürütmeden daha yararlı olacaktır.” Ama Bay Gibson, Toprak Sahibi’nin ayak seslerini merdivende işitmeden önce sabırsızlandı; açıkça yavaş ve isteksiz olarak geliyordu. Neredeyse bir kör gibi el yordamıyla Bay Gibson’a ulaşana kadar destek ya da yol gösterici olarak sandalye ve masaya tutunarak geldi. Doktorun elini tutunca konuşmadı; sadece başını eğdi ve zayıf bir şekilde elini sıktı.

“Çok kötü duruma düştüm, efendim. Sanırım bu Tanrı’ nın işi; ama bana çok zor geliyor. O, benim en büyük oğlumdu.” Bunu neredeyse bir yabancıya söylüyormuş ve onun bilmediği gerçekler hakkında bilgi verirmiş gibi söyledi.

Bay Gibson kendi kendine biraz yutkunarak ve onu ileri iterek, “Molly burada,” dedi.

“Özür dilerim; seni önce göremedim. Aklım şu anda çok meşgul.” Yorgun bir şekilde oturdu ve sonra neredeyse onların orada olduğunu unutmuş gibi göründü. Molly daha sonra ne olacağını merak etti. Aniden babası konuştu:

“Roger nerede?” dedi. “Yakında Burun’da[116] olmayacak mı?” Ayağa kalktı ve sabah postasıyla gelen bir iki açılmamış mektuba baktı; onların arasında bir tanesi Cynthia’nın el yazısıydı. Hem Molly, hem de o aynı anda

gördü. Dünden beri ne kadar çok zaman geçmişti! Ama Toprak Sahibi onların hareketlerini ya da bakışlarını fark etmedi

"Sanırım Roger'ın mümkün olduğu kadar çabuk eve gelebilmesine memnun olursunuz, efendim. Önce birkaç ay geçmesi lazım; ama eminim mümkün olduğu kadar hızlı olarak dönecektir."

Toprak Sahibi çok alçak sesle bir şey söyledi. Hem baba, hem de kızı söyleneni işitmek için kulak kesildiler. İkisi de onun, "Roger, Osborne değil!" dediğine inandı. Ve Bay Gibson bu inanç üzerine konuştu. Molly'nin daha önce onun hiç yaptığını görmediği kadar sakin şekilde konuştu.

"Hayır! Bunu biliyoruz. Roger'ın yapabileceği, benim yapabileceğim ya da herhangi bir kimsenin yapabileceği bir şeyin sizi teselli etmesini isterdim; ama bu, insanların yapabileceği tesellinin ötesinde."

Toprak Sahibi, ilk defa Bay Gibson'a bakarak ve sesinde biraz daha canlılıkla konuşarak, "Tanrı'nın böyle istediğini söylemeye çalıştım," dedi; "Ama kabul etmek mutlu insanların düşündüğünden daha zor." Bir süre hepsi sessiz kaldı. Tekrar önce konuşan Toprak Sahibi oldu. "O benim ilk çocuğumdu, efendim; en büyük oğlumdu. Ve son yıllarda biz," sesi kırıklaştı ama kendini kontrol etti. "İstediğimiz kadar iyi arkadaş değildik; ve emin değilimonu nasıl sevdiğimi bildiğinden emin değilim." Ve şimdi artan acı gözyaşlarıyla yüksek sesle ağlıyordu.

Bay Gibson Molly'ye, "Böylesi daha iyi!" diye fısıldadı. "Biraz daha sakinleşince, korkma; ona bildiğin her şeyi, olduğu gibi anlat."

Molly başladı. Sesi ona, sanki başka birisi konuşuyormuş gibi yüksek ve anormal geldi ama kelimeleri net bir şekilde söyledi. İlk başta Toprak Sahibi, ne olursa olsun dinlemeye çalışmadı.

"Bayan Hamley'in son hastalığı sırasında bir gün buradayken," (Toprak Sahibi burada sarsılarak aldığı nefesi kontrol etti) "ben kütüphanedeydim ve Osborne içeri girdi. Sadece bir kitap almak için geldiğini ve onu rahatsız etmediğimi söyledi, bu yüzden okumaya devam ettim. O anda Roger (açık

olan) pencerenin dışındaki taş döşeli bahçe yolundan geldi. Beni oturduğum köşede görmedi ve Osborne’a, “Eşinden bir mektup var!” dedi.”

Şimdi Toprak Sahibi dikkat kesilmişti; çünkü ilk defa ağlamaktan şişen gözleri, diğerinin gözleriyle karşılaştı ve “Onun eşi! Osborne evliymiş!” diye tekrar ederken, Molly’ye araştırıcı bir merakla baktı. Molly devam etti:

“Osborne, Roger’a benim önümde konuştuğu için kızdı ve bana kimseye bahsetmemem; ya da onlara bile ima etmemem için söz verdirdiler. Dün geceye kadar babama bile söylemedim.”

Bay Gibson, “Devam et,” dedi. “Toprak Sahibi’ne, Osborne’nun uğramasından bahsetbana anlattığını!” Toprak Sahibi, gözleri ve ağzı açık olarak dinleyerek, hâlâ onun dudaklarına bakıyordu.

“Birkaç ay önce Osborne uğradı. İyi değildi ve babamı görmek istedi. Babam dışarıdaydı ve ben yalnızdım. Tam olarak laf nasıl açıldı hatırlamıyorum ama bana kütüphanedeki olaydan beri ilk ve tek defa eşinden bahsetti.” Bildiği birkaç ayrıntıyı daha anlatmasının istenip istenmediğini sormak istermiş gibi babasına baktı. Toprak Sahibi’nin ağzı kurumuş ve kilitlenmişti ama “Bana hepsini anlather şeyi” demeye çalıştı. Ve Molly yarı biçimlenmiş olan bu kelimeleri anladı.

“Eşinin iyi bir kadın olduğunu ve onu çok sevdiğini söyledi; ama o bir Fransız Katoliği’ydi ve bir,” babasına tekrar bir bakış attı, “daha önce bir hizmetçiymiş. Hepsi bu; ayrıca evde onun adresi var. O yazdı ve bana verdi.”

Toprak Sahibi, “Peki! Peki!” diye inledi. “Şimdi hepsi bitti. Hepsi bitti. Hepsi geçti ve gitti. Onu suçlamayacağızhayır; ama bana anlatmış olmasını isterdim; o ve ben birimizde böyle bir sır varken birlikte yaşadık. Şimdi bu benim için şaşırtıcı değilhiçbir şey artık şaşırtıcı olmaz çünkü insan bir erkeğin kalbindekini hiçbir zaman bilemez. Uzun süredir evliymiş! Ve biz yemeklerde birlikte oturuyordukve birlikte yaşıyorduk. Ben ona her şeyi anlattım! Belki de çok fazla çünkü ben ona tüm hırslarımı ve öfkelerimi gösterdim! Uzun süredir evliymiş! Ah, Osborne, Osborne, bana söylemeliydin!”

Bay Gibson, “Evet, anlatmalıydı!” dedi. “Ama yapmış olduğu seçimden hiç hoşlanmayacağınızı bildiğini söyleyebilirim. Ama yine de size anlatmış olmalıydı!”

Toprak Sahibi keskin bir şekilde, “Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsunuz, efendim,” dedi. “Aramızdakileri bilmiyorsunuz. Ne içtendi, ne de güvene dayalıydı; çok zaman ona ters davrandım; sıkıcı olduğu için ona öfkeleniyordum. Zavallı çocukve bütün bu yükü beyninde taşıyordu. İnsanların, benim ve oğullarımın arasına girip yargıda bulunmasına izin vermem. Ve Roger da! Hepsini biliyordu ve benden sakladı!”

Molly, “Osborne açıkçası beni bağladığı gibi kendini de bu sırla bağlamış,” dedi; “Roger başka bir şey yapamazdı.”

Toprak Sahibi dalgın bir şekilde, “Osborne insanları ikna edecek ve onları kazanacak bir kişiydi,” dedi. “Hatırlıyorumama hatırlamamın ne yararı var? Hepsi bitti ve Osborne kalbini bana açmadan öldü. Ona karşı nazik olabilirdim, olabilirdim. Ama şimdi artık bunu hiç bilemeyecek!”

Bay Gibson, “Ama en sonunda onun yaşamı hakkında bildiklerimizden, aklındaki en kuvvetli isteğin ne olduğunu tahmin edebiliriz,” dedi.

Toprak Sahibi daha sonra ne geleceği konusunda keskin bir şüpheyle, “Nedir, efendim?” dedi.

“Eşi, onun son düşüncesi olmalı, öyle değil mi?”

“Onun eşi olduğunu nasıl bilebilirim? Gidip bir Fransız hizmetçiyle evlenmiş olduğunu düşünüyor musunuz? Tümü uydurulmuş bir hikâye olabilir.”

“Durun, efendim. Kızımın gerçeği söylediğini ya da doğruluğunu savunmayı umursamam. Ama ölmüş adamın vücudu yukarıda yatarken ruhu Tanrı’nın yanındayken onu rahatsız edecek aceleci kelimeler söylemeden önce iki kere düşünün; o, eğer onun eşi değilse neyi?”

“Özür dilerim. Ne dediğimi bilmiyorum. Osborne’u suçladım mı? Ah, oğlum, oğlumsevgili güvenilir baba! Şu kadardan daha büyük değilken

bana “sevgili baba” derdi,” eliyle belirli bir yüksekliği gösteriyordu. “Hiçbir zaman onun, insanın onu şimdi düşünmek istediği kişi olmadığını söylemek istemedim. Çok doğru olarak söylediğiniz gibi, ruhu Tanrı’yla birlikte. Çünkü eminim ki o, orada.”

Bay Gibson diğerinin daldan dala atlayarak konuşmasını kontrol etmeye çalışarak, “Evet! Ama Toprak Sahibi,” dedi “Eşine dönmesi için…”

Molly babasına, “Ve çocuk,” diye fısıldadı. Fısıltı olmasına rağmen Toprak Sahibi’nin kulağına geldi.

Aniden ona dönerek, “Ne?” dedi, “Çocuk? Bunu hiç söylemedin? Bir çocuk mu var? Koca, baba ve ben hiç bilmiyordum! Tanrı Osborne’nun çocuğunu korusun! Tanrı onu korusun, diyorum!” Saygılı bir şekilde ayağa kalktı ve diğer ikisi içgüdüsel olarak doğruldu. Geçici olarak dua edermiş gibi ellerini birleştirdi. Sonra yorularak yine oturdu ve elini Molly’ye uzattı.

“Sen iyi bir kızsın. Teşekkür ederimne yapmam gerektiğini söyle ve ben onu yapayım.” Bunu Bay Gibson’a söyledi.

O, “Neredeyse sizin kadar şaşırdım, Toprak Sahibi,” diye cevap verdi. “Tüm hikâyeye inanıyorum; ama sanırım bunun yazılı bir onayı olmalı, harekete geçmeden önce bunu bulmalıyız. Herhâlde bunu Osborne’nun kâğıtları arasında bulabiliriz. Onlara hemen bakacak mısınız? Siz meşgulken, Molly benimle dönüp Osborne’un ona verdiği adresi bulur.”

Toprak Sahibi istekli bir şekilde, “Tekrar geri dönecek mi?” dedi. “Sizo beni tek başıma bırakmazsınız değil mi?”

“Hayır! Akşamüstü geri dönecek. Bir şekilde onu geri göndereceğim. Ama elbiseleri yok. Sadece buraya geldiği giysisi var ve buraya geldiği atımı istiyorum.”

Toprak Sahibi, “Arabayı alın,” dedi. “Herhangi bir şeyi alın. Emir veceğim. Sen de geri döneceksin.”

“Hayır! Korkarım bugün değil. Yarın erkenden geleceğim. Molly bu akşam, onun için arabayı yollamak sizin için ne zaman uygunsa, dönebilir.”

“Bu öğleden sonra; araba saat üçte sizin evde olacak. Osborne’nun kâğıtlarına sizden biri benimle olmazsa bakmaya cesaret edemem; ve yine de daha fazlasını öğrenene kadar rahat etmeyeceğim.”

“Ayrılmadan önce yazı çekmecesini[117] Robinson’la yollayacağım. Vegitmeden önce bana biraz öğle yemeği verebilir misiniz?”

Bay Gibson, yavaş yavaş Toprak Sahibi’ni birkaç lokma yemek yemeğe yönlendirdi; böylece onu fiziksel olarak kuvvetlendirerek ve akli olarak cesaretlendirerek, Molly yokken onun araştırmalarına başlayabilmesini ümit ediyordu.

Molly yerinden kalkınca, Toprak Sahibi’nin onun arkasından hüzünlü bir şekilde bakışında etkileyici bir şey vardı. Yabancı birisi onun, Bay Gibson’un değil onun kızı olduğunu düşünebilirdi. Her şeyden yoksun kalan babanın uysal, kırık, düşünceli davranışları kendini hiçbir zaman onları kendi oturduğu, çok hâlsiz bir şekilde kalktığı sandalyesine geri çağırmasından daha kuvvetli bir şekilde kendini gösteremezdi ve sanki biraz düşündükten sonra şöyle dedi: “Bayan Kirkpatrick’e sevgilerimi yollayın; ona kendisini aileden biri gibi gördüğümü söyleyin. Onu sonra cenazeden sonra görmekten memnun olacağım. Daha önce görebileceğimi düşünmüyorum.”

Bay Gibson atla uzaklaşırlarken, “Cynthia’nın Roger’ dan ayrılmakta kararlı olduğunu bilmiyor,” dedi. “Dün gece onunla uzun bir konuşma yaptım ama çok kararlıydı. Annenin bana anlattıklarına göre Londra’da henüz reddetmiş olduğu bir üçüncü aşığı varmış. Bay Coxe’un uzun süre önce bir teklif yapmak için gösterdiği boşuna çabayı bir aşık saymamız hariç henüz bir sevgilin olmadığı için sana minnettarım, Molly.”

Molly, “Bunu hiç duymadım, baba!” dedi.

“Oh, hayır; unuttum. Ne kadar aptalım. İlk gittiğin zaman seni Hamley Hall’a götürmekteki acelemi hatırlamıyor musun? Bunun nedeni Coxe’dan sana yazılmış ümitsiz bir aşk mektubunu yakalamış olmamdı.”

Ama Molly eğlenmek ya da ilgilenmek için bile çok yorgundu. Çarşafla örtülmüş olan ama hâlâ Osborne’dan kalanların tümünün hatları seçilen katı

vücudunun görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Babası atla gidişin hareketine ve karanlık evin manzarasının değişmesine çok güvenmişti. Hatasını anladı.

“Birisinin, Bayan Osborne Hamley’e yazması lazım,” dedi. “Bu ismi taşımaya yasal olarak hakkı olduğuna inanıyorum; ama ne olursa olsun çocuğunun babasının öldüğünü bilmeli. Bunu sen mi yapacaksın yoksa ben mi?”

“Oh, baba lütfen sen yap!”

“Eğer istersen yaparım. Ama ölen eşinin dostu olarak seni işitmiş olabilir; bu arada sadece bir taşra doktoru olarak herhâlde benim ismimi hiç işitmemiştir.”

“Eğer zorunda kalırsam yaparım.” Bay Gibson, birkaç kelimeyle yapılan bu çabuk onaydan hoşlanmadı.

Şehre yaklaşırken ve ağaçların arasından kiliseyi görünce, o anda, “Hollingford Kilisesi’nin çan kulesi,” dedi. “Yine ondan uzaklaşmayı isteyeceğimi zannetmiyorum.”

“Saçmalık!” dedi. “Neden? Daha yapacak yolculukların var; ve eğer bu yeni icat demiryolları dedikleri gibi yayılırsa; Phoebe Browning’in dediği gibi “çaydanlığın üzerinde oturarak” dünyanın her tarafını dolaşırız. Bayan Browning, Bayan Hornblower’a böyle bir tavsiye mektubu yazdı. Bunu Millerlar’ da işittim. Bayan Hornblower ilk defa demiryoluyla yolculuk yapacaktı; Dorothy çok endişeliydi ve onun davranışlarıyla ilgili talimatlar yolladı; bir tavsiye kazanın üzerine oturmamaktı.”

Molly beklendiği gibi biraz güldü. “Sonunda evdeyiz.”

Bayan Gibson, Molly’yi sıcak bir şekilde karşıladı. Bir nedenle Cynthia gözden düşmüştü; ikinci olarak Molly haberlerin merkezinden geliyordu; üçüncü olarak da Bayan Gibson kızdan kendine göre hoşlanıyordu ve onun solgun, ciddi görünüşüne üzüldü.

“En sonunda aniden bunun olduğunu düşünmek! Ama ben her zaman bunu bekliyordum! Ve çok öfkelendirici! Tam Cynthia Roger’ı bıraktığında! Sadece bir gün bekleseydi! Toprak Sahibi bütün bunlara ne diyecek?”

Molly, “Üzüntüden yıkıldı,” diye cevapladı.

“Aslında! Bu nişandan çok fazla hoşlandığını düşünmüyordum.”

“Hangi nişan?”

“Roger ve Cynthia tabii ki. Toprak Sahibi’nin nişanın bozulduğunu söyleyen mektubunu nasıl aldığını soruyorum?”

“Ohben hata yaptım. Bugün mektuplarını açmamıştı. Cynthia’nınkileri onların arasında gördüm.”

“Şimdi buna olumlu saygısızlık derim.”

“Bilmiyorum. Böyle bir şey düşünmüyordu. Cynthia nerede?”

“Çimenliğe bahçeye çıktı. Doğruca içeri gelir. Benim için bazı işler yapmasını istedim ama o şehre gitmeyi tümüyle reddetti. Korkarım işlerini çok kötü idare ediyor. Ama benim karışmama izin vermiyor. Böyle şeylere paralı asker gibi bir ruh hâliyle bakmaktan nefret ediyorum ama onun iki iyi talibi reddetmesini görmek öfke verici. Önce Bay Henderson ve şimdi de Roger Hamley. Toprak Sahibi Roger’ı ne zaman bekliyor? Zavallı sevgili Osborne’un ölümünden sonra daha çabuk döneceğini düşünüyor mu?”

“Bilmiyorum. Osborne’dan başka bir şeyi düşünmüyormuş gibi görünüyor. Bana başka her şeyi unutmuş gibi görünüyor. Ama belki de Osborne’nun evli ve çocuk sahibi olduğu haberi onu kendine getirir.”

Molly’nin Osborne’nun gerçekten evli olduğu konusunda kuşkusu yoktu, önceki gece ona anlattığı gerçekleri babasının eşine ya da Cybthia’ya anlatıp anlatmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama Bay Gibson’un evliliğin tümüyle yasal olduğu konusunda çok az kuşkusu vardı ve şu ya da bu şekilde kesinleşmeden eşine bundan bahsetmeye eğilimli değildi. Bu

yüzden Bayan Gibson, “Ne demek istiyorsun, çocuğum? Evli! Osborne evli! Bunu kim söylüyor?” diye bağırdı.

“Oh, canım! Bundan bahsetmemem gerektiğini sanıyorum. Bugün çok aptalım. Evet! Osborne çok uzun süredir evliydi; ama Toprak Sahibi bunu bu sabaha kadar bilmiyordu. Sanırım bu onun için iyi oldu. Ama bilmiyorum.”

“Bayan kim? Çünkü bekâr bir erkek olarak görünmeyi ve bütün bu süre boyunca evli olmayı utandırıcı buluyorum! Beni iğrendiren bir şey varsa, o da ikiyüzlülüktür. Bayan kim? Bu konuda bildiğin her şeyi bana anlat canım.”

Molly, “O bir Fransız ve Katolik,” dedi.

“Fransızlar! Onlar çok büyüleyici kadınlar; ve o çok uzun süre dışarıda bulundu! Bir çocuk olduğunu söyledinerkek mi kız mı?”

“Duymadım. Sormadım.”

Molly, sorulara cevap vermekten başka bir şey yapmasının gerekli olduğunu düşünmüyordu; babasının açıkca sır olarak saklanmasını istediği şeyleri anlatmış olmaktan dolayı yeterince canı sıkkındı. Tam o anda Cynthia, yüzünde Molly’nin hemen fark ettiği dikkatsiz ve ümitsiz bir bakışla gezintiden döndü. Molly’nin döndüğünü duymamıştı ve onun orada oturduğunu görene kadar döndüğü konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Molly, canım! Sen misin? Sen gideli yirmi dört saat bile geçmemesine rağmen Mayıs çiçekleri gibi hoş geldin. Ama sen uzaktayken ev aynı olmuyor.”

Bayan Gibson, “Ve bize öyle haberler getirdi ki!” dedi. “Dün Toprak Sahibi’ne yazdığın için gerçekten neredeyse memnunum çünkü bugüne kadar beklemiş olsaydın o zaman çok acele ettiğini düşünüyordum nişanı bozmak için çıkar gözeten bir nedenin olduğunu düşünürdü. Osborne Hamley bu süre boyunca kimse bilmeden evliymiş ve bir de çocuğu varmış.”

Cynthia, “Osborne evliymiş!” diye bağırdı. “Bir erkek ne kadar bekâr görünüyorsa, o da o kadar bekâr görünüyordu. Zavallı Osborne! Ne kadar zariftiçok genç ve çocuksu görünüyordu!”

“Evet! Bu büyük bir yalancılık ve bunun için onu kolaylıkla affedemem. Sadece düşün! Eğer ikinizden birine özel bir ilgi gösterseydi ve siz ona aşık olsaydınız! Senin ya da Molly’nin kalbini kırabilirdi. Ölmüş olsa bile, onu affedemem, zavallı adam!”

“Evet, hiçbirimize özel bir ilgi göstermediğinden ve hiç birimiz ona aşık olmadığımızdan, o gizliliğin tüm sıkıntı ve endişesini çektiği için sadece üzüntü hissettiğimi düşünüyorum.” Cynthia sırlarının ona ne kadar sıkıntı ve endişeye mal olduğunu hatırlayarak konuşuyordu.

“Ve şimdi kuşkusuz, o bir erkek ve vâris olacak; Roger her zamanki kadar fakir olacak. Molly, dikkat edeceğini ve Cynthia’nın o mektupları yazarken ortaya çıkan bu yeni gerçeklerden haberi olmadığını Toprak Sahibi’nin bilmesini sağlayacağını ümit ediyorum. İlgim olan herhangi bir kişinin üzerinde şüphe kalmasından hoşlanmam.”

Molly, “Cynthia’nın mektubunu henüz okumamıştır. Oh, onu açılmadan eve getirmeme izin verin,” dedi. “Roger’a başka bir mektup gönder şimdi hemen; ona aynı zamanda ulaşacaktır; Ümit Burnu’na vardığında ikisini de alacaktır ve onun hangisinin sonuncu gerçek olan olduğunu anlamasını sağla. Düşün! Osborne’nun ölümünü aynı zamanda işiticektir –iki tane üzücü şey! Lütfen yap Cynthia!”

Bayan Gibson, “Hayır, canım!” dedi. “Cynthia bunu istese bile buna izin veremem. Onunla yeniden nişanlanmasına izin vermek! Ne olursa olsun şimdi ona tekrar teklif edene kadar beklemesi lazım ve o zaman işlerin ne duruma geleceğini görürüz.”

Ama Molly yalvaran gözlerini Cynthia’ya dikmeye devam etti.

Cynthia düşünmeksizin değil ama kararlı bir şekilde, “Hayır,” dedi. “Bu olamaz. Dün gece, geçen haftalardan çok daha fazla memnuniyet hissettim. Özgür olduğuma memnunum. Roger’ın iyiliğinden, eğitiminden ve bütün bunlardan dehşete düşüyorum. Bu bana uymuyor; benim hakkımda dönen

ve onun işiteceği, benim açıklamamı bekleyeceği, üzüleceği, pişman olacağı veya gururunun kırılacağı kötü hikâyeleri bilmese bile, onunla evlenmem gerektiğine inanmıyorum. Beni mutlu edemeyeceğini biliyorum ve benimle mutlu olacağına inanmıyorum. Olduğu gibi kalmalı. Onunla evlenmek yerine mürebbiye olmam daha iyi. Hayatımın her gününde ondan bıkacağım."

Molly kendine, "Roger'dan bıkmak!" dedi. Yüksek sesle, "Sanırım, şimdiki gibi olması en iyisi," diye cevap verdi. "Sadece onun için çok üzgünüm, çok. O seni çok seviyor. Seni onun gibi sevecek başka kimse bulamayacaksın."

"Çok iyi. Şansımı kullanmalıyım. Ve çok fazla aşkın benim için oldukça bunaltıcı olduğuna inanıyorum. Ben tek bir kişisel aşığa tümüyle adanmaktan değil, daha çok yaygın bir şeyden hoşlanıyorum."

Molly, "Sana inanmıyorum," dedi. "Ama artık bundan bahsetmeyelim. En iyisi şimdiki gibi kalsın. Bu sabah üzgün olacağından neredeyse emindimöyle düşünüyordum. Ama şimdi bunu bırakalım. Pencereden dışarı bakarak sessizce oturdu, kalbi acıyla doluyordu, nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordu. Ama konuşamıyordu. Eğer konuşursa ağlamaya başlayacaktı. Cynthia bir süre sonra yumuşak bir şekilde yanına yaklaştı.

Alçak sesle, "Bana kızdın, Molly," diye başladı. Ama Molly keskin bir hareketle ona döndü:

"Ben! Benim bu meseleyle hiçbir işim yok. Buna senin karar vermen lazım. Neyin doğru olduğunu düşünüyorsan onu yap. Senin doğruyu yaptığına inanıyorum. Sadece bunu tartışmak istemiyorum ve konuşarak bunu uzatmak istemiyorum. Çok yorgunum, canım." Şimdi nazik bir şekilde konuşuyordu. "Ve ne dediğimi pek bilmiyorum. Eğer ters konuşursam aldırma." Cynthia hemen cevap vermedi. Sonra şöyle dedi:

"Seninle gelip sana yardım etmemi ister misin? Dün bunu yapabilirdim; ve mektubumu açmadığını söylüyorsun, bu yüzden henüz işitmedi. Ve biliyorsun her zaman kendime göre zavallı Osborne'dan hoşlandım."

Molly, Cynthia’nın her şeyden sonra bu durumda sadece güdü olan hareketlerinin nedenini zorlukla anlayarak, “Söyleyemem; söylemeye hakkım yok,” diye cevap verdi. “Babam yargılayabilir; sanırım, belki de sen yapmasan daha iyi olur. Ama benim düşüncelerime bakma; ben sadece senin yerinde olsam ne yapmak istediğimi söyleyebilirim.”

Cynthia, “Bu herhangi biri kadar senin de hatrın için Molly,” dedi.

“Oh, o zaman yapma! Bugün oturmak için yorgunum; ama yarın iyi olacağım; eğer böyle ciddi bir zamanda eve benim hatrım için geliyorsan bundan hoşlanmam.”

Cynthia düşüncesizce yaptığı teklif reddedilince yarı memnun olarak, “Çok iyi,” dedi; çünkü kendi kendine düşünerek, “Her şeyden sonra bu utandırıcı olacaktı,” dedi. Böylece Molly, Toprak Sahibi’ni nasıl bulacağını, Osborne’nun kâğıtları arasında nasıl keşifler yaptığını ve nasıl bir kanaate vardığını merak ederek arabayla yalnız gitti.

53.Beklenmedik Gelişler

Robinson, Molly için kapıyı, neredeyse araba Malikâne' ye tamamen yaklaşmadan açtı ve ona Toprak Sahibi'nin onun dönüşü için çok istekli olduğunu ve onu birkaç kez arabanın görünüp görünmediğini anlamak için Hollingford ve Hamley arasındaki tepe yolunun göründüğü yukarıdaki pencereye yolladığını söyledi. Molly oturma odasına gitti. Toprak Sahibi onu bekleyerek odanın ortasında duruyordu –aslında dışarı çıkıp onu karşılamak istiyordu ama bu yas evinde her zamanki gibi hareket etmesini önleyen ciddi bir kural duygusuyla kendini engelliyordu. Elinde heyecan ve duyguyla titreyen bir kâğıt tutuyordu; ve dört ya da beş açık mektup yanındaki masaya dağılmıştı.

"Hepsi doğru," diye başladı; "O, onun eşi ve o da onun kocası kocasıydı buna denecek kelime bu buydu! Çünkü buöyleydi! Zavallı çocuk! Zavallı çocuk! Ona çok şeye mal oldu. Tanrım bu benim hatam değildi. Oku bunu, canım. Bu bir sertifika. Tamamen düzenli Osborne Hamley ve MarieAimée Scherer bölge kilisesi, her şey ve şahitler. Oh, canım!" En yakın sandalyeye oturdu ve inledi. Molly onun yanına oturdu ve onu evlilik gerçeğine ikna etmek için incelemesine gerek olmayan, yasal belgeyi okudu. Okumayı bitirdikten sonra, Toprak Sahibi' nin bir sonraki tutarlı sözlerini bekleyerek onu elinde tuttu; çünkü yarım yarım cümlelerle kendi kendine konuşmaya devam ediyordu. "Ay, ay! Bu öfke ve şikâyetin sonucu. O, bunu yapabilen tek kişiydive o gittiğinden beri daha kötü oldum. Daha kötü! Daha kötü! Ve ne olduğuna bakın! O benden korkuyordu ay korkuyordu. Doğrusu bukorkuyordu. Bu korku, her şeyi kendine saklamasına yol açtı ve üzüntü onu öldürdü. Buna kalp hastalığı diyebilirler çocuğum, çocuğum, şimdi daha iyi anlıyorum; ama çok geç, bunun acı tarafı bu çok geç, çok geç!" Elleriyle yüzünü kapadı ve Molly artık buna dayanamayana kadar ileri geri sallandı.

"Bazı mektuplar var," dedi. "Onları okuyabilir miyim?" Başka bir zaman olsa bunu sormazdı; yaşlı adamın sessiz acısından dolayı sabırsızlığa kapılarak bunu yapmaya yönelmişti.

“Ay, onları oku, oku,” dedi. “Belki yapabilirsin. Sadece oradan buradan bazı kelimeleri okuyabildim. Onlara bakman için oraya koydum; bak ve bana içlerinde ne olduğunu söyle.”

O günlerde Molly’nin yazılı Fransızca bilgisi Mémoires de Sully’nin[118] Fransızcası’nı bildiği kadar iyi değildi ve mektupların ne imlası ne de yazılışı iyi değildi; ama bazı masum aşk ve sanki onun yargıları yanılmazmış gibi Osborne’nun isteğine boyun eğiş ile onun amaçlarına güven cümlelerini yeterince iyi bir şekilde konuşma İngilizcesi’ne çevirmeyi başardı“küçük bir dille” anlatılan küçük cümleler Toprak Sahibi’nin kalbinde bir yuva buldu. Belki de Molly Fransızca’yı daha kolay okumuş olsaydı onları böyle etkileyici, sade, kırık kelimeler hâlinde çevirememiş olacaktı. Orada burada bazı İngilizce cümleler vardı; meraklı Toprak Sahibi, Molly’yi beklerken bunları okumuştu. Molly durdukça, “Devam et,” diyordu. Yüzünü elleriyle kapatıyordu ve her duraklamada bu iki kelimeyi tekrarlıyordu. Aimée’ nin başka mektuplarını bulmak için ayağa kalktı. Kâğıtları incelerken özel bir şeye rastladı. “Bunu gördünüz mü, efendim? Bu vaftiz sertifikasını,” (yüksek sesle okudu) “Roger Stephen Osborne Hamley, doğumu Haziran 21, 183, Osborne Hamley ve eşi Marie–Aimée’nin çocuğu.”

Toprak Sahibi, “Onu bana ver,” dedi, şimdi sesi kırgındı ve elini uzattı, “‘Roger’, bu benim, ‘Stephen’, bu zavallı yaşlı babam: O benim kadar yaşlanmadan öldü; ama her zaman onu çok yaşlı olarak düşündüm. O, Osborne çok küçük bir çocukken onu en çok seven kişiydi. Babam Stephen’ı düşünmüş olması ne kadar iyi. Ay! Bu onun adıydı. Ve OsborneOsborne Hamley! Bir Osborne Hamley yatağında ölü olarak yatıyor ve diğerini diğerini hiç görmedim ve bugüne kadar hiç işitmedim. Ona Osborne denmesi lazım, Molly. Bir Roger varbunun için iki neden var; ama biri işe yaramayan yaşlı bir adam; ve eğer bu küçük şeye Osborne denmezse bir daha hiç Osborne olmayacak; onu buraya getireceğiz, ona bir bakıcı tutacağız ve annesini yaşamının sonuna kadar kendi ülkesinde rahat ettireceğiz. Bunu sağlayacağım, Molly. Bunu bulduğun için iyi ettin. Osborne Hamley! Ve eğer Tanrı bana bir lütufta bulunursa, o benden hiçbir zaman ters bir laf işitmeyecekhiçbir zaman! Benden korkmayacak. Oh, Osborne’num, Osborne’num” (dolup taşmıştı) “sana söylediğim her sert söz

için kalbimin ne kadar acı ve üzüntü dolu olduğunu biliyor musun? Şimdi seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun oğlum oğlum?”

Mektupların genel havasından Molly, annenin Toprak Sahibi’nin düşündüğü kadar kolayca çocuğundan ayrılmaktan memnun olacağından kuşkuluydu. Belki onlar çok akıllı değildi (gerçi Molly bunu hiç düşünmemişti) ama aşk dolu bir kalp her satırda nazik sözler söylüyordu. Yine de o zaman Molly bu kuşkusundan bahsetmeyecekti; ama daha çok, küçük Roger Stephen Osborne Hamley’in muhtemel zarafet ve büyüleyiciliğinden söz edecekti. Toprak Sahibi’nin her olayın özelliklerini merak ederek kendini yormasına izin verdi, varsayımlarda bulunmasına yardım etti; ve onların ikisi de olasılıklar konusundaki eksik bilgileriyle gerçekle ilgili en garip, fantastik ve inanılmaz tahminleri yaptılar. Ve böylece o gün geçti ve gece oldu.

Cenazeye davet edilmek isteyen fazla insan yoktu ve bu işleri, Bay Gibson ile Toprak Sahibi’nin kuşaklar boyu işlerini yapan insanlar üstlendi. Ama Bay Gibson ertesi sabah erkenden geldiğinde Molly, aklına gelen ama Toprak Sahibi’nin aklına gelmemiş görünen, Winchester yakınında yalnız yaşayan, uzaktaki evinde ölü olarak yatan eşinin gelmesini değilse bile mektuplarını bekleyen dul kadına kaybı hakkındaki bilginin nasıl gönderileceği konusundaki bu soruyu ona yöneltti. Onun yabancı el yazısıyla yazılmış olan mektuplarından bir tanesi zaten genellikle tüm mektuplarının yollandığı postahaneye gelmişti ama kuşkusuz Malikâne’dekilerin hiç birisi bunu bilmiyordu.

Bay Gibson derin düşüncelere dalarak, “Ona anlatılması lazım,” dedi.

Kızı, “Evet, anlatılmalı,” diye cevap verdi. “Ama nasıl?”

Sanki sorunun çözümünü ertelemek istermiş gibi, “Bir ya da iki gün beklemenin zararı yok,” dedi. “Bu onu kaygılandıracak, zavallı şey, ve her türlü üzücü olasılık onun aklına gelecekbunların arasında gerçekten olan şey de olacak; bu bir çeşit hazırlık olacak.”

Molly, “Ne için? En sonunda bir şey yapılmalı,” dedi.

“Evet; doğru. Yazdığını ve onun çok hasta olduğunu söylediğini düşün; yarın yaz. Hergün mektuplaştıklarını düşünüyorum ve sonra üç gün sessiz kalacak. Bütün bunları nasıl öğrenmiş olduğunu söylersin; sanırım onun çok hasta olduğunu bilmelieğer istersen büyük tehlikede olduğunu söyle; ve ertesi gün tüm gerçeği söylersin. Bu konuda Toprak Sahibi için endişelenmiyorum. Cenazeden sonra çocuk konusunda konuşacağız.”

Molly, “Hiçbir zaman ondan ayrılmaz,” dedi.

Babası, “Of! Kadını görene kadar söyleyemem,” dedi; “Bazı kadınlar ayrılır. Dediğine göre ihtiyaçları iyi bir şekilde karşılanacak. O bir yabancı, kendi halkına ve akrabalarına dönmek isteyebilir. İki şekilde de söylenecek çok şey var.”

“Her zaman böyle söylersin baba. Ama bu durumda sanırım benim haklı olduğumu anlayacaksın. Onun mektuplarından bu karara vardım; ama sanırım ben haklıyım.”

“Her zaman böyle söylersin, kızım. Zaman gösterecek. Çocuk erkek, değil mi? Bayan Gibson bana özellikle sormamı söyledi. Bu onun, Cynthia’nın Roger’ı bırakmasını onaylamasını sağlayacak. Ama aslında onun böyle düşünmesi için uzun zaman geçecek olmasına rağmen, bu ikisi için de iyi olacak. Birbirlerine uygun değillerdi. Zavallı Roger! Dün ona yazmak zor oldu; ve ona ne olacağını kim bilebilir! Evet, evet! İnsanın bir şekilde dünyayı dolaşması gerekir. Ama bu küçük çocuğun vâris olmasından memnunum. Toprakların, Osborne’nun bir keresinde bana anlattığı gibi bir sonraki vârisler olan İrlandalı Hamleyler’e gitmesinden hoşlanmayacaktım. Şimdi Molly oradaki zavallı küçük Fransız kadınına şu mektubu yaz. Bu mektup onu buna hazırlayacaktır; ve Osborne’nun hatrı için onu şoktan nasıl koruyacağımızı biraz düşünmeliyiz.”

Bu mektubu yazmak, Molly için de oldukça zor bir işti ve yazdığından tatmin olana kadar iki ya da üç tanesini yırttı; ve en sonunda daha iyisini yapmaktan ümidini keserek onu tekrar okumadan gönderdi. Ertesi gün daha kolaydı; Osborne’nun öldüğü gerçeği, kısaca ve nazik bir şekilde anlatıldı. Ama bu ikinci mektup gönderildiği zaman Molly’nin kalbi, yabancı bir ülkede kocasından yoksun kalan, kocası ondan uzaktayken ölen ve o olmadan, iyi özelliklerini, takılıp kalan uzun bir son bakışla, onun

hafızasına kazınma şansına sahip olmadan gömülen bu zavallı yaratık için kanamaya başladı. Düşünceleri bilinmeyen Aimée ile dolu olan Molly, o gün Toprak Sahibi'ne ondan çok bahsetti. Torunu hakkında ne kadar vahşi olursa olsun herhangi bir varsayımı dinlerdi ama sürekli olarak ona dediği gibi "Fransız kadın" hakkındaki her türlü konuşmadan kaçınıyordu; kaba değildi ama onun düşüncesine göre o sadece Fransız kadındıgevezelik eden, siyah gözlü olan, duygularını gizlemeyen ve hatta belki de çapkın bir kadındı. Ona oğlunun dul eşi olduğu için saygıyla davranacaktı ve inandığı kadınsı aldatma konusunda düşünmemeye çalışacaktı. Ona görevinin sınırına kadar izin verecekti: ama hiçbir zaman onu görmek için çağrılmayacağını ümit ediyor ve buna güveniyordu. Avukatı, Gibson, herhangi biri ve herkes bu tehlikeye karşı bir savunma grubu kurmak için çağrılabilirdi.

Ama tüm bu süre boyunca gri gözlü, küçük, genç bir kadın yol alıyorduona doğru gelmiyordu ama henüz onun yaşayan kocası olduğuna inandığı ölmüş oğluna doğru geliyordu. Onun ifade ettiği isteğine rağmen hareket ettiğini biliyordu; ama hiçbir zaman onu kendi sağlığı hakkındaki korkularını ifade ederek korkutmamıştı; ve o hayata canlı bir şekilde bakarak, hiçbir zaman ölümün çok sevdiği birini almak için geldiğini düşünmemişti. O hastaydıçok hastaydı, o yabancı kızdan gelen mektup böyle diyordu; ama Aimée, anne ve babasına bakmıştı ve hastalığın ne olduğunu biliyordu. Fransız doktor onun becerisini ve bir hemşire olarak yetenekli ellere sahip oluşunu takdir etmişti ve o kadınların en beceriksizi bile olsa o onun kocası –onun her şeyi değil miydi? Ve o, yeri onun yastığının yanı olan eşi değil miydi? Bu yüzden burada yürütülen mantık olmasa bile Aimée gözlerine dolan ve düzenli bir şekilde, topladığı küçük bavula düşen gözyaşlarını yutarak hazırlıklarını yaptı. Ve yanında yerde, şimdi neredeyse iki yaşında olan çocuk oturuyordu; ve onun için Aimée her zaman gülümsüyor ve neşeli sözler söylüyordu. Onun hizmetçisi onu seviyordu ve ona güveniyordu; ayrıca kadın, insanlığın tecrübesine sahip olacak bir yaştaydı. Aimée ona kocasının hasta olduğunu söyledi ve hizmetçi evle ilgili hikâyeyi Aimée'nin tanınan bir eş olmadığından haberdar olacak kadar yeterince biliyordu. Ama hanımının kocası her neredeyse doğruca oraya gitme konusundaki ani kararına katıldı. Sakınma şu ya da bu çeşit eğitimden gelir ve Aimée uyarılardan korkmadı; kadın sadece çocuğun kalması için yalvardı. "O çok iyi bir arkadaş," dedi; "Ve o

annesini yolculuğunda çok yoracak; belki de babası onu göremeyecek kadar hasta olacak.” Aimée buna karşı şöyle cevap verdi, “Senin için iyi arkadaş ama benim için daha da iyi. Bir kadın hiçbir zaman kendi çocuğunu taşımaktan yorulmaz” (bu doğru değildi; ama bunun içinde hem hanımı hem de hizmetçiyi inandırmaya yetecek gerçek payı vardı) “Ve eğer Monsieur herhangi bir şeyi umursayabiliyorsa küçük oğlunun çocukça konuşmalarını işitmekten mutlu olacaktır.” Böylece Aimée en yakın kavşakta Londra’ya giden akşam arabasını yakaladı. Martha onun yanında, onun gidişini gören bir refakatçi ve arkadaş olarak duruyordu ve ona atları görünce şimdiden neşeyle cıvıldayan büyük sağlıklı çocuğu uzatıyordu. Aimée’nin Londra’da dadı olarak çalışırken tanışmış olduğu Fransız bir kadın tarafından işletilen bir “iç çamaşırı” dükkânı vardı ve sabah erken kalkan Birmingham arabasına yetişmeden önce gecenin birkaç saatini geçirmek için bir otele gitmektense oraya gitmeyi tercih etti. O, salondaki bir kanepede uyudu ve bekledi çünkü orada fazladan yatak yoktu; ama çok geçmeden Madame Pauline anne için güzel bir fincan kahve ve çocuk için de bir çorbayla geldi; onlar tekrar sadece düşünerek, ikisi için de insani olan her şey olan “onu” arayarak geniş dünyaya açıldılar. Aimée, Osborne’nun her zaman eve yürümek için arabadan indiğini söylediği şehrin adını hatırladı; ve hiçbir zaman garip kaba kelimeyi söylememiş olmasına rağmen, yine de onu güzel yavaş bir şekilde tane tane arabacıya söyledi, bozuk İngilizcesi’yle oraya ne zaman varacaklarını sordu. Saat dörde kadar varamayacaklardı. Yazık! Ve ondan önce ne olabilirdi? Bir kere onun yanında olsaydı hiç korkusu kalmayacaktı; onu iyileştirebileceğinden emindi; ama onun nazik bakımı altına girmeden önce ne olmamalıydı? Bir çok yönde çok yetenekli bir kişiydi ama başka yönlerden çocuksu ve masumdu. Araba onu Feversham’da bıraktığında gitmesi gereken yola karar verdi. Bir adama bavulunu taşımasını ve ona Hamley Malikânesi’ne giden yolu göstermesini söyledi.

Hancı, “Hamley Malikanesi!” dedi. “Eh! Şimdi orada çok üzüntü var.”

Bavulunu taşıyan el arabasının arkasından aceleyle giderken ve ağır çocuk kollarında uyurken, nefes nefese ona yetişmeye çalışırken, “Biliyorum, biliyorum,” dedi. Nabzı bütün vücudunda atıyordu; gözleriyle dışarıyı zorlukla görüyordu. Bir yabancı olduğu için, onu gördüğünde evin

kapalı olan perdelerinin onun için bir önemi[119] yoktu; acele etti, tökezledi.

Handan gelen adam, “Arka kapı mı yoksa ön kapımı bayan?” diye sordu.

“En yakın olanı,” dedi. Ve “en yakın” olan ön kapıydı. Molly Toprak Sahibi’yle, Aimée’nin kocasına yazdığı mektupların tercümesini okuyarak, karanlık oturma odasında oturuyordu. Toprak Sahibi onları dinlemekten hiç yorulmuyordu; Molly’ nin sesi onu yatıştırıyor ve teselli ediyordu, çok tatlı ve yumuşaktı. Eğer aynı mektubu ikinci kere okurken bir kelimenin yerine başka bir şey söylerse bir çocuğun yaptığı gibi onu dürtüyordu. Ev bu öğleden sonra şimdi son birkaç gündür olduğu gibi çok sakindi; ama gerek olmadığı hâlde bütün hizmetçiler ayak uçlarına basarak yürüyorlar, alçak sesle konuşuyorlar ve kapıları mümkün olduğu kadar yavaşça kapatıyorlardı. En yakın ses ya da canlı yaşam belirtisi bahar gevezeliği işine başlamış olan ağaçlardaki kargalardı. Aniden bu sessizliğin içinde ön kapının çıngırağı çalındı ve evin içinde çalınmaya devam etti; cahil, güçlü bir el tarafından çekilmişti. Molly okumayı bıraktı; o ve Toprak Sahibi şaşkınlık içinde, korkuyla birbirlerine baktılar. Belki de ikisinin de aklında Roger’ın ani (ve mümkün olmayan) dönüşü düşüncesi vardı; ama ikisi de konuşmadı. Alışılmadık çağrıya cevap vermek için Robinson’un acele ettiğini duydular. Dinlediler; ama gerisini duymadılar. İşitecek biraz daha şey vardı. Yaşlı hizmetçi kapıyı açtığında orada kollarında bir çocuk olan bir bayan duruyordu. O, hazırlamış olduğu İngilizce cümleyi söyledi.

“Bay Osborne Hamley’i görebilir miyim? Onun hasta olduğunu biliyorum; ama ben onun eşiyim.”

Robinson, hizmetçiler tarafından uzun süredir şüphelenilen ve en sonunda efendisinin öğrendiği bazı sırlar olduğunun farkındaydıbu meselenin içinde genç bir kadın olduğunu tahmin etmişti; ama şimdi önünde durup sanki yaşıyormuş gibi ölü kocasını sorunca, Robinson’un sahip olmuş olabileceği herhangi bir düşünce onu terk etmişti; ona gerçeği anlatamazdı; sadece kapıyı açık tutabilir ve ona “Biraz bekleyin, geri geleceğim,” diyebilirdi ve kendini Molly’nin orada olduğunu bildiği oturma odasına atabilirdi. Çırpınarak ve acele ederek yaklaştı ve ona, onun korkuyla bembeyaz olmasına yol açan bir şey fısıldadı.

Toprak Sahibi heyecanla titreyerek, “Nedir? Nedir?” dedi. “Bunu benden saklamayın. Buna dayanamam. Roger…”

İkisi de onun bayılacağını düşündü; kalkmış ve Molly’ ye doğru gelmişti; şüphe her şeyden daha kötüydü.

Molly, “Bayan Osborne Hamley burada,” dedi. “Ona kocasının çok hasta olduğunu anlatmak için mektup yazmıştım ve o gelmiş.”

Robinson, “Onun ne olduğunu bilmediği görülüyor,” dedi.

Toprak Sahibi bir köşeye çekilerek, “Onu görememonu göremem,” dedi. “Sen git Molly, olmaz mı? Sen git.”

Molly kararsız bir şekilde bir ya da iki dakika durdu. O da görüşmeden kaçınıyordu. Robinson araya girdi: “Çok zayıf görünüyor ve büyük bir bebek taşıyor, nereden beri taşımakta olduğunu sormak için durmadım.”

Bu anda kapı yavaşça açıldı ve tam onların ortasına griler giyinmiş küçük figür, çocuğun ağırlığıyla düşmeye hazır gibi görünerek geldi.

Toprak Sahibi’ni hemen görmeyerek, “Sen Molly’sin,” dedi. “Mektubu yazan bayan; bazen sizden bahsediyordu. Bırakın ona gideyim.”

Molly cevap vermedi, sadece böyle anlarda gözler ciddi ve ayrıntılı bir şekilde konuşur. Aimée onların anlamını okudu. Bütün söylediği şu oldu: “O ölmedi oh, kocam kocam!” Kolları gevşedi, vücudu sallandı, çocuk bağırdı ve yardım istemek için kollarını uzattı. Bu yardımı ona, Aimée döşemenin üzerine hareketsiz bir şekilde düşmeden hemen önce, büyükbabası verdi.

Şimdi yattığı yerde ona geri dönmek için çalışan ve mücadele eden küçük çocuk, “Anne, anne!” diye bağırdı; o kadar güçlü bir şekilde mücadele etti ki, Toprak Sahibi onu bırakmak zorunda kaldı ve o arkasında Molly’nin başını tutarak oturduğu zavallı hareketsiz vücuda doğru emekledi; bu arada Robinson su, şarap ve yardım için daha fazla kadın getirmeye gitti.

Toprak Sahibi onun üzerine eğilerek ve onun acısından dolayı bir kez daha ağlayarak, “Zavallı şey, zavallı şey!” dedi. “O çok genç Molly ve onu çok sevmiş olmalı.”

Molly hemen, “Kesinlikle!” dedi. Başlığı gevşetiyordu ve yıpranmış ama temiz bir şekilde onarılmış olan eldivenleri çıkarıyordu. Yumuşak, gür siyah saçları, solgun, masum yüzü çevreliyordukü̈çük dikkate değer kahverengi ellerinde[120] evlilik yüzüğü tek ziynet eşyasıydı. Çocuk parmaklarını onun bir parmağına dolamıştı, dokunaklı bir ağlamayla onun üzerine abanmıştı, ağlaması giderek, “Anne, anne!” diye bir inlemeye dönüşüyordu. Onun yalvarışlarının artmasıyla eli hareket etti, dudakları titredi, yavaş yavaş bilinci geri geldi. Gözlerini açmadı ama kirpiklerinin arasından büyük, ağır gözyaşları süzüldü. Molly onun başını kendi göğsüne yasladı; ve ona şarap vermeye çalıştılar –bundan kaçındı suyu reddetmedi; hepsi buydu. En sonunda konuşmaya çalıştı. “Beni götürün,” dedi, “Karanlığa götürün. Beni yalnız bırakın.”

Böylece Molly ile kadınlar onu kaldırdılar, taşıdılar ve evin en iyi yatak odasındaki yatağa yatırdılar. Zaten solgun olan ışığı daha da kararttılar. Kendisi bilinçsiz bir ceset gibiydi, bütün yaptıklarına karşı ne yardım ediyor ne de direnç gösteriyordu. Ama Molly kapının önünde beklemek için odadan çıkmadan önce Aimée’nin kendisiyle konuştuğunu duydu.

“Yiyecekbebek için ekmek ve süt.” Ama kendisine yiyecek getirdikleri zaman sadece geri çekildi ve bir kelime etmeden yüzünü duvara döndü. O acele içerisinde çocuk, Robinson ve Toprak Sahibi’yle kaldı. Bazı bilinmeyen ama şanslı nedenlerden dolayı Robinson’un kırmızı yüzü ile kalın sesinden hoşlanmadı ve kararlı bir şekilde büyükbabasını tercih etti. Molly aşağı indiği zaman Toprak Sahibi’ni yüzünde günlerdir olduğundan çok daha huzurlu bir ifadeyle çocuğa yemek yedirirken buldu. Çocuk arada sırada sözle ve hareketle Robinson’dan hoşlanmadığını göstermek için ekmek ve sütünü yemeği bırakıyordu. Bu hareket, daha çok iltimas gösteren Toprak Sahibi’ni neşelendiririrken, yaşlı hizmetçiyi de sadece eğlendiriyordu.

Molly sorulmadan bilgi vererek, “Çok sakin olarak yatıyor ama ne konuşuyor ne de yemek yiyor. Hatta ağladığını bile düşünmüyorum,” dedi çünkü Toprak Sahibi o an torununa bir çok soru sormakla meşguldü.

Robinson araya girdi: “Dick Hayward, Hamley Hanı’ndaki bagajları taşıyan adam, onun geldiği arabanın Londra’dan sabah saat beşte hareket ettiğini söyledi ve yolcular onun yolda diğerlerinin fark etmediğini düşündüğü zamanlarda çok ağladığını, onlarla yemeğe gelmediğini ve çocuğunu beslediğini söylemişler.”

Toprak Sahibi, “Yorulmuş; bırakalım dinlensin,” dedi. “Ve bu küçük çocuğun kollarımda uyuyacağına inanıyorum. Tanrı onu korusun.” Ama Molly dışarı süzüldü ve bir çocuğu babasına yazdığı bir notla Hollingford’a yolladı. Kalbi zavallı yabancıya ısınmıştı ve onun durumunda izlenecek yolun ne olması gerektiğinden emin değildi.

Zaman zaman kendisinden fazla büyük olmayan, orada gözleri açık olarak ama bir ölü kadar hareketsiz olarak yatan kıza bakmak için yukarı çıkıyordu. Yumuşak bir şekilde üstünü örttü ve ara sıra da onun şefkatli varlığını hissetmesine izin verdi; ve yapmasına izin verilen tek şey bu oldu. Toprak Sahibi meraklı bir şekilde çocukla ilgileniyordu ama Molly’nin üstün sevecenliği anne içindi. Güçlü, cesur, sağlıklı küçük çocukta hayran olduğu şey, kollarında, bacaklarında ve elbiselerinin her tarafında ona şefkat ve tutumlu bir dikkat gösterilmiş olmasıydı. Bu arada Toprak Sahibi fısıltıyla şunu söyledi:

“O bir Fransız kadını gibi değil, öyle değil mi, Molly?”

“Bilmiyorum. Fransız kadınlarının nasıl olduğunu bilmiyorum. İnsanlar, Cynthia’nın Fransız olduğunu söylüyor.”

“Ve bir hizmetçiye benzemiyor. Benim Roger’ımla ilgilendiği için Cynthia’dan böyle bahsetmeyelim. Bundan sonra yapabildiğim kadar çabuk Roger ile onu nasıl mutlu edeceğimi ve onları hemen evlendireceğimi düşünmeye başladım; ve sonra o mektup geldi! Ben onu gelin olarak hiç istemedim, hiç. Ama öyle görünüyor ki o istedi; ve o kendisi için çok şey isteyen bir adam değildir. Ama şimdi hepsi bitti; sadece ondan bahsetmeyelim; ve belki dediğin gibi İngiliz’den çok Fransız’dır. Sanırım, bu zavallı şey nazik bir kadına benziyor. Ümit ederim ona bakacak arkadaşları vardıryirmiden fazla olamaz. Benim zavallı çocuğumdan daha büyük olduğunu düşünüyordum.”

Molly, “Sevimli, nazik bir yaratık,” dedi. “Amaama bazen bunun onu öldürdüğünü düşünüyorum; ölü birisi gibi yatıyor.” Ve Molly bu düşünceyle yumuşak bir şekilde ağlamaktan kendini alamadı.

Toprak Sahibi, “Hayır, hayır!” dedi. “Birinin kalbini kırmak o kadar kolay değildir. Bazen öyle olmasını isterdim. Ama insan, İncil’de dendiği gibi “bütün kararlaştırılan günleri” yaşamaya devam etmeli. Ama onun için elimizden geleni yapacağız. Yolculuk yapacak hâle gelene kadar onun gitmesine izin vermeyeceğiz.”

Molly, Toprak Sahibi’nin kararlı göründüğü bu gidiş konusunu merak etti. Çocuğun kalmasını istediğinden emindi; belki de böyle yapmak için yasal bir hakkı vardı; ama anne ondan ayrılacak mıydı? Ama babası sorunu çözecektibabasını her zaman net görüşlü ve tecrübeli olarak düşünürdü. Onun gelmesini bekledi. Şubat akşamüstü sürüyordu; çocuk büyükbabası yorulana kadar Toprak Sahibi’nin kollarında uyudu ve onu kanepeye yatırdı: bu kanepe Bayan Hamley’in eskiden yastıklarla desteklenerek yarı yatar şekilde uzandığı büyük kare şeklinde köşeleri olan sarı kanepeydi. Onun zamanından beri duvara dayanmıştı ve sadece odayı dolduran bir mobilya olarak hizmet ediyordu. Ama bir kere daha onun üstünde bir insan yatıyordu; bu, bazı eski İtalyan resimlerindeki melekler gibi küçük bir insandı. Toprak Sahibi çocuğu yatırınca eşini hatırladı. Molly’ye şunları söylerken onu düşündü:

“Eğer bunu görseydi ne kadar mutlu olurdu!” Ama Molly yukardaki zavallı genç dulu düşündü. Aimée ilk andan beri “onundu”. O anda ama önce çok uzun bir süre geçmiş gibi görünmüştü babasının geldiğini gösteren hızlı sesleri duydu. İçeriye sadece ateşin aleviyle aydınlanmış olan odaya girdi.

54.Molly Gibson’un Değeri Anlaşılıyor

Bay Gibson dondurucu yolculuğundan sonra ellerini ovuşturarak içeri girdi. Molly, onun gözlerindeki bakıştan, Malikâne’deki işlerin durumu hakkında birisi tarafından tamamen bilgilendirilmiş olduğu kararına vardı. Ama sade bir şekilde yaklaştı, Toprak Sahibi’ni selamladı ve ona ne söylendiğini duymak için bekledi. Toprak Sahibi el yordamıyla yazı masasındaki mumu arıyordu ve cevap vermeden önce onu yaktı. Arkadaşına onu takip etmesi için işaret ederek yumuşak bir şekilde kanepeye gitti ve ışık ya da sesle onu uyandırmamak için çok dikkat ederek, ona uyuyan çocuğu gösterdi.

Bay Gibson, Toprak Sahibi’nin beklediğinden daha çabuk ateşin yanına dönerek, “Evet! Bu iyi genç bir beyefendi,” dedi. “Ve anladığım kadarıyla anne de burada. Ona dememiz gerektiği gibi Bayan Osborne Hamley, zavallı şey! Bu, onun için eve üzücü bir dönüş; çünkü onun ölümden haberi olmadığını duydum.” Tam olarak herhangi bir kişiye bakmadan konuşuyordu böylece Molly ya da Toprak Sahibi istedikleri gibi cevap verebilirlerdi. Toprak Sahibi şöyle dedi:

“Evet! Bunu korkunç bir şok olarak hissetti. O, yukarıda en iyi yatak odasında. Eğer sana izin verirse onu görmeni isterim Gibson. Zavallı oğlumun hatrı için ona karşı olan görevimizi yapacağız. Oğlunun burada yattığını görebilmesini isterdim; çok isterdim. Bütün bunları kendine saklamasının onun üzerinde sıkıntı yarattığını söyleyebilirim. Ama beni tanıyabilirdi. Benim havlamamın ısırmamdan daha gürültülü olduğunu bilebilirdi. Ama şimdi hepsi bitti; ve eğer ben çok keskinsem Tanrı beni affetsin. Ben şimdi cezalandırıldım.”

Molly, anne adına sabırsızlandı.

“Baba, onun çok hasta olduğunu hissediyorum; belki de düşündüğümüzden daha kötü. Hemen gidip ona bakacak mısın?”

Bay Gibson yukarı çıkarken onu izledi ve Toprak Sahibi de, şimdi görevini yaptığını düşünerek ve çocukla kalma isteğini yendiği için biraz kendinden tatmin olma duygusu hissederek geldi. Onun götürüldüğü odaya

girdiler. İlk seferki gibi hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Gözleri açıktı ve duvara dikilmişti ama gözyaşı yoktu. Bay Gibson onunla konuştu ama o cevap vermedi; nabız atışını dinlemek için elini kaldırdı; hiç fark etmedi.

Molly'ye, "Bana hemen biraz şarap getirin ve biraz et suyu isteyin," dedi.

Ama o yan tarafına yatarken, şarabı ağzına koymak için uğraşıyordu ama onu almak ya da yutmak için hiçbir çaba göstermedi ve şarap yastığa döküldü. Bay Gibson hemen odadan çıktı; Molly küçük, cansız eli okşadı; Toprak Sahibi sessiz bir korkuyla ayakta durdu, bu kadar genç ve çok sevilmiş olan birisinin yaşayan ölü gibi olmasından etkilenmişti.

Bay Gibson basamakları ikişer ikişer çıkarak geldi; kollarında yarı uyanmış olan çocuğu taşıyordu. Onu daha da uyandırmaktan kaçınmadıonun feryat edip ağlamasına üzülmedi. Gözleri yatağın üzerindeki, bu sesle tepeden tırnağa titreyen vücuttaydı; çocuk arkasına yatırılınca ve sarılarak daha yakına gelmeye uğraşınca Aimée arkasına döndü ve onu kollarına aldı. Ona ninni söyleyerek, anne sevgisinin yumuşak alışkanlığıyla onu yatıştırdı.

Düşünceden çok alışkanlık ya da içgüdü olan bu zayıf bilinci kaybetmeden önce, Bay Gibson onunla Fransızca konuştu. Çocuğun "anne" sözcüğü ona bu ipucunu vermişti. Onun donuklaşan beynine en anlaşılabilir gelen kesinlikle dil olmalıydı; şimdi olduğu gibi sadece Bay Gibson bunu düşünmüyordu ona emir verilen ve itaat etmeyi öğrendiği şey dildi.

Bay Gibson'un dili başlangıçta biraz tutuktu ama zaman geçtikçe daha seri şekilde konuşuyordu. Ondan, önce kısa cevaplar ve sonra daha uzun cevaplar aldı ve daha fazla beslenme sağlayana kadar zaman zaman ona küçük şarap damlaları verdi. Söylenenlerin anlamını anlamaya yetecek kadar çabuk takip edemese de babasının ses tonunun rahatlatıcılığı ve sevecenliği karşısında etkilenmişti.

Ama bu arada babası yapabildiği her şeyi yaptığı ve bir kere daha aşağı indikleri zaman, onlara onun yolculuğu hakkında şu ana kadar bildiklerinden daha çoğunu anlattı. Acele, engellenme korkusuyla hareket etme duygusu, ezici endişe, bölünen gece ve yolculuğun yorgunluğu en sondaki şok için onu kötü bir şekilde hazırlamıştı ve Bay Gibson sonuçlar

için ciddi bir şekilde uyarılmıştı. Ona verdiği cevaplarda garip bir şekilde konudan sapmıştı; Bay Gibson onun konudan saptığını algıladı ve onun duygularını geri getirmek için çok çaba gösterdi; ama Bay Gibson bedensel bir hastalığın gelmekte olduğunu öngörüyordu ve o gece geç vakte kadar orada kalıp, Molly ve Toprak Sahibi' yle bir çok şeyi ayarladılar. Onun durumundan doğan bir ve tek teselli ertesi gün cenaze günü onun tamamen bilinçsiz olma olasılığıydı. Günün ileri gelen duygularıyla yorulan Toprak Sahibi, şimdi bir sonraki on iki saatin işleri ve uğraşlarıyla ilgilenemeyecek gibi görünüyordu. Yatağa gitmek istemeyerek, daha üç saat önce gözünde en sevdiği şey olan torununu düşünmeyi reddederek, başını elleri arasına almış oturuyordu. Bay Gibson, Bayan Osborne Hamley'e bakacak olan oda hizmetçisine bazı talimatlar verdi ve Molly'nin yatmasında ısrar etti. Ayakta kalması gerektiği konusunda yalvarınca, şöyle dedi:

"Şimdi Molly, eğer emirlere uysaydı yaşlı Toprak Sahibi'nin ne kadar az soruna yol açacağına bak. Kendi istediği gibi davranarak sadece endişesini arttırıyor. Ama insan büyük bir acı olunca her şeyi bağışlıyor. Ama senin gelecek günler için tüm gücünü toplamak amacıyla yeterince yapacak şeyin var; ve şimdi yatman lazım. Sadece senin en yakın görevin için diğer şeyleri gördüğüm kadar açık bir şekilde kendi yolumu görmeyi isterdim. Ayrıca, Roger'ın gitmesine hiçbir zaman izin vermemeyi de isterdim; o da bunu isterdi, zavallı adam! Sana Cynthia' nın çok acele bir şekilde Kirkpatrick amcasına gittiğini söylemiş miydim? Bu ziyaretin Rusya'ya mürebbiye olarak gitmek için kullanılmasından şüpheleniyorum."

"Bunu istemekte tamamen ciddi olduğuna eminim."

"Evet, evet! Tam zamanıdır. Gitme niyetinde samimi olduğunu düşündüğünden kuşkum yok. Ama en büyük şey, şimdiki zaman ve yerin nahoşluğundan kurtulmaktır; ve Kirkpatrick amca bunu bir buz sarayı olan NishniNovgorod'dan daha etkili bir şekilde yapacaktır."

Yapmak istediği gibi Molly'nin düşüncelerini başka yöne çevirmişti. Molly, Bay Henderson'u, onun teklifini ve sonuçtaki tüm belirtileri hatırlamaktan kendini alamıyordu; ayrıca merak ediyor ve istiyordune istiyordu? Yoksa uykuya mı dalıyordu? Bu noktanın tümüyle doğrusunu bulmadan önce gerçekten uyumuştu.

Bundan sonra tekdüze bir bakımla uzun günler geçti; çünkü hiç kimse Bayan Osborne Hamley'in yakalandığı üzücü hastalık sırasında, Molly'nin Malikâne'yi terk etmesini düşünmüyor gibi görünüyordu. Babası bakım işinde fazla aktif bir rol oynamasına izin vermiyordu. Toprak Sahibi, ona kayıtsız şartsız yetki vermişti ve o, bilinçsiz bir şekilde yatan Aimée'ye bakmak için iki tane becerikli hastane hemşiresi görevlendirdi; ama Molly'ye onun tedavisi ve diyeti için gereken talimatları almak için gerek vardı. Küçük çocukla ilgilenmek için istenmiyordu; Toprak Sahibi çocuğun paylaşılamayan sevgisi konusunda çok kıskançtı ve hizmetçilerden birisi onun gerçek fiziksel sorumluluğuyla görevlendirilmişti; ama onun, hem ölü oğlu için duyduğu hırslı pişmanlık üstün gelince hem de o, oğlunun çocuğunda bazı olağanüstü büyüler keşfettiğinde; ve yine Aimée'nin uzun süren hastalığının belirsizliğiyle ezildiği zaman kendini tutamayan dilini dinlemek için birisine ihtiyacı vardı. Molly sıradan konuşmaları dinlemek için Cynthia kadar iyi ya da büyüleyici bir dinleyici değildi; ama kalbinin ilgili olduğu yerde sempatisi derin ve sonsuzdu. Bu durumda sadece Toprak Sahibi'nin açıkça kabul ettiği gibi, Aimée'nin ayakbağı olmadığını gerçekten hissedebilmesini istiyordu. Eğer önüne sade kelimelerle konsaydı bu gerçeği kabul edecekti. Aklında olan zayıf bilinçliliğe karşı mücadele ediyordu; kendisinden başka kimse sabırsız değilken tekrar tekrar sabırdan bahsediyordu; kendisi dışında hiç kimse onun çocuğunu bırakması konusundaki en uzak şansı bile düşünmezken, genellikle daha iyi olunca tamamen kuvvetlenene kadar Malikâne'den ayrılmasına izin verilmemesi gerektiğini söylüyordu. Molly bir ya da iki kere babasına Toprak Sahibi'yle çocuğunu terk etmeye rıza göstermesinin olanaksızlığı ve bunun gibi şeyler konusunda konuşup konuşamayacağını ve onu uzağa göndermenin zorluğunu gösterip gösteremeyeceğini sordu; ama Bay Gibson sadece şöyle cevap verdi:

"Sakin bir şekilde bekle. Doğa ve koşullar şanslarını kullanıp kaybedince zaman yeterli olur."

Molly'nin, yaşlı hizmetçilerin sevdiği bir kişi olması çok iyiydi; çünkü sık sık onun dizginlenmesi ve kontrol edilmesi gerekiyordu. Kesinlikle onu destekleyen babasının otoritesi vardı; ve onun kendi rahatı, yararı ya da zevki söz konusu olduğunda hiç karışmadığının ve onların iradesine boyun eğdiğinin farkındaydılar. Eğer Toprak Sahibi, tek acı çeken kendisi

olduğunda en mükemmel bir yumuşak başlılıkla boyun eğmiş olduğu bakım isteğini bilseydi, çok büyük bir öfkeye kapılırdı. Ama Molly bunu düşünmüyordu, diğerleri için yapabileceği şeyleri yapmak ve babasının günlük ziyaretlerinde ona verdiği çeşitli görevleri hatırlamak için istekliydi. Belki onu yeterince esirgemiyordu; istekliydi ve şikâyet etmiyordu; ama bir gün Bayan Osborne Hamley hemşirelerin dediği gibi “köşeyi döndükten” sonra, o yeni doğmuş bir bebek gibi zayıf bir şekilde ama tüm becerileri geri dönmüş ve ateşi düşmüş olarak yatarken bahar tomurcukları açtığında ve bahar kuşları neşeyle şakırken Molly, babasının ani bir sorusuna, kendini çok yorgun hissettiğini; başının çok ağrıdığını ve üstesinden gelmek için çok çaba göstermesi gereken bir düşünce tembelliğine kapıldığını söyleyerek cevap verdi.

Bay Gibson ani bir endişe ve neredeyse bir pişmanlık acısıyla, “Devam etme,” dedi. “Burada yatsırtını güneşe ver. Gitmeden önce gelip sana bakacağım.” Ve Toprak Sahibi’ni aramak için gitti. Kadınların yabani otları temizledikleri bir bahar buğdayı tarlasında Bay Hamley’e rastlayana kadar uzun bir yürüyüş yaptı. Küçük torunu, gürbüz küçük bacaklarının gidebildiği en kirli yerleri araştırarak yaptığı kısa yürüyüşlere ara verirken, onun parmağını tutuyordu.

“Evet Gibson, hasta nasıl? Daha iyi mi? Onu dışarı çıkarabilmeyi isterim, bugün çok güzel bir gün. Bu onu her şeyden daha kısa zamanda kuvvetlendirir. Eskiden zavallı çocuğuma daha çok dışarı çıkması için yalvarırdım. Belki onun hakkında endişelendim; ama hava, kuvvetlenmek için bildiğim en iyi şeydir. Ama belki, İngiliz havasında burada doğmuş kadar iyileşmeyecek; ve orası neresiyse kendi doğduğu yere gidene kadar tamamen iyi olmayacak.”

“Bilmiyorum. Onun burada oldukça iyi olacağını düşünmeye başlıyorum; ve buradan daha iyi bir yerde olabileceğini sanmıyorum. Ama bu onun hakkında değil. Arabayı Molly’m için isteyebilir miyim?” Bu son kelimeleri söylerken Bay Gibson’ un sesi boğuluyormuş gibi çıktı.

Toprak Sahibi çocuğu yere bırakırken, “Kesinlikle,” dedi. Son birkaç dakikadır onu kollarında tutuyordu; ama şimdi dikkatle Bay Gibson’un yüzüne bakmak istiyordu. Bay Gibson’ un kolunu yakalayarak, “Diyorum ki,” dedi “Mesele nedir? Yüzünü öyle asma, konuş!”

Bay Gibson aceleyle, “Sorun yok,” dedi. “Sadece onun evde, gözümün önünde olmasını istiyorum.” Eve gitmek için döndü. Ama Toprak Sahibi tarlasını ve ot toplayanları bırakıp Bay Gibson’un yanında yürüdü. Konuşmak istedi ama kalbi o kadar doluydu ki ne söyleyeceğini bilmiyordu. En sonunda, “Şunu diyorum ki, Gibson,” dedi, “Senin Molly’n benim için bir yabancıdan çok kendi kızım gibi; ve hepimizin onun üstüne çok gittiğimizi düşünüyorum. Çok hatamız olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

Bay Gibson neredeyse öfkeyle, “Nasıl söyleyebilirim?” dedi. Ama herhangi bir telaşlı duygu, içgüdüsel olarak Toprak Sahibi tarafından anlaşılıyordu; ve o eve varana kadar bir daha konuşmamasına rağmen gücenmedi. Sonra arabayı hazırlatmak için gitti ve atlar getirilirken yeterince üzgün bir şekilde durdu. Molly olmadan ne yapacağını bilmiyormuş gibi hissediyordu; şimdiye kadar onun değerini hiç bilmediğini düşünüyordu. Ama durumu böyle düşününce sessizliğini sürdürdü, bu sanki göğsünde bir pencere[121] varmış gibi yanındakilerin onun duygularını görmesini ve işitmesini isteyen biri için kayda değer bir çabaydı. Bay Gibson zayıf bir şekilde gülümseyen, gözyaşları içindeki Molly’yi arabaya bindirirken öylece durdu. Sonra arabanın basamağına çıktı ve onun elini öptü; ama ona teşekkür etmeye ve hayır dua etmeye çalışırken kendini kaybetti; ve bir kere daha güvenli bir şekilde yere inince, Bay Gibson arabacıya sürmesi için bağırdı. Ve böylece Molly, Hamley Malikânesi’ni terk etti. Zaman zaman babası atını pencerenin yanında sürüyordu ve bazı küçük neşeli ve açıkça dikkatsiz işaretler yapıyordu. Hollingford’a iki mil kadar yaklaşınca atını mahmuzladı ve çabuk bir şekilde arabanın pencerelerinin önünden geçti, bunu yaparken içerde oturana eliyle öpücük gönderdi. Evi Molly için hazırlamak amacıyla devam etti. O geldiğinde Bayan Gibson onu karşılamak için hazırdı. Bay Gibson bir ya da iki tane parlak, zorunlu emir vermişti ve Bayan Gibson, başkalarına olduğu kadar kendine de dediği gibi, “iki sevgili kızı evde olmadan” kendini oldukça yalnız hissediyordu.

“Tatlı Molly, bu beklenmedik bir zevk. Daha bu sabah babana, “Molly’mizin geri döndüğünü ne zaman göreceğiz?” diyordum. Fazla bir şey söylemedibiliyorsun hiç söylemez; ama eminim ki doğrudan bana bu sürprizi yapmayı, bu zevki tattırmayı düşündüğüne eminim. Biraz yorgun

görünüyorsunbuna ne diyeceğim? Güzel bir şiir mısrasını hatırlıyorum “onun teninin açık renk olduğunu söyle, solgun deme!” bu yüzden sana tenin açık renk diyeceğiz.”

“Ona hiçbir şey demesen iyi olur; ama bırak kendi odasına çıksın ve mümkün olduğu kadar çabuk dinlensin. Evde bir iki tane değersiz roman yok mu? Onu uykuya götürecek olan bu edebiyattır.”

Onu karanlık bir odada, elinde okuyormuş gibi yaptığı bir kitapla kanepeye uzanmış görmeden bırakmadı. Sonra kapıdan Molly’ye öpücük yollayan ve uzaklaştırıldığı için yüzünde ufak bir isteksizlik görünen eşini de sürükleyerek uzaklaştı.

Eşini oturma odasına götürerek, “Şimdi Hyacinth,” dedi, “Çok bakıma ihtiyacı var. Çok yorulmuş. Ben bir aptalım. Hepsi bu. Onu tüm endişe ve kaygıdan uzak tutmalıyızama bu yüzden hasta olup olmayacağı konusunda cevap veremem!”

“Zavallı şey. Gerçekten yorgun görünüyor. Bana benziyor, duyguları onun için çok fazla. Ama şimdi eve geldi, bizi mümkün olduğu kadar neşeli bulacak. Kendim için cevap verebilirim; ve sen gerçekten sıkıntılı yüzünü düzeltmelisin, canımhastalar için etraflarındaki kişilerin sıkıntılı görünüşleri kadar kötü bir şey yoktur. Bugün Cynthia’dan çok hoş bir mektup almıştım. Kirkpatrick amca onunla çok ilgileniyormuş gibi görünüyor, ona kızı gibi davranıyor; ona eski çağ müziği konseri için bilet vermiş; ve Bay Henderson bütün geçenlere rağmen ona uğramış.”

Bay Gibson bir an, eşi için aklındaki hoş düşünce ve bekleyişlerle, neşeli olmanın yeterince kolay olduğunu düşündü; ama onun için kendi çocuğu acı çekerek ve daha kötü bir hastalığın belirtisi olabilecek bir şekilde rahatsız olarak yatarken, sıkıntılı düşüncelerden vazgeçmek biraz daha zordu. Ama gidilecek yola karar verilince her zaman hemen harekete geçecek bir adamdı; ve şunu biliyordu, “bazıları uyurken, bazıları seyrederdi, dünya böyle dönerdi.”

Babasının anladığı hastalık Molly’ye geldi; vahşi ya da keskin şekilde değildi, bu yüzden korkulacak herhangi bir ani tehlike yoktu; ama onun gün geçtikçe azaldığı görülen kuvvetini en sonunda babası onun sürekli olarak

hasta olduğundan korkana kadar uzun süre aşağı çekti. Cynthia'ya söylemek için çok kararlaştırılmış ya da uyarıcı bir şey yoktu ve Bayan Gibson olayın karanlık yüzünü mektuplarında ona anlatmadı. "Molly bahar havasından etkileniyor"; ya da "Molly Malikâne'de kalırken aşırı yorulmuş ve dinleniyor". Bu küçük cümleler Molly'nin gerçek durumu hakkında hiçbir şey anlatmıyordu. Ama sonra, Bayan Gibson'un kendi kendine dediği gibi ona Molly'nin durumunu anlatarak Cynthia'nın zevkini bozmak üzücü olacaktı; aslında anlatacak fazla bir şey yoktu, günler birbirine benziyordu. Ama öyle oldu ki Leydi Harriet her geldiğinde önceleri Bayan Gibson'un isteğine karşı ve sonra tüm onayıyla Molly'nin yanında oturdukendine özgü bir nedenle Leydi Harriet Cynthia'ya, Bayan Gibson tarafından zorlandığı bir mektup yazdı. Şu şekilde oldu: Bir gün Leydi Harriet Molly'yle olduktan sonra birkaç dakikalığına oturma odasında otururken şöyle dedi:

"Gerçekten Clare, sizin evinizde o kadar çok zaman harcıyorum ki burada da bir iş sepeti bulunduracağım. Mary beni dikkate değer bir şekilde etkiledi ve anneme bir ayak taburesi yapacağım. Bu bir sürpriz olacak; ve bu yüzden onu burada yaparsam bundan hiç haberi olmaz. Sadece menekşeler için gereken altın renkli boncukları bu küçük güzel şehirde bulamıyorum; ve eminim, eğer istersem benim için yıldızları ve gezegenleri yere indirebilecek olan Hollingford, artık boncukları uyduramıyor."

"Sevgili Leydi Harriet! Cynthia'yı unutuyorsunuz! Sizin için bir şey yapmanın onun için ne kadar büyük bir zevk olacağını düşünün."

"Olur mu? O zaman çok zevk alacak; ama ona cevap verecek olan sizsiniz. Bana biraz da yün alsın; tanıdık birisine bu kadar zevk vermem ne kadar iyi! Ama gerçekten ona yazıp biraz görev verebileceğimi düşünüyor musunuz? Ne Agnes ne de Mary şehirde."

Bay Kirkpatrick'te kalırken Leydi Harriet'den bir mektup alırsa Cynthia'nın üzerine düşecek olan aristokratik şerefin yansımasını düşünen Bayan Gibson, "Eminim mutlu olacaktır," dedi. Böylece adresi verdi ve Leydi Harriet yazdı. Mektubun ilk kısmında özürler ve işler yer alıyordu; ama sonra Cynthia'nın Molly'nin durumundan haberdar olduğundan şüphelenmeden devam ediyordu:

“Bu sabah Molly’yi gördüm. Kendi ailesi dışında kimseyi göremeyecek kadar hasta olduğu için iki kere gelmeme izin verilmemişti. Daha iyiye doğru bir değişikliği algılamaya başlayabilmemizi isterdim; ama her zaman daha çok solgunlaşıyor gibi görünüyor ve Bay Gibson’ın bunu çok endişe verici bir durum olarak görmesinden korkuyorum.”

Bu mektup gönderildikten bir gün sonra, Cynthia sanki buradan ayrılalı daha bir saat olmuş gibi soğukkanlılıkla evin oturma odasından içeri girdi. Bayan Gibson uyukluyordu ama kendisinin okumakta olduğuna inanıyordu; sabahın çoğunda Molly’yle birlikte olmuştu. Öğle yemeğinden ve hastanın erken akşam yemeğini yemiş gibi görünmesinden sonra biraz dinlenmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Cynthia içeri girince konuşmaya başladı:

“Cynthia! Sevgili çocuğum nereden geliyorsun? Neden geldin? Zavallı sinirlerim! Kalbim heyecanla çarpıyor; ama emin ol katlanmak zorunda kaldığım bu endişelere göre buna şaşırmamak lazım. Neden geri döndün?”

“Senin bahsettiğin endişe yüzünden, anne. Hiç bilmiyordumMolly’nin ne kadar hasta olduğunu bana hiç anlatmadın.”

“Saçmalık! Özür dilerim canım ama bu gerçekten saçmalık. Bay Gibson, Molly’nin hastalığının sadece sinirsel olduğunu söylüyor. Sinirsel bir ateş; ama sinirlerin sadece kuruntu olduğunu hatırlamalısın ve o iyileşiyor. Amcandan ayrılmış olman üzücü. Sana Molly’yi kim anlattı?”

“Leydi Harriet. Biraz yün için yazmıştı.”

“Biliyorumbiliyorum. Ama onun her şeyi abarttığını biliyor olmalıydın. Bakım işi neredeyse beni de yorgun düşürdü. Belki de her şeye rağmen gelmiş olman iyi bir şeydir, canım. Şimdi aşağı yemek odasına gelip öğle yemeğini ye ve bana tüm Hyde Park Sokağı haberlerini anlat benim odama gel henüz kendi odana gitmeMolly gürültüye karşı çok hassas!”

Cynthia öğle yemeğini yerken Bayan Gibson soru sormaya devam ediyordu. “Ve yengen, onun soğuk algınlığı nasıl? Ve Helen tekrar tamamen kuvvetlendi mi? Margaretta her zamanki gibi güzel mi? Sanırım oğlanlar Harrow’da değil mi? Ve eski favorim Bay Henderson?” Bu son sorudan doğal olarak kaçma olanağı bulamadı; kendine rağmen ses tonu değişti,

istekli bir hâle geldi. Cynthia o an cevap vermedi; kendine dikkatli bir şekilde su doldurdu ve sonra cevap verdi:

“Yengem tamamen iyi; Helen her zamanki gibi kuvvetli ve Margaretta çok güzel. Oğlanlar Harrow’da ve Bay Henderson’ un her zamanki gibi vakit geçirdiğini düşünüyorum çünkü bugün amcama yemeğe gelecekti.”

Bayan Gibson ani bir can sıkıntısıyla, “Dikkat et Cynthia. Bu üzümlü tartı nasıl kestiğine bak,” dedi, öfkesinin küçük bir çıkış yeri bulması için bahane olmasına rağmen, buna Cythia’nın son hareketi neden olmamıştı. “Aniden bu çeşit bir hareketi nasıl yapabildiğini anlayamıyorum; bunun amcanı ve yengeni rahatsız etmiş olduğuna eminim. Seni tekrar çağırmayacaklarını söyleyebilirim.”

“Tersine, Molly’yi bırakacak kadar rahat olunca geri döneceğim.”

“‘Molly’yi bırakacak kadar rahat olmak.’ Şimdi bu gerçekten saçmalık ve benim için övücü bir şey olmadığını söylemeliyim; benim yaptığım gündüz ve neredeyse gece ona bakmak; çünkü Bay Gibson’un kalkıp onun ilacını düzgün olarak alıp almadığına bakması yüzünden defalarca uyanıyorum.”

Cynthia, “Onun çok hasta olmasından korkuyorum,” dedi.

“Evet, bir yönden hasta; ama diğer yönden değil. Ona ilginçten ziyade sıkıcı bir hastalık diyorum. Ani bir tehlike yok ama günlerdir aynı şekilde yatıyor.”

Cynthia, “Bilmeyi isterdim,” diye içini çekti. “Şimdi gidip onu görebileceğimi düşünüyor musun?”

“Gidip onu hazırlayayım. Onu olduğundan daha iyi bulacaksın. Ah; işte Bay Gibson!” Sesleri işitince yemek odasına girdi. Cynthia onun daha yaşlı göründüğünü düşündü.

Elini sıkmak için ileri doğru yürüyerek, “Buradasın!” dedi. “Nasıl geldin?”

“Umpire’la. Molly’nin bu kadar hasta olduğunu hiç bilmiyordum yoksa hemen gelirdim. Gözleri yaşlarla doluydu. Bay Gibson etkilendi; onun elini tekrar sıktı ve “Sen iyi bir kızsın Cynthia,” diye mırıldandı.

Bayan Gibson, “Leydi Harriet’in abartılmış anlatımlarından işitmiş,” dedi, “Ve hemen gelmiş. Ona bunun çok aptalca olduğunu söyledim çünkü Molly şimdi çok daha iyi.”

Bay Gibson eşinin kelimelerini tekrar ederek ama Cynthia’ya gülerek, “Çok aptalca,” dedi. “Ama bazen insan aptal insanları onların aptallığından dolayı, akıllı insanları akıllarından dolayı sevmekten daha çok sever.”

Eşi, “Korkarım aptallık beni her zaman rahatsız eder,” dedi. “Ama Cynthia burada ve yapılacak olan yapılır.”

“Çok doğru canım. Şimdi yukarı koşacağım, küçük kızımı göreceğim ve ona iyi haberleri anlatacağım. Birkaç dakika sonra beni izlersen iyi olur.” Bunu Cynthia’ya söyledi.

Molly’nin onu görünce duyduğu sevinç kendini, ilk önce birkaç mutlu gözyaşıyla; daha sonra da yumuşak sarılmalar ve anlaşılmaz sevgi sözcükleriyle gösterdi. Bir iki kere, “Bu çok büyük bir mutluluk,” diye söze başladı ve sonra sustu. Ama bu özlü sözler Cynthia’nın kalbinin derinliklerine işledi. Molly’nin yeni ama yine de tanıdık olan bir kişinin nazik arkadaşlığını istediği tam doğru zamanda dönmüştü. Cynthia’nın davranışları, Molly’nin değişen huyunun gerektirdiği gibi onu konuşkan ya da sessiz, neşeli veya ciddi yapıyordu. Gerçek olmasa da görünüşte, bitmeyen bir ilgiyle, Molly’nin Hamley Malikânesi’ndeki sıkıntı ve üzüntüyle geçen zamanı sürekli olarak anlatmasını ve onun hassas yapısını derinden etkilemiş olan sahneleri dinliyordu. Cynthia içgüdüsel olarak, bütün bu acı veren anıların tekrarlanmasının, bunalan, sağlığın ateşle bozulduğu bir zamanda olmuş olanların dışında herhangi bir şeyi yaşamayı reddeden hafızayı rahatlatacağını biliyordu. Bu yüzden hiçbir zaman Bayan Gibson’un, “Bunların hepsini bana daha önce anlatmıştın canım. Başka bir şeyden konuşalım” ya da “Gerçekten senin her zaman acı dolu düşüncelerden bahsetmene izin veremem. Biraz daha neşeli olmaya çalış. Gençler neşelidir. Sen gençsin ve bu yüzden neşeli olmalısın. Bu ünlü bir

konuşmada söylenir; tam olarak ne dendiğini unuttum,” diyerek çoğunlukla yaptığı gibi Molly’nin konuşmasını kesmedi.

Böylece Molly’nin sağlığı ve ruh hâli Cynthia’nın dönüşünden sonra hızla düzeldi; yaz boyunca hastalıktan kalan alışkanlıklarını tamamen yitirmese de arabayla yolculuk yapabildi ve güzel havadan yararlandı; sadece onun hassas ruh hâli biraz daha yönetilmek istiyordu. Bütün Hollingford halkı onu bir sevgiliden başka türlü düşündüklerini unutmuşlardı; ve hepsi ona, bir babanın kızına gösterdiği nazik ilgiyi gösterdiler. Bayan Browning ve Bayan Phoebe onu herkesten iki ya da üç hafta önce görmelerine izin verilmesini tamamen bir ayrıcalık olarak kabul ettiler; Bayan Goodenough gözlükleri burnunun üstünde olarak gümüş bir tencere içinde Molly için lezzetli yiyecekler yaptı; Kuleler’dekiler kitaplar yolladılar ve meyveler, yeni karikatürler, garip ve nazik kümes hayvanları gönderdiler; Bay Gibson’un genellikle dediği gibi “doktorun” fakir hastaları kulübelerinin bahçelerinde yetiştirebildikleri erken çıkan karnabaharları, “Bayan için görevlerini yaparak,” bıraktılar.

Her şeyin sonunda, ele alınanların en kuvvetlisi olmasına rağmen gerçekte en acıklı bir şekilde istekli olarak Toprak Sahibi geldi. O, en kötü durumdayken en küçük ayrıntıyı duymak için, hatta eğer kocası evde değilse Bayan Gibson’un (onun tiksindiği bir şeydi) karşısına çıkarak, gözyaşları bilinçsiz bir şekilde yanaklarından aşağı süzülene kadar sormak ve işitmek için hergün atla geliyordu. Yüreğinin, evinin ya da topraklarının her kaynağı ona bir anlık bir mutluluk getirebilmek için araştırıldı; ve onun en kötü zamanında ondan gelebilecek ne varsa; bu, onun yüzünde zayıf bir gülümseme yaratıyordu.

55.Uzaktaki Aşığın Dönüşü

Ve şimdi Haziran'ın sonuydu; Molly'nin ve babasının zorlaması ile Bay ve Bayan Kirkpatrick'in sevecen ısrarı karşısında Cynthia boyun eğdi ve Londra'daki yarım kalan ziyaretini tamamlamak için geri döndü; ama bu dönüş onun Molly'e bakmak için "neden aniden geldiği" konusundaki söylentilerden sonra oldu. Onun Bay Preston'la olan aşk meselesi gölgede kalmıştı; bu arada herkes onun sıcak yüreği hakkında konuşuyordu. Molly'nin iyileşmesinin parıltısı altında her şey güllerin rengi gibi toz pembe görünüyordu; bu arada gerçek güllerin çiçek açtığı zaman geliyordu.

Bir sabah Bayan Gibson Molly'ye, Malikâne'den yollanmış büyük bir sepet çiçek getirdiğinde, Molly hâlâ yatakta kahvaltı ediyordu. Sonra aşağı indi; şimdi çiçekleri oturma odası için düzenleyecek kadar iyiydi ve goncaları yerleştirirken her biri için yorumda bulundu.

"Ah! Bu açık pembeler! Bunlar Bayan Hamley'in en sevdiği çiçeklerdi; ve ona çok yakışırdı! Bu küçük tatlı yaban gülleri, odayı oldukça güzel bir kokuyla doldurdu. Dikenleri elime battı ama önemli değil. Oh, anne, bu güle bak! Onun adını unuttum ama o çok nadir ve duvarın gölgeli olan köşesinde, dut ağacının yanında yetişiyor. Roger daha çocukken bu ağacı annesi için kendi parasıyla satın aldı; bana gösterdi ve onu fark etmemi sağladı."

"İşte şimdi çiçekleri gönderenin Roger olduğunu söyleyebilirim. Babanın onu dün gördüğünü söylediğini işittin."

Molly önce kızarıp, sonra bembeyaz olarak, "Hayır! Roger! Roger eve döndü!" dedi.

"Evet. Baban gelmeden önce yattığını hatırladım ve yorucu Bayan Beale için erkenden çağrıldı. Evet, Roger evvelsi gün Malikâne'ye döndü."

Ama Molly sandalyesinde arkasına yaslandı, bir süre çiçekleri düzenleyemeyecek kadar zayıf hissetti. Haberlerin aniden gelişi yüzünden şaşırmıştı. "Roger eve döndü!"

Bu özel günde Bay Gibson, olağan dışı bir şekilde meşguldü ve öğleden sonra geç olana kadar eve gelmedi. Ama Molly bütün bu zaman boyunca oturma odasında kaldı; hatta her zamanki öğle uykusunu uyumaya bile gitmedi; Roger'ın, henüz ona neredeyse olanaksız görünen dönüşü hakkındaki her şeyi duymak istiyordu. Ama gerçekte bu tamamen doğaldı; hastalığının uzun monotonluğu ona zaman kavramını kaybettirmişti. Roger İngiltere'den ayrıldığı zaman düşüncesi, Afrika'yı Ümit Burnu'na varana kadar doğu kıyısından dolaşmaktı; sonra bilimsel araştırmalarını yapmak için yolculuğunu daha ileriki bir tarihe erteledi. Son zamanlarda bütün mektupları Cape Town'a gönderilmişti; ve orada iki ay önce Cynthia'nın aceleyle yazdığı ayrılma mektubunu aldığı gibi, Osborne'nun ölüm haberini de almıştı. Hemen İngiltere'ye dönmekle yanlış davrandığını düşünmedi ve onu araştırmalar için göndermiş olan beyefendiye, Osborne'nun özel evliliği ve ani ölümü konusunda ayrıntılı bir açıklamayla birlikte bir rapor verdi. Hâlâ onlar için çalışması gereken beş aya eşit olacağını düşündükleri herhangi bir zaman için tekrar gitmeyi önerdi ve onlar da önerisini kabul ettiler. Onların çoğu varlık sahibi beyefendilerdi ve en büyük oğlun evliliğinin kanıtlanmasının ve onun çocuğunun uzun süreden beri var olan toprağın doğal vârisi olarak tanınmasının önemini anladılar. Bay Gibson bu kadar çok bilgiyi ama daha özet biçimde, birkaç dakika içinde Molly'ye verdi. Molly de, kızaran yanakları ve gözlerindeki parıltıyla çok güzel görünerek kanepeye oturdu.

Babası konuşmasını bitirince, “Peki!” dedi.

Babası neşeyle, “Peki! Ne?” diye sordu.

“Of! Neden bu kadar çok şey var. Size her şeyi sormak için bütün gün bekledim. O nasıl görünüyor?”

“Eğer yirmi dört yaşında bir genç daha uzarsa, onun daha uzun boylu olduğunu söyleyebilirim. Sanırım sadece daha geniş, daha kuvvetli ve daha kaslı görünüyor.”

Bu anlatımdan biraz rahatsız olarak, “Oh! O değişti mi?” diye sordu.

“Hayır, değişmedi; ama yine de aynı değil. Bir kiraz kadar esmer; biraz zenci rengini almış ve doru kısrağımın kuyruğu gibi güzel ve uzun bir

sakalı var.”

“Bir sakal! Ama devam et, baba. Eskiden olduğu gibi mi konuşuyor? Bin kişinin arasından onun sesini tanırım.”

“Eğer kastettiğin buysa, ne herhangi bir Hotanto şivesi fark ettim, ne de “Sezar ve Pompey birbirine benzer özellikle Pompey” dediğini duymadım; bu anda hatırlayabildiğim tek zenci dili örneği[122] bu.”

Konuşma başladıktan sonra odaya giren ve bunun neyi amaçladığını anlamayan Bayan Gibson, “Ve hiçbir zaman bundaki nükteyi göremedim,” dedi. Molly huzursuzlandı; sorularına devam etmek ve babasının belirli, kesin cevaplarını almak istiyordu ve eğer eşi konuşmaya karışırsa, Bay Gibson’un gerekli bir işi yapmak için gitmek isteyeceğini biliyordu.

“Bana onların bir arada nasıl geçindiklerini anlat?” Bu genel olarak, onun Bayan Gibson’un önünde sormadığı bir soruydu çünkü Molly ve babası, şimdi, Malikâne’deki aileye üçüne de saygı göstererek bildikleri veya gözlemledikleri konular hakkında sessiz kalmak için uzlaşmışlardı.

Bay Gibson, “Oh!” dedi, “Roger açıkça her şeyi kendi sağlam, sakin tavrıyla yoluna koyuyor.”

Bayan Gibson hemen, “‘İşleri yoluna koymak.’ Yolunda gitmeyen neydi?” diye sordu. “Sanırım Toprak Sahibi ve Fransız gelini pek anlaşamıyorlar? Cynthia’nın çabuk davranmasına her zaman memnun oldum; bütün bu sorunlara karışacak olması çok utanç verici olacaktı. Zavallı Roger! Eve döndüğü zaman yerine bir çocuğun geçmiş olduğunu gördü!”

“Roger’ın dönüşünün nedenlerini Molly’ye anlatırken sen odada değildin, canım; bu, ağabeyinin çocuğunu doğru ve yasal bir duruma hemen getirmek içindi. Böylece şimdi, işin kısmen yapılmış olduğunu görünce, bu durumdan mutlu oldu.”

“O zaman Cynthia’nın nişanı bozmasıyla fazla etkilenmedi?” (Bayan Gibson şimdi buna bir “nişan” diyebiliyordu) “Hiçbir zaman onun çok derin duygulara sahip olduğuna inanmadım.”

“Tam tersine, bunu çok derin bir şekilde hissediyor. O ve ben bu konuda dün, uzun bir konuşma yaptık.”

Hem Molly, hem de Bayan Gibson, bu konuşma hakkında daha fazla şey duymak istiyorlardı; ama Bay Gibson bu konuya devam etmek istemedi. Onun açıkladığı tek nokta, Roger’ ın Cynthia’yla kişisel olarak görüşme hakkında ısrar ettiğiydi; ve onun şimdi Londra’da olduğunu duyunca, onun dönüşünü beklemeyi tercih ederek daha fazla açıklama ya da uyarmayı sonraya bıraktı.

Molly başka konular üzerindeki sorularına devam etti. “Ve Bayan Osborne Hamley? O nasıl?”

“Roger’ın varlığıyla mükemmel bir şekilde canlandı. Onu daha önce gülümserken gördüğümü zannetmiyorum; ama zaman zaman ona tatlı bir şekilde gülümsüyor. Açıkçası onlar iyi arkadaşlar; ve onunla konuşurken o garip şaşkın görünüşü kayboluyor. Toprak Sahibi’nin, onun Fransa’ya dönmesi konusundaki isteğini bildiğinden ve ona çocuğunu bırakıp bırakmamaya karar vermesinin söylenmiş olduğundan kuşku duyuyorum. Böyle bir karar vermesi gerektiği düşüncesi onda, üzüntü ve hastalık yüzünden tamamıyla mahvolmuş olduğu zaman uyanmıştı ve açıkça çok sağlam bir güven duyduğu Roger gelene kadar, görevinin ne olduğunu danışacak kimsesi yoktu. Bana böyle bir şeyi kendisi söyledi.”

“Onunla çok uzun bir konuşma yapmış gibi görünüyorsun, baba!”

“Evet. Toprak Sahibi beni çitin yanında yürürken gördüğünde yaşlı Abraham’a gidiyordum. Bana haberleri anlattı; ve onun, gelip onlarla beraber yemek yeme teklifine karşı çıkmadım. Üstelik insan, Roger’ın kelimelerinden bir çok anlam çıkarabiliyor; uzun zamandır bu kadar çok şey dinlemedim.”

Bayan Gibson Molly’ye, “Yakın bir zamanda onun gelip bize uğrayacağını sanıyorum,” dedi, “Ve sonra ne kadar çok şey dinleyebileceğimizi göreceğiz.”

Molly daha çok kuşkuyla, “Geleceğini düşünüyor musun, baba?” dedi. Son defa bu odada olduğu zamanı ve burayı nasıl umutlarla terk ettiğini

hatırladı ve babasının eşiyle olan konuşması sırasındaki yüz ifadesinde bu düşüncenin izlerini görebileceğini hayal etti.

“Söyleyemem, canım. Cynthia’nın niyetleri konusunda tamamen ikna olana kadar, onu tanıdığı eve sadece resmi ziyaretler için gelmesi hoş olamaz; ama o her zaman, hoş olsa da olmasa da, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapan bir kişidir.”

Bayan Gibson, bunun bir parçasının doğruluğunu kanıtlamak için kocasının cümlesini bitirmesini zorlukla bekleyebildi.

“Cynthia’nın niyetlerine ikna olmak! Onları çok açık bir şekilde ifade ettiğini düşünüyorum! Bu adam daha ne istiyor?”

“Henüz mektubun geçici bir duyguyla yazılıp yazılmadığına ikna olmamış. Bu duygunun nedenlerini ona anlatmanın bana düştüğünü hissetmememe rağmen, bunun doğru olduğunu ona anlattım. Onu eski ilişkilerine devam etmeye ikna edeceğine inanıyor. Ben inanmıyorum; ve ona bunu anlattım; ama kuşkusuz onun sadece Cynthia’nın verebileceği tüm ikna ediciliğe ihtiyacı var.”

Bayan Gibson hüzünlü bir şekilde, “Zavallı Cynthia! Zavallı çocuğum!” dedi. “O adamı ikna etmek için kendini nelere katlanmak zorunda bıraktı!”

Bay Gibson’un gözleri ateş gibi parladı. Ama dudaklarını sıkıca kapalı tuttu; ve sadece alçak sesle, “Aslında o adam!” dedi.

Molly’nin heyecanı da babasının konuşmasındaki bir iki cümleden dolayı azalmıştı. “Sadece resmi ziyaretler!” Aslında öyle miydi? “Sadece resmi bir ziyaret!” ne olursa olsun ziyaret birkaç gün geçmeden yapıldı. Bayan Gibson’a karşı durumunun tüm utancını hissettiğini tüm bu zaman boyunca gerçekten acı çekmiş olduğunu Molly açıkça görüyordu; ama kuşkusuz Bayan Gibson dönüşü gazetelere geçen ve daha şimdiden Lord Cumnor ve Kuleler’deki aile hakkında sorular sorduğu biri tarafından ona gösterilen saygı karşısında duyduğu sevincin içinde bunu hiç görmedi.

Molly güzel beyaz elbisesini giymiş olarak oturuyor, yarı okuyor, yarı hayal kuruyordu; çünkü Haziran havası o kadar temiz ve güzeldi, bahçe o

kadar çok çiçekle doluydu, ağaçlar o kadar çok yaprakla doluydu ki, açık pencerenin yanında okumak böyle bir zamanda sadece bir numaraydı; üstelik Bayan Gibson sürekli olarak, işlediği iş konusunda yaptığı yorumlarla ona karışıyordu. Öğle yemeğinden sonraydıMaria, Bay Roger Hamley'i içeri getirdiğinde, alışılmış bir ziyaret zamanıydı. Molly ayağa kalktı; ve sonra daha iki sene önce içten bir şekilde tanıdığı neşeli çocuksu yüzü aradığı, bronz renkli, sakallı, cesur bir adam odaya girdiği sırada utangaçlıkla ve sessiz bir şekilde ayakta durdu. Ama Roger'ın yolculuk ettiği iklimlerde aylar daha ılımlı bölgelerdeki yıllara denkti. Ve hayatın günlük tehlikeleri içinde sürekli düşünce ve endişe, yüzdeki çizgileri derinleştiriyordu. Üstelik, daha sonra onu kişisel olarak etkileyen koşullar, onu kaygısız ya da neşeli yapacak koşullar değildi. Ama sesi aynıydı; üvey annesiyle geleneksel nezaket konuşması yaparken kullandığı ses tonundan çok daha yumuşak bir tonla onunla konuşurken, eski dost Molly'nin yakaladığı ilk nokta buydu.

"Ne kadar hasta olduğunu duyunca çok üzüldüm! Ama narin görünüyorsun!" Gözleri, onun yüzünde sevecen bir araştırıcılıkla dolaştı. Molly onun ilgisinin farkında olarak her tarafının kızardığını hissetti. Buna son verecek bir şey yapmak için başını kaldırdı ve ona daha önce hiç fark etmediğini hatırladığı güzel yumuşak gri gözlerini gösterdi. Daha fazla kızararak ona gülümsedi ve şöyle dedi:

"Oh! Şimdi eskisi kadar kuvvetliyim. Her şey tümüyle yaz güzelliğindeyken hasta olmak bir utanç olacaktı."

"Sana ne kadar derinden borçlu olduğumuzu olduğumu işittim;babam senin değerini pek bilemez."

Molly, "Lütfen yapmayın," dedi, gözyaşları istemese de gözlerine doluyordu. Onu hemen anlamış gibi görünüyordu; Bayan Gibson'la konuşuyormuş gibi devam etti: "Gerçekten benim küçük baldızım, sizin eşinize dediği gibi Monsieur le Docteur' dan bahsetmekten bıkmıyor!"

Bayan Gibson aniden, ondan beklenen bir görev olabileceğini fark ederek, "Henüz Bayan Osborne Hamley'le tanışma zevkine eremedim," dedi, "Ve benim ihmalkârlığım için ondan özür dilemenizi rica etmem lazım. Ama Molly benim için üzüntü ve endişe kaynağı olduçünkü biliyorsunuz ona

kendi çocuğum gibi baktım. Gerçekten hiçbir yere gitmedim; sadece benim için başka bir ev gibi olan Kuleler hariç, bunu söylemeliyim. Ve sonra Bayan Osborne Hamley'in çok geçmeden Fransa'ya dönmeyi düşündüğünü anlıyorum. Yine de bu bir ihmalkârlık."

Hamley ailesinde ne olup bittiği ile ilgili haberleri almak için yapılan küçük tuzak böylece kuruldu. Roger ona şu şekilde cevap verdi:

"Eminim, Bayan Osborne Hamley biraz daha kuvvetlendikten sonra ailenin herhangi bir dostunu görmekten çok memnun olacaktır. Fransa'ya hiç dönmemesini ümit ediyorum. O bir yetim ve onu babamla kalmaya ikna edeceğimize inanıyorum. Ama henüz hiçbir şey kararlaştırılmadı." Sonra "resmi ziyareti" bitirmiş olmaktan memnunmuş gibi kalktı ve ayrıldı. Kapıya gittiğinde söyleyecek bir kelimesi daha olduğunu düşünerek arkaya baktı; ama bunun ne olduğunu tamamen unuttu çünkü Molly'nin dikkatli bakışına şaşırdı; bunu keşfetmekle aniden aklı karıştı ve yapabildiği kadar çabuk gitti.

"Zavallı Osborne haklıydı!" dedi. "Onun olacağını söylediği gibi, zarif hoş bir güzelliğe bürünmüş: yoksa onun yüzünü biçimlendiren karakteri mi? Şimdi bu kapıdan bir dahaki sefer girdiğimde, bu, kaderimi öğrenmek için olacak!"

Bay Gibson eşine, daha çok kızına anlattığı şeyi tekrarlayan bir görüşle, Roger'ın Cynthia ile kişisel bir görüşme yapma isteğini anlattı. Bunun için tam bir gereklilik görmüyordu, bu doğruydu; ama onun ilgisi olan gerçeği görebilmesi için bunun önerilebilir olduğunu düşünüyordu ve bunu eşine söyledi. Ama o meseleyi kendi yönetimine aldı ve görünürde Bay Gibson' la uyuşmasına rağmen, hiçbir zaman sorunu Cynthia'ya söylemedi; ona tek söylediği şuydu:

"Eski hayranın Roger Hamley, zavallı sevgili Osborne' nun ölümünün sonucunda, büyük bir aceleyle eve geldi. Dul eşi ve küçük oğlunu Malikâne'ye yerleşmiş bulunca oldukça şaşırmış olmalı. Önceki gün buraya uğradı ve kendini oldukça uygun bir hâle getirdi ama davranışları, yolculuk yaptığı topluluk tarafından geliştirilmemiş. Yine de onun, modaya uygun bir "aslan" olarak kabul edildiğini öngörebilirim ve belki de benim incelik anlayışımla uyuşmayan kabalığa günümüzdeki herhangi bir İngiliz

erkeğinden daha ıssız yerlerde olan ve daha olağanüstü yiyecekler yiyen bilimsel bir yolcuda hayran olunabilir. Sanırım toprağı miras olarak almaktaki tüm şansını kaybetti çünkü onun Afrika'ya dönmekten ve düzenli olarak yolculuk eden biri olmaktan söz ettiğini duydum. Senin isminden bahsedilmedi ama seni Bay Gibson'a sorduğuna inanıyorum."

Mektubu katlayıp uzatırken kendi kendine, "İşte!" dedi. "Bu onu üzmez ya da rahatsız etmez. Ve hepsi de doğru ya da ona çok yakın. Kuşkusuz, geri döndüğünde onu görmek isteyecektir; ama o zamana kadar Bay Henderson'un tekrar teklifte bulunmasını ve bu meselenin tamamen çözülmesini ümit ediyorum."

Ama Cynthia, Hollingford'a bir Salı sabahı döndü ve annesinin konuyla ilgili endişeli sorularına, sadece Bay Henderson'un tekrar teklif etmediğini söyleyerek cevap verdi. Neden etmesi gerekiyordu? Onu bir kere reddetmişti ve onun neden reddettiğini, en azından nedenlerden birini bilmiyordu. Eğer dünyada Roger Hamley diye birisi olmasaydı bile onu kabul edip etmeyeceğini bilmiyordu. Hayır! Amcası ya da yengesi ne de yeğenleri hiçbir zaman Roger'ın teklifi hakkında bir şey işitmemişti. Her zaman isteğinin bunun bir sır olarak kalması olduğunu söylemişti ve diğer insanlar ne yaparsa yapsın bundan hiç kimseye bahsetmemişti. Bu hafif ve dikkatsiz yapının altında başka duygular vardı; ama Bayan Gibson bu yüzeyin altını araştıracak bir kimse değildi. Yüreğini, daha ilk tanıştıklarında, Bay Henderson'un Cynthia'yla evlenmesine koymuştu; ve birinci olarak aynı düşünce onun da kafasına girmişti ve Cynthia'nın Roger'la olan ilişkisi, sonuçlarıyla birlikte bunun önünde engeldi; ve ikinci olarak Cynthia'nın kendisi daha önceden sahip olduğu yakınlığın tüm fırsatlarıyla birlikte teklifin tekrarlanmasını sağlayamadıBayan Gibson'un dediği gibi, "Bir azizi bile kışkırtmaya yeterdi." Günün geri kalanında Cynthia'ya, hayal kırıklığına uğratan ve nankör bir kız olarak imalarda bulundu; Molly bunun nedenini anlayamadı ve ta ki o, "Aldırma Molly. Annem sadece şu nedenle kızıyor: Ben nişanlı genç bir bayan olarak geri dönmedim," diyen Cynthia adına gücendi.

Bayan Gibson şikâyetçi bir şekilde, "Evet; ve eminim yapabilirdinbu nankörlük! Yapamayacağın bir şeyi yapmanı isteyecek kadar adaletsiz değilim!" dedi.

“Ama nankörlük nerede, anne? Ben çok yorgunum ve belki de bu beni aptallaştırıyor; ama nankörlüğü göremiyorum.” Cynthia bir cevap almayı umursamıyormuş gibi başını kanepedeki yastıklara yaslayarak, çok yorgun bir şekilde konuştu.

“Senin için yapabildiğimiz her şeyi yaptığımızı görmüyor musun; seni iyi giydiriyoruz, Londra’ya gönderiyoruz; ve bizi bütün bunların maliyetinden kurtarabileceğin zaman yapmıyorsun.”

Molly öfkeyle kızararak ve Cynthia’nın engelleyen elini iterek, “Hayır! Cynthia, ben konuşacağım,” dedi. “Eminim babam kızlarına harcadığı herhangi bir masrafı bu şekilde hissetmez ve buna aldırmaz. Ve çok iyi biliyorum ki bizim evlenmemizi istemez meğer ki…” Duraksadı ve sustu.

Bayan Gibson yarı eğlenerek, “Meğer ki ne?” dedi.

Molly alçak, kendine güvenen bir sesle, “Meğer ki biz birisini içten bir şekilde sevmeyelim,” dedi.

“Peki bu tiraddan sonra gerçekten oldukça inceliksiz olduğunu söylemeliyim ben vazgeçtim. Siz, iki genç bayanın aşk meselelerine, ne yardım ederim ne de engellerim. Benim zamanımda biz, büyüklerimizin tavsiyelerinden memnun olurduk.” Aklına gelen bir düşünceyi gerçekleştirmek için odadan çıktı: Bayan Kirkpatrick’e gizli bir mektup yazacaktı, ona Cynthia’nın “karıştığı şanssız işler” ve “ince şeref duygusu” hakkındaki kendi yorumunu ve dünyanın erkeksi yanı karşısında, Bay Henderson’u ustaca bu kategorinin dışında bırakarak, tümüyle kayıtsız olduğu konusunda ipuçları verecekti.

Bayan Gibson odadan çıkınca Molly, bir rahatlama iç çekişiyle kendini bir sandalyeye bırakarak, “Oh, canım!” dedi; “Hasta olduğumdan beri ne kadar huysuz oldum! Ama sanki babam senden bir şeyleri esirgemiş gibi konuşmasına dayanamıyorum.”

“Onun böyle yapmadığına eminim, Molly. Benim için onu savunmana gerek yok. Ama annemin beni hâlâ The Times’ daki haberlerin bize şanssız çocuklar demesi gibi, “ayakbağı”[123] olarak görmesinden dolayı üzgünüm. Ama bütün hayatım boyunca ona ayakbağı oldum. Her konuda

çok fazla ümitsizliğe düşüyorum, Molly. Şansımı Rusya’da deneyeceğim. Moskova’da büyük topraklara ve yüzlerce serfe sahip olan bir aile için, bir İngiliz mürebbiye aradıklarını duydum. Eve gelene kadar mektup yazmayı erteledim; orada sanki evlenmiş gibi ayak altından çekilirim. Oh, canım! Gece yolculuk yapmak moral için iyi değil. Bay Preston nasıl?”

“Üç mil uzaktaki Cumnor çiftlik evini aldı ve şimdi Hollingford’daki çay partilerine gelmiyor. Onu bir kere sokakta gördüm ama birbirimizin yolundan çekilmek için hangimizin daha çok uğraştığı iyi bir soru olur.”

“Henüz Roger hakkında bir şey söylemedin.”

“Hayır; işitmek isteyip istemediğini bilmiyordum. Çok daha yaşlı görünüyor; oldukça kuvvetli, yetişkin bir adam. Ve babam onun çok daha ciddi olduğunu söylüyor. Eğer öğrenmek istiyorsan, bana istediğin soruyu sor ama onu sadece bir kere gördüm.”

“Bu arada bölgeden ayrılmış olacağını ümit ediyordum. Annem onun yine yolculuk yapacağını söyledi.”

“Molly, “Söyleyemem,” dedi. “Sanırım, biliyorsun,” diye devam etti ama konuşmadan önce biraz tereddüt ederek, “Seni görmek istiyor,” dedi.

“Hayır! Hiç duymadım. Mektubumla yetinmiş olmasını isterdim. Yapabildiğim kadarıyla buna karar verdim. Eğer onu görmeyeceğimi söylersem, onun iradesinin mi yoksa benimkinin mi daha kuvvetli olacağını merak ediyorum.”

Molly, “Onunki,” dedi. “Ama onu görmen lazım; bunu ona borçlusun. Bu olmazsa hiçbir zaman tatmin olmayacak.”

“Benimle nişanı tekrar devam ettirmek için mi konuşacağını düşünüyorsun? Sadece onu tekrar bozmam gerekecek.”

Yüzünden okunan küçük hüzünlü bir endişeyle, “Eğer kararlıysan kesinlikle seninle “konuşulmaz.” Ama belki gerçekten öyle değildir, Cynthia?” diye sordu.

“Tamamen kararlıyım. Küçük Rus kızlara öğreteceğim; ve hiç kimseyle evlenmeyeceğim.”

“Ciddi değilsin, Cynthia. Ve aslında bu çok ciddi bir iş.”

Ama Cynthia vahşi ruh hâllerinden birine girmişti ve artık her türlü mantıklı neden ya da duygusal anlam böyle zamanlarda ondan uzaklaşırdı.

56.“Eski Aşk Bitiyor ve Yenisi Başlıyor”

Ertesi sabah, Bayan Gibson daha hoşnut görünüyordu. Mektubunu yazmış ve postalamıştı; bundan sonra yapılacak iş Cynthia’yı mantıklı bir durum dediği durumda tutmak ya da başka bir deyişle onu uysal olmak için ikna etmeye çalışmaktı. Ama çok emek harcanmıştı. Cynthia zaten kahvaltıya inmeden önce Bay Henderson’dan bir mektup almıştıkelimelerin yapabileceği kadar açık bir aşk açıklaması, bir evlilik önerisiydi. Bunun yanı sıra postadaki küçük gecikmeleri bile bekleyemeyeceğini ima ederek onu Hollingford’a kadar izlemişti ve önceki gün Cynthia’yla aynı zamanda varmıştı. Cynthia bu mektuptan kimseye bahsetmedi. Kahvaltıya Bay ve Bayan Gibson yemeklerini bitirdikten sonra geç geldi; ama onun geç kalması gece boyunca yolculuk etmiş olması gerçeğine yoruldu. Molly henüz sabah erken kalkacak kadar kuvvetlenmemişti. Cynthia pek konuşmadı ve yemeğine dokunmadı. Bay Gibson günlük işlerine gitti ve Cynthia ile annesi yalnız kaldılar.

Bayan Gibson, “Canım,” dedi. “Kahvaltını yemen gerektiği gibi yemiyorsun. Korkarım yemeklerimiz Hide Park Sokağı’ ndan sonra sana sade ve basit geliyor.”

Cynthia, “Hayır,” dedi; “Aç değilim, hepsi bu.”

“Eğer amcan kadar zengin olsaydık zarif bir masa hazırlamanın hem görev hem de zevk olduğunu düşünürdüm; ama sınırlı olanaklar bir insanın istekleri için üzücü bir engeldir. Onun yaptığı gibi çalışarak Bay Gibson’un şimdikinden daha fazla para kazanabileceğini zannetmiyorum; bu arada hukukun olanakları sınırsızdır. Lord Bakan! Servetin yanı sıra ünvanlar!”

Cynthia cevap vermek için kendi düşünceleriyle neredeyse çok meşguldü ama şunu söyledi: “Yüzlerce avukat var. Diğer tarafından bak, anne.”

“Evet; ama onların çoğunun özel servetleri olduğunu fark ettim.”

“Belki. Anne, Bay Henderson’un bu sabah gelip uğramasını bekliyorum.”

“Oh, benim değerli çocuğum! Ama nasıl biliyorsun? Sevgili Cynthia seni kutlayacak mıyım?”

“Hayır! Sanırım sana söylemem lazım. Bu sabah ondan bir mektup aldım ve bugün Umpire’la geliyor.”

“Ama teklifte bulundu, değil mi? Ne olursa olsun kesinlikle teklif etmeyi düşünüyor olmalı.”

Cynthia cevap vermeden önce çay kaşığıyla oynadı; sonra sanki rüyadan uyanan ve annesinin sorusunun yankısını yakalayan bir kişi gibi başını kaldırdı.

“Teklif! Evet, sanırım yaptı.”

“Ve onu kabul ettin mi? “Evet” de Cynthia ve beni mutlu et!”

“Kendimden başka bir kimseyi mutlu etmek için “evet” demeyeceğim ve Rusya planının benim için çok büyüleyici yanları var.” Bunu annesini bezdirmek ve Bayan Gibson’un neşesinin taşkınlığını azaltmak için söyledi. Bu itiraf edilmeliydi; çünkü o çoktan kararını vermişti. Ama bu, buna gerçekte olduğundan daha az gerçeklik ekleyen Bayan Gibson’u etkilemedi. Yeni garip bir ülkede, yeni garip insanlar arasında yaşamak düşüncesi Cynthia için çekici olmaktan uzak değildi.

“Her zaman güzel görünüyorsun, canım; ama o güzel leylak rengi elbiseni giymenin daha iyi olduğunu düşünmüyor musun?”

“Şu anda üzerimde olan elbisenin bir ipliğini bile değiştirmem.”

“Seni inatçı yaratık! Ne giyersen giy her zaman güzel olduğunu biliyorsun.” Böylece Bayan Gibson kızını öperek odadan çıktı. Ailenin inceliğini göstererek Bay Henderson’u etkilemesi için öğle yemeğini düşünüyordu.

Cynthia yukarı, Molly’nin yanına gitti; ona Bay Henderson’u anlatmak istiyordu ama konuyu doğal olarak açmanın olanaksız olduğunu gördü. Böylece geleceği açığa vurmayı olabildiğince yavaş bir şekilde zamana

bıraktı. Molly kötü bir gece geçirdiği için yorgundu; ve babası dışarı çıkmadan evvel ona çabucak uğradığında, sabahın geri kalanında yukarıda kalmasını ve erken akşam yemeğinden sonraya kadar kendi odasında sakin bir şekilde kalmasını önermişti. Böylece zamanın sakladığı şeyleri ona anlatmak için adil bir şansı olmadı. Bayan Gibson, her zamanki sabah ziyaretine gelemediği için Molly'den özür diledi ve Cynthia'ya, Bay Henderson'un muhtemel gelişi için aşağıda oyalanacak bir neden bulmasını söyledi. Ama Cynthia böyle bir şey yapmadı. Molly'yi öptü ve onun elini tutarak sessizce onun yanında oturdu; en sonunda ayağa fırladı ve "Şimdi yalnız kalman gerekecek küçüğüm. Bu öğleden sonra çok iyi ve canlı olmanı istiyorum; bu yüzden şimdi dinlen," dedi. Cynthia onu bıraktı, kendi odasına gitti, kapıyı kilitledi ve düşünmeye başladı.

Aynı zamanda başka biri de onu düşünüyordu ve bu, Bay Henderson değildi. Roger, Bay Gibson'dan Cynthia'nın döndüğünü duymuştu ve hemen onun yanına gitme kararındaydı. Onun birbirleriyle olan ilişkilerinin sürmesi karşısında çıkardığı engeller ne olursa olsun –ve onların yapısından tamamen habersizdi onları yenmek için kuvvetli, erkekçe bir çaba gösteriyordu. Babasını bıraktı hepsini bıraktı ve atını eyerleyip kaderiyle karşılaşacağı zaman gelene kadar yalnız kalmak için ormana gitti. Eskiden onun için tabu olan sabah saatlerine denk gelmemek için çok dikkatliydi; ama onun bu kadar yakınında olduğunu ve zamanın da çok yakın olduğunu bilince beklemek çok zor işti.

Yine de bir kere gerçekten ona giden yolda olunca, kendini sakin ve sabırlı olmaya zorlayarak atını çok yavaş sürüyordu.

Kapıyı açan hizmetçi Maria'ya, "Bayan Gibson evde mi? Bayan Kirkpatrick evde mi?" diye sordu. Hizmetçinin aklı karıştı ama o bunu fark etmedi.

"Öyle sanıyorumemin değilim! Oturma odasına gelir misiniz, efendim? Bayan Gibson'un orada olduğunu biliyorum."

Böylece yukarı çıktı, tüm sinirleri Cynthia ile yakınlaşan görüşmesi yüzünden gerilmişti. Odada sadece Molly'yi bulmasının bir rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı olduğundan emin değildiMolly bahçeye bakan pencerenin önündeki kanepede yarı yatar durumdaydı; üzerinde beyaz bir

örtü vardı; kendisi de çok beyazdı ve açık pencereden esen rüzgârın kötü etkisinden korunmak için de başına işlemeli bir örtü örtülmüştü. Cynthia'yla konuşmaya o kadar hazırdı ki, başka birisine ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Onu karşılamak için oturan ve aniden duygusallaşarak titremeye başlayan Molly'ye, "Korkarım pek iyi değilsin," dedi.

"Biraz yorgunum, hepsi o kadar," dedi; sonra onun gideceğini ümit ederek ve yine de bir şekilde kalmasını isteyerek tamamen sessiz kaldı. Ama o bir sandalye aldı ve pencerenin karşı tarafına, onun yanına koydu. Maria'nın, Bayan Kirkpatrick'e çağrıldığını söyleyeceğinden ve her an merdivenlerde onun çevik hızlı ayak seslerini işiteceğinden emindi. Konuşması gerektiğini hissetti ama söyleyecek herhangi bir şeyi düşünemedi. Molly'nin yanakları pembeleşmişti; bir iki kere konuşacak gibi oldu ama yine bunun daha iyisini düşündü: Onların zayıf, kopuk cümlelerinin arasındaki duraklamalar giderek uzadı. Bu duraklamalardan birinde aniden, bahçeden uzaktaki mutlu seslerin neşeli mırıltıları giderek yaklaştı. Molly, giderek daha rahatsız göründü, kızardı ve istememesine rağmen Roger'ın yüzüne baktı. Roger, Cynthia'yı bahçede görebiliyordu. Sanki kalbi kanı tüm şiddetiyle gönderiyormuş gibi aniden rengi kızardı. Cynthia ve Bay Henderson görülebilecek bir yere geldiler; Bay Henderson onun yüzüne bakmak için eğilerek hevesli bir şekilde konuşuyordu; Cynthia'nın sevimli bir utangaçlıkla başka yere çevirdiği bakışları, ne vereceği ne de alacağı bazı çiçekler konusunda açıkça cilve yapıyordu. İşte o zaman, sevgililer çalılıklardan daha açık bir yere çıkmış olduklarından, Maria'nın onlara yaklaştığını gördüler; açıkçası Cynthia'yı o anki hayranından ayrılmaya ikna etmek ve Bay Roger Hamley'in orada olduğu ve onunla konuşmak istediği konusunda fısıldadığı mesajı alması için karşılamak konusunda birkaç adım atmak için durumun gerektirdiği kadınsı bir davranış biçimi vardı. Roger, onun şaşırmış hareketini görebiliyordu; eve doğru gelmeden önce Bay Henderson'a bir şey söylemek için arkaya döndü. Şimdi Roger, Molly'yle konuştuaceleyle, kısık bir sesle konuştu.

"Molly söyle bana! Cynthia'yla konuşmak için çok mu geç kaldım? Bu amaçla geldim. O adam kim?"

“Bay Henderson. Daha bugün geldiama o şimdi, onun kabul ettiği sevgilisi. Ah Roger, sana acı verdiğim için beni affet!”

“Ona burada olduğumu ve gittiğimi söyle. Bu sözümü ona ilet. Rahatsız olmasın.”

Roger tüm hızıyla aşağı koştu ve Molly dış kapının öfkeyle kapandığını işitti. Cynthia solgun ve kararlı bir şekilde odadan içeri girmeden önce evden ancak ayrılmıştı.

Sanki o saklanmış olabilirmiş gibi etrafına bakınarak, “O nerede?” dedi.

Molly çok zayıf bir sesle, “Gitti!” dedi.

“Gitti. Oh, ne rahatlık! Kaderim yeni aşığımla olmadan evvel eski aşığımdan kurtulmamakmış gibi görünüyor ve üstelik yapabildiğim kadar kararlı bir şekilde yazdım. Molly mesele nedir?” Çünkü Molly şimdi bayılmıştı. Cynthia zile koştu, Maria’ ya su, tuz, şarap herhangi bir şey getirmesini emretti ve Molly güçlükle nefes alarak ve mutsuz bir şekilde kendine gelir gelmez Bay Henderson’a, sabah gelmiş olduğu George’a dönmesini rica eden ve eğer hemen onun dediğine uyarsa akşamüstü tekrar uğramasına izin verilebileceğini, aksi hâlde onu ertesi güne kadar göremeyeceğini söyleyen küçük bir not yazdı. Bunu aşağıya Maria’yla gönderdi ve şanssız adam hiçbir zaman onu büyüleyici eşinden yoksun bırakanın Bayan Gibson’un ilk anda duyduğu ani isteksizlik olduğuna inanmadı. Uzun, yalnız öğleden sonra boyunca mutluluğunu anlatmak için arkadaşlarına yazarak kendini avuttu. Mektup yazdıklarının arasında, onun mektubunu Bayan Gibson’un sadece istediği kadar şeyi anlatmak için özenli bir şekilde düzenlediği, dikkatli yazılmış uzun mektubuyla aynı zamanda alan Kirkpatrick amcası ve yengesi de vardı.

Cynthia, Bayan Gibson’un giyinme odasının sakinliğinde Molly’yle otururken, “O çok kötü müydü?” diye sordu.

“Ah Cynthia, onu görmek çok acı vericiydi, o çok ızdırap çekiyordu!”

Cynthia suratını asarak, “Derin duyguları olan insanları sevmem,” dedi. “Onlar bana uymaz. Neden gürültü patırtı yapmadan gitmeme izin

vermiyor? Bu kadar ilgiyi hak etmiyorum.”

“Sana insanların seni sevmesi armağanı bahşedilmiş. Bay Preston’u hatırlao da ümidini yitirmeyecek.”

“Şimdi senin Roger Hamley ve Bay Preston’u aynı şekilde sınıflandırmanı istemiyorum. Birisi benim için çok kötüyken diğeri de çok iyi. Şimdi bahçedeki adamın doğru sınıftan olduğunu ümit ediyorumben öyleyim çünkü kötü olduğumu düşünmüyorum ve dürüst olmadığımı da biliyorum.”

Molly ciddiyetle, “Ondan gerçekten evlenecek kadar hoşlanıyor musun?” diye sordu. “Düşün, Cynthia. Sevgililerini bırakarak devam edemezsin; eminim yapmayı düşünmediğin anlayamadığın hâlde, acı çektiriyorsun.”

“Belki anlayamıyorum. Ben gücenmiyorum. Olmadığım bir şeyi ileri sürmem ve kararlı olmadığımı biliyorum. Bay Henderson’a böyle söyledim.” Kızararak ve hatırladığı şey karşısında gülümseyerek durdu.

“Ona anlattın! Ve o ne dedi?”

“Beni olduğum gibi sevdiğini söyledi; böylece görüyorsun onu adil bir şekilde uyardım. Sadece, onun biraz korktuğunu sanıyorumçünkü en kısa zamanda, neredeyse hemen evlenmemi istiyor. Ama bunu kabul edip etmeyeceğimi bilmiyorum onu pek görmedin, Molly ama bu gece tekrar geliyor ve onun çok büyüleyici olduğunu düşünmezsen seni hiç bağışlamayacağım. Aylar önce teklif yaptığında ona ilgi duyduğuma inanıyorum ama ilgi duymadığımı düşünmeye çalışıyordum; sadece bazen gerçekten çok mutsuzdum, kırılmasını önlemek için Alman hikâyesindeki[124] sadık John gibi, kalbimin etrafına demir bir çember geçirmem gerektiğini düşünüyordum, hatırlıyor musun, Molly?sayısız deneme ve gözden düşürücü olaylardan sonra efendisi krallığına, servetine ve aşık olduğu kadına kavuşur ve altı tane atı olan bir arabayla ve arkalarında Sadık John olarak evlendikleri kiliseden uzaklaşırken mutlu çift üç tane büyük kırılma sesi duyarlar ve bunu araştırınca, bunların Sadık John’un efendisinin sıkıntıları sırasında kırılmasını önlemek için kalbinin etrafına geçirdiği demir çemberler olduğunu görürler.”

Akşamüstü Bay Henderson geldi. Molly onu görmeyi çok istiyordu ve onu gördüğü zaman ondan hoşlanıp hoşlanmadığından emin olamadı. Kibirli olmaksızın yakışıklıydı; aptalcasına iyi olmaksızın nazikti. Kolayca konuştu ve hiçbir zaman aptalca bir şey söylemedi. Mükemmel bir şekilde donanımlıydı ama giyimine hiç dikkat ediyormuş gibi görünmüyordu. İyi huylu ve nazikti; yaşı ve işi gereği olan hazır cevaplıktan kaynaklanan neşeli bir saygısızlığa sahipti ve yaşı ve işi zekâ gerektiriyordu. Ama Molly'nin gözlerinde bir şey olmasını istiyordune olursa olsun bu ilk görüşmede, kalbinin derinliklerinden onu basmakalıp bir kişi olarak düşündü. Ama kuşkusuz bu konuda olabildiği kadar mutlu olduğu görünen Cynthia'ya bir şey söylemedi. Bayan Gibson da aşırı mutluluktan dolayı cennetin yedinci katındaydı ve az konuşuyordu; ama söylediği şeyler en yüksek duyguları en ince dille ifade ediyordu. Bay Gibson onlarla uzun süre beraber kalmadı ama oradayken açıkça içe işleyen siyah gözleriyle kendinde olmayan Bay Henderson'u inceliyordu. Bay Henderson tam da herkese karşı davranması gerektiği gibi davranıyordu: Bay Gibson'a karşı saygılı, Bayan Gibson'a karşı hürmetkâr, Molly'ye karşı arkadaşça ve Cynthia'ya karşı adanmıştı.

Bay Gibson, bir dahaki sefere Molly'yi yalnız bulunca konuşmaya başladı. "Evet! Bu yeni ilişkiyi nasıl buldun?"

"Söylemek zor. Parça parça ele alındığında çok hoş ama bütünüyle bakarsak sıkıcı."

Bay Gibson Molly'yi şaşırtarak, "Onun mükemmel olduğunu düşünüyorum," dedi; ama bir an sonra onun alaylı bir şekilde konuştuğunu gördü. Devam etti: "Onu neden Roger Hamley'e tercih ettiğini merak etmiyorum. Bu kokular! Bu eldivenler! Ve sonra saçı ve kravatı!"

"Şimdi baba, adil değilsin. O, bundan daha fazla bir şey. İnsan onun çok iyi duyguları olduğunu görebilir; çok yakışıklı ve onun cazibesine kapılmış."

"Roger da öyleydi. Ama onun evlenmiş olmasından dolayı sadece çok memnun olacağımı itiraf etmeliyim. Her zaman aşk ilişkileri yaşayacak bir kız ve eğer keskin bir şekilde bakmazsa her zaman bir erkeğin parmaklarından kaymak isteyecektir; bunu Roger'a da söyledim."

“O zaman onu, burada, gelmesinden sonra gördün?”

“Sokakta karşılaştım.”

“O nasıldı?”

‘Dünyadaki en hoş şeyden geçtiğini zannetmiyorum; ama çok geçmeden bunu atlacaktır. Duygusallık ve kabullenmeyle konuştu; bundan çok bahsetmedi ama insan bunu çok keskin olarak hissettiğini görebiliyordu. Bunu düşünmek için üç ayı olduğunu hatırla. Toprak Sahibi’nin daha çok kızdığını tahmin ederim. Herhangi biri onun oğlunu reddettiği için köpürüyordur. Şimdi Roger’ın bundan nasıl etkilendiğini görene kadar günahın kötülüğünü anlamamış görünüyordu. Aslında kendimi hariç tutarsam, herhangi bir mantıklı babayı da bilmiyorum, öyle değil mi Molly?”

Bay Henderson başka ne olursa olsun sabırsız bir aşıktı; hemen gelecek hafta Cynthia’yla evlenmek istiyordu; ne olursa olsun uzun tatilden önce olmalıydı böylece yurt dışına gidebileceklerdi. Çeyiz ve ön hazırlıkları rüzgâr gibi yaptı. Her zamanki gibi cömert olan Bay Gibson, nişanından bir ya da iki sabah sonra Cynthia’yı bir köşeye çekti ve onun eline yüz paund verdi.

“İşte bu, Rusya’ya gidip dönmen için gereken masrafları ödemek için. Öğrencilerini itaatkâr bulacağını ümit ederim.”

Cynthia, onu şaşırtmaktan çok rahatsız ederek, kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü.

“Tanıdığım en nazik insansınız,” dedi, “Size kelimelerle nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

“Eğer benim gömlek yakalarımı bu şekilde buruşturmaya devam edersen bunları yıkamanı istemek zorunda kalacağım. Tam da şimdi, senin Bay Henderson’ın gibi düzenli ve zarif olmaya çalıştığım zaman.”

Cynthia, “Ama ondan hoşlandınız, değil mi?” dedi. “O, sizi çok seviyor.”

“Kuşkusuz. Şimdi hepimiz meleğiz ve sen de baş meleksin. Onun da Roger gibi kullanılacağını ümit ederim.”

Cynthia ciddi görünüyordu. “O, aptalca bir meseleydi,” dedi. “Biz iki uygunsuz insandık.”

“Sona erdi ve bu yeterli. Üstelik harcayacak başka zamanım yok; ve işte senin yakışıklı genç adamın aceleyle buraya geliyor.”

Bay ve Bayan Kirkpatrick tebriklerini gönderdiler; ve Bayan Kirkpatrick özel bir mektupta Bayan Gibson’a onun zamanlaması kötü olan Roger hakkındaki sırrının tamamen özel olarak kalacağı konusunda güvence verdi. Çünkü Bay Henderson Hollinford’da görünür görünmez, ilk mektupta yazmış olduğu herhangi bir şeyden bahsetmemelerini rica eden ikinci bir mektup yazmıştı; ilk mektup kızının sevgisinin gerçek durumunu keşfederek heyecanlandığı için böyle yazılmıştı, ne dediğini pek bilmiyordu; bazı şeyleri abartmış ve bazı şeyleri yanlış anlamıştı: şimdi onun bilmediği şey, Bay Henderson’un Cynthia’ya teklifte bulunmuş olduğu, bunun kabul edildiği; olabildiğince mutlu oldukları ve (“bir annenin kendini beğenmişliğini affedin”) en sevimli çift olduklarıydı. Böylece Bay ve Bayan Kirkpatrick, eşit derecede uygun bir mektup yazarak cevap verdiler. Bay Henderson’u övüyor, Cynthia’ya hayran oluyor ve genel olarak kutluyorlardı; evliliğin Hyde Park Sokağı’ndaki kendi evlerinde olması ve Bay ve Bayan Gibson ile Molly’nin, hepsinin gelip onları ziyaret etmesi gerektiği konusunda ısrar ediyorlardı. Sonunda küçük bir dipnot vardı. “Eminim ki bütün bilim adamlarının keşifleri konusunda heyecan duyduğu ünlü gezgin Hamley’i kast etmiyorsunuzdur. Ondan, Afrika’ya giden genç Hamley olarak bahsediyorsunuz. Lütfen bu soruya cevap verin çünkü Helen en çok bunu bilmek istiyor.” Bu not Helen’ın el yazısıyla yazılmıştı. Her şeyin genel olarak başarılı gitmesi ve sempati isteği konusundaki sevinci içinde, Bayan Gibson bu mektubun bazı parçalarını Molly’ye okudu; dipnot geri kalan şeylerin arasındaydı. Bu Molly’nin üzerinde, önerilen nazik Londra davetinden daha derin bir etki yaptı.

Aile arasında bazı tartışmalar oldu; ama bunların hepsi Kirkpatrick’in davetinin kabul edilmesiyle sonuçlandı. Bunun için açıkça belirtilen bir çok küçük neden vardı; ama törenin, Cynthia’nın daha önce reddetmiş olduğu iki adamın yakınında olmaması için genel ve söylenmemiş bir istek vardı;

reddetme, şimdi Cynthia'nın onlara karşı gösterdiği davranış için kulanılan kelimeydi. Böylece sağlığının düğüne katılmasını engellememesi için Molly'nin mümkün olduğu kadar çabuk kuvvetlenmesi istendi, emredildi ve rica edildi. Bay Gibson'un kendisi, ev sahibi Bay Kirkpatrick'in kendisinden çok fazla hoşlanmasından bağımsız olarak, Londra'ya gitme ve yarım düzine eski arkadaşını ve bir çok bilimsel sergiyi görme olasılığına tamamen karşı olmayarak, eşi ve kızının muhteşem beklentilerini azaltmanın kendi görevi olduğunu düşünüyordu.

57.Düğün Ziyaretleri ve Elveda

Bütün Hollingford şehri, tebrik etmek ve ayrıntıları öğrenmek için geldi. Bazıları Bayan Goodenough bu memnuniyetsiz sınıfın başında olmak üzere Cynthia'nın Londra'da evlenmesinden dolayı güzel bir gösteri hakkından mahrum kaldıklarını düşünüyorlardı. Leydi Cumnor bile harekete geçti. "Kendi küresinin dışına" pek fazla ziyaret yapmayan, Clare'i kendi evinde bir kere gören Leydi Cumnor –kendi tarzının dışında tebrik etmek için geldi. Maria bir sabah sadece oturma odasına koşacak kadar zaman buldu ve şunu söyledi:

"Lütfen efendim, Kuleler'in büyük arabası bahçe kapısına geldi ve Kontes hazretleri içinde oturuyor." Saat on birdi ve Bayan Gibson böyle zamansız bir şekilde gelmeye cesaret eden halk tabakasından kişilere öfkelenirdi ama asilzadeler söz konusu olduğunda ev ahlakıyla ilgili kurallar gevşerdi.

Aile Leydi Cumnor oturma odasında görünene kadar "hazır olda" bekledi; sonra en iyi koltuğa oturtuldu ve konuşma başlamadan önce ışık ayarlandı. İlk konuşan o oldu; ve Molly'yle birkaç kelime konuşmaya başlayan Leydi Harriet sessizliğe büründü.

Mary'yi Leydi Cuxhaven'ı Birmingham ve Londra arasındaki yeni hatta bulunan tren istasyonuna götürüyordum ve buraya gelip tebriklerimi sunmayı düşündüm. Clare, genç bayan hangisi?" Gözlüklerini koyarak, oldukça benzer bir şekilde giyinmiş olan Cynthia ve Molly'ye baktı. Gelin adayı olarak Cynthia gösterildikten sonra, "Sana küçük bir tavsiyede bulunmanın yanlış olduğunu düşünmüyorum, canım," dedi. "Senin hakkında çok şey işittim; ve annenin hatrı için çok memnun oldum annen çok değerli bir kadın ve bizim ailemizdeyken görevini çok iyi bir şekilde yaptı böyle güvenilir bir evlilik yapacağını duyduğum için gerçekten çok sevindiğimi söyleyebilirim. Bunun, senin eski hatalı davranışlarını sileceğini ümit ederim –ümidimiz bu ama gerçekten önemsiz ve anneni rahatlatacak şekilde yaşayacaksın. Hem Lord Cumnor, hem de ben çok içten bir ilgi duyuyoruz. Ama Tanrı seni, evli ya da bekâr hangi yaşam durumuna koyarsa koysun, sağduyuyla davranmalısın. Kocana saygı

duymalısın ve her şeyde onun düşüncelerine uymalısın. Ona senin sorumlunmuş gibi bak ve ona danışmadan hiçbir şey yapma.” Lord Cumnor’ın dinleyiciler arasında olmaması çok iyiydi; eğer olsaydı ana ilkeleri uygulamayla karşılaştırırdı: “Düzenli hesap tut; ve yaşamdaki mevkini hatırla. Anlıyorum ki Bay…” unutmuş olduğu isim için yardım arayarak etrafına bakındı “HendersonHenderson hukukla uğraşıyor. Avukatlar hakkında genel bir önyargı olmasına rağmen, çok saygıdeğer olan bir ya da iki tanesini tanıyorum; ve Bay Henderson’un onlardan biri olduğuna eminim yoksa annen ve eski dostumuz Bay Gibson nişanı onaylamazdı.”

Cynthia kendini daha fazla tutamadan, “O bir dava vekili,” diye araya girdi. “Hukuk alanında dava vekili.”

“Ah, evet. Avukat. Dava vekili. Bu kadar yüksek sesle konuşmasan da anlıyorum, canım. Benim sözümü kesmeden önce ne söylüyordum? Biraz toplumun içinde bulunduğunda, söz kesmenin kötü bir davranış olarak kabul edildiğini göreceksin. Sana söyleyecek daha çok şeyim var ve sen hepsini unutturdun. Babanın sormamı istediği bir şey daha vardıbu neydi Harriet?”

“Sanırım Bay Hamley’i kastediyorsun?”

“Oh, evet! Gelecek ay evi Lord Hollinford’un arkadaşlarıyla doldurmayı düşünüyoruz ve Lord Cumnor özellikle Bay Hamley’in gelmesini istiyor.”

Bayan Gibson biraz şaşırarak, “Toprak Sahibi mi?” diye sordu. Leydi Cumnor hafifçe eğildi, “Eğer sözümü kesmezsen açıklayacağım,” dedi.

“Ünlü gezginbilim adamı Bay Hamley demek istiyorum. Onun Toprak Sahibi’nin oğlu olduğunu düşünüyorum. Lord Hollingford onu iyi tanıyor ama biz daha önce onu çağırdığımızda gelmeyi reddetti ve hiçbir sebep göstermedi.”

Roger gerçekten Kuleler’e çağrılmış ve gelmeyi reddetmiş miydi? Bayan Gibson bunu anlayamıyordu. Leydi Cumnor devam etti:

“Şimdi bu defa onu çağırma konusunda özellikle istekliyiz ve oğlum Lord Hollingford Atherston dükü, bizimle birlikte olmadan önceki haftaya kadar İngiltere’ye dönmeyecek. Bay Gibson’un Bay Hamley’le çok yakın olduğuna inanıyorum; varlığıyla bizi şereflendirmesi için onu ikna edebileceğini düşünüyor musunuz?”

Gururlu Leydi Cumnor bunu söylüyordu ve bunun konusu iki yıl önce uygunsuz bir saatte geldiği için oturma odasından çıkarttığı ve Cynthia’nın da kalbinden çıkarttığı Roger Hamley’di. Bayan Gibson şaşırmıştı ve sadece Bay Gibson’un leydi hazretlerinin istediği her şeyi yapacağından emin olduğunu mırıldanabildi.

“Teşekkür ederim. Misafir çağırmak için benim uygun kişi olmadığımı ve Kuleler’in de uygun ev olmadığını bilecek kadar beni tanıyorsunuz. Ama bu durumda başımı eğdim; yüksek mevkideki insanlar, sanatta ya da bilimde öne çıkanları onurlandırmakta her zaman birinci olmalıdırlar.”

Leydi Harriet, “Üstelik, anne,” dedi, “Babam Hamleyler’in Fetih öncesinden beri topraklarında olduğunu söylüyor; bu arada biz ülkeye sadece yüz yıl önce geldik; ve ilk Cumnor’ın servetini yapmaya Kral James’in hükümdarlığı sırasında tütün satarak başladığına dair bir hikâye var.”

Eğer Leydi Cumnor sesini değiştirmeseydi ve o noktada ısrar etseydi aynı şekilde davranırdı. Clare’le düğünün ayrıntıları konusunda, Leydi Harriet’ı aniden ayağa kaldırarak ve onu Cynthia’ya vermekte olduğu, balayında yeni evli çiftin gideceği yerlerden biri olan kaplıcanın yararları konusundaki bir tanımın tam ortasına götürdüğü zaman, gitmenin uygun olduğunu düşünene kadar süren alçak sesle ama yine de otoriter bir konuşma yapmaya başladı.

Yine de gelin için güzel bir hediye hazırladı; kadife ve gümüş tokalarla ciltlenmiş bir İncil, bir dua kitabı ve aynı zamanda evle ilgili hesapların tutulduğu bir hesap defteri kolleksiyonu vardı. Baş tarafına Leydi Cumnor, kendi el yazısıyla her hafta kişi başına ne kadar ekmek, yağ, yumurta, et ve sebze gerektiğini ve malzemelerin Londra fiyatlarını yazmıştı. Böylece güzel, sıkıcı hediyeyle birlikte yolladığı notta kendisinin ifade ettiği gibi, en

tecrübesiz kâhya bile masrafların onun olanaklarını aşıp aşmadığından emin olabilirdi.

Leydi Cumnor mükemmel bir karaktere sahip bir kontes olmaya uygun davranarak notunu tüm düzenliliği ve doğruluğuyla mühürleyerek, “Harriet eğer Hollingford’a gidiyorsan, belki de bu kitapları Bayan Kirkpatrick’e götürebilirsin,” dedi. “Clare’e insanın kendi bölge kilisesinde evlenmesinin görevi olduğu konusunda söylediklerime rağmen düğün için yarın hepsinin Londra’ya gideceklerini anlıyorum. O zaman bana tümüyle katıldığını söylemişti ama kocasının Londra’ya gitmek için, eş olarak görevlerinden dolayı nasıl karşı çıkacağını bilmediği kuvvetli bir isteği var. Düğünü şehirde yapmak konusunda kötü bir öğüt aldıklarını düşünerek ona benim nedenlerimi tekrarlamasını öğütledim; ama korkarım o yetersiz kaldı. Bizimle yaşarken de bu onun büyük bir eksikliğiydi; her zaman boyun eğiyor ve “Hayır” demeyi bilmiyor.”

Leydi Harriet biraz muzip, ikna edici bir ses tonuyla “Anne!” dedi, “Eğer sana karşı çıksaydı ve sen onun “Evet” demesini isterken “Hayır” deseydi onu bu kadar çok seveceğini düşünüyor musun?”

Biraz endişeyle, “Emin ol severdim, canım. Herkesin kendine göre bir düşüncesi olmasından hoşlanırım; sadece benim fikirlerim, düşünceye ve çok az insanın elde etme şansı bulduğu deneyimlere dayanırken, kendilerini bunlara ikna olmaya bırakmanın diğerleri için tam bir saygı göstermeden başka bir şey olmadığını, gerçekten onların bunu kabul etmelerini engelleyen tek şeyin inatçılık olduğunu düşünüyorum. Bir despot olmadığımı ümit ediyorum,” dedi.

Leydi Harriet, sert, yukarı kalkmış yüzü öperek, “Eğer öyleysen sevgili anne,” dedi, “Despotizmi cumhuriyetten daha çok seviyorum ve midillilerim üzerinde çok despotik olmam lazım çünkü şimdiden Ashholt’a yapacağım geziye geç kaldım.”

Ama Gibsonlar’a geldiğinde ailenin durumuyla o kadar uzun zaman ilgilendi ki Ashholt’a gitmekten vazgeçmek zorunda kaldı.

Molly solgun ve titreyerek oturma odasında oturuyordu ve çok kuvvetli bir çaba harcayarak kendini sakin tutuyordu. Leydi Harriet içeri girdiğinde

oradaki tek kişiydi: oda tamamen karışıktı, hediyeler, kâğıtlar, karton kutular ve yarısı görünen güzel elbiseler her yana yayılmıştı.

“Kartaca’nın[125] kalıntıları arasında oturan Marius’a benziyorsun, canım! Mesele nedir? Neden yüzün bu kadar kederli? Bu evlilikten vazgeçilmedi, değil mi? Aslında güzel Cynthia’nın olduğu yerde hiçbir şey beni şaşırtmaz.”

“Oh, hayır! O iyi. Ama yeniden soğukalgınlığına yakalandım ve babam düğüne gitmememin daha iyi olacağını düşündüğünü söylüyor.”

“Zavallı küçüğüm! Ve bu Londra’ya ilk yolculuğun olacaktı!”

“Evet. Ama en çok üzüldüğüm şey sonuna kadar Cynthia’nın yanında olamamak; ve sonra babam,” durdu çünkü ağlamadan daha fazla konuşamayacaktı ve bunu yapmak istemiyordu. Sonra sesini netleştirdi. “Babam!” diye devam etti, “Bu tatili çok istiyordu ve görerek ve giderek oh! Nereye olduğunu söyleyemem; ama onun görülecek bir insan ve yer listesi vardıve şimdi beni üç günden iki gün yolculuk bir gün de düğün için fazla yalnız bırakacağı için kendini rahat hissetmeyeceğini söylüyor.” Tam o anda Bayan Gibson içeri girdi, kendi tarzına uygun olarak sinirliydi ama Leydi Harriet’in varlığı mükemmel bir şekilde yatıştırıcıydı.

“Sevgili Leydi Harrietne kadar naziksiniz! Ah, evet, bu zavallı talihsiz çocuğun size kötü şansını anlattığını görüyorum; her şey çok güzel gidiyordu; eminim arkandaki açık pencere yüzünden oldu Mollybiliyorsun sana zarar vermeyeceği konusunda ısrar ettin ve şimdi zararını görüyorsun! Eminim sen olmadan iyi vakit geçirmeyeceğimve tek çocuğumun düğünü; çünkü seni Maria olmadan bırakmayı düşünemiyorum. Seni evde ilgilenilmeden ve üzgün bir şekilde bırakmamak için her şeyi feda ederdim.”

Leydi Harriet, “Molly’nin de çok üzgün olduğuna eminim,” dedi.

Bayan Gibson olayların sırasını mutlu bir şekilde önemsemeyerek, “Hayır. Onun üzgün olduğunu düşünmüyorum,” dedi, “Yoksa ona yapmamasını söylediğim hâlde önceki gün arkasını açık bir pencereye vererek oturmazdı. Ama şimdi yapacak bir şey yok. Babanın daama her

şeyin en iyisini yapmak ve hayatın neşeli tarafına bakmak benim görevim. Onu da aynı şeyi yapmaya ikna etmek isterdim” (döndü ve Leydi Harriet’e hitap etti). “Ama görüyorsunuz onun yaşında bir kız için Londra’ya ilk gitme şansını kaybetmek büyük bir üzüntü.”

Molly, “Öyle değil,” diye söze başladı ama Leydi Harriet kendisi konuşurken onun sessiz olması için küçük bir işaret yaptı.

“Şimdi Clare! Eğer aklımdaki bir plan için bana yardım edersen sanırım sen ve ben bunu halledebiliriz. Bay Gibson Londra’da istediği kadar kalabilir; Molly’ye iyi bakılacak ve benim fikrime göre onun her şeyden çok ihtiyacı olan biraz hava ve mekân değişikliğine kavuşacak. Ona düğünün heyecanını yaşatamam ve Londra’yı gösteremem; ama onu Kuleler’e götürebilirim ve kendim davet edebilirim; ayrıca Londra’ya günlük haberler gönderebilirim, böylece Bay Gibson kendisini rahat hisseder ve istediğin kadar seninle kalır. Buna ne dersin, Clare?”

Molly, “Oh, gidemem,” dedi; “Herkese sadece dert olurum.”

“Kimse sana düşünceni sormadı küçüğüm. Eğer biz akıllı büyükler senin gitmene karar verirsek, sen sessiz bir şekilde boyun eğmelisin.”

Bu arada Bayan Gibson yarar ve zararları hesaplıyordu. İkincisinde kıskançlık ağır basıyordu. Birincisinde kulağa iyi geliyordu Maria o zaman “hizmetçileri” olarak Cynthia ve ona eşlik edebilecekti; Bay Gibson onunla daha uzun süre kalacaktı; ve Londra gibi bir yerde yanında bir erkeğin olması her zaman istenen bir şeydi; üstelik bu erkek kibar ve yakışıklıydı ve zengin damadının sevdiği bir kişiydi; “lehte” olan noktalar daha çoktu.

“Ne kadar muhteşem bir plan! Bu zavallı çocuk için daha nazikçe ve hoş bir şey düşünemiyorum. Sadece Leydi Cumnor ne diyecek? Kendim için olduğu kadar ailem için de alçakgönüllüyüm,” diye devam etti.

“Biliyorsun ki annemin misafirperverlik duygusu ev tamamen dolu olana kadar tatmin olmaz ve babam da onun gibidir. Üstelik, o seni sever; ayrıca Bay Gibson’a da minnettardır ve benim kadar tanıyınca seni de sevecek küçüğüm.”

Bu olasılık karşısında kalbi çekildi. Clare'in yatağında uyuya kalmış olduğu çocukluğundaki o şanssız günden beri, babasının düğün akşamı hariç, Kuleler'in dışını hiç görmemişti. Kontes'ten korkuyordu, evden hoşlanmıyordu; sadece bütün sabah boyunca herkesi şaşırtan ve açıkçası onun da çok canını sıkan, onunla ilgili sorunlara bir çözüm gibi görünüyordu. Zaman zaman dudakları titrese de sessiz kaldı. Oh, eğer Bayan Browningler, Bayan Hornblower'a yaptıkları aylık ziyaret için bu zamanı seçmiş olmasalardı! Eğer oraya gidebilseydi ve sanki o cansız bir eşyaymış gibi onun hakkında yapılan planları yakınma olmaksızın dinlemek yerine, onlarla değişik, sessiz, basit hayatlarını yaşayabilseydi!

"Hatırlıyor musun, benimkinden bir kapıyla geçilen güneydeki pembe odayı alabilir; eğer yalnız kalmak isterse giyinme odası, onun için küçük rahat bir oturma odası hâline getirilebilir. Parkes onunla ilgilenir ve eminim Bay Gibson, Parkes'in bir hemşire gibi olduğunu bilir. Onun vaktini aşağıda geçirmesi için bütün makul insanların davranışlarından yararlanacağız ve soğukalgınlığından kurtulduğu zaman onu hergün dışarı çıkaracağım ve dediğim gibi günlük olarak mektup yazacağım. Lütfen bunları Bay Gibson'a anlat ve karar verilmiş gibi kabul etmesini sağla. Yarın sabah saat on birde onun için kapalı arabayla geleceğim. Şimdi sevimli gelin adayını görüp ona annemin hediyesini ve benim iyi dileklerimi verebilir miyim?"

Bu arada Cynthia içeri girdi ve her ikisi içinde büyük bir sevinç ya da minnettarlık göstermeden, çok uygun olan hediyeyi ve aynı şekilde olan tebrikleri ağırbaşlılıkla kabul etti. Çünkü her ikisine de eşlik eden bir sevecenlik olmadığını anlayacak kadar hızlıydı. Ama annesinin Molly için yapılan planı çabucak özetlediğini işitince Cynthia'nın gözleri gerçekten memnuniyetle parladı; ve neredeyse Leydi Harriet'i şaşırtarak, sanki ona kişisel bir iyilik yapmış gibi teşekkür etti. Leydi Harriet onun sakin bir şekilde Molly'nin elini aldığını ve sanki yaklaşan ayrılıklarını düşünmek istemiyormuş gibi sürekli tuttuğunu da gördübir şekilde o ve Leydi Harriet birbirlerine bu küçük hareketle hiç olmadığı kadar yaklaşmışlardı.

Molly, babasının bu projeye bazı engeller çıkaracağını ümit ediyordu; bu konuda hayalkırıklığına uğradı. Ama onu Leydi Harriet ve Parkes'in bakımı altına koyduğunda nasıl endişeden kurtulmuş gibi hissettiğini anlayınca tatmin oldu. Ve şimdi o, hava ve yer değişikliğinden onu güvence altına

almak için en çok istediği şeymiş gibi bahsediyordu; kır havası alacak ve bunun gibi heyecanlardan uzak olacaktı; çünkü onu bu tür şeylerden yararlanması için ve aynı zamanda bir hasta olarak güvenle gönderebileceği tek yer Hamley Malikânesi'ydi; ve oradaki ilişkilerden şimdiki hastalığının başladığı yer olduğu için korkuyordu.

Böylece Molly ertesi gün kendi evini, holde toplanmış kutu ve bagajların karmaşası içinde ve ailenin Londra ve düğün için yaklaşan ayrılığının tüm belirtileriyle birlikte bırakarak oradan uzaklaştı. Bütün sabah boyunca Cynthia onun odasında onunla birlikteydi, Molly'nin elbiselerini yerleştirmesine yardım ediyor, ona neyle neyi giyeceğini gösteriyordu ve nedime olması için hazırlanmış olan ama şimdi onun Kuleler'e yapacağı ziyaret için yararlı olacak olan sevimli şıklığa seviniyordu. Hem Molly hem de Cynthia, sanki hayatlarının tek amacıymış gibi elbiseden bahsettiler; çünkü ikisi de daha ciddi konulara girmekten korkuyordu; Cynthia kendisinden çok Molly için korkuyordu. Sadece arabanın geldiği bildirilince ve Molly aşağı inmek için hazırlanınca Cynthia şunu söyledi: "Sana teşekkür etmeyeceğim ya da seni nasıl sevdiğimi söylemeyeceğim, Molly."

Molly, "Yapma," dedi, "Buna dayanamıyorum."

"Sadece benim ilk ziyaretçim olacağını bil ve eğer yeşil bir elbiseye kahverengi kurdele takarsan seni dışarı atacağım!" Böylece ayrıldılar. Bay Gibson, Molly'yi arabaya bindirmek için holdeydi. Ancak yetişmişti ve şimdi ona sağlığı ile ilgili son iki ya da üç talimatını söylüyordu.

"Bizi Perşembe günü düşün," dedi. "Damat olarak son dakikada üç sevgilisinden hangisini davet edemeyeceğini bilmediğimi söyleyebilirim. Hiçbir şeye şaşırmamaya kararlıyım; ve her kim gelirse şükrederek onu vereceğim."

Uzaklaşmaya başladılar ve evi göremeyecek kadar uzaklaşana kadar Molly'nin, üvey annesinin oturma odasının penceresinden eliyle gönderdiği öpücüklere cevap vermek için yeterince zamanı oldu. Bu arada, aynı zamanda gözleri neredeyse iki yıl önce kendisinin de Roger'ın gidişini seyrettiği tavan arası penceresinden sallanan bir beyaz mendile takıldı. Zaman ne değişiklikler getirmişti!

Molly Kuleler'e vardığında, Leydi Harriet tarafından Leydi Cumnor'un huzuruna çıkarıldı. Bu evin hanımına gösterilen bir saygının ifadesiydi. Leydi Harriet, annesinin bunu beklediğini biliyordu; ama bunu atlatmayı ve Molly'yi onun için düzenlemekle çok uğraştığı odaya götürmeyi çok istiyordu. Ama Leydi Cumnor olumlu bir şekilde bağışlayıcı değilse de çok nazikti.

"Sen, Leydi Harriet'in misafirisin canım," dedi, "Ve sana iyi bakacağını ümit ediyorum. Eğer bakmazsa gel onu bana şikâyet et." Leydi Cumnor'un hiç yapmadığı kadar şakaya yakındı ve Leydi Harriet bundan, annesinin Molly'nin davranış ve görünüşünden hoşlandığını anladı.

"Şimdi burada kendi krallığındasın; ve bu odaya ben de izin istemeden girmeye cesaret edemem. İşte en son çıkan Quarterly, son çıkan roman ve son çıkan deneme. Şimdi canım, bugün eğer istemezsen aşağı gelmek zorunda değilsin. Parkes istediğin her şeyi getirecek. Yapabildiğin kadar çabuk kuvvetlenmelisin çünkü her çeşit büyük ve ünlü insan yarın ve ertesi gün burada olacak ve sanırım onları görmekten hoşlanacaksın. Bugün için sadece öğlen yemeğine gel ve eğer hoşuna giderse akşamüstü de gelirsin. Eğer insan kuvvetli değilse akşam yemeği uzun ve yorucu bir yemektir; fazla şey kaçırmış olmazsın çünkü şimdi evde sadece yeğenim Charles var ve o duyarlı sessizliğin canlı bir örneğidir."

Molly onun için her şeye Leydi Harriet'in karar vermesinden dolayı çok memnundu. Yağmur yağmaya başladı; Ağustos için kasvetli bir gündü ve ona ayrılan oturma odasında güzel kokulu küçük bir odun ateşi neşeyle yanıyordu. Oda yüksekti, parkı geniş ve güzel bir şekilde görüyordu ve buradan Hollingford Kilisesi'nin kulesi görünüyordu; bu, Molly'ye evine yakın olduğu duygusu veriyordu. Yalnız kalmıştı, kanepesinde uzanıyordukitapları yanındaydı, odunlar çıtırdayarak yanıyordu, rüzgârın esintisi cama vuran yağmurun sesini getiriyordu ve böylece dışarının zıddı olarak içerinin rahatlığını vurguluyordu. Parkes onun için eşyalarını yerleştiriyordu. Leydi Harriet, Parkes'i, Molly'ye şunu diyerek tanıştırmıştı, "Şimdi Molly, bu Bayan Parkes, hayatta korktuğum tek insan. Boyalarımla üstümü kirlettiğimde sanki küçük bir çocukmuşum gibi beni azarlar; ve ben oturmak isterken o beni yatmaya gönderir.' Parkes bütün bu süre boyunca sessizce gülümsüyordu. "Böylece, onun zalimliğinden kurtulmak için seni

ona kurban olarak verdim. Parkes, Bayan Gibson üzerinde demir bir çubukla hüküm sür; yesin, içsin, dinlensin, uyusun ve en iyi ve akıllıca olduğunu düşündüğün şekilde giyinsin."

Parkes, Molly'yi kanepeye yatırarak ve şunu söyleyerek hükmetmeye başladı, "Eğer bana anahtarlarınızı verirseniz bayan, eşyalarınızı yerleştireceğim ve öğle yemeğine hazırlanmak için saçınızı yapma zamanı gelince size haber vereceğim." Leydi Harriet zaman zaman tanıdık sözcükler kullansa da, bunu kesinlikle doğru sözlülüğü için ona gücenen Parkes'den öğrenmemişti.

Molly öğle yemeği için aşağı indiğinde "yeğen" Charles'i teyzesi Leydi Cumnor'la beraber buldu. Kesinlikle o, Leydi Cumnor'un tek kız kardeşinin oğlu olan Sir Charles Morton'du; sade, kum rengi saçları olan otuz beş yaşlarında bir adamdı; korkunç derecede zengin, çok duyarlı, utangaç ve çekingendi. Annesi tarafından onun için bu evlilik ciddiyetle istense de ona hiç ilgi duymayan yeğeni Leydi Harriet'e yıllardır süren kronik bir bağımlılığı vardı. Ama Leydi Harriet, onu arkadaşça seviyordu. Onu çağırdı ve onun itaatinin gönüllü olacağından kuşku bile duymadan, ona ne yapacağını ve ne yapmayacağını söyledi. Molly'ye nasıl davranması gerektiğini anlattı.

"Şimdi Charles, kız kendine dert yaratmadan ilgi görmek ve iyi vakit geçirmek istiyor; hem zihinsel hem vücut olarak çok hareketli olamayacak kadar hassas. Ev dolduğunda sadece ona dikkat et ve onu patırtı çıkarmadan ve sorumluluk almadan, her şeyi ve herkesi görüp dinleyebileceği bir yere yerleştir."

Böylece Sir Charles, öğle yemeğinde Molly'yi sessiz korumasına alarak güne başladı. Ona fazla bir şey söylemedi; ama söylediği şeyler tamamen arkadaşça ve sempatikti; ve Molly hem onun hem de Leydi Harriet'in öyle yapması gerektiğini söylediği gibi ona karşı bir çeşit hoş güven duymaya başladı. Sonra akşamüstü, ailenin geri kalanı akşam yemeğindeyken Molly çayını içtikten ve bir saat sessizce dinlendikten sonra Parkes geldi ve Kirkpatrickler'i ziyaret etmek için hazırlanmış olan yeni elbiselerden birini giydirdi; saçını yeni ve güzel bir şekilde yaptı. Böylece Molly, aynada kendine bakınca aynadaki zarif yansımanın kendisi olduğuna zorlukla inandı. Yürümekle bitecek gibi görünmeyen ve çocukluğundan beri

rüyalarına giren büyük, uzun, ürkütücü oturma odasına Leydi Harriet tarafından götürüldü. Uzaktaki köşede duvar halısı işinin başında Leydi Cumnor oturuyordu; ateşin ve mumun ışığı şimdi Leydi Harriet' in çay hazırladığı yere yoğunlaşmış gibi görünüyordu. Lord Cumnor yatmaya gitti ve Sir Charles işlerini yapan üç bayana yüksek sesle Edinburg Review'dan pasajlar okudu.

Molly yatmaya gittiğinde, misafir olarak Kuleler'de kalmanın başka şeylerden daha hoş olduğunu kabul etmek zorunda kaldı; ve uykuya dalana kadar eski izlenimlerinin yerine yenilerini koymaya çalıştı. Beklenen misafirlerin akşamüstü gelmeye başlamalarından önce, görece olarak sakin bir gün daha vardı. Leydi Harriet, küçük arabasıyla Molly'yi gezmeye götürdü; ve Molly haftalardır ilk defa sağlığına kavuşmanın hoş pınarını hissetmeye başladı. Taze havada gençlik ruhunun dansı dünkü yağmurla temizlenmişti.

58.Dirilen Ümitler ve Canlanan Beklentiler

“Eğer yorulmadan yapabilirsen canım, bugün akşam yemeğine aşağı in; böylece bir grup yabancıyla karşılaşacağına insanları geldikçe birer birer tanırsın. Hollingford da burada olacak. Bunu hoş bulacağını ümit ederim.”

Böylece Molly, o akşam yemeğinde kendini gösterdi; ve en azından görerek en seçkin misafirlerin bazılarının Kuleler’de olduğunu anladı. Ertesi gün Perşembe’ydi, Cynthia’nın düğün günü; Londra’da nasıl olursa olsun ülkede hava parlak ve iyiydi; ve geç yenen kahvaltı için indiğinde ev halkından gelen birkaç mektup Molly’yi bekliyordu. Her geçen gün, her geçen saat kuvvetini kazanıyor, sağlığı düzeliyor ve gerekli olduğundan daha uzun süre hastalık alışkanlıklarını devam ettirmeyi istemiyordu. O kadar iyi görünüyordu ki, Sir Charles bunu Leydi Harriet’ e bildirdi; ve ziyaretçilerin bazıları bu sabah onunla çok güzel, hanımefendi gibi ve zarif bir kız olarak konuştular. Bu Perşembe günü oldu; Cuma günü Leydi Harriet’in ona söylediği gibi daha yakın bölgelerden gelen misafirlerin Pazar gününe kadar kalmaları bekleniyordu; ama onların isimlerinden bahsetmemişti ve Molly, akşam yemeğinden önce oturma odasından aşağı inince Roger Hamley’in, hep beraber hevesle konuşan ve ona göre ilgilerinin konusu Roger Hamley olan bir grup beyefendinin ortasında olduğunu görünce neredeyse ürktü. Roger konuşmasına ara verdi, ona sorulan bir sorunun tam anlamını kaybetti, ona oldukça aceleyle cevap verdi ve Molly’nin Leydi Harriet’ın biraz arkasında oturmakta olduğu yere yöneldi. Onun Kuleler’de kaldığını işitmişti ve nasıl Molly onun beklenmedik görünüşüyle şaşırdıysa, Roger da onun görünüşüne şaşırmıştı çünkü onu Afrika’dan dönüşünden beri sadece bir iki kere ve hasta durumda görmüştü. Şimdi güzel akşam elbisesi içinde, saçı güzel bir şekilde yapılmış, nazik cildi utangaçlıkla biraz kızarmış olarak, yine de hareketleri ve davranışları çok rahatken, onun kimliğini bilmesine rağmen Roger onu zorlukla tanımıştı. Bir çok genç erkeğin, çok güzel bir kızla konuşurken duyduğu hayranlık verici saygıyı hissetmeye başlıyordu. Eski arkadaşlığından çok farklı bir tarzda onun iyi düşüncesini kazanmak için hissedilen bir çeşit istekti. Hâlâ özel sorumluluğunda bulunduğu Sir Charles, onu akşam yemeğine götürmek için geldiğinde canı sıkıldı. İkisi arasında geçen karşılıklı anlaşma gülümsemesini tümüyle anlayamıyordu,

ikisi de Leydi Harriet’in Molly’yi konuşmak ve kendi isteklerine olduğu kadar onun isteklerine uygun olarak hareket etmek zorunda kalmaktan koruma planından haberdardı. Roger kendini zaman zaman, akşam yemeği sırasında kafası karışmış ve onları izlerken buldu. Akşamüstü tekrar onu aradı; ama onu yine evde kalan iki günlük karşılıklı ilişki ile günlük olaylara, şakalara ve aile çevresindeki kaygılara aşinalığın avantajından yararlanan genç erkeklerden biriyle meşgul olurken buldu. Molly bütün bu önemsiz konuşmaları bırakmak ve Roger için yer açmayı istemekten kendini alamıyordu. Malikâne’deki her şey hakkında soracakları vardı; son iki aydır ve daha da fazla zaman onlar için tam bir yabancı olmuştu. Ama ikisi de odadaki herkesten daha çok birbirleriyle konuşmak istese de, her şey bunu önlemek istiyor gibi görünüyordu. Lord Hollingford, Roger’ı orta yaşlı erkeklerin sohbetine götürdü; bazı bilimsel konularda görüşünü söylemesi isteniyordu. Bay Ernest Watson, yukarıda bahsedilen genç adam, odadaki en güzel kız olan Molly’nin yanında yerini aldı ve hiç durmayan akıllıca küçük konuşmalarıyla neredeyse onu sersemletiyordu. En sonunda o kadar solgun ve yorgun göründü ki sürekli ona dikkat eden Leydi Harriet onu kurtarmak için Sir Charles’ı gönderdi ve Roger, Molly’nin, Leydi Harriet’le birkaç kelime konuştuktan sonra sessizce odadan çıktığını gördü; ve Leydi Harriet’in yeğenine söylediği birkaç cümleden anladığı kadarıyla bu geceyle ilgiliydi. Bu cümleler açık olandan başka anlamlar taşıyabilirdi.

“Gerçekten Charles, onun senin sorumluluğunda olduğunu düşünerek, sanırım sen onu Bay Watson’un gevezeliğinden kurtarabilirsin; ben ona sadece, sağlığım en kuvvetli durumundayken katlanabiliyorum.”

Neden Molly Sir Charles’in sorumluluğundaydı? Neden? Sonra Roger aklına gelen fikri doğrulayan bir çok küçük şeyi hatırladı; yatağa aklı karışmış ve canı sıkılımış olarak gitti. Eğer bu gerçekten bir nişansa, ona uyumsuz, aceleyle yapılmış bir nişan gibi görünüyordu. Cumartesi günü daha şanslılardı: Evdeki en kalabalık yerde uzun süre baş başa konuştularbir yürüyüşten sonra yukarı çıkmadan önce Leydi Harriet’in emriyle, Molly’nin dinlendiği holdeki bir kanepede oturdular. Roger oradan geçerken onu gördü ve yanına geldi. Yanında duruyordu ve elinde tuttuğu mermer bir kap içindeki kırmızı balıkla oynarmış gibi görünüyordu:

“Çok şanssızım,” dedi. “Dün gece yanına gelmek istedim ama bu tamamen imkânsızdı. Sir Charles Morton gelip bir otoriteyle seni götürene kadar Bay Watson’la konuşmakla çok meşguldün. Onu uzun süredir tanıyor musun?”

Molly’ye Sir Charles’tan bahsetmek, Roger’ın önceden kararlaştırdığı bir şey değildi; ama kelimeler kendine rağmen ağzından çıkıyordu.

“Hayır! Uzun süredir değil. Salı günüburaya gelmeden önce onu hiç görmemiştim. Ama Leydi Harriet ona benim yorulmamam gerektiğini söyledi çünkü ben aşağı gelmek istiyordum; ama biliyorsun ben kuvvetli değildim. O, Leydi Harriet’ in yeğeni ve ona söylediği her şeyi yapıyor.”

“Oh! O yakışıklı değil; ama onun çok duyarlı bir adam olduğuna inanıyorum.”

“Evet! Öyle sanıyorum. Ama o kadar sessiz ki, karar veremiyorum.”

Ona hak ettiği değeri vermek isteyen Roger, “Bölgede çok önemli bir kişi,” dedi.

Molly ayağa kalktı.

“Yukarı çıkmam lazım,” dedi, “Burada sadece, Leydi Harriet beni zorladığı için bir iki dakika oturdum.”

“Biraz daha dur,” dedi. “Burası gerçekten en güzel yer; bu nilüferlerle dolu kaplar gerçekten olmasa da insana serinlik hissi veriyor; üstelikseni gördüğümden beri uzun süre geçmiş gibi görünüyor ve sana babamdan bir mesajım var. Sana çok kızgın.”

Molly şaşırarak, “Bana kızgın mı?” dedi.

“Evet! Buraya hava değişimi için geldiğini duydu; ve bize burası yerine Malikâne’ye gelmediğin için gücendi. Eski arkadaşları hatırlaman gerektiğini söyledi!”

Molly bütün bunları ciddiyetle dinledi ve ilk önce onun yüzündeki gülümsemeyi görmedi.

“Oh! Özür dilerim,” dedi. “Ama ona bunların nasıl olduğunu anlatır mısın? Leydi Harriet benim gitmememe karar verildiği gün geldi…” Cynthia’nin düğününe diye ekleyecekti ama aniden durdu ve kıpkırmızı olarak konuyu değiştirdi, “Londra’ ya gitmememe karar verildi ve bunların hepsini bir dakikada planladı. Annemle babamı ikna etti ve kendi tarzına göre davrandı. Gerçekten ona karşı direnilmiyor.”

“Eğer huzur içinde olmak istiyorsan sanırım bütün bunları babama kendin anlatmalısın. Kuleler’den ayrılınca neden Malikâne’ye gelmiyorsun?”

Bir evden diğerine asil bir davranış göstererek, sakin bir şekilde gitmek, Molly’nin ilkel evini koruma düşüncesine uygun değildi. Cevap verdi:

“Başka zaman bundan çok hoşlanırdım. Ama önce eve gitmem lazım. Şimdi beni her zamankinden çok istiyorlar.”

Yine acı veren bir konuya dokunduğunu hissetti ve hemen durdu. Roger onun, sürekli olarak Cynthia’nın evliliğiyle ilgili olarak ne hissettiği konusunda varsayımlarda bulunmasından rahatsız oluyordu. Sempatik bir kavrayışla bu düşüncenin ona acı vereceğini fark ediyordu; ve belki de aynı zamanda acısını göstermekten hoşlanmayacağını biliyordu; ama konuşmaya beceriklice bir yön vermek için gereken akla ya da hazır zekâya sahip değildi. Roger bütün bunların onu neden rahatsız ettiğini anlayamıyordu. Hayali boğayı boynuzlarından yakalamaya kararlıydı. Bu yapılana kadar onun Molly’yle ödeşmesi, karşılıklı olarak düşüncelerinin sürekli tekrarlandığı bir konudan kaçınan iki arkadaş arasında her zaman olduğu gibi güvensiz olacaktı.

“Ah, evet!” dedi. “Kuşkusuz, şimdi Bayan Kirkpatrick sizden ayrılınca sen iki kat önemli olmuşsundur. Dün onun düğününü The Times’da okudum.”

Ondan bahsedince sesinin tonu değişiyordu ama onun adı aralarında konuşulmuştu ve bu başarılan en büyük şeydi.

“Yine de,” diye devam etti, “Sanırım kısa bir ziyaret ve daha fazlası için babamın isteğinde ısrar edeceğim çünkü sağlığında daha dün ben geldiğimden bu yana iyileşmeyi görebiliyorum. Üstelik Molly,” Şimdi

konuşan eski günlerdeki tanıdık Roger’dı, “Sanırım bize evde yardım edebilirsin. Aimée utangaç ve babamdan çekiniyor. Babam ona karşı hiçbir zaman tamamen nazik olmuyor yine de eğer birisi onları bir araya getirirse birbirlerini seveceklerini ve değer vereceklerini biliyorum ve eğer bu, ben ayrılmak zorunda kalmadan önce olursa benim için büyük bir rahatlık olacak.”

“Ayrılmaktekrar gidecek misin?”

“Evet. İşitmemiş miydin? Anlaşmamı tamamlamadım. Eylül’de tekrar altı ay için gideceğim.”

“Hatırladım. Ama bir şekilde düşündümeskisi gibi Malikâne’ye yerleşmiş görünüyorsun.”

“Babam da öyle düşünüyormuş gibi görünüyor. Ama orasını yine benim evim yapacak değilim; ve babamın Aimée’nin onunla yaşaması fikrini benimsemesini istememin nedeni kısmen bu. Ah, herkes yürüyüşten dönüyor. Ama seni yine göreceğim; belki bu öğleden sonra biraz sakin zaman buluruz çünkü sana danışacağım çok şey var.”

Sonra ayrıldılar ve Molly çok mutlu bir şekilde yukarı çıktı; kalbi çok dolu ve sıcaktı; Roger’ın bu şekilde, bir arkadaş gibi onunla konuşması çok hoştu; bir keresinde büyük kahverengi sakallı şöhrete hiçbir zaman eski, neredeyse ağabeyce olan yakınlığın ışığında bakamayacağını düşünmüştü ama şimdi hepsi doğru geliyordu. O öğleden sonra yenilenen güvenler için hiçbir fırsat olmadı. Molly, iki dul kadın ve bir evlenmemiş kızla beraber dört kişilik ağırbaşlı bir yürüyüşe gitti; ama onu tekrar akşam yemeğinde ve yarın göreceğini düşünmek çok hoştu. Pazar öğleden sonra, akşam yemeğinden önce hepsi çimenlerde otururken ve oyalanarak yürürken Roger, baldızının babasının evindeki durumuyla ilgili olarak söylemesi gereken şeylere devam etti; anne ve büyükbaba arasındaki bağ çocuktu; o aynı zamanda kıskançlık yoluyla tartışmanın ve ayrılmanın beklemiğiydi. Molly’nin iki taraftaki durumun zorluğunu tamamen anlaması için verilecek çok ayrıntı vardı; genç adam ile kız konuştukları şeylere yoğunlaşarak uzun yolun gölgelerine doğru uzaklaştılar. Leydi Harriet bir gruptan ayrıldı ve biraz uzakta yürüyen Lord Hollingford’un yanına gelip sevilen bir kız kardeş olmanın samimiyetiyle koluna girerek şunu söyledi:

“Senin örnek genç adamının ve benim sevdiğim genç kadının birbirlerinin iyi niteliklerini keşfettiğini düşünmüyor musun?”

Onun dikkat ettiği kadar dikkat etmemişti.

“Kimi kastediyorsun?” dedi.

“Yola bak; onlar kim?”

“Bay Hamley veo Bayan Gibson değil mi? Tamamen anlayamıyorum. Oh! Eğer bu şekilde bir hayal kuruyorsan sana bunun zaman kaybı olduğunu söyleyebilirim. Roger Hamley yakında Avrupa’da tanınacak bir adam.”

“Bu çok mümkün ve yine de benim düşüncemi değiştirmiyor. Molly Gibson onu değerlendirebilecek kapasitede.”

“O çok güzel, iyi, küçük bir taşra kızı. Ona karşı bir şey söylemek istemem ama…”

“Yardım Balosu’nu hatırla; orada onunla dans ettikten sonra, ona “alışılmadık derecede akıllı” demiştin. Ama her şeye rağmen biz, her biri Prens Caramalzaman ve Prenses Badoura’ nın erdemlerini bağırarak söyleyen, Arap Geceleri Eğlencesi’ ndeki cin ve peri gibiyiz.”

“Hamley evlenecek bir adam değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çok küçük bir özel serveti olduğunu biliyorum ve eğer buna meslek denebilirse, bilimin çok para kazandıracak bir iş olmadığını biliyorum.”

“Oh, eğer hepsi buysa yüzlerce şey olabilir birisi ona bir servet bırakabilir ya da bu kimsenin istemediği sinir edici vâris ölebilir.”

“Şşş, Harriet, geleceği planlarken kendine izin vereceğin en kötü şey bu; bir başkasının ölümünü düşündüğüne ve etkileyici bir olay olarak bu olasılığı hesapladığına eminsin.”

“Sanki avukatlar her zaman böyle şeyler yapmıyorlar mı?”

“Bunları gereken kişilere bırak. Evlilikleri planlamaktan ya da ölümleri beklemekten eşit derecede nefret ederim.”

“Sıkıcı ve sinir edici hâle geliyorsun, Hollingford!”

Gülümseyerek, “Sadece o hâle geliyorum,” dedi; “Her zaman bana sıkıcı, gerçekçi bir adam olarak baktığını düşünüyorum.”

“Şimdi eğer bir övgü bekliyorsan ben gidiyorum. Sadece benim düşüncem gerçek olduğunda kehanetimi hatırla; ya da bahse girelim ve kim kazanırsa, bu durum gerçekleşince, parayı, Prens Caramalzaman ve Prenses Badoura için bir hediye almaya harcayacak.”

Roger’ın, ertesi gün Kuleler’den ayrılırken Molly’ye şunu dediğini işitince Lord Hollingford, kız kardeşinin sözlerini hatırladı:

“O zaman babama gelecek hafta gelip bizi ziyaret edeceğini söyleyebilir miyim? Bunun ona ne kadar zevk vereceğini bilemezsin.” Bize verecek deme noktasındaydı ama Molly’nin söz verilen ziyaretini özel olarak babası için yapılmış kabul etmesinin daha iyi olacağını söyleyen bir içgüdüsü vardı.

Ertesi gün Molly eve gitti. Kuleler’den ayrıldığı için üzülmesine şaşırdı. Evin, bir çocuğun korku ve mutsuzluk içinde işkence çektiği bir yer olduğu konusundaki uzun süreli sabit fikrini, yeni ve taze görüşüyle uzlaştırmayı, olanaksız değilse de zor buldu. Sağlığını kazanmıştı, zevk almıştı, yeni ve itiraf edilen bir ümidin zayıf rayihası hayatına süzülmüştü. Bay Gibson’ un onun bakışlarındaki gelişmeden etkilenmesine ve Bayan Gibson’un onun artan zarafetine hayran kalmasına şaşırmamak gerekiyordu.

“Ah, Molly,” dedi, “Küçük, iyi bir topluluğun, bir kıza iyi geldiğini görmek gerçekten harika. İnsanın Kuleler’de karşılaşabileceği böyle insanlarla bir hafta bile ilişkide bulunmak, adını hatırlamadığım yüksek mevkiden bir bayanın dediği gibi, “kendi içinde nazik bir eğitimdir”. Sen çok farklısın ne bileyim bu bana hemen senin aristokratlarla bir arada olduğunu anlatıyor. Tüm büyüleyici yanlarıyla sevgili Cynthia’mın istediği

bir şeydi; Bay Henderson böyle düşünmüyordu, daha adanmış bir sevgili düşünülemezdi. Ona mücevherler aldı. Ona, onun zevkinin sadeliğini korumaya çalıştığımı ve onu çok fazla lüksle bozmaması gerektiğini söylemek zorunda kaldım. Ama onların bir hizmetçi almadan gitmelerinden dolayı hayal kırıklığına uğradım. Düzenlemeleri bozan tek şey buydugüneşteki leke. Sevgili Cynthia! Onu düşündüğüm zaman, seni temin ederim ki Molly, geceleri sana da böyle bir koca bulmak için dua ediyorum. Ve bütün bu süre boyunca bana Kuleler'de kiminle karşılaştığını söylemedin."

Molly bir sürü isim saydı. Roger Hamley'in adını en son söyledi.

"Hay Allah! O genç adam durumu zorluyor!"

Molly kızararak, "Hamleyler Cumnorlar'dan çok daha eski bir aile," dedi.

"Şimdi Molly, senin demokratik olmana izin veremem. Mevki büyük bir ayrıcalıktır. Sevgili babanın demokratik eğilimlere sahip olması oldukça yeterli. Ama tartışmaya başlamayalım. Şimdi sen ve ben yalnız kaldığımız için bizim yakın arkadaş olmamız lazım ve öyle olacağımızı ümit ediyorum. Roger Hamley, o şanssız, küçük Osborne Hamley konusunda sanırım fazla şey söylemedi."

"Tersine, babasının çocuğun üzerine titrediğini söylüyor; ve kendisi de onunla çok gurur duyuyormuş gibi görünüyor."

"Toprak Sahibi'nin bir şeye çok âşık olduğunu düşünüyordum. Fransız annenin buna dikkat edeceğini söyleyebilirim. Neden! Bu ay ya da daha fazla zaman ve sen her şey olmadan önce güç bela senin farkında oldu."

Cynthia'nın nişanının herkesce bilinmesinden beri altı hafta olmuştu ve Toprak Sahibi'nin terk edilmişliğiyle bunun bir ilgisi olabilirdi. Molly düşünüyordu. Ama şöyle dedi:

"Eğer itirazın yoksa anne, Toprak Sahibi beni gelecek hafta gidip onlarda kalmam için davet etti. Çok kuvvetli olmayan Bayan Osborne Hamley için bir arkadaş istiyorlarmış gibi görünüyor."

“Ne diyeceğimi bilemiyorumşüpheli bir sınıftan gelen bir Fransız kadınıyla ilişki kurmandan hoşlanmıyorum; ve çocuğumu şimdiki tek kızımı kaybetme fikrine katlanamam. Helen Kirkpatrick’i çağırdım ama bir süre için gelemez. Ayrıca ev değişecek. Baban en sonunda benim için bir oda yaptırmayı kabul etti çünkü kuşkusuz Cynthia ve Bay Henderson gelip bizi görecekler; daha çok misafirimiz olacağını ümit ediyorum ve senin yatak odan büyük bir sandık odası olacak; Maria da bir hafta tatil istiyor. Her zaman başka birisinin zevkinin önüne engeller çıkarmakta isteksiz inanıyorum ki zayıf bir şekilde isteksiz olmuşumdur ama senin bir iki gün için evden uzak olman çok uygun olacak; böylece bir kerelik senin arkadaşlığın için olan isteğimden vazgeçeceğim ve senin isteğini babana karşı savunacağım.”

Bayan Browningler uğradı ve iki misli olan haberleri dinledi. Bayan Goodenough, Bayan Hornblowerlar’dan döndükleri gün, Molly Gibson’un Kuleler’e misafir gitmiş olması konusundaki şaşırtıcı gerçeği anlatmak için uğramıştı: Gece geri gelmeyecek, orada uyuyacak, kaliteli genç bir bayan gibi iki ya da üç gün orada kalacaktı. Böylece Bayan Browningler, Bayan Gibson’dan düğünün ayrıntılarını ve aynı zamanda Molly’nin Kuleler’e misafirliğe gidişinin hikâyesini dinlemeye geldiler. Ama Bayan Gibson ilginin bölünmesinden hoşlanmadı ve Molly’ nin Kuleler’le yakınlığı hakkındaki eski kıskançlığının bir kısmı geri döndü.

Bayan Browning, “Şimdi Molly,” dedi, “Büyük insanlar arasında nasıl davrandığını işitelim. Bütün ilgiyi çekmiş olamazsın; bunu babanın hatrı için yaptıklarını unutma.”

Bayan Gibson en yumuşak ve gevşek ses tonuyla, “Sanırım Molly tümüyle farkında,” diye araya girdi, “Böyle bir evi ziyaret etme ayrıcalığını Cynthia’nın evliliği sırasında aklımı tamamen serbest bırakmamı isteyen Leydi Cumnor’un nazik isteğine borçlu. Ben eve döner dönmez Molly geri geldi; aslında onların nezaketlerini kesinlikle gerekli olandan daha fazla zorlamanın doğru olduğunu düşünmüyorum.”

Molly bu yorumun tümüyle yanlış olduğunu mükemmel bir şekilde bilmesine rağmen, tüm bunları işitmekten son derece rahatsız oldu.

Bayan Browning, “Evet ama Molly!” dedi, “Oraya kendi meziyetlerin için mi yoksa değerli babanın meziyetleri için mi yoksa Bayan Gibson’un meziyetleri için mi gittiğini boş ver; ama bize oradayken ne yaptığını anlat.”

Böylece Molly söylediklerini ve yaptıklarını anlatmaya başladı. Eğer üvey annesinin eleştirel bir şekilde dinlediğinin bilincinde olmasaydı, bunları Bayan Browning ve Bayan Phoebe için çok daha ilginç hâle getirebilirdi. Her şeyi zihinsel olarak yan gözle bakarak anlatmak zorundaydı; bu bir anlatımı bozmanın kesin bir yoluydu. Aynı zamanda Bayan Gibson’un sürekli olarak, doğru olduğunu bildiği bazı küçük cümleleri düzeltmesine maruz kalıyordu. Ama onun en çok canını sıkan şey, Bayan Browningler gitmeden önce Bayan Gibson’un yaptığı son konuşmaydı.

“Molly bu ziyaretiyle, sanki kendisinden başka kimse büyük bir evde olmamış gibi, çok fazla yaptığı daldan dala atlayan bir duruma düştü. Gelecek hafta Hamley Malikânesi’ne gidiyoraslında oldukça dağılıyor.”

Aynı tebrikler konusunda, bir sonraki misafir olan Bayan Goodenough için de Bayan Gibson’un ses tonu tamamen değişikti. İkisi arasında her zaman söylenmeden anlaşılan bir düşmanlık vardı ve şimdi konuşma şöyle sürüyordu:

Bayan Goodenough başladı,

“Evet, Bayan Gibson, sanırım Bayan Cynthia’nın evliliği için size mutluluk dilemem lazım; bazı anneleri kızlarını kaybettikleri için teselli etmem lazım; ama bu çeşit bir kişi olmadığınızı tahmin ediyorum.”

Şimdi Bayan Gibson ne “çeşit” annelerin en büyük övgüyü alacağından emin olmadığı için, cevabını nasıl biçimlendirmesi gerektiğini bulması biraz zor oldu.

“Sevgili Cynthia!” dedi. “İnsan onun mutluluğuna sevinmekten kendini alamaz! Ve yine de…” Cümlesini içini çekerek bitirdi.

“Ay. O her zaman onu izleyecek kişiler olan genç bir kadın; çünkü doğrusunu söylemek gerekirse o, hayatımda gördüğüm en sevimli yaratıklardan biri. Ve onun ihtiyacı olan şey, usta bir rehberlik. Bunlardan biri olarak ben onun kendi kendine bu kadar iyi bir şey yapmasından olabildiğince mutlu olurum. İnsanlar Bay Henderson’un, hukuktan sağlayamayacağı kadar büyük bir özel servete sahip olduğunu söylüyorlar.”

Bayan Gibson gururla, “Cynthia’mın bu dünyanın verebileceği her şeye sahip olacağından kuşkum yok,” dedi.

“Evet, evet! O her zaman en sevdiğim kişilerden biriydi; ve her zaman torunuma dediğim gibi,” (çünkü ona bir düğün pastası olasılığını hevesli bir şekilde arayan bir genç bayan eşlik ediyor) “ben hiçbir zaman onu aşağı gören ve ona, flört edip sevgilisini terk eden bir kişi olduğunu söyleyen biri olmadım. Bu kadar iyi olduğunu işittiğime memnun oldum. Ve şimdi sanırım Bayan Molly’ye bir şey yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Eğer bununla, onun evlenmesini hızlandıracak, beni kendi çocuğum gibi olan bir kişinin arkadaşlığından mahrum bırakacak bir şey yapmamı kastediyorsanız, çok yanılırsınız Bayan Goodenough. Ve lütfen benim, dünyada çöp çatanlık yapacak son insan olduğumu hatırlayın. Cynthia, Bay Henderson’la, Londra’da amcasının evinde tanıştı.”

“Ay! Kuzeninin çok hasta olduğunu ve onun bakımına ihtiyacı olduğunu düşünüyordum ve siz onun yararlı olacağı konusunda çok hevesliydiniz. Bir annede neyin doğru olduğunu söylemiyorum; sadece Bayan Molly için bir şey söylüyorum.”

Molly yarı kızarak, yarı gülerek, “Teşekkür ederim, Bayan Goodenough,” dedi, “Ben evlenmek istediğim zaman annemi sıkıntıya sokmam. Kendim bulurum.”

Bayan Gibson, “Molly çok popüler bir hâle geliyor, onu nasıl evde tutacağımızı bilmiyorum,” dedi. ‘Onu çok özlüyorum; ama Bay Gibson’a söylediğim gibi genç insanların değişmesine ve gençken dünyayı görmesine izin vermeli. Bir çok akıllı ve seçkin insan oradayken Kuleler’de olması onun için büyük bir avantaj oldu. Onun ses tonu ve konuşmasında şimdiden bir farklılık görüyorum: Onun konu seçiminde bir yükselme var. Ve şimdi o,

Hamley Malikânesi’ne gidiyor. Onun ne kadar arandığını görünce kendimi çok gururlu bir anne gibi hissettiğim konusunda sizi temin ederim. Ve diğer kızım Cynthia’m Paris’ten öyle mektuplar yazıyor ki!”

Bayan Goodenough, “İşler kesinlikle benim zamanımda olduğundan çok farklı,” dedi. “Bu yüzden belki de yargıda bulunamam. İlk evlendiğimde, o ve ben onun babasının evine bir posta arabasıyla gitmiştik, yirmi mil uzaktaydı; onun arkadaşları ve akrabaları arasında, görmek isteyeceğiniz kadar güzel bir akşam yemeği yedik. Bu benim ilk düğün gezimdi. İkinci gezim bir gelin olarak kendi değerimi daha iyi bildiğim ve Londra’ yı ya şimdi görürüm ya da hiç diye düşündüğüm zaman oldu. Ama bu kadar ileri gittiğim ve paramı harcadığım için bana müsrif bir kişi olarak bakıldı ama Jerry beni nadiren yalnız bırakırdı. Ama şimdi gençler Paris’e gidiyor ve bedelini hiç düşünmüyor: eğer kasıtlı bir harcama ölmeden evvel üzücü bir isteğe neden olmazsa bu iyi olur. Ama daha önce dediğim gibi, Bayan Molly’nin şansları için bir şey yapılmasına müteşekkir olurum. Ama bu, benim Anna Maria’m için yapmayı istediğim gibi bir şey değil. Ama şimdi dediğim gibi zaman değişti.

59.Molly Gibson Hamley Malikânesi’nde

Konuşma burada sona ermişti. Düğün pastası ile şarap getirildi ve onlara servis yapmak Molly’nin göreviydi. Ama Bayan Goodenough’ın son sözleri kulağında çınlıyordu ve onları herhangi bir şekilde değil ama göründüğü gibi kendisi için tatmin edici olacak biçimde yorumlamaya çalıştı. Ve bunun da doğrulanması önceden belirlenmişti; çünkü Bayan Goodenough’ın gitmesinden hemen sonra Bayan Gibson, Molly’nin tepsiyi açık bir köşe pencerenin yanındaki, yiyeceklerin daha sonra gelecek ziyaretçiler için hazır olarak durabileceği masaya götürmesini istedi: ve bu pencerenin altında evin kapısından yola giden patika geçiyordu. Molly, Bayan Goodenough’ın torununa şunu söylediğini duydu:

“Şu Bayan Gibson anlaşılmaz birisi. Bay Roger Hamley’ in Malikâne’ye sahip olamayacağı belli ve o, Molly’yi bir ziyarete yolluyor.” Ve sonra işitilemeyecek kadar uzaklaştı. Molly aniden Bayan Goodenough’ın neyi ima ettiğini anlayarak gözyaşlarına boğulabilirdi; Roger evdeyken Molly’nin Malikâne’ye ziyarete gitmesinin uygun olmadığını düşünüyordu. Bayan Goodenough kesinlikle sıradan, kaba bir kadındı. Bayan Gibson imayı anlamış bile görünmüyordu. Bay Gibson bu meseleyi, Molly’nin şimdi de eskiden yaptığı gibi basit bir şekilde Malikâne’ye gitmesi gerektiği şeklinde anladı. Roger bundan bu ziyaretin bir uygunsuzluk olduğunu düşünmediğini göstererek açık sözlü bir şekilde bahsetmişti. Bu ziyaret, şimdiye kadar önceden beklenen bir konuydu. Molly, sanki Bayan Goodenough’ın kelimelerinin uyandırdığı düşünceyi kimseye söyleyemeyecekmiş; sanki düşününce kızardığı şeyleri önceden varsayan, uygunsuzluk düşüncesini ileri süren ilk kendisi olamayacakmış gibi hissediyordu. Sonra mantık yürütürek kendisini rahatlatmaya çalıştı. Eğer bu ileri sürülseydi ya da inceliksiz bir şey olsaydı, gerçekten en ufak bir şekilde uygunsuz olsaydı, buna karşı çıkmak için kim babası kadar hazır olabilirdi? Ama Bayan Goodenough’ın sözlerinin Molly’nin aklına koyduğu düşüncelerden sonra, mantık yürütmenin yararı yoktu. Bu hayallerin ne kadar fazla kaybolmasını isterse onlar o kadar çok geliyordu (Daniel O’Rourke’un aydaki adama yaptığı gibi, Dan onun onun orağı bırakmasını ve uzay boşluğuna gitmesini istiyordu): “Bizden ne kadar çok istersen biz de o kadar harekete geçmeyeceğiz.”[126] İnsan bir genç kızın

bu çeşit acılarına gülümseyebilir ama onlar onun için çok gerçek ve yürek sızlatıcı acılardır. Molly'nin tüm yapabileceği, sevgili yaşlı Toprak Sahibi'yle ilgilenmek ve onu zihinsel ve bedensel olarak rahat ettirmeye; onun ve Aimée'nin arasında oluşabilecek herhangi bir gediği onarmaya çalışmak; ve Roger'ı mümkün olduğu kadar göz ardı etmekti. İyi Roger! Nazik Roger! Sevgili Roger! Genel nezaketle uyumlu olmak için ondan kaçınmak çok zordu; ama bunu yapmak doğruydu ve onunla olduğu zaman mümkün olduğu kadar doğal olmalıydı yoksa bazı farklılıkları görebilirdi; ama doğal olan neydi? Onunla beraber olmaktan ne kadar kaçınabilirdi? Arkadaşlığında daha dikkatli olduğunu, kelimelerini daha hesaplı kullandığını fark edecek miydi? Bunlardan dolayı ilişkilerinin basitliği bozulmuştu! Kendisi için kurallar koymuştu; kendini Toprak Sahibi ve Aimée'ye adamaya ve Bayan Goodenough'ın aptalca konuşmalarını unutmaya kararlıydı; ama mükemmel özgürlüğü ve bununla beraber şansının yarısı gitmiştiyani onu daha önce tanımayan yabancılar konusundaki şansının yarısı kaybolmuştu; onlar herhâlde onun katı ve utangaç olduğunu, bir şeyler söylemek istediğini ama sonra sözlerini geri aldığını düşüneceklerdi. Ama her zaman olduğundan o kadar farklıydı ki, Malikâne'ye gelir gelmez Roger ondaki değişikliği fark etti. Ziyaret günlerini dikkatli bir şekilde hesaplamıştı; Kuleler'de kaldığı günlerle aynı olmalıydı. Daha kısa kalırsa Toprak Sahibi'nin kızacağından korkuyordu. Yine de oraya gelirken bu yer erken sonbahar ışığında ne kadar büyüleyici görünüyordu! Ve kapıda onu karşılamak için bekleyen, gelişini seyreden Roger vardı. Sonra o açıkça, şimdi sanki utangaçlığını örtmek ister gibi oğlunu kollarında tutarak, derin yasının içinde utangaç bir şekilde ileri doğru yürüyen baldızını çağırmak için geri çekildi. Aşağı inmeye çalıştı ve arabaya doğru koştu; arkadaşı olan arabacıyı selemlamaya ve atla dolaşmak için söz almaya istekliydi. Roger kendi için fazla bir şey söylemedi; Aimée'nin kendini evin kızı gibi hissetmesini istiyordu; ama o fazla konuşmayacak kadar utangaçtı. Sadece Molly'nin elini tuttu ve onu oturma odasına götürdü. Orada sanki hastalığı sırasında gördüğü nazik bakım için minnettarlığını gösterecek ani bir dürtüyle kollarını Molly'ye sardı ve onu uzun ve güzel bir şekilde öptü. Ve ondan sonra arkadaş oldular.

Neredeyse öğle yemeği zamanıydı ve Toprak Sahibi, her zaman kendisi acıktığı için değil ama torununu yemek yerken görme zevki için yemeğe gelirdi. Bugün Molly hızlı bir şekilde aile meselelerinin ne durumda

olduğunu gördü. Roger Kuleler'de onlar hakkında hiçbir şey dememiş olsa da ne babanın ne de gelinin birkaç aydır aynı evde yaşamalarına rağmen henüz birbirlerinin karakterleri hakkında bir ipucu bulamamış olduğunu düşünüyordu. Aimée heyecanlı olduğu için İngilizce'sini unutmuş görünüyordu; ve memnuniyetsiz bir annenin kıskanç gözleriyle, Toprak Sahibi'nin küçük oğluna karşı yaptığı her şeyi izliyordu. Bunların en akıllıca şeyler olmadığı kabul edilmeliydi; çocuk kuvvetli birayı açık bir iştahla yudumladı ve diğerlerinin hoşlandığını gördüğü her şey için yaygara yapıyordu. Aimée oğlunun ne yaptığı ve ne yediği konusunda endişelendiği için Molly'yle pek ilgilenemiyordu; yine de bir şey söylemiyordu. Roger masada, dede ve torunun oturduğu yerin karşısına geçti. Oğlanın ilk istekleri tatmin edilince Toprak Sahibi Molly'yle konuştu.

"Evet! Sonunda büyük insanların arasında olmana rağmen buraya ziyarete gelebildin. Bayan Molly, senin Kuleler'e gittiğini duyunca bizi unutacağını düşündüm. Baban ve annen uzaktayken bir kontun evinden başka kalacak yer bulamadın mı?"

Molly, "Beni çağırdılar ve ben de gittim," dedi; "Şimdi de siz beni çağırdınız ve ben de geldim."

Sesini biraz alçaltarak ve belki de çocuğun çıkardığı seslerin sözlerinin anlaşılmasını engelleyeceğini düşünerek, "Sanırım çağrılmayı beklemeden burada her zaman kabul göreceğini bilmeliydin. Neden Molly? Seni buradaki Madam'dan daha çok kızım gibi kabul ediyorum," dedi.

"Hayır, bana bu kadar üzgün olarak bakmana gerek yok. İngilizce'yi henüz takip edemiyor."

Ama Molly, Aimée'nin aniden mahzunlaşan ifadesini ve kızaran rengini görmekten korkarak başını kaldırmadanalçak sesle, "Sanırım anlıyor!" dedi. Roger'ın bundan sonra ağabeyce bir dostlukla Aimée'yle konuştuğunu işitince kendini kişisel bir iyilik yapılmış gibi minnettar hissetti; ve şimdi bu ikisi, Molly ile Toprak Sahibi'nin konuşmaya devam etmesi için özel bir konuşmayla yeterince meşguldüler.

Toprak Sahibi, küçük Roger'ın kıvırcık kafasını okşayarak, "Gürbüz bir çocuk, değil mi?" dedi. "Ve büyükbabanın piposundan midesi bulanmadan

dört nefes çekebilir, değil mi?”

Oğlan kararlı bir şekilde, “Başka nefes çekmeyeceğim,” dedi. “Annem “hayır” diyor. Çekmeyeceğim.”

Ama Toprak Sahibi bu defa sesini alçaltarak, “Bu tam ondan beklenen bir şey,” dedi. “Sanki bu çocuğa bir zarar verirmiş gibi!”

Molly, bundan sonra konuşmayı kişisel konulardan uzaklaştırdı ve öğle yemeğinin geri kalanında Toprak Sahibi’nin drenaj işlerinin ilerlemesinden bahsetmesini sağladı. Ona göstermeyi önerdi; ve bu arada kendini baldızına adamış gibi görünen Roger’la yakın olmayı beklemeye ne kadar az ihtiyacı olduğunu düşünerek öneriyi kabul etti. Ama akşamüstü Aimée, oğlunu yatırmak için yukarı çıkınca ve Toprak Sahibi koltuğunda uyuya kalınca aklına aniden gelen bir anı Bayan Goodenough’ın sözlerini hatırlattı. Hemen hemen daha önce defalarca olduğu gibi Roger’la baş başaydı ama şimdi bir kısıtlama havası olduğunu varsaymaktan kendini alamıyordu; gözleri onunkilerle eski samimiyetiyle karşılaşmıyordu; konuşmadaki bir arada eline bir kitap aldı ve onu davranışındaki değişikliğe şaşırmış ve rahatsız olmuş bir hâlde bıraktı. Ve ziyareti boyunca bu böyle sürdü. Eğer bazen unutursa ve eski doğallığına dönmesine izin verirse en sonunda kendini kontrol ediyordu ve oldukça soğuk ve çekingen hâle geliyordu. Roger bütün bunların karşısında acı çekiyordugün geçtikçe daha çok acı çekiyordu; nedenini bulmaktan daha çok tedirgin oluyordu. Aimée de sessiz bir şekilde Molly’ nin Roger’ın yanında ne kadar farklı davrandığını görüyordu. Bir gün Molly’ye şunu söylemekten kendini alamadı:

“Roger’ı sevmiyor musun? Eğer onun ne kadar iyi olduğunu bilirsen seveceksin! O eğitimli ama bu önemli değil: insanın hayran olduğu ve sevdiği onun iyiliği.”

Molly, “O çok iyi,” dedi. “Onu, bunu bilecek kadar uzun süredir tanıyorum.”

“Ama onun makul olduğunu düşünmüyor musun? Kesinlikle benim zavallı kocam gibi değil; ve sen onu da iyi biliyorsun. Ah! Bana onu yine anlat. Onu ilk ne zaman tanıdın? Annesi yaşarken mi?”

Molly, Aimée'den çok hoşlanmıştı; huzurlu olduğu zamanlarda çok büyüleyici ve çekici yönleri vardı; ama Toprak Sahibi'nin evinde kendini rahatsız hissederek ona karşı neredeyse nahoş davranıyordu; ve o da, ona karşı en kötü yanını gösteriyordu. Onları bir araya getirmeyi en çok isteyen Roger'dı ve bu sonucu elde etmenin en iyi yollarını birkaç defa Molly'ye danışmıştı. Bu konu hakkında konuştukları sürece, onunla babasından almış olduğu, oldukça duyarlı bir tavırla konuşuyordu; ama bu konudaki tartışmaları sona erdiği zaman yine ağırbaşlı çekingenliğin ilginç kibrine dönüyordu. Bu acayip tavrı sürdürmek, özellikle bir ya da iki defa bunun ona acı verdiğini düşününce, onun için çok zor oluyordu; ve bu durumda odasına gidiyor, gözyaşlarına boğuluyor, misafirliğinin sona ermesini ve bir kere daha evinin olaysız sakinliği içinde olmayı istiyordu. Yine de şimdi düşüncesi değişiyordu ve sanki her birinin mutluluğuna sahip olacakmış gibi hızla geçen saatlere yapışıyordu. Çünkü o bilmese de, Roger onun misafirliğinin iyi geçmesi için çaba sarfediyordu. Her gün için yapılan küçük planların teşvik edicisi gibi görünmek istemiyordu; çünkü bir şekilde onun gözünde eski yerini tutmadığını hissediyordu. Yine de bir gün Aimée fındık toplamak için gitmelerini önerdi başka bir gün küçük Roger'a dışarıda çay içme zevkini tattırdılar üçüncü olarak makul başka bir şey vardı; ve bu basit zevklerin hepsini düzenleyen Roger' dıMolly'nin böylece iyi vakit geçireceğini biliyordu. Ama onun için sadece Aimée'nin planlarının hazır öncüsü gibi görünüyordu. Toprak Sahibi bir gün Roger'ı eski kütüphanede kitap okurken bulduğunda hafta neredeyse geçmiştielinde bir kitap vardı, bu doğru ama düşünceleri o kadar derindi ki babasının beklenmedik gelişiyle açıkça ürkmüştü.

"Seni burada bulacağımı düşündüm çocuğum! Kış gelmeden önce eski odayı yaptırmalıyız; yeterince küf kokuyor ve yine de buranın senin yerin olduğunu görüyorum! Tarlaya bakmak için benimle gelmeni istiyorum. Orayı çimenlik yapmayı düşünüyorum. Senin için açık havada olmanın zamanı. Kitaplara bakmaktan dolayı kederli görünüyorsun; bir insanın sağlığını çalan onlar gibi başka bir şey yoktur!"

Böylece Roger babasıyla gitti. Evden biraz uzaklaşana kadar fazla bir şey konuşmadılar. Sonra o hiç beklenmedik bir şekilde bir cümle söyledi ki, Roger babasına, onun bir çeyrek saat önce başladığı bir şeyin karşılığını verdi.

“Baba, gelecek ay tekrar Ümit Burnu’na gideceğimi hatırla! Kütüphaneyi yapmaktan bahsediyorsun. Eğer bu benim içinse bütün kış burada olmayacağım.”

Babası, “Bundan kurtulamaz mısın?” diye ricada bulundu. “Bunu tamamen unutmuş olabilirsin diye düşünüyordum.”

Roger yarı gülümseyerek, “Tam değil!” dedi.

“Evet ama senin başladığın işi bitirecek başka bir adam bulmuş olabilirler.”

“Benden başka kimse bunu bitiremez. Üstelik anlaşma anlaşmadır. Lord Hollingford’a eve gelmem gerektiğini yazdığımda, altı ay için tekrar gideceğime söz verdim.”

“Ay, biliyorum. Ve belki bu senin aklından çıkacaktır. Benim için senden ayrılmak her zaman zor olacak. Ama senin için en iyisinin bu olduğunu söyleyebilirim.”

Roger kızardı. “Bayan Kirkpatrick’i ima ediyorsunuz. Bayan Henderson demek istiyorum. Baba sana her şeyi bir daha anlatayım, sanırım bu aceleyle yapılmış bir meseleydi. Şimdi birbirimize uygun olmadığımıza tamamen eminim. Onun mektubunu aldığımda perişan olmuştum Ümit Burnu’nda demek istiyorum ama en iyisinin bu olduğuna inanıyorum.”

Toprak Sahibi arkasına dönerek ve şiddetle oğlunun elini sıkarak, “Bu doğru. İşte bu benim oğlum,” dedi. “Ve şimdi sana geçen gün yargıçlar toplantısında ne duyduğumu anlatayım. Hepsi onun Preston’u terk ettiğini söylüyorlar.”

“Ona karşı olan hiçbir şeyi duymak istemiyorum; hata yapmış olabilir ama bir zamanlara onu nasıl sevdiğimi unutamam.”

“Evet! Evet! Belki bu doğrudur. Bu konuda çok kötü değilim, öğle değil mi Roger? Zavallı Osborne’nun bana karşı sır saklamasına gerek yoktu. Senin Bayan Cynthia’nı buraya çağırdım ve onun annesini ve herkesi havlamam ısırmamdan daha kötüdür. Çünkü eğer dünyada istediğim tek bir

şey varsa, o da Osborne'u ailemize uygun bir kişiyle evlenmiş olarak görmekti ve o gidip bu Fransız kızını seçti. Hiçbir ailesi yok, sadece…"

"Onun ne olduğunu boşver; onun ne olduğuna bak! Onun alçakgönüllüğünden ve sevimliliğinden etkilenip etkilenmediğini merak ediyorum, baba!"

Toprak Sahibi rahatsız olarak, "Ona güzel bile demem," dedi çünkü Roger'ın onun Aimée'ye hak ettiği uygun şefkat ve mevkiyi vermesini sağlamak için çoğunlukla kullandığı argumanların tekrarlanmasından korkuyordu. "Şimdi senin Bayan Cynthia'n güzeldi, onun için bunu diyebilirim, işvebaz bir kızdı! Ve siz iki oğlumun babanıza karşı çıktığınızı ve sizin mevkiiniz ve ailenizin altında kızları seçtiğinizi düşününce ikinizin de burada benim küçük Molly'm hakkında düşünmemeniz lazım. O zaman yeterince kızdığımı söyleyebilirim ama kız benim kalbime girmenin yolunu buldu, ne bu Fransız bayan ne de diğeri bunu yapamamıştı."

Roger cevap vermedi.

"Hâlâ neden onu düşünemeyeceğini anlamıyorum. Şimdi yeterince alçakgönüllüyüm ve sen bir hizmetçiyle evlenen Osborne gibi vâris değilsin. Düşüncelerini Molly Gibson'a yönlendirebileceğini düşünmüyor musun, Roger?"

Roger kısaca, "Hayır!" dedi. "Çok geççok geç. Evlenmem konusunda daha fazla konuşmayalım. Konu, bu beş dönümlük tarla değil miydi?" Ve kısa süre sonra babasıyla sanki Molly'yi hiç tanımamış ya da Cynyhia'ya aşık olmamış gibi çayır, tarıma uygun arazi ve otlakların görece olarak değerlerini tartışıyordu. Ama Toprak Sahibi'nin ruh hâli iyi değildi ve hiddetle tartışmaya başladı. Sonunda ápropos de bottes[127] dedi.

"Ama eğer uğraşırsan onu sevebileceğini düşünmüyor musun, Roger?"

Roger babasının neyi ima ettiğini çok iyi biliyordu ama bir an için anlamamış gibi yapmak durumundaydı. En sonunda alçak sesle şunu söyledi:

“Hiç denemeyeceğim, baba. Bu konuda daha fazla konuşmayalım. Dediğim gibi çok geç.”

Toprak Sahibi oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibiydi; zaman zaman bu konuda hayal kırıklığına uğramış olduğu düşüncesi aklına geliyordu; ve sonra Roger’ın kadınlara karşı şimdiki kayıtsızlığının nedeni olarak Cynthia’yı suçlamayı seçti.

Molly’nin Malikâne’deki son sabahında, Cynthia’dan Bayan Henderson’dan gelen ilk mektubu almıştı. Tam kahvaltı zamanından önceydi; Roger dışarıdaydı, Aimée henüz aşağıya inmemişti; Molly masanın henüz hazırlanmış olduğu yemek odasında yalnızdı. Toprak Sahibi içeri girdiğinde mektubu okumayı yeni bitirmişti ve o, hemen ve neşeyle sabahın ona ne getirdiğini anlattı. Ama Toprak Sahibi’nin yüzünü görünce ona Cynthia’nın adını söylemiş olduğuna pişman oldu. Onun canı sıkılmış ve keyfi kaçmış görünüyordu.

“Onun adını tekrar duymamayı isterdimgerçekten. Benim Roger’ımın felaketi oldu, işte onun olduğu şey bu. Gecenin yarısını uyumadan geçirdim ve bu hep onun hatası. Çünkü oğlum şimdi evlenecek durumda olmadığını söylüyor, zavallı çocuğum! Çocuklarımın düşündüğü kişinin sen olmasını isterdim, Molly. Geçen gün Roger’a bunu söyledim ve senin etkisi altında kaldığın her şeyin onları evli olarak görme düşüncesi olduğunu söyledim bunun yararı yok şimdi çok geç dedi. Sadece bana o işvebazın adını tekrar söylemeyin, işte o kadar ve senin hiçbir suçun yok, kızım. O genç kadını sevdiğini biliyorum; ama yaşlı bir adamın sözünü dinlersen sen ondan çok daha değerlisin. Genç adamların da böyle düşünmesini isterdim,” diye mırıldandı. Molly çayı doldururken o da jambonu kesmek için servis masasına yürüdüMolly bütün bu süre boyunca heyecanlanmıştı ve zaman kazanmak için etkili bir şekilde suskundu. Onun için utanç gözyaşlarının dökülmesini engelleyebilmek çok zordu. Son ziyarete kadar onun için bir yuva olan bu evde bütünüyle ele alındığında yanlış bir konumda bulunduğunu hissediyordu. Bayan Goodenough’ın yorumlarıyla ve şimdi Toprak Sahibi’nin en azından onun çabuk etkilenen hayalinde babasının Roger’a onu bir eş olarak önerdiğini ve onun reddedildiğini ima eden konuşmasıyla birliktebu sabah eve gidiyor olmasından ifade edebildiğinden hatta düşünebildiğinden çok daha fazla memnundu. O, bu duygu

durumundayken Roger yürüyüşten döndü. Hemen bir şeyin Molly'yi rahatsız ettiğini anladı; ona ne olduğunu sormak için eski dostluk hakkını kullanmak istedi. Ama onu etkili bir şekilde son birkaç gün onunla eski açıksözlü ağabeyce bir şekilde konuşma özgürlüğünü hissetmesi için uzak bir mesafede tutmuştu; özellikle şimdi onun duygularını saklamak için gösterdiği çabayı, çayını aceleyle nasıl içtiğini ve ekmeği sadece tabağının üzerine ufalamak için kabul ettiğini, dokunmadığını anlıyordu. Konuşmayı bu şartlar altında sürdürmek için yapabildiği tüm şey buydu; ama Aimée ciddi ve endişeli olarak aşağı inene kadar onun çabalarına destek oldu: Oğlu iyi bir gece geçirmemişti ve iyi görünmüyordu; şimdi ateşli bir uykuya dalmıştı yoksa onu bırakamazdı. Hemen bütün masa heyecanlandı. Toprak Sahibi daha fazla yiyemeden tabağını ileri itti; Roger ağlamaya başlayan Aimée'den ayrıntıları ya da gerçeği anlamaya çalışıyordu. Molly çabucak onu eve götürmek için saat on birde gelmesi istenen arabanın hemen gelmesini ve babasını geri getirmesini önerdieşyalarının zaten hazır olduğunu söyledi. Hemen giderse onu şehirdeki sabah ziyaretlerinden döndüğü zaman ve daha uzaktaki ziyaretlere başlamadan önce yakalayabileceklerini söyledi. Önerisi kabul edildi ve üzerini giyinmek için odasına çıktı. Aimée ve Toprak Sahibi'ni orada bulmayı bekleyerek tamamen hazırlanmış olarak oturma odasına geldi; ama o yokken endişeli anneye ve büyükbabaya çocuğun korku içinde uyandığı haberi verilmişti ve ikisi de aceleyle sevgili çocuğun yanına koşmuşlardı. Ama Roger, Molly'yi oturma odasında bekliyordu ve elinde seçilmiş çiçeklerden oluşmuş büyük bir buket vardı.

Onun orada yalnız olduğunu görünce odadan çıkmak üzereyken Roger, "Bak Molly," dedi. "Bu çiçekleri kahvaltıdan önce senin için topladım." Onun isteksiz hareketini karşılamak için ilerledi.

"Teşekkür ederim!" dedi. "Çok naziksin. Sana çok şey borçluyum."

"O zaman benim için bir şey yapmalısın," dedi, tavırlarının baskı altında olduğunu görmemekte kararlıydı ve onun aralarında bir çeşit bağlantıymış gibi tuttuğu çiçekleri yeniden düzenliyordu; böylece tepki gösteremedi ve odadan çıkamadı.

"Bana anlat eğer konuşursan dürüstçe konuşacağını biliyorum Kuleler'de beraber çok mutlu olduğumuzdan bu yana seni kızdıracak bir şey mi

yaptım?”

Sesi çok nazik ve gerçektidavranışı çok çekici ama o kadar hüzünlüydü ki Molly ona her şeyi anlatmaktan memnun olacaktı. Nasıl doğru davranmak zorunda olduğunu anlamak için onun herkesten çok daha fazla ona yardımcı olacağına inanıyordu; eğer kendisi onun şaşkınlığı ve ümitsizliğinin tam özünde ve merkezinde yer almasaydı onun düşüncelerini ayırt edebilirdi. Onun genç kız alçakgönüllülüğünü zorluk içinde bırakan Bayan Goodenough’ın sözlerini ona nasıl anlatabilirdi? Babasının o sabah söylediği şeyi nasıl tekrarlayabilirdi ve onu daha yakın bir ilişki düşüncesiyle, eski arkadaşlıklarının bozulmasını istemediği konusunda nasıl temin edebilirdi?

Günlerden beri ilk defa doğruca ona bakarak, “Hayır, bütün hayatım boyunca benim canımı hiç sıkmadın, Roger,” dedi.

“Sana inanıyorum çünkü sen öyle söylüyorsun. Daha fazlasını sormaya hakkım yok, Molly. O çiçeklerden birini, bana söylediğinin teminatı olarak geri verir misin?”

Bütün buketi onun seçmesi için istekle uzatarak, “İstediğini al,” dedi.

“Hayır; sen seçip bana vermelisin.”

Tam o anda Toprak Sahibi içeri girdi. Eğer Molly babasının önünde seçkin çiçeklerden oluşan buketi hevesle karıştırmaya devam etmeseydi, Roger memnun olacaktı ama Molly şöyle söyledi:

“Oh, lütfen Bay Hamley, Roger’ın en sevdiği çiçeğin hangisi olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır. Gül diyebilirim. Araba kapıda ve Molly, canım seni acele ettirmek istemiyorum ama…”

“Biliyorum. İşte Rogerişte bir gül! Eve gider gitmez babamı bulacağım. Küçük oğlan nasıl?”

“Korkarım bir çeşit ateşli hastalık başlıyor.”

Ve Toprak Sahibi yol boyunca küçük çocuktan bahsederek onu arabaya götürdü. Roger arkadan geliyordu ve kendine sormaya devam ettiği soruya verdiği cevap konusunda ne yaptığını zorlukla önemsiyordu: “Çok geç mideğil mi? İlk aşkımın çok farklı birine verildiğini hiç unutabilir mi?”

Bu arada araba uzaklaşırken o da kendine şunu söylemeye devam ediyordu: “Tekrar arkadaşız. Sevgili Toprak Sahibi’ nin onun aklına teklifte bulunması için soktuğu düşünceyi bir çok gün boyunca hatırlayacağına inanmıyorum. Yine eskisi gibi olmamız çok iyi! Ve bunlar ne kadar güzel çiçekler!”

60.Roger Hamley'in İtirafı

Gözden kaybolana kadar arabaya baktıktan sonra geri dönünce, Roger'ın düşünecek çok şeyi vardı. Önceki gün Molly' nin, Cynthia'nın vefasızlığına karşı nefret duyarken, ona karşı gelişen aşkının tüm belirtilerini bu belirtilerin çok açık olduğunu düşünüyordu görmüş olduğuna inanıyordu; bu kadar kısa zamanda başkasına yönelen bir ilginin sahip olmaya değmeyeceğini hissedebilirdi; ve ona karşı değişen davranışlarıyla bütün bunları göstermek ve böylece daha gonca hâlindeyken koparmak isteyebilirdi. Ama bu sabah onun eski, tatlı, içten davranışı, ne olursa olsun son görüşmelerinde geri dönmüştü. Kahvaltı zamanında onu neyin rahatsız ettiğini bulmak için kafasını zorlamıştı. Hatta Robinson'a, Bayan Gibson'un o sabah hiç mektup alıp almadığını soracak kadar ileri gitmişti; ve bir tane aldığını işittiği zaman bir şekilde bu mektubun üzüntüsünün nedeni olduğuna inanmaya çalıştı. Buraya kadar iyiydi. Söylenmeyen anlaşmazlıklarından sonra tekrar arkadaş olmuşlardı; ama bu, Roger için yeterli değildi. Her geçen gün onun, sadece onun kendisini mutlu edebileceğinden emin oluyordu. Bunu hissetmişti ve kısmen tüm ümidini yitirmişti; bu arada babası onu en fazla yapmayı istediği yolda zorluyordu. Kendine, onu sevmeye "çalışmaya" gerek yok dedibu zaten olmuştu. Ve yine de onun adına çok kıskançtı. Bir kere Cynthia'ya verilmiş olan aşk onu hak ediyor muydu? Bu mesele, eğer onun arkasından evine, Cynthia'ya teklifte bulunduğu aynı oturma odasına giderse, sonuncunun çok fazla benzeyen bir taklidi olmaz mıydıyine makul bir zaman için İngilere'den ayrılmak üzereydi? Ve sonra kuvvetli bir kararlılıkla yapacağı şeye karar verdi. Şimdi arkadaştılar ve onun arkadaşlığın teminatı olarak verdiği gülü öptü. Eğer Afrika'ya giderse, bazı öldürücü olaylarla karşılaşabilirdi; şimdi onları daha önce gittiği zamandan daha iyi biliyordu. Dönüşüne kadar onun aşkını şimdi kazanmış olduğundan daha fazla kazanmak için çaba göstermeyecekti. Ama bir kere evinde güvende olunca cevabının ne olup olmayacağı konusunda hiçbir zayıf hayal, onun için her şeyin üstünde olan kadını kazanmak için bütün şanslarını kullanmasını engellememeliydi. O, reddedilmenin olası utancını, kazanılabilecek bir gelinin değerli mücevherinden daha fazla düşünen, zavallı bir kendini beğenmiş değildi. Öyle ya da böyle, Tanrı onu güven içinde geri yollamak için kaderini yeteneğine bağlayacaktı. Ve o zamana kadar sabırlı olacaktı. Artık göz

diktiği bir nesneye saldıracak bir çocuk değildi; karar verme ve katlanma yeteneğine sahip bir erkekti.

Molly, babasını bulur bulmaz Malikâne'ye gönderdi; ve sonra her fırsatta Cynthia'nın canlı varlığını özlediği, evdeki oturma odasında eski hayatını sürdürmeye devam etti. Bayan Gibson, Cynthia'nın, kendisine değil Molly'ye mektup yazmasına bağlı olan, oldukça şikâyetçi bir ruh hâlindeydi.

"Onun çeyizini yaparken katlandığım bütün sıkıntıları düşünerek sanırım bana yazmalıydı."

Molly, "Ama yazdıilk mektubu sana yazılmıştı anne," dedi, gerçek düşünceleri hâlâ Malikâne'deydi hasta çocuğu Roger'ı ve onun çiçek için yalvarışını düşünüyordu.

"Evet, sadece üç sayfa uzunluğunda, onun deniz yolculuğuyla ilgili bir özet olan bir ilk mektup; bu arada sana moda, Paris'te şapkaların nasıl giyildiği ve bu tip ilginç şeyler hakkında yazabiliyor. Ama şunu anladım ki zavallı anneler hiçbir zaman gizli mektuplar beklememeli."

Molly, "Benim mektubumu görebilirsin anne," dedi, "İçinde gerçekten bir şey yok."

"Zavallı kalbim kaybettiğim çocuğumu ararken, onun bunun değerini bilmeyen sana yazdığını ve çapraz[128] bir şekilde yazdığını düşünmek! Gerçekten bazen hayata katlanmak zor."

Sonra bir süre sessizlik oldu.

"Ziyaretin hakkında bana bir şey anlat, Molly. Roger'ın kalbi çok kırılmış mıydı? Cynthia'dan çok bahsediyor muydu?"

"Hayır. Ondan fazla bahsetmiyordu: sanırım çok azdı."

"Onun fazla duyguya sahip olduğunu hiç düşünmedim. Eğer sahip olsaydı, onun bu kadar kolayca gitmesine izin vermezdi."

Molly belki de olayın gerektirdiğinden daha büyük bir heyecanla, “Bunu nasıl yapabileceğini anlayamıyorum. Dönüşünden sonra onu görmeye geldiğinde, zaten Bay Henderson’la nişanlanmıştıo gün buraya gelmişti,” dedi.

Bayan Gibson ellerini başına koyarak, “Zavallı başım!” dedi. “İnsan senin sağlığı yerinde ve arkadaşların hakkında böyle dediğim için özür dilerim, Molly kaba alışkanlıkları olan insanlarla olduğunu görebiliyor; çok yüksek sesle konuşmak zorunda kalmışsın. Ama benim başımı hatırla, Molly. Öyleyse Roger, Cynthia’yı tamamen unutmuş, öyle mi? Oh! Erkekler ne kadar vefasız yaratıklar! Başka bir kıza âşık olacak, bu sözümü unutma! Onu bir gözde ve aslan hâline getiriyorlar; o, bu çeşit şeylerle başı dönecek ve onunla evlenmeyi, uşağıyla evlenmeyi düşündüğünden daha fazla düşünmeyecek olan mevki sahibi bir genç bayana teklifte bulunacak kadar zayıf bir genç adam.”

Molly cesurca, “Öyle olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Roger bu tip şeyler konusunda çok duyarlıdır.”

“Onda her zaman gördüğüm hata bu; duyarlı ve soğuk kalpli! Bu özellik çok değerli olabilir ama beni kızdırıyor. Bana düşünceyi yanlış yönlendiren ve romantikliğe yol açan biraz duygu müsrifliğiyle yüreğin sıcaklığını verin. Zavallı Bay Kirkpatrick! Bu onun karakteriydi. Ona, bana karşı duyduğu aşkın tamamen romantik olduğunu söylerdim. Sanırım sana, ben hastayken bana çörek almak için yağmurda nasıl beş mil yürüdüğünü anlatmıştım.”

Molly, “Evet!” dedi. “Bu onun nezaketi.”

“Çok da mantıksızdı! Senin duyarlı, soğuk kalpli ve sıradan insanlarından biri hiçbir zaman bunu yapmayı düşünmez. Öksürüğü ve bütün bu şeylerle.”

Molly, ne pahasına olursa olsun konuyu, kendisinin ve üvey annesinin her zaman uyuşamadığı ve bu konuda onu öfkelendirmemeyi zor bulduğu Hamleyler’den uzaklaştırmak isteyerek, “Bundan dolayı acı çekmediğini ümit ederim,” dedi.

“Evet, aslında çekti! O gün yakalandığı soğukalgınlığını hiçbir zaman atlatamadığını zannediyorum. Onu tanımanı isterdim, Molly. Bazen, eğer sen benim gerçek kızım olsaydın, Cynthia da sevgili babanın kızı olsaydı ve Bay Kirkpatrick ile senin kendi sevgili annen yaşıyor olsaydı ne olacağını merak ediyorum. İnsanlar doğal yakınlıklar konusundan çok bahsediyor. Bu bir felsefeci için bir soru olabilir.” Belirttiği olanaksız olan şeyler konusunda düşünmeye başlıyordu.

Molly biraz durduktan sonra düşüncelerini dile getirerek, “Zavallı küçük çocuğun nasıl olduğunu merak ediyorum,” dedi.

“Zavallı küçük çocuk! İnsan onun uzun süren varlığının ne kadar az istendiğini düşününce, çoğunlukla ölümünün bir nimet olacağını hissediyor.”

Molly çok şaşırarak, “Anne! Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “Herkes en değerli bir şeymiş gibi onun hayatına değer veriyor! Onu hiç görmedin! O olabildiği kadar sağlıklı, sevimli bir çocuk! Ne demek istiyorsun?”

“Toprak Sahibi’nin –soy, kan ve aile ilgili bu düşünceleriyle bir hizmetçinin çocuğundan çok, daha iyi bir aileden gelen bir vârisi istediğini düşünüyorum. Onun yerine geçen yarı Fransız yarı İngiliz gereksiz bir çocuk bulmanın, –doğal olarak kendini ağabeyinin vârisi olarak gören Roger’ı biraz küçük düşüreceğini düşünüyorum!”

“Onu ne kadar sevdiklerini bilmiyorsunuzToprak Sahibi ona gözünün bebeği gibi bakıyor.”

“Molly! Molly! Lütfen, böyle kaba ifadeler kullandığını duymayayım. Sana gerçek bayağı, sıradan bir şeyi düşünmeyi bile içermeyen kibarlığı ne zaman öğreteceğim! Atasözleri ve deyimler eğitimli kişiler tarafından hiç kullanılmaz. “Gözünün bebeği!” Gerçekten şaşırdım.”

“Peki, anne, çok üzgünüm; ama her şeye rağmen yapabildiğim kadar kuvvetle söylemek istediğim şey, Toprak Sahibi’ nin çocuğu kendi çocuğu gibi sevdiğidir; ve Roger daoh!” Roger’ı düşünmek ne kadar utanç vericiydi. Sanki boğuluyormuş gibi aniden sustu.

Bayan Gibson, “Neden kızdığını merak etmiyorum canım!” dedi. “Senin yaşındayken ben de böyle hissederdim. Ama insan, ilerleyen yıllarda insan doğasının temelini öğreniyor. Sana bu kadar erken söylediğim için hatalıyımama bana güven, sana ima ettiğim düşünce Roger Hamley’in aklından geçmiştir!”

Molly, “İnsanın aklından her türlü düşünce geçer; önemli olan insanın bunları koruyup korumadığı ve cesaretlendirip cesaretlendirmediğidir,” dedi.

“Canım eğer son sözü söylemen gerekiyorsa, bunun herkesçe bilinen bir gerçek olmasına izin verme. Ama daha ilginç bir konudan bahsedelim. Cynthia’dan, bana Paris’ten ipekli bir elbise almasını istedim ve ona karar verdiğim rengi bildireceğimi söyledimsanırım koyu mavi benim tenime en uygun renk; sen ne diyorsun?”

Molly bu meseleyi düşünme sıkıntısına katlanmaktansa kabul etti; Roger’ın karakterinde son zamanlarda görmüş olduğu ve üvey annesinin varsayımını doğruca yalanlamasına neden olan özellikleri sessizce gözden geçirmekle çok meşguldü. Tam o sırada aşağıdan Bay Gibson’un ayak seslerini duydular. Ama onların oturduğu odaya girmesi bir süre sonra oldu.

Molly heyecanla, “Küçük Roger nasıl?” diye sordu.

“Korkarım kızıl başlıyor. Ayrılman çok iyi oldu, Molly. Sen kızıl geçirmedin. Bir süre Malikâne’dekilerle görüşmemeliyiz. Korktuğum bir hastalık varsa, o da budur.”

“Ama sen gittin ve bize geri döndün, baba.”

“Evet. Ama ben her zaman bir çok önlem alırım. Ama insanın işiyle ilgili risklerden söz etmeye gerek yok. Kaçınmamız gerekenler lüzumsuz risklerdir.”

Molly, “Onu kötü mü geçirecek?” diye sordu.

“Söyleyemem. Küçücük oğlan için elimden geleni yapacağım.”

Bay Gibson duygulandığı zaman gençliğinin diliyle konuşurdu. Molly şimdi onun bu meseleyle çok ilgilendiğini biliyordu.

Birkaç gün boyunca küçük çocuk için yakın bir tehlike vardı; birkaç hafta boyunca hastalık uğraşılacak daha kronik bir biçim aldı; ama yakın tehlike geçince ve her gün gösterilen sıcak ilgi bitince Molly, babasının iki ev arasında oluşturmayı açıkça gerekli gördüğü katı karantina dolayısıyla, Afrika'ya gitmeden önce Roger'ı tekrar göremeyeceğini anlamaya başladı. Oh! Onunla Malikâne'de geçirdiği özen gösterilmemiş günleri çoğaltabilseydi! Özen göstermemekten daha kötüydü; o günlerde ondan kaçmıştı; onunla özgür bir şekilde konuşmayı reddetmişti; davranışlarını değiştirerek ona acı vermişti; çünkü onun şaşırmış olduğunu ve acı çektiğini onun gözlerinde okumuş, sesinde işitmişti ve şimdi onun hayali onun ses tonu ve bakışlarını tekrar yaşıyor ve abartıyordu.

Bir akşam yemekten sonra babası şöyle dedi:

"Taşra insanlarının dediği gibi, bugün beklenmedik bir iş yaptım. Roger Hamley ve ben kafa kafaya verdik ve Bayan Osborne ile çocuğunun Malikane'den ayrılması için bir plan yaptık."

Bayan Gibson araya girerek ve Molly'ye çok bilmiş bir şekilde bakarak, "Geçen gün ne demiştim, Molly?" dedi.

Bay Gibson, "Ve Park kapısına dört yüz yardadan daha uzak olmayan Jenning çiftliğindeki kiralık odalara," diye devam etti. "Toprak Sahibi ve gelini küçük çocuğun yatağı başında daha iyi arkadaş oldular; ve sanırım o, bütün bu süre boyunca kafasından geçen düşüncede olduğu gibi, annenin çocuğunu bırakıp, Fransa'ya gidip, mutlu olmasının ne kadar olanaksız olduğunu anladı. Aslında onu satın alamayacağını anladı. Ama onu kurtarabileceğimden emin olmadığım o gece, birbirlerine sarılarak ağladılar ve birbirlerini teselli ettiler; ve bu onların arasında var olan bir perdenin yırtılması gibiydi; o zamandan beri arkadaştan daha ileriler. Yine de Roger" (Molly'nin yanakları kızardı; gözleri yumuşak ve parlaktı; onun adını duymak çok hoştu) "ve ben, ikimiz de annesinin çocukla büyükbabasından daha iyi başa çıkabileceğine karar verdik. Sanırım bu onun katı yürekli hanımlarından öğrendiği tek iyi şey. Kesinlikle çocuk bakımında iyi eğitim almış. Ve Toprak Sahibi'nin çocuğa fındık, bira ve bunun gibi her çeşit

şımartıcı şey verdiğini ve ona her yolla zarar verdiğini görünce, bu onu sabırsız, rahatsız ve mutsuz ediyor. Yine de o korkuyor ve aklındakini söylemiyor. Şimdi Malikâne'den on dakika uzakta olan kiralık odalarda olunca onlar da güzel odalar; onları görmeye gittik ve Bayan Jennings, Bayan Osborne Hamley'e iyi bakacağına söz verdi ve çok gurur duydu ve kendi hizmetçileri olunca, o ve küçük çocuk kolayca istedikleri zaman gidip gelebilirler ve o yine de çocuğunun disiplini ve diyeti üzerinde kontrolünü sürdürebilir. Kısacası sanırım bugün iyi bir iş yaptım," diye devam etti, biraz yayıldı; ve sonra silkinerek kalktı ve o yokken onu çağıran bir hastasına gitmek için tekrar dışarı çıkmaya hazırlandı.

Aşağıya inerken kendi kendine, "İyi bir iş!" diye tekrarladı. "Ne zaman bu kadar mutlu olduğumu bilmiyorum!" Çünkü Molly'ye, Roger'la arasında geçenlerin hepsini anlatmamıştı. Bay Gibson, Aimée ve çocuğu için yeni düzenlemeleri tamamladıktan sonra Malikâne'den ayrılmak için acele ederken, Roger yeni bir konuşma konusu açmaya başlamıştı.

Roger biraz beklenmedik bir şekilde, "Gelecek Salı gideceğimi biliyorsunuz değil mi, Bay Gibson?" dedi.

"Kuşkusuz. Ümit ederim ki bütün bilimsel çalışmalarında geçen defa olduğu gibi başarılı olursun ve geri döndüğünde seni bekleyen üzücü olaylar bulmazsın."

"Teşekkür ederim. Evet. Öyle umarım. Şimdi herhangi bir enfeksiyon tehlikesi olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Hayır! Eğer hastalık ev halkı arasında yayılsaydı şimdiye kadar bunun belirtisini görürdük diye düşünüyorum. Mesele kızıl olunca, insanın hiçbir zaman emin olmayacağını unutma."

Roger bir iki dakika sessiz durdu. En sonunda, "Beni evinizde görmekten korkar mısınız?" dedi.

"Teşekkür ederim; ama şimdi orada olmanızın zevkini reddedeceğimi düşünüyorum. Çocuğun hastalığı başlayalı sadece üç hafta ya da bir ay oldu. Üstelik sen gitmeden yine buraya geleceğim. Su toplaması

belirtilerine karşı her zaman tetikteyim. Sonradan bunun olacağını biliyorum.”

Roger ses tonunda ve bakışında büyük bir hayal kırıklığıyla, “O zaman Molly’yi tekrar göremeyeceğim,” dedi.

Bay Gibson keskin, araştırıcı bakışlarını genç adama çevirdi ve ona bilinmeyen bir hastalığı incelemeye başlıyormuş gibi delici bakışlarla baktı. Sonra doktor ve baba dudaklarını büzdü ve uzun bilmiş bir ıslık çaldı. “Püf!” dedi.

Roger’ın bronz rengi yanakları daha koyulaştı.

“Ona benden bir mesaj götürürsünüz değil mi? Bir veda mesajı!” diye rica etti.

“Ben değil. Hiçbir genç erkek ve kadın arasında mesaj taşıyıcı olmam. Evdeki kadınlara senin evin yakınına gelmeni yasakladığımı ve senin veda etmeden gideceğin için üzgün olduğunu söyleyeceğim. Söyleyeceğim her şey bu kadar.”

“Ama uygun bulmuyor musunuz?nedenini tahmin ettiğinizi görüyorum. Oh! Bay Gibson, gitmeden önce neden Molly’ yi görmek için dünyaları vereceğimi anlamamış gibi yapsanız da bana kalbinizde ne olduğu konusunda sadece bir tek kelime söyleyin.”

Bay Gibson göstermek istediğinden daha çok etkilenerek ve elini Roger’ın omzuna koyarak, “Sevgili oğlum!” dedi. Sonra kendini çekti ve yeterince ciddi bir şekilde şunu dedi:

“Molly’nin Cynthia olmadığını unutma. Eğer sana ilgi duyarsa, aşkını bir sonraki gelene yönlendirecek bir kişi değildir.”

Roger, “Benim şimdi yaptığım gibi demek istemiyorsunuz, değil mi?” diye cevap verdi. “Sadece bunun Cynthia’ya karşı duyduğum çocukca aşktan ne kadar farklı bir duygu olduğunu bilmenizi isterdim.”

“Konuştuğum zaman seni düşünmüyordum; ama sonra hatırladığım kadarıyla sen bir vefa örneği değilsin, kendin için ne demek istediğini işitelim.”

“Fazla değil. Cynthia’yı çok sevmiştim. Davranışları ve güzelliği beni büyülüyordu; ama onun mektupları kısa, acele yazılmış mektupları bazen benim mektubumu okumak zahmetine bile katlanmadığını gösteriyordu; bunun bana ne kadar acı verdiğini anlatamam! On iki aylık yalnızlık, insanın hayatı tehlikedeyken ölümle yüz yüzeyken bazen bir erkeği yılların tecrübesi kadar yaşlandırır. Yine de o zaman onun güzel yüzünü göreceğim ve sesini işiteceğim zamanı özlüyordum. Sonra Ümit Burnu’ndaki mektup!Ve yine de ümidim vardı. Ama ilişkimizi yeniden başlatacağını umduğum görüşmeyi yapmak için geldiğimde, onu nasıl Bay Henderson’la nişanlanmış olarak bulduğumu biliyorsunuz. Sizin bahçenizde onunla beraber yürüdüğünü, eskiden benimle yaptığı gibi bir çiçek için onunla cilve yaptığını gördüm. Bana bakarken Molly’nin gözlerindeki acımayı görebiliyordum, şimdi anlayabiliyorum. Bu kadar kör bir aptal olduğum için kendimi cezalandırabilirim. Benim için ne düşünmeli? Yanlış Duessa’yı seçtiğim için beni nasıl küçük görmeli.”

“Hadi, hadi! Cynthia o kadar kötü değil. O çok büyüleyici, hataları olan bir yaratık.”

“Biliyorum! Biliyorum! Hiç kimsenin ona karşı bir şey söylemesine izin vermem. Eğer ona yanlış Duessa diyorsam bunun nedeni yapabildiğim kadarıyla onunla Molly arasındaki farklılık duygumu ifade etmek istememdir. Bir âşığın abartmasına izin vermelisiniz. Üstelik tüm söylemek istediğim şey şu, ondan bu kadar aşağı olan bir kişiyi sevdiğimi gördükten ve bildikten sonra, Molly’nin beni dinleyeceğini düşünüyor musunuz?”

“Bilmiyorum. Söyleyemem. Ve eğer yapabilsem bile yapmam. Sadece eğer bu senin için teselli olacaksa sana tecrübelerimin bana öğrettiği şeyi sana söyleyebilirim. Kadınlar gariptir, mantıksız yaratıklardır ve sevgisini fırlatıp atan bir erkeğe âşık olmazlar.”

Roger onun sözünü keserek, “Teşekkür ederim, efendim!” dedi. “Bana cesaret vermek istediğinizi görüyorum. Ve ben dönene kadar ne hissettiğim konusunda Molly’ye hiçbir imada bulunmamaya kararlıyımve sonra

gücümün yettiği her olanağı kullanarak onu kazanmaya çalışacağım. Oturma odanızdaki eski yerdeki eski sahneyi tekrarlamamaya kararlıyım ama şeytana uyabilirim. Ve belki de her şeye rağmen burada olduğu son defa beni engelledi.”

“Şimdi Roger, seni yeterince dinledim. Eğer senin zamanını geçirmek için kızımdan bahsetmekten başka yapacağın bir şey yoksa da benim var. Geri döndüğün zaman babanın böyle bir nişanı ne kadar onaylayacağını görmek için yeterli zaman olacak.”

“Geçen gün kendisi beni bu konuda zorladı ama o zaman ümitsizlik içindeydim çok geç olduğunu düşünüyordum.”

“Bir eşi geçindirebilmek için hangi olanaklara sahipsin?Cynthia’yla olan nişanını aceleyle yaptığında her zaman bu noktanın geçiştirildiğini düşündüm. Paragöz değilim. Molly’nin benden bağımsız olarak biraz parası var bu arada o bunu bilmiyor fazla değil; ve ben ona biraz verebilirim. Ama bütün bunlar senin dönüşüne bırakılabilir.”

“O zaman benim ilişkimi onaylıyor musunuz?”

“Onaylamakla ne demek istediğini bilmiyorum. Bu elimde değil. İnsanın kızını kaybetmesinin gerekli bir kötülük olduğunu düşünüyorum. Yine de,” Roger’ın yüzündeki hayalkırıklığına uğramış ifadeyi görerek “ama sana şunu söylemem adil olacak, çocuğumu unutma, tek çocuğumu! dünyada başka bir insana vermektense sana vermeyi tercih ederim!”

Neredeyse onun istememesine karşın Roger, Bay Gibson’un elini sıkarak, “Teşekkür ederim,” dedi. “Ve gitmeden önce onu tek bir kere görebilir miyim?”

“Kesinlikle hayır. Burada baba olduğu kadar doktor olarak da konuşuyorum. Hayır!”

“Ama ne olursa olsun bir mesaj götürmeyecek misiniz?”

‘Eşime ve ona aynı anda. Onları ayırmayacağım. En ufak bir şekilde ara buluculuk yapmayacağım.”

Roger, “Peki!” dedi. “Sizin yasaklamanız karşısında ne kadar üzüldüğümü, ikisine de yapabildiğiniz kadar iyi anlatın. Boyun eğmem gerektiğini anlıyorum. Ama eğer geri dönmezsem çok zalim olduğunuz için hayalet olarak size görüneceğim.”

“Hadi, bunu sevdim. Bana âşık bir bilim adamı verin! Kimse onu aptallıkta geçemez. İyi günler.”

“İyi günler. Bu öğleden sonra Molly’yi göreceksiniz!”

“Kesinlikle. Ve sen de babanı göreceksin. Ama kötü bir şeyin habercisi olan iç çekişlerini düşünmek istemiyorum.”

Bay Gibson o akşam yemekte, Roger’ın mesajını eşine ve Molly’ye verdi. Babası çok büyük bulaşma tehlikesinden bahsettikten sonra Molly’nin beklediği buydu; ama şimdi beklentisi son bir karar şekline gelince iştahı kaçmıştı. Sessizlik içinde boyun eğdi; ama dikkatli olan babası bu konuşmasından sonra onun sadece tabağındaki yemekle oynadığını ve yemeğin çoğunu bıçak ve çatalının altında sakladığını fark etti.

Yarı üzgün olarak, “Sevgiliye karşı baba,” diye düşündü. “Sevgili kazandı.” Ve sonra o da yemeğinin kalanına karşı ilgisiz kaldı. Bayan Gibson konuşuyordu; ve kimse dinlemiyordu.

Roger’ın ayrılma günü geldi. Molly, Cynthia’ya hediye olarak hazırladığı bir yastıkla uğraşarak unutmaya çalışıyordu; insanlar o günlerde işleme yaparlardı. Bir, iki, üç. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi; hepsi yanlıştı: Başka bir şeyi düşünüyordu ve onu sökmesi gerekiyordu. Yağmurlu bir gündü ve çıkıp bazı ziyaretler yapmayı planlayan Bayan Gibson evde kalmak zorunda kalmıştı. Bu onu huzursuz etmişti ve yerinde duramıyordu. Havaya bakmak için sanki bir pencerede yağmur yağarken diğer pencerede havanın iyi olduğunu hayal ediyormuş gibi oturma odasında pencereden pencereye gidip duruyordu. “Mollyburaya gel! Pelerine sarılmış olan bu adam kim orada Park’ın duvarının yanında, kayın ağacının altındayarım saatten fazladır orada, hiç kıpırdamadı ve hep bu eve bakıyor! Sanırım bu çok şüpheli bir durum.”

Molly baktı ve bütün örtülerinin altında hemen Roger'ı tanıdı. İlk yaptığı geri çekilmek oldu. Sonra ileri yürüdü ve, "Anne o Roger Hamley! Bak, şimdi eliyle öpücük gönderiyor; yapabileceği tek şekilde bize veda ediyor!" dedi. Ve onun işaretine cevap verdi; ama onun gösterişsiz sakin hareketini görüp görmediğinden emin değildi çünkü Bayan Gibson aniden o kadar çok duygularını gizlemez bir hâle gelmişti ki, Molly onun gayretli aptalca pandomimci gibi hareketlerinin onun tüm dikkatini çekmiş olması gerektiğini düşündü.

Bayan Gibson eliyle gönderdiği öpücüklerin yaylım ateşinin ortasında, "Onun çok kibar olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Gerçekten çok romantik. Bana eski günleri hatırlatıyorama çok geç kalacak! Onu göndermeliyim; saat yarım!" Saatini çıkardı ve yukarı kaldırdı, işaret parmağıyla onu gösteriyor ve pencerenin tam ortasını işgal ediyordu. Molly, sürekli hareket eden kolların arasında yukarı aşağı, o yana bu yana çekilerek sadece oradan buradan bakabiliyordu. Roger'ın tarafından benzer bir hareket gördüğünü hayal etti. En sonunda gösterilen saate rağmen, çoğunlukla geriye bakarak yavaş yavaş uzaklaştı. Bayan Gibson en sonunda geri çekildi ve Molly, yolun dönemeci onu gözden saklamadan önce onun siluetini bir kere daha görmek için sakin bir şekilde onun yerine geçti. O da Bay Gibson'un evinin en son nereden görülebileceğini biliyordu; bir kere daha döndü ve beyaz mendili havada sallandı. Molly görülmesi için can atarak kendi mendilini yüksekte salladı. Ve sonra o gitmişti! Ve Molly mutlu, heyecanlı, üzgün, memnun ve kendi kendine arkadaşlığın ne kadar tatlı olduğunu düşünerek işine geri döndü!

İçinde bulunduğu ana geri döndüğünde Bayan Gibson şunu diyordu:

"Diyebilirim ki Roger Hamley hiçbir zaman benim en sevdiğim kişi olmasa da onun bu küçük özeni, bana kuvvetle çok büyüleyici bir genç adamı –Fransızlar'ın ona diyeceği gibi kur yapan bir kimse olan teğmen Harper'ı hatırlattıondan bahsettiğimi işitmiş olmalısın Molly?"

Molly dalgın bir şekilde, "Sanırım işittim," dedi.

"Peki, ilk görevim olan Bayan Duncombe'deyken ve sadece on yedi yaşındayken onun kendini bana ne kadar adamış olduğunu hatırla. Ve askeri birliğin başka bir şehre gitmesi emredilince, zavallı Bay Harper dershanenin

penceresinin karşısına geldi; neredeyse bir saat durdu ve ertesi gün şehirden ayrılırlarken bandoya, “arkamda bıraktığım kız” parçasını çaldıranın o olduğunu biliyordum. Zavallı Bay Harper! Bu sevgili Bay Kirkpatrick’le tanışmamdan önceydi! Zavallı ben! Hayatımda kaç kere kalbimin kanaması gerekti! Sevgili baban çok değerli bir adam ve beni mutlu etti. Ama aslında eğer izin verseydim bana zarar verecekti. Yine de Bay Henderson kadar zengin değil.”

Son cümle Bayan Gibson’un şimdiki yakınmasının başlangıç noktasını içeriyordu. Annesinin dediği gibi Cynthia’yı evlendirince sanki bu gelişmede asıl rol onunmuş gibi kendine bir saygınlık vererek şimdi kızının Londra’da yaşayan genç, yakışıklı, zengin ve kısmen modaya uygun bir erkeğin eşi olma konusundaki iyi şansını biraz kıskanır hâle geliyordu. Bir gün kendini gerçekten çok iyi hissetmediği ve sonuç olarak onun rahatsızlıkları mutluluk kaynaklarından daha çok aklında yer ettiği bir zaman saf bir şekilde bu konudaki duygularını kocasına ifade etti.

“Çok yazık!” dedi, “Erken doğmuşum. Bu kuşağa ait olmaktan çok hoşlanırdım.”

“Ben de bazen böyle hissederim,” dedi. “Bilimde, onlar gerçek olana kadar yaşamak ve onların nelere yol açacağını görmek mümkün olsaydı, seveceğim bir çok yeni görüşler ortaya çıkmış görünüyor. Ama yirmi ya da otuz yıl genç olmak istemenin nedeninin bu olduğunu sanmıyorum, canım.”

“Aslında, hayır. Ve bunu bu sert, sevimsiz şekilde ortaya koymadım; sadece bu kuşağa ait olmak istediğimi söyledim. Doğrusunu söylemek gerekirse, Cynthia’yı düşünüyordum. Kibirlilik yapmadan onun kadar güzel olduğuma inanıyorumgenç kızken demek istiyorum; onun gibi koyu renk kirpiklerim yok ama benim burnum daha düzgün. Ve şimdi farka bak! Üç hizmetçiyle birlikte bir taşra şehrinde yaşamak zorundayım ve arabam yok; o, daha aşağı bir güzellikle Sussex Place’de yaşayacak ve bir erkeğe, bir kupa arabasına ve bilmediğim başka şeylere de sahip olacak. Ama gerçek şu ki bu kuşakta, ben bir genç kızken olduğundan çok daha fazla zengin genç erkek var.”

“Oh, oh! Öyleyse bu senin nedenin, değil mi canım? Eğer şimdi genç olsaydın Walter kadar iyi birisiyle evlenebilirdin?”

“Evet!” dedi. “Sanırım düşüncem bu. Kuşkusuz onun sen olmanı isterdim. Her zaman eğer baroya girseydin daha başarılı olacağını ve Londra’da yaşayacağını düşündüm. Cynthia’ nın nerede yaşayacağını umursayacağını düşünmüyorum, yine de bunun ona geldiğini görüyorsun.”

“Neyin –Londra’nın mı?”

“Oh, sevgili şakacı adam. Şimdi bu tam da jüriyi büyüleyen bir şey. Walter’ın hiçbir zaman senin kadar akıllı olacağına inanmam. Yine de o Cynthia’yı Paris’e, yurtdışına ve her yere götürebiliyor. Sadece bütün bu şımartılmaların Cynthia’nın karakterindeki hataları geliştirmemesini ümit ediyorum. Ondan haber alalı bir hafta oldu ve ona özellikle yeni başlığımı almadan önce sonbahar modasını anlatması için yazdım. Ama zenginlik büyük bir tuzaktır.”

“Cezbedici şeylerden kurtulduğun için minnettar olmalısın, canım.”

“Hayır, değilim. Herkes cezbedilmek ister. Ve her şeye rağmen eğer insan isterse cezbedici şeylere karşı çıkmak kolaydır.”

Kocası, “Bunu kolay bulmuyorum,” dedi.

Molly elinde tuttuğu bir mektupla odaya girerek, “İşte senin ilacın anne,” dedi. “Cynthia’dan bir mektup.”

“Oh, seni küçük iyi haberci! Mangall’ın sorularında[129] görevi haber getirmek olan putperest bir tanrıça vardı. Mektup Kale’den atılmıştı. Eve geliyorlar! Bana bir şal, bir de başlık almış. Sevgili yaratık! Her zaman kendinden önce başkalarını düşünür: iyi şans ona zarar veremez. Tatillerinin bitmesine iki hafta kalmış! Evleri tam hazır değil; buraya geliyorlar. Oh, şimdi Bay Gibson, Watts’daki uzun süredir kalbimde yaşattığım yeni akşam servisini almamız lazım! Cynthia bu eve “Yuva” diyor. Eminim burası onun için bir yuva olmuştu, canım! Dünyada üvey kızına bir baba gibi davranan başka bir erkek olduğundan kuşku duyarım! Ve Molly, sen de yeni bir elbise almalısın.”

Bay Gibson, “Hadi, hadi! Benim son kuşağa ait olduğumu unutma,” dedi.

Molly onu tekrar görme düşüncesiyle canlanarak, “Ve Cynthia benim ne giydiğime aldırmaz,” dedi.

“Hayır! Ama Walter aldırır. Elbiseleri fark eden bir gözü var ve sanırım babana rakibim; eğer o iyi bir üvey babaysa ben de iyi bir üvey anneyim ve Molly’mi yıpranmış elbiselerle görmeye ve en iyi hâlinde olmamasına dayanamam. Benim de yeni bir elbise almam lazım. Düğünde giydiğimiz elbiselerden başka elbisemiz yokmuş gibi görünmemiz iyi olmaz!”

Ama Molly kendisi için yeni elbise alınmasına karşı çıktı ve eğer Cynthia ile Walter onları sık sık ziyaret edecekse, onları giyim, alışkanlıklar ve işler konusunda, olduğu gibi görmelerinin daha iyi olacağında ısrar etti. Bay Gibson odadan çıkınca, Bayan Gibson, Molly’yi inatçılığı için yumuşak biçimde azarladı.

“Geçen gün Brown’da gördüğüm ipekli elbiseye ne kadar hayran kaldığımı öğrendiğin zaman, sana yeni bir elbise alınması için yalvarmama izin verebilirsin Molly. Ve şimdi kuşkusuz, kendime onu alacak ve sana hiçbir şey almayacak kadar bencil olamam. Diğer insanların isteklerini anlamayı öğrenmelisin. Yine de bütünüyle ele alırsak, sen sevgili, tatlı bir kızsın ve sadece şunu istiyorumevet, ne istediğimi biliyorum; sadece sevgili baban bunun konuşulmasından hoşlanmıyor. Şimdi üzerimi ört ve bırak uyuyayım ve sevgili Cynthia’m ile yeni şalımı rüyamda göreyim.”

SON SÖZLER

Ve yazar romanını bitiremeden öldü. Eğer birkaç günü daha olsaydı; "Roger ve Molly'nin evlendiklerini; Molly'nin çok mutlu olduğunu; Roger'ın büyük bir enstitüde profesör olduğunu; Osborne'un çocuğuna kalacak olan küçük servete hiç gereksinim duymadan, geçimini kendi çalışmalarıyla kazandığını; ayrıca evlendikten sonra Cynthia'ya ne olduğu konusundan da hiç bahsetmeyeceğini" yakın çevrelerine duyurduğu bilinmekteydi.

[1]Fransız sansculottes'ı 'kısa pantolonsuzlar' adı Fransız Devrimi'ndeki kalabalığa verilen addır, zulüm görüntülerini hatırlatır. (ç.n.)

[2]kırkbeş yıl önce Molly'nin yaşı Gaskell'le aynıdır, ikisi de 1810'da doğmuştur ve roman böylece 1822'de başlar. Ana olay 1827 yazının erken dönemlerinden 1830'un sonbahar başına kadar sürer. Gaskell tarihi durumu açık bir şekilde, çok az çağ aşımıyla ve zaman çizelgesinde önemsiz uyumsuzluklarla (örneğin vaftiz sertifikasında olduğu gibi) kurar. (ç.n.)

[3]Reform Tasarısı 1832'de Reform Hareketi seçim bölgelerini yeniden düzenledi, temsil edilmeyen bazı sanayi şehirlerini kapsadı ve oy hakkını daha zengin olan orta sınıfa yaygınlaştırdı. Hareket, siyasi gücün toprak sahibi olmakla beraber olduğu eski düzenden, zenginlik ve sermayeye dayalı olan modern düzene geçişini simgeliyordu. (ç.n.)

[4]Asilzade kitabı tanınmış aileleri ve üyelerini listeleyen referans kitabı; daha sonra (bölüm 25 ve 28 de) her zamanki kabından dolayı Kırmızı (ya da Pembe) Kitap olarak geçmektedir. (ç.n.)

[5]İki tekerlekli at arabası demek olan "chariot" kelimesinin bozulmuş telaffuzu. (ç.n.)

[6]Hiçbir zaman Üç Ayıyı okuma Pam Morris, Penguen Klasikleri, s. 654, on dokuzuncu yüzyılda, gerçeğe ve mantığa aykırı oldukları için çocuklara zararlı olarak görülen peri masallarının tartışmaya yol açan durumundan bahseder. Manchester'de 1858'de Dickens'ın yaptığı bir konuşmadan alıntı yapar (". . . bizi çevreleyen gerçeklerin övgüye değer bir şekilde peşindeyken hayali ve düşünceyi ihmal etmeyelim. . . fabllerini çocuklara bırakalım") ve şunu önerir: "Gaskell bu fırsatta iyi bir şekilde yer alabilir, her durumda duygularla uyum sağlar ve Molly'nin peri masalları konusundaki bilgisizliği Gaskell tarafından Bay Gibson'un rasyonalizminin hafifçe çürütülmesini göstermektedir." (ç.n.)

[7]Sir Charles Grandison Samuel Richardson'un (16891761) kahramanı inceliğin ve beyefendice davranışın örneği olan romanı (1753). (ç.n.)

[8]Che sará sará olacak, olacak; İtalyan atasözü. (ç.n.)

[9]Güçlü Hıristiyanlıktan önce Thomas Arnold, Rugby Okulu Müdürü (182842) ahlaki ve fiziksel uygunluğu dini sorumlulukla birleştiren etkili bir gelenek kurmuştu. (ç.n.)

[10]öğrenci . . . çırak Ondokuzuncu yüzyıl başında ilk tıbbi eğitim hâlâ en çok çıraklıkla elde ediliyordu. (ç.n.)

[11]bilgili insanların oluşturduğu Avrupa cumhuriyeti Daha sonra belirtileceği gibi ondokuzuncu yüzyıl başında hüküm süren Fransız bilim adamları. Bilim İngiltere'nin tersine Napolyon tarafından bir meslek olarak kabul edildi ve develet fonu ve desteği aldı. (ç.n.)

[12]Otuz Dokuz Madde İngiltere Kilisesi'nin temel doktrinlerini belirtir. (ç.n.)

[13]Heptarki yedinci ve sekizinci yüzyılda var olduğu varsayılan, Anglo Sakson'ların yedi Krallığı. (ç.n.)

[14]başarısız sınavlarda kalanlara Üniversite argosunda söylenen kelime. (ç.n.)

[15]fino köpeği ve eşek Bir Ezop fablında bir eşek okşanan bir fino köpeğini kıskanır, aynı ilgiyi görmek için efendisini beceriksizce çifteler ama bunun yerine sopa yer. (ç.n.)

[16]R. Gibson Ch. Reçete şöyleydi:

Biraz alçakgönüllülük alın.

Biraz da eve sadakat

Üç parça da saygı

Karıştırın. Bu dozu günde üç kere saf suyla alın.

R. Gibson, Cerrah.

[17]Una'nın kendisi kadar Edmund Spenser'in (155299) yazdığı Peri Kraliçe'de doğruluğu ve Protestanlığı temsil eden Una, bütün tehlikelerdn

sağ salim çıkar. Yanlışlığı ve Katolikliği temsil eden onun karşıtı Duessa'dan (abartılı bir şekilde) Roger tarafından Cynthia söz konusu edilerek sayfa 575'de bahsedilir. (ç.n.)

[18]Bayan Hemans Felicia Dorothea Hemans (17931835) en çok 'çocuk yanan güvertede duruyordu' diye başlayan 'Casabianca' ile tanınan, o günlerin çok sevilen şairi. (ç.n.)

[19]burs . . . mücadele edenler . . . Rektörlük madalyası Yemek ve yatak için yılda 200300 paund veren burslar, Matematik imtihanlarında yüksek not alanlara armağan olarak veriliyordu; şeref listesi Mücadele edenler (en yüksek), kıdemliler ve gençlerde iyiler olarak bölünmektedir. İki Rektörlük madalyasının biri klasiklere biri de İngiliz şiirine verilmektedir. (ç.n.)

[20]sopa dürtmek, kazmak için keskin ya da keski biçimli ucu olan baston. (ç.n.)

[21]pencere vergisi Yedi ya da daha çok pencereli evler bu vergiyi öderdi, 1784'de konulmuştur. Tahtalarla kapatmak ödenecek miktarı azaltırdı. (ç.n.)

[22]Cambridge'de Doğa Tarihi Cambridge'de Doğa Tarihi Şeref Payesi İmtihanı 1848'de konuldu. Gaskell Roger'in geleceğe dönük bir adam olduğunu vurguluyor. (ç.n.)

[23]beş paundluk ev yıllık getirisi beş paund civarında olan küçük ev. (ç.n.)

[24]Vae victis yenilenin üzüntüsü, Latince'de beylik bir söz. (ç.n.)

[25]Grisi'nin konseri Londra'daki 'sanat mevsimini' hatırlatan ayrıntılar, Giulia Grisi, operada soprano, Londra'da ilk sahneye çıkışı 1834. (ç.n.)

[26]ab extra dışarıdan, başkası tarafından. (ç.n.)

[27]akıl hocası... Telemakus genç bir insan için akıllı ve deneyimli bir rehber olan, arkadaşakıl hocası ve Odiseus'un oğlu. (ç.n.)

[28]Byron... Lordlar Kamarası Lord Cumnor'ın alıntısı komik, hatta abartılı bir şekilde uygunsuzdu: Byron'un referansı Dorlar'ın fethinden sonra Roma tatil kutlamalarının parçası olarak Roma'da bir gladyatör olarak dövüşmeye

zorlayarak öldürülen Dorlu bir tutsak içindir. Byron yemin edip Lordlar Kamarası'nda 1809'da oturmuştur. Çok tanınmış bir şair olmasına karşın ünü, üvey kız kardeşi Augusta ile ensest içeren bir aşk yaşadığı dedikodularıyla sarsılmıştır.

[29]aklından bir anda geçti Bir halife, bir büyücü tarafından kafasını bir kova suya sokmaya zorlanır; bunu yaparken tüm hayatı boyunca yaşadığı deneyimleri yaşar ama başını çıkardığında sadece bir anın geçmiş olduğunu görür. (ç.n.)

[30]Egeria Roma'nın efsanevi ikinci kralı Numa'ya öğütler verdiği söylenen bir peri. (ç.n.)

[31]ölen köpek oldu "Çılgın Bir Köpeğin Ölümüne Ağıt'tan" (1762), II. 312, Oliver Goldsmith (? 173074). (ç.n.)

[32]Madam du Bari Marie Jeanne Bécu, Kontes du Bari, (174393), XV. Louise'nin metresi. (ç.n.)

[33]Bayan Edgeworth'ün hikâyeleri Maria Edgeworth (17671849) Bu popüler İrlandalı yazarın Kale Kirası (1800) adlı eserinde arkadaş canlısı, kendini beğenmiş bir vekilharca yolculuğu seven bir beyefendi yani beyefendi olmaya çalışan birisi diye bir referans vardır. (ç.n.)

[34]onlara Flapsy derdim Sarah Trimmer (17411810) tarafından yazılan Düşsel Öyküler ya da Kızılgerdanların öyküleri, Çocuk Eğitimi için Tasarlanmıştır (1786) eserinde yer alan iki dişi kızılgerdan kuşunun isimleri. (ç.n.)

[35]Huber François Huber (17501830) İsviçreli doğa bilimci. (ç.n.)

[36]eski dünyadan gelen İstediğin Gibi 2, 3 Shakespeare'den yapılan doğrudan alıntılar ya da imalardan biri (ç.n.)

[37]saat altıda yenen akşam yemeği Taşrada günün ana yemeği genellikle öğlen ya da öğleden sonra erken yenir. Bayan Gibson yemek kokusunu engellemek için Londra halkının daha geç saatlerde yeme alışkanlığına uymaktadır. (ç.n.)

[38]o günün “Shakespeare ve müzik yapmakta kullanılan bardakları” Oliver Goldsmith’den önemsiz nezaket konuşmaları, Wakefield Papazı (1766) bölüm 9, müzikal bardaklar (çeşitli düzeylerde) suyla doldurulan ve vurulduğunda değişik notaları üreten bardaklardır. (ç.n.)

[39]arazi vâris tarafından satılamaz yasal olarak özellikle atanan kişilerin genellikle en büyük oğlun üzerine kaydedilir; arazilerin dağılmasını engelleyen bir yoldur. (ç.n.)

[40]Binbaşı Dugald Dalgetty Walter Scott’un Montrose Efsanesi’nde (1819) bölüm V; Dalgetty şanslı bir askerdir, bir askerin fırsat bulursa ilerde ne gibi zorlukların olabileceğini bilmediği için alabildiği kadar yiyeceği alması gerektiğini savunmaktadır. (ç.n.)

[41]İskoçyalı kız kardeş İskoç akrabalığında kan bağı ile olan ilişkiler gibi evlilikle olan ilişkiler hatta uzak ilişkiler de dahildir. (ç.n.)

[42]sonsuz kadar üzerime anonim, John Wilbye (15741638) tarafından İkinci Madrigal Seti’nde (1609) 12 numara olarak düzenlendi. (ç.n.)

[43]ve tozdaki çiçek James Shirley’in (15961666) “Ajax ve Ulysses’ın Mücadelesi” adlı şarkısının kapanış beyiti. (ç.n.)

[44]Kraliçe Charlotte’nin... doğum günü balosu III. George’un eşi olan Kraliçe Charlotte (17441818) Kraliçe Charlotte Hastahanesi için para toplamak amacıyla her yıl doğum gününde bir yardım balosu yapmayı kurumlaştırdı. Bu balo Londra “sezonunda” önemli bir olaydı. (ç.n.)

[45]ürkek değil çekingen ya da utangaç değil. (ç.n.)

[46]kendiminkini Atlı Muhafızlar’a göre ayarladım Whitehall’daki doğruluğu ile tanınan Atlı Muhafızlar’ın saati. (ç.n.)

[47]huysuz ters ya da aksi. (ç.n.)

[48]Bana düşen payı ver yani Savurgan Oğul; Luke 15:12. (ç.n.)

[49]Boney... Johnny Crapaud Boney, Napoleon Bonapate’dir. Crapaud karakurbağasının Fransızcası’dır. Paris’in şehir siperlerinde karakurbağalar

vardı ve onlarla birlikte meşhur ıslak sokaklar on beşinci yüzyılın başlarında bu takma ada yol açtı. On dokuzuncu yüzyılın sonlarında “Kurbağa” ya da “Kurbağacık” oldu. (ç.n.)

[50]Katoliklerin serbest kalması Katolikleri kentsel ya da dinsel yetersizliklerinden kurtarma hareketi; 1829’da Katolik Serbest Kalma Yasası kabul edildiğinde çok düşmanlık ve şiddet vardı. (ç.n.)

[51]Fransızca hizmetçi. (ç.n.)

[52]İngiliz diliyle... Fransız kalbiyle V. Henry’ye referans, 5,3. (ç.n.)

[53]Lucy muhtemelen Wordsworth’un “Lucy” şiirlerine yapılan ima. (ç.n.)

[54]Blackwood... Quarterly Blackwood’un Edinburg Dergisi (kuruluşu 1817) ve Quarterly Review (Kuruluş 1809) ikisi de Tutucu partiyi destekleyen etkili aylık dergiler. (ç.n.)

[55]kötü ilişkiler 1788’deki III. George’un ilk delilik krizi sırasında muhalefet partisinin üyeleri ile olan ilişkisi yüzünden Prens Regent’in güçlerini sınırlamak için bir denemeye yapılan referans. I. George zamanından beri kralın en büyük oğlu genellikle babasıyla kötü ilişkiler içinde oldu. (ç.n.)

[56]Chillon Mahkûmu Byron’un şiiri (1816) 392 satırdır. (ç.n.)

[57]Johnnie Gilpin için Byron’un on altıncı yüzyıl Cenova’sındaki siyasi ve dini şehitlik konusundaki dramatik şiirine karşı William Cowper’in (17311800) yazdığı komik şiir. (ç.n.)

[58]Tu t’en repentiras Buna pişman olacaksın, Colin. (ç.n.)

[59]Kalkbrenner Friedrich W. M. Kalkbrenner, Alman piyanistbesteci (17851849) popüler ama teknik gerektiren piyano parçalarıyla tanınır. (ç.n.)

[60]giymeyi gerektiren Paskalya günü İsa’nın dirilişini kutlamak için yeni bir kıyafete sahip olma; bunun olmaması durumunda kötü şans getireceğini düşünme âdetine referans yapılmaktadır. (ç.n.)

[61]gezi trenleri 1840'larda başlayan, özellikle tatiller ve özel günlerde sefere konan trenler. (ç.n.)

[62]kaderlerine aldırmadan "'Eton Koleji'nin Uzak Bir Görünüşü Üzerine Uzun Şiir'den" (1742) I. 51, Thomas Gray (171671). (ç.n.)

[63]Le Régne Animal Hayvan Krallığı (1817) George, Baron Cuvier (17691832) modern zoolojinin, karşılaştırmalı anatomi ve paleontolojinin öncüsü. (ç.n.)

[64]üç tuğlu paşa Türk İmparatorluğu'nda rütbe, standart olarak üç, iki ya da bir tuğla gösterilirdi. (ç.n.)

[65]Le Siécle de Louis XIV XIV. Louis'nin Çağı (1751) Voltaire (16941778). (ç.n.)

[66]Babalar ve Oğullar Ivan Turgenyev'in (181883) tarihi, toplumsal ve kuşaklar arası değişiklikle ilgili romanı. 1862 yılında çevrildi. Gaskell'i etkilemiş olabilir. (ç.n.)

[67]güneşe komşu olan Katherine Sir John Suckling'in yazdığı "Bir Düğün için Balad"dan. (ç.n.)

[68]M. Geoffroi St. H. Etienne Geoffroi Saint Hilarie (17721844) Türlerin Kökeni'nde önsözde Darwin'in bahsettiği zoolog ve karşılaştırmalı anatomist. Gaskell onunla 1855'de karşılaştı. (ç.n.)

[69]Fransız karşılaştırmalı anatomistleri Bunlar Cuvier, Saint Hilaire ve Jean Baptiste Lamarck'ı (17441824) içerir. Son ikisi evrimsel değişiklik teorileriyle ilgilenmektedir. Gaskell böylece Roger'ı bilimsel düşüncenin önsırasına koymaktadır. (ç.n.)

[70](Alsaslı!) bir yerli Alsas'da konuşulan Fransızca'nın koyu bir Alman aksanı vardır. (ç.n.)

[71]Giderken topluyorduk onları "Kış mevsimi değildi" adlı Balad'dan. Yaz ortasında Perilerin Yalvarışı ve Diğer Şiirleri (1827) Thomas Hood (17991845). (ç.n.)

[72]Alnaschar görüşü Bir Arap Geceleri hikâyesinde bir dilenci, Alnaschar ufak cam eşya stoğundan bir servet kazanacağını ve sonra Büyük Vizier'in kızıyla evleneceğini hayal eder. Vizier'i tekmeyle kovacağını hayal ederken bu hareketi taklit eder ve kazayla tüm cam eşyalarını devirir ve böylece hayali yıkılır. (ç.n.)

[73]mektubun sonunda yani Fransızca "au pied de la lettre" deyişinin, "beni tam olarak anla" olarak çevrilmesi. (ç.n.)

[74]üç köşeli not zarflar 1820'lerde bilinmesine rağmen genel olarak kullanılmıyordu ve mektuplar genellikle burada olduğu gibi diyagonal olarak katlanır ve mühürlenirdi. (ç.n.)

[75]eğer evlenirse Üniversite burslularının bekâr kalması gerekliydi. (ç.n.)

[76]dümenciler... yabancılar "'dümenciler" ismi kanal açan işçiler için (rotacı kelimesinden) gelir; "yabancılar" Toprak Sahibi'nin çalıştırdığı yerel işçilerin zıddı olarak kullanılıyor. (ç.n.)

[77]kiremitdrenajı Geleneksel hendeklerin yanı sıra özel üretilmiş kiremitler bataklık araziden suyu kurutmak için kullanılır. (ç.n.)

[78]ayık Philip'e Sarhoş olan Makedonyalı Philip (383336 M.Ö) tarafından mahkûm edilen bir kadının hikâyesi anlatılır; kadın ayılınca tekrar Philip'e başvuracağını açıklar. (ç.n.)

[79]Hanover başarısı Liberaller'in desteklediği I. George tahta çıktığında 1714'de kazanıldı. Kıraliçe Anne'ın üvey kardeşi Katolik James'in başarısını planlayan Tutucu bakanlarını yendiler. Hanover Liberaller'i böylece Katolikler'e, Tutucu mutlakiyetçiliğe karşı ilerici ve anayasal göründüler. Gaskell, Lord Cumnor'un siyasete ilgisinin azlığını ama bunun, ailesinin mülk ve unvan aldığı Hanover başarısından beri sürdüğünü vurgulayarak, kuvvetli geleneksel Liberal bağlılığını vurgular. (ç.n.)

[80]düşmanlarını dağıtmak Ulusal Şükran ve Sevinç Duası'ndan : "Tanrı'mız yükseliyor, /Onun düşmanlarını dağıt, /Ve onlar yenilsin." (ç.n.)

[81]Neaera'nın saçı Lycidas'dan (1637) II. 6869, Milton. (ç.n.)

[82]endişelenmiş... şaşırmış endişe=kaygı ya da kızdırmak; şaşırmış=kafası karışmak ya da kafası allak bullak olmak. (ç.n.)

[83]Doktorlar Odası Vasiyetler, evlilik belgeleri, boşanmalar v.b. ile ilgili yasal işleri yürüten, Londra'daki Medeni Hukuk Doktorları Derneği. (ç.n.)

[84]beni dinlenmek için "Asil Odin'den" I. 72, Thomas Gray. (ç.n.)

[85]Kendi... arkadaşlarından vazgeçme Bayan Gibson kendi "alıntısını" Laurence Sterne'e (171368) atfediyor. (ç.n.)

[86]Liliput okları küçük ama acıtıcı; bkz. Güliver'in Yolculukları bl. I (ç.n.)

[87]Lucullus'un hizmetçileri Zenginliğiyle ünlü olan Romalı general ve konsül Lucullus, hizmetçilerine misafirleri için yapacağı ağırlamanın ölçüsünü yemek yenecek odanın büyüklüğü ile gösterirdi. (ç.n.)

[88]Lord Bridgewater Lord Bridgewater (17561829) vasiyetinde, "Yaratılışta Açıklandığı Gibi Tanrı'nın İyiliği" konusundaki en iyi çalışma için 8000 paund bıraktı; sekiz tane "Bridgewater tezi" oluşturuldu. (ç.n.)

[89]muhabbet etmek sohbet etmek. (ç.n.)

[90]yedi yıl daha Jacob'un Rachel'i kazanmak için yaptığı gibi: Eski Ahit'in ilk kitabı 29. (ç.n.)

[91]günlük yol... ve ağaçlar Wordsworth'un yazdığı "Bir uyku ruhumu mühürledi"den; bl. 54. (ç.n.)

[92]yeni bir Edinburgh Edinburgh Dergisi etkili, üç aylık bir dergi, ilk olarak 1802'de yayınlandı, liberal görüşlüdür. (ç.n.)

[93]Orada olmayan sonsuza kadar haksız olur. (ç.n.)

[94]HabeşistanHuan Roger güneyde, Mısır'dan Ümit Burnu'na doğru yolculuk yapıyordu. (ç.n.)

[95]Aristo ve Pliny Doğa tarihinde büyük klasik otoriteler. (ç.n.)

[96]Kral Salomon’un kararı Krallar I 3:1628. (ç.n.)

[97]mızraklı adamlar Mahkeme Celsesinde yargıçlara eşlik ederken kargı ya da mızrak taşıyan Şerifin maiyetindeki adamlar. (ç.n.)

[98]Robespierre... Bonaparte Robespierre (175894) Fransız Devriminin en vahşi yıllarıyla ilgilidir (179294); Napoleon Bonaparte imparator olarak hüküm sürdü (180115) ve Fransız ordularını bir çok Avrupa ülkesine ve Rusya’ya karşı ileri sürdü. (ç.n.)

[99]onları ıslıkla geri çağır Oliver Goldsmith’in “Kötülük Yapma” (1774) eserinden II. 1078. (ç.n.)

[100]M. De la Palisse... Il était en vie M. De la Palisse öldü/Hayatını kaybetti/Ölümünden bir çeyrek saat önce/O yaşıyordu. (ç.n.)

[101]yeniler kadar... eskiler de “‘Cotter’in Cumartesi Gecesi’ inden” II. 434, Robert Burns (175996). (ç.n.)

[102]Blair’in vaazı Hugh Blair (17181800) İskoç din adamı, çok popüler olmasına rağmen 1820’lerde modası geçen birkaç ciltlik vaazların yazarı. (ç.n.)

[103]küçük eğlenceler için Bayan Anna Barbauld (17431825) tarafından yazılan Çocuklar için Dersler’den (1808) ii. s.91. (ç.n.)

[104]İtalyanca bahar. (ç.n.)

[105]bir kavak ağacı kadar uzun! Komik opera Rosina’da (1782) bir düet. (ç.n.)

[106]Coğrafya Topluluğu 1830’da kuruldu; on dokuzuncu yüzyılın ortalarında İngiltere’nin Afrika’ya yayılmasını desteklemiştir. (ç.n.)

[107]İngiliz Denemeciler on sekizinci yüzyılda süreli yayınları olan yazarlar, ör. Steele, Addison ve Johnson. (ç.n.)

[108]tarla merdivenleri tarla düzeyinin altında olan yollara ulaşma biçimi. (ç.n.)

[109]Kalbimin çarpıntısı. (ç.n.)

[110]toujours perdrix her zaman monotonlukta aynı, kelime anlamı her öğünde “her zaman keklik” demektir. (ç.n.)

[111]uzayan zinciri sürüklemek Goldsmith’in Yolcular (1764) adlı eserinden I.10. (ç.n.)

[112]koltuk değneğini desteklemek... savaşlar nasıl kazanılır Goldsmith’in Terk Edilmiş Kasaba (1764) adlı eserinde yer alan eski savaşlarla ilgili olarak eski askerlerin söylediği bir tekerlemeye referans I. 158. (ç.n.)

[113]kör adamın tatili alaca karanlık için herkesin bildiği bir deyiş. (ç.n.)

[114]ve Sanço Panza Leydi Harriet kendini Cervantes’in idealist şövalyesine ve Phoebe’yi de onun sadık uşağı Sanço’ya benzetmektedir. (ç.n.)

[115]soffredouleur kızgınlığın karşı tarafındaki ve acı ve hastalık için hesap veren kişi. (ç.n.)

[116]Burun Ümit Burnu ; Roger, Afrika’yı Doğu tarafından dolaşıyordu. (ç.n.)

[117]yazı çekmecesi dizlerin üzerine konabilen eğimli bir yüzeyi olan ve içine malzeme konulabilen çekmece ya da kutu. (ç.n.)

[118]Mémoires de Sully Maximilien de Béthune, Duc de Sully (15591641) Fransız devlet adamı ve IV. Henry’nin bakanı, Mémoires (1638) adlı eseri sık sık yeniden yayınlanır. (ç.n.)

[119]önemi yoktu Fransız evlerinde perde yerine genellikle panjur olduğundan Aimée için ölümü gösteren şey kapının etrafındaki siyah kumaş olacaktı. (ç.n.)

[120]dikkate değer kahverengi eller elleri Aimée’nin ev işine alışık olduğunu göstermektedir, dikkate değer kelimesi konusunda 522. sayfaya bakın “ev kadını sanayisi ya da yönetimi” (OED). (ç.n.)

[121]göğsünde pencere var klasik mitolojideki insanların duygu ve düşüncelerinin görünebilir olması için göğüslerinde bir pencere olmasını öneren, espri tanrısı Momus'u hatırlatıyor. (ç.n.)

[122]hatırladığım zenci dili Pam Morris şunu belirtiyor (s. 672): "Hotanto dili eskiden Ümit Burnu Bölgesi'nde yaşayan Nama halkı tarafından konuşuluyordu ve sert ünsüzlerle karakterize edilirdi. O dönemin düşüncesiz ırkçılığını gösterir, hatta Gaskell bile zencilerin aptal olduğu ve birbirine benzediği klişe şakasını tekrar eder. Sezar ve Pompey, köleleri göstermek için kullanılan zalimce ironik isimlerdir. (ç.n.)

[123]ayakbağı Kahya v.b gibi iş ilanlarında genellikle ayakbağı yani çocukların olmaması belirtilirdi. (ç.n.)

[124]Alman hikâyesi Grimm'in Peri Masalları'ndaki "Kurbağa Kral ya da Demir Henry'den; Gaskell "Sadık John" ismini başka bir hikâyenin adıyla karıştırmaktadır. (ç.n.)

[125]Kartaca'nın enkazı Marius (157MÖ86) Roma Cumhuriyeti'ndeki büyük siyasi ve askeri başarıdan sonra talihinin ters döndüğünü gördü ve Afrika'ya gitti, Kartaca'nın (MÖ 146'da yıkıldı) enkazına sığındı, böylece kendi çökmüş durumunu şehrinkiyle birleştiriyordu. (ç.n.)

[126]harekete geçmeyeceğiz orağını havaya fırlatan ama onu bırakmayı unutan ve kendini onunla aya bağlanmış bulan İrlanda halk kahramanına gönderme. (ç.n.)

[127]ápropos de bottes şiirsellik ya da sağduyu olmadan. (ç.n.)

[128]çapraz yazmak daha fazla kâğıt kullanmayı ve bu yüzden fazla posta ücreti ödemeyi engellemek için, yatay olarak yazılacak şeyleri dikey olarak yazmak çok rastlanan bir şeydi. (ç.n.)

[129]Mangnall'ın Soruları Tanrıça Merküri'dir. Bayan Richmall Mangnall (17691820) tarih, coğrafya ve diğer konularda çocuklar için soru ve cevaplı ders kitapları hazırlıyordu. (ç.n.)